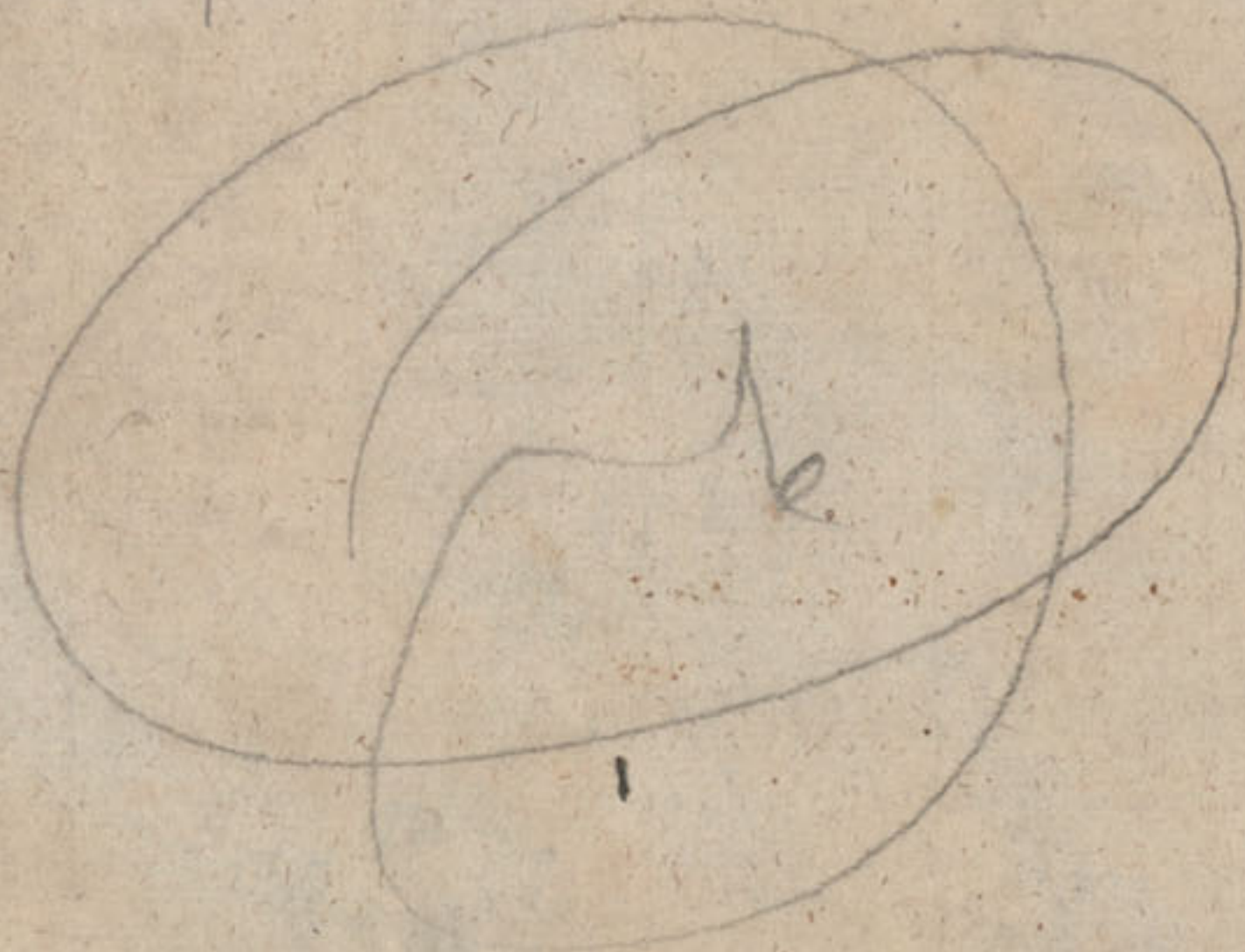

Casa
Gab
E
Ta
N.º

H-A
28
9

Handwritten signature in cursive script, possibly reading "L. de M. Marguerite de la Roche".

N. B.

Neste volume ha tres obras de Mano do Valle

H-A

28

9

EMMANUELIS
ALVAREZ

A
28
9
a)

SOLANI A' VALLE,

J. C. LUSITANI HELVENSIS

IN REGIO SUPPLICATIONIS SENATU CAUSARUM
Patroni Celeberrimi.

COGITATIONES

JURIDICÆ, ATQUE FORENSES,

IN QUIBUS MULTA, QUÆ IN UTROQUE FORO

Controversa quotidie versari possunt, miro ordine resoluta apparent.

OPUS SANE MAGISTRATIBUS, ADVOCATIS, CÆTERISQUE

*in foro versantibus non solum utile, sed etiam necessarium, ut
experientia legentibus manifestum reddet.*

SANCTISSIMÆ DEI PARENTI
CONSECRATUS.

Sei deus

ULYSSIPONE OCCIDENTALI.

EX THYPOGRAPHIA ANTONII DE SOUSA A' SILVA

M. DCC. XXXIX.

Sumptibus Authoris, cum facultate Superiorum.

Livraria de Dep. Coll. dos Militares.

EMMANUELLIS
ALEXANDRE
SOLANI A VALLE

J. C. LUSTANI HELVENSI
IN REGIO SUPPLICATIONIS SENATUS CAESARUM
Patroni Celeberrimi

COGITATIONES
JURIDICAE, ATQUE FORENSES,

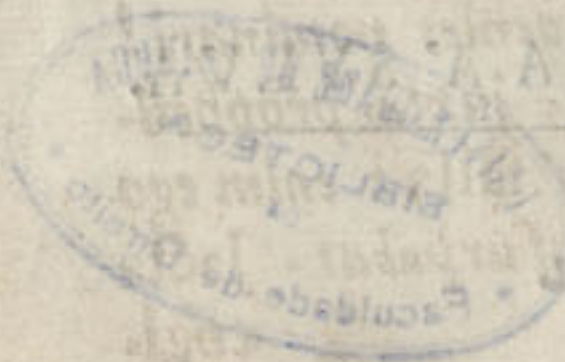
IN QUIBUS MULTA, QUE IN UTROQUE FORO
Controversis quodvis veritati possunt, eisdem ordine resoluta apparent.
OPUS SANE MAGISTRATUS, ADOCATUS, CATERIQUE
in fore versantibus non solum utilis, sed etiam necessarium, ut
experientia legentibus manifestum reddat.

SANCTISSIMAE DEI PARENTI
CONSECRATUS.

ULYSSIPONE OCCIDENTALI
EX TYPOGRAPHIA ANTONII DE SOUSA

M. DCC. XXXIX.

Handwritten signature or note at the bottom of the page, possibly reading 'Lustani' or similar.

SANCTISSIMÆ DEI PARENTI OPERIS DEDICATIO.

COGITANTI, SÆPIUS QUE PER COGITATIONEM
revolventi, quem Opus hoc vendicaret Patronum, illud sæ-
pè David Regis repetebam: In manibus tuis sortes meæ:
ac si in Deo, & à Deo (sicut alicui potarum licitum fuit dicere: fors om-
nia versat) fors omne versaret: certum in primis est, sortes, quæ à Deo erga
creaturas emanant, non inconstantiam, sed stabilitatem firmam, sicut
ipse stabilis est, diuturnam durationem, felicitatem perpetuam operibus, su-
per quæ impertitæ fuerint, semper acquirere; & cum liber iste non quo-
libet titulo sit insignitus, dum Cogitationes juris appellatur, non qualibet,
sed speciali indiget sorte: quem nisi hunc tali nomine invenies nominari!
non hominem ullum, quia cum leges illis pavidæ sint, juxta propheti-
cum dictum: Omnes erraverunt ab utero, & locuti sunt falsa: enim ego
verò justa, & vera loquar; verum est, quod sæpius David usurpabat. Jacta
PRO. cogi.

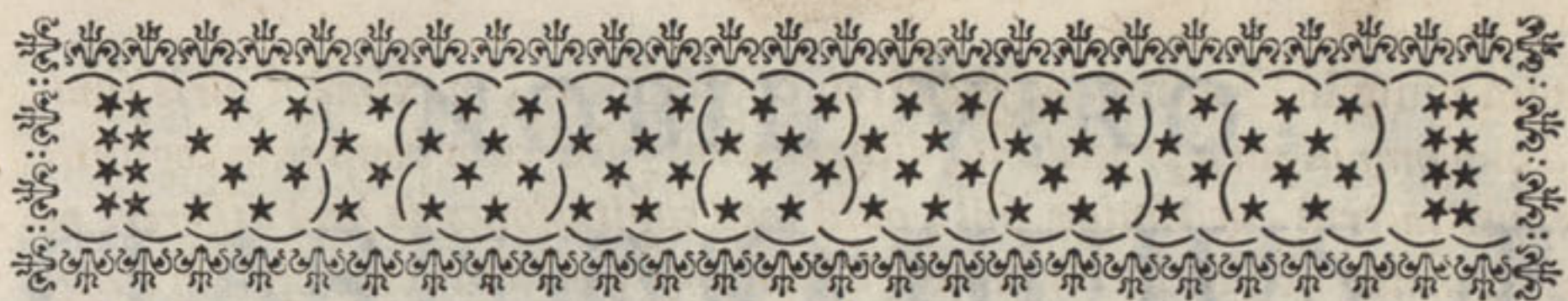
cogitatum tuum in Domino. ac si diceret, cogitationes, maxime si juris sunt, Deo, à quo omnia jura procedunt, dicari debent, sed cum hominum cogitationes, omnes incertæ, ac timidæ sint, quid meæ cogitationes de jure differere poterunt? Quando solius Dei munus est judicandi; ad alium me vertam Patronum, ne forte, si in dictis, vel cogitatu hujus operis à jure, seu veritate mens declinarit, aliquem Deo videar afferre defectum, sed, quo me vertam? nescio; quia si Principes, & Magnates specto, sicut à plerisque Authorum solent invocari, in his nullum jus vim juris habet, sed potius leges, per quas, ut per vires, veraciter vivit, inerviter amittit. Restat solum, ut ad tale opus talis inveniantur Persona, quæ, & si in illa jura mutantur, sine læsione juris jura frangantur, & ut potius dicam, leges destruantur: nullam in rerum natura prorsus invenies præter Dei Genetricem; in tali namque Persona jus nullam vim juris habet, nam & si filia veteris Adam, licet in illo primo parente, natura per peccatum originale corrueret, in Dei Matre, ut immaculata, conciperetur, incolumis evasit, ut virgo generaret, incolumis, ut post partum virgo extitisset, & licet latissimam mortis legem subiret, omnes illius leges irrideret. Sed cum tam inefabilia hæc dona credantur, illud præ omnibus magis arridet in Dei Matre, quod nullum sit jubulum, nulla lætitia, nullum gaudium, quod in illa non generetur; propter hoc, ut Sanctus Epiphanius ait, gaudiorum Mater appellata; illa namque gaudium magnum intulit mundo, quando Dei Filium castis suscepit visceribus, gaudium magnum inseruit celo, quando Æterno Patri nostram obtulit humanitatem, quæ in eodem throno nunc cum eodem Patre copulatur, & quid miramur, si idem cælum, & terram, quæ prius in principio, idest in Filio (ut multi interpretantur) creata sunt, nemini Deus per tot sæcula tam grande opus dedicavit! ea erat tunc temporis ratio, quia tempore illo Maria solum per enigmata intuebatur, ast ubi venit plenitudo temporis, in quo placuit Divinæ Omnipotentia, tam celo, quam mundo, felicitatis æternæ gaudio, innane chaos superare tristitiæ, eo ipso cogitationes omnes, studia, & opera omnia, quæ sex diebus in lucem edidit, gaudiorum Mariæ Matri dedicavit, ut gaudium in tanto opere esset plenum, & opus in tanto gaudio esset perfectum. Hoc autem ad meas cogitationes juris non converto, licet enim temerarius, idem gaudium, tam parvo opere exquiram, sit per te Dei genetrix excusabile, quod per te ausi sumus: liber iste te semper, ut Patronam, aspiciet; ad hoc audemus, si in audacia tanta aliquid temeritatis elucet, veniam precamur, acceptationem quærimus, ut in studio nostro, & legentibus gratus, & non legentibus desideratus, te adjutrice, liber iste procedat.

Famulorum tuorum obsequentissimus,

Nec non fidelissimus servus.

EMMANUELIS ALVAREZ SOLANUS A' VALLE.

PRO.

PROLOQUIUM

AD LECTOREM.

Cum è literarum tenebris opus istuc non arte excultum, sed labore confectum, in lucem prodere conabar, affiduè in mentem subibat, me tot ferocissimos livoris ictus oppugnare, quot contrectationes, quibus lividi detrectatores plenis omnibus velis, ac remis ipsiusmet operis nervos vice non tantum obumbrare, sed etiam incidere: (*Quippè nihil tam circumspectè dici potest, quod tutum sit à morsibus calumniari studentium*) ast cum sola animi mei propensio non in nominis gloriam, ac existimationem colligere dirigatur, quia hæc sine pondere arbitror, sed in eo sistat, scilicet, ut amicis auscultem, & studentium utilitati consulam, ideò opus hoc in omnium oculis exponere non abhorruì: en id prima tantum arundine elucubratum, & ferè impolitum tibi, clementiæque tuæ, ò lector candide, libenter confesco, & si me leni humanitate aspexeris, ad alia non solum nova, sed valdè utilia convolare fortassè non renuam, sin autem pro munere detrectationes retuleris, profectò equidèm me ab omni egregio, laudabili, & honorifico sudore detinebis.

Vale.

PROLOGIUM

AD ELECTOREM.

Cum electorum cunctis opus, illud non sine excelsa, sed labore contentum, in laudem proferre conabar, assidue in mentem subibat, ne fortissimos livoris istius oppugnat, quos confectiones, quibus tibi delectationes plenis omnibus vestis, ac tamen ipsius operis nervos non tantum obumbraret, sed etiam incidere: (Quippe nihil tam circumspice dici potest, quod tantum sit, et mortuus calumniam habentium) sit cum sola animi mei prope, sic non in nominis gloriam, ac exultationem colligere dirigam, peris hac sine pondere sibi, sed in eo sicut, scilicet, ut amicis auctoritatem, & studium utilitati contulim, ideo opus hoc in omnium oculis exponere non abhorui: eo id prima tantum arduine elucidatam, & tunc inpositum tibi, clementissimus tuus, o lector candidus, liberet contacto, & si me tunc humanitate asperxerit, ad alia non solum nova, sed valde illa convolare forsitan non rennam, in autem pro munere delectationes retulit, profecto equidem me ab omni ergo, laudabilis, & honorifico labore deinceps.

Hand.
Litt. de
codic.
uad. in

Vale.

PRO-

NOBIL VIRO,
CLARISSIMO HUIUS ÆVI

JURISCONSULTO,

CURIA NOSTRA

ADVOCATO CELEBERRIMO

INQUAM

D. D. EMMANUELI

ALVAREZ SOLANO DO VALLE.

EPISTOLA

LUCUBRATIONES tuas, seu, ut meliori nomine utar, Cogitationes Forenses, labori nostro minuendo destinatas, non adeò legi, quantum operis fastigium, ac tui ingenii aciem, Vir amantissimè, sum nimis miratus. Quippè, qui adolescentia tua hoc solo libro antiquorum Heroum non solùm æquas jurisprudenciam, sed vel potius superas, ac longissimè præstas; seu cum juris ambages acumine arduo pandis, seu feliciter quæstionum ingentium nodos enodas. Quid tamen miror? Facit hoc ingenium tuum vel à primis incunabulis studio deditum; ardorque ille, quo à puerilibus annis Minervæ consecratus; Lusitanis gloria, patriæ salus, clientibus amor, Advocatis invidia, exteris desiderium, bono digito signareris.

Postquam Elbenses cives, adjunctosque populos (ad Te undique concurrentes, veluti ad scientiæ mare magnum) insigni, aureoque calamo Patronus eximius defendisti, indefessèque sudasti; ad maiora vocatus, urbesque Ulyssiponenses ingressus, illicò sapientia tua maiora Tribunalia illustrasti, ac eloquentiæ radiis (Sol verè) adeò tenebras injustorum hominum fugasti, ut

**

potentio-

potentioribus dilectus , dulci omine , charoque Nomine fruereris , non solum sapiens , ac disertus , sed etiam bonus , ac timoratus Vir. Feliciter sane , & prudenter doctus , qui elegantia virtutis odorem , & debitum decus tuæ famæ cumulasti ; ut equidem insuperabilibus alis volans , ac ubique notus novus Cato , sicut iste Romanis , Tu Lusitanis , Imperioque nostro æternum esses monumentum- Dum aliud tali fætu exigis , perennius ære est , quod non livor edax , nunquam que possit vetustas abolere. Dignum Authore opus fateor , & Librum dignissimum , quem purpureo velent vaccinia succo , cujus titulus minio , & cedro charta notetur.

Felices ornant hæc instrumenta libellos.

Ergo hac epistola parva quidem , sed amore plena , publicum Tibi offero testimonium , ac summis precibus ago , ut in instituto pergas , & postea maiora (si fax est) intrepidè capescas. Da partum luci , soleque tuo , Solane maxime , Judices , Advocatos , meque istorum ultimum parvis suffragiis strepentem illumina ; sicut exemplo , ac dulcissimorum natorum educatione justus nosceris Pater familias , ac (bene cogitamus) omnibus Typus- Adveniat tempus quæso , quo isti in paternis foribus meliori scribant Parladoro.

*Quisquis amas casus dubios dissolvere litis ,
Ingredere , hîc magnus Papinianus adest.*

Vale.

Heros charissimè , & interea ne cesses tuis me docere documentis.

Tuus ex affe.

HIERONYMUS SYLVIUS , E ARAUJO

Humilis Advocatus.

EJUSDEM

EJUSDEM,

OLIM HUMANARUM LITERARUM PROFESSORIS.

EPIGRAMMA.

Aureus iste liber, nobis Sol aureus Author,
Eme librum, quantum fœnoris, emptor, habes!
Scilicet hoc poteris casus cognoscere juris,
Forſitan atque libro ſydera ſumma petas.
Perlege ſæpè illum, fiet diſertus utroque
Jure: quid interea? Stat via tuta poli.
Accipe præclari, lector, monumenta Solani,
Authorem clamant & Cedrus, & lapides!

ALIUD.

Ingentis ceſſet celeberrima fama Catonis,
Ipoſa viris taceat Roma ſuperba ſuis.
Maius ſurgit opus, Lyſiæ celſum incrementum,
Solanus maior pondere iudicii.
Ipſe Libro Lyſiſ alas, & nomina ſaſtis,
Crede, dabis, vincant, dum tua penna volat.

HOC STREPUI.

Do Reverendo Joachim Antonio.

DECIMA

Neste livro que escreveis,
Cogitais tão subtilmente,
que admiro certamente
o como vós resolveis.

Peço vos não descudeis
demais obras á luz dar,
para assim se decantar,
por qualquer parte do mundo,
vosso nome sem segundo,
digno de se eternizar.

Do Reverendo Luiz Ribeiro de Sá

EPIGRAMA

Illustrare tuum, Emmanuel Doctissime, pergis
nomen, quod Lysiae claret in urbe nimis
Invigilas famae comes est tibi Bartholus, ille
jam tua nunc lauro tempora docta tegit.
Incolit & libros, tua doctis scripta legantur,
consultus que tuis jus colat omne libris.

*Joannis Ribeiro de Sá secularis, Patriarchalis, & Archiepiscopalis Curiae
Ulyssiponensis, ac Nunciaturae Advocatus.*

EPIGRAMA.

Si Solane, dares praelo tua tempore Baldi
aurea scripta, legens cederet ille tibi.
Hoc opus ingenii tanti fulgere repletum
ingenti nimium lucet in orbe tuum,
illustras orbem consultus juris, & æqui,
& celebras scriptis nomen in orbe tuis.
Doctus apud doctos, es clarum nomen adeptus,
atque ferunt gentes nomen in astra tuum,
cum docti legerint praecleara volumina, dicent,
nullum opus hoc re, nec nomine maius erit.

Ejusdem

Ejusdem Advocat.

ELOGIUM.

Quis maiora dedit stupido prodigia mundo?
aut hoc quis potuit condere maius opus?
Doct̃or in orbe canam nomen memorabile, perdat
ne multum decoris docta Minerva sui.

At cursu vitura volat, non alite fama,
de tanto quia doctore rogata flet.

Ac ruere ad terras nixam, stridentibus alis,
nam per utrunque polum nube petisse viam.

Emmanuel sequeris tu juris castra Minervæ
armatus calamo condere consilia

Quo melius, de jure ullus reputare nequibit,
non similis, reputas, est tibi, solus eris.

Hoc doctum ingenii radiis, & lumine plenum
jam volitavit opus docta per ora virum.

Excipiunt docti merita te laude peritum,
cum intenti volvunt aurea scripta tua.

Te facit acceptum cunctis sapientia doctum,
atque sibi charum Paladis Orbis habet.

In libris est tota tuis sapientia, comes

Palladis ut scriptis templa colenda tuis.

Præsens, quod nimium veniens mirabitur ætas
præmia celatum vasta meretur opus.

Laurea te doctum, solane, corona coronat.

æternum que facit circulus iste lucem.

Te Baldo ista parem reverentur tempora, sed te

Baldus erit, scriptis jura putante minor.

Cedunt Palladii jam nunc tibi lumina juris,

dantque manus docti, jam tua scripta petunt.

Ingenii facunda legant cum femina tanti,

maius opus, dicent, scribere nemo potest.

LICENC, A S.

DO SANTO OFFICIO

EMINENTISSIME, ET REVERENDISSIME DOMINE.

Summa, ac diligenti Cura, volumen istud, ab *Emmanuele Alvarez Solano* sanè Sapiantissimo, vidi incorruptè compositum, pariterque accuratius legi ejusdem *Cogitationes Forenses & Juridicas* in illo repertas, cum adnotationibus ad primam, ac secundam partem Cabedi, quondam Doctissimi Senatoris. Opus equidè fateor non tantùm Advocatis valdè esse utile, imò optimis Judicibus: quapropter appositum videtur in lucem prodire; non enim aliquid orthodoxæ fidei dogmatibus adversatur, nullumque in eo cogitatum probis moribus contrarium reperitur. Ita censeo, salvo meliori judicio, in Conventu Regali Divi Francisci Civitatis Ulyssiponensis Occidentalis, die 12. Februarii anno Domini 1734.

Fr. Emmanuel à Spiritu Sancto.

EMINENTISSIME DOMINE.

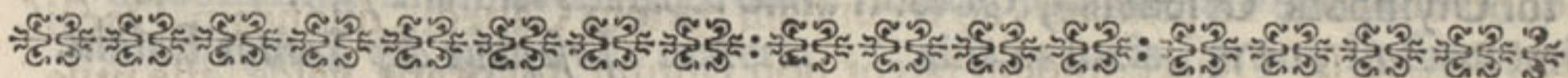
Quamquam cuncta cordis cogitatio ad malum intenta sit omni tempore, sensus quippè, & cogitatio humani cordis ad ipsum prona sunt ab adolescentia sua: nil mali sane, in his Cogitationibus juridicis, & forensibus, quas, à Sapiantissimo Doctore *Emmanuele Alvarez Solano à Valle*, elaboratas, jussu Eminentiaè vestrae Reverendissimæ, acuratè evolvi, prælibenter legi, reperiri, suspicari, cogitari ve fas est. Istæ enim Cogitationes, cum sint in purissimis juribus stabilitæ, & firmatæ, optimè scit Deus, quòd nec vanæ aparent, nec injustæ dignoscuntur, quinimò, & divinas, & Ecclesiasticas, Imperiales, atque Regales elucidant, & exornant leges; dumque jus suum unicuique

unicuique tribuunt, cogitationes malignorum discipans, ne possint implere animas suas eorum, quod cæperant: apprehendunt sapientes in astutia eorum, & consilia pravorum, repetitis vulneribus, iterum, iterumque discipant, ut salvos faciant egenos à gladio oris eorum, & de manu violenti eripiant pauperes, sint que miseris spes ultima rerum. Spectabilis sane emicat relucet istarum cogitationum Author; quia puerili adhuc radiante ætate consilia cogitare cæpit, quæ jure optimo potuit stabelire; ut in virili annorum curriculo, jam confunderet cogitantes mala. Quæ, cum ita sint, & nec fidem, nec bonos mores lædant Cogitationes istæ, dignissimas judico cælo, & prælo. Hoc meum de his Cogitationibus judicium, quod semper voluntati, & imperio Eminentiaæ Vestrae Reverendissimæ è genu sisto, & subjicio. Ulyssipone Occidentali: in Conventu Deiparae à Bona-hora Excalceatorum Sancti Augustini: sub die 26. Martii anni 1734.

Frater Antonius à Santa Maria.

Vistas as informaçoes, pode-se imprimir o livro de que se trata, e depois de impresso tornarà para se conferir, e dar licença que corra, sem a qual não correrà. Lisboa Ocidental. 26. de Março de 1734.

Fr. R. de Lancastre. Teixeira. Silva. Cabedo. Soares.

D O O R D I N A R I O.

ILLUSTRISIME DOMINE.

Quid censura dignum, Fidei, bonis vè moribus dissonum reperietur in Authore, qui vel cogitandi libertatem ad juris revocat trutinam? In ætate, perfectionis implet Author mensuram; in libro, jurisprudentiaæ æquat lancem; ut, omnibus numeris opere absoluto, non solum in pondere, sed & in mensura disponat omnia. Harum sanè reliquæ Cogitationum foro diem testum agent quum in publicam prodierint lucem; in qualibet enim pagina sapientia clamat: Eruditis intersum Cogitationibus: de Authore que (quantum dicere fas est) audietur: Cogitationibus tuis non est quis similis fit tibi. In lucem ergo prodeant Cogitationes, quæ omnium Jurisperitorum judicio afferunt lucem. Sic censeo, salvo &c. Ulyssipone Orientali: in Conventu Gratiarum Matris. 8. Julii 1734.

Fr. Emmanuel de Figueiredo.

Vista a informação pode-se imprimir o Livro de que se trata, e depois de impresso tornarà para se conferir, e dar licença para que corra. Lisboa Occidental 28. de Julho de 1734.

Gouvea. DO

D O P A C, O.

SENHOR.

Quid de his juridicis Cogitationibus sentiam ex præcepto Majestatis tuæ aperire compellor, & licet cogitationes in occulto esse servandas moneat *Scarlatinus in homin. symbolic. in appendic. pag. 206. vers. stupendum;* magnum sanè Reipublicæ damnum eveniret, si Auctor Cogitationes suas diutiùs in abscondito servaret. Magnam cogitationem obscæcare affirmat *Plinius lib. I. hist. cap. 37.* sed Auctor feliciùs progrediens, dum cogitat illustrat, docet dum inquirit, ita ut veritate fulciatur illud *Prov. 12. Cogitationes justorum judicia.* gloriatur *Tullius Cicer. lib. I. ad Attic.* quod cogitationes omnes explicaverat, sed Auctor illum exæquans, vel superans Cogitationes suas luce clariores expandit, mirorque juvenem ætate florentem immensum jurisprudentiæ fretum potuisse adeò feliciter peragere, ad Phasimque usque navigare. Phæbus per 365. dierum curriculum constituens omnia cælestia monstra illuminat, Solanus vero celeriori cursu Draconis, & aliorum Jurisconsultorum obscuritatem irradiat, quo circa lucem mereri, laudibus que aliciendum puto. Ulyssipone Orientali, 9. Octobri anno reparatæ salutis 1737.

Josephus dos Santos Palma.

Que se possa imprimir vistas as Licenças do Santo Officio, e Ordinario, e depois de impresso tornará à Mesa para se conferir, e taxar, que sem isso não correrá. Lisboa Occidental 16. de Outubro de 1737.

Pereira. Teixeira. Rego.

Nihil alienum continet à suo originali, hos Conventu Regali D. Francisci Civitatis Ulyssiponensis, die 27. Novembris anno Domini 1739.

Fr. Emmanuel à Spiritu Sancto.

Visto estar conforme com o original, pôde correr. Lisboa Occidental 27. de Novembro de 1739.

Fr. R. de Lancaestre. Teixeira. Silva. Soares. Abreu.

Visto estar conforme com o original pôde correr. Lisboa Occidental 27. de Novembro de 1739.

Gouvea.

Taxaõ para correr em mil e quinhentos reis. Lisboa Occidental 11. de Dezembro de 1739.

Pereira. Vaz de Carvalho. Costa.

I N.

INDEX

ARGUMENTORUM, ET QUÆSTIONUM, QUÆ IN HOC opere continentur, ac disputantur.

COGITATIO I.

An detur de jure Regni in bonis fideicommissi inter conjuges communicatio? & agitur de materia in *l. unum ex familia. §. rogo. ff. de legat. 2. & Ord. lib. 4. tit. 95. §. 1.* & de aliis prout in summario.

COGIT. II.

An hujusmodi gravatus in vita sua nominando variare possit? & de intellectu *Ord. lib. 4. tit. 37.* àn que contractus in testamento fieri possint, prout in summario.

COGIT. III.

An etiam, jure communi attento, habens facultatem eligendi ex contractu variare possit, secundum *Molin. de primog. lib. 2. cap. 4. à n. 35.* & de intellectu *text. in l. eum qui certarum. §. cum purè. ff. de verbor. obligat.* & datur ratio decidendi *Ord. lib. 4. tit. 37.*

COGIT. IV.

An hujusmodi gravatus irrevocabili- ter in vita sua nominare possit? Et de intellectu *Ord. lib. 4. tit. 37.* & aliis in locis, prout in summario.

COGIT. V.

An locator operarum aliis operariis ei ex mandato suo coadjuvantibus solvere salarium teneatur, àn dominus ipsemet operis fabricati? & multa alia, prout in summario.

COGIT. VI.

Quando liceat verba contumeliosa articulare? Et de pœna articulantis, ad intellectum *Ord. tit. 20. §. 34.* & obiter multa Advocatorum privilegia.

COGIT. VII.

An hujusmodi pœna statim, àn post finitum Judicium infligenda sit? Et agitur de intelligentia *Ord. lib. 5.*

tit.

tit. 118. & àn opponens adversus testes falsa convitia puniri debeat?

COGIT. VIII.

An focrus à genero alenda fit?

COGIT. IX.

An tempore feriarum, alimentorum causa agenda fit? Eorumque differentia late notantur, *Ord. que lib. 4. tit. 97. §. 16. & seqq.* optimè explicatur.

COGIT. X.

An filiationis causa summarie agitata fit?

COGIT. XI.

Utrum utilitas aucti pretii ad emptorem, vel ad venditorem, quando emptio versatur de rebus, quæ numero, pondere, & mensura constant, pertineat?

COGIT. XII.

An *Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5.* in certitudinibus à Proxenetâ cambiorum elaboratis locum habeat?

COGIT. XIII.

An instrumentum in Judicio exhibitum, & actis compactum, pendente causa, exhibenti tradendum fit, apud acta copia relicta?

COGIT. XIV.

An superflua sint illa verba *da Comarca, e Correição*, de quibus in *Ord. lib. 3. tit. 2. in princip.*

COGIT. XV.

Utrum emphyteuta nihil magis de facto possidente, quam emphyteusin, eam donando, & nominando, fiat hujusmodi donatio nulla ex eo, quòd donans defacto incapax remanet testandi; & etiã ob insinuationis defectũ nulla fit?

COGIT. XVI.

An, & quando Advocatus incidat in crimen falsi, vel prævaricator existat? ad intellectum *Ord. lib. 1. tit. 48. §. 13. & lib. 3. tit. 26.* in verbis, ibi: *E deixada a dita procuraçãõ, naõ poderá, idest, relicto procuratorio mandato, non poterit &c.* usque ad finem, & de aliis.

COGIT. XVII.

De pœna, qua hujusmodi miles puniendus propter diffamationem esset?

COGIT. XVIII.

De qua actione *Ord. lib. 1. tit. 68. §. 25.* intelligenda fit, & àn ejus dispositio habeat locum adversus maioratus possessores?

COGIT. XIX.

Circa legati validitatem ab Episcopo in famulorum favorem, relicti?

COGIT. XX.

An jubilatus Canonicus collatione turnaria gaudeat?

COGIT. XXI.

Utrum maritus solvere debita ab uxore

ARGUMENTORUM, ET QUÆSTIONUM.

uxore contracta ratione litium ad separationem tendentium teneatur?

COGIT. XXII.

De tributo decimæ litium in casu notabili.

COGIT. XXIII.

In quibus actionibus laudatio, seu nominatio, atque interpellatio, vulgò authoritas, locum habeat? ad intellectum *Ord. lib. 3. tit. 44. in princip.*

COGIT. XXIV.

An in criminalibus actionibus habeat locum laudatio ad intellectum *Ord. lib. 3. tit. 44. in princip?*

COGIT. XXV.

An in actione furti criminaliter intentata authoris laudationi locus sit? & agitur de intellectu *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1.*

COGIT. XXVI.

An post Judicium criminale finitum, actor ad civile reddere possit, & à *l.unic. cod. quando civilis actio criminali præjudicet*, in hoc Regno Lusitanæ locum habeat?

COGIT. XXVII.

An Judex reum à crimine absolvens, eum civiliter condemnare possit?

COGIT. XXVIII.

Quid actor in actione rei vindicatio-

nis pro furto probare debeat, & de intellectu *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 3?*

COGIT. XXIX.

An laudatio mediata, vel immediata fieri debeat? *ad Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1.*

COGIT. XXX.

An ad Judicium laudatus defensionem causæ, adversario invito, suscipere valeat, ita ut reus principalis ab instantia absolvatur? ad intellectum *Ord. in 3. tit. 44. §. 1. & tit. 45. §. 6. 7. & 8.*

COGIT. XXXI.

An ad Judicium laudatus sumere defensionem causæ teneatur? *ad Ordin. lib. 3. tit. 44. §. 2. & 45. §. 1. & 3.*

COGIT. XXXII.

An sententia adversus emptorem lata, exequi adversus venditorem laudatum possit? *ad Ord. lib. 3. tit. 44. §. 3.*

COGIT. XXXIII.

An conventus pro recuperanda possessione nominare dominum mandantem possit?

COGIT. XXXIV.

An sufficiat laudatum de lite mota certum reddere, àn etiam ad defensionem suscipiendam requiri necessarium sit? *ad Ord. lib. 3. tit. 45. in princip. & §. 3.*

CO.

COGIT. XXXV.

An laudationis tempore copia libelli laudato tradenda fit? *ad Ord. lib. 3. tit. 45. §. 1. & 3.* Et an emptori venditor instrumenta tradere teneatur.

COGIT. XXXVI.

An citandus fit per edicta venditor, seu quilibet alius ad defensionem causæ nominatus, si absentes sint? *ad Ord. lib. 3. tit. 45. in princip.*

COGIT. XXXVII.

De aliis casibus, in quibus dubitatur, quomodo citatio, seu laudatio faciendâ fit?

COGIT. XXXVIII.

De impetrante ætatis veniam.

COGIT. XXXIX.

De hæreditate jacenti.

COGIT. XL.

De pluribus venditoris hæredibus.

COGIT. XLI.

Quando laudatorum alter contendere, & alter cedere mavult.

COGIT. XLII.

Cujus expensis denuntiandum fit?

COGIT. XLIII.

De tempore, quo denuntiandum fit *ad Ord. lib. 3. tit. 45. & ad §. 2.*

COGIT. XLIV.

An, quando nulla defensio competit,

emptor laudare teneatur?

COGIT. XLV.

An nuntiatio requiratur, si simul venditor, & emptor conveniantur?

COGIT. XLVI.

De aliis casibus, in quibus, an laudatio requiratur, dubitatur.

COGIT. XLVII.

An evicto prædio, actio, seu melius remedium læsionis competat? *ad Ord. lib. 4. tit. 13. & §. ult.*

COGIT. XLVIII.

De quo matrimonio intelligenda fit *Ord. lib. 5. tit. 22?*

COGIT. XLIX.

Quomodo practicandus fit concursus in forma *Ord. lib. 4. tit. 6?* & agitur de *l. fin. cod. remiss. pignor.*

COGIT. L.

An emptor subhasta publica à creditoribus hypothecariis securus remaneat? *ad Ord. lib. 3. tit. 91. in fin. princip. & Ord. lib. 4. tit. 6. §. 2. & 3.*

COGIT. LI.

De stylo inter vittarum fabricatores, vulgò, *Mestres de fitas* in hac Curia Ulyssiponenfi observato.

COGIT. LII.

An correi delicti specificè manifestandi sint?

ARGUMENTORUM, ET QUÆSTIONUM.

COGIT. LIII.

An per restitutionem in integrum ad-
versus rem judicatam consequan-
tur fructus simul re minores 25.
annis, & à quo tempore? ad in-
tellectum *Ord. lib. 3. tit. 41. §. 3. &*
cap. ad nostram de rebus Eccles.
non alienand.

COGIT. LIV.

Si victor in actione reali rem victam
alienaverit, adversus quem minor
restituitur, àn scilicet contra vi-
ctorem, àn contra tertium posses-
sorem? & aliqua de *Ord. lib. 4. tit.*
II.

COGIT. LV.

An verba sint improprie sumenda, ut
menti contrahentium deserviant,
alia de emptione, & venditione à
corpore, vel ad mensuram? Et
alia de societate.

COGIT. LVI.

An Capellanus Confraternitatis San-
ctæ Misericordiæ stola in funerali-
bus uti possit?

COGIT. LVII.

An duobus officiis, seu artificiis quis
uti possit?

COGIT. LVIII.

An vitietur dos ex eo, quòd omnium
bonorum fit? *ad Ord. lib. 4. tit. 70.*
§. 3.

COGIT. LIX.

Quomodò in foro Ecclesiastico cau-

tio arbitranda sit, ut ob sponsalia
in carceratus è vinculis liberetur?
ad Ord. lib. 3. tit. 23.

COGIT. LX.

An in casu simplicis stupri vindicta
publica locum habeat? *ad Ord.*
lib. 5. tit. 23. & tit. 25. §. 2. & 5. &
tit. 122. multaque de crimine rap-
tus, ad intellectum *Ord. lib. 5. tit.*
18. in princip. §. 1. & 3. traduntur.

COGIT. LXI.

Si sponsus aufugiat, vel alioquin spõ-
salia non adimpleat, cautio in Ju-
dicio Ecclesiastico à Judice decre-
ta, cui applicanda sit?

COGIT. LXII.

An recepta per sponsum cautione in
foro Ecclesiastico decreta, spon-
sus ab obligatione præcisa eam in
matrimonium ducendi liberatus
existat?

COGIT. LXIII.

An sponsa stuprata dotem à Judice
seculari decretam recipiens spon-
salia renuntiare videatur? Et im-
pugnatur erronea praxis, cujus vi
in foro seculari pro stupro, & in
simul in Ecclesiastico pro sponsa-
libus mulier admittitur.

COGIT. LXIV.

An miles privilegio fori gaudeat, five
actor, five reus sit?

COGIT. LXV.

Utrum Monetarii, seu monetæ fa-
bricatores

bricatores coram Conservatoribus
Exteriorum respondere teneantur?
ad intellectum *Ord. lib. 2. tit. 62.*
§. 1.

COGIT. LXVI.
An Vicarius Capituli, sede vacante,
de causa sponsalium delegata cog-
noscere possit?

COGIT. LXVII.
Delegato relicto, cum legatarius
emancipatus, vel sui juris fuerit,
quo tempore tradi debet. *ad Ord.*
lib. 3. tit. 42. §. 5.

COGIT. LXVIII.
An dum exceptio reclamationis spon-
salium pendet, sequestum impu-
beris reclamantis locum habeat?

COGIT. LXIX.
An inter duos colonos pœnæ *Ord. lib.*
4. tit. 54. locus sit?

COGIT. LXX.
An provocatus, quando provocans
improvissus remanet, sententiam
extrahere possit? & de aliis casibus,
in quibus dubitatur àn sententia

EX
ex actis extrahenda sit.

COGIT. LXXI.
An introitus in domum alicujus pri-
vati per se sumptus crimen fit, non
concurrente aliqua qualitate à le-
ge expressa? *ad Ord. lib. 5. tit. 16.*
§. 1. & aliis in locis ejusdem *lib.*?

COGIT. LXXII.
An divisiones factæ impediri, vulgò,
embargar, possint? ad intellectum
Ord. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19.

COGIT. LXXIII.
An parentes in causis sponsalium pro
filiis testimonium ferre possint?

COGIT. LXXIV.
An tertius in Judicium veniens corà
Judice appellationis jus suum per-
sequi præcisè teneatur?

COGIT. LXXV.
De illa regula, àn minor adversus
alium restitutionis auxilio frui pos-
sit?

COGIT. LXXVI.
Summario caret, per rationem se-
quentem.

EMMANUELIS
ALVAREZ SOLANI A' VALLE
COGITATIONES
JURIDICÆ ATQUE FORENSES.

COGITATIO I.

An detur de jure Regni in bonis fideicommissi inter conjuges communicatio? Et agitur de materia in l. unum ex familia §. rogo ff. de legat. 2. & Ord. lib. 4. tit. 95. §. 1. & de aliis prout in Summario.

SUMMARIUM.

- 1 Casus affertur.
- 2 Quæstio formatur.
- 3 Rerum cognitio ab origine petenda.
- 4 Quibus conjecturis maioratus institutus dicatur? Remissivè.
- 5 Missarum onus maioratum non inducit.
- 6 Ne alienationi impedimento est. Ibi: Legata reddituum, fundi pars respectu fructuum, & non usurae pretii ipsius fundi debetur.
- 7 Ut res minori onere affecta sit: semper interpretandum.
- 8 Alienationis prohibitio præsumi non debet, imò imposita restringenda.
- 9 An onus Missarum rem afficiat, ut

in tertium possessorem transeat, pro annuaque præstatio hypotheca competat? & n. 31.

- 10 An pro legatis hypotheca detur? & n. 13. & 14. ubi delegato in specie.
- 11 In testamento pignus constitui potest.
- 15 An pro legatis fructibus in singulos annos hypotheca adsit? & num. 16. & 17.
- 18 Hypotheca pro legatis conditionalibus à quo tempore incipiat? & n. 19.
- 20 Hypotheca pro legatis tantum bona testatoris, & non hæredis implicat.
- 21 Hypothecam pro legatis testator vetare potest.
- 22 Hypotheca pro legatis, cæteris debilior, quia dividua inter hæredes pro virili est.
- 23 Si tamen à testatore expressè constituatur, individua erit.
- 24 Hypotheca onus reale est, jus in re constituit, actionem in rem adversus quemcumque possessorem parit.
- 24 Ita hypotheca pro legatis.
- 26 An excussione opus sit? 27. & seqq.
- 29 Ut pro censu hypothecaria actione experiatur excussione opus non est.
- 30 Pro annua pensione super prædio constituta excussio necessaria non est.

- 31 Onus Missarum rem afficit, ut non perglebas, sed more emphyteusis perpetuae per aestimationem dividatur.
- 32 Fideicommissum maioratus respectu genus est.
- 33 Fideicommissi respectu maioratus species est.
- 34 Specie data, genus etiam datur, & non è converso.
- 35 Genus speciei praest.
- 36 Inferri nequit, hoc non est maioratus, ergo fideicommissum non est.
- 37 Maioratus semper fideicommissum est.
- 37 Sed omne fideicommissum maioratus non est.
- 39 Fideicommissa à maioratibus differunt.
- 40 Fidei commissum quid sit?
- 41 Quibus verbis relinqui possit?
- 42 Lex unum ex familia §. Rogo ff. de legat. 2. affertur.
- 43 Gravatus ad eligendum, de suo legare non censetur.
- 44 Actum necessarium agens liberalis non est.
- 43 Eligens electum gravare nequit.
- 46 Electus à testatore capere censetur.
- 47 Omnes, ex quibus unus eligendus est, ad fideicommissum invitati censentur.
- 48 Nullo nominato, unus ille incertus est.
- 49 Erga incertum praedilectio non adest.
- 50 Si electio deferat, circa omnes praedilectio testatoris consideratur, & omnes ad fideicommissum venient.
- 51 Ita in hypothese nostra omnes nepotes.
- 52 Si electio facienda de uno ex familia deficiat, an omnes ex ea, vel tantum proximus, venire debeant? disputatur; & n. 53. 54. 56. & seqq. ubi jura concordantur, & n. 70. Auctoris resolutio adest.
- 55 Possessum à multis facile contemnitur.
- 59 Alienandi prohibitio familiae favore valida est, secus si sine causa.
- 60 Uni ex familia datum, extra familiam alienatum dici nequit.
- 61 Lex Peto 71. §. à fratre ff. de legat. 2. explicatur, & n. seqq.
- 62 Fideicommissum quando temporale, quando perpetuum institutum esse dicatur? & n. 63. 64.
- 65 Verbum familia in dubio de familia testatoris sumi debet.
- 66 Testatori, & non gravato succeditur.
- 67 In fideicommissis secundum ordinem ab intestato successionis, succeditur.
- 68 Ad fideicommissum vocati successivo ordine censentur; quis prius admittatur? Resolvitur ibidem.
- 69 Quando successivo ordine vocati censentur?
- 71 In praesentiarum omnes nepotes electione deficiente, fideicommissum capi debent, & n. 73. & seqq. & n. 80. & seqq.
- 72 Nullo extraneo admisso.
- 74 Nec haere de praemortuorum.
- 76 Neque representatio admittitur.
- 77 Neque transmissio dum eligere debens in humanis existeret.
- 78 Secus autem postea.
- 79 Legati die cesso, transmissio datur.
- 80 Lex 57. §. final. ff. ad Senat. conf. Trebel. affertur.
- 81 Et Lex cum pater §. rogo ff. de legat. 2.
- 82 Fideicommissum non est quid haereditarium ex patrimonio gravati.
- 83 Communicatio bonorum inter conjuges apud nos ex quo jure descendat?
- 83 Uxor post mortem mariti possessione caret illorum bonorum, in quibus communicatio cessat.
- 85 In fideicommissis communicatio, ac illa civilissima possessio non datur, & n. 87.
- 86 A fidei commissis ad maioratum argumentum valet.

- 87 *In maioratu communicatio non datur.*
 88 *Fideicommissa ad divisionem non veniunt.*
 89 *In emphyteusi quando communicatio dari possit?*
 90 *Emphyteusis quid hereditarium non est, nec communicabile.*
 91 *Ita fideicommissum prout judicatum fuit.*

I **D**E bonis suis in testamento statuens Antonius Nunes ex oppido Campo maiore, vulgo, *Villa de Campo mayor*, in Elvenfi Provincia, de eorum triente ita ultimo elogio cavit: *Que depois de seus legados cumpridos, de tudo o que remanecer de seus bens, delles deixa o seu terço a seu filho Francisco Nunes do Rego, e nelle lhe impõem de pensão 10. Missas de esmola de 100. reis, cada huma pela alma delle testador em cada hum anno atbe o fim do mundo: o qual terço com a dita pensão gozará o dito seu filho; e por sua morte lhe dá facultade, para que elle faça nomeação em hum de seus filhos, qual elle quizer, e for sua vontade &c. idest?* Quod post legata sua adimpleta residuam bonorum suorum partem tertiam cum onere decem Missarum viginti quinque assium eleemosina singulis assignata annis singulis usque ad consumationem sæculi, pro ipsius testatoris anima filio suo Francisco Nunes do Rego relinquit: qua quidem tertia sub ejusmodi onere prædictus filius potiatur; morituro

autem, quolibet ex filiis ejus, quem voluerit, eique placuerit ad prædictam tertiam hæreditatis ad eundam, nominandi concedit facultatem.

Ejusdem testatoris filius, eo jam tempore ducta uxore, ex ea tres filios succeperat, unum, scilicet, marem, duasque feminas nullo tamen nominato, è vivis cessit. Cum itaque minores essent, Judex repertorium, seu inventarium fecit, in eoque prædicta trientis bona jussit scribi, eaque filio masculino, testatorisque nepoti addixit: in quo quidem repertorio uxor primi vocati, & liberorum ipsius mater domus præfecturam gessit, id, quod vulgo dicitur. *Foy cabeça de casal*. Hac tamen superstite, filius communis, nulla relicta prole, diem clausit extremum: unde maior natus filia, ejusdemque soror, jam viro alligata prædictum trientem, tanquam vinculo obligatum, petiit, ut potè quæ ultimi possessoris esset consanguinitate propinquior.

Ex hoc itaque sororis litigio orta fuit quæstio, utrum prædictus triens ex vi jam dictæ dispositionis sit vinculo obligatus. Et in prima instantia, ubi lis terminata fuit, ejusmodi trientem non esse maioratum, & ideo liberum mansisse decisum est, non obstante adjudicatione in repertorio facta: Judexque illa bona (uni adjudicata proprietate) per æstimationem dividi jussit.

In illa autem bonorum divi-

fione dimidium supradicti trientis uxori filii testatoris gravati adjudicavit Judex. Unde maius ortum fuit dubium: An, scilicet, in ejusmodi bonis communicatio inter conjuges admitteretur, ut inde uxor primi vocati dimidiam bonorum ipsorum partem sibi ad judicandam prætenderet: super quo litigium in nostras manus, cum in Elvensi civitate essem Advocatus, ut nostram quoque ferremus deliberationem, prevenit. Multos itaque libros evolvens, casum hunc reperire nequivi; Jurisperitosque non paucos consulens, & interrogans, cum certè nihil inde proveniret, diù deliberandus, negandæ tamen communicationis sententiam sum amplexus.

3 *in ibi* Sed cum rerum cognitio è principiis petenda sit, operæ pretiù duxi, qualis sit dispositio, qua testator noster fuerit usus, perquirere; & quid in ea contineatur. Quod quidém nihil aliud est, quam prima jam decisa quæstio: quod equidém, ut clariù pateat, & innotescat, lumina adhibebimus.

4 *in ibi* In prima igitur illa quæstione, an scilicet ex verbis testatoris relatis inductus esset maioratus, nec ne, multa tùm mi è, tùm doctè hac de re Advocati dixerunt: & non esse maioratum tùm, vel maximè ex eo affirmabant, quod alienandi deficeret expressa prohibitio, & aliæ, per quas inducitur maioratus institutio, conjecturæ, de quibus Peg. Forens.

cap. 4. à n. 17. & de maiorat. cap. 6. per tot. Guerreyr. de inventar. lib. 1. cap. 10. n. 92. Et propter hæc fundamenta ita fuit judicatum, bonaque esse per æstimationem divisibilia propter Missarum onus annexum: Quod per se solum non est ad maioratum inducendum sufficiens. De quo vide Gam. decis. 30. & decis. 48. & decis. 286. n. 1. & ibi Flor. Valascus cons. 82. Reynos. obs. 68. Themud. decis. 78. & cum aliis Arouc. alleg. 60. à n. 93. Castilb. lib. 2. cap. 22. n. 44. & tom. 4. cap. 9. Lar. de capellan. lib. 1. cap. 4. à n. 16. Robles de represent. lib. 3. cap. 3. Mier. de maiorat. 2. p. q. 5. & p. 4. q. 29. n. 12. & 2. p. q. 3. n. 84. Molin. Jurist. lib. 1. cap. 4. n. 1. & cap. 5. n. 37. Barbos. ad Ord. lib. 1. tit. 62. §. 53. num 2. Phæb. 2. p. decis. 120. n. 30. Fragos. de regimin. Republic. p. 3. lib. 9. disput. 19. §. 3. n. 1. Peg. sup. tom. 1. cap. 4. n. 225. & seqq. ubi distinguit inter onus simpliciter injunctum, vel qualitate donatum, alienationis, scilicet, prohibitione, aut aliis conjecturis maioratum inducentibus, de quo vidèdi sunt, Castilb. c. 9. n. 9. & §. 11. n. 16. Lar. d. c. 4. n. 37. vers. quare, & 46. Reyn. d. obs. 68. n. 24. & seqq. Flor. q. 17. n. 31. & seqq. Themud. dict. decis. 78. n. 20. ad fin. Valasc. cons. 27. n. 2. & 3. & cons. 82. n. 7. Barbos. ad Ord. d. §. 53. n. 2. Flor. ad Gam. decis. 30. Phæb. dict. decis. 120. n. 9. Frag. ubi sup. Mof-taso de caus. piis, lib. 2. cap. 7. n. 19. & seqq. Molin. de primogen. lib. 1. cap.

cap. 5. n. 25. & Lar. de anniversar. & Capel. cap. 4. n. 4. 42. Peralt. in l. cum ita in fideicommiss. n. 15. ff. legat. 2. Menoch. lib. 4. præsumpt. 71. Curt. junior cons. 8. n. 8. Phæb. supra decis. 120. n. 13. Cabed. 1. p. decis. 96. & 1. p. arest. 97. Cald. in tract. de nominat. q. 13. n. 35. & q. 24. n. 47. id Flor. de Men. in addit. ad decis. 30. Gam. & decis. 224. n. 9. & 10. idem Phæb. d. decis. 120. num. 16. & decis. 126. n. 27. & decis. 142. n. 5. & Cabed. 1. p. decis. 143. Larrea dec. Granatens. disp. 31. Castilb. sup. lib. 5. cap. 87. à n. 3. id. lib. 4. controu. cap. 9. n. 9. Valasc. supra cons. 82. n. 18. Reynos. obs. 68. n. 18. Peg. 1. forens. d. c. 4. num. 226. & de maiorat. cap. 4. n. 428. Mier. de maiorat. p. 2. q. 5. à n. 94. & Arouc. alleg. 60. à n. 93.

6 Nec onus simpliciter injunctū alienationi impedimento est ex text. in l. nihil proponi 123. ff. de legat. 1. l. liberto ff. de ann. legat. ubi legata quinquagesima parte totius redditus prædiorum, prædiis venditis, debetur respectu ejusdem redditus, & non usuræ pretii in provincia solitæ; probatur ex text. in l. Fundi ff. de usu, & usufruct. ubi non obstante legato, redditus uxoris testatoris, quoad vivat, fundus vendi potest, solvenda tamen erit legataria quantitas annua, quam testator ex locatione fundi in vita in rem suam vertere consueverat.

71 Et interpretationi ut res minori onere afficiatur mens de servi-

re debet l. pater filium §. fundum ff. leg. 3. nec alienationis prohibitio præsumi debet, imò imposta restringitur, d. l. pater filium §. fund. Titian. & §. pater filios de leg. 3. Auth. de restit. fideicommiss. §. nos igitur, Covasr. lib. 3. var. cap. 5. num. 4. Molin. lib. 1. cap. 4. n. 11. Reynos. dec. obs. 68. n. 8. Mier. de maiorat. p. 1. q. 15. n. 38. Castilb. quotidian. tom. 6. c. 66. n. 68. Molin. de just. tom. 3. disp. 588. n. 2.

9 An autem hujusmodi onus rē ita realiter afficiat, ut ad quemlibet possessorem transeat, talisque possessor directē conveniri possit? Quæstio est pendens ex ea, an scilicet, annua præstatio solvenda ex certo prædio illud hypotheca afficiat, de qua agunt Negus. de pign. p. 2. membr. 4. n. 164. Gratia de expens. cap. 4. n. 30. Cov. de testam. in cap. Raynuttius §. 10. n. 13. Gratian. for. cap. 294. à n. 8. & cap. 683. Scop. ad Gratian. decis. 129. Salgad. in labyrinth. p. 1. cap. 10. à n. 1. Valasc. de jur. emphyt. q. 32. à n. 13. Cald. de extinct. emphyt. cap. 4. per tot. Gam. decis. 13. & ibi Flor. Pinbeir. de cens. disp. 1. sess. 7. §. 4. n. 117. qui omnes alios multos referunt, penes quos quæstiones, & eorum sequelas, invenire poteris.

10 Sed quia quæstio nostra de onere legato versatur, circa eam me ita expediam. Licet ff. jure controversum esset, an pro legatis hypotheca competeret, dubium præstante,

tante, & ex text. in l. creditoribus ff. separat. ubi Bart. n. 4. & ante eum Cynus Jacob de Aretin, Petrus de Belapert, & idem Bart. ad text. in l. I. n. 14. ff. de legat. I. affirmativè responderunt, ut testatur Merlin. de pignorib. tit. I. lib. 3. q. 14. num. 4. Et Bald. in l. postquam 3. n. 3. cod. ut in possession. legator. ita distinxit inter eum casum, in quo nihil à testatore pro solvendo legato assignatum est, & tunc hypothecam non dari, & inter eum casum in quo assignatum fuit, & tunc dari per l. Lucius Tuius ff. de alim. & cibariis. legat. leg. Fundus ff. de annuis legat. Quæ quidem distinctio dicta leg. Lucius non fulcitur; ibi nanque testator expressè fundos suos pro cibariis, vestituque legatis obligatos esse voluit, pro ut ita in casu dictæ l. Fundus ff. de ann. legat. testator fundum expressè pignori subiecit, in qua hypothese

II datur expressa hypotheca, certum namque est, in testamento pignus constitui posse, l. Non est 26. ff. pignorat. act. glos. ad text. in d. l. Lucius verb. obligatos.

12 Attamen benè Coman. in d. l. creditoribus ff. de separat. negativè resolvit pro legatis præstandis in bonis testatoris hypothecam inductam non esse per exposita à Merlin. dict. q. 14. n. 6. quod apertè probatur ex l. I. cod. communia delegat. ubi ejus auctor Justinian. sese hujusmodi remedium inventorem laudat, & ita tenent antiquiores citati ab eodem

Merlin. quibus addo Vin. ad text. in §. sed olim 4. Inst. delegat. n. 4. intelligens text. d. l. 4. de separat. accipiendum esse de pignoris specie prætorii, quod jure separationis creditores hæreditarii in bonis defuncti habent, & post eos in residuo legatarii separationem impetrantes, de quo pignore prætorio intelligenda erit l. 5. §. quæri ff. ut in possess. legat. ut legatarii cæteris creditoribus hæredis præferantur ex l. II. §. I. ff. eodem tit. & l. 3. cod. eod. tenet Leuren. in jus canonic. tom. 3. q. 720. qui q. 718. n. 2. asserit quod jure ff. hypotheca tacita pro legatis præstandis incognita esset.

Nunc temporis ergo per text. **13** in d. l. I. cod. communia delegat. hypothecam pro omni legato tam pio, quam profano inductam esse, & in tertium possessorem transire firmissime tenendum est, ut tradit Bart. ad text. in l. Caius ff. de ann. legat. & in l. Lucius ff. de alim. Valasc. de jur. emphyt. d. q. 22. num. 21. Cald. de extinct. emphyt. d. cap. 4. n. 22. cum multis Sabel §. Hypotheca n. 36. Negus. de pignor. p. 2. membr. 4. n. 157. & c. Scapuc. de Salvian. lib. I. q. 7. per tot. Mart. Medic. exam. 23. cum duabus decis. seqq. & Addit. de anno 1665. Mantic. de tacit. lib. II. tit. 17. Pacif. de Salvian. inspect. 3. cap. 4. n. 186. & 226. Lat. Merlin. de pign. lib. 3. tit. II. q. 14. per tot.

An autem hujusmodi hypo- **14** theca pro legato speciei competat pro

pro legato speciei competat, pro utraque parte DD. refert Merlin. *de pignor. lib. 3. titul. 1. d. q. 11. à n. 48. ubi n. 51.* DD. affirmativam sententiam tenentes conglutinat, & inter alios Peregrin. *de fideicommiss. art. 45. n. 14.* Thesaur. forens. lib. 2. q. 84. in fin. Surd. conf. 101. num. 7. Gabr. conf. 39. n. 6. lib. 2. Pacific. de Salvian. inspect. 3. cap. 4. n. 462. Seraph. decis. 828. quibus addo Vin. ad text. in d. §. 4. Inst. de legat. n. 4. quibus me subscribo.

15 An pro fructibus legatis in singulos annos solvendis, hujusmodi hypotheca locum habeat? negant Surd. decis. 28. & 193. n. 1. & 2. ubi Hodiern. à n. 17. Cyriac. controu. 18. n. 6. Crespo observ. 39. Grivel. decis. 55. n. 8. Gratian. forens. cap. 294. n. 8. eo in casu, quo legatum relictum fit super certo fundo hypothecam dari affirmant Covasr. in cap. Rainutius §. 10. n. 15. & lib. 3. var. cap. 7. n. 5. vers. 4. si contractum & c. & n. 6. Negus. de pign. p. 2. membr. 4. num. 164. vers. vigessimus tertius casus, Andreol. controu. 354. per tot. Valasc. de jur. empbyt. q. 4. n. 7. Merlin. de pign. lib. 2. tit. 3. q. 91. à n. 1. Sesse decis. 42. à n. 1.

16 Alii DD. distinguunt inter legatum perpetuum, & temporarium, ut pro illo hypotheca competat, Hodiern. ad Surd. d. decis. 28. à num. 2. Guid. Pap. decis. 432. n. 17. cum Rota recent. p. 11. decis. 260. n. 6. tenet Carol. Ant. de Luc. ad Gratian. dict. cap. 294. n. 8.

Sed suprapositis distinctionibus, & aliis rejectis indistinctè hypothecam competere tenet Dominic. ab Aguirr. de tacit. oner. & condit. repetit. cap. 2. §. 5. n. 36. ibi: Ultra quod ego censeo veriore esse sententiam absolutè tenentium hypothecam competere pro legatis annuis, non obstante ratione illa, quod legata ista veniunt ad onus fructuū, ipso jure, & adhuc censeo illam competere, etiam si testator id expressè dixerit, ut ex fructibus solvatur per formalem text. in l. Lucius 12. ff. de alim. & cibar. legat. ubi testator disposuit, quod legatum annum præstetur ex fructibus, & ipsemet imposuit hypothecā super proprietate, quæ à jureconsulto approbata fuit: Ergo hypotheca non implicat cum impositione legati super fructibus, & sicuti implicationem non habet, quando testator ipse fructus obligationi addicit: multominus implicabit quando obligatio solvendi de fructibus ex sola juris dispositione provenit, & quod competat absolutè hypotheca super omnibus bonis testatoris pro annuis legatis absque ulla intelligentiā ex supra relatis n. 27. 28. 29. & 30. tenet Garcia de expens. cap. 4. n. 32.

Quod talis hypotheca competens pro legatis, & fideicommissis conditionalibus tantum incipiat à die impletæ conditionis, & non retrahatur ad tempus mortis testatoris, ut bona interim alienata onere hypothecario non afficiantur, tenent

nent *Negus. de pignor. p. 5. membr. 1.*
à n. 12. & membr. 2. n. 10. *Scapuc. de*
Salvian. lib. 1. q. 13. num. 3. Gratian.
cap. 53. n. 1. & cap. 62. & cap. 856.
per tot. alii apud *Sabel. §. Hypothe-*
ca n. 37.

19 Contrarium ; quod licet lega-
tum, vel fideicommissum conditio-
nale sit, hypotheca incipiat vim ha-
bere non solum à die expletæ con-
ditionis, sed etiam à die mortis tes-
tatoris in præjudicium etiam credi-
torum ipsius hæredis, ne in hujus fa-
cultate sit legatarios illudere, & ut
omnibus modis voluntas testatoris
impleatur, tenent *Cavaler. decis. 102.*
Merlin. dict. q. 14. n. 110. idem lib. 4.
tit. 1. q. 22. n. 35. Fusar. de substitut.
q. 612. per tot. latè Sabel. in summ.
diversor. tract. §. Hypotheca n. 37.
idem resolut. post tom. 4. impressum
cap. 23. n. 9.

20 Hypotheca tamen ista in fa-
vorem legatorum à jure codicis in-
ducta tantum in bonis testatoris, &
non hæredis competit, constat ex *d.*
l. 1. cod. commun. de legat. & tenent
Merlin. dict. q. 14. tit. 3. lib. 1. n. 113.
cum seqq. optimè Anton. Merend. cō-
trou. lib. 19. cap. 23. Urceol. de tran-
sact. q. 65. n. 14. idem cons. forens. q.
69. per tot. Salgad. in labyrinth. p. 2.
cap. 24. n. 7. Cancer. var. lib. 1. cap. 2.
à n. 104. Caren. resolut. 167. n. 23.
Hodiern. ad Surd. decis. 76. n. 8. Nu-
gueir. allegat. 1. n. 11. Rot. post Olea
de cess. jur. decis. 16. n. 17. Acoft. de
privileg. credit. reg. 3. limit. 11. & 12.

Castilb. lib. 8. cap. 45. num. 26. & 34.
Marin. ad Revert. obs. 270. Sabel. §.
Gravatus n. 14. & §. Hypotheca sub
n. 36. Altim. ad Ruvit. lib. 1. cons. 41.
idem de nullit. contract. rubr. 1. q. 5.
n. 204. reprobatis contrarium te-
nentibus.

Hanc hypothecam testator 21
vetare potest, *Bart. in l. nemo potest*
58. n. 1. ff. de legat. 1. Negus. de pign.
p. 2. membr. 4. n. 161. Pacific. de Sal-
vian. inspect. 3. cap. 4. n. 274. Gra-
tian. cap. 294. n. 9. Merlin. lib. 3. tit.
1. d. q. 14. n. 74.

Sed prædicta hypotheca pro 22
legatis cæteris debilior est, cum in
aliis casibus individua sit pro legatis
verò dividua contra quemcunque
hæredem pro virili tantum compe-
tens, id est, pro ea parte, pro qua quis
hæres est, solum datur, de quo vi-
dendi sunt *Cost. de portion. rat. q.*
105. n. 4. Negus. de pign. p. 2. membr.
4. n. 160. Surd. cons. 191. n. 2. cum
aliis Merlin. d. q. 14. à n. 85. Sabel. d.
§. Hypotheca sub n. 36. Petr. Pacion.
alleg. 62. num. 8. Vin. ad text. in §. 4.
Inst. de legat. sub n. 4. ubi asserit, quod 23
si testator etiam hodierno tempore
hypothecam expressè constituerit
talis hypotheca, sicut cæteræ indi-
vidua erit, cum in dubio credendū
sit testatorem se conformare juri
communi voluisse, *l. ultim. cod. de*
verbor. significat.

His ita prælibatis satis clara 24
quæstionis nostræ decisio manet,
quia cum hypotheca onus reale sit,
jusque

jusque in re constituat, & ex ea actio
 in rem competat, necesse est, quod
 hujusmodi onus in quemcumque
 possessorem transeat *l. in via consti-*
 28 *tui §. quemcumque ff. de servitut. ur-*
 28 *banor. prædiorum, §. item serviana*
 28 *7. Inst. de act. Ord. lib. 3. tit. 91. in fin.*
 28 *princip. & Ord. lib. 4. tit. 3. Surd. dec.*
 28 *32. n. 5. Aug. Barb. in repert. verbo*
 28 *Hypotheca, pag. 107. Merl. de pig-*
 28 *norib. lib. 5. tit. 2. q. 58. n. 3. & seqq.*
 25 Quare dicendū est legatario actionē
 in rem adversus quemcumque pos-
 sessorem bonorum testatoris com-
 petere. Hæc tamen resolutio inte-
 gram quæstionē nostram non com-
 plectitur, adhuc namque in obscu-
 28 ro est, an adversus tertium, absque
 28 excussione hæredis, legatarius age-
 28 re possit? In quo totus quæstionis
 cardo vertitur.
 26 In qua quæstione excussionē
 esse necessariam, ut hac hypotheca
 tacita pro legatis agi possit, tenent
 Bald. in *l. 1. cod. commun. delegat. n.*
 26 *15. Caroc. tract. de excus. p. 2. q. 7. n.*
 26 *6. in fin. & q. 27. num. 2. Mart. de ta-*
 26 *cit. lib. 11. limit. 11. n. 11. Merlin. de*
 26 *pign. lib. 5. tit. 2. q. 69. à n. 32. Sabel.*
 26 *§. Excussio sub n. 21. Lauterb. in ff.*
 26 *de legat. §. 46. Leuren. in jus can.*
 26 *tom. 3. sub tit. de testam. q. 718. n. 2.*
 26 *Sanfelic. decis. 204. à n. 8. ubi an hæc*
 26 *excussio necessaria sit à jure canoni-*
 26 *co? Ad affirmantes vergit, quo-*
 26 *rum sententia probatur ex generali*
 26 *regula, de qua in Auth. de fideijuss.*
 26 *collat. 1. tit. 4. §. sed neque, unde de*

sumpta *Ord. lib. 4. tit. 59.*

Contrarium tenet Aretin. in §. 27
siquis in fraudem col. ante penult.
Inst. de act. Nug. d. p. 8. membr. 1. n.
 21. Sed has contrarias opiniones
 ego conciliarem ita distinguens in-
 ter onera, seu legata demonstrativè,
 (ut ita dicam) aut taxativè ex bo-
 nis testatoris relicta: in illo enim ca-
 28 su primam opinionem, in hoc se-
 28 cundam admitterem.

Primum distinctionis mem- 28
 28 brum ex dictis satis probatur; secun-
 dum vero ex eo constat, quia etiam
 de jure ff. in legato, seu onere taxa-
 tivè ex aliquo fundo relicto hypo-
 thecam, onusque reale impositum
 esse tenent *Cald. de extinct. emphyt.*
cap. 4. sub n. 15. vers. aut vero, jun-
 28 *cto n. 19. & n. 28. vers. addo, Valasc.*
 28 *de jur. emphyt. sub n. 17. quem laudat*
 28 *Pinbeir. de cons. disp. 1. sect. 7. §. 4. n.*
 28 *122. Garc. de expens. cap. 4. sub num.*
 28 *41. ibi: Hæc tamen omnia vera sunt,*
 28 *nisi limitata, & designata sit dispo-*
 28 *sitio, donatio, legatum, vel vendi-*
 28 *tio, tunc enim fundus querendus est*
 28 *directè, & ita jam semel vidi judica-*
 28 *tum in hoc Senatu, & c. Salgad. laby-*
 28 *rinth. 1. p. cap. 24. n. 99. & 107.*

Comprobatur secunda pars 29
 29 distinctionis nostræ exemplo census,
 quia directè totius possessor rei cen-
 sui subjectæ convenitur absque alia
 præcedente excussione, ut tenent
 Cov. lib. 3. var. cap. 7. num. 6. *Rodr. de*
 29 *ann. reitib. lib. 2. q. 9. n. 51. Zevalb.*
 29 *q. 56. n. 35. Nuguerol. alleg. 19. n. 3.*

Castilb. tom. 4. n. 61. n. 19. & n. 39. *Qinrb. decis. 551. Vel. 2. p. dissert. 34. n. 39. Per. decis. 66. Gam. decis. 13. n. 3. Valasc. de jur. empyt. d. q. 32. n. 13. alios referens Peg. tom. I. forens. cap. 3. n. 364. quod in praxi servatur, quàm optimè defendit Mor. de execut. lib. I. cap. 4. §. I. à n. 25. quod quidem probatur per rationem à Pinbeir. redditã ubi sup. n. 120. scilicet, per obligationem rei censitæ quoddam onus reale ipsi rei imposi-
30 Comprobatur etiam ex aresto, de quo Gam. decis. 13. ubi judicatum refert propensione annua constituta super prædio tertium possessorem ejus directè conveniri posse, quod tanquam communiter observatum ibi addictio commendat ad verba, ibidem: communiter tamen servatum ommissis distinctionibus Joannis Garcia, quod onus impositum super aliqua re sit reale, & afficiat ipsam rem, ac pro eo possit conveniri tertius possessor, nulla facta excussione in bonis principalis obligati.*

31 Comprobatur tandem de praxi nostri regni, juxta quam onus Missarum in bonis à testatore impositum, in causa est, ut bona juncta ferventur per æstimationem, inter cohæredes dividantur, & uni adjudicentur, & quod cum suo onere ad successorem transeant ex Gam. dec.

30. & 48. & 224. Valasc. conf. 82. n. 8. Them. decis. 78. n. 20. Peg. tom. I. forens. cap. 4. n. 228.

Supposito igitur in nostra hypothese principali benè judicato, cum fideicommissum respectu maioratus generis naturam induat, loco speciei respectu fideicommissi maioratus habetur: & ita data specie, genus dari necessè est, quod speciei præest, non tamen è converso, posito enim genere, non præcise dari speciei oportet positionem, Aug. Barb. loc. 104. interminis Botin. de maiorat. cap. 1. n. 6. unde inferri non potest, cum hujusmodi triens non sit maioratus, non esse aliquam fideicommissi speciem: licet enim maioratus fideicommissum semper censendum sit, non tamen omne fideicommissum est maioratus, Botin. sup. n. 5. Torr. de primog. 2. p. cap. 4. n. 37. & 38. quoniam fideicommissa à maioratibus differunt, Molin. Theolog. tom. 3. disp. 577. n. 5. & notant communiter AA.

Attento tandem casus nostri themate, in eo fideicommissum quoddam temporale, familiare, & (ut etiam si minus latinè dici solet) electivum, nepotibus testatoris filii patris primi instituti, relictum esse, dicendum est. Fideicommissum enim est, quod alicui à testatore ex bonis hæreditatis testatores, per mediam personam, sive per ministerium, & quasi manum alterius tradendum relinquitur, Molin. Theolog. tract. 2. disp.

disp. 182. n. 12. novissimè Leuren. in
jus canonic. tom. 3. q. 678. n. 1. Nett.
in præfat. ad ultim. voluntat. n. 39.

41 Fideicommissum potest per
rogantia, precantiaque, & similia
verba relinqui, quæ quidem verba
obligationem inducunt, text. in §. &
quia prima Inst. de fideicommiss. text.
in §. fin. Inst. de sing. reb. per fideicō-
miss. relicta. & ibidem Institutarii,
Leuren. sup. d. q. per tot. Guerreyr. de
divis. lib. 5. cap. 13. à n. 5.

42 Nullus in illo primo dubio,
quo casus figuraretur, textus appa-
ruit, nos autem figurari posse cogi-
tavimus in l. unum ex familia §. ro-
go ff. de legat. 2. ibi: Rogo fundum,
cum morieris, restituas ex liberis, cui
voles: quoad verba attinet, ipsius
erit electio, nec petere quisquam po-
terit, quandiu præferri potest alius,
defuncto eo, priusquam eligat, pe-
tent omnes. Ex quo textu ad nostri
casus hypothefin benè deducitur,
testatoris filium filiis suis restituen-
di paterni trientis bona aut dubiè
onus subiisse, obtenta tamen usque
ad mortem unum ex iis nominandi
facultate: ut probatur ex d. l. unum
in princip. ubi Bartol. n. 1.

43 Cum itaque prædictus testa-
toris filius gravatus ad ejusmodi no-
minationem teneretur, dato, quod
nominasset, de suo legare non cen-
44 setur; quia non extitit liberalis, qui
facit actum necessarium. text. in d.
l. unum ex familia, & §. si falcid;
& §. sed, & si fundum, l. rem lega-

tam ff. de adimend. legat. Guerreyr.
tract. 3. lib. 6. cap. 23. n. 17. Emma-
nuel da Costa ad text. in cap. Si pater
de testament. in 6. p. 1. verbo legavit,
pag. mihi 77. n. 2.

Qua de causa eligens electum 45
gravare non potest, d. l. unum ex fa-
milia §. sed si uno, & §. sed, & si
fundum, Phæb. p. 2. decis. 105. n. 46.
Molin. de primogen. lib. 2. cap. 4. n.
10. & 19. & ibi Addentes, Fusar.
de substit. q. 511. per tot. Alvarad. de
conjecturat. ment. defunct. lib. 2. cap.
2. n. 21. & seqq. Cald. cons. 8. n. 38.
idem de potest. eligend. cap. 16. per
tot. ubi de nominante ad emphyteusin.
Castilb. lib. 5. de conjectur. cap. 161. n.
6. Fontanel. de pact. nupt. tom. 1. clau-
sul. 4. glos. 5. n. 64. & 65. Mier. de
maiorat. 1. p. q. 71. à n. 6. Hermosilb.
tit. 4. l. 7. glos. 5. n. 18. & 19. penes
quos, & ab illis citatos limitationes
invenies, quas non refero, cum mei
instituti non sint.

Ideoque ejusmodi electus le- 46
gatum non ab hærede gravato, &
eligente, sed ab ipsomet testatore
eligi jubente accepisse dicendus est,
d. l. unum §. 1. vers. perinde, cum
mult. Aquil. ad Rox. p. 1. cap. 6. n.
453. Barbos. in l. si ab hostibus §. fin.
n. 21. Philip. Knipseb. de fideicom-
miss. cap. 2. n. 19. & omnes proximè 47
citati. Et ratio est, quia omnes, ex
quibus unus eligendus erat, ad fi-
deicommissum invitati censentur;
igitur gravato nullum nominando 48
decedente, unus ille incertus est, &

erga incertū prædilectio non adest, ex *l. sciendum* 70. ff. *verbor. signif. l. extraneum in principio cod. de hæredibus instituend.* ex quo consequenter par dilectio testatoris, circa omnes consideratur, & ita pariter ad fideicommissum venire debent ut præponderat *Alvarad. de conjecturat. met. defunct. lib. 2. cap. 2. n. 17.*

51 Cum igitur gravatus de eligendo in vita sua nullum eligens obierit, tunc omnes de familia testatoris, & impræsentiarum universi disponentis nepotes censentur, immo vocantur: & tanquam fideicommissarii ad supra dictum trientem concurrunt. Probant jura supra relata, & *l. cum quidam*, & *l. si tamen* ff. *eod. tit. de legat. 2.* alia refert *glos. in dict. §. rogo*, verb. *datum cum aliis* *Guerreyr. de inventar. lib. 3. cap. 10. num. 18.*

52 Quatenus asserimus omnes nepotes admitti, difficultate non caret, quæstio nanque valde controversa formatur, an omnes de familia, vel tantum proximiores in gradu, electione deficiente, admittantur, quando donatarius, vel quilibet gravatus facultatem eligendi unum de familia habens, non elegit? In qua omnes admittendos esse tenet *Gom. in l. 40. Taur. n. 49. Molin. de primogen. lib. 3. cap. 4. n. 41. ubi additio plures dat. Molin. de just. disp. 593. n. 6. Alvarad. de conjecturat. ment. defunctor. lib. 2. d. cap. 2. à n. 17. Hermosilb. tit. 4. lib. 7. glos. 5.*

n. 13. August. Barbos. vot. 126. n. 95. pro que parte faciunt text. in dict. l. cum quidam 24. ff. de legat. 2. & d. l. unum d. §. rogo eodem tit.

Contrarium tamen, nempe, 53 quod solum proximiores admitti debeant, ex *text. in l. cum ita legatur 33. §. fideicommissio* ff. *eodem tit. de legat. 2. l. peto 71. §. fratre* ff. *eod. tenent Peregrin. de fideicom. art. 19. n. 15. in fin. Hieronym. Leo decis. 56. per tot. ubi judicatum refert, Arouc. alleg. 17. n. 33. 34. & 36. hanc sententiam veriore appellat Hermosilba ubi sup. n. 14.*

Has inter se oppositas opinio- 54 nes conciliare conatur *Alvarad. d. lib. 2. à n. 17.* duos casus dividens, quorum primus est, quando gravatus absque electione decessit, quo eventu omnes de familia etiam in gradu dispares admitti ait, & ita procedere *text. in d. l. cum quidam, & d. l. unum §. rogo* ff. *eod. tit.* & alia similia jura: Secundus casus, quando gravatus extraneum elegit, vel extra familiam alienavit, in qua hypothesis tantum proximiores in gradu admittendos asserit idem *Alvarad.* & sic procedere *text. in d. l. cum ita legatur 33. §. in fideicommissio, & d. l. peto 71. §. fratre* ff. *eod. tit. de legat. 2.* Ratio diversitatis reddita per 55 *Alvarad.* in eo consistit, quia cum possessum à multis facilius sit negligentiae possidentibus, sequeretur, quod in contraventionis casu nemo de familia ad reivindicandum insurgeret

surgeret, & ut hoc abesset, solum proximior in gradu admitti debet; quæ quidem ratio futilis mihi videtur.

56 Ego verò secundum vires ingenioli mei dicerem, inter citata jura nullam antinomiam dari, ex qua dimicantes ad suam controversiam arma sumant, siquidem in terminis *text. in d. l. cum quidam delegat. 2. & d. l. unum §. rogo*, nulla electio de uno ex familia facienda erat, sed tantum de libertis testatoris.

57 In terminis *text. in d. l. cum ita legatur §. in fideicommissio ff. eod. tit. delegat. 2.* nulla electio alteri commissa erat, sed per testatorem fideicommissum relictum fuit certis nominatis de familia, quibus deficientibus, proximiores in gradu priores admitti debeant, uti nanque proximiores magis dilecti à defuncto, & primo invitati censentur, ex *l. cum pater §. à te peto ff. eod. tit. delegat. 2. l. Hæredes 57. §. final. ff. ad Trebelian. l. conficiuntur 8. ff. de jur. codicillor. cum aliis Guerreyr. de divis. lib. 4. cap. 7. n. 4. cum seqq. Michael Grass. de success. §. fideicommissum q. 16. num. 4.*

58 Ex qua quidem ratione ad instar successionis ab intestato prius in gradu priores vocantur, *Auth. post fratres, cod. de legit. heredib. Novel. 118. cap. 3. in fin. cum multis Guer. ubi sup. n. 2. cum seqq.* & quod in terminis *text. in d. l. cum ita §. in fideicommissio ff. de legat. 2.* solum

proximiores in gradu admitti debere, tenent idem *Molin. de primog. lib. I. cap. I. n. 7. & d. lib. cap. 5. n. 16. & n. 23. Valasc. conf. 82. n. 10.*

In terminis verò *text. in d. l. pe- 59 to 71. §. à fratre ff. delegat. 2.* casus sic se habet: quidam frater alterum fratrem hæredem instituens petiit, ne domus ejusdem hæreditatis alienaretur, sed ut in familia relinqueretur, quo in facto alienationis prohibitio valida fuit, quia respectu familiæ, quod secus esset, si sine causa prohibitio imposita esset, ex *text. in l. filius familias 117. §. Divi verus 11. ff. de legat. I. Paris. volum. 2. conf. 52. n. 12. Michael Grass. de succession. §. fideicommissum, n. 12.* deinde institutus frater uni ex familia totam domum relinquere poterat, *d. l. filius familias §. cum pater, cum 60 datum uni ex familia, extra eam relictum dici non possit, ut ait text. in d. §. cum pater d. l. unum §. si defalcidia vers. itaque ff. delegat. 2.*

Supposita prohibitionis alienandi validitate, per verba passiva, *alienaretur, relinqueretur*, quibus *text. utitur*, secundum ejus hypothese[m] fideicommissum absolutum, & familiare de domo illa à testatore ordinatum fuit, onus namque prohibitionis, & in familia conservationis interminis *text. domui injunctum fuit*, ideoque gravamen reale dicitur, ut ibi tenet *Bart. n. 3. & cum Romul. in d. §. Divi, & ibidem Alexand. n. 25. Paris. vol. 2. conf. 92. n.*

43. tenet *Grass. ubi sup. n. 12. d. q. 5.*
 tenent *Tob. Non. conf. 32. n. 5. Alban.*
conf. 93. n. 1. & 2. Decian. vol. 3. conf.
84. n. 27. Castilb. lib. 5. cap. 88. n. 44.
- 62 Confirmatur, quod de domo
 fideicommissum absolutum factum
 fuit, ex eo, quia quando testator
 alienationem prohibuerit, ut bona
 in familia maneant per verba, quæ
 tantum causam enunciativam, vel
 simplicem rationem denotent, fidei-
 commissum simplex dicitur ordina-
 tum solummodo ad casum, in quo
 primus hæres extra familiam aliena-
 ret, si verò per verba, quæ meram
 dispositionem continerent, vel tra-
 ctum successivum, vel perpetuam
 conservationem in familia significa-
 rent, tunc fideicommissum absolu-
 tum, tum in casu, in quo contra dis-
 positum agatur, tum in casu mortis,
 instituitur; probatur *ex text. in d. l.*
unum §. sed, & si fundum à vers.
sed si, tenet Curt. sen. conf. 40. Curt.
junior. conf. 145. n. 16. Anton. Gabr.
de fideicommiss. lib. 4. concl. 9. n. 32.
Gosad. conf. 102. vers. non obstat.
Bursat. conf. 52. n. 40. & conf. 97. n.
16. vol. 1. Bero vol. 5. conf. 176. n. 56.
Grat. conf. 106. num. 1. Paris. vol. 2.
conf. 26. & conf. 30. à n. 22. & conf.
31. & conf. 52. Grass. ubi sup. d. q. 5.
à n. 5. Alciat. tom. 3. conf. 101. n. 4.
Surd. decis. 238. per tot. Tuscb. liter.
F. conclus. 262. Cavaler. decis. 167.
& decis. 481. Altograd. lib. 1. conf.
92. num. 19. & lib. 2. conf. 82. num.
8. & conf. 94. per tot. Merlin. decis.
669. *Rot. divers. decis. 121. p. 2. Rota*
recent. p. 10. decis. 123. & decis. 313.
à n. 11. & p. 12. decis. 254. & p. 13.
decis. 67. à n. 18. & decis. 429. n. 11.
& decis. 457. Sabel. §. fideicommiss.
n. 12. & §. prohibitio n. 12. ad alios
casus vid. Guerreyr. tract. 2. lib. 2. c.
6. à n. 25.
- Unde cum testator in termi- 64
 nis nostri text. §. *fratre* per modum
 principalis dispositionis, ac realiter
 domum alienari prohibuisset, ut in
 familia maneret, fideicommissum
 absolutum instituisse affirmandum
 est.
- Supradictis animadvertis, mi- 65
 hi occurrit dicendum, quod verbū
Familia in dubio de familia ipsius
 testatoris intelligitur *Mant. de conj.* 66
ultim. voluntat. lib. 8. tit. 12. n. 1. Mo-
lin. de primog. lib. 1. cap. 6. n. 46. Pe-
regrin. de fid. art. 22. n. 20. & art. 32.
n. 33. Fus. de subst. q. 358. n. 1. Meno-
ch. conf. 106. n. 212. & lib. 4. pres.
88. n. 1. Philip. Knipse Kild. de fidei-
commiss. familiar. cap. 6. n. 143. ac
 ideo testatori, & non gravato suc-
 ceditur, & ita procedit *text. in d. §.*
fratre, ut cum *Bart. Paris. & aliis*
tenet. Grass. ubi sup. q. 16. n. 1. & q.
18. num. 1. & 2. & ferè per tot. ubi
 contrarias opiniones conciliat, quæ,
 & alios vide de materia, cum eam
 tractare nostri instituti non sit, & vi-
 de *Cancer. lib. 1. cap. 1. à n. mibi 294.*
- Et ideo quia testatori succedi- 67
 tur, fideicommissum secundum na-
 turam successionis ab intestato regu-
 latur,

latur, glos. communiter approbata in
d. l. cum ita, §. in fideicommissio ff. le-
gat. 2. Paris. vol. 2. conf. 51. num. 15.
Grass. ubi sup. d. q. 16. n. 2.

68 Et ex eadem ratione vocati ad
fideicommissum successivo ordine
censentur, ita ut unus post alium
admittatur, primum locum obinen-
te, qui ab hærede fuerit nominatus,
& electione deficiente, proximio-
res in gradu successivo modò prius
admittuntur, ex text. in d. §. fratre,
69 & d. l. cum ita ff. de legat. 2. ex eo,
quia ordine successivo vocati cen-
sentur, quando vocatio fit per no-
mina collectiva, familia liberi, sui,
& similia, nam cum hæc collectiva
nomina plures diversorum graduum
comprehendant, impossibile fit, ut
omnes admitti possint, & igitur gra-
datim ordine successivo, & non si-
mul vocati censentur, cum Bart.
Paul. Jason, Covasr. Aym. Ber. Dec.
Rebus. tenet Cancer. p. 1. cap. 1. à n.
116. quem consules ibid. à n. 103.
in punct. an, & quando vocati or-
dine successivo vel simul censentur?
(cum multis aliis idem Philip.
Knips. de fideicommiss. cap. 9. à n. 9.
Molin. de primog. lib. 1. cap. 5. n. 26.
Mantic. d. lib. 8. tit. 12. n. 3. II. & 34.
Menoch. pres. lib. 4. pres. 94. n. 6. Pe-
reg. d. art. 22. n. 64. Fufar. d. q. 358.
n. 1. & q. 499. à n. 93. & q. 483. à
num. 1.

70 Ex dictis jam meam concilia-
tionem in lucem profero, & ita se
habet: Si vocati, ex quibus unus

eligendus est, ad fideicommissum
temporale, vel perpetuum nullam
prerogativam gradus nec charitatis,
aut affectionis inter se habeant, ele-
ctione deficiente, omnes simul ad
fideicommissum admittuntur, quia
pariter pro omnibus voluntas testa-
toris consideratur neque ullus præ-
sumptionem juris, vel facti pro se
habet, ut alios repellat, & ita pro-
cedit text. in dict. leg. cum quidam,
& in dict. leg. unum §. rogo ff. de
legat. 2. quorum interminis voca-
ti, ex quibus unus eligendus erat,
testatoris liberti erant, & igitur in-
ter eos par affectio considerabatur,
facit doctrin. Cord. dubit. 29. n. 61.
si vero ad fideicommissum invitati
indispari gradu existant, vel unus
alios charitate, vel affectione ante-
celat, tunc proximior in gradu, vel
aliquam prerogativam habens prius
admittitur, electione deficiente, &
ita procedit text. in d. l. cum ita 33.
§. in fideicommissio, l. peto d. §. fratre
ff. de legat. 2. in quibus vocati de fa-
milia inter se indispari gradu existe-
bant, & ita proximiores tanquam
magis à testatore dilecti in successio-
ne, electione deficiente, primum locum
obtinent Cresp. de vald. obs. 22. n. 38.
Sed quia in nostra hypothesi 71
omnes nepotes testatoris inter se
prærogativam eandem gradus, cha-
ritatis, & affectionis æque habent,
omnes pariter, deficiente electione,
admitti debent, quod adeo verum
est, ut nullus extraneus aliquid de 72
hu-

- hujusmodi fideicommissio possit per
viam regulæ d. l. unum §. si duos §.
sed & si fundum &c.
- 73 Cogitavimus secundó, nostrū
figurari posse casum in l. cum pater
§. hæredit. ff. eod. tit. delegat. 2. ibi: Hæ-
reditatem filius cum moreretur filiis
suis, vel cui ex his voluisset, restituere
fuerat rogatus. & ibi: Virilis autē in-
ter eos fieri, qui eo tempore vixerint,
cū de aliis eligendi potestas non fue-
rit (audiamus nunc glossam) Insti-
tuit mihi hæredē filium meum, & ro-
gavi eum, ut cum moreretur, resti-
tueret hæreditatem meam filiis suis,
74 vel cui ex his voluerit (Relictis igitur
aliquibus quæstionibus, de qui-
bus in d. text.) quærit ibidem glossa,
si hujusmodi gravatus non nomina-
vit usque ad mortem, qui filii ve-
niant ad fideicommissum, & an suc-
cedant hæredes de mortuorum? Et
resolvit hoc modo: *Et ipse filius
meus nullum eligit, cui daret dictam
hæreditatem: & sic quilibet filiorum
suorum debet habere virilem partem:
nunquid hæredes mortuorum filiorū
filii mei debent cum vivis habere vi-
rilem, an solummodó vivi? Et dicit
quod solummodó vivi.*
- 75 Ex quibus bené colligitur,
quod nostri testatoris nepotes ab ip-
so per fideicommissum ad prædictū
trientem vocati fuerint, data tan-
tummodó unum eligendi in vita fi-
lii gravati facultate: quo non electo,
omnes viriliter concurrere dicendū
76 est, in tantum, ut in hoc casu re-
præsentatio cesset, & filiorum præ-
mortuorum filii non admitterentur,
quia nec pater filium filii sui præ-
mortui poterat eligere, ut indubi-
tanter *Cancer. I. var. cap. 5. num. 53. 80
vers. &c.*
- Sed proximè dicta respectu 77
transmissionis procedunt, durante
eligendi facultate; dum enim pater
in præsentem eligere poterat, filii ejus-
dem præmortui nihil penitus de avi-
triente ad hæredes poterant trans-
mittere, l. cum quidam 24. ff. legat.
2. & ibi glos. I. Bartol. ibi sub n. 7. l.
59. ff. condit. & demonstrat. l. 8. de
pericul. & commodo rei vendit. secus 78
tamen si pater decedat tempore, quo
eligere non poterat; & in præsentem
filii mortui post patrem transmittent,
quod satis mihi videtur pro-
bari ex d. l. cum pater, d. §. hæredita-
tem, ibi: *Qui eo tempore vixerint,
cum de aliis eligendis potestas non
fuerit: unde vivi tempore, quo pa-
ter jam non potest eligere, bené trans-
mittunt partem suam ad hæredes.
text. in d. l. cum quidam, vers. nisi
forté, in fine, l. unica cod. de his qui
ante apert. tabul.* Et ratio est, quia, 79
cum cesset dies, quo legatum debe-
tur, transmittitur ad hæredes etiam-
si sit modale, l. servum filii §. I. ff.
legat. I. &c.
- Casum quoque nostrum figu- 80
rari posse cogitavi per text. in l. Hæ-
redes mei 57. §. fin. ff. ad senatus con-
sult. Trebelian. ibi: *Peto à te uxor
charissima, ut cum morieris, hære-
ditatem*

ditatem meam restituas filiis meis, vel uni eorum, vel nepotibus meis &c.... & ibi: Inter filios respondi substitutionem fideicommissio factam ... ex quo rectè afferendum est, cū gravatus noster non nominaverit, omnes ejus filios fideicommissarios esse ad trientem avi sui vocatos.

81 Quarto tandè loco casus noster figurari potest *d. l. cum pater §. rogo delegat. 2. ibi: Rogo filia, ut bona (scilicet à testatore relicta, ut ibi glos.) quandoque distribuas liberis tuis, ut quisque de te meruerit, videtur omnibus liberis, & si non equaliter promeruerint, fideicommissum relictum quibus matris electione cessante &c.* Ex quo text. & ex dictis benè probatur nostri disponentis voluntatem fideicommissi naturam induisse de trienti nepotibus relicto per filium gravatum: qui unum tantummodò ex filiis suis poterat nominare. Cum autem in vita sua nullum nominaverit, omnes nepotes ex avi sui testamento ad fideicommissum de dicto triente admittuntur, ita taliter, ut à prædicto avo suo hujusmodi trientem habere dicantur, quod quidè non esse quid hæreditarium ex patrimonio patris sui gravati, censendum est; sed tantummodo legatum fideicommissum ab avo relictum: in quo non datur repræsentatio, nec gravatus pater de eo aliquid poterat transmittere ad extraneos.

83 Cum igitur ad nostram quæ-

tionem recurrat oratio, advertendū est bonorum communicationem inter conjuges in jus consuetudinis Regni nostri pede tam levi invecctā esse, ut nulla in jure communi hujusmodi communicationis, & societatis impressa vestigia extiterint: tenet *Valasc. de part. c. 7. n. 5. & seq.* ubi respondet ad contraria. *Idem Valasc. conf. 116. n. 1. & 8. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 422. n. 2.* licet eam defendant ii, quos allegat *Guerreyr. de divis. lib. 6. cap. 1. n. 14.* quod quidè noto: quoniam ad nostram etiam quæstionem adduci nequeunt juris civilis Romani loca aliqua, cum tantummodò ex jure nostro regio ejus resolutio pendeat.

Quo excogitato invenimus *Ord. lib. 4. tit. 95. §. 1.* ubi uxori negatur facultas remanendi in possessione bonorum, in quibus non datur communicatio: quæ quidè bona ipsemet legislator recenset, ibidem: *Bens da Coroa do Reyno, ou de morgado, ou de emprazamento, em que a mulher nam fosse nomeada, de maneira que naõ tivesse direito, ou outros similhantes, &c.* hoc est, *Bona corone Regni, maioratus, aut emphyteusis, in quibus uxor nominata non esset, ita taliter, ut jus non haberet, aut alia similia.* Ex quibus verbis illa notanda sunt, *Ou outros similhantes, idest, aut alia similia,* hoc est bona equidè, in quibus fideicommissa compræhenduntur: à fideicommissio, enim, ad maioratum

valet argumentum, *Augustin. Barb. loca, & argumenta loc. 48. cum aliis.*

87 *ibid.* Cum igitur ratio eadem, quæ datur in maioratu ad hoc, ut in cōmunicationem non veniant, in fidei quoque commisso consideretur, rectè sequitur in nostro casu, eo

88 quod ibi detur fideicommissum, ut satis probavimus, communicationē esse negandam, fideicommissi namque bona ad divisionem non pertinent *Guerr. de divis. lib. 3. cap. 6. n. 2. & quos allegat.*

89 Quod equidē probatur etiā ex argumento à contrario, *Ord. lib. 4. tit. 97. §. 24.* in qua conjugii solum conceditur communicatio in emphyteusi pro certis personis nominandis accepta, quando empta fuit à marito; qua quidē communicatione carebit uxor, quando gratis fuerit concessa emphyteusis: ita tenent *Valasc. de part. cap. 26. n. 21. Cald. de empt. cap. 27. n. 36. Pinbeir. de emphyt. disp. 5. sect. 5. n. 174. ibi: Emphyteusis accepta pro se, & certis personis nominandis, quam conjugatus per chartam medietatis gratuito acquisivit, non communicatur alteri conjugii, neque aliquid de valore illius ei debetur, etiam si fuerit acquisita, constante matrimonio &c. & alii quos allegat Guerr. tom. 2. lib. 2. cap. 8. n. 85. & n. 96.*

90 Ratio autem, quod huiusmodi emphyteusis non communicatur, in eo sita est, quia nullo modo res hæreditaria dicitur, nec ex re pa-

trimonii habetur; sed est dominica concessio, quæ ad solos nominandos extenditur, ut ait *idem Pinbeir. dict. loc. n. 173.* Hæc eadem ratio cōsideratur etiam in fideicommissis, in quo nepotes eundem tridentem ab avo suo tanquam fideicommissum accipiunt: non esse itaque communicabile firmissimè tenendum est, cum bona ejusmodi ad patrimoniū patris sui gravati minimè pertinerent. Et ita fuit judicatum, & in supremo Senatu confirmatum anno 1731.

COGITATIO II.

An huiusmodi gravatus in vita sua nominando variare possit? & de intellectu *Ord. lib. 4. tit. 37.* anque contractus in testamento fieri possint, prout in Summario?

SUMMARIUM.

- 1 *Facultas eligendi quando usque ad mortem competat? & n. 2. & seqq.*
- 2 *Verbum relinquo ultimas voluntates sapit.*
- 3 *Bartholi opinio apud nos sequenda est, & n. 30.*
- 4 *Casus in ratione decidendi comprehensus omissus non dicitur.*
- 5 *Si facultas eligendi usque ad mortem concessa sit, eligens variare potest.*
- 6 *Secus autem si simpliciter concedatur, & n. 8.*
- 7 *Quid si electio in testamento fiat? & n. 9.*
- 9 *Electio facta in testamento ultime voluntatis naturam sequitur.*

- 10 *Facultas eligendi simpliciter ex testamento competens an differat à facultate ex contractu proveniente?*
- 11 *Nominatio, seu electio in testamento facta facultatis vi simpliciter concessæ, an revocari possit quin totum testamentum revocetur? & n. 12. & seqq.*
- 13 *Contractus an in testamento fieri possit? & seqq. & n. 20. & seqq. n. 29. & seqq. resolvitur, & à n. 43.*
- 14 *An in codicillis?*
- 15 *Heres institutus contemplatione mandantis, huic hereditatem restituere tenetur.*
- 16 *Excusatione à tutela non utitur qui tutorem patri pupilli esse promissit.*
- 17 *Assignatio liberti tum in testamento, tum inter vivos fieri potest.*
- 18 *Pignus in testamento constitui potest.*
- 19 *Servitus etiam.*
- 20 *Testamentum unico contextu, nulloque actu alieno interveniente, fieri potest, n. 31. & seqq. declaratur, & à n. 44.*
- 21 *Quid si actus interpositus modici momenti sit? & n. 27.*
- 22 *Quid si actus ad testamentum pertineat? & n. 26. 27.*
- 23 *Quid si incidenter fiant? & n. 26.*
- 24 *Quod principaliter agitur, & non quod incidenter, attenditur.*
Dubium apud nos est, an in testamento in scriptis secreto, vel approbationis actu contractus fieri possint.
- 34 *Vigor testamenti apud nos ex actu approbationis pendet.*
- 35 *Filius in testamento ex hereditationi, vel præteritioni, oneri vè legitimæ imposito consentire potest.*
- 36 *An mater consentire valeat, quòd filius de legitima illi debita disponat?*
- 37 *An heres in testamento minus solemniter, testatoris voluntatem servaturum se, promittere possit?*
- 38 *Si plures in una membrana testentur, unica solemnitas sufficit.*
- 39 *Contractus in testamento facti duobus testibus probari possunt.*
- 40 *Quid si publico instrumento ad probationem opus sit? & n. 42.*
- 41 *Instrumentum publicum solum inter notarium rogantes probat, & obligat.*
- 44 *Verbum contextus quid ostendat?*
- 45 *Voluntatis mutatio ex supervenienti de novo, vel ex actu contrario presumitur.*
- 47 *Testes casu inventi in testamento adhiberi possunt, dummodo antea certiores fiant.*
- 48 *Ita testes ad aliud vocati.*
- 49 *Actus testandi interrumpi non dicitur, si aliquid necessarium ad sanitatem testatoris immisceatur.*
- 50 *Ita testium respectu.*
- 51 *Et quare?*
- 52 *Quid si casus furtivi refectio longo spatio indigeat?*
- 53 *Interruptio non datur, quando testator coram testibus de sua ultima voluntate, & contractu profitetur.*
- 54 *Stipulatio non vitatur, si promissor brevi spatio discedens, & revertens respondeat.*
- 55 *Testator post testamentum factum de bonis suis per actus inter vivos disponere non prohibetur.*
- 56 *Locationis, vel conductionis contractus ad heredes transit.*
- 57 *Solemnitas testamenti, vel per consuetudinem, vel per statutum mutari potest.*
- 58 *Contractus in testamento facti postea revocari non possunt, nec nullitate laborant, licet testamentum nullum, aut irritum foret.*
- 59 *Contrariæ sententiæ conciliatio affertur, & n. 60. & seqq.*
- 60 *Quidem sunt actus, qui ad instar legati fieri in testamento possunt.*
- 61 *Ideo facti inter vivos naturam contractus habent, & si in testamento*

- to, ultimæ voluntatis naturam induunt.
- 62 Sed aliquando in testamento celebrati contractus naturam sapiunt, ut ibidem declaratur.
- 63 Dispositio Ordin. lib. 4. tit. 37. §. 4. juri communi contraria non est, & n. 70.
- 64 Nominatio ad emphyteusim peculiarem naturam habet inter actus ultimæ voluntatis, & inter vivos.
- 65 Inter vivos fieri potest, trinoque testium numero ad probationem indiget.
- 66 Actus anomalous nominatio vocatur.
- 67 Et prælegatum.
- 68 Sed stipulatione non indiget quando ad instar contractus fit.
- 69 In testamento facta naturam ultimæ voluntatis habet, & revocari potest.
- 71 Ultima voluntas ambulatoria, & revocabilis est, usque ad ultimum vitæ spiraculum.
- 72 Ita legata revocari adimi, & transferri possunt.
- 73 Ita actus in testamento celebrati.
- 74 Alienatio, & donatio quando modus revocandi legata sint?
- 75 Legata revocari possunt, quin totum testamentum revocetur.
- 76 Et ita nominatio ad emphyteusim.
- 77 De modis revocandi legata, remissivè.
- 78 Ægidius rejicitur.
- 79 Lex cum quidam 24. de legatis 2. cum l. unum ex familia eod. titul. conciliatur.
- 80 Iterum variare potest nominans, si semel possit, sive facultas ex contractu, sive ex testamento proveniat, & n. 81.
- 82 Emphyteusis in testamento constitui non solet.
- 83 Circa insolita jura non decernunt.
- 84 Si nominatio in testamento ad instar contractus fiat, irrevocabilis erit.
- 85 Si testamentum ob præteritionem

nullum sit, vel ob ex heredatione, an ita etiam nominatio ad emphyteusim? & nn. seqq.

88 Ord. lib. 4. tit. 37. §. 4. optimè explicatur, & nn. seqq.

SUPPOSITA nostræ primæ cogitationis hypothesi, secundum eam dicendum est gravatum usque ad mortem nominandi potestatem habere ex vi verborum dispositionis, ibi: *E por sua morte lbe dá facultade*, idest, *Et tempore mortis facultatem ei concedit*. Quia totiesquoties fit mentio mortis in similibus, potestas eligendi durat usque ad mortem, constat ex text. in d. l. unum de legat. 2. & ex text. in d. l. cum pater, §. hereditatem, & §. à filia ff. eodem tit. Bart. ad text. in d. l. unum, n. 1. Ord. lib. 4. tit. 37. in fin. princip.

Idemque esset si absque mentione mortis testator usus esset verbo *relinquendi*: hujusmodi nanque verbum ad ultimas voluntates post mortis tempus adimplendas in usu est, l. 1. in fin. & §. 9. ff. de tabul. exhibend. Gam. decis. 339. n. 3. Bart. sup. n. 2. quem sequi debemus, eò vel maximè, quia ejus opinio satis mihi probatur ex ratione decidendi dictæ Ord. tit. 37. *porque todos os autos, idest, quia omnes actus*. Quam ut regulam commendat Valasc. conf. 102. n. 17. & casus comprehensus in ratione decidendi non dicitur omissus, quia comprehenditur sub lege, Cord. dubit. 11. n. 38. dub. 25. n. 76. dubit. 38. n. 28. & n. 73. & dubit. 51. n. 59. Unde

5 Unde pro certo afferendum est, hujusmodi gravatum in nominando posse variare, & quotidie unam, & alteram nominationem facere, ut constat ex dictis juribus, & ibi Bartol. absque eo, quod obstat *l. hujusmodi 86. §. Stichum de legat. I. l. statu liberum II. §. Stichum de legat. 2.* ubi data fuit facultas simpliciter eligendi absque mentione mortis, quia ibi gravatus statim eligere tenebatur; ita aliquo modo respondet Bartol. ad dictam *l. unum n. 6.* qui intellectus probatur per *Ord. d. tit. 37. §. 2.* tenent Molin. de primogen. lib. 2. cap. 4. à n. 23. Alter Molin. tract. 2. disp. 593. à n. 1. Alvarad. de conjecturat. ment. defunct. lib. 2. cap. 2. n. 25. Valasc. d. cons. 102. à n. 23. plures dat Additionator ad Molin. sup. de primogen. Portug. de donat. reg. lib. 2. cap. 13. n. 38.

7 Secundum eosdem DD. procedit proxima conclusio, sive nominatio, seu electio fiat per contractum ex text. in *d. l. cum pater §. à filia de legat. 2.* sive per testamentum ex *d. l. unum eod. tit.* tenentque Cald. de potest. eligendi cap. 2. n. 17. Ægid. ad lib. I. de Sacrosanct. Eccles. 2. part. in princip. n. 29. Castilb. lib. 5. quotidianar. cap. 80. n. 18.

8 Si verò nominandi, seu eligendi potestas simpliciter absque mortis mentione concessa sit, tunc electione, vel nominatione completa, amplius eligendi via præcluditur, juxta *d. l. Hujusmodi 86. §. sti-*

chum delegat. I. d. l. Stat. liber. II. §. Stichum de legat. 2. & probat *Ord. lib. 4. tit. 37. §. 2. Portug. d. p. 2. c. 13. n. 39.* & est de mente sup. citator.

Sed adhuc in supraposita hypothefi n. 8. variare licet, quando, scilicet, nominatio, seu electio in testamento perficitur ex eo, quod electio sic facta naturam ultimæ voluntatis sequitur, ut latius explicando tenet Molin. de just. tract. 2. d. disput. 593. num. 4. Molin. de maiorat. lib. 2. d. cap. 4. n. 37. vers. si in ultima, & probatur per *Ord. nostram d. lib. 4. tit. 37. §. 4.*

De differentia inter eligendi facultatem simpliciter ex testamento, vel ex contractu competentem, qua utitur uterque Molin. in loc. sup. citat. in cogitat. 3. videbimus, utrum vera sit?

Sed non est extra quæstionem, an nominatio, seu electio in testamento facta casu, quo semel extra testamentum completa irrevocabilis evaderet, per se solum revocari possit absque eo, quod totum testamentum mutetur, in qua pro affirmantibus est Lusitanus noster Emman. à Costa ad *l. si ex cautione, cod. de non numerat. pecunia fallent. 12. n. 3. & 4.* sic intelligens *Ord. nostram antiq. lib. 4. tit. 63. §. 3.* unde nova *d. lib. 4. tit. 37. §. 4.* desumpta fuit.

Pro negativa verò sententia fortiter dimicat Benedic. Ægid. Lusit. ad *l. I. cod. de Sacros. Eccles. 2. p. init. n. mihi 28.* incipiens: Unde ego. Ego

13 Ego verò in quamnam sententiam discessurus sim, animi pendeo; sed ut certiora cognoscam, licet aliis minus placeant, hanc, & alias quæstiones necessario miscendas huic operi duxi; quarum omnium intelligendi causa, in primis sese offert, an in testamento contractus fieri possit? Quam affirmantes tenent *glos. Bart. Bald. Angel. Imo. Pau. Cast. Fran. Aret. & alii in l. hæredes palam §. ult. ff. de testam. Din. in cap. quod semel ad fin. de reg. jur. lib. 6. Oldrad. conf. 114. Factum est tale, quædam mulier. col. 1. ubi id dicit probari ex duabus legibus simul junctis, scilicet, lib. 1. §. si assignare, & l. assignare ff. de assignat. libert. Joan. And. in cap. quanquam de usur. lib. 6. Bart. in leg. unum in familia §. si de Falcidia ff. de leg. 2. & in l. cum quis decedens §. codicillis ff. de leg. 3. Bald. in l. Sancimus in fin. cod. de testam. & in l. si mulier, q. 3. ff. de legat. 3. & in l. si tibi §. 1. in fin. ff. de pact. & conf. 14. Ant. col. 1. lib. 2. & conf. 24. præsupposito statuto lib. 5. Joan. Fab. in §. Instit. de legat. Lap. allegat. 91. in primis videndum col. 2. Alber. Bald. Angel. Paul. Cast. Alex. & Jason. in l. cum antiquitas, cap. de testam. n. idem Alb. in l. Hac consultissima in fin. princip. cod. eod. tit. ubi loquitur de venditione, & in rubr. cod. de donat. ubi loquitur de donat. inter vivos, idem Anton. conf. 21. viso puncto, in princip. idem Imo. in l. ut hæredibus vers. Item attende ff. de leg. 2.*

Card. Flor. conf. 125. Respondeo ad primum in princip. Panormit. conf. 95. quædam domina colum. 1. lib. 2. Roman. qui hanc dicit communem opinionem conf. 171. prodecisione col. ult. Paul. Cast. conf. 330. super primo quæsito post princip. lib. 1. & conf. 279. primo videndum est utrum eodem lib. & conf. 381. primò videndum est qualis col. 1. eod. lib. 1. quos omnes referendo tenet, & sequitur Tiraquel. post LL. connub. glosa 5. num. 101. pag. mibi 372. col. 2. (ubi limitat in muliere, quæ contrahere prohibetur) tenent Gam. decis. 173. n. 3. decis. 339. n. 1. & 4. & decis. 381. n. 1. Cald. de potest. eligend. cap. 8. n. 2. & 3. Idem conf. 10. n. 46. inter alios referens Mier. de maior. lib. 1. q. 31. n. 2. Tell. Fern. in l. 3. Taurro 2. p. n. 12. Menebac. lib. 3. de success. creat. §. 23. limit. 18. n. 2. 3. & 4. Guier. in repet. l. Nemo potest ff. de legat. 1. à n. 254. tenent etiam Senator Pereir. decis. 48. n. 8. Petr. Barb. ad rubr. ff. de legat. 1. à n. 49. Phæb. decis. 123. à n. 28. cum aliis Ægid. in l. 1. cod. de sacrosanct. eccles. dict. 2. p. in init. num. mibi 23. Pinbeir. de emphyt. disp. 6. ces. 5. §. 7. sub n. 93. Peg. tom. 4. ad Ord. lib. 1. tit. 62. cap. 3. n. 19. idem for. tom. 1. cap. 4. num. 127. Net. de testament. in præfat. ad ultimas voluntates n. 44. ubi alios refert Guerreyr. de invent. lib. 3. cap. 10. n. 118. & seqq. & tanquam indubitabile traddit Torr. de pact. lib. 2. cap. 25. n. 169. ubi refert Mascard.

- de probat. concl. 359. n. 2. Surd. decis. 127. n. 14. & 15. Merlin. controu. cap. 85. Bottigl. de renunc. success. Theor. 65. n. 1. Capon. de pact. q. 60. n. 24. noviter Math. Brasob. de pleno arbitrio human. voluntat. cap. 14. n. 20. ubi n. 21. ait etiam in codicillis contractus fieri posse alia in puncto Altim. de nullit. contract. rub. 1. q. 1. à n. 510.
- 15 Hujus sententiæ nixus per supra citatos DD. deducitur primò ex text. in l. quidam cum filium familias 46. ff. de her. instit. qui quidem text. parum, aut nihil probat assumptum; ejus nanque dispositio Legis versatur in eo, scilicet, quando aliquis de mandato alterius mandantis contemplatione hæres institui possit, ad hoc, ut ipsimet mandanti hæreditatem restituat, ad quod tenetur utili actione mandati, in qua hypothese nullus contractus in ipso testamento corpore celebratus invenitur, imò extrinsecus completus fuit, ut ipsamet L. probat.
- 16 Secundò: deducitur ex text. in l. Spadones 17. §. 1. ff. de excusat. Tutor. ubi excusationem à tutela habens, non eximitur, si pupillorum patri tutorem fore promiserit.
- 17 Tertio: deducitur ex text. in l. 1. §. assignare, & text. in l. assignare ff. de assignat. libert. qui omnes probant assignationem libertorum tum inter vivos, tum in testamento, aut codicillis expleri posse.
- 18 Quarto: ex text. in leg. non est mirum 26. ff. pignorat. action. ubi pignus in testamento constitui posse probatur.
- Quinto adduco text. in §. si quis 4. Inst. de servit. & tot. tit. ff. de servit. ligat. ubi servitatem in testamento legari, vel constitui non dubitatur; de aliis legalibus locis adductis per Pheb dec. 123. à n. 18. & per Nett. in prefat. ad ultim. volunt. n. 44. non curo; parum nanque, aut nihil assumptum probant, ut legenti patebit.
- Contrariam tamen sententiã, 20 scilicet, in testamento contractus fieri non posse, tenent Bachov. ad Trucl. thes. 5. lit. H. vers. Unde, Vin. in §. sed cum paulatim 3. Inst. de testam. Ord. sub n. 7. & plures alii, quæ quidẽ in sententia negativa potiora fundamenta habere videtur deducta ex text. in leg. Heredes palam 21. ff. de testament. & qui testament. facere possint l. casus 8. leg. cum antiquitas 28. l. Hac consultissima 21. ff. eod. titul. ubi tanquam solemnitas testamenti requiritur, quòd testamentum uno contextu, nullo actu alieno, seu extraneo interveniente, fiat; sed sic est, quod contractus est actus alienus, & extraneus: Ergo &c.
- Hanc antinomiam dissolvere 21 diversimodè varii intendunt; in primis nanque Fernand. Vasq. de success. & ult. volunt. lib. 3. §. 23. limit. 18. sub n. 4. cum Jason in l. cum antiquitas cod. de testam. primò ait ibi: quod

quod si actus interpositus sit modici intervalli, non nocet, nec vitiat testamentum &c.

22 Secundó, cum Aretin. Angel. & imò in l. heredes palam §. fin. col. 2. ff. de testam. ibid. Aliter, & rectius distinguit, quod referat, scilicet, utrum contractus interpositus pertineat ad testamentum, & tunc testamentum non vitietur, ita procedat l. si avia cum concordant. An verò omnino sit impertinens, & tunc vitietur: ubi si fortè post inceptum testamentum testator voluit aliquid vendere, vel fundos locare, ita procedat l. cum antiquitas, & d. l. heredes §. fin.

23 Tertió ibidem idem Vasq. sententiam suam profert sequenti modo, ibi: Tu satius distingue. Nam aut contractus, qui fit in testamento fit non principaliter sed incidenter, & tunc non vitietur testamentum. Ita intelligo l. si avia cod. de jur. deliber. & d. l. Pantonius in fin. & d. l. Lucius, & d. l. nec mirum, & d. l. ex sententia, quia inspicitur, vel legatum, vel tutela, vel hereditas, quam dare, vel datam fortius firmare volebam: Non autem inspicitur contra-

24 ctus, qui inde incidenter resultat. Et meritó: est enim inspiciendum, quod principaliter agitur, non quod incidenter resultat: ut l. si quis nec causam, ubi latè Jason ff. si certa petatur; l. cum preponas cod. de rebus cred. Aut contractus, qui fit in testamento, fit principaliter propter se: &

tunc si non sit omnino impertinens, puto testamentum non vitari, veluti si sit donatio quarundam rerum, cum enim testamentum faciamus ad res nostras distribuendas, finisque testamentorum sit eas distribuere, certè in modo ejusdem distributionis seu largitatis faciende vis magna esse non debet, quo fit ut quoquomodo, seu titulo distributio fiat, ea distributio extranea non videatur ab actu testandi, & consequenter non vitiet testamentum. Ita intelligo, & approbo glos. & d. l. heredes palam §. fin. quatenus loquitur in donatione. Pro quo est bonus text. in l. assignare ff. de assign. liber. junct. §. fin. Inst. eod. Quod si contractus, qui in testamento fit, esset impertinens, & extraneus, seu alienus à distributione rerum nostrarum, & ab actu testandi, ut si aedes meas in testamento locavi, vel fundum vendidi, tunc puto testamentum vitari per dict. l. cum antiquitas, & d. l. heredes palam in fin. Et ita in hoc reprobo glos. dict. l. heredes §. fin. quatenus loquitur in venditione, licet approbetur per Jason, post alios, quos refert in d. l. cum antiquitas col. 2. in princip.

Cum prima conciliatione re- 25 lata supra num. 21. residere videtur Petr. Barbof. ad rubr. de leg. I. sub n. 49. vers. sed non placet.

Cum secunda, & tertia, quæ 26 (ut mea fert opinio) in idem incident, concordare videtur Nett. de testament. in prefat. n. 16. allegans Vigl.

*Vigl. in §. sed cum paulatim Inst. de testam. n. 4. & 5. Hunn. var. resolut. jur. civil. lib. 2. tract. 5. de testam. q. 4. Treucler. scelect. disp. vol. 2. disp. 10. de testam. Thes. 5. Fachin. lib. 5. con-
trovers. cap. 32. vers. Ego vero.*

27 *Doctor Joann. Ronchegall. de duob. reis ad text. in l. 6. §. duo rei, n. 18. primò generaliter distinguit, scilicet, inter actus interpositos in-
dispositione, de qua agitur: & inter interpositos extra ipsam dispositio-
nem: primo casu subdistinguit perti-
nentes ad rem impertinentes, extra-
neos, & contrarios; pertinentes, &
modicos non vitare ait, item si per-
tinentes, & non modici essent, dum-
modò uno contextu fierent; con-
trarios sine ulla distinctione disposi-
tionem vitare affirmat idem Ron-
chegal. si autem actus impertinens,
vel extraneus, non vitat dummodò
etiam modicus sit; vitat tamen, si
longus, ut idem Ronchegal.*

28 *In secundo membro principa-
lis distinctionis, scilicet, de actu ex-
tra dispositionem, seu contractum
adhibito, ait idem Ronchegal. non vi-
tiare ea, quæ ad contractum pertinent;
adversaria contractui indistinctè
nocere; impertinentia, si diversum
negotium sapiant vitare; necessa-
ria autem naturæ actum non vitare.*

29 *Quid ergo nobis dicendum?
Audire videor voces mihi silentium
imperantes; ne verò alios transcri-
bendo solum curasse dicar, & tan-
quam mutus Hipparchion, cum*

*mea sit dicenda sententia, obmu-
tescere, quid sentiam, in mediū pro-
ferre non dubitabo, & primò assero
contractus in testamento celebrari
posse, vel non, nec à jure prohibi-
tum, nec concessum esse, quod est
de mente, Guerreyr. de inventar. lib.
3. cap. 11. n. 118.*

*Sed cum celebrari posse ita in 30
praxi recepū sit, & pro hac stet par-
tium Accurs. glos. ium opinio Barib.
cōmuniterque magis per DD. à pro-
betur, seu saltē cōmuni calculo non
reprobetur, in consulendo, & judi-
cando ab hoc recedendum non est
ex Ord. lib. 3. tit. 64. §. 1. & in com-
probationem adduco Ord. lib. 4. tit.
80. §. 4. ibi: Ou ordenar de seus bens
por alguma maneira.*

*Secundò huic quæstioni, sci- 31
licet, an in testamento contractus
celebrari possint, tantum locus est,
quando de adhibenda solemnitate
testamento agitur; & hoc modo
procedit l. heredes palam 21. §. uno
contextu ff. de testam. & similia jura 32
certum quippè est, quod testator tes-
tamentum alio tempore conscribere
possit, & scriptionem sæpius in-
terrumperet, alio verò, & diverso
tempore testes, & solemnitates ad-
hibere, uti explicat Vin. ad text. in
§. sed cum paulatim, Inst. de testam.
n. 7. & uno ore testantur DD. qui-
bus omissis, offero text. rotundum
in l. hac consultissima 21. §. sed licet,
cod. de testam. ibi: Sed licet alio tem-
pore dictatum, scriptum vé proferatur*

33 tur testamentum, sufficiet uno tempore, eodemque die, nullo actu extraneo interveniente, testes omnes, videlicet, simul nec diversis temporibus subscribere, signareque testamentum.

34 Unde apud nos ultra progreditur quæstio in testamento in scriptis secreto, scilicet, an in instrumento approbationis testamenti contractus fieri possint, hæc namque approbatio in nostro Regno est solemnitas, qua, ad hoc ut validum fit, nititur testamentum, ex Ord. lib. 4. d. tit. 80. §. 1. & 2. tenent Portug. de donat. reg. lib. 3. 16. n. 5. & 9. Reinos. obs. 17. n. 3. Peg. tom. 4. ad Ord. lib. 1. tit. 50. cap. 2. n. 70. & passim ex nostratibus omnes.

35 In corpore namque ipsius testamenti, dum ipsum testator scribit, vel scribi jubet, contractus celebrari nullam prohibitionem invenimus, & quod contrahi possit, probatur exemplis exhæredationis, vel præteritionis atque impositi oneris in legitima; filius namque exhæredationi, præteritioni, vel oneri legitimæ suæ imposito consentire potest subscribens testamento, ex l. non putavit 8. §. si quis sua manu exhæredem se scripserit ff. de bonor. posses. contr. tabul. de qua quæstione ex nostratibus alios referendo agunt Gam. decis. 218. n. 4. Valasc. de part. cap. 16. n. 40. Senatores Pereir. decis. 11. per tot. Sous. decis. 8. per tot. uterque an mater consentire possit, quod filius in ultima voluntate de legitima ipsi

matri debita disponat, vel è contra plurimos congerens Guerreyr. de divisionib. lib. 5. cap. 1. à n. 57. quem vide hac de re varios casus distinguentem, & Cald. de potestat. eligendi cap. 16. à n. 29.

37 Illud exemplum adduci potest nempe, quando hæres institutus testamento minus solemniter testatori promittit, ejus voluntatem servare, de quo vide eund. Guerreyr. de invent. lib. 3. cap. 11. n. 118. & seqq. Grass. de success. in §. testamentum q. 54. n. 21.

38 Et exemplo, scilicet, quando plures in una, eademque membrana testantur, quo casu tot sunt testamenta, quot sunt personæ, & tamen unica solemnitas ad omnia, & singula testamenta sufficit, Gom. ad l. Taur. 22. n. 17. cum aliis Valasc. conf. 7. n. 3. optimè Petr. Peck. de testam. conjug. lib. 1. cap. 19. à n. 2.

39 Igitur concessio, in corpore testamenti contractus celebrari posse interminis sup. n. 35. suppositis, jam quæstio super contractuum validitate non versatur, sed tantum super probatione eorum, ad quam probationem duo testes sufficere dicunt Grass. d. q. 54. n. 21. Gam. decis. 173. n. 10. Cald. forens. conf. 10. num. 48. Ægid. in d. l. 1. cod. de Sacros. Eccles. 2. p. init. n. mibi 25. Guer. de invent. d. lib. cap. 11. n. 119. & tenent de hoc puncto agentes citati supra n. 13.

40 Unde si versemur in casibus, in quibus ad probationem scriptura publica

publica opus fit, *ex Ord. lib. 3. tit. 59.* quomodo in praxi contractus in testamento confecti probatio exemplificari possit? quia si in corpore testamenti simul contrahentibus duo testes conscribant, scriptura semper privata extitit, licet approbatio accedat; igitur dum de approbando, seu solemnitate testamento adjungenda agitur, simul cum testatore contrahens coram Tabellione, & testibus comparere debet; ex eo quia ab ipsamet approbatione testamentum robur accipit, & publicum instrumentum remanet, aliter namque approbatio, absente contrahente, facta instrumentum inter alios esset,
41 & ita contractus non probaret, cum tantum inter notarium rogates probet, eosque obliget, *Surd. decis. 209. n. 12. & decis. 210. n. 2. Mascard. de probat. concl. 521. n. 5. & 542. n. 1. Afflic. decis. 40. n. 3. & decis. 331. n. 7. Cravet. de antiquit. tempor. p. 1. §. 3. Menoch. de arbitr. lib. 2. cas. 91. in fin. idem Menoch. conf. 402. n. 17. August. Barb. in repert. verbo instrumentum pag. mibi 112. col. 2. cum multis Tob. Otton. Tabor. lib. 9. cap. 97. n. 16.*

42 Quibus notatis, ut me expediam tutius esse puto, quod contrahentes cum testatore in ipsomet actu approbationis coram notario, & testibus, saltem duobus, compareant, contractumque in testamento confectum manifestum faciant *ex tradit. per Altim. d. q. 1. n. 510. 532. 544. 546. & 554.*

Tertio, dum me accingo ad **43** conciliandam repugnantiam DD. assero, in testamento omnes contractus tum ad id pertinentes, tum extraneos, & impertinentes celebrari posse, dummodo in continenti, seu in ipso actu testandi simul, & unico contextu fiant, quin obstat *text. in d. l. heres palam §. ultim. ff. de testam. & jura concordantia*, quod in seqq. probo.

Primo, ideo actum alienum **44** in testamento intermisci prohibetur, quia solemnitas in eo simul, & eodem tempore, & loco adhiberi debet, hæc namque verbum *contextus* importat, *Gom. ad l. 3. Taur. à n. 50.* & ratio est, ne per alienos actus de **45** voluntate testatoris dubitetur, quippe mutatio ex supervenienti de novo, vel ex actu contrario præsumitur, *l. si scriptis 19. ne bis, quib. ut indignis, leg. cum tabul. 16. §. ultim. eod. tit. l. cancelaverat 2. ff. de his, qui in testam. delent. l. si inæqualib. 12. l. si it scriptum ff. de heredib. Instit. Menoch. de præsumpt. lib. 4. præsumpt. 65. n. 23. & præsumpt. 176. n. 7. Un-*
46 de si simul, & eodem contextu testator coram notario, & testibus tum testamentum, seu suam ultimam voluntatem, tum etiam contractum propalet utrumque servari se velle profitens, de voluntate ejus dubitari nequit, ac per consequens testamentum, & contractus simul validi existunt absque ulla implicatio-
ne.

47 Secundó, licet testes ad testamentum rogari debeant, si ob aliã causam in domo testatoris erant, in testamento etiam testes esse possunt, dummodó ante testimonium certiores fierent ad testamentum se esse adhibitos *ex text. in d. l. hæres palam*
 48 §. *in testamentis ff. de testam.* Unde si testes ad unam causam rogati eodẽ tempore de testamento certiores, in eo testimonium suum recte perhibere possunt; ita similiter simul, & unico contextu tũm de testamento, tũm de contractu testimonium etiã perhibere possunt.

49 Tertió, si testatori testanti aliquid necessarium sit, sine quo sanitas ipsiusmet testatoris periclitaretur, puta usus medicaminis, victus, vel sublevandæ naturæ, & ob id testes paulisper secedant, iterũm introductis, consequentia facturæ testamẽti compleri debet absque eo, quod testandi actus interrumpi, aut alienus commisceri videatur *l. cum antiquitas, cod. de testam.* quæ quidẽ etiam procedunt, si testibus aliquid simile necessitatis contingat, dummodó testium reversio spectari possit *dict. l. cum antiquitas §. si tamen.*

51 Hujus veró dispositionis ratio non solũm necessitate nititur, sed etiam brevitate, seu temporis mediocritate, ut satis colligitur ex verbis text. ibi: *paulisper, & longiore spatio; ejusdem legis §. sin autem,*
 52 quia si longo tempore casus fortuiti resectio indigeat, tunc alios testes

loco secedentium subrogari oportet, coram quibus jam per acta breviter repetenda sunt, *d. l. cum antiquitas §. sin autem*, unde quando simul unico, & eodem contextu testator coram notario, & testibus de testamento suo, & contractu profiteretur, interruptio, nec actus alienus datur, ac per consequens tũm testamentum, tũm contractus validi erunt.

Quartó probatur, *ex text. in l. 54 I. §. qui presens ff. verbor. obligat.* ubi stipulationis contractus non vitiat, licet stipulatori discendenti brevi spatio reverso promissor respondeat; ea, scilicet ratione, quia modicum intervallum non nocet: & ita in nostro casu dicendum est, per eundem text. in terminis *ait Petr. Barb. ad rubr. delegat. I. n. 49. vers. sed non placet.*

Tandẽm nostra assertio probata manet ex sententia *Jason relata sup. n. 2. & Barthol. & aliorum,* quos reprobat *Vasq. sup. num. 21. & seqq.* & ex distinctione facta à *Ronchegal. sup. n. 27. & n. 28.* quia dũm contractus simul, & eodem contextu, eodemque tempore in testamento corã notario, & testibus fit, actus alienus dici nequit, licet venditionis, vel locationis contractus fit, hi namque ad bonorum dispositionem tendunt, cum testator post testamentum factum, nec alienare, nec bona locare prohibitus existat, immó cũ
 56 contractus locationis in hæredes transeat

transeat, *l. viam veritatis cod. de locat.* testator locando conductorem re locata potiri velle præsumitur.

57 Sed si adhuc lectoribus conciliatio, vel assertio nostra non placuerit, sciant, quod de consuetudine, seu statuto solemnitas testamenti mutari, vel remitti possit, *Barthol. ad l. Nemo potest ff. de legal. I. num. 2. DD. in leg. cunctos populos cod. de summ. Trinit. & in l. fin. ff. de testam. teste Ægid. in d. l. I. cod. de Sacrosanct. Eccles. 2. p. init. sub n. 17. cum aliis Boer. decis. 228. n. 6. optimus text. in l. si non speciali cod. de testament.*

58 Resoluta sic quæstione de contractibus in testamento conficiendis, disputanda veniret illa, an hujusmodi contractus à testatore revocari possint? Si discussione ulla egeret, qua non indiget, certum quippè est revocari non posse nec irritos, aut nullos esse contractus, licet testamentum nullum, aut irritum foret, uti in confesso est apud omnes DD. supra n. 13. & ab his relat. & *Gratian. cap. 75 I. n. 5. cum aliis idem Brasch. de plen. arbitr. cap. 14. n. 18.*

59 Sed quia in contrarium DD. non desunt, mihi non displicet distinctio *Cyriaci tom. 3. controu. 437. n. 34.* quam sequitur noster *Netto in præfat. ad ultim. voluntat. n. 49.* nempe, inter eum casum, in quo contractus celebratus in testamento factus ibi fuit ultimæ voluntatis contemplatione, & inter casum, in quo

illius contemplatione celebratus non fuit: In primo casu revocationem concedit ipse *Netto*; in secundo eam negat.

Sed attamen mihi rectius dicendum videtur, quosdam esse actus, qui licet per viam contractus fieri possint, etiam per viam ultimæ dispositionis, tanquam legatum confici valeant, veluti, assignatio liberti, pignoris, aut servitutis constitutio, usufructus, jus patronatus, & similia, qui omnes actus tum inter vivos, tum in testamento fieri possunt, ut tenet *Vin. ad text. in sæpe sæpius citato §. sed eum paulatim Inst. de testam. n. 7.*

Hujusmodi actus, si inter vivos fiant, naturam contractus habent; si in testamento in dubio naturam ultimæ voluntatis sapiunt; si autem verè, vel per præsumptionem constet testatorem in testamento suo tales actus tanquam contractus celebrare voluisse, tunc naturam contractus illi actus retinent, & irrevocabiles existunt, & in hoc casu DD. revocationem negantes procedunt, & in casu dubio contrarii DD. locum habent, *Petr. Barb. ad rubr. ff. de legat. I. sub n. 52. vers. sed ex prædictis, ubi à n. 48.* late agit, an, & quando testator per viam contractus, vel per viam ultimæ dispositionis disponere censeatur?

Ex sic resolutis, dum *Ord. nos. 63 tra lib. 4. tit. 37. §. 4.* revocabilem esse nominationem de emphyteusi in testa-

testamento factam, quæ nominatio si per viam contractus confecta foret, irrevocabilis esset, contra jus commune non est, nec sunt ferendi contrarium dicentes *Gregor. Cabr. apud Gam. decis. 173. n. 4. Valasc. conf. 102. Cald. conf. 10. n. 32. Phæb. decis. 124. seu 123. n. 40. & decis. 30. sub n. 17. Ægid. in l. 1. cod. de Sacros. Eccles. 2. p. init. num. mibi 27. Peg. ad Ord. lib. 1. tit. 62. cap. 3. n. 24. Netto in præfat. ad ultim. voluntat. n. 50.* quia si de jure communi, ut supra probavimus in testamento contrahe- re, nec prohibitum, nec concessum invenitur, *Ord. nostra* eidem juri non opponitur, etiam si de nomina- tione per viam contractus intelligē- da foret, quæ quidem *Ord.* alium sensum habet, ut infra demonstra- bimus.

- 64 Nominatio ad emphyteusim de jure regni, vel ejus consuetudi- ne quandam mediam, & peculiarem naturam inter actus ultimæ volun- tatis, & inter vivos habet, contra- ctui namque assimilatur ad hoc, ut
- 65 per actus, seu contractus inter vivos fieri possit, quo in casu, trino tes- tium numero opus est, *Ord. lib. 4. d. tit. 37. §. 2. & 3. Valasc. d. conf. 61. n. 11. in fin. & conf. 102. n. 25. Gam. d. decis. 173. à n. 7. Phæb. decis. 30. n.*
- 66 20. ubi nominationem emphyteuti- cam actum anomalum vocat; *Cal- das d. conf. 10. à n. 45. Cordeir. dubit.*
- 67 22. n. 33. ubi nominationem quid prælegatum esse affirmat, & dubit.

23. n. 40. qui dubitat. 36. num. 71. ait nominationem non esse contractū, in quo stipulatio requiratur, *Thom. 68 Vas alleg. 61. n. 20. & nominatio hoc modo facta naturam contractus re- tinet, ut penes DD. citatos invenies, & assentit Ægid. in d. l. 1. cod. de Sa- cros. Eccles. d. 2. p. init. n. 26. Addit. ad Gam. d. decis. 173. idem q. 22. n. 1. & 2. & seqq.*

Et ultimæ voluntati etiam as- 69 simulatur ad hoc, ut in testamento nominatio fieri possit, & in hoc ca- su naturæ ultimarum voluntatum particeps est; ut tenent supra citati, & probant DD. relati per *Tiraquel. post leg. connub. glos. 5. n. 103. & Net. in præfat. ad ult. volunt. n. 48.* dum asserunt contractus in testamento revocari posse ex eo quia naturam ultimæ voluntatis habeat, *Id. Addit. ad Gam. d. decis. 173. Flor. q. 22. n. 1. & seqq.*

Unde quatenus *Ord. nostra d. 70 lib. 4. tit. 37. §. 2.* de nominatione ir- revocabili agit, de ea, quæ per viam actus, seu contractus inter vivos fit absque dubio procedit; dum autem eandem nominationem revocabilem facit in §. 4. de illa in testamento cō- fecta tanquam de qualibet ultima voluntate solum intelligitur, ac per consequens absque ulla juris com- munis offensione eadem nominatio revocabilis, & nullitatibus subjecta existit, quod quidem ipso juri com- muni conforme est.

Cum de jure nihil magis cer- 17
tum

tum fit, quam quod ultima voluntas usque ad ultimum spiraculum vitæ ambulatoria, & revocatoria existat ex text. in l. cum hic status 32. §. ait oratio ff. de donat. inter virum, & uxorem, l. si quis in princip. ff. de legat. 3. l. 4. ff. adimend. & transf. legat. cap. cum Marthæ 6. vers. cæterum de celebrat. Missar. & ita legata revocari, adimi, & transferri possunt, l. Divi 13. l. nihil interest 16. l. rem legatam 18. l. legatum 24. §. I. ff. de adimend. & transferend. legat. §. I. & seqq. Inst. eod. tit. §. si rem 12. Inst. de legat. & utrobique DD. similiter de actibus, qui etiam inter vivos celebrari possunt, dicendum erit, si in testamento fiant, prout de assignatione libertorum est text. in l. I. §. sed si exheredato in fin. ff. de assignand. libert. de jure patronatus, pignoris duorum reorum, & servitutû constitutione adest autoritas doctissimi Vin. ad text. in citato sæpius §. sed cum paulatim Inst. de testam. sub n. 7.

74 Inter alios modos legata revocandi, legatæ rei donatio, vel nulla necessitate urgente, alienatio sunt, d. l. rem legatam 18. d. l. legatum 24. §. I. ff. adimend. legat. quibus revocationibus, & aliis similibus testator uti potest, quin totum testamentum revocare teneatur d. l. 4. ff. eod. tit. ex quibus omnibus arbitramus testatorem absque eo, quod totum testamentum subvertat, nominatione de emphyteusi in eo factam revoca-

re posse, rejiciendo Ægid. opinionem, & seligendo accuratissimi Cost. de qua sup. n. 11. quem Cost. sequitur Cald. for. q. 26. sub n. 3. idem Cald. de potestat. eligend. cap. 3. à n. 46. (ubi de 77 modis revocandi legata, de quibus etiam plene agit, id. Math. Brasch. de plen. arbitr. cap. 26. cum seqq.) idem Cald. de potestat. eligend. cap. 8. n. 4. & est sententia Gam. decis. 85. n. 4. Pinbeir. de emphyt. disp. 6. sess. 5. num. 101.

Nec pro Ægid. argumentum à 78 correctione juris communis facit, ut supra n. 63. ostendimus; nec secunda ratio ejusd. Ægid. in eo consistens, quod in d. l. unum ex familia ff. de legat. 2. tantum de electione in testamento facta agitur; unde si hoc per se solum, ut electio posset revocari, sufficeret, superflua quidem essent verba, ibi: cum moreretur: ad quod respondeo, quod in terminis text. de hoc non erat dubitatio, sed tantummodo an gravatus de restituendo uni ex familia, cum moreretur, teneretur statim eligere, cui dubitationi ansam præbebat text. in l. cum quidam 24. eod. tit. de legat. 2. ubi gravatus statim eligere tenetur.

Quæ quidem jura inter se differunt; & ratio differentiae in eo stat, quia d. l. cum quidam procedit in fideicommissio puro, in quo statim electio facienda est; at vero d. l. unum ex familia, in fideicommissio conditionali procedit, quod vel post hæredis mortem relinquitur, vel usque ad

ad mortem electio conceditur, *Surd. conf. 264. n. 264. n. 29. Gom. in l. 17. Taur. n. 6. & in l. 40. n. 50. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 4. à n. 22. Cujac. obs. lib. 10. cap. 39. Seraphin. decis. 589. Gratian. cap. 746. n. 12. Caval. q. 686. Valens. conf. 63. n. 39. Castil. lib. 5. contr. cap. 80. n. 18. Altim. ad Rovit. lib. 2. conf. 43. num. 5. idem de nullit. contract. rubr. I. p. 4. q. 39. n. 360. vers. distinguit, Flor. ad Gam. decis. 36. Valasc. d. conf. 102. à n. 23. Arouc. alleg. 17. n. 16. & 19.*

80 Similiter non assentior *Molin. d. lib. 2. cap. 4. n. 36.* quatenus ibi asserit, semel variari posse, quando facultas nominandi ex contractu simpliciter competit, & per contractum nominatio fit; maximè jure Regio nostro attento in *Ord. lib. 4. tit. 37. §. 8.* ut regula generalis conditur, ut omnia *d. tit.* disposita locum habeant sive nominandi facultas ex contractu, sive ex ultima voluntate proveniat, & constat apertè ex *d. Ord. §. 2.* ubi neque una vice variari potest.

81 Et dato, quod variari posset, non una sed pluribus vicibus variari valeret, *dict. Ord. lib. 4. tit. 35. in princip. ibi: possa fazer huma nomeação, e outra, e quantas lbe aprover, idest, ut possit facere unam nominationem, & alteram, & quotquot sibi visum fuerit; & ibi: e pela derradeira seraõ as outras revogadas, idest, & per ultimam, erunt ceteræ revocandæ; quæ quidem Ordinatio in similibus nominandi facultatibus*

observari debet, & ita fuisse receptum asserit *Valasc. d. conf. 102. num. 37. Phab. decis. 96. n. 6. & seqq. & eo magis mihi probatur attento §. 8. ejusdem Ord. nullum enim contra-* 82
ctum emphyteuticum moris est in
testamento celebrare, & circa ea, 83
quæ raro eveniunt jura constitui
non solent, l. 3. 4. & 5. ff. de legib. 87
Cord. dubit. 33. n. 2. & 3.

Cum supra tradidissimus irre- 84
 vocabili forma contractus in testa-
 mento fieri posse, & *Ord. nostram*
d. l. 4. tit. 37. §. 4. de nominatione tã-
quàm ultimæ voluntatis dispositio- 87
ne loqui, sequitur dicendum, quod
si, uti contractus in testamento, no-
minato acceptante, & præsentem, no-
minatio fiat, irrevocabilis erit, ut ex-
pressè tenent Flor. de Men. in addit.
ad Gam. d. decis. 173. in fin. id. Flor.
dict. q. 22. n. 9. Cald. conf. 10. n. 59. &
60. id. Cald. de potest. eligend. cap. 8.
n. 4. Pinbeir. de emphyt. d. disp. 6. sess.
5. n. 93. & n. 101. in fin. Valasc. conf.
102. n. 15. & n. 23.

Non abs re esset hic differere 85
 de illa sæpè sæpius apud Nostrates
 disceptata quæstione, scilicet, an
 nominatio in testamento nullo, ob
 præteritionem, vel exhæredationem,
 facta, nulla sit? de qua agunt *Valasc.*
conf. 61. per tot. Gam. decis. sæpius ci-
tata 173. & ibi Flor. idem Flor. q.
22. Phab. decis. 30. & decis. 123.
Thom. Valasc. alleg. 61. Cald. conf.
10. idem de election. cap. 8. Molin. de
just. tom. 1. disp. 175. & tom. 2. disp.

483. Pinbeyr. de emphyt. disp. 6. sect. 5. à n. 93. Aug. Barb. in cap. potuit de locat. n. 149. cum aliis Peg. tom. 4. ad Ord. lib. 1. tit. 62. in princip. cap. 3. per tot. qui omnes pro validitate nominationis contendunt, resolvunt, judicatumque referunt, excepto Valasc. d. conf. 61. ubi pro nullitate judicatum refert, & Pinbeyr. ubi supra n. 96. asserente hoc in praxi receptum esse, & ita tenendum.

86 Ego autem per tradita à DD. nominationem substantibus, & nixus Auth. ex caus. cod. de liber. præterit, & Ord. lib. 4. tit. 82. §. 1. etiam pro validitate nominationis me subscribo, & etiam post Valasc. in Senatu receptum esse lego apud DD. & in praxi video.

87 Unde in hac re mira distinctio erit, nempe, si testamentum omnino corrumpitur, ita etiam, & nominatio; si verò in testamento cætera disposita substantentur, nominatio quoque substantenda erit.

88 Sed quia hæc res, seu Ordin. nostra d. lib. 4. tit. 37. §. 4. semper nostratibus dura visa fuit, unusquisque secundum vires suas aliquid novi adungere curavit, nostroque in signi Peg. d. tom. 4. ad tit. 62. cap. 3. n. 26. placuit noviter dicendum, dictam Ord. tantum procedere, quando ipse testator in vita sua testamentum revocavit, vel quocumque modo nullum reddidit; secus si tantum post mortem suam nullum redderetur, quo casu nominatio valida

manfit, cum testatori directè non succedatur, nec jam mortuo potestas iterum nominandi utilis esse possit.

Mihi vero magis dicere placet, 89 multos casus per prædictam Ord. decidi posse, quorum primus erit, quando testator nominationem in testamento factam eam tantum revocat aliam denuò faciendo: secundus casus, quando testamentum revocat in totum; tertius casus, quando testator certus de nullitate testamenti aliam nominationem facit; quartus tandem est casus, in quo dubitatio, aut aliquid verisimilitudini oppositum secundum Pegas versatur, nempe, quando testamentum post mortem testatoris nullum redditur in totum, seu simpliciter, qua hypothese, etiam in eo nominatio facta corrumpitur, licet alia non appareat, uti concludunt Cald. de nominat. q. 10. n. 29. Pinbeyr. de emphyt. dict. disp. 6. sect. 5. n. 93. in fine.

Et Peg. satisfaciendo, dico, in 90 Ord. d. tit. 37. non solum de potestate nominandi, seu ad emphyteusim eligendi agi, sed etiam de jure ex ipsa nominatione nominato quaerendo, probatur ex princip. Ord. ibi: Sem terem força, nem vigor, & §. 1. ibi: podera dispor da dita cousa, & in §. 2. ibi: porque para primeira be adquirido direito ao nomeado, & in §. 5. ibi: pois o nomeado morreo primeiro, undè quatenus d. Ord. d. §. 4. post mortem testatoris nominationem

tionem in testamento nullo factam ad nihil etiam redigit, in eum scopum pergat, scilicet, ut nullum nominatio jus acquiratur, & ita opinor.

91 Et ex hoc meo iudicio mihi verus intellectus verborum *Ord. ibi: por qualquer modo havido por ne- nbum &c.* occurrit, nempe, hujusmodi verba tunc comprehendunt casum, in quo testator de nullitate certior existit ad hoc, ut aliam nominationem facere possit, tunc etiam casum, in quo post testatoris mortem nullitas appareat, ad hoc, ut ex illa nominatione nullum jus nominato acquiratur.

COGITATIO III.

An etiam, jure communi attento, habens facultatem eligendi ex contractu variare possit secundum *Molin. de primog. lib. 2. cap. 4. à n. 35.* Et de intellectu *text. in l. eum qui certarum §. cum puré ff. de verborum obligat.* & datur ratio decidendi *Ord. lib. 4. tit. 37.*

SUMMARIUM.

- 1 Molina de primogenitis lib. 2. cap. 4. n. 36. impugnatur, & alii n. 25.
- 2 Facultatem nominandi simpliciter habens ex contractu an semel variare possit? Resolvitur n. 14. & seqq.
- 3 Textus in l. eum qui 138. §. fin. ff. verbor. oblig. expenditur, & n. 28.
- 4 In alternativis debitoris electio est.
- 5 Textus in l. si quis stipulatus 112. ff.

verbor affertur.

- 6 Stipulatoris electio est, si ita expresse cautum sit.
- 7 An post electionem mutare possit?
- 8 Ita promissor, si facultas eligendi per verbum *volam* cautam fuerit, quod semper intelligitur, & n. 13.
- 9 Futurum imperfectum à futuro perfecto differt, quæ quidem differentia traditur.
- 10 Si electis per verbum futuri imperfecti competat electo jus non acquiratur, & n. 11.
- 12 In dubio in stipulationibus ad favorem promissoris interpretatio fit.
- 15 Ut stipulator variare possit potestatem eligendi per verbum tractum successivum importans habere debet.
- 16 Potestas eligendi reservata expresse, simplex dicitur, & n. 21.
- 17 Quoad eligendi potestatem nulla inter contractus, & ultimas voluntatis differentia datur, & n. 18.
- 19 Nec una vice variare potest facultatem eligendi simpliciter habens.
- 20 Dictio quoties, & toties quid importent?
- 22 Inclaris locus conjecturis non est.
- 23 Eligendi potestas quomodo coarctari possit? Remissive.
- 24 *Ord. lib. 4. tit. 37. in principio ratio decidendi affertur.*

Diximus cogitatione præcedenti, *Molinam de primogen. lib. 2. cap. 4. n. 36.* saltem de jure nostri Regni non esse recipiendum, quatenus afferit semel variare posse habentem facultatem nominandi simpliciter ex contractu; per *text. in l. eum, qui certarum 138. §. fin. ff. de verbor. obligat.* unde hic cogitavimus, an, jure communi attento, in

- in prædicta hypothefi variari poffit?
- 2 Ad quod aperienda sunt verba prædicti text. quæ talia funt: *cum pure stipulatus sum, illud, aut illud dari, licebit tibi quoties voles, mutare voluntatem in eo, quod præftaturus fis, quia diverfa caufa eft voluntatis expreffæ, & ejus quæ ineft.*
- 3 Cafus prædicti text. manifestus apparet, quæ autem quæftio aliquo modo tangi potest; ratio tamen dubitandi in obscuro eft; qua aperta, clare procedit text. non fuit tamé dubitandi ratio, cui competeret electio, quia cum in alternativis electio debitoris fit *l. plerumque in fin. ff. de jur. dot. l. non utique in princip. verf. & ideo ff. de eo quod cert. & aliis in locis*, locus non erat hujusmodi dubitationi in prædicto text. quia absque dubio electio erat promifforis.
- 5 Sed antequam ad rationé dubitandi accedamus, expendendus est text. in *l. si quis stipulatus II 2. eodem tit. ff. de verbor. obligat.* cujus verba funt ibi: *Siquis stipulatus fit Stichum, aut Pamphilum, utrum ipse vellet: quem elegerit, petet: & is erit solus in obligatione. An autem mutare voluntatem poffit, & ad alterius petitionem transire, quærentibus respiciendus erit sermo stipulationis, utrum né talis fit, quem voluero, an, quem volam. Nam si talis, quem voluero, cum semel elegerit, mutare voluntatem non poterit, si veré tractum habeat sermo illius,*

& fit talis, quem volam donec iudicium dicet, mutandi potestatem habebit.

In terminis hujus text. electio 6 erat stipulatoris: quia hoc modo fuerat concepta expresse stipulatio, de quo non dubitabatur; sed dubitatum 7 fuit, an stipulator poffet in eligendo voluntatem mutare? & poffe resolvitur, si in stipulatione usus effiet verbo *volam*, secus autem verbo *voluero*.

Unde recordatus text. in *d. leg. 8 eum, qui certarum d. §. cum pure*; ex eo poffe habere sum arbitratus dubitationem fequenti modo formatam: Interminis hujus textus electio competat promiffori non ratione voluntatis expresse reservantis facultatem eligendi ipfimet promiffori; sed tantummodo ex vi tacite voluntatis; unde orta fuit dubitatio, an hujusmodi facultas eligendi competeret per verbum *volam* an per verbum *voluero*; & intelligi debere per verbum *volam*, decisum fuit, ideoque talis promiffor mutare voluntatem in eligendo valet.

Illud autem inter verba *volam*, 9 & *voluero* interest, quod licet utrumque futurum fit, verbum tamen *volam* est futurum imperfectum, quia formatur à tempore præfenti modi indicativi, & cum in fe tempus præfens, & futurum contineat, quando elector elegit de præfenti semper conservat potestatem eligendi de futuro; ideoque tractum habet

successivum, ac per consequens mutare voluntatem potest facultatem eligendi habens: verbum autem *voluero*, cum formetur à tempore præterito non habet tractum successivum; ideò futurum à se compositum etiã non habet, & non conservat potestatem amplius eligendi ex eo, quòd elector semel elegerit, tenet *glos. ad text. in d. l. si quis stipulatus, verbo volam Bart. in d. l. n. 3.*

IO Ratio rationis, qua habens facultatem eligendi per futurum indicativi potest variare in eo consistit, quia per hujusmodi electionem dominium electo non acquiritur ex doctrina *Bart. ad text. in d. l. si stipulatus n. 2. & ad text. d. l. eum, qui certarum d. §. cum pure n. 2.* sicque nulla fit nominato injuria; notabili enim jure privatur nullo, cum tota electionis vis à mera voluntate, & persistentia eligentis pendeat, ut videtur in *nuisse Cald. de potest. eligend. cap. 2. sub n. 8. & IO.*

II Redeundo igitur ad decisionem *text. in d. l. 138. §. cum pure*, ratio decidendi in eo posita est, quia quando versamur in dubio, semper sit interpretatio in stipulationibus ad favorem promittentis benignior, *arg. text. à contrario sensu in l. stipulatio §. in stipulationibus, & probat l. quidquid adstringendæ ff. eod. tit. de verbor. obligat. & ibi communiter Interpretet*; undè cum in terminis *d. §. cum pure* electio esset reservata promissori tacite, in dubio an esset

per verbum *volam*, an per *voluero*, *Jurisconsult.* benigniorem partem secutus, resolvit promissorem conservare voluntatem eligendi per futurum *volam indicativi*, tenet *Bartol. ibi sub n. 1.* quod quidem expresse apparet in ipsomet *text.* quatenus ibi variandi potestas ipsimet promissori conceditur.

His ita suppositis, nostram **CO-14** citationem aperiendo, nodumque dissolvens quæstionis dico, quòd in terminis juris communis ille etiam, qui potestatem simpliciter eligendi habet variare non potest, ex eo quòd semel elegerit; quidquid dicat *Molin. & alii*, & probatur nostra resolutio per sequentia.

Probatur primò in terminis **15** *text. in d. l. si quis stipulatus*, ad hoc ut stipulator possit variare debet habere potestatem eligendi per verbum, quod habeat tractum successivum; aliter verò mutare voluntatem non potest: ergo habens facultatem simpliciter eligendi, licet ex contractu proveniat, non potest variare.

Probatur secundò, in terminis **16** *textus in d. l. eum qui certarum §. cum pure*, ad hoc; ut promissor potestatem habeat variandi in electione, differentia fit inter voluntatem expressam, & voluntatem tacitam, ex qua provenit eligendi potestas, ita ut intelligatur per verbum *volam* quando datur voluntas tacita, secus verò quando expressa: ergo quando expresse reservata fuit eligendi potestas,

potestas, licet sit in contractu simpliciter reservata censetur; ac per consequens variari, non potest: aliter superflua esset differentia, quæ fit à *Jurisconsulto* inter tacitum, & expressum.

17 Probatur tertiò, si in materia subjecta esset differentia inter contractus, & ultimas voluntates, ex hoc solum nulla daretur differentia inter potestates eligendi ex ultimis voluntatibus provenientes, (hoc est certum) atquæ inter potestates eligendi ab ultimis voluntatibus provenientes datur differentia, ut constat ex *text. in l. unum ex familia*, & ex *text. in l. cum pater §. à filia*, & §. *hereditatem ff. de legat. 2. quorum in terminis habens potestatem eligendi potest variare*, & constat ex *text. in l. statu liberum §. Stichum*, & in *l. hujusmodi §. Stichum ff. delegat. 1. l. cum quidam 24. eod. tit. l. servi electione 5. ff. eod. tit. quorum in terminis non licet variare*, & tamen omnes hæ potestates proveniunt ex ultimis voluntatibus: ergo nulla assignari potest ratio differentiæ inter contractus, & ultimas voluntates in materia subjecta ex eo solum, tenet *Cald. de potest. eligend. cap. 2. n. 13.*

18 Sed *Bartol.* in prædictis juri- bus, & alii Interpretes distinctionem faciunt inter potestatem simpliciter concessam, & inter eam, quæ conceditur per verbum aliquod tractum successivum habens, quæ quidem ratio differentiæ est apta ad cõ-

prehendendum tam ultimas voluntates, quàm contractus; ac per consequens procedit resolutio nostræ cogitationis contra *Molinam*, & alios illius sententiam amplexos; nec eidem *Molinæ* assentior, quatenus concedit variationem unicam habenti potestatem mutandi voluntatem, quia ex natura dictionis *quoties* aperte constat contrarium in *d. text. præd. §. cum puré.*

De natura namque dictionis, *quoties*, est infinitatem, & universitatem variandi importare, si restricta non reperitur, & idem de dictione *toties*, *quandocumque*, vel *quotiescumque*, dicendum est, cum *mult. Mier. de maiorat. 1. p. q. 26. n. 136. Tusch. lit. D. concl. 358. n. 1. Tirraquel. in l. boves §. hoc sermone limit. 26. n. 1. ff. de verbor. significat. August. Barb. dictio 336. n. 3. & dict. 337. num. 4. & dict. 308. num. 3. & seqq.*

Sin autem quæras, cur reservata eligendi potestas expressè à promissore non debeat intelligi per verbum *volam*? Respondeo, quod cùm hujusmodi promissor expressè cave- rit de facultate eligendi, sibi impu- tet non reservare potestatem per verbum *volam*, argumento *text. in d. l. quidquid adstringendæ ff. de verbor. obligat.* Et ratio hujus rationis in eo stat, quia in claris non est locus conjecturis, *l. ille, aut ille §. cum in ver- bis ff. de legat. 3. l. continuus §. cum ita ff. de verbor. obligat.*

- 23 De remedio, quo uti quis debet, ut cesset variandi potestas in promissore, vide *Bartol. ad text. in d. l. eum, qui certarum §. cum puré, n. 4.* & de termino, quousque variare potest stipulator vide eundem *Bart. ad text. in d. l. si quis stipulatus eod. tit. de verbor. obligat. Guerreyr. tract. 4. de ration. lib. 8. cap. 9. num. 110. Carlev. de judic. tit. 3. quæst. 3. n. 49.*
- 24 Ex dictis infertur vera ratio intelligendæ nostræ *Ord. lib. 4. tit. 37. in princip.* quatenus ibi emphyteutæ variandi potestatem concedit, quando potestatem nominandi habet ex contractu ante mortem, seu tempore mortis; quia hujus dispositionis ratio pendet ex tractu successivo, quod in se continent verba: *antes da sua morte, ou ao tempo della, idest, ante mortem, vel tempore illius*: itaque *d. Ord. juri communi conformis est, cessatque labor super hoc scribentium, prout Cald. de potest. eligend. cap. 2. à n. 2. usque ad n. 12.*
- 25 Non me latet esse quidem plures DD. distinctionem *Molinae*, quàm improbamus, sequentes, prout sunt *Molin. Theolog. de just. & jur. disp. 593. n. 3. Valasc. conf. 102. n. 15. & seqq. Cald. de nominat. q. 10. à n. 83. Salgad. in labyrinth. 2. p. cap. 27. n. 16. idem Cald. de elect. cap. 2. n. 7. Hermosil. ad l. 2. glos. 5. n. 21. alii congesti per Castil. controu. tom. 5. cap. 80. n. 18. & plures alii, quorum*
- multos originaliter vidimus; sed quia penes eos nullam nos convincentem rationem invenimus, in nostra opinione insistimus, cum pro ea adsit *text. in dict. leg. si quis stipulatus 112. ff. verbor. obligat. cum qua concors est text. in dict. l. eum, qui certarum, §. cum puré ff. eod. tit.* unicum fundamen adversariorum, pro quibus nihil facit concessio illius *text.* à nobis præstito intellectu, ac proinde DD. adversi, & eorum opinio textu, seu lege nulla nituntur, sunt igitur, quos sequamur, indigni, ut aiunt *Surd. decis. 335. n. 20. Sous. decis. 22. n. 34. & 35. Guerreyr. 3. p. rubric. de muner. Judic. Orphanor. num. 84.*
- Opinionem nostram, adversarios improbantes, & eorum opinionem falsam reputantes tenent *Flor. Dias de Men. var. quæst. lib. 3. jam à nobis citata q. 22. à num. 11. Lusitanus noster Ægid. ad l. 1. cod. de Sacrosanct. Eccles. 2. p. init. à n. mibi 30. per me visi post nostram jactam sententiam, quam in consulendo, & judicando absque dubio sequeremur, maximè, & necessariè in nostro Regno.*

COGITATIO IV.

An hujusmodi gravatus irrevocabi-
liter in vita sua nominare possit?
Et de intellectu *Ord. lib. 4. tit. 37.*
& aliis in locis, prout in sum-
mario.

S U.

SUMMARIUM.

- 1 *Quæstio formatur.*
- 2 *Emphyteuta nominationem variare potest, si facultatem nominandi ante mortem suam, vel tempore illius habeat, nisi irrevocabili modo electionem faciat.*
- 3 *Ord. lib. 4. tit. 37. ad similes eligendi facultates extenditur; si aliter à jure specialiter provisum non fuerit, & n. 12.*
- 4 *Pater an in vita sua filium, quem voluerit; nominare ad emphyteusim irrevocabiliter possit? & à n. 15.*
- 5 *Gravatus eligere unum ex certis, in vita sua eligere irrevocabiliter non potest, etiam juramento interveniente, & n. 6. & n. 19. cum seqq. & à n. 28.*
- 7 *Facta tamen si electio modo irrevocabili fuerit, electo prodest, ut sibi fructus invita nominantis, & possessionem tradentis acquirat.*
- 8 *Prodest etiam, ut morte eligentis confirmetur, si expressè non revocetur.*
- 9 *Irrita tamen erit, si nominatus ante eligentem decedat.*
- 10 *Ord. lib. 4. tit. 37. quomodo procedat? & n. 11. 13. & seqq. & à n. 30.*
- 16 *Emphyteuta vendere potest, licet in ea ex certis unum nominare possit.*
- 17 *Emphyteusis nominationis in executionem rei judicatæ capi potest, licet unus ex certis in ea nominandus esset.*
- 18 *Non ita emphyteusis familiaris pro filiis uti filiis, vel nepotibus, aut familiæ concessa.*
- 19 *Inter fideicommissum, vel legatum electivum, & inter emphyteusim nominationis differentia datur, & n. 20. & seqq.*
- 20 *Fideicommissum electivum conditionale est, & n. 28.*
- 21 *Emphyteusim nominationis, electione deficiente, non plures, sed unus*

tantum capit; & quis sit iste declaratur, & n. 22.

- 22 *Secus tamén in fideicommissio electivo est.*
- 24 *Emphyteusis nominationis antiqua in legitimam non imputatur.*
- 25 *Quomodo procedat Ord. lib. 4. tit. 37. §. 6. & an filia nominari possit, filio stante, nepos, vel extraneus? & n. 26.*
- 34 *Facultas eligendi quando simplex, vel qualitate donata, concessa videatur? & an. seqq.*
- 87 *Gravatus unum ex certis nominare, an binos eligere possit? Remissivè.*

Cogitatione secunda expendimus nostrummet gravatum secundùm hypothèsim primæ cogitationis in eligendo variare posse, ex quo hic occurrit cogitandum, an electio hujus gravati de uno ex filiis in vita sua facta sic rata haberetur, ut revocari non posset? Et pro parte affirmativa faciunt sequentia:

Primò, quia emphyteuta habens potestatem eligendi ante mortem suam, vel tempore illius variare potest *Ord. lib. 4. tit. 37. in princip.* & tamen in vita sua irrevocabili modo nominare potest, *d. Ord. §. 1.* ita similiter noster gravatus.

Secundò, cogitat. nostra 2. n. 8. asseruimus, prædictam *Ord.* ad familia esse extendendam, & ita esse receptum; ergo, &c.

Tertiò, pater habens emphyteusim sibi, & filiis suis, seu sibi, & suæ uxori, filioque ex utroque nascituro, aut illi filio, quem ultimus parens superstes nominaverit, in vi-

ta sua filium modo irrevocabili nominare poterit, patet ex *Ord. lib. 4. tit. 97. §. 22. Cordeir. dubit. 33. à n. 23. junctis per eum traditis de ratione decidendæ ejusdem Ord. dubit. 32. à n. 33.*

5 Sed prædictis, & aliis non obstantibus, cogitans resolvere nostrum gravatum eligere in vita sua unum ex filiis suis forma irrevocabili minime posse; & si secus faceret, nihil omnino ageret, per *text. expressum in l. cum pater §. à filia ff. de legat. 2. & tenet ibi Bart. & cum aliis Cald. de potest. eligend. cap. 2. n. 9. & n. 22. & 23. etiamsi ad non revocandum interponatur juramenti adstrictio, id Cald. n. 35. & 36. Pinbeir. disp. 6. sect. 4. §. 1. num. 49. Molin. de primog. lib. 2. cap. 4. n. 25.*

6 Ratio hujus nostræ resolutionis in eo consistit, quia toties quoties venit ex certis eligendus incertus tempore mortis eligentis, hic non poterit præmature eligere forma irrevocabili, quia generare non potest præjudicium ipsismet certis, ut dicunt. *D. D. supra citati. Gom. in l. II. Taur. n. 6. & 7. Anton. Fab. lib. 18. conject. cap. 4. num. 5. & 6. Padil. in l. post mortem cod. de fideicommiss. n. 23. Carp. de executorib. lib. 2. cap. 19. n. 33. Olea ces. jur. titul. 3. q. 4. n. 35. ex d. l. cum pater §. à filia l. filiusfam. §. Divi n. 1. ff. de legat. 2. l. uxorem 41. §. scium ff. deleg. 3. judicatum est apud Peg. ad Ord. lib. 2. tit. 35. cap. 144. à num. 49. ex optimis*

de liberationib. à num. 51.

Limitatur nostra resolutio, 7 quando hujusmodi gravatus in vita sua transfert possessionem, quia quoad fructus, & commoda sibi præjudicat in vita sua, qua durante, nominatus ea lucrabitur, *Cald. sup. d. cap. n. 20. Ægid. de Sacros. Eccles. 2. p. in princip. n. 31. vers. erit tamen, Pinbeir. de emphyt. d. disp. 6. sect. 4. §. 1. n. 52.*

Limitatur secundó, in eo casu, 8 quo eligens non revocat nominationem in vita sua, quia tunc confirmatur per mortem eligentis, & non revocantis, per *text. in l. unum ex familia §. rogo ff. delegat. 2. Caldas dict. cap. 2. n. 19. Alvarad. de conject. ment. defuncti lib. 2. cap. 2. sub n. 25. versic. --- donatio igitur --- sed su-* 9 *prædictum intelligitur, nisi electus decedat ante eligentem, hoc namque casu fit irrita electio; Cald. sup. n. 21. & facit Ord. d. tit. 37. §. 5. Gamma decis. 382. Molin. disp. 483. n. 2. Flor. de Men. lib. 3. q. 22. n. 31. Gratian. discept. for. cap. 58. à n. 5. Montan. de regal. n. 46. Portug. de donat. reg. lib. 1. cap. 13. n. 40. Altim. de nullit. contract. rubr. 1. p. 4. q. 39. num. 373.*

Non obstat primum argumẽ- 10 tum; respondetur namque *Ord. dict. lib. 4. tit. 37. procedere eo in casu, in quo venit nominandus unus ex incertis, tenent Cald. de potest. eligend. d. cap. 2. n. 6. 9. 14. 23. & 29. & n. 36. Peg. for. cap. 10. n. 21. Pinbeir. de emphyt.*

emphyt. disput. 6. sectat. 4. §. I. n. 54.

11 Sed quia hæc responsio repugnat, cum postea à nobis statim dicendis, dum ad tertium argumentum respōsuri sumus, convenientior responsio erit ratio differentiæ assignanda infra num.

12 Ad secundū respondetur *prædict. Ord.* esse solum extendendam ad eum casum, in quo à jure aliter non fuit cautum, & cum in præsentī detur diversa dispositio, hæc, & non illa sequenda erit.

13 Ad tertium argumentum, dico valde esse controversum intellectum *Ord. lib. 4. tit. 37. §. I.* an quatenus ibi habenti usque ad mortis tempus potestatem nominandi ad emphyteusim conceditur, ut citra revocationem cum titulo transferēdi dominium habili nominare possit; hoc etiam procedat in casu, quando, scilicet, data fuerit nominandi facultas tempore mortis, vel cum moreretur quod quidē dubiū magis augetur, si nominandus ex certis esset; & licet ex incertis nominandus sit extra revocationem in vita nominare non posse habentem facultatem nominandi, cum moreretur, vel tempore mortis suæ, tenet *Ægid. ad l. I. cod. de Sacros. Eccles. 2. p. initio à n. 31.* quam sententiam refert *Pinb. de cens. disp. 6. sect. 4. §. I. n. 46.* cui si attendas, pater habens emphyteusim eo modo, de quo diximus *sup. n. 3.* cum facultate nominandi, cum moreretur vel tem-

pure mortis suæ filium irrevocabili-ter in vita nominare non potest, ut concludit *idem Ægid. sup. num. 31. vers. quo fit, Pinbeir. sup. n. 49.* ex qua doctrina, si vera foret, nostra resolutio, de qua supra n. 5. probatur.

Ego autem tenendum puto, 15 patrem, seu quem piam emphyteusim habentem cum facultate nominandi mortis tempore, vel cum moriatur, vel usque ad mortem, & similibus modis unum ex certis, vel ex incertis præmutare in vita extra revocationem nominare posse ex generali permisso *Ord. lib. 4. dict. tit. 37. §. I.* quidquid dicant *Ægid. & Pinbeir. sup. & Cald. de potestat. eligend. d. cap. 2. n. 22.* uti probatur ex *Ord. d. lib. 4. tit. 97. §. 22.* ubi pater in vita sua potest filium extra revocationem nominare, ut supra diximus n. 4. & tenet *idem Cordeir. dub. 32. à n. 33. & dubit. 33. à n. 28. & dubit. 34. n. 47. & dubit. 35. n. 7. & seqq.*

Et probatur ex eadem *Ord. d. 16 tit. 97. §. 22.* quatenus idem legislator supponit habentes emphyteusim pro se, & pro certis personis nominandis, vendere eam posse, ut per advertit *Peg. for. tom. 2. cap. 10. n. 19.* & de patre noviter acquirente, *Cord. dubit. 32. n. 35.* & probatur ex generali regula, de qua *Ord. lib. 4. tit. 38. in princip. cum aliis idem Cord. dubit. 31. n. 15. & 16.*

Comprobatur etiam, quia 17

F

emphy-

- emphyteufis pro certis personis concessa in executionem rei judicatae capi valet, dummodo in vita emphyteutae debitoris executio perficiatur ex *Ord. lib. 3. tit. 93. §. fin. de quo ibid. Barb. & Peg. for. cap. 10. n. 24. & 25. cum aliis Guer. de divisionib. lib. 2. cap. 8. n. 97. & 98. Gam. decis. 5. n. 8. Cabed. decis. 134. n. 1. 1. p. Cald. for. q. 20. n. 32. idem de extinctionion. cap. 6. à n. 13. & cap. 13. n. 40. Mend. in prax. 1. p. lib. 3. cap. 21. n. 22. & p. 2. lib. 3. cap. 21. num. 73. D. Emmanuel Gonçalves da Silva ad Ord. lib. 3. tit. 86. §. 23. n. 88. ubi cum supra citatis, & Phæb. 2. part. decis. 186. Salgad. 3. p. in labyrinth. cap. 3. n. 87. limitat in emphyteufi familiari pro filiis, uti filiis, vel nepotibus, aut familiae concessae.*
- 19 Sed nostra sententia alteri sup. n. 5. insertae non officit, utraque namque probatur ex optima differentia inter fideicommissum legatum (ut ita dicam) electivum, & emphyteufim nominationis assignanda; ex eo quia gravatus restituere uni ex certis tempore mortis, vel cum moreretur, aut usque ad mortem, si non eligat, omnes certi æquis portionibus admittuntur ad legatum, sive fideicommissum, quia omnes censentur vocati in electionis defectu, l. unum ex familia §. rogo ff. delegat. 2. & tenet Cordeir. dubit. 23. n. 68. Pinbeir. de disp. 6. sect. 4. n. 50.
- 20 Unde hujusmodi gravatus in vita sua nominare non posset modo

irrevocabili, quia hujusmodi fideicommissum propter incertum diem est conditionale, & electus superstes esse debet eligenti *text. in d. leg. cum pater §. à filia ff. eod. tit. delegat. 2. glos. ad text. in d. l. cum pater §. hereditatem.*

Quando verò pater habet potestatem unum ex filiis ad emphyteufim eligendi, & nullo nominato, diem obiit; non omnes filii admittuntur ad emphyteufim, quia maior natus filius, vel filia debet habere ipsammet emphyteufim nominationis præcipuam ultra id, quod sibi ex legitima competit, *Ord. lib. 4. tit. 36. §. 2. & probatur ex tit. 97. d. §. 22. vers. E naõ lbe sendo dado idest, & si ei datum non fuerit.*

Ex quibus satis colligitur differentia stans in eo, quia omnes invitati ad fideicommissum (ut ita dicam) electivum, deficiente electione, succedunt in fideicommissum; at verò invitati ad emphyteufim nominationis, in ea non succedunt, neque de ejus valore aliquid prætereendere possunt; nisi quando fuerit empta; sed hæc exceptio firmat regulam in contrarium.

Unde cessat præjudicium, quo fundamento nititur opinio DD. adversariorum negantium potestatem eligendi irrevocabili forma ad emphyteufim, quando est nominandus incertus de certis: quin obstat *Ord. d. lib. 4. tit. 37. agere de eo, qui potest eligere unum ex incertis, quia etiam*

etiam comprehendit eum, qui potest nominare unum ex certis, *Peg. for. d. cap. 10. n. 22.*

24 Neque obstat *Ord. lib. 4. d. tit. 97. §. 22.* loqui de emphyteusi recēter acquisita; hoc namque procedit, quia emphyteusis nominationes antiqua non computatur in legitima, ut constat ex §. 23. *prædict. Ordin.* quod magis procedit etiam secundū opinionem patrem præjudicare filiis non posse, afferentem, & cum *Ord. d. §. 22.* agat de collatione, & computatione emphyteusis, ideo tantummodo loquitur de æquisita, quia de antiqua non datur collatio, nec cōputatio, *Cord. dubit. 35. à n. 8.*

25 Tandem non obstat *Ord. lib. 4. d. tit. 37. §. 6.* quatenus videtur diversam reddere potestatem eligendi unum ex certis; respondetur namque secundū *Cord. dub. 29. n. 33. & 39.* in ea *Ord.* solum agi an appellatione *fili* comprehendatur *filia*, & etiam dici verè potest in *d. §.* etiam agi, an sub nomine *fili*, veniant *nepotes*; quod est in jure valde controversum.

26 Unde secundò respondeo prædictam *Ord.* agere de illa quæstione, an pater habens potestatem eligendi unum ex filiis, possit nominare nepotem, vel extraneum? In qua legislator sequutus fuit *text. in l. hæredes mei §. peto ff. ad Tribelian.* ubi gravatus de restituendo uni ex filiis, vel nepotibus, vel cognatis, non potest eligere ex nepotibus, quatenus

superfunt filii, neque potest eligere ex cognatis quatenus nepotes existunt, & ita similiter pater, qui habet filios, non potest ad emphyteusim nominare nepotes, probatur ex *Ord. d. lib. tit. 36. §. 2. versic. E aonde hower filho, idest, & ubi ad fuerit filius.*

Sed cum prædicta *Ord.* non vertat in dubium, possit ne pater filium modo irrevocabili nominare, idque etiam non decidat, remanet decidendus hic casus secundū prædictam *Ord.* in princip. & §. I. cum seqq.

Ex quibus omnibus rectè perpendis, non obstat iterum prædictū tertium argumentum, ex eo, quia nostrimet nepotes invitari ad fideicommissum electivum sunt conditionaliter vocati, *hoc est*, si tempore mortis patris sui eligere debentis existissent, & deficiente electione, omnes ad fideicommissum æquis portionibus admitterentur; rectè sequitur patrem præmature irrevocabili modo eligere non posse; sequeretur namque ex hoc valde magnum præjudicium.

Quod quidem præjudiciū ad emphyteusim invitati non patiuntur, ut supra concludimus, quam quidem differentiam agnoscens *Pinnbeir. sup. d. disp. 6. sect. 4. n. 50. ait n. 51.* facilem esse discessum ab opinione sua, & *Ægidii*, quam refutamus.

Deinde hac re considerantius nobis

nobis per spectata, invenimus, dupliciter considerari potestatem eligendi in *Ord. d. lib. 4. tit. 37. in princip. ibi antes de sua morte, ou ao tēpo della* idest *antequam moriatur, vel tempore mortis suæ*, quos quidē duos casus, ut inter se diversos considerat *Ægid. ad l. 1. cod. de Sacros. Eccles. 2. p. in princip. n. 31. vers. verum* ita ut in primo casu, quando, scilicet, potestas eligendi concessa est usque ad mortem, possit emphyteuta modo irrevocabili in vita sua nominare secundum *§. 1. prædict. Ord.* si veró potestas eligendi secundo modo concedatur, id est, tempore mortis vel cum moriatur, non poterit emphyteuta in vita sua modo irrevocabili nominare, *ut ipsemet Ægid. sup. n. 32. quem laudat pro prima sententia Pinbeir. de emphyt. disput. 6. sect. 4. §. 1. à num. 46.* sed quidquid dicant prædicti *DD.* assertio eorum minus vera mihi videtur; contrarium namque est sequendum, quia tam in uno, quam altero casu nominatio modo irrevocabili fieri potest, observata forma *§. 1. prædict. Ord.*

31 Ultra supradicta, conclusio nostra probatur *ex d. Ord. tit. 37. in princip. vers. Em cada bum destes casos*, idest, *in quolibet istorum casuum*, quatenus lex eadem hos casus adjungit, & ut iidem eosdem effectus producant, ut patet *ex ipsamet Ord. in fine princip.*

32 Unde cessat argumentum dis-

similitudinis, quam affert idemmet *Ægid. d. n. 31. vers. verum*; nec *Valasc. conf. 102. n. 25. vers. secundus casus pro Ægid.* est quia ipsemet *Valasc.* ut idem importantes refert eodemmodos, ut verbis, *ibi veluti si quis dicat, elige tempore mortis, vel cum morieris, vel usque ad mortem, vel per mortem*, junctis verbis secundus casus est, & juncto *n. 23.* ubi primus casus est, quando facultas eligendi simpliciter conceditur, & respectu hujus primi casus fingitur secundus *sub dict. num.*

Deinde probatur dicta conclusio, 33
attenta dispositione *prædict. Ord. d. tit. 37. §. 2.* quatenus ibi, ut diversificetur potestas simpliciter concessa, usus est legislator verbis, *ibi naõ se fazendo no contrato mençaõ da morte*, idest, *mentione mortis non facta in contractu*; ex quo patet mē- 34
tionem mortis constituere differentiam inter potestatem simplicem, & qualitate donatam, ergo toties, quoties datur mentio mortis, potestas eligendi erit qualitate donata, & non simplex; ac per consequens nominatio irrevocabilis fieri potest tam in uno, quam in altero casu quia in utroque procedit *§. 1. prædict. Ord.* ex eo, quod diversimodè disponitur circa effectus electionis, quando potestas eligendi absque mentione mortis conceditur, *ut in d. §. 2. præd. Ord.*

Estque sine nervis argumen- 35
tum illud, quod ipsemet *Ægid.* assumpsit

sumpsit à correctione juris vitanda, ut n. 31. diluitur enim ratione differentia à nobis assignata hac cogitatione n. 19. cum seqq.

36 Arbitror itaque, quod Ord. d. lib. 4. tit. 37. §. I. utens verbis ibi porém se o que tinba poder de nomear atbé morte idest, sed si habens potestatem nominandi usque ad mortem: non ad constituendam differentiam loquatur, sed tantum brevitate causa, hac pura phrasi utatur ad comprehendendas omnes species, in quibus emphyteuta usque ad mortem, toties, quoties velit voluntatem suam in nominando exercere, potest.

37 An noster gravatus binos ex filiis nominare possit? Vide Bart. in l. unum ex familia 69. §. si duos ff. de leg. 2. n. 1. & ibi Bald. vers. in textu non praestetur, & Imol. col. 1. vers. item nota quod si testator, Paul. de Castr. n. 1. Roman. sing. 454. Ruin. conf. 110. n. 3. & 12. lib. 3. & alii, cum quibus Aug. Barbof. vot. 126. n. 118. & 119. Arouc. alleg. 17. n. 32.

COGITATIO V.

An locator operarum aliis operariis ei ex mandato suo coadjuvantibus solvere salarium teneatur, an dominus ipsiusmet operis fabricati? & multa alia prout in sumario.

SUMMARIUM.

I Facti prima hypothesis.

- 2 Locator operarum quando per se vel alios facere teneatur?
- 3 Industria personæ quando electa censetur? Remissivè.
- 4 Locatio operarum quando ad hæredes transeat? Remissivè.
- 5 Salarium operariis solvendum est ab eo, qui opus fieri mandavit, licet alius ex opere locupletetur, per accidens, secus si æquè principaliter, & n. 6.
- 7 Adessori salarium à quo solvendum sit? & nn. seqq.
- 9 Judices ordinarii apud nos nec salarium, nec signaturas habere possunt, literati verò, & extranei, vulgò, Juges de Fora, & similes signaturas habent.
- 11 Judices illiterati an apud nos Assessores adsumere debeant?
- 13 An Judex delegatus;
- 14 An arbitratores salarium habere debeant, & per quos solvendum?
- 14 Expensæ actus judicialis ad instantiam partis, ab hac solvendæ sunt.
- 16 Si postea victor evaserit à victorepetet.
- 17 Expensæ ob contumaciam, vel ob exceptionem illegitimam à victo non repetuntur.
- 18 Expensæ aliquando ab utroque collitigante solvi debent.
- 19 Victor tamen postea repetiturus est.
- 20 Mensori finium regundorum à quibus salarium solvendum sit? & n. 26.
- 21 Lucrum accipiens ex aliquo actu, ejus facturam impugnare nequit.
- 22 Et expensas solvere debet.
- 23 Statua absque licentia Principis erigi nequit in honorem alicujus, sed iste expensas solvere debet.
- 24 Exhibitio expensis petentis fieri debet.
- 25 Bona Ecclesie in remunerationem donari possunt.
- 27 Salarium quando honorarium, quando ve ex locatione, vel conductione debitum

- debitum esse dicatur, & qua actione peti possit?
- 28 Proxenetæ officium sordidum est, eique salarium debetur.
- 29 Ab utroque contrahente solvendum, quando ad utriusque commodum operatus est.
- 30 Nisi contrahentes aliter convenierint.
- 31 Vel quando ex unius tantum rogatu intervenerit.
- 32 Proxenetæ interventio voluntaria est.
- 33 Secus apud nos ex lege infrascripta, sub n. 41.
- 34 Proxenetæ officium publicum est.
- 35 Per Decuriones civitatum deputandus proxenetæ est.
- 36 Proxenetæ nobilis non est, ejusque filii naturales ei succedunt.
- 37 Officium proxenetæ, nisi electus, nemo exercere potest.
- 38 Nemo in officio alterius se intrmittere potest.
- 39 Contractus absque proxenetæ interventu nullius sunt momenti.
- 40 Salarium proxenetæ qualis esse debeat? & n. 41.
Lex refertur.
- 42 Mandatum gratia mandantis, & aliena contrahi potest, & mandatarius adversus utrumque actionem habet.
- 43 Nisi mandans nomine administratorio mandaverit, & de quo exempla, & n. 44.
- 45 Mandans in casu nostræ hypothecæ tenetur.
- 46 Conductor pro aliis secum habitantibus solvere tenetur.
- 47 Subconductor cui teneatur.
- 48 Artifex de damno ex culpa eorum, quorum opera utitur, orto tenetur, & quare?
- 49 Operarii, adversus rogantem eos actionem habent.
- 50 Actio negotiorum gestorum subsidiaria est; operariisque competit.
- 51 A voluntate actoris eam exercere pendet.

52 Competit tamen dum dominus operis operario secum contrahenti non solvit, & n. 55. ubi exemplum, & n. 56.

53 Nemo iterum solvere tenetur.

54 Æquitate cessante actio negotiorum gestorum cessat.

Quidam artifices vittarum, vulgo, fiteiros, hujus Ulyssiponenfis Curia operam suam cuidam Comiti ad certam limbi quantitatem faciendam locaverunt, unusque illorum alium opificem rogavit, ut illum juvaret in illo opere, & cum mandatarius mandatum impleret, mandator salarium stipulatum solvere recusavit, affirmans se non teneri ad solvendum, sed dominum illius operis, idest, Comitem ipsum.

Dixi similes locatores operarum posse adsumere alios operarios ad perficiendum opus, quia non tenentur per se ipsos operas præstare necessario, nisi industria personæ fuerit electa, ut deducitur ex text. in l. 13. cod. de contrahend. stipulat. text. in l. inter artifices 31. ff. solutionib. Leuren. in jus canonicum sub tit. de locat. & conduct. tom. 3. q. 36.

Quando autem industria personæ electa, vel non censeatur? Vide text. in d. l. inter artifices, & d. l. veteris, l. unica §. ne autem, cod. de cad. tol. ubi Bald. & eonf. 123. l. nemo ff. duobus reis, & ibi Bart. & Roncbegal. à num. 20. Menoch. lib. 2. præsumpt. 21. & lib. 6. præsumpt. 92. & de arbitr. lib. 1. q. 54. à n. 7. & q. 68. n. 8. & lib. 2. cas. 205. Tuscb. lit. l. concl.

concl. 105. & 106. Merlin. decis. 393. Gratian. discept. for. cap. 712. n. 9. Cyriac. controu. 115. & controvers. 290. n. 15. & 16. Vel. de matrimon. per procurator. contrab. p. 3. n. 9. & 10. Altim. de nullit. contract. rubr. 1. p. 3. q. 31. n. 1379. Sabel. tom. 2. §. industria, Zach. de Salar. q. 74. à n. 26.

4 An, & quando locatio operarum ad hæredes locatoris transeat? Vide Gom. tom. 2. variar. cap. 3. n. 7. & ibi Aylon n. 8. Molin. de justit. & jur. tract. 2. disp. 489. num. 4. Cephal. conf. 63. n. 15. Bruneman. ad l. 13. cod. de contrahend. stipulat. Peres in cod. cod. de locat. n. 17. Leuren. d. q. 362. post med. Barth. in l. si sit stipulatus in fin. ff. de verbor. obligat. Roman. singularit. 670. Felin. in cap. quoniam §. is autem n. 5. de officio delegati, Andreas Berton. de negligent. p. 2. art. 5. n. 7.

5 Deinde dixi, quod salarium debitum similibus personis solvendum sit ab eo, qui aliquid fieri mandat; etiam si ministerium personæ, quæ mandatum recepit alium juvaret l. salarium ff. mandati, l. 1. vers. de Salar. cod. eod. tit. Larr. Granatens. decis. 85. n. 10. Sign. Hom. conf. 47. Jacob Gothofred. de salar. cap. 3. Thes. 1. & 7. Zach. de Salar. q. 4. n. 1. & 2.

6 Dum autem diximus: etiam si ministerium personæ, quæ mandatum recipit alium juvaret, intelligitur, si per accidens juvaret; aliud

namque dicendum, si æquè principaliter Gothofred. d. cap. 9. Thesi 7.

Exempla sequentia sunt:

Adfeffor, seu Affeffor, cui Judex 7 causam dirigendam committit ob allegationes partium jura obscura facientes, quod expensis utriusque litigatoris fieri debet, secus tamen si una tantum pars consilium sapientis implorat Barth. ad l. si stipulaverit n. 2. ff. ad l. Juliam de adulter, speculat. in titul. de affeffor. §. salarium n. 4. & Add. ad eundem Barth. & pro primo membro, tenent Surd. de aliment. tit. 1. q. 63. Gratian. decis. 55. n. 44. Lara de vit. homin. cap. 7. n. 19. in fin. Aug. Barb. vot. 126. n. 154.

Pro secundo membro distinctionis tenent Id. Lar. ubi sup. n. 19. Franch. decis. 331. num. 3. & 4. Gratian. cap. 55. n. 34. August. Barb. ubi sup. n. 152.

Apud nos, cum Judices extranei, & literati, vulgò Juizes de fóra, à Principe salarium habeant, solum signaturas à partibus recipere possunt; Judices vero non literati, vulgò, Ordinarios, nec salarium ex publico, nec à partibus signaturas habent Ord. lib. 3. tit. 96. §. 25. & titul. 97. §. 2. Et Affeffores suis sumptibus consulunt, & ita servat stilus, & probatur ex doctrina Zach. sup. d. q. 4. n. 11. & tenet Pon. de Orphanolog. cap. 15. à n. 11. id cap. 15. n. 3. & Vide Jacob. Gothofred. de salar. Thes. 3. Guerreyr. de divisionib. lib. 8. cap.

cap. 25. à n. 35. ubi multa de salar. Judicis, & justitiæ officialibus, & à n. 100. ubi de sportul, & Vide Zach. sup. q. 59. à n. 1.

11 An Judices illiterati apud nos adsumere debeant assessores? Affirmat Barb. ad Ord. lib. 1. tit. 65. §. 9. n. 2. Pon. sup. n. 9. & ita per Præfides provinciarum aliquandò provisum vidimus, sed cum multoties sententiæ absque assessoribus proferantur, & nihilominus tales Judices impunè evadunt.

12 Alitèr in hac materia de sapienti consulendo distinguit Zach. de salar. q. 4. à n. 11. ubi de Judicio ordinatio sermonem faciens, eum Judicem onere salarii afficit ex cap. quia cognoscimus 10. q. 3. Sylvest. in summ. verb. Judex sub. n. 15. vers. assessor vero; cum talis Judex legalis scientiæ peritus esse debeat, Vide eund. Zach. n. 12.

Nisi ad partis instantiam peritum consulat, tunc namquè à petenti salarium solvendum erit, dict. Zach. n. 13.

13 Judex vero delegatus assessorè adjungere poterit, si eo indigeat, quo casu à partibus communiter de salario assessori provideri debet, cap. statutum §. assessorem de rescript. in 6. Id. Zach. sup. n. 14. & 15. si autem fraudulentè, & absque ulla necessitate adsumat, ipse Judex de suo solvere debet, d. cap. statutum §. assessorem Zach. d. n. 15. & si ad partis instantiam deputaverit expensis pe-

tentis fieri debet, ibid. n. 16.

Arbitris Judicibus, seu officia-
libus arbitrantibus ad definiendam
aliquam difficultatem scientiam le-
galem non concernentem necessa-
riis à collitigantibus utrisque sala-
rium solvendum: cum l. ultim. cod.
de fructib. & litium expens. Jacob.
Aren. ad l. si postulaverit ff. de adult.
Novel. 82. cap. 9. tenet Jacob Gottho-
fred. de salar. Thes. 6. Zach. de salar.
q. 4. n. 10. vide plenè Guerreyr. de di-
vis. lib. 8. cap. 25. à n. 64. ubi de sa-
lar. estimator, seu partit. & à num.
212.

Sed in materia expensarum à
colligantibus solvendarum, mihi di-
cendum placet, quosdam actus esse
in Judicio ad petitionem partis fa-
ciendos, qui expensis petentis fieri
debent ex regul. de qua sup. n. 5. &
tenent Gail. lib. 1. observ. 99. n. 1. Me-
noch. de arbitr. q. 228. n. 5. Decus in
l. consilium n. 6. ff. de offic. assessor.
Scacia de judic. lib. 2. cap. 8. n. 851.
& cap. 7. n. 586. Guilhelm. de mont.
Laudan. in repet. Clement. causam
electionis 3. de elect. verb. si petita n.
10. Salgad. de Reg. protecl. p. 1. cap. 2.
n. 127. laudati per Henric. Temnen.
de lit. expens. cap. 4. n. 1. ubi exempli-
ficat Peg. for. cap. 16. n. 16. & 17.
Guer. de rationib. lib. 8. cap. 13. n. 20.
sed hæ expensæ à condemnato re-
petuntur, si petens victor evaserit ex
reg. text. in l. properandum 13. §. sin
autém, cod. de judic. l. fin. cod. quando
provocare non est necesse tot. tit. cod.
de

16 de fruct. & litium expens. & facit text. in cap. calumniam 4. de pen. cap. cum olim propter 14. de privil. cap. finem litium 5. de dol. & contum. apud nos Ord. lib. 3. tit. 37. Henric. Temn. de lit. expens. cap. 8. n. 15. & 16. cum multis Peg. dict. tom. 2. for. cap. 16. n. 78. Guer. d. cap. 13. num. 27. quem attende sub n. 21. ibi: donec exitus causæ aliud moneat.

17 *imil* Expensæ tamen ob contumaciam, vel incidenter in causa ob exceptionem illegitimam non repetuntur à victo, ut optimè Peg. d. cap. 16. n. 43. & n. 62. ex Ord. lib. 3. tit. 14. §. fin. & tit. 20. §. 9. 10. 15. 16. & 37.

18 Alii actus sunt, quos Judex ex officio, & motu proprio fieri jubet, veluti inspectio oculorum, vel accessus ad locum disceptationis, vulgò, *vestoria*, & tunc paribus utriusque litigantis sumptibus interim fieri debent, glos. in l. si irruptione 8. verbo locis ff. fin. regundor. Ruger. Roland. de commiss. p. 2. lib. 3. cap. 2. Gilhausen. in arbor. judic. cap. 6. §. 7. n. 2. Temnen. de lit. expens. dict. cap. 4. num. 28.

19 Sed postea victor expensum recuperabit ex regul. de qua supra num. 16.

20 Mensor finium regundorum inter vicinos; cui non solum conductor, sed etiam non conducens lucrum habens de salario tenetur, l. 4. §. 1. ff. fin. regund. ibi: sed, & si mensor ab altero solo conductus sit; condemnatio erit facienda ejus,

qui non conduxit in partem mercedis tenet Gothofred. dict. Thes. 7. Salicet. in l. si quis cod. fin. regund. Joan. Fabr. in §. quedam, vers. item veniunt damna, & sumptus, Cassan. in consuet. Burgens. tit. des justices in verb. Parleurs sermens, n. 3. Boer. decis. 51. num. fin. Scobar de ratiocin. cap. 47. n. 8. & 7. cum aliis Otter. de officialib. cap. 21. n. 11. ea, scilicet, 21 ratione, quia nemo potest imputare alteri, cur id fecerit, ex quo etiam lucrum habet ex l. 33. 78. §. quod simulatè ff. jur. dot. & altera ratio militat, nempe, expensæ alicujus actus solvendæ sunt ab eo, qui utilitatem actus celebrandi, vel celebrati, sibi adscribit l. fin. cod. de statuis, & imagin. ubi statua in honorum alicujus de Principis licentia collocanda, sine cuius indulto erigi nequit, honorati expensis, & non de publico fieri debet, l. sed & si hereditas §. 1. ff. ad exhibendum, ubi exhibendum erit expensis actoris id petentis, & utilitatem percipientis; text. in cap. Ecclesiasticus 4. caus. 12. q. 2. ubi Theodoro viro eloquentissimo, & Confiliario Romanæ Sedis servus Ecclesiæ in remunerationem in perpetuum datus à Summo Presul. Gregor. 2. donatus fuit, ex quibus juribus ita deducunt Quas ad. Pil. contro. for. cap. 47. n. 2. Guer. de rationib. lib. 8. cap. 13. n. 1. & seqq.

De expensis mentionis terminorum, à quibus solvendis? Vide allegatos à Leyt. fin. regund. cap. 13. à n. 18. G Dum

- 27 Dum *text. in d. l. 4. §. 1. ff. finiu regundor.* de conductione mensoris mentionem facit, abusive loquitur, cum neque locatio, aut conductio dici proprie possit, agrimensoremque operas beneficii loco præbere dicatur, & salarium ei datum honorarium vocetur, nec actio ex locato, aut ex conducto ei, vel adversus eum detur, sed tantum actio in factum *l. 1. §. 1. ff. si mensor falsum modum dixerit. Leyt. fin. regundor. cap. 13. n. 14. & n. 22. Otter. supra d. cap. 21. à n. 28.* ubi multa de hac actione invenies; & an sit prætoria? Vid. *text. in d. l. 1. ff. si mensor. Helfric. Krebs. de lign. & lapid. 2. p. clas. 3. sect. 4. §. 9. n. 8. & sect. 7. §. 1. num. 4.*
- 28 Proxenetæ, cujus officium sordidum, seu vile est, salarium debetur, *l. 1. & 3. ff. de proxenet.* Et solvendum est ab utraque parte, quando ministerium suum ad utriusque commodum accomodaverit, *arg. text. in d. l. 4. §. 1. ff. fin. regund. uti comprobatur Jacob. Gothofred. tract. de salar. d. cap. 9. Thes. 7. versic. buc, Strach. de proxenet. part. ult. n. 16. Otter. de officialib. Reipublic. 2. p. cap. 19. n. 63.*
- 30 Quod dupliciter moderandum est, primò quando partes aliter conveniunt, *arg. text. in l. 1. §. si convenit ff. de depositi, Accurs. in l. debet ff. de edil. edict. Strach. sup. d. n. 16. Jacob Gothofred. dict. Thes. 7. sub vers. quod tamen.*
- Secundò, quando proxeneta non ex voluntate utriusque, sed unius ex contrahentibus rogatu intervenit, *Idem Strach. & Gothofred. proximè citati.*
- Et ratio est, quia licet proxenatarum interventus contrahentibus utilis esse possit, voluntarius, & non præcisè necessarius est, *Otter. d. cap. 19. n. 21.*
- Sed prædictæ secundæ limitationi in nostro Regno locus non est, lata quippè est extravagans lex infra transcripta, quæ contractus absque proxenetæ interventu celebratos nullius esse momenti decernit, quod quidem iusto, æquoque confonum est, quia apud nos, teste *Ord. lib. 3. tit. 59. §. 19. in fin. ibi: alèm do juramento, que fez, quando lbe foi dado o officio, proxenetæ munus publicum est, & ideo per Decuriones civitatum deputandus, & eligendus proxeneta, estque à Rege confirmandus, Gam. decis. 32. num. 1. ubi tenet Ord. lib. 1. tit. 48. §. 21. de hoc proxeneta intelligi, (& decis. 322. n. 6.) ubi tenet: proxenetam nobilem non esse, ad hoc ut filii naturales ab ejus successione excludantur) *Cabed. 2. p. decis. 91. n. 1. & 2. Otter. d. cap. 19. n. 3. Peg. ad Ord. lib. 1. dict. tit. 48. §. 21. glos. 23.**
- Si ergò officium publicum est, benè sequitur, neminem, nisi electus fuerit, id exercere posse, *Otter. sup. d. cap. 19. n. 3. quia, nemo in officio alterius se intromittere potest Cabed.*

Cabed. I. p. decis. 158. & vide infra, cog. 58.

39 Sed quia, uti *lex nova* asserit, multi hujusmodi officium absque pænarum metu usurpabant, & inde legitimi proxenetæ damno afficiebantur, meritò prædicta *lex* nullitatem in contractibus sine proxenetis celebratis decernit, ut damna, & confusiones extirparet.

40 Quantitas salarii, seu proxenetici debiti quanta esse debeat, arbitrio Judicis relinquitur, de jure communi, ponderatis præponderari jussis in *l. fin. ff. de proxenet. Strach. de proxenet. part. ultim. particul. 2. & 3.* ubi de jure, seu actione proxenetæ competent; *Otter. d. cap. 19. n.*

41 64. & seqq. De quo equidém salario conventio fieri potest, certa etiam taxata quantitate, *Id. Otter. proximè num. 66.* quæ conventio inter nos loco caret, cum pro salario ex centenis, singuli taxati sint juxta venditæ rei valorem.

Alia de proxenetis vide in *supra citat. & infra cogit. 12.*

Dum hîc me ad transcribendâ legem pararem, certior factus sum, prædictam legem, utpoté præmissis falsis nixam, nullam esse à Judicibus declaratam, eamque impetrantes pænis affectos fuisse. *Escrivaõ o do Fisco dos ausentes, que serve Antonio da Cunha, que foy nomeado para a devassa, que neste particular se tirou: quo posito adhibere in contractibus proxenetas extra limites*

necessitatis remanfit.

Cum autém mandatum mandantis gratia, & aliena contrahi possit §. *sua, Inst. de mandat. l. 2. §. 3. ff. mandati*; mandatarius adimplens tùm mandati actionem habet adversus mandantem, tùm negotiorum gestorum actionem adversus eum, quem æquè principaliter juvavit, *l. ait Prætor 3. §. apud Marcel. ff. negot. gest. l. 16. cod. eod. tit. l. 6. §. si tibi ff. mandati, Friederic. Andr. de cumulat. act. cap. 2. n. 9.*

Nisi mandans nomine administratorio, veluti, *procurator, tutor, curator, & similiter administrator* mandaverit, quo in casu ipse non tenetur, sed pupillus, & dominus, in cujus utilitatem actus expletus fuit, de quibus exemplis, & aliis vide *Caroc. de locat. tit. de administr. tutor. q. 3. n. 48. Cavalcan. de tutor. sub num. 275. Scob. de ratiotin. cap. 27. sub n. 35. Gutier. de tutel. lib. 3. cap. 2. n. 20. Zach. de salar. d. q. 4. à n. 3. de salario magistro pupilli solvendo, in terminis Guer. de tutor. lib. 5. cap. 13. n. 21. (idem Guer. de tutor. lib. 6. cap. 33. idem de ration. lib. 4. cap. 1. n. 13.) Valens. cons. 154. n. 8. Thom. Granat. decis. 103. n. 102. Ansaldo. de comerc. & mercatur. discurs. 46. à n. 15. Guer. de rat. lib. 5. cap. 8. à n. 68. Mascard. de probat. concl. 38. per tot. idem Gutier. de tutorib. 2. p. cap. 10. per tot. Mangil. de evict. q. 188. à n. 13. Salg. in labyrinth. p. 2. cap. 25. à n. 45. Vel. disert. 38. n. 3. & seqq.*

- seqq. Scac. de sentent. p. I. cap. I. q. I. à n. 55. Tob. Otton. Tabor. lib. I. cap. 41. n. 55. Bart. in Titium 47. §. altero n. 2. ff. adm. tutor. Surd. cons. 9. n. 4. Tiraquel. de retract. leg. §. 10. glos. I. n. 3. Cravet. lib. I. cons. 129. n. 3. Conciol. alleg. 59. à n. 23.
- 45 Unde in casu nostræ cogitationis mandans tenetur solvere mandatario; & non dominus operis, cum quo nihil mandatarius contraxit, ex doctrina text. in l. videamus ff. locat.
- 46 ubi conductor tenetur locatori de aliis secum habitantibus, & ex text.
- 47 in l. si in lege §. si colonus, ubi sub conductor (ut ita dicam) seu posterior conductor, solum tenetur colono rem à se conductam locanti, & non primo locatori ff. eod. tit. locat. de quo vide Gom. tom. 2. variar. cap. 3. n. 12. & ibi Aylon Pacion. de locat. cap. 32. à n. 44. Cost. in tract. de ration. ration. q. 18. n. 17. Cancer. variar. p. I. cap. 14. n. 3. vers. dixi, Card. de luc. de credit. discurs. 73. n. 7. & 8. Ansald. de comerc. discurs. 44. n. 14. & vide Ord. lib. 4. tit. 23. §. 3. & Cald. Per. de empt. cap. 33. n. 94. Peres decis. 127. Phæb. 2. p. arest. 127.
- 48 Confirmatur etiam ex l. si merces §. qui columnam ff. eod. tit. locat, ubi artifex tenetur de damno contingenti ex culpa eorum, quorum opera utitur, & ratio supradictorum in eo consistit, quia huiusmodi operarii nullum contractum cum domino operis iniverunt, ac per consequens inter ipsos, & dominum deficit obligatio, & actio per text. in l. si in area 33. ff. cond. indeb. Cyriac. controu. 384. num. 52. Conciol. alleg. 59. n. 15. Actolin. resol. 5. à n. 1. Gabr. lib. I. cons. 146. n. 1. Rot. Genuens. decis. 14. n. 31. & 32. Gabr. cons. 31. à n. 9. Thom. decis. 270. n. 1. & seqq. Ansald. sup. postea inventus num. 4. Merlin. de pign. decis. 95. à n. 26. Aldovis. cons. 75. à n. 1. Rot. p. I. decis. 205. n. 3. & p. 6. recent. decis. 77. n. 5. Cyriac. controu. 181. n. 2.
- Unde illi operarii solum habent actionem personalem adversus rogantem, & mandantem ex his, quæ in simili scripsit Arouc. alleg. 27. à n. 4. ubi an naturæ contra mercatorem, sive dominum mercium actionem pro salario habeant?
- Et licet supra negotiorum gestorum actionem contra dominum competere posse dixerimus, nostræ resolutioni non obstat, siquidem huiusmodi actio subsidiaria est in æquitate fundata, ut cum aliis tenet Ansald. dict. discurs. 44. à n. 9. & elective competit, Fried. Andr. de de cumul. action. cap. 2. num. 9. ac per consequens à voluntate actoris ejus exercitium pendet, ad quod reus obligare nequit.
- Competit actio negotiorum gestorum adversus dominum operis, si adhuc operario secum contrahenti solutum non foret, secus si ei solvit, prout solvere potest; licet sciat pecuniam etiam ad alterum pertinere, Card. de Luc. de credit. d. discurs. 73. n. 7.

53 n. 7. *Anfald. discurs. 44. á n. 5.* quia cū debitum solviffet, iterum solvere non tenetur, *per text. in l. solutum §. solutam ff. de pignorat. act.* ait *Ro- vit. decis. 23.* & æquitas, in qua fundatur actio negotior. gestor. cessat, uti concludit *id. And. d. disc. 44. d. n. 5. & seqq.* ubi multa exempla invenies; secundum nostræ cogitationis resolutionem, & sic judicatum fuit.

55 *Id. Anfald. de comerc. & mercat. dict. discurs. 44. á num. 1.* agit de casu, quo quis cum aliquo, tanquam messorum principe, vulgò apud nos *Rey da quadrilha*, seu *Manegeiro*, sub certa mercede pro secandis messibus pactum fecit; qui solvere non tenetur aliis messoribus ab ipso principe rogatis, & conductis, ipse, licet princeps fugiat, aliis mercede non reddita, itaut nec actione subsidiaria teneatur, cum illi principi solviffet, *id. Anfald. sup. á n. 9.*

56 Alium casum *Anfald. ubi sup. n. 23.* affert per formalia verba, ibi: *Quin tum exemplum omninò identificum; ac decisum in tribunali Cardinalis pro gubernatoris de anno 1686. 25. Septembris, illud est, quod cum Dominicus Galeottus constitue- re vellet domum quandam in civitate Nepefina, convenit cum Hieronymo Ferretro fabro lignario, ut opus ad suum artificium spectans perficeret sub certa mercede, Hieronymus autem in sui auxilium evocavit alios, & signanter Marcum Antonium Rondellam; cumque ex eo quod Hie-*

ronymus factus est non solvendo, Rondella, aliique, qui operati fuerant in beneficium domus de novo constructæ, actionem subsidiariam intentassent contra Galeottum, iste, quia docuit, conventam mercedem effective numerasse Hieronymo, cum quo contraxerat, remansit absolutus. Vide cogit. 51.

COGITATIO VI.

Quando liceat verba contumeliosa articulare? Et de pæna articulantis ad intellectum. *Ord. tit. 20. §. 34.* & obiter multa advocatorum privilegia.

SUMMARIUM.

- 1 *Advocationis officium laudabile est, Advocatique non minus, quam milites militare dicuntur.*
- 2 *Multi nobilissimi viri apud Romanos hoc officium exercuerunt.*
- 3 *Nobilitate fulgent, eorumque officium dignitas dicitur.*
- 4 *Benè legibus utentes meliorem vitam agunt, quam Religiosi, & Concinatores, apudque Deum multum merentur.*
- 5 *Et eorum vitam periculo subjacere dici nequit; Apud Patrem Jesum Christum uti advocatum habemus, sicut Beatam Virginem Mariam, ibid.*
- 6 *Dum Christus Dominus noster erat in mundo pro multis advocatus fuit.*
- 7 *Multi Divi advocati fuere; qui referuntur.*
- 8 *Idiotæ sunt id negantes.*
- 9 *Advocati pro modico patrocinium præf-*

- præstare non debent.*
- 10 *Olim illis honorarium dicebatur salarium eis præstitum.*
- 11 *Privilegiis gaudent illis, quibus Doctores actu legentes potiuntur.*
- 12 *Eorum salario onus imponi nequit, à collectisque Conciliorum immunes sunt, & n. 13.*
- 14 *Torqueri non possunt, etiam indicis stantibus.*
- 15 *Licet imperiti sint.*
- 16 *De consuetudine non servatur.*
- 17 *Pro debito civili in carcerari non possunt.*
- 18 *An ultra quam facere possint teneantur?*
- 19 *Pænis vilibus non subjiciuntur.*
- 20 *In homagio pro crimine carcerari debent.*
- 21 *Tanquam testis in domo propria inquirendus est.*
- 22 *In libris, & aliquibus bonis eorum executio fieri nequit, & n. 23.*
- 24 *Mandatum tum ad lites, tum ad negotia manu propria scribi possunt.*
- 25 *Eorum privata scriptura, uti publica, fidem facit.*
- 26 *Vestibus sericis uti possunt, licet lex eas prohibens adsit.*
- 27 *Eis jus hospitalitatis, vulgò, aposentadoria competit.*
- 28 *Si carceri tradendi sint, in auditorio capi non debent.*
- 29 *Ita miles in exercitu, scholaris in scholis, Doctor in cathedra capi possunt.*
- 30 *Acquisitum advocationis munere quasi castrense peculium est.*
- 31 *Eis filii naturales non succedunt.*
- 32 *Pro salario suo Judicem privativum habent.*
- 33 *Extra curia conveniri non possunt, licet alibi inventi sint, salarii causa excepta.*
- 34 *A tutela excusantur.*
- 35 *Filius familias advocatus validè mutuas pecunias accipere valet.*
- 36 *A jure hospitalitatis, sicut medici, & Doctores excusantur.*
- 37 *Ad militiam, nec eorum filii cogi non debent, & ita observari jussum audivimus, & n. 38.*
- 38 *Afflictio afflicto addenda non est.*
- 39 *De aliis privilegiis, remissivè, & n. 40. & 41.*
- 42 *Advocati modestia, & cum gravitate loqui debent, aliàs puniuntur.*
- 43 *Aliquando verbis convitia proplantibus uti, necesse erit, sed modestè id fieri debent.*
- 44 *Hypotesis affertur, & questio incipit, & n. 45.*
- 45 *A rejectione, vel receptione articulo- rum de jure communi appellatio- nis remedium, sed jure nostro gra- vaminis concessum est.*
- 46 *Injurie pæna Judicis arbitrio com- missa est.*
- 47 *Jure nostro Regio pro verbali, sim- plicique injuria arbitrium Judi- cis certam taxam excedere nequit.*
- 48 *Si calumniosa allegatio pro injurie crimine non reputetur, saltè uti stellionatus crimen reputabitur, & pro eo pæne arbitraria locus erit.*
- 49 *Pæna tamen à libero arbitrio Ju- dicis non pendet.*
- 50 *Quando libero arbitrio Judicis pæ- na commissa sit? & n. 51.*
- 52 *Pæna, de qua Ord. nostra lib. 3. tit. 20. §. 34. à libero Judicis arbi- trio non pendet.*
- 53 *Legatum hæredis arbitrio quando utile, vel inutile sit? & nn. seqq.*
- 54 *In voluntatem debitoris an oblige- tur, vel non, conferrì nequit.*
- 55 *Electio rei legata hæredi commit- ti potest.*
- 56 *Pæne quantitas, de qua in Ord. d. §. 34. Judicis arbitrio commissa tantum est, & n. 59.*
- 57 *Contumeliosa verba in Judicio pro- ferens injuriam committit atro- cem, utpotè coram Judice inflictã. Injuria delicti species est, ibid.*
- 58 *Delicta puniri Reipublica interest.*
- 59 *An detur appellatio à sententia pro- lata in arbitrio Judicis commissis?*

Notum quidē est advocatio-
nis officium laudabile, vitæ-
que hominum defensionis, & patriæ,
parentumque cum vulneribus, ac
præliis par esse: Advocati quoque,
non minús, quam milites, militare
dicuntur, *l. Advocati 14. cod. de Advoca-
cat. diversor. Judicior. l. laudabile 4.
cod. de Advocat. diversor. judicum, Cu-
juc. lib. 6. observ. 9. Donel. comment.
jur. civil. lib. 18. cap. 3. col. 1. in fin.
Tiraq. de nobilit. cap. 29. num. 11. &
seqq. Guid. Pap. decis. 88. n. 2. & de-
cis. 388. n. 1. & seqq. Franc. Marc.
decis. 661. num. 4. vol. 1. Pet. Gregor.
Syntagm. jur. lib. 19. cap. 1. n. 8. Cas-
san. in catalog. glor. mund. p. 7. consi-
derat. 28. & seqq. Anton. Scap. de ju-
re non script. lib. 5. cap. 112. n. 9. Ca-
mill. Borrell. in sum. decis. tom. 1. tit.
64. de advocator. offic. n. 20. & 21. &
alii laudati per Aug. Barb. in d. l. ad-
vocati n. 3. & in d. l. laudabile n. 6. te-
nent etiam Simanch. de Republ. lib. 7.
cap. 21. n. 1. & 2. Joan. Grac. de no-
bilit. glos. 35. n. 10. in fin. Bobadill. in
politic. lib. 3. cap. 14. n. 60. Mart. de
jurisdic. p. 4. centur. 2. cas. 115. à n.
3. Baes. de inop. debitor. cap. 16. num.
148. Aug. Barb. de potest. Episcop. p.
3. alleg. 79. n. 21. Cabed. 1. p. decis.
214. n. 1. Mend. à Castr. 1. p. lib. 1.
cap. 3. num. 27. Card. in prax. verbo
Procurator. n. 5. cum multis Cost. ad
Caminb. annot. 64. à n. 4. id. Cost. in
lib. cujus titulus, stilus domus sup-
plicat. annot. 17. per tot. Sabel. in
summ. verb. Advocatus n. 25. vers.*

*Advocat. qualiter, Danz. in pugn.
doct. tit. de Advocat. cap. 1. Jacob. de
Collantes, & Avellaneda de re fru-
mentaria lib. 1. cap. 12. n. 2. Schom-
born. politicor. lib. 3. cap. 39. Idque
munus nobilissimi quique apud
Romanos exercuisse leguntur, ut
Cicero, Tacitus, Plinius secundus,
Cæsar, alique Consulares quam-
plurimi. Ita Germanicum orasse
causas refert Suetonius in caligul.
cap. 3. undē sic ipsum alloquitur
Ovid. Fast. 1. vers. 21.*

*Quæ sit enim culti facundia, sensimus oris
Civica pro trepidis, cum tulit arma reis.*

Unde Advocati nobilitate ful-
gent, eorumque officium dignitas
dicitur *l. providendum 7. cod. de pos-
tuland. ubi August. Barb. n. 4. tenent
idem Cost. d. annot. 17. n. 23. Rebus.
de privileg. Schol. privileg. 45. Aze-
ved. ad l. 8. tit. 7. lib. 1. nov. recop. pag.
113. cum multis Carvalb. ad cap.
Raynald. de testament. p. 1. à n. 284.
ferē omnes supra citat, Gusm. de
evict. q. 48. n. 5. Berton. de negligent.
p. 2. art. 2. n. 1. ubi per tot. de negli-
gent. Advocator.*

Advocati legibus benē utentes
meliorem vitam agunt, quam Re-
ligiosi, & concinatores secundū
quid, multūque apud Deum me-
rentur, Jason in rubr. ff. de just. &
jur. num. 8. Cassan. in cathalog. glor.
mund. p. 4. consid. 51. & p. 7. consid.
32. Hostiens. in summ. proem. n. 8.
Gregor. Lopes ad l. 1. verb. los jusga-
dores, tit. 4. p. 3. Rebus. in repet. cap.

Rainu-

- Rainutius de testament. vers. imo pag. 545. Mart. de success. legal. p. 4. q. 18. n. 48. Scacia de sent. & re judicat. cap. 1. glos. 4. q. 1. à num. 34. Gausfin. de defens. in præf. à n. 2. Aug. Barb. de potest. Episcop. p. 3. d. alleg. 79. n. 16. Sabel. verb. Advocatus n. 1. alios referentes.*
- 5 Advocatorum ita benè gerentium periculosa vita dici nequit, cū etiam in cælis apud Patrem Omnipotentem Jesus Christus Dominus Noster pro nobis officium advocati gerat, *Joan. cap. 22.* sicut etiam Virgo Maria Domina Nostra, ut patet ex illa devotissima oratione, cujus initium est: *Salve Regina*, ibi: *Eia ergo advocata nostra & c.* *Aug. Barb. d. all. g. 79. n. 17. Guerreir. de Tutorib. lib. 8. cap. 10. n. 26.* & ita in terris, dum erat in mundo idem Salvator Noster pro Maria Magdalena, & pro altera muliere de adulterio accusata, & multoties pro Discipulis suis Advocatus extitit, asserunt *Roland. volum. 3. conf. 36. n. 5. Caccialup. in tract. de officio Advocat. q. 1. à n. 2. Ceval. com. q. 736. n. 12.* cum aliis idem *Aug. Barb.* ubi proximè à n. 17.
- 7 multi etiam Sanctorum advocatio- nis officium exercuerunt, uti Daniel, DD. Ambrosius, Lipardus, Leonardus, & Ivis testes sunt idem *Ceval. d. quest. n. 11. Mart. de juris- dict. p. 4. cas. 115. à n. 1. August. Barb. sup. n. 18. & seqq. Gusman. de evict. d. quest. 48. num. 6.* ubi dicentes ex Advocatis nullum Sanctum reperiri
- idiotas appellat, & num. 8. Advocatos monet, né pro modico salario patrocinium præstent, quia viles, & contemptibiles reputantur, & ita *Aug. Barb. dict. alleg. 79. num. 30.* Et hinc est, quod olim dabatur illis honorarium, quo nomine hujus excellentiam muneris magnificentissimam decorari placuit.
- Eisdem igitur privilegiis, quibus Doctores actu legentes, Advocati gaudent, nullumque illis personale munus injungi, nec onus aliquod imponi potest; à collectis quoque concilii immunes sunt, l. *sancimus cod. de Advocat. divers. judicior. Ord. lib. 1. tit. 66. §. 42. Francis. Marc. Delphin. decis. 185. n. 2. volum. 2. Laurent. Silvan. conf. 88. n. 4. & 14. volum. 1. Roland. à Val. conf. 66. n. 36. & 38. volum. 1. Gregor. Lop. l. 2. verb. Sabeduria tit. 10. p. 2. Menoch. de arbitr. cas. 379. n. 3. Camil. Borrel. de compromiss. §. 4. glos. 2. Aug. Barb. in d. l. Sancimus n. 3. & 4. ubi de bono Advocato solè- ne, & bonum nomen acquirente intelligit *Cost. ad Caminh. dict. annot. 54.* cum aliis *Carvalh. in d. cap. Raynaldus, d. 1. p. num. 271. & 284. Peg. ad dict. Ord. lib. 1. dict. tit. 66. §. 42.**
- Privilegia Advocatorum quod tidiè obvia, præter jam dicta, sequentia sunt: Primum; ut torqueri non possint, etiam stantibus indiciis ex l. *militis cod. de quest. glos. in l. milites ff. de re judicat. facit Ord. lib. 5. tit.*

tit. 133. §. 3. Faber ad lib. 9. cod. de dignit. definit. 10. Garc. de nobilitat. dict. glos. 35. n. 19. cum Marfil. Ben. & Vulpel. Boss. & Puteo, tenet Fa-
 15 rin. q. 41. & seqq. ubi ampliat ad imperitos, & eos qui jam officium deposuere, & faciunt ea, quæ de Doctoribus, Licentiatis in simili quaestione ait Henriq. Bucer. in tract. de
 16 quest. & torment. cap. 4. à n. 51. hujus privilegii limitationes affert Farinac. d. q. 41. à n. 49. ubi num. 54. & seqq. asserit de generali consuetudine illud non servari, contraquæ consuetudinem DD. ibidem insurgunt, & idem Bucer. d. cap. 4. n. 78. sed apud nos servanda est Ord. dict.
 17 §. 3. ubi casus exceptos manifestos facit, de quibus casibus cum multis id. Farin. d. quest. 41. n. 100.
 18 Secundum, ut pro debito civili incarcerari non possint ex l. Medicos cod. de professorib. & Medicis lib. 12. Soares tit. de los Gobiernos vers. quinto queritur, Azeved. ad l. 1. tit. 16. lib. 2. n. 3. & 4. Garcia, ubi sup. num. 22. & seqq. Faber. dict. definit. 10. Carvalb. in d. cap. Raynaldus p. 1. n. 286. Farin. quest. 27. n.
 19 83. ubi plures refert, Ægid. in direct. Advocator. cap. 13. n. 4. ubi n. 3. an teneatur ultraquam facere possint? Guerreyr. de invent. lib. 4. cap. 11. n. 73. & 74. ubi an bonis cedere possint?
 Tertium, ne vilibus pænis subjiciantur idem Carvalb. ubi sup. dict. n. 286. & 291. & facit Ord. lib.

5. tit. 138. tenet Garc. d. glos. 35. n. 23. & 24.

Quartum, ut pro crimine carceri traditi, libera custodia, five homagio guadeant, multoties judicatum ostendit Phæb. 1. part. arest. 58. Cost. Styl. annot. 17. n. 14. Carvalb. d. p. 1. n. 292.

Quintum, ut ad illos, sicut ad egregias personas pro testimonio ferendo mittendum sit ex l. ad personas cod. de jurejurand. tenent Phæb. d. 1. p. arest. 56. Cost. d. annot. 17. num. 13. Farin. q. 77. n. 214. & seqq. Carvalb. d. n. 291. Ægid. d. cap. 13. sub n. 9.

Sextum, ut in libris, vestibibus, & simili advocatorum supelletili executio fieri nequeat, licet alia bona non extent, ex Ord. lib. 3. tit. 86. §. 23. Carvalb. ubi sup. num. 269. & 286. Rebuf. de privileg. Scholar. n. 123. Parlador. lib. 2. ver. quotidian. cap. fin. 5. p. §. 3. num. 22. & 23. Jacob de collant. & Avellaned. coment. Pragm. in favorem rei frument. lib. 1. cap. 12. n. 2. Barb. ad dict. Ord. d. §. 23. n. 3. & 4. Ægid. direct. Advocator. cap. 13. num. 5. ubi ad contraria respondit, Mend. in prax. part. 2. lib. 3. cap. 21. Postb. de subbastat. inspect. 14. num. 14. Joan. Monach. de execut. in vestib. cap. 6. num. 23. & cap. 12. à num. 29. & cap. 14. à num. 78. cum aliis novissimè noster Gonçal. à Silv. in d. §. 23. à n. 11. & licet aliqui ex allegatis in subsidium hoc privilegium cessare dicat, mihi

- in terminis *d. Ord. d. §. 23.* in verbis, ibi: *posto que outros bens não tenhaõ*, idest, licet alia bona non habeant; contrarium placet.
- 24 Septimum, ut Advocati manu propria procuraciones, (ut vulgò dicitur) vñ ad iudicia, tñ ad negotia conficere possint, & ita eorũ uxores, *Cost. ad Caminb. dict. annot. 54. n. 6. Carvalh. dict. 1. p. num. 291. Phab. 2. part. decis. 161. n. 10.*
- 25 Octavum, ut scriptura privata Advocatorum, ac si publica scriptura foret, fidem faciat, idem *Carvalh. ubi sup.*
- 26 Nonum, ut vestibus sericis uti possint; licet lege sumptuaria prohibita sint, *Phab. 1. part. arest. 57. Cost. Styl. dict. annot. 17. num. 9. Carvalh. d. 1. p. n. 291.*
- 27 Decimum, ut Advocatis jus hospitalitatis competat, uti multoties iudicatum refert *Phab. 1. part. arest. 58.* ubi de Advocatis domus Supplicationis loquitur, & an de aliis idem dicendum cogitandum relinquit, licet affirmare statim videatur, ex eo, quod Advocati militare non minus, quam milites armatae militiae dicantur, ut probavimus sup. & cum multis aliis tenet *Parex. de edit. instrum. tit. 6. resol. 2. num. 5. Aegid. in direct. Advocat. dict. cap. 13. n. 1.*
- 28 Undecimum, ut Advocatus pro delicto carceri tradendus, in auditorio capi non debeat, *Bovadill. politic. lib. 2. cap. 14. num. 104. Aegidius d. cap. 13. num. 14.* sicut scho-
- laris in scolis capi non debet, nec miles in exercitu, nec Doctor in cathedra, *Rebus. de privileg. scholar. privil. 102. Clar. in prax. §. fin. q. 30. versific. in hoc autem, Decian. tom. 2. cap. 20. n. 11. Aegid. dict. n. 14.*
- Duodecimum, ut acquisita à filiis familias Advocato advocationis intuitu castrense peculium reputetur, quod quasi castrense appellatur, eique privilegia multa competunt, *Aegid. d. cap. 13. n. 2. & passim DD.*
- Decimum tertium, ut filii naturales Advocatorum succedanei non sint Parentum, *Carvalh. d. 1. part. n. 294. Phab. decis. 161. à n. 1.*
- Decimum quartum, ut procuratores in Curia degentes pro salario sibi debito debitores ad Curiam coram Iudice cancellariae Supplicationis domus trahere possint, *Ord. lib. 1. tit. 14. §. 2. & lib. 3. tit. 5. §. 11. Cabed. 1. p. decis. 214. n. 6. Mend. in prax. 2. p. lib. 1. cap. 3. n. 17.*
- Decimum quintum, ut extra Curiam Advocati conveniendi non sint, licet alibi inveniantur, quia ad Praesidem civilem Curialem remitti postulari valent; ad Curiam tamen alios vocare nequeunt praeterquam in causa salarii *Ord. lib. 3. tit. 6. ubi Peg. tom. 13. à n. 5. Cabed. 1. p. dict. decis. 214. n. 6.*
- Decimum sextum, ut à tutela excusentur *Paul. Chisti decis. Belgic. volum. 2. decis. 101. sub n. 5. Sabel. §. advocatus sub n. 14. & facere possunt*

possunt ea, quæ de Doctoribus, & procuratoribus affert in punct. *Guerreyr. de tutorib. lib. 2. cap. 2. num. 88. & n. 112. & Ord. lib. 4. tit. 104. §. 1.*

35 Decimumseptimum, ut mutuas pecunias Advocatus filiusfamilias accipere possit, *Gratian. for. cap. 576. à num. 3. Ricc. in prax. variar. resolut. cap. 121. Sabel. dict. §. Advocatus sub n. 14. & tom. 4. §. Senatusconsultum sub n. 2. cum habilitas contrahendi privilegium dici possit.*

36 Decimumoctavum ut ab onere hospitandi milites excusentur, uti de Medicis, & Doctoribus ait *Guerreyr. de privileg. cap. 10. num. 42. August. Barb. in repert. verbo Advocatis, pag. mibi 5. column. 1. & l. Medicos 6. cod. de professor, & Medic.*

37 Decimumnonum, ut Advocati, & eorum liberi ad militiam cogi non debeant *ex leg. Advocati 14. cod. de Advocat. diversor. Judicum, quia cum militare in officio suo dicantur ex dict. l. Advocati, afflictio afflictio addenda non est, l. navis 4. §. cum autem 2. ff. ad l. Rod. de jactur. l. Divus Marcus 14. in princip. ff. officio Præsid. l. si idem 11. ff. de jurisdiction. omn. Judic. l. pæna 9. §. fin. ff. ad l. Pompon. de parricid. l. tam dementis 28. cod. de Episcop. aud. cap. ex p. 5. de cleric. agrot. l. unic. cod. de imponend. lucrat. description. & ita consultus respondi in casu, quo Ma-*

gister exercituum, vulgò, *General dos Exercitos da Provincia da Beyra*, Advocatum militem fecit, quæ Rex ipsum Magistrum objurgans laxari jussit.

Sed de privilegiis Advocatorum hæc satis dicta sint: qui vero plura desiderat, DD. per nos allegatos adeat, apud quos forsân alia plura de hac materia inveniet.

An militum privilegiis gaudeant Doctores, & Advocati? *Vide Dian. resolut. moral. p. 7. tract. 6. resolut. 65. per tot. Crassus in §. testamentum q. 4. Sabel. dict. §. Advocatus, num. 14. & §. Doctor num. 15. ubi affirmando tenet, quoad privilegia ratione prærogativæ, & meritum concessa, secus quoad concessa ratione simplicitatis, & ignorantiaë *Carvalb. de testam. 1. p. à n. 288. ubi cum multis: an Advocati substitutionem militarem filio suo facere possint?**

Tantos igitur viros tot honoribus auctos, totque privilegiis cõdecoratos mala locutio non decet, modestè namquè, graviter, probiter, & eloquentissimè Advocati tum in allegatione facti, tum juris se gerere debent, pauca, sed utilia effundendo ab importunis verbis, injuriosis, temerariis, subdolis, tumultuosis, & procacibus abstinendo, & aliter facientes, ab officio removeri possunt, & de injuria tenentur *l. quisquis cod. de postulando, glos. in l. ex ea causa ff. eodem tit. can. infamis*

mis §. arcentur caus. 3. q. 7. Ord. nos-
tra lib. 3. tit. 20. §. 34. Petr. Greg.
Syntagm. jur. part. 3. lib. 49. cap. 6.
num. 29. Bobadill. in sua polit lib.
3. cap. 14. num. 65. Surd. decis. 99.
n. 25. laudate per August. Barbos. in
d. l. quisquis num. 15. Paris. de Put.
de sindicat. verb. notorium cap. 2. n.
3. Roland. conf. 36. à n. 25. volum.
3. idem Paris. de excess. Advocator.
cap. 1. n. 14. laudat. per Guazzin. de-
fension. reor. in proæmio num. 10. &
seqq. Gratian. cap. 81. n. 19. Xam. de
offic. Judic. p. 1. q. 9. num. 252. & cum
multis Sabel. §. Advocatus n. 13.
Leuren. in jus canonic. sub tit. de pos-
tuland. tom. 1. q. 984. n. 2. Barb. ad d.
Ord. lib. 3. tit. 20. §. 34. August. Bar-
bos. in repert. verb. injuria, pag. mi-
hi III. col. 1. Mend. in prax. 2. p.
lib. 3. cap. 19. num. 15. Peg. tom. 5.
ad Ord. lib. 1. tit. 65. §. 25. num. 80.
cum multis Farin. q. 105. n. 239.
Fab. Golin. de procurator. 1. p. cap.
2. n. 11. & 12.

43 Si tamén utilitas causæ poscat
 convitia inadversarium objicere
 prætermittendum non erit, sed mo-
 desté explicandum Jacob de Graff.
decis. cas. conscient. 133. sub n. 5. &
7. lib. 2. p. 1. Farin. d. q. 205. n. 239.
August. Barb. in dict. l. quisquis cod.
de postuland. n. 15. Surd. decis. 89. n.
25. novissimé Gonc. da Silv. ad dict.
Ord. in 3. tit. 20. d. §. 34. num. 3. &
ex eadem Ord. deducitur in verb. ibi:
Que naõ fação a bem de sua justiça,
idest, verba, quæ justitiæ aliegantis

non faveant; ergo, si ad bonum exitum
 causæ pergant, eorum licita al-
 legatio existit.

Sed in causa inter duos in El- 44
 venfi civitate habitantes super actio-
 ne personali mota, objectio furti
 criminis specialiter tertio facti, &
 generaliter reo, ex parte ejusdem
 rei tanquàm defensio allata penitús
 impertinens erat; qua de causa ego
 partes actoris agens prædictis juri-
 bus nixus articulos delendos, reum-
 que puniendum pro injuria actori
 illata postulavi, quod Judex facere
 renuit, sed via gravaminis remediũ 45
 de jure nostro competens à recep-
 tione, vel rejectione articulorum
 argument. Ord. lib. 3. tit. 54. §. 2.
 Gonçalv. da Silv. ad Ord. dict. lib.
 tit. 20. §. 35. n. 4. licet à jure com-
 mun. in hoc casu appellatio detur
 Mascard. concl. 132. n. 1. Conciol.
 ad stat. Eugubin. lib. 2. rubr. 3. n. 35.
 Barb. ad Ord. d. lib. 3. tit. 53. §. 2. n. 2.
 Augustin. Barb. ad Concil. Trid. sess.
 14. cap. 20. n. 22. de reformat. Salg.
 de Reg. protection. 2. p. cap. 1. n. 141.
 idem Gonçalv. da Silv. ubi sup. n. 2.
 & ad §. 34. n. 10. ad Præsidem Pro-
 vinciaë, vulgò, Corregedor, jussum
 fuit articulos deleri, & circa pænã
 juxta legis formam Judicem proce-
 dere: Judex autém iterum renuit
 putans pænã, de qua in dicta Ord.
 lib. 3. tit. 20. d. §. 34. arbitrariam sibi
 liberé esse; sed contrarium veriús
 esse respondi.

Siquidém, habita pro delicto in- 46
 juriaë

juræ allegatione illa, certum est, pœnam Judicis arbitrio competere, *l. item apud labeonem §. ait Prætor ff. de injur. l. fin. ff. eod. tit. §. in summa Inst. eod. tit. Gom. tom. 3. variar. cap. 6. num. 7. & ibi Ayll. n. 9. Clar. in §. injuria num. 8. & ibi Bajard. Boss. tit. de injur. num. 30. Farin. quest. 105. n. 56. & seqq.*

47 Quod quidem arbitrium apud nos pro injuria simplici verbali ultra quantitatem quindecim aureorum summam excedere nequit *ex Ord. lib. 1. tit. 65. §. 25. ubi Barb. & Peg. tom. 5. glos. 25. n. 21.*

48 Si autem pro crimine legitimo non habeamus illam convitii objectionem, sed tantum comprehensam sub crimine stellionatus, semper pœna arbitraria locum habet *ex l. 3. §. pœna autem ff. de crimin. stellionat.*

49 Quocumque autem modo sumatur pœna, à libero arbitrio Judicis non pendet.

50 Quia, ut pœna mero arbitrio Judicis commissa dicatur, requiritur quod in lege inveniatur verba liberum arbitrium denotantia, quæ quidem verba sunt: *remitto Judicis voluntati*—vel, *libero arbitrio Judicis, seu potestati ejus*: ut tenet *Afflict. decis. 287. num. 7. vers. intelligitur, Bart. ad text. in leg. si qua pœna ff. de verbor. significat. Dec. ad text. in cap. ad hæc de appellat. num. 4. ibi: Quando voluntati Judicis, & liberæ potestati ejus aliquis committitur, se-*

cus verò si arbitrio ejus simpliciter relinquatur, quia de arbitrio boni intelligitur &c.

Quando autem arbitrium ple- 51 num, seu liberum, vel regulare tum ab homine, tum à jure, & quibus verbis concessum Judici videatur, vide *Tusch. lit. A. concl. 476. num. 1. Menoch. de arbitr. lib. 1. quest. 6. 8. 9. & 73. per tot. Myns. 3. obs. 28. Nicol. Boer. decis. 344. n. 8. Seraph. de privileg. jurament. privileg. 132. à n. 13. & à n. 81. Lancelot. de attentat. cap. 12. limit. 10. num. 8. 11. & 15. Salgad. de Reg. protect. part. 3. cap. 13. à n. 33.*

Cum autem *text. noster non* 52 *disponat per verba denotantia liberum arbitrium, quia se explicat per hæc verba: mandarà, e além dissondarà, idest jubebit, & ultra sumet, & ibi: a pœna, que merecer, idest, pœnam, quam meruerit, quæ quidem sunt verba futuri, sive modi mandativi, & sic præceptiva, & ita dispositionem inducunt, cum verba maximè in pœnalibus in sua propria significatione sumi debeant* *Guasim. de defens. reor. 2. p. defens. 19. n. 13. venit afferendum dispositionem nostri textus circa impositionem arbitrariam liberè non esse.*

Confirmatur, quia licet lega- 53 tum arbitrio hæredis inutile sit, *per text. in l. senatus 43. §. legatum ff. de legat. 1. leg. fideicommissaria 46. §. quod si ita ff. de fideicommiss. liberator. & est ratio, quia in voluntatem debitoris*

debitoris an obligetur, vel non conferri nequit, *l. sub hac 70. ff. de obligat. & act. l. stipulatio 17. l. à Titio 108. §. ult. ff. de verb. obligat. l. hac venditio 7. ff. de contrahend. empt. l. in vendentis 3. cod. eod. tit. l. 2. §. Scævola 54 vol. ff. de eo, quod cert. loc.* Tantummodo procedit casu, quo per testatorem mero, atque libero hæredis arbitrio relinquatur, non verò quando de arbitrio simplici fit mentio; tunc enim boni arbitrio viri omnino standum est, *text. in leg. si ait ff. delegat. 1. text. in l. 1. ff. eod. tit. explicat Gom. var. 1. tom. cap. 12. n. 47. 55 Vin. lib. 2. selectar. cap. 25. per tot. sicut ipsi hæredi accidentia legati committi possunt, puta electio rei, l. si quis à filio 32. §. si qui plures ff. delegat. 1. aut personæ, l. si quis servum 8. §. si inter duos ff. legat. 2. l. utrum 7. §. cum quid ff. de reb. dub. & ita tēpus debendi legatum, l. centessimis 46. §. penult. ff. de verbor. obligat. & ita de hac specie accipiendus est *text. in l. uxori 51. §. Scævola ff. delegat. 3.* hanc materiam optimè explicat *Gonçal. ad text. in cap. cum tibi 13. de testam.**

56 Unde, quia in nostro *text.* inveniuntur sequentia, ibi: *a pena que merecer segundo a qualidade das pessoas, e da infamia das palavras,* idest, pœnam, quam meruerit secundum qualitatem personarum, & infamiam verborum; dicendum esse putavi, & puto, quod arbitrium, de quo in nostro *text.* agitur, tantum-

modo esse circa pœnæ quantitatem; sed ille, qui contumeliosa verba in 57 *Judicio dixit, injuriam committit, text. in l. siquidem aviam cod. de injur. & supra probatum manet, talisque injuria, quia in præsentia Judicis, semper dicitur atrox Gom. tom. 3. cap. 6. de injur. num. 4. & injuria dicitur species delicti: ergo Judex debet eum punire, & solum ad pœnæ quantitatem ejus arbitrium versatur, quia Reipublicæ interest, ne 58 delicta maneant impunita, l. ita vulneratus ff. ad leg. Aquil.*

59 Ex quibus dicendum erit nostrum *text.* solum quantitatem pœnæ arbitrio Judicis reliquisse, quod quidem modus dicitur, & ab arbitrio ejus datur appellatio per *Dec. ubi supra n. 6. Lancelot. de attentat. p. 2. cap. 12. limit. 10. num. 11. cum aliis Aug. Barb. ad text. in c. 16. n. 7. Salgad. de Reg. d. 3. p. cap. 13. num. 40. & seqq.* qui per totum illud caput agit an à sententia lata à Judice, ut bono viro arbitrante, vel arbitrio juris, vel in iis, quæ judicis arbitrio regulari, vel etiam libero relinquuntur, seu etiam conscientiæ, potestati, ejus vè mero officio, appellationi interpositæ non deferens vim faciat? Et quid in appellatione ab actibus, & sententiis negativis? de quo *Vide Covasr. var. lib. 2. cap. 12. Gom. var. tom. 3. cap. 1. num. 63. cum multis Farin. quest. 17. à n. 27. Menoch. de arbitr. lib. 1. q. 70.* ubi contrarias opiniones conciliare conatur, quem 6 reprobatur

reprobat idem *Farin. d. q. 17 n. 29. vers. veram*, & videndi plures, quos refert *Guer. de invent. lib. 2. cap. 1. n. 47. & 48.* ubi à num. 3. quid apud nos servandum in appellationibus à sententiis arbitratorum, & similiarum, de quibus, & de arbitris vide *Ord. lib. 3. tit. 16. 17. & 78. §. 1.* Tandem in illo iurgio reum condemnari obtinui; cætera de materia d. *Ord. lib. 3. tit. 20. §. 34.* vide ibi *Barb. & Gonzalv. da Silv.*

COGITATIO VII.

An huiusmodi pœna statim, an post finitum iudicium infligenda sit? Et agitur de intelligentia *Ord. lib. 5. tit. 118.* & an opponens adversus testes falsa convitia puniri debeat?

SUMMARIUM.

- 1 Verba futuri temporis in futurum dispositionem suam conferunt.
- 2 Actio ex allegatione calumniosa descendens post finitum iudicium reservanda, & n. 3.
- 4 Contrarium verius est, se utraque opinio cum suo casu in pace requiescit, & n. 5. & 6.
- 7 Ratio differentie traditur, & n. 8.
- 9 Injuriam passus per viam iudicii protestari debet.
- 10 Actio injuria anno prescribitur.
- 11 Annus quando incipiat, si injuria per viam iudicii facta sit?
- 12 Adversus testes objiciens an de injuria teneatur, & quando huiusmodi convitia opposita admittenda sint? & n. 13. cum seqq. ubi

quando animus injuriandi adesse dicatur?

- 15 Facto contrario virtus protestationis tollitur.
- 22 Verba ex natura sui injuriosa animo injuriandi dicta presumuntur.
- 24 Removens fideiussorem uti pauperem an de injuria teneatur.
- 25 Paupertas per se mala, nec turpis est.
- 26 An adversus electum objiciens de injuria teneatur?
- 28 Faciens lege permittente in edictum quod quisque juris non incidit.
- 29 Qui juris autoritate facit coactè, puniri non debet.
- 30 Ut evictio competat authorem laudare, & litem prosequi reus debet.
- 31 Accusans in favorem fisci pro injuria tenetur, si animus calumniandi adsit, & n. 32.
- 33 Dolus, seu malitia ex conjecturis probatur.
- 34 Error a calumnia excusat.
- 35 Interesse proprium calumniam deficere arguit, & n. 40.
- 36 Libertum accusans de capitali crimine vel in servitutem petens, & succumbens contra tabulas possessione removetur.
- 37 Quæ privatio cessat, si accusatio de morte patris accusantis fiat, & n. 40.
- 38 Heres necem defuncti vindicare tenentur, aliàs uti indigni hereditate privantur.
- 39 Quod consuetudine non servatur.
- 42 Filius patre absente, actionem pœnalem in factum habet contra libertum, illum in iudicium absque venia, vocantem.
- 44 Absolutus à crimine an suum accusatorem pro injuria, & damnis convenire possit? & nn. seqq.
- 46 Apud quem iudicem accusatio ista instituenda foret? & n. 47.
- 49 Accusator calumniator non dicitur ex eo solum quod non probavit, & n. 52.

n. 52. & seqq. declaratur.

51 Jus salvum quando necessarium fiat?

52 An, & quando absque probatione delicti quis capi debeat? & nn. seqq.

55 Ord. lib. 5. tit. 18. intelligitur.

57 Judicatum ostenditur, & alio exemplo comprobatur.

I **P**Ræcedenti successiva quæstio est, an hujusmodi pæna statim sit infligenda, an verò lis prius terminari debeat? Pro parte negativa faciunt verba *text. nostri*, ibi: *E além disso dará*, idest, & *ultra id dabit*. quod verbum cum sit futuri temporis, in futurum dispositio sua inferri debet.

2 Secundó, facit *l. siquidem aviam 10. cod. de injur. & famos. libel.* ubi reservatur actio injuriarum, quæ competeat diffamationis causa ad tempus, quo Judicium finitum fuerit.

3 Tertió, facit *text. in leg. si tibi 31. cod. de liberal. caus.* quæ supposito eodem casu in præcedenti *l. figurato*, sic ait *Tunc demúm etiam de his, quæ direpta probaverit, restitutionem (cum pro libertate fuerit pronunciatum) petiturus &c.*

4 His tamen non obstantibus, contrarium est sequendum, & pro concordia casus duplex distinguendus est: primus, scilicet, quando allegans in suis articulis verba diffamantia profert, quæ liti suæ fovent, & ad suam justitiam faciunt; secundus casus, quando verba nihil commodi ad litem reducunt: in hoc se-

cundo casu procedit nostra resolutio, ideoque non admittuntur testes ad probandos hujusmodi articulos.

At verò in primó casu testes admittuntur ad probanda convitia articulata, tanquám fundamentum intentionis allegantis, in quo eventu licitum est verba diffamantia allegare, *argum. à contrario sensu ejusdem Ord. & tenet Cardos. in prax. verb. injuria n. II.*

6 Si autém verba in hoc casu non vera sint, aut non probentur, tunc allegans de injuria tenebitur, & in his terminis procedit *text. in l. dict. si quis aviam*; quidam enim de populo mulierem tanquám ancillá civitatis accusabat, & ita injuriam ei inferebat, si libera esset, ut probatur etiam *ex text. in d. l. si tibi*, & ita actio injuriarum in hoc casu nõ potest experiri antequám Judicium terminetur, quia ante non fit compertum, an allegans probavit, necné?

7 In secundo autém casu figurato necessarium non est, ut tale tempus elabatur, & ratio differentię in eo posita est, quia qualitas, quæ aggravat delictum in nostro casu, est allegare talia verba in Judicio, quando allegantis non interest, cujus subsistentia eo ipso datur statim, quando verba apparent prolata; at verò in altero casu, quando allegantis interest, qualitas injuriam importans intervenit tempore, quo quæstio absoluta fuerit, & ita venit intelligendus

us Cardos. ubi sup. indistincte loquens.

8 Hæc consideratio probatur ex d. l. si quis aviam, in qua alius casus figuratur, nempe, quando actor à Judicio recessit, in quo statim potest de injuria agi; undè benè sequitur, quod allegans statim puniendus venit, si terminatio Judicii ad hunc effectum necessaria non sit, quod in nostro text. quando allegantis non interest, hic veritate fulcitur.

9 Ex quibus advertendum est primò, quod pars per viam Judicii injuriata, si hujusmodi injuria tendat ad justitiam adversarii, protestetur de injuria, ut tenet glos. ad dict. l. si tibi cod. de liberal. caus.

10 Deinde advertendum est secundò, quod licet actio injuriarum, elapso anno, evanescat; leg. si non convitii cod. de injur. l. 17. §. 6. ff. eo-

11 dem, talis annus incipere debet à die finiti Judicii, quando patet allegantem in sua intentione defecisse, certi namque juris est, injurias procedentes ex aliquo actu, super quo litigatur minimè in medium esse proferendas, nisi post finitam illam litem ex qua ortæ sunt, dict. l. 10. cod. de injur. Friederic. Andr. de cumulat. action. cap. 9. num. 30.

12 Tertiò est advertendum licet opponens contra testes ad probandas exceptiones non admittatur, exindè non sequitur eo ipso condemnari debere, quia ad rejicienda convitia adversus testes, non solum qua-

litas convitii, sed etiam an testes in dictis suis objectiones confiteantur, quo casu repulsas, seu ipsa convitia opposita lex repelli jubet, sicut, & quando testes nihil substantiale ac opponenti præjudiciale dicunt, & etiam quando aliquid circa substantiam testentur, cum aliis testibus non rejectis, & integræ fidei concordantes sunt Ord. lib. 3. tit. 62. §. 3. Mend. à Castr. 1. p. lib. 3. cap. 13. à n. 6. ideò agens injuriarum in hoc casu victor non erit, si convitia vera erant, & ad diminuendam testis fidem faciebant, licet attento processu recipi non debuissent.

Advertendum tamen duxi valde controversum, an opponens contra testes crimen, ut convitia, & non probans, injuriarum actione teneatur, si protestatus fuerit se id non animo injuriandi, sed ad sui defensionem facere? In qua juris quæstione injuriam, & ejus pænam negant, & opponentem impunè relinquunt Bald. in l. fin. ff. quisque jur. Aufrer. in addit. ad decis. 409. in fin. Capol. Tolosan. Petr. Rebus. in tract. de test. artic. 36. à n. 44. Jason in l. non solum §. morte num. 47. ff. de nov. oper. nuntiat. Paul. Granut. Theorem. 5. latè Honded. cons. 96. à n. 19. junct. 36. & seqq. Gratian. discept. cap. 81. n. 9. Petr. Paul. Xamar. de offic. Judicis 2. p. q. 8. n. 42. cum multis Franc. confid. 58. num. 10. quibus addo August. Barb. ad text. in l. quisquis 6. cod. de postuland. n. 17.

- 14 Contrarium tamen, scilicet, quod puniri debeat tenent *Bart. in l. si quis extraneus in princip. & ibi Alexand. n. 6. ff. de acquirend. heredit. Salicet in l. si non convitii n. 6. cod. de injur. Socin. Sen. conf. 118. n. 4. & 5. lib. 1. quos refert Vincent. Honded. conf. 96. n. 3.*
- 15 quia facto contrario tollitur virtus protestationis, *cap. sollicitudinem 54. de appellat. cap. cum M. de const. Iranc. d. conf. n. 9. quibus addo Cardoso. in dicto verb. injuria dict. num. 11. vers. Et idem licet obscure.*
- 16 Sed conciliatio est ut prima sententia procedat, quando obiciens crimina, & convitia, ea non probans ostendit, se animo injuriandi, & dolo caruisse, puta, quia testibus, vel falso rumore deceptus crimina opposuit, vel potentia adversarii objecta probare non potuit; secunda vero sententia procedit quando sola protestatione ita convitia allegans nititur, tenent *cum Felin. in cap. 1. n. 18. de except. Alex. in l. 1. tit. 7. n. 28. & 33. lib. 4. compilat. quos affert Balboa loc. sup. citat. Vincent. Honded. d. conf. 96. n. fin. cum quibus Iranc. de protest. conf. 58. n. 11. quem sequitur noster Peg. tom. 5. ad Ord. lib. 1. tit. 65. §. 25. num. 200. & seqq. ubi à n. 193. usque ad n. 203. eundem Iranc. d. conf. 58. à num. 1. usque ad n. 11. per formalia verba transcripsit eum per capita, in capite 65. citans.*
- 17 Præter supra citatos, de hac

quæstione etiam agunt *Oldrad. conf. 53. Boer. conf. 4. num. 21. & 22. Boss. tit. de injur. n. 21. Julio Clar. q. 53. vers. Caveant. And. Gaill. lib. 2. obs. 101. n. 7. cum quibus And. Fachin. lib. 9. controuv. cap. 13. eandem quæstionem disputat actionem injuriarum denegans, & pro hac parte bis judicatum in Collegio facultatis juridicæ, almæ universitatis Ingolstadiensis refert.*

Unde, ut me expediam, fundamenta utriusque sententiæ referre, & expendere, licet pro sententia, scilicet, affirmante adest *text. in l. si non convitii, dict. l. siquidem cod. de injur. d. l. si tibi cod. de liber. causa, l. si verò §. 1. ff. qui satisfacere coguntur, cap. 1. de elect. in 6. cap. nuper bis de accusat. l. 1. cod. de Advocat. diversor. Judicior.*

Pro neganti sententia ad sunt *text. in l. si quis de libert. 12. ff. de injur. l. ult. ff. quod quisque juris, l. differere §. si communem ff. de jur. Fisci, l. nulla cod. de delator. l. qui cum §. si patris ff. de bono libertor. l. qui ex libert. ff. de liber. caus. l. si libertus ff. de in jus vocand.*

Ad leges affirmantes sententiæ fundamentum *Fachin. dict. cap. 13. respondet, in primis ad l. si non convitii cod. de injur. nihil ad rem facere, quia loquitur de eo; qui in rixa convitium dixit, quæ quidem responsio mihi displicet, ex eo quia in d. l. non solum agitur de injuria calore iracundiæ in rixa, sed etiam de injuria*

injuria tranquillo animo, seu extraxam illata, ut ex verbis, ibi: *si non convitii consilio te aliquid injuriosum dixisse probare potest, fides viri à calumnia te defendit, si autem rixam in consulto calore prolapsus homicidii convitium objecisti &c.*

21 Ex quibus verbis constat, quod licet *d. l. à vers. si autem pro responsione Fachinei* faciat, à principio affirmanti sententiæ ipsam *l.* favere negari nequit cum *eadem l.* non solum animum injuriandi abesse, sed etiam convitii veritatem adesse requirat; undè licet opponens adversus testes animo injuriandi careat, quatenus sui juris, ac se defendendi gratia id facit, adhuc veritas convitii adesse debet, ut de injuria non teneatur *ex dict. l. si non convitii.*

22 Ad *text. in dict. leg. siquidem aviam cod. eod. tit.* respondet *Fachin.* eam legem non loqui de eo, qui sui juris afferendi, aut differendi gratia aviam suam ancillam esse dixit, sed infamandi causa, ut patet ex verbis: *si aviam tuam ancillam infamandi causa*; sed hæc etiam responsio displicet; siquidem *text.* procedit de eo, qui in Judicio aviam suam tanquam Reipublicæ ancillam accusabat; & non solum actio injuriæ conceditur, quia animus injuriandi aderat, sed etiam quia in probatione servitutis accusans deficiebat, alioquin pronuntiatio pro libertate expectanda non esset, uti

lex ipsa requirit, ut actio injuriæ concedatur, prout *ex text.* aperte constat; imò puto ego infamationem ipsam ex defectu probationis collectam esse, cum verba, sui natura injuriosa, animo injuriandi prolata esse præsumantur, *Salicet. in l. si non convitii cod. de injur. cum aliis Card. verbo injuria n. 5. & ibi Addition. ex quibus pro sententia affirmante text. in d. l. siquidem* benè à *DD.* affertur.

Ad *text. in d. l. si tibi 31. cod. de liberal. caus. Fachin.* respondet, eam loqui de eo, qui improbæ servitutis quæstionem movit, idest, per calumniam, *ut glos. ibi* exponit, quæ quidem responsio non placet, cum adversus eam procedant à nobis proximè exposita pro intellectu *d. l. siquidem aviam*; quia similiter *in d. l. si tibi* quæstionis motæ super servitute finis desideratur, ut actione injuriarum agere accusatus possit.

Ad *l. si vero §. I. ff. qui satisfacere cogantur, Fachin.* respondet, ad rem non facere, nam loquitur de eo, qui evidentissimè locupletem, aut approbatum fidei jussorem non accepit, quæ responsio nihil obstat adversus sententiam affirmantem, immò eam confirmat per argumentum de minori ad maius *ex text. in l. I. §. sed consulto ff. de iis, quæ testament. delent. l. qui pignoris 36. ubi Immol. de acquirend. possess. l. penult. in fin. ff. si quis caut. l. si non singuli 5. cod. si certum petat. l. 3. cod. de condit.*

indebit. cap. cum cunctis 7. ubi DD. de elect. Everard. loc. 65. à minori, Pacian. de probat. lib. 2. cap. 28. num. 41. Farin. q. 24. n. 10. cum aliis, optimé Scob. de purit. sanguin. q. 4. §. 3.

25 à n. 26. cum enim paupertas per se mala, nec turpis sit, *Guerreyr. de muner. Judic. rubr. 1. n. 73.* minus est locupletem, tanquam pauperem non admittere, quam aliquem convictio aliquo de sui natura injurioso afficere: sed sic est, quod locupletem in fideiussorem non accipiens, de injuria tenetur: ergo multo fortius apponens falsa convitia teneri debet; quia maius delictum est objicere crimina, quam divitias, seu earum effectus denegare.

26 *Ad cap. 1. de elect. lib. 6. Fachin. respondet loqui de eo, qui crimina objecit adversus electum, & non dicere eum teneri actione injuriarum, sed de ecclesiasticis beneficiis suspensum esse, de eo autem, qui crimina opposuit adversus testes Summorum Pontificum nihil ibi de cernere, eodem modo ad text. in l. super iis de accusationib. respondet idem Fachin. quæ quidem responsiones etiam displicent ex eo, quia nulla discriminis ratio considerari poterit inter objicientem adversus personam electam, vel adversus testes, nec ulla contemplatur in d. cap. 1. de elect. sed tantummodo probationis defectus, & similiter in dict. cap. super iis de accusat. ubi licet accusatio, denunciatio, & exceptio,*

prout diversa inter se habeantur ad effectum tantum subscribendi est; undè sicut opponens contra electum, & non probans punitur, ita adversus testes objiciens puniri debet.

Ad l. 1. cod. de Advocat. divers. 27 Judicior. Fachin. respondet, loqui de eo, qui instituit accusationem contra patronum causæ, qui prævaricatus fuisset, quod nihil commune cum quæstione nostra habet secundum eundem Fach. sed hæc responsio ex traditis ad cæteras repellenda venit.

Pro examine autem negantis 28 sententiæ fundamentorum imprimis se se offert *l. ult. ff. quod quisque juris*, ex qua *Bart.* hanc conclusionem deduxit; nempe, qui facit, lege permitte, in edictum quod quisque juris non incidit; quod ad quæstionem nostram, aut etiam pro negativa nihil facit; cum jus falsa convitia adversus testes opponi non permittat.

Secundò *text. in dict. l. 12. ff. 29 de injur.* quæ sic se habet: *siquis de libertate aliquem in servitutem petat, quem sciat liberum esse, neque id propter evictionem, ut eam, sibi conservet, faciat, actione injuriarum tenetur*, in quo lex hæc opinioni neganti faveat, non capio, nisi arguendo in hunc modum: qui, jure authore, coactè facit, puniri non debet; siquidem ut quis actionem 30 evictionis habere possit, authorem suum laudare, & litem prosequi debet

bet l. 1. cod. de pericul. & commod. rei vendit. l. emptor, cod. de evict. Ord. lib. 3. tit. 45. §. 2. & 3. Gufm. de evict. q. 12. à n. 13. Barb. in l. venditor. ff. de Judic. à n. 56. Cald. de empt. cap. 31. n. 27. Mend. in prax. I. p. lib. 4. cap. 8. n. 8. igitur necessitas laudandi auctorem, & litem prosequendi, ut evictio conservetur, agentem ab injuria excusat; qua necessitate cessante, de injuria tenetur; & hic est sensus dict. l. si quis delibetate: sed sic est, quod objiciens falsa convitia adversus testes nulla necessitate ad id compellitur: ergo puniri debet, si in probando defecerit.

31 Tertió dict. l. deferre §. 1. ff. de jur. fisc. ibi: sed communem causam sibi cum fisco quis deferre potest, nec per hoc famosus est, licet in causa sua non obtinuerit, & ita text. in l. 44. eod. tit. ibi: delator non est, qui protegenda suæ causæ gratia, aliquid ad fiscum nuntiat: similiter text. in d. l. nulla, cod. de delatorib. lib. 10. ibi: nulla macula, vel crimine delatoris aspergitur is, qui cum ab officialibus fundum, seu domum fisci possidere contenderetur, non se, sed alium ejus rei possessorem esse monstraverit. Sed ut hujusmodi leges opinioni neganti non inserviant, paulisper immorandum, & advertendum erit, quod accusans, seu aliquem in fiscum deferens, & non probans, calumniator dicitur, & ut talis damnatus infamia notatur, l. 1. & l. 4. §. calumniator ff. qui notantur infamia.

32 mia; ut autem calumniator dicatur, & puniatur, solum probationis defectus non sufficit, sed etiam malitia, seu dolus requiritur, l. 1. §. sed non utique ff. ad Senat. Cons. Turp. infra exponendus.

33 Dolus, seu malitia solummodo ex conjecturis probari potest; igitur Judex reum ab accusatione absolvens incipit consilio quærere, qua mente accusator datus ad accusationem processit, dict. l. 1. d. §. non utique ff. ad Turp. ubi error sufficit ut à calumnia excusetur.

35 Unde, si error sufficit, ut accusator absolvatur dict. l. deferre §. 1. ff. de jur. Fisc. communem causam decernit sufficientem etiam esse, ut accusator, non teneatur, licet in probando defecerit, interesse namque proprium præsumptionem calumniæ, seu malitiæ aufert; & ita procedunt duo alia jura in d. l. delator 44. & dict. l. nulla; quæ ad nostram quæstionem nihil faciunt, cum objiciens adversus testes jus suum prosequi poterit, absque eo quod falsa crimina objiciat.

36 Quartó text. in d. l. qui cum maior natu 14. §. si patris ff. de bon. libert. ibi: si patris mortem defendere necesse habuerit, an dicendum sit, hic quoque ei succurrendum, si libertum paternum propter hoc accusavit; Medicum fortè patris, aut cubicularium, aut quem alium, qui circa patrem fuerat? Si affectione, & periculo paternæ substantiæ ducente, ne cesse habuit accusa-

accusationem, vel calumniosam instituere; quæ nihil ad quæstionem pro neganti sententia facit; sciendum quippé est, quod libertum accusans de capitali crimine, vel calumniosé in serviutem petens, & succumbens à contratabulas possessione removetur, *d. l. 14. de bon. libert.* quæ privatio cessat, quando filius libertum de patris morte accusavit, *dict. §. si patris mortem*, quia filius, vel hæres defuncti mortem non vendicantes indigni fiunt, & ab iis fiscus hæreditatem aufert, *textus in l. hæredem 17. l. portiones 21. ff. de iis, quibus ut indign. l. 1. cod. eod. l. necessarios §. 2. l. cum fisco, l. si sequens ff. ad Syllan. l. Senatuscons. §. si filiusfamilias ff. eod. l. minorib. l. cum fratrem, l. sororem ff. de his, quibus ut indign. l. si quis §. quoad causam ff. ad Syllan. l. ejus qui 29. ff. de jur. fisc. l. Marcell. 3. §. ult. ff. ad Tribell. Boss. tit. de his, quibus ut indign. n. 3. Clar. §. fin. quæst. 79. n. 8. Anton. Gom. lib. 1. var. cap. 10. n. 30. Connan. lib. 10. comment. cap. 7. num. 5. vers. est, & cum non est hæres, Peregrin. lib. 2. tit. 5. num. 1. Bellon. de jur. accrescend. 2. part. cap. 7. quæst. 54. num. 68. Sixtin. cap. 10. num. 13. Cald. Per. cons. 35. num. 2. cum aliis Portug. de donat. Reg. cap. 31. n. 2.*

39 Guer. de divis. lib. 2. cap. 2. n. 97. quod de consuetudine non servatur, Clar. ad §. fin. q. 79. num. 8. vers. scias tamen Peregrin. *dict. lib. 2. tit. 5. n. 22.* Gauzin. de confiscat. concl. 13. am-

pliat. 6. num. 52. Sixtin. d. cap. 10. n. 24. Nogueirol. alleg. 13. n. 24. cum aliis Portug. sup. num. 8. Gom. 3. var. cap. 3. n. 62. Valer. de transactionib. tit. 4. quæst. 7. n. 103. Castell. de usufruct. cap. 40. n. 40. Cancer. 1. var. cap. 6. num. 12. Barri tit. 9. n. 6. cum aliis idem Guerreyr. *dict. cap. num. 98.*

Ex quibus patet, quod necessitas accusandi libertum, & præsumptio contra libertum, medicum, & cubicularium efficere, ut accusator à contratabulas possessione non removeatur, quæ necessitas proponente adversus testes non adest.

Quintó *dict. l. qui ex libertate* ff. de liberal. caus. nihil probat, in ea namque agitur de eo, qui iudicii de evictione servandi causa contra libertatem agit, igitur dicendum idem, quod diximus supra ad l. 12. ff. de injur.

Sextó tandem *dict. l. libertus* ff. de in jus vocand. nihil penitus pro neganti sententia facit, cum in ea agitur de liberto in jus contra prætoris edictum filiumfamilias patroni sui vocante, contra quem filius, absente patre, pænalem in factum actionem exercere potest.

Ex dictis patet, quàm periculosum sit opinionem negantem sequi, cujus fundamentis non obstantibus, conciliatio, de qua sup. num. 16. & seqq. secutione digna fit, ejus namque primum membrum ex legibus

legibus pro neganti contemplatis probatur; secundum verò pro affirmati sententia certius evadit, & multò fortius utrumque ex sequentibus manifestum fiet.

44 Prædictis proxima est illa quæstio quotidie in manus versanda, prout mihi bis jam evenit, scilicet, an accusatus, & absolutus de aliquo crimine suum accusatorẽ pro injuria, & damnis convenire possit? Et in factò habui, quod quædam mulier nigri coloris accusata de servi corrupti crimine, & ex defectu probationis absoluta, suum accusatorem pro injuria, & damnis postea in novo processu, diverso que Judicio conveniebat.

45 Quæ quidẽ muliercula intentionem suam fundabat in *Ord. lib. 5. tit. 118. ibi: Mandamos, que o tal quereloso seja nessa mesma sentença condemnado nas custas, e em todo o damno, e perda, que o Reo por razão dessa querela, & accusação receber, idest, jubemus, ut talis querelam faciens per ipsam sententiam teneatur ad expensas, omneque damnum, quæ Reo talis querelæ accusationis ratione inciderint.*

46 Ego partes rei gerens dixi, eum accusari non posse, nisi coram Judice primi processus, & omninò esse absolvendum, ad quod adducebam *text. in l. 1. §. sed non utique ff. ad Senatuscons. Turpillian. jus verbis utendo ibi: sed non utique, qui non probat, quod intendit, protinùs*

calumniari dicitur; nam ejus rei inquisitio arbitrio cognoscentis comittitur, qui reo absoluto de accusatoris incipit consilio querere, qua mente ductus ad accusationem processit, & si ejus justum errorem reperit, absolvit eum; si verò in evidenti calumnia eum deprehenderit, legitimam penam ei irrogat.

Ex quo text. satis patet, quod 47 Judici principalem accusationem dirimenti quæstio de damnis, & expensis pertinet, ea, scilicet, evidenti ratione, quia cum calumnia ad hujusmodi condemnationes requiratur, hæc solùm, seu saltem melius ex primo processu palam fiet, quod quidẽ probatur *ex d. Ord. lib. 5. tit. 118. ibi: nessa mesma sentença, idest, in ipsamet sententia.*

Unde infero, ad hoc, ut ab- 48 solutus à crimine injuriam, & damna consequi possit in ipsomet processu accusationis vel obtinere debet, vel ei jus salvum ad id relinqui debet, quo circa Judices, ut, si autoris calumnia ita postulet, ita agant, admonitos velim: cum citra calumniam non fit condemnationi locus ullus, ut patet ex verbis relatis *d. l. 1. §. sed non utique à vers. & si justum &c.*

Infero etiam, quod absoluto 49 reo per verba simplicia actorem non probasse denotantia, absolutus actorem de injuria, & damnis convenire nequit, *txt. in dict. l. 1. ff. ad Turpillianum ibi: nam siquidem ita pronun-*

pronunciaverit, non probasti; peper-
cit ei: juncta ibidem glos. in verbo
non probasti ibi: pronuntiatur non
probasse sic enim videtur ei Judex re-
mississe pœnam calumnia.

50 Igitur si Judex accusationis
per processum de calumnia actoris
factus certior, vel debet calumniam
declarare, vel propter eam reo jus
salvum relinquere, ut postea auto-
rem de pœna postulet, aut in ipsa
sententia, attento jure Regio
propter calumniam actorem con-
demnare *text. in d. l. i. §. i. ad Tur-
pillian. ibi: si autem pronunciaverit,
calumniatus est, condemnavit eum,
& quanvis nihil de pœna subjecerit.*

51 Nec obstat, quod jus ita sal-
vum, nec jus dat, nec aufert; res-
pondetur nanquē, quod in præsen-
ti pro jure dando requiritur, tan-
quam calumniæ declaratio, qua ca-
lumniæ deficiente, & ejus declara-
tione, ipsa non præsumitur, actor-
que absolutus est, ut jura prædicta
probant.

52 Sed obstat dicta *Ord. d. lib. 5.
tit. 118.* quatenus ibi punire jubet
actorem querelam suam non pro-
bantem, ergo sola probationis de-
ficientia sufficit, ut actor de ex-
pensis, & damnis condemnetur;
sed cum jura juribus expediat con-
cordari, jus nostrum Regium juri cō-
muni conformari, ut passim apud
DD. *dict. Ord.* intelligenda venit de
eo accusatore, qui nihil omnino
probavit, quod ex sequentibus ap-
parebit.

De jure nostro Regio antiquo 53
per *Ord. lib. 5. tit. 42. in princip. &
§. 18.* per simplicem querelam abs-
que ulla probatione, is, de quo que-
rela fiebat, in carcerem detrudeba-
tur, quod per novam *Ord. lib. 5. tit.
117. §. 12.* correctum fuit, ubi ju-
betur ipsum, nisi præcedente pro-
batione carceribus minimē esse tra-
dendum; de quo *Vas. ad reformat.
just. §. 14.*

Sed etiam per *Ord. novam, re-* 54
ceptis querelis absque probatione
in aliquibus casibus contra illum, in
quem intenditur querela procedi-
tur, licet sine captura, comparere
tamen tanquam securus accusatus
debet, prout videtur, *in dict. Ord.
lib. 5. tit. 117. §. 12. 18. 19. 21.
& 23.*

Ord. lib. 5. tit. 118. excerpta 55
fuit ex antiqua *dict. lib. 5. tit. 43.* ubi
querelantes probatione defecti pu-
niebantur: quod quidem justum erat
ex eo, quod querelæ virtute reus in
carceribus vexabatur, sed cum de
jure novo Regio hoc suppositum de-
ficiebat, cum ex simplici querela ne-
mo in carcerem detrudatur, inad-
vertenter dispositio antiquæ *Ord. d.
tit. 42.* in novam *d. tit. 118.* transla-
ta fuit, sive melius dici potest, quod
supposita hypothesi, de qua supra
num. 54. aliquandō sine probatio-
ne querelæ accusatus vexatur, in hoc
casu *Ord. lib. 5. dict. tit. 118.* in pra-
xin reddenda venit si actor nihil
omnino probavit.

56 Si autem actor aliquid probet sufficiens, ut reus virtute querelæ carceri tradatur, licet ad condemnationem non sufficiat, non venit condemnandus pro injuria, & damnis, quia calumniari non dicitur ex eo solum, quod perfectè non probavit, ita cum aliis *Farinac. q. 16. n. 34. ibi: ex succumbentia, ac sententia rei absolutoria benè præsumere litem male motam fuisse, non autem quod per calumniam, & malo animo mota fuerit quod quando accusator non probat, non præsumere calumniari præsumptione legis: sed quod requiritur præsumptio hominis, idest, Judicis, qui habet hoc præsumere ex actis cause, & ex variis circumstantiis animum suum moventibus adjudicandum, an succumbens ex eo, quod non probavit aliquam justam causam accusandi habuerit, &c.*

57 Ex quibus omnibus obtinui, ut accusator clientulus meus absolveretur, cum querelam suam ad carceris traditionem sufficienter probasset, licet non plenè, ut condemnatio sequeretur: quod quidem evenit ob malam structuram articulorum, & sententiæ tenor talis est.

Acordaõ em Relaçãõ &c. Vistos estes autos, libello da A. e contrariedade do R. provas feitas, e documentos juntos; e como supposto por parte da A. se prova, que foy preza á instancia do R. por querêla, que este deo de lbe haver a A. corumpido, e indusida huma sua Escrava para

lbe furtar o dinheiro do vinho, que lbe vendia, thesouro, que a A. receptava, e que por sentença final foy a A. absoluta do dito crime, por estar innocente, este fundamento nambe bastante para justificar a acção da A. para a injuria, perdas, e danos, que pede; porque supposto esta se conceda por Direito ao que foy injustamente prezo, contra quem o prendeo, ou fez prender, ou injustamente accusou, esta doutrina procede, e se entende no caso de intervir dolo, e calumnia da parte do que accusa, ou faz prender, como succede, quando não faz prova alguma de sua accusação, ou se mostra legitimamente, que foy falsa, o que no presente caso senão verifica; porque o R. provava a sua queixa mais que semiplenamente por tres testimunhas bastando huma conforme a Direito para livrar da presumpção da calumnia, e dolo; e supposto que pela discrepancia, e contrariedade, que entre ellas se considerou a respeito de algumas circumstancias senão julgasse aquella prova sufficiente para a condemnação da A. que por esse motivo foy absoluta, tambem o não he para se presumir dolo no R. como já senão presumio na sentença da absolvição, e porisso só foy condemnado nella o R. nas custas simplesmente se reserva alguma de Direito para a injuria, perdas, e danos, que a A. pede, o que bastava, para excluir a A. da acção, segundo a opiniaõ de

alguns DD. que parece mais verdadeira, attenta a disposiçãõ da ley do Reyno; e accresce a boa fama, e opiniaõ do R. e mais circumstancias, que prova, exclusivas do dolo, que nos termos de Direito saõ muito attendiveis neste caso para a sua absolviçãõ, por tanto o absolvem do pedido pela A. que pagará as custas dos autos, em que a condemnaõ. Lisboa Oriental o primeiro de Agosto de 1733. Pinto, Vasconcellos, D. Carvalho.

- 58 Hæc sententia in rem iudicatam transivit, & confirmatur exemplo, de quo apud Peg. tom. 12. ad Ord. lib. 2. tit. 53 glos. 1. n. 4. & seqq. undè transcribere licet sequentia: *Cum in sententia Senatus fol. 24. non inveniatur reus condemnatus, nisi solum in expensis, jam non poterat actor hanc litem movere, & venit confirmanda Judicis sententia &c.*

COGITATIO VIII.

An focrus à genero alenda fit?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis formatur, & nn. seqq. resolvitur negativè.
- 2 Ex quibus causis alimenta debeantur?
- 3 Affinitas, matrimonio soluto, ad aliqua extincta censetur.
- 4 Dos genero promissa scriptura ad probationem requirit.
- 5 Ita alii contractus intergenerum, & socrum confecti, si matrimo-

nium solutum sit.

- 6 Socer pro dote conventus quando beneficio, ne egeat, uti possit?
- 7 Quando venia opus, ut socer in Judicium vocandus sit?
- 8 Socer nurum alere tenetur.
- 9 Nurus de jure communi in familiam soceri transibat.
- 10 Filius per matrimonium apud nos à patria potestate liberatur.
- 11 Nurus quando socerum alere teneatur? & seqq.
- 12 Dotis ob inopiam uxori restitute fructus ad alendam familiam viri in tuto esse debent.
- 14 Alimenta expensa in familiam viri, vel uxoris an postea imputanda sit in utriusque medietate?

Maria à Silva ex Borbenfi oppido egit in Judicio adversus Emmanuelem Fanguero Mendes, Generum suum Elvensi civitate cõmorantem, ut ipsimet actrici alimenta præstarentur ab ipsomet Genero, cujus partes gerebam, & pro absolutione alimentorum sequentia cogitavi.

Alimenta, vel ratione sanguinis, vel ratione contractus, vel testamenti dispositione debentur, Bartol. in tractat. de aliment. n. 1. sed in præsentis deficit contractus, nequè adest testamentum, ergo alimenta non debentur.

In præsentis nulla dabatur sanguinis ratio, illud namque matrimonium jam erat dissolutum: quia actricis filia, uxor rei conventi multos ante annos diem obierat, qua ratione illa affinitas erat oblitterata, vestigiaque ejus (licet ad alia contem-

templetur) ad hoc non erant admittenda, ideó, de jure nostro Regio similes personæ reputantur extraneæ, adeó ut etiam contractus dotis genero factus probari non possit sine scriptura publica, Senator *Pereira decis. 50. n. 1. Vid. Barb. in l. maritum 13. ff. soluto, & cap. fraternitatis causa 35. q. 10.*

5 Eodemmodo, licet inter scocerum, & generum probentur per testes contractus excedentes legis summam, hoc procedit, quatenus durat matrimonium, quia soluto eo iniri debent per scripturam publicam *Ord. lib. 3. tit. 59. §. 11. ibi: Durando o dito matrimonio, idest, durante dicto matrimonio.*

6 In tantum, quód focer à genero pro dote conventus, soluto matrimonio, non habet privilegium, ne conveniatur, nisi ultra quam præstare possit, de quo vide *Cald. Pereir. cons. 14. n. 3. & 4. Pet. Barb. in d. l. maritum à n. 62. ubi n. 67. contra focerum patrem uxoris concludit contrarium vero, quód etiam soluto matrimonio focero competat beneficium deducto eo, ne egeat, tenent Brun. decess. bon. 4. p. principal. q. 22. n. 9. Boff. de dote cap. 11. num. 14. Molin. de just. tract. 2. disp. 425. n. 8. Fontanel. de pact. nupt. p. 11. n. 96. Giurb. decis. 42. n. 9. laudati, & secuti per *Guer. de inv. lib. 4. cap. 11. n. 85. vid. Jacob. Emer. decis. 985. à n. 1.**

7 Similitér quanvis focer, seu

focrus à genero, seu nuru citari non possint absque Judicis venia, *Ord. lib. 3. tit. 9. §. 2. hoc solúm requiritur, quatenus durat affinitas, ut ibi: Em quanto durar entre elles a affinidade, idest, dum inter illos, duraverit affinitas, sed in præsentihypothesi affinitas sublata erat; ergo gener ad alimenta non erat cõpelendus.*

Obstat tamén *Bartol. in dict. tract. de aliment. n. 16. ibi: Quero, an focer teneatur alere nurum? Dic quod sic: ut l. si quis à liberis §. non tantum ff. de liber. agnoscend. & faciunt tradita per Barb. in d. l. maritum ff. soluto n. 59. & 60.*

9 Sed tunc, & nunc respondeo. Jure communi nurus transibat in potestatem foceris, quia filius per matrimonium à patria potestate nõ liberabatur *ex l. penult. §. final. ff. quod falsus tut. l. 1. §. si vir ff. ad Syllan. l. final. cod. d. verbor. sign. §. final. Inst. de patria potest. text. in princip. Inst. quib. mod. patr. pot. solv. Barb. in dict. l. maritum num. 60. vers. undé, & ideó, focer remanebat obligatus ad subministranda alimenta tam filio, quám nurui.*

10 Sed de jure nostro Regio filius per matrimonium exit à patria potestate *Ord. lib. 1. tit. 88. §. 6. ergo doctrina Bart. & Barb. nobiscum non pugnat, & multó magis quia text. ab ipsis allegatus per eos tradita non affert.*

Obstat secundó ejusdem *Bar. 11 K ii tol.*

tol. doctrina ad text. in l. si constante ff. solut. matrimon. ubi n. 109. sic ait Nunquid ex istis bonis mulier tenebitur alere non solum virum, sed etiam socerum, & filios viri ex alio matrimonio? Credo, quod sic, si sunt bona omnibus sufficientia, alias secus.

- 12 Respondeo, in terminis text. d. l. si constante, agitur de muliere, cui dos restituta fuit, durante matrimonio, propter inopiam mariti; hæc tamen dotis restitutio tantummodo fit, quoad dominium tuendum; fructus tamen sequestrantur, ut ex illis maritus alat familiam suam, & sic filios susceptos ex alio matrimonio, qui ex familia sunt, & si fructus supersint, in lucrum mariti cedunt, Insignis Petr. Barb. ad text. in dict. l. si constante ff. solut. n. 46. & 47. Guer. de divis. lib. 7. cap. 11. à num. 12.

- 13 Unde, quatenus prædicta bona obligata remanent ad alimenta focero tribuenda, non est ratione obligationis nurus, sed obligatione mariti erga suum patrem, circa quod jura providerunt; ideo subtiliter dicit Bart. ibi: ex istis bonis quasi inveniens, quod ex aliis nurus ad alimenta non teneatur; quod etiam annuit particula illa, si sunt sufficientia, & similia verba apud Barb. sup. sed cum reus conventus in præsentem non haberet bona, quorum fructus pertinerent ad consanguineos aëtriciis, non est tanquam gener ad hujus-

modi alimenta obligatus; in prima itaque instantia obtinui, ubi adhuc lis propter impedimenta pendet.

Nostri assertio probatur ex 14 eo, quia licet uxor, vel maritus, matrimonio constante, parentes, sorores, fratres alere teneantur etiam de acquisitis, in hoc expensa, postea matrimonio soluto, imputantur in partem uxoris, vel mariti alimenta debentis, ut cum Morq. de divis. bonor. lib. 2. cap. 12. n. 9. & 10. Azeved. in l. 9. tit. 9. lib. 5. nov. recopilat. n. 22. Boss. de aliment. cap. 16. §. 12. tenet Guerreyr. de divis. lib. 6. cap. 5. n. 98. cum seqq. ubi ostendit hoc debitum ex obligatione ante matrimonium provenire.

Unde si maritus etiam, matrimonio constante, de suo socerum, vel focrum, & similes alere non tenetur, multo fortius, eo soluto, non tenetur, & ita firmiter teneo, & vid. Martin. Coler. de aliment. lib. 1. cap. 2. num. 29. & cap. 12. n. 24. ubi nobiscum facit in verbis sequentibus, ibi: ideo soluto matrimonio nec generum à focero suo alimentorum nomine quidquam posse exigere dicendum videtur.

De alimentis debitis à focero nurui, vid. Surd. de alim. q. 38. à n. 3. Capici. Galeot. controu. 36. n. 18. & seqq. lib. 2. Rot. recent. tom. 1. p. 18. decis. 30. & decis. 349. cum aliis Sabel. §. pater n. 7. vers. de hac materia, & §. Socer n. 3.

COGITATIO IX.

An tempore Feriarum, alimentorum causa agenda sit? Eorumque differentiæ latè notantur, Ord. que lib. 4. tit. 97. §. 16. & seqq. optimè explicatur.

SUMMARIUM.

- 1 *Formatur questio.*
- 2 *Alimenta alia ex legis, alia ex dispositione hominis debentur, hæc, quæ ex contractu, vel testamento, illa, quæ sanguinis ratione.*
- 3 *Inter ea differentia datur.*
- 4 *Quæ ratione sanguinis ex officio Judicis, quæ ex hominis dispositione, jure actionis debita dicuntur.*
- 5 *Ex dispositione hominis, alimenta, vel ex contractu inter vivos, vel ex ultima voluntate, proveniunt.*
- 6 *Actionum formulas hodie exprimere actor non debet.*
- 7 *Scire tamen debent Advocati, quæ actio ipsorum clienti competat.*
- 8 *Pro consequendis alimentis tum futuris, tum præteritis à jure debitis, Judicis officium implorandum est.*
- 9 *Pro debitis ex contractu actio personalis datur.*
- 10 *Pro debitis ex ultima voluntate, actio ex testamento.*
- 11 *Et aliquando Judicis officium.*
- 12 *Pro alimentis ex testamento debitis hypothecaria etiam actio competit, & n. 13.*
- 14 *Pro alimentis à jure debitis hypotheca non datur.*
- 15 *Ita pro debitis ex contractus vi.*
- 16 *An ad heredes obligatio alendi transeat?*
- 17 *Pro denegatis alimentis à jure debitis remedio possessorio locus non est.*
- 18 *Sed pro debitis ex testamento competit.*
- 19 *Ita pro annuis alimentis.*
- 20 *Ad id que unica solutio sufficit.*
- 21 *Multoque fortius trina solutione interveniente.*
- 22 *Trina solutione data alimenta etiã ex ultima voluntate minus solemniter debentur,*
- 23 *Dicta procedunt, licet solutio circa quantitatem diversa sit.*
- 24 *Et quando diviti relicta sunt.*
- 25 *Quid in relictis pro dote, refectio-
ne viarum, pontium, & similium.*
- 26 *Si hæres expressè testamentum minus solemniter approbaverit, alimenta præstare tenetur, licet solutio trina non concurrat.*
- 27 *Non debentur tamen, si solemnitas testamenti respectu inhabilitatis testatoris deficiat.*
- 28 *Ita quando ex defectu voluntatis.*
- 29 *Ita si unica solutio in triennium facta sit.*
- 30 *Nisi legatum alimentorum unicum sit.*
- 31 *Si testamentum falsum sit solutione non confirmatur.*
- 32 *Ita quando in testamento disposita certissima fuerint.*
- 33 *Quid si vitio præteritionis testamentum laboret, & D. 34. & 35. & seqq.*
- 36 *Filius subscribens testamentum patris, vel alio modo approbans, à querela excluditur.*
- 37 *Filio præterito ab hereditate abstinentente, testamentum, & cetera in eo disposita valida sunt.*
- 38 *Alimentorum præstatio puero per triennium, in futurum non obligat ad alimenta à jure debita.*
- 39 *Ita quando ex contractu invalido præstatur.*
- 40 *Nisi per spatium decennii præstita fuerint.*
- 41 *Per quod spatium generaliter titulus invalidus confirmatur.*
- 42 *Pro alimentis à jure debitis actio*
popu-

- popularis datur, quæ datur, quoties ex æquitate proceditur.
- 43 Pro legato pauperibus relicto actio communitatis, vel civitatis Syndico competit,
- 44 Publicè interest pauperes ali.
- 45 Pro alimentis jure actionis actio popularis non competit, nisi pauperi, & egeno debeantur.
- 46 Judex officium suum impartiri non debet, nisi petenti.
- 47 Fallit tamen in favorem alimentorum à jure.
- 48 Judex quando officium suum impartiri debeat? Remissivè.
- 49 Pro debitis jure actionis officium Judicis non impartitur.
- 50 Nisi alimenta pauperi, vel egeno debeant.
- 51 Alimenta quando pia, vel non sint? & nn. seqq.
- 54 Quæ alimenta privilegiata sint? & nn. seqq.
- 58 Alimenta ex dispositione hominis debita in eodem libello etiam præterita peti possunt.
- 59 Secus tamèn ex dispositione juris.
- 60 Peti tamen poterunt, si debitor interpellatus judicialiter fuerit, quia tunc veniunt quæ post interpellationem.
- 61 Ita quando alimentarius ad se alendum debita contraxit.
- 62 Quo in casu actio an ipsi alimentario, an creditori competat? Resolvitur.
- 63 Et quæ actio creditori competat?
- 64 Ita veniunt alimenta præterita, quando eorum debitor necessitatem, & indigentiam attulit.
- 65 De quo datur exemplum in uxore.
- 66 Si secundò genitus ex vi legis, vel statuti à legitima in favorem primogeniti excludatur, alimenta etiam præterita peti potest.
- 67 Quod apud Nos in usu non est, nisi quando de Principis rescripto maioratus sit à plures filios habente.
- 68 Si legatarius alimenta sibi relicta ignoraverit, etiam præterita peti potest.
- 69 Licet debitor interpellatus non fuerit.
- 70 Et hujusmodi alimenta in successores transmittuntur,
- 71 Si alimenta relicta fuerint sub conditione potestativa, & ei legatarius non obtemperaverit, præterita non debentur.
- 72 Ita quando adulterinis, & incesto genitis relinquuntur.
- 73 Ita quando alimenta ex contractu debentur secundario modo.
- 74 Alimenta quæ futura, & quæ præterita sint?
- 75 Judicis officium defectum actionis supplet.
- 76 Alimenta à jure tantùm in casu inopiæ debentur, & n. 79.
- 77 Secus debita ex hominis dispositione.
- 78 Quid in legatis spuris, & similibus debitis?
- 80 Quando dicatur quis habere undè se alat, & nn. seqq.
- 84 An alimentarius bona sterilia habens illa vendere teneatur, ut se alat? & n. seqq.
- 89 Alimentarius ex juris dispositione alimenta debenti operas præstare tenetur, & nn. seqq.
- 90 Secus tamen alimenta capiens ex hominis dispositione, & nn. seqq.
- 91 Operarum species explicatur, & nn. seqq.
- 92 Quæ delegari, ac transmitti possint? & n. 94. & seqq.
- 98 Filio in re patris laboranti nul'um salarium debetur, nisi simul novercæ serviat, quo in casu dimidium salarii habere debet.
- 99 An filius operas omnes in patris cōmodum præstare teneatur?
- 100 Filius sibi acquirit quidquid ex re patris non provenit, & seqq.
- 101 Ita acquisitum ex causa famulatus alteri præstiti, & seqq.

- 102 Filius operando quando patri acquirat attento jure nostro Regio?
- 103 Ord. lib. 4. tit. 97. §. 16. & seqq. de quibus pecuniis agatur? & num. 108. cum seqq.
- 104 Filius nobilis patri operas præstare non tenetur.
- 105 Ita quando infirmitate laborat.
- 106 An filius emancipatus operare in commodum patris teneatur?
- 107 Si præstet operas an salarium cõsequi debeat? & nn. seqq.
- 108 Filius an matri acquirat?
- 109 Acquisitio in favor. m. patris à filio facta effectus patriæ potestatis est, & n. 112.
- 111 Homo caput, ac dominus uxoris suæ constitutus fuit.
- 112 Patri jus quoddam in liberos ex justis nuptiis procreatos habent.
- 113 Peculium castrense, vel quasi, patri non acquiritur.
- 114 Ita bona materna, usufructu excepto.
- 115 Ita aliundé, & non ex re patris acquisita.
- 116 Patri tantum hodie peculium profectitium acquiritur.
- 117 Emancipatus sibi, & non patri acquirat.
- 118 Ita de jure nostro.
- 119 Pater filium emancipans de jure communi dimidiam usufructus partem retinebat.
- 120 Secus de jure nostro.
- 121 Facilius retentio, quam acquisitio datur.
- 122 Ordinationes nostræ Regiæ nobis jus commune sunt.
- 123 Secundum jus Imperiale interpretandæ, ampliandæ, & limitandæ sunt.
- 124 Sed prius à nostramet jure Regio limitationes, ampliationes, & interpretationes querendæ sunt.
- 125 Jus nostrum Regium unde collectum fuerit.
- 126 Leges Imperiales non uti leges, sed tanquam ratione vixæ observandæ in subsidium veniunt.
- 127 Filius familias, vel sui juris sibi acquirat, quando re patris ad id non utitur.
- 128 Secus tamen erit si ex re patris acquirat, & n. 129. datis requisitis, de quibus ibidem, & n. 141.
- 129 Quid in filio emancipato? declaratur, & n. 130.
- 131 Acquisitum ex pecunia aliena cui acquiratur?
- 132 Domus Præfectura acquirens ex re hereditaria omnibus hæredibus acquirat.
- 133 Filius ex re matris acquirens an matri acquirat? & nn. seqq.
- 134 Dictio Salvo, latini præter exceptionem parit.
- 135 Exceptio regulam contrariam firmat.
- 136 Filius conferre tenetur quod à parentibus habuit.
- 137 Mater in filios potestate caret, eosque alere non tenetur.
- 138 Mater salarium filio ei servienti solvere tenetur, & n. 139.
- 140 Quid de acquisitis à filiis seorsim à patribus habitantibus? & nn. seqq.
- 141 Verba gerundii conditionem important.
- 142 Argumentum à contrario sensu quando sequendum?
- 143 Inter patrem, & filium donatio consistere non potest.
- 144 Jure novo facta morte patris confirmatur.
- 145 Quas donationes Ord. lib. 4. tit. 97. in princip. comprehendat?
- 146 Collationi, seu imputationi non est locus, dum parentes donantes in humanis existunt.
- 147 Fructus aliquando industriæ accedunt.
- 148 Fructus aliquando ex re patris filius sibi acquirat.
- 150 Pater filio emancipato peculium profectitium donare potest.
- 151 Alimenta in collationem non veniunt. 153 Pa-

- 153 *Pater alimenta denegans injuste effectibus patriæ potestatis privatur.*
- 155 *Parentes alimenta in domo filiorum capientes an laborare teneantur?*
- 156 *An uxor in domo viri, vel hujus hæredum?*
- 157 *Alimentarius jure legati, seu ex dispositione testatoris, in commodum hæredum laborare non tenetur.*
- 158 *Quid si conditione commorandi cû hæredi relicta sint?*
- 159 *Alimentarius ex vi contractus laborare non tenetur, nisi ita expressè conventum fuerit.*
- 160 *Pupilli aliti in domo tutoris, in hujus favorem laborare non tenentur, quid si laborent an salarium consequi debeant.*
- 161 *Proxima temperantur.*
- 162 *An super alimentis transigi, compromitti, vel renunciari possit? & seqq. usque n. 210. & à n. 213. usq. n. 238.*
- 185 *An compensatio ad alimenta opponi possit? & n. 186.*
- 211 *Alimenta cedi non possunt.*
- 212 *Nec vendi, aut locari.*
- 238 *Pro alimentis à jure debitis processus summarie conficitur.*
- 239 *Sed pro debitibus ex hominis dispositione ordinarius est.*
- 240 *Nisi alimentarius pauper sit.*
- 241 *In utroque tamen processu citatione opus est.*
- 242 *Aliquando minor probatio sufficit, ut alimenta consequantur, aliquando verò pleniori opus est de quo, & n. sequenti exempla dantur.*
- 244 *Alimenta auctori quando à reo præstanda sint?*
- 245 *Ad alimenta petenda an libello opus sit? & n. seqq.*
- 250 *Quæ dilationes assignandæ sint.*
- 251 *Quando feriarum tempore pro ali-*

- mentis agi possit? & n. 252.*
- 253 *Quando à sententia super alimentis lata, appellatio, & in quibus effectibus admittenda sit? & n. seqq.*
- 256 *Libello, processuque ordinario opus est ad vindicandas pœnas adversus alimenta denegantes impositas.*
- 257 *Ita pro vindicandis pœnis impositis adversus spoliatores.*

O Tiosa videtur quæstio, visa **I**
Ord. lib. 3. tit. 18. §. 6. ubi deciditur alimentorum causam feriarum tempore agi posse, mihi tamen dubium præstitit ad cogitandum versiculus ille prædictæ *Ord.* ibi: *que algua pessa digalbe serem devidos por Direito*, id est, quæ aliquis dicat sibi esse debita jure; ratio namque dubitandi in eo posita est, quia præcedenti cogitatione diximus, alimenta deberi ratione sanguinis, vel contractus, vel testamenti; quæ ratione **2**
 sanguinis dicuntur, ex dispositione legis deberi; & quæ ratione contractus, vel testamenti debentur ex dispositione hominis.

Inter alimenta debita ex dis- **3**
 positione legis, & debita ex dispositione hominis datur differentia *Castilb. de alim. cap. 2. n. 4.* ubi alios refert.

Cujus differentia species, dū Doctores legisset coacervatas invenire optabam, puto igitur lectoribus injucundum non fore, immò delectabile eas hic recensere; iis præsertim, quibus nec librorum copia

pia suppetit, vel in iis evolvendis, & lectitandis maximum temporis impendium collocare detrectant.

4 Prima igitur differentia circa causam debendi versatur, siquidem alimenta alia ex quadam juris necessitate praeter hominis consensum, & conventionem naturali, vel civili ratione suadente; alia autem dispositione hominis debentur; seu pressius quaedam ex officio Judicis, quaedam jure actionis debita sunt *Castrens. lib. I. consil. 76. Martin. col. de aliment. lib. I. cap. I. n. 10. Pontan. de aliment. cap. I. n. 6. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 15. à n. 70. Petr. Barb. in l. 2. ff. solut. I. p. n. 27. Salgad. de Reg. protect. p. 3. c. I. à n. II. vel dissert. 39. sub n. 41. sub vers. ad minorem, Castilb. de alim. cap. 2. à n. 2.*

5 Alimenta ex dispositione hominis debita, vel ex contractu inter vivos, aut ex ultima voluntate debentur, *Barth. in tract. de aliment. in princip. Coler. de aliment. lib. I. cap. I. n. 10.* Et quatenus haec inter se differant, ex dicendis constabit.

6 Secunda differentia actionis respectu versatur, quod quidem scire utile erit, licet namque actionis nomen, & formulas actor hodie exprimere non adstringatur, ut ex *cap. dilecti 6. de Judic. communiter deducunt DD. quos ibi refert, & sequitur August. Barb. & tom. 6. in additam. ad eund. text. num. 3. tenent Oliban. de actionib. lib. I. observ. 61. n. I.*

*Scac. de Judic. lib. I. cap. 10. à n. 20. Mont. alleg. in prax. civil. lib. 2. cap. 11. à n. 43. Gutier. lib. I. pract. q. 98. & seqq. Picbard. in rubr. de act. n. 12. Merend. lib. 5. controvers. cap. 16. Valasc. de jure emphyt. q. 6. Cardos. in prax. verbo actio num. 12. Fermosin. ad text. in d. cap. dilecti de Judic. quest. I. n. I. & II. & ibid. Gonçal. Tell. num. 4. & seqq. ubi comprobatur, & melius, quam omnes alii rem explicatam reddit; attamen plurimum momenti affert Advocato scire, quae ipsius clienti actio competat, non solum ad libelli formationem, in quo actor factum, & rei veritatem ita proponere debet, ut exinde actio competens appareat; sed etiam ad alleganda, & probanda, quae ad victoriam necessaria sunt tenent *supra citati, & Marant. in prax. p. 6. tit. de libell. oblat. n. 8. Coler. de aliment. lib. 3. cap. 8. n. 9. Gail. lib. I. observ. 61. n. I. Azeved. l. I. n. 6. tit. 2. lib. 4. recopilat. Bald. in cap. I. de libell. oblat. n. 126.**

8 Igitur sciendum est pro alimentis consequendis ex dispositione juris debitum tum praesentibus, tum futuris officium Judicis implorandum *l. I. & ferè per tot. tit. cod. de alend. liber. argument. l. siquis à liberis in princip. ff. de liber. agnoscend. junct. l. quod si minor 24. §. ult. ff. minorib. Barthol. in d. l. siquis n. I. cum multis Cordub. de lar. ad dict. l. siquis n. 38. Marc. Antom. Cucch. in Authent. novissim. cod. de inoffic. verbo nec*

usufruct. defraudar. n. 78. Port. Im-
molems. conf. 19. n. 3. Mynsinger. ob-
serv. 63. cent. 1. Pontan. de aliment.
cap. 1. n. 6. Molin. de primog. lib. 2.
cap. 15. num. 70. Coler. de aliment. d.
lib. 3. cap. 8. n. 28. idem. lib. 1. cap. 1.
n. 10. Salg. de Reg. protect. p. 3. cap. 1.
n. 3. præsupponunt Castilb. de alim.
cap. 3. n. 22. & 23. & cap. 21. per tot.
Vel. desert. 39. n. 41. sub vers. ad mi-
norem tenet etiam Surd. de aliment.
tit. 3. q. 1. ubi n. 13. reprobat Cordub.
in d. l. siquis à liberis in princip. n.
58. dari actionem pro hujusmodi
alimentis afferentem, cum alimen-
ta ista naturali obligatione non de-
beantur, sed naturali quadam ratio-
ne tantum.

9 Pro alimentis verò ex contra-
 ctu debitis actio ex contractu per-
 sonalis datur *Pontan. de aliment. cap.*
16. n. 1. & cap. 17. n. 1. Coler. de ali-
ment. lib. 1. cap. 1. n. 10. & lib. 3. cap.
8. n. 11. & n. 33.

10 Si ex testamento debeantur,
 tunc actio ex testamento competit
 tot. tit. ff. de aliment. & cibari. legat.
 Speculat. tit. qui filii sint legitimi n.
 9. *Mynsing. dict. observat. 63. idem*
Coler. de aliment. lib. 3. dict. cap. 8. ubi
 11 *cum aliis n. 34. & seqq. limitat in*
alimentis servis, aut Monachis re-
lictis, quibus in casibus officium Ju-
dicis tantum competere asserit, de
quibus limitationibus vide Gom. va-
riar. tom. 1. cap. 12. num. 46. Surd. de
aliment. privileg. 7. tit. 8. Thom.
Sanch. in summ. lib. 7. cap. 16. à n. 9.

Hypothecaria etiam actio pro 12
 alimentis legatis competit, si præ-
 dium, aut fundus, ex quo alimenta
 præstanda assignetur *ex text. in l. 2. ff.*
de alim. legat. (quia intelligenda est
 de casu, in quo fundus assignatus
 fuit, ut ait *Castill. cap. 66. n. 38. vers.*
advertendum) tenent Bart. conf.
211. lib. 1. Ludov. Roman. conf. 388.
n. 3. Francisc. Marc. decis. 323. n. 4.
Tiraquel. in tract. de privileg. pie
caus. privileg. 63. Petr. Rebus. in com-
ment. ad Const. Reg. tom. 2. tit. de
Const. rediv. art. 1. glos. 14. n. 38. Gig.
de pens. q. 51. n. 13. Boer. decis. 66. n.
4. Garf. de expens. cap. 4. à n. 30. Co-
ler. de aliment. d. lib. 3. cap. 8. n. 36.
ubi alios refert, Cordub. de Lar. in l.
siquis à liberis §. utrum n. 33. & §.
siquis ex his n. 39. Castilb. de alim.
d. cap. 66. n. 26. vers. secundum, & re-
solutivè n. 38.

Si autem fundus, seu res, ex 13
 qua alimenta solvenda sunt, deffig-
 natus non fuerit in testamento, tunc
 hypotheca non competit, scilicet,
 specialis ad aliquod fundum, bene
 tamen competit generalis hypothe-
 ca à Justiniano inducta *in l. 1. cod.*
commun. delegat. de qua diximus
cogitatione 1. à num. 10. tenent
Ruin. volum. 3. conf. 36. Toller. in
tract. de contract. §. 6. n. 78. Marian.
Socin. Jun. conf. 130. vol. 2. Pontan.
de alim. cap. 17. n. 30. Coler. de alim.
d. lib. 3. cap. 8. n. 38. resolutivè tan-
quam indubitatum, Castilb. dict. cap.
66. n. 37.

14 Sed pro alimentis à jure debitis nulla hypotheca datur ut latè cōprobat *Id. Castilb. dict. cap. 66. à n. 28. & resolutivè à n. 34.* quem vide in puncto, quoties opus, *Giurba decis. 5. n. 43.*

15 Similitèr hypotheca pro alimentis ex contractu debitis non datur ex *l. fin. §. fin. cod. de contrabend. empt. Albric. de Rosat. in l. cum hi 8. §. si uni ff. de transact. num. ult. Dan. Moler. lib. 5. semest. different. 79. Coler. de aliment. d. cap. 8. lib. 3. n. 37.* reprobans *Guid. Pap. Rip. Boer. Gig. Gutier.* contrarium asserentes, tenent etiam cum *Coler. Doring. verb. alimenta num. 452. & sequitur Castilb. d. cap. 66. n. 40.* qui dum se accingit ad dicenda *nn. sequent. sentire videtur hypothecam dari, si alimenta super certo fundo constituentur.*

16 An in hæredes obligatio alendi transeat? Videndus idem *Castill. d. cap. 66. à n. 44.*

17 Pro alimentis denegatis an remedium possessorium competat? dandum negat, quoad alimenta ex

18 dispositione juris debita; quoad debita ex testamento affirmat idem *Coler. de alim. cap. 8. lib. 3. n. 48. & 49. vidend. Menoch. de retinend. remed. 3. n. 139. & 140. & de recuperand. remed. I. n. 87. Jacob venent. de ann. pensione p. I. q. 3. à n. 23. Reynos. obs. 62. & ab eo, & per Addit. relati.*

19 Tertia differentia est, ad proximamque quæstionem accommodatissima, asserens, quod pro an-

nuis alimentis remedia possessoria competant ex traditis per *Reynos. d. obs. 62. qui num. 10. unicam solutionem, seu præstationem sufficere ait multò fortius tùm possidentibus, 21 tùm petentibus locus erit, si in casu, quo de alimentis in testamento relictis agitur trina solutio præstita foret, quia tunc ob alimenta, & ultimas voluntates, alimenta etiam ex voluntate minùs solemni in futurum debentur, dubio, an testamentum valeat? non obstante, l. I. cod. de fideicommiss. Cyn. in l. si certis annis secunda opposit. cod. de pact. ubi etiam Bart. n. 4. & in l. cum de in rem verso num. 1. ff. de usur. & in tract. de alim. n. 30. Bald. in d. l. I. cod. de fideicommiss. n. 8. Alex. in l. I. ff. de solut. matrim. n. 41. & in d. l. si certis annis n. 5. & seqq. Angel. de testam. glos. 45. n. 11. Pontan. de aliment. cap. 17. n. 32. Menoch. de præsumpt. lib. 3. præsumpt. 131. n. 5. Everard. in topic. loc. 59. n. 5. Cord. de Lar. in l. si quis à liberis §. utrum num. 38. Bernard. Dias regul. 31. Vasq. lib. 2. illustr. controuv. cap. 84. n. 42. Surd. de alim. privileg. 22. tit. 8. Coler. de aliment. lib. 2. cap. 7. n. 23. cum plurib. Castil. de aliment. cap. 39. n. 15.*

Proxima conclusio ampliatur, 23 etiam quando diversimodè alimenta præstita sunt, puta, uno anno cibus, altero potùs, & tertio anno pecunia; quia ex eadem causa efficiente, veluti radice pullulant, & ad eundem effectum tendunt, *l. nec re-*

fert II. ff. quando dies legat. cod. de fideic. n. 12. & ibi Jason num. 3. Menoch. de præsumpt. 131. à n. 19. Coler. d. lib. 2. cap. 7. n. 24. Bart. in d. l. I. cod. de fideic. n. 12. Surd. tit. 8. privil. 22. n. 18. Castell. cap. 39. n. 25. ubi contrarium tenentes reprobant.

24 Ampliatur secundó, etiam quando alimenta diviti in ultima voluntate relicta sunt: cum Alex. Alciat. Dec. Salicet, & Jason tenet Coler. d. lib. 2. cap. 7. n. 25. Surd. tit. 8. privileg. 22. n. 21. Castell. de aliment. cap. 39. n. 21. reprobatis contrarium tenentibus.

25 An huiusmodi privilegium in casibus similibus locum sibi vindicet, puta in legato dotis, refectio-
ne viarum, pontium, & pauperum, & omni relicto pietatis intuitu, videndi Dec. in l. si certis annis cod. de pact. n. 8. & 9. Menoch. de præsumpt. 131. n. 6. Silvan. conf. 59. n. 16. Cordub. de Lar. in l. si quis à liberis §. utrum n. 8. Surd. tit. 8. dict. privileg. 22. n. 3. Per. de Lar. dict. annivers. lib. I. cap. 12. à n. 18. Tuscb. tom. 7. lit. S. concl. 339. à n. 13. & concl. 346. à n. I. Gratian. discept. cap. 208. n. 13. Anton. Genuens. practicabil. Eccles. tricenar. 14. q. 392. Aloys. Leo in d. l. I. cod. de fideicommiss. n. I. Doring. verb. aliment. n. 310. & 311. & plures, cum quibus affirmans tenet Castell. d. cap. 39. n. 15. quem per totum cap. vide, ut scias, an, & quando solutio repetita in futurum obliget.

26 Ampliatur tertió, quando hæ-

res expressé testamentum minús solemne approbaverit, quo casu etiã in futurum alimenta præstare teneatur, licet trina solutio non concurrat, Surd. d. privileg. 22. n. 31. Menoch. d. præsumpt. 131. n. 31. Aloys. Leo in d. l. I. cod. de fideicommiss. n. I. Castell. d. cap. 39. n. 18.

Limitatur tamen, ut procedat 27 tantum in alimentis testamento minús solemni relictis ex defectu solemnitatis non servatæ; secús non esset inutile ex inhabilitate testantis, puta, quod sit furiosus, impubes, vel alio modo ad testandum inhabilis, Jason in d. l. I. cod. de fideicommiss. n. 4. & in d. l. si certis annis ff. de pact. n. 4. & ibi Angel. num. 10. Cuit. n. 13. Menoch. dict. præsumpt. 131. n. 8. Coler. d. lib. 2. cap. 7. n. 28. cum Florian. & Padill. id Castell. d. cap. 39. n. 19.

Limitatur secundó, quando 28 testamentum infirmatum est ex defectu voluntatis, DD. supra citat, & Menoch. d. præsumpt. n. 9. & 10. Coler. ubi sup. n. 29. cum aliis Castell. d. cap. 39. n. 20.

Limitatur tertió, si hæres unica 29 solutione in triennium legatario alimenta solvisset, argum. text. in l. si mulier 22. cod. ad Senatuscons. Velestanum Menoch. ubi sup. n. 12. Jason in d. l. I. cod. de fideicommiss. num. 4. Fanuc. in tract. de moment. cap. 21. n. 7. Coler. ubi sup. n. 30. Surd. d. privileg. 22. à n. 28. Mantic. de tacit. convent. lib. 3. tit. 15. n. 65. & 66. Gratian.

tian.d.cap.208.à n.13.Castill.d.cap.39.n.27.

30 Sed proxima limitatio non procedit, quando legatum alimentorum unicum est, quia tunc unica solutione confirmatur, *Surd. d. privileg.22.à n.13. Menoch. d. præsumpt.n.13. in fin. Castill. dict.cap.39.n.27.in fine.*

31 Limitatur quartó, quando testamentum est falsum, *Surd.d.privileg.22.in fin. Castill.d.cap.39.n.20 & n.23.*

32 Limitatur quintó, quando disposita in testamento invalido certissima sunt, uti declarat exemplis *Menoch. d. præsumpt.131.à n.14.tenet Castill. d.cap.39.n.24.*

33 Limitatur sextó, si testamentum nullum est ob præteritionem filiorum ab ignorante factam, vel quando post testamentum filii supervenere in terminis nostræ *Ord. lib.4.tit.82. §.3.& 5.Castill. d.cap.39.n.22.*

34 Secus tamen erit, si testamentum irritum fuerit ratione præteritionis scienter factæ, vel exhæredationis invalidæ, juxta terminos *Ord. lib.4.d.tit.82.in princip.§.1.& 2. quibus in casibus legata tenent ex d.Ord. & ex Authent. ex causa cod. de liber. præterit.*

35 Hanc tamen sextam limitationem intelligo, quando filius præteritus testamentum non approbaverit, & scienter onus alimentorum satisfecerit *ex traditis supra in ter-*

tia ampliatione facit text.in l.penult.

*ff. inofficios. testam. ubi si filius subscripsit, vel alio modo testamentum patris approbaverit, in quo ex hæredatus fuit, adeo ratum putasse dicitur, ut à querela excludatur, & text. in l. filio præterito ff. de injust.rupt. 37 ubi si filius à patre præteritus ab hæretate se abstinuit, testamentum, & manumissiones, & legata in eo relicta debentur, & faciunt alia jura adducta per *Menoch. lib.2. de præsumpt. 131. à n.1.**

Hujusmodi autem privilegiū sub nostra tertia differentia ita ampliatum, & limitatum non invenitur concessum alimentis à jure debitis, immò si puer à me per trium annorum spatium alimenta acceperit, ex hac solutione nihil sibi juris acquirit, ut me in futurum præstare alimenta cogat, cum potius gratia, & non ex debito nutritio ista facta videatur *ex l. 15. §. hospites ff. de præcar. cum Rip. Jacob Venent. de ann. præstat. Bertrand. Balb. de præscript. p.1. tert. princip. q.10.n.5. Cacheran. tenet in terminis Coler. de aliment. d. l.2. cap.7.n.27. Castill. d. cap.39. num. 26.*

Nec etiam tale privilegium alimentis ex contractu invalido debitis indulgetur; ut solvens per triennium in futurum obligetur, *Pontan. de alim. cap. 17. n. 32. Coler. de alim. d. lib.2. cap.7.n.27. Castill. d. cap.39.n.26. Surd. de alim. tit.8. dict. privileg.22.à n.22.*

40 Si veró eorum alimentorum præstatio decennio continuata fuit, præcedens promissio rata habetur ex doctrina Barthol. ad text. in l. solent §. i. ff. officio pro consul. num. 5. Pontan. d. cap. 17, n. 32.

41 Sed in hoc casu nullum privilegium sive (ut minus latiné, at magis trito vocabulo utar) specialitas ad alimentorum favorem consideratur, sed est resolutio generalis, quód per præstationes subsequentes titulus invalidus confirmetur; & quando, & in quibus casibus hoc locum habeat vel non? Videndus Barthol. in d. l. solent §. i. & in l. cum de in re verso ff. de usuris, & ibi DD. & in l. si certis annis, cod. de pact. laté cum multis Menoch. dict. præsumpt. 131. per tot. idem Castill. de aliment. dict. cap. 39. per totum, Mantica. de tacit. convent. lib. 3. tit. 15. Sabel. §. titulus à num. 2.

42 Quarta differentia inter alimenta ex Judicis officio, petenda, vel ex jure actionis, consistit in eo, quód pro alimentis illis actio, seu petitio popularis datur, sicut est, quoties ex æquitate proceditur, aut in causa pia, Barthol. de aliment. n. 21. cum Roman. in Auth. similiter cod. ad leg. Falsid. Felin. in cap. dilecti n. 10. de maior. & obedient. Aretin. conf. 97. tenet Pontan. de aliment. cap. 12. n. 3. & cap. 17. n. 17. ubi agit de legato pauperibus relicto, pro quo actio communitatis, vel civitatis sindaco competit, cum publicé in-

terfit pauperes ali, l. si ita relictum, l. civitatibus vers. hæc amplius ff. de legat. 1. Barthol. de aliment. n. 39. comprobatur omnia Coler. de aliment. lib. 3. cap. 3. n. 9. 14. & 20. quod tantummodó procedit, si alimenta pauperi, & egeno debeantur, idem Coler. de aliment. d. cap. 3. n. 14. quod in alimentis debitis jure actionis locum non habet, nisi pauperi, & egeno debeantur extraditis infra num.

Quinta differentia consistit in eo, quod licet Judex officium suum impartiri non debeat, nisi petenti, ex l. 4. §. hoc autem judicium ff. de damn. infect. l. 1. §. si magistratus ff. de magistr. conven. l. de pupillo §. qui opus ff. nov. oper. nunt. in causa tamen alimentorum à jure debitorum Judex officium suum etiam non petenti impartire tenetur, Pontan. de aliment. cap. 1. n. 6. & cap. 16. n. 1. & seqq. Cord. de Lar. in l. si quis à liber. §. utrum n. 11. ff. deliber. agnoscend. Coler. de aliment. lib. 3. cap. 3. n. 21. Surd. de aliment. tit. 8. privil. 4. per tot. cum aliis Gabriel Alv. de Valasc. de privil. miserabilium personar. p. 1. q. 34. num. 14. Castill. de aliment. cap. 3. num. 22. & 23. & cap. 21. n. 2.

Quando autem Judex officium suum non petenti impartiri debeat, vel non? Videndi sunt ultra supra citatos Mart. de clausul. p. 1. clausul. 291. Fachin. controuv. lib. 9. cap. 77. Tiraquel. de privileg. pie caus. privileg. 152. Menoch. lib. 1. præsumpt. 52. Seraphin. de jurament. privileg.

33. num. 196. Tusch. lit. l. concl. 395. num. 36. Gratian. cap. 1. n. 6. 7. 13. & seqq. Giurb. decis. 13. n. 7. & 8. & decis. 70. n. 17. Farin. q. 34. n. 125. multi, quos citat Castell. d. cap. 21. quibus addo Guer. de invent. lib. 2. cap. 2.
- 49 Pro alimentis autem jure actionis persequendis Judex officium suum impartire non debet, sed officium suum ipsimet propositæ actioni accommodare tenetur, cui, uti ancilla Dominiæ suæ inservire debet, arg. l. quod si 4. §. 1. ff. de eo, quod certo loco, Guer. de inventar. lib. 2. cap. 2. n. 4. in terminis Pontan. de alim. cap. 1. n. 6. & cap. 16. n. 1.
- 50 quod ego intelligo, si pascendus pauper, & egenus non sit, quo casu etiam Judicis officium competit, & cætera privilegia, ut ex dicendis in 6. differentia compertum erit.
- 51 Sexta differentia inter alimenta non ab origine, seu causa debendi provenit, sed ex persona, cui debentur, & versatur in eo, scilicet, an, & quando alimenta pia sunt? in qua quæstione DD. diversimodè se habent; alii quippè ex text. in l. mela ff. de aliment. & cib. legat. l. Sancimus cod. de Sacrosanctis Eccles. & ex l. in ea cod. de compensat. & ex nostra Ord. lib. 4. tit. 78 §. 3. alimentorum causam piam, & favorabilem esse autumant, sive pauperi, sive diviti alimenta relinquuntur, aut debeantur, ita salicet. in l. si certis annis, cod. de pact. ubi Alex. Dec. n. 9.

& 10. & Alciat. n. 10. Jaron. in l. 1. cod. de fideicommiss. 3. limit. Gig. de pens. q. 51. n. 19. Duen. reg. 19. limit. 1. Simon de Prat. lib. 4. dubit. 11. n. 8. Marc. Anton. Genuens. pract. Eccles. tricen. 14. q. 392. n. 4. & alii, quos coadjuvando refert Cordub. de Lar. in l. si quis à liberis §. utrum ff. de liber. agnoscend. n. 3.

Alii vero DD. distinguentes 52 alimenta relicta, seu debita pauperi, & egeno à debitis diviti, & non egeno, illa pia esse, secus verò hæc habenda aiunt Barthol. scilicet in l. alio n. 4. & 5. ff. de aliment. & cib. legat. Alex. in l. si constante n. 18. ff. solut. Tiraq. in præfat. piæ cause à n. 21. Gutier. pract. lib. 1. quest. 44. n. 8. Mantic. de conjectur. ultim. volunt. lib. 6. tit. 3. n. 26. & 27. Menoch. præsumpt. 115. n. 15. lib. 4. cum aliis Valasc. de privileg. miserabil. q. 52. n. 17. & seqq. Surd. de aliment. tit. 8. privil. 1. n. 3. Monter. à Cuer. decis. 16. n. 21. Azaved. conf. 22. à n. 20. Mier. 4. p. q. 27. n. 21. relati à Cordub. ubi sup. n. 2. & per Castell. de aliment. cap. 3. n. 3. cui distinctioni ipse Castell. dict. cap. 3. n. 5. & 6. accedit cum moderamine infra dicendo, cum quo etiam eidem distinctioni mihi subscribere placet.

Moderamen, de quo proxime 53 sic se habet, alimenta relicta seu debita pauperi, & egeno æquè pia ac favorabilia sunt, si autem non pauperi, aut non egenti relicta, vel debita sunt, non pia, sed favorabilia erunt, &

& ita concludit *Cordob. de Lar. in l. si quis à liberis agnoscend. §. utrum num. 3. & 4. cum aliis Surd. dict. privileg. I. n. 9. Castell. sup. n. 5. & 6. & ita cum Roman. in authent. similiter n. 4. cod. ad l. Falsid. Dec. in cap. I. n. 17. de probat. Alex. lib. 2. conf. 121. n. 3. Bald. novel. de dot. p. 5. num. 6. Angel. tract. de testib. glos. 45. n. 5. tenet Pontan. de aliment. cap. 17. n. 2. & mihi probare videtur Ord. nostra lib. 4. dict. tit. 78. §. 3. ibi: quer por contrato, quer por testamento, ou por outro qualquer modo, porque a divida dos alimentos he taõ favoravel &c.*

54 Ait etiam idem *Castill. de aliment. d. cap. 3. n. 6.* alimenta eisdem privilegiis in jure expressis gaudere, five diviti, five pauperi eadem relicta sint, allegato *Sesse decis. 45. n. 3. Valensuel. Velasques conf. 10. n. 3. Gratian. cap. 586.* ubi distincte observavit n. 15. alimentorum causam esse privilegio fultam, *Menoch. lib. 4. presumpt. 122. n. 5. & 132. n. II.* quo supposito, & doctrina ejusdem *Castill. de alim. cap. 2. n. 5.* ubi tenet alimentis five ex legis, five ex hominis dispositione debitis quam plurima, & maxima privilegia à jure statuta competere, & aliis consideratis, mihi dicendum placet, quod si privilegia alimentis ratione ipsorum concessa fuerint, tunc eisdem privilegiis gaudebunt tam relicta pauperi, quam diviti, probatur *ex sext. in l. I. sæpius citata cod. de fidei-*

commiss. quatenus privilegium ibi concessum, ut per trinam solutionem testamentum approbatum maneat indistincte tum alimentis pauperi, tum diviti relictis competit, ut supra probavimus num.

Si privilegia concessa alimentis ideo sunt, quia relicta in ultima voluntate, tunc addebita ex contractu non extenduntur *ex d. l. I. cod. de fid. probatur*, quatenus privilegium ibi statutum ad alimenta ex contractu non extenditur, ut supra probavimus num.

Si privilegium indistincte concedatur etiam ratione alimentorum, tunc tum debitis ex juris, tum ex hominis dispositione competit, probatur *ex Ord. lib. 4. dict. tit. 78. §. 3.*

Si verò concedatur privilegium, quatenus debentur egeno, & pauperi, tunc solum competunt, quando pauperi, & non diviti debentur, aut relinquuntur, probatur extraditis per *Vel. dissert. 39. n. 41. vers. ad minorem, & ex nostra Ord. dict. lib. 3. tit. 18. §. 6. in verbis adductis sup. n. I. & ex l. 6. ff. cess. bonor.* alimenta namque à jure debita solum pauperi, & egeno debentur, ut infra probavimus. Ex quibus probatur, quod diximus supra n. 45. *in quarta differentia in fin. & in 5. different. n. 50. in fin.*

Septima differentia versatur in eo, quod alimenta ex dispositione hominis debita etiam pro tempore præterito peti possunt, & in eodem

59 dem libello, secus tamen debita ex
 juris dispositione, quæ peti nequent,
 cum Paul. de Castr. Jaf. Dec. Alex.
 Felin. tenent Joan. Baptist. Pontan.
 de aliment. cap. 12. n. 1. & cap. 16. n.
 8. & cap. 17. n. 1. cum Bart. in l. si li-
 bertis 18. §. manumissis num. 3. ff. de
 aliment. & cibariis. legat. Reminald.
 Curt. senior, Bologn. in addit. ad
 Joan. de Anan. Ber. Ascan. de patr. po-
 testat. cap. pen. effect. 17. n. 24. & 62.
 Cephal. cons. 280. Cordub. de Lar. in
 l. si quis à liberis in princip. n. 17. &
 §. si quis ex iis n. 156 ff. de liber. ag-
 noscend. Nat. Tob. Non. Menoch. cons.
 231. n. 33. tenet Coler. de aliment. lib.
 3. cap. 4. n. 5. 17. & 25. & cap. 6. n.
 14. allegans text. in l. si ancillam 4.
 ff. pro suo, l. filium familias 27. §.
 fin. ff. quando dies legat. cedat, Rot.
 p. 2. divers. decis. 203. cum aliis Sa-
 bel. §. alimenta n. 16. & ratio diffe-
 rentiæ infra apparebit.

60 Quatenus diximus alimenta
 præterita ex dispositione juris debi-
 ta peti non posse, limitatur primò,
 nisi debitor judicialiter interpella-
 tus fuerit, quo casu à tempore mo-
 ræ præjudicalem interpellationem
 contractæ alimenta debentur, ita
 cum text. in l. item si filiusfam. 7. §.
 quod dicitur ff. ad Macedonian. tenet
 Coler. de aliment. lib. 3. cap. 4. n. 18.

61 Limitatur secundò, quando
 alimentarius necessitate præssus ad
 suam inopiam sublevandam æs alie-
 num contraxit, quo in casu alimen-
 ta præterita simul cum debito con-

tracto alimentorum debitor solvere
 tenetur, Pontan. de aliment. d. cap.
 12. n. 1. Idem cum Barthol. in l. liber-
 tis, quos n. 3. ff. de aliment. legat. &
 in authent. res, quæ n. 6. cod. com-
 mun. delegat. & cum aliis cap. 4. n. 4.
 Ascan. de patr. potest. d. effect. 17. n.
 25. Joan. Ros. in epitom. omn. suc-
 ces. n. 73. cap. 21. Joan. Gutier. alleg.
 14. n. 2. Cordub. de Lar. in d. l. si quis
 à liber. §. si quis ex his ff. de liber. ag-
 noscend. n. 136. cum aliis Coler. de
 aliment. d. lib. 3. cap. 4. n. 7. & n. 11.
 ubi restringit ad debitum contractū,
 quod alimentorum necessitatem
 non excedat, nec in alios usus con-
 versum sit, & ita judicatum refert
 Gratian. forens. cap. 20. num. 19. &
 cap. 104. n. 57. & cap. 815. n. 4. &
 cap. 954. n. 39. & cum aliis Sabel. d.
 §. aliment. n. 16.

Sed in proxima hypothesi du- 62
 bium est, an actio solum creditori
 competat, an etiam ipsi alimentario
 Coler. d. lib. 3. cap. 4. num. 10. allegat.
 text. in l. ult. ff. de in rem vers. Bar-
 thol. in l. libertis quos 18. §. manu-
 missis ff. de alim. & cibariis. legat. Bero
 cons. 178. n. 19. vol. 1. & Bursf. cons.
 83. n. 7. in fin. Joan. Gutier. allegat.
 14. n. 4. ait tantum creditori compe-
 tere, Gratian. vero d. cap. 20. n. 19.
 & loc. sup. citat. Mart. Sperell. Giz-
 zarel. & cum iis Sabel. d. §. alimen-
 ta n. 16. tenent utrique actionem
 competere, & licet d. l. ult. ff. de in
 rem vers. & Barthol. loc. proxim. ci-
 tat. alimentario actionem non de-

M negent,

negent mihi placet doctrina Gratian. cum negari non possit ad utrumque interesse debitum contractum solvi, cuius commodi ratione actio competit, *arg. text. in l. stipulatio 38. §. stipul. 20. ff. de verbor. obligat. §. alteri 18. & §. sed & si quis, Inst. de inutil. stipulat.*

63 Qualis autem actio in hoc casu creditori competat? Respondit Coler. *de alim. d. lib. 3. cap. 8. n. 4. & seqq. negotiorum gestorum esse* (ubi quæ alleganda, & probanda docet) & etiam *de in rem verso* competere verum est *ex l. ultim. ff. de in rem vers.*

64 Limitatur tertió, quando alimentario debitor alimentorum necessitatem, & indigentiam attulit, ne alias ex malitia sua sentiat commodum contra vulgares juris regulas, *l. itaque fullo ff. de furt. l. in fund. ff. de reivendicat. cap. cognoscetes de constit. cap. intelleximus 7. de jud. interminis Coler. de alim. d. lib.*

65 3. *cap. 4. n. 12.* afferens exemplum de uxore à marito sine justa causa è domo expulsa, vel quando illa ob sevitas mariti divortium facit quibus casibus alimenta præterita peti possunt, secus tamen si mulier sponte à marito absque causa divortium fecit.

66 Limitatur quartó, quando ex vi legis, vel locorum statuti secundó geniti à successione ob primogenitorum prærogativam excluduntur, quo casu alimenta legitimahæ-

reditatis portionis loco subrogantur, & etiam præterita debentur, *Fiber. Decian. vol. 1. conf. 9. n. 48. juncta doctrina Menoch. conf. 81. q. 6. n. 56. & seqq. & Soccin. sen. conf. 57. q. 3. n. 32. vol. 4. Molin. de primog. lib. 2. cap. 15. n. 5. (quem per totum vide) Coler. de alim. lib. 2. cap. 9. n. 44. & 45. & lib. 3. cap. 4. n. 13.* Quæ qui- 67 dem limitatio apud nos in usu nequit præterquam si rescripto Principis habens plures filios maioratum ad favorem primogeniti constituerit, quo casu alimenta loco legitimæ portionis debentur, *Surd. de aliment. tit. 4. q. 9. n. 22. & 23.* ubi etiam tenet in hoc casu proprietatē bonorum vendi posse.

Dum diximus alimenta ex 68 dispositione hominis debita etiam præterita peti posse, ampliatur primò, quando legatarius alimenta sibi legata esse ignoraverit, quia adhuc peti possunt, *cum Bald. conf. 235. vol. 1. Petr. de Anchbar. apud Juan. Cald. conf. 21. sub tit. de testam. Cas. de Ursil. decis. 252. n. 3. tenet. Coler. de alim. lib. 3. cap. 4. n. 20.*

Ampliatur secundó, etiam 69 quando hæres, vel alius alimenta solvere obligatus à legatario interpellatus non fuerit, *l. cum unus 10. §. verbis, l. libertis, quos 18. §. manumissis ff. de alim. vel cibar. legat. Coler. sup. n. 21.* quin obstat glos. *in cap. cupientes 16. §. si vero in discordia, verbo contempserint de elect. in 6.* quia ibi solum agitur, an quis ab aliis

aliis juribus excidat ob alimenta denegata, uti advertit Coler. *d. cap. lib. 3. n. 22.*

70 Ampliatur quartó, ut hujusmodi alimenta præterita legatarius adhæredes, & successores transmittat ex *l. 4. vers. post diem cedentem, d. l. libertis 18. §. manumissis ff. aliment. legat. Bart. in l. solent n. 3. ff. eod. tit. Gig. de pens. q. 52. n. 5. Cordub. de Lar. in l. si quis à liberis §. siquis ex his n. 140. ff. de liber. agnosc. Nat. conf. 387. n. 3. Corneus lib. 1. conf. 183. Coler. de alim. lib. 2. cap. 12. n. 60. ubi judicatum refert, & ibidem declarationes pro extensione, & restrictione hujus conclusionis refert.*

71 Limitatur primó, quatenus diximus alimenta præterita ex dispositione hominis debita peti posse, quando legatarius conditioni (ut à verbo juris consultis solemni non discedam) potestativæ legato adjectæ sua sponte non obtemperaverit, *l. libertis, quos §. manumissis ff. de alim. & cib. legat. Bart. lib. 1. conf. 211. n. 7. quæ quidem limitatio est materia text. in l. si ea conditione 3. l. si plures 6. in fin. cod. de condit. insert. l. Mavia 13. de annuis legat. de qua Coler. de aliment. lib. 2. cap. 12. à n. 75. & lib. 3. cap. 4. num. 23.*

72 Limitatur secundó, quando alimenta adulterinis, & incesto genitis filiis relinquuntur, quia cum hujusmodi legatum intra famis necessitatem solummodó validum sit,

& non ultra, ut cum *Barthol. Bald. Bertrand. Lauren. Calcan. Roland. à Vall. de lucr. dot. q. 94. num. 2. Anton. Gabr. commun. opin. lib. 6. de alim. concl. 1. num. 19. Angel. de testament. glos. 69. n. 4. tenet Coler. de aliment. lib. 1. cap. 6. n. 153. Pinb. de testam. disp. 5. sect. 1. §. 4. n. 78. Mostaf. de caus. piis lib. 8. cap. 11. n. 34. & per hos citati jam necessitas cessavit, quia jam de sibi necessariis antea alimentarius propexit, ita in terminis idem Coler. de alim. dict. lib. 3. cap. 4. n. 24.*

Limitatur tertió, ut non procedat in alimentis ex contractu modo secundario, seu ex causa debitis, puta, in debitis donatori ob gratificationem secús si convenerint alimenta præstari, vel patrono Ecclesiæ, ita restringit Coler. *d. lib. 3. cap. 4. num. 26. junctis notatis lib. 1. cap. 13. à n. 57. de alimentis patrono Ecclesiæ debitis, text. in cap. contra 29. cap. quicumque 30. caus. 16. q. 7. & ibi DD. Amostaff. de caus. piis lib. 5. cap. 5. n. 65. Gratian. de sup. cap. 552. novitèr cum aliis Francis. de Fragn. de jur. patronat. tom. 1. p. 1. can. 3. cas. 1. 2. 3. 4. & 5.*

Ut huic septimæ differentiæ finem imponamus, sciendum est, alimenta futura dici, quæ à die litis motæ deberi incipiunt, & id tēporis transgressa præterita nuncupari, Coler. *de aliment. lib. 1. cap. 1. n. 17. Caputaq. vol. 1. decis. 18. & 24. Nat. lib. 1. conf. 108. Surd. de alim.*

tit. 8. privileg. 60. n. 16. Lancelot de attentat. 2. p. cap. 12. limitat. 24. n. 8. Rugin. de appellat. §. 2. cap. 3. Salgad. de Reg. proct. p. 3. cap. 1. n. 10. & II. Sabel. §. alimenta sub n. 16.

75 Octava differentia est, quia cum Judicis officium actionis defectum per se ferat *ex text. in l. queritur ff. de ann. legat.* alimenta ex Judicis officio debita tantum in casu necessitatis, & inopiæ ab alimentario, utpotè fundamen suæ intentionis allegandæ, & probandæ debentur, secus si per viam contractus, seu aliàs jure actionis debeantur, hoc namque in casu tum pauperi tum diviti debentur, & peti possunt *l. siquis à liberis §. sed si filius 7. & §. aliment. 19. ff. de liber. agnosc. l. qui filium 4. ff. ubi pupillus educar. deb. facit l. 1. cod. de mendic. valid. lib. 11. tenent Pontan. de aliment. cap. 4. n. 2. Coler. lib. 1. cap. 2. à n. 18. & lib. 2. cap. 9. n. 16. & cap. 10. n. 21. & lib. 3. cap. 10. à num. 6. cum aliis Vel. desfert. 39. n. 41. vers. ad minorem, cum Alex. Dec. Jason. Cocc. decis. 402. n. 11. & 12. & cum Rot. tenet. Sabel. §. alimenta n. 15. Surd. de aliment. tit. 1. quæst. 78. num. 32. & tit. 7. q. 6. & 9. & 14. n. 15.*

78 Licet tamen filio spurio, vel incestuoso alimenta legata actione ex testamento peti possint, in hoc tamen casu legati vires intra, & non ultra inopiæ sublevamen extenduntur ex traditis *sup. num.* Et in terminis cum Peregrin. de jur. Fisc. lib.

3. cap. 18. n. 69. Joan. de Ros. in epitom. success. cap. 22. n. 3. & seqq. reprobato Covar. in Epitom. lib. 4. Decret. p. 2. cap. 8. §. 6. n. 10. tenet Coler. de aliment. lib. 3. cap. 10. num. 11.

Ex traditis ratio septimæ differentiæ ibi promissa apparet, scilicet, quia, cum alimentariis per officium Judicis alimenta ob sublevandam inopiam, né fame pereant debita sint, pro præterito tempore adhuc fame laborare dici non potest, & ita Barthol. in *l. libertis, quos 18. §. manumissis n. 3. ff. de aliment. & cibari. legat. quem sequitur Alex. vol. 2. conf. 7. n. 10. & vol. 5. conf. 72. n. 9. Socin. Sen. volum. 4. conf. 57. n. 37. Philip. Deci. in l. de alim. 8. n. 5. cod. de transact. & ibid. Reminald. Curt. n. 14. Bero. volum. 2. conf. 52. n. 2. & 118. Ascan. de patr. potest. cap. penult. effect. 17. n. 24. Cordub. de Lar. in l. siquis à liber. ff. de liber. agnoscend. & cum aliis Coler. de aliment. lib. 3. cap. 4. n. 5. Pontan. de aliment. cap. 4. n. 4.*

Non incongruum hic erit scire, seu potius memoria repetere, 80 quando quis, undè se alat habere videatur, & primo dicitur ille, qui manuum mercede sibi victum quærit, *l. siquis à liberis §. deinde ff. de liber. agnosc. Barthol. in l. si maritus ff. soluto matrim. Socin. lib. 4. conf. 121. n. 47. Pontan. de alim. cap. 4. n. 2. Coler. de alim. lib. 1. cap. 1. n. 23. Surd. de alim. tit. 7. q. 6. à num. 1. ubi multa de exercenti artem tradit Petrus Barb. ad l. maritum 13. ff. solut. matrim.*

matrim. n. II. Garcia de expens. cap. 4. num. 22.

81 Nisi tamen alimenta petens tanta nobilitate præfulgeret, ut absque dedecore eum mechanicas operas suscepisse non diceretur *Barthol. in l. I. vers. hæc lex, cod. de aliment. valid. lib. II. Abb. in cap. cum haberet colun. fin. n. IO. de eo, qui duxit in matrim. Aymon cons. 199. n. 2. idem Pontan. de aliment. d. cap. 4. num. 2. Surd. ubi sup. à n. 12. Barb. ubi supr. idem Garcia sup. n. 22.*

82 Vel nisi fortunæ talis obnoxius nullus suscipiendos labores, nullaque opera habeat exercenda, puta filius factus Doctor, vel Advocatus libris, vel clientibus destitutus, cujus non matutinus consultor ostia- r ulset, vel qui vis illum alius neget consulendum, ideoque paupertate laboret, & in casu simili ita judicavit Senatus noster Domus Supplicationis alimentis per filium Advocatū in hac Curia Ulissiponensi à patre petitis deferens, & bene judicatum arbitror *ex notat. à Surd. de aliment. d. tit. 7. q. 6. n. 16. ubi ait, quòd si per artem exercitam tantum quis percipere non posset, quantum ad alimentia sufficeret, tunc quod ad integra alimenta deest, per patronum supplendum esset, uti colligitur ex l. si quis à liberis §. sed si filius à contrario sensu ff. liber. agnosc. & ibi Cordub. n. 132. & ab eod. Surd. ibid. d. n. 16. & seqq. ubi ait quando ob morbum, vel aliud impedimentum ar-*

te, exercitio, munere ve fibi injuncto uti non potest, quod totum Judicis arbitrio relinquitur, & probari moneo *ex l. si quis à liberis §. sed si filius, ibi si modo cum opificem te esse dicas, in ea valetudine est, ut operi sufficere non possis.*

Secundo modo, undè se alat, 83 habere dicitur, qui bona habet, ex quorum redditibus alimenta sumere possit cum aliis *Surd. de aliment. tit. 7. d. q. 6. n. 2. & seqq.* qui redditus si non sufficiant, pro eo, quod deest, alimenta petere potest, *idem Surd. prox. à n. 16. ubi n. 21.* cum aliis arbitrio Judicis relinquit, quando filius alere se ipsum posse dicatur.

Si autem filius, vel alius ali- 84 mentarius ædes egregias extructas, vel Palatium picturis, imaginibus, aut statuis ornatum, vel alias prædium magni æstimandum, sed parvi redditus habeat, an vendere ea, ut se ex prætio alat negant *Bald. volum. 2. cons. 30. per text. in l. qui bonis 6. ff. cess. bonor. Roland. à Vall. volum. 2. cons. 55. n. 6. Menoch. cons. 7. n. 18. & cons. 87. n. 66. aliis, quos refert Coler. de alim. lib. I. cap. I. n. 18. Barb. in l. maritum ff. solut. matrim. 13. & 17. in quibus locis intelligo eum allegare voluisse Guer. tract. 3. de tutoribus lib. 5. cap. 15. n. 46. & pro hac parte facit text. in l. fin. §. ipsum autem, & §. filiis autem familias cod. de bonis quæ liberis.*

Contrariū impugnando *Bald. 85 dict. cons. 30. & ad ejus fundamenta respon-*

respondens tenet *Coler. de aliment. d. lib. I. cap. I. n. 19. & Barb. ubi sup. d. n. 17.* quibus accedere potest idem *Guerreir. ubi sup. n. 47.* parum sibi constans, uti ex n. 54. patet.

86 Quid ergo dicendum ingenii mei vires longe supergreditur, quia licet *d. l. si quis à liberis §. sed si filius, & §. de alimentis ff. de liber. agnoscent. alimenta pro modo facultatum præstari jubeat, & ex inde, & ex leg. jus alim. circa principium ff. ubi pupillus educar. oporteat, & ex l. penult. ff. de aliment. & cibar. legat. & ex l. aliis juribus DD. communiter deducant proprietates bonorum alimentorum causa vendi non posse, prout cum mult. *Surd. de alim. tit. 4. q. 9. à n. 1. cum aliis Salgad. in labyrinth. I. p. cap. 24. n. 18. Garf. de expens. cap. 4. n. 18. cum multis Coler. de alim. lib. 2. cap. 2. n. 35. Guer. de tutorib. lib. 5. cap. 15. n. 28. & 29. & d. tract. lib. 7. cap. 3. n. 21.* contrarium tamen uti verius tenet *Barb. in d. l. maritum 13. ff. soluto à n. 17.* probans ex eo, quod si licet patri filium vendere pro alimentis *l. 2. cod. de patrib. qui filios distraxerunt, & de Eris sithone ait vates:**

*Filia restabat non illo digna Parente
Hanc quoque vendit inops.*

Ovid. 8. Metham. vers. 853. Solorjan. de Parricid. crim. lib. 2. cap. 7. per tot. à fortiori bona filii vendere poterit, l. in suis in fin. ff. de liber. & posthum. & ita pater ad alendos filios bona alienare cogitur, præterquàm

quando ex venditione, nisi propria alimenta obtinere non posset, multosque casus *Surd. refert. d. tit. 4. q. 9. à n. 17.* in quibus bona ad alimentum præstanda alienari possunt, ac debent, & alios congerit *Castill. de aliment. cap. 36. per tot. cum §§. seqq. alios Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 2. à n. 38. alios Boss. de alim. cap. 13. §. 2. à n. 797.* apud quos, quando opus fuerit casus, in quibus bona ad alimenta vendi possint nec ne? Vide pro conciliandis iis contrariis opinionibus, quas uno verbo cogito posse conciliari, nempe, primam procedere, quando ex fructibus alimentariis succurri potest, secundam vero, quando aliter succurri non potest absque eo, quod bona distrahantur; undè in quæstione inter *Bald. Barb. & Coler. controversa supraque considerata hæc mihi mens placet, si Palatii scilicet, vel domus præmium omninò æquum pro iis vendendis haberi possit, tunc alimentarius vendere cogitur, ut præmium in prædiorum emptionem convertat, ex quorum redditibus alimenta percipere possit, uti concludit *Barb. in d. l. maritum 13. ff. solut. respectu debitoris, qui bonis cessit, & respectu mariti, cum *Imol. Surd. d. tit. 4. q. 10. n. 18. ubi Jason, & Arctin. refert, & ita Barb. adversus maritum sup. n. 14. secus tamen erit, si condignum domus, vel Palatii præmium inveniri non posset juxta hypotheses optimè per Barb. ubi sup. n. 15.***

n. 15. sub vers. quo ita allatas, quibus eventibus ad alienationem alimentarius cogendus non erit, sicut etiam non cogeretur, quando ei esset indecorum eadem re carere per rationes circa artem, vel artificium utendum *sup. num.* expensas, & etiam quia cum habitatio optima alimentorum pars sit, talis esse potest alimentarius, ut ei in Palatio, vel domo egregia habitare necesse sit, qua hypothese data ad alienationem cogendus non est, tu autem meliora cogita.

87 Tertio modo quis unde se alat habere dicitur, quando ex bonis suis tot fructus unius speciei, puta, vini habet, quorum pretio alios necessarios, puta, frumentum comparare potest, circa quos, & similes fructus versari nequit restrictio an vendi, an custodiri consueverint, ut in specie ait Coler. *de aliment. dict. lib. 1. cap. 1. n. 20. & seqq.* intelligens ita generaliter *l. jus alimentorum 3. ff. ubi pupillus educ. loqui ex l. divortio 8. si vir in fundo ff. soluto*, ubi aurum, argentum, & arena effossa in fructu esse dicuntur, & in alimenta uxoris à marito convertenda.

88 Quarto tandem, habere unde se alat dicitur ille, qui personas alias idoneas habeat, à quibus prius alimenta petere debeat, ac possit Coler. *ubi sup. n. 24.* quæ quidem conclusio nihil aliud est, quam materia, qui prius ad alimenta conveniendi

sint? de quo vide *Ord. lib. 1. tit. 88. §. 10. cum seqq. ubi Barb. & Peg. Surd. de aliment. tit. 1. per tot.*

Nona differentia inter alimenta officio Judicis, seu juris dispositione, vel ex dispositione hominis debita in eo consistit, quia alimentarius juris dispositione operas in domo alimenta præbentis præstare tenetur; factis tamen alimentarius ex hominis dispositione, Barthol. *in l. Cajo §. imper. in fin. ff. de aliment. leg. & in l. divortio ff. solut. matrim. & in l. de aliment. Alex. lib. 4. cons. 56. n. 8. cum quib. Pontan. de alim. cap. 7. n. 8. & cap. 17. n. 12. Coler. de aliment. lib. 2. cap. 6. per tot. Petr. Barb. in l. 2. ff. solut. 1. p. n. 26. Surd. de alim. tit. 4. q. 29. per tot. Gom. in l. 50. Tauri n. 48. versic. adde tamen, Trintacinq. var. resolut. lib. 1. tit. de aliment. resolut. 1. n. 25. & seqq. cum aliis Sabel. §. alimenta num. 6. vers. qualiter Pech. de testam. conjug. lib. 5. cap. 25. num. 5. Bertrand. volum. 4. cons. 45. n. 14. Corn. volum. 3. cons. 148. n. ult.*

Quam differentiam declarando, sciendum est, operas alias officiales esse, alias artificiales, seu fabriles Zaf. *in l. si non sortem §. libertus ff. de condit. indebit. Ronchegal. de duobus reis in l. 5. ff. eod. tit. num. 11. Surd. de aliment. tit. 4. q. 29. n. 56. & seqq. Herman. de Frieder. Caroc. de locat. tit. de sub locatione q. 27. fol. 99. Donel. lib. 2. com. cap. 18. ubi Usuald. alios refert, Cujac. lib. 17. observ. cap.*

cap. 14. Anton. Faber, quem refert, & sequitur Schifordeq. lib. 3. tract. 26. q. 3. Arias de Mes. lib. 2. var. cap. 16. n. 13. cui addo Vvesembec. in paratitl. ad tit. de oper. libert. Pichard. de acquirit. per adrogat. in princ. à n. 64. Fabium de Anna conf. 3. à n. 14. D. Amayam in l. unic. ne operæ à colatoribus exigantur à n. 4. & innumeros referentem D. Velam I. tom. dissert. 55. à n. 61. Carvalb. de una, & altera quarta p. 1. à n. 312. tenet cum aliis Olea de cess. jur. tit. 3. q. 6. n. 2. Officiales in obsequio, sive potius in officio personæ, attenda doctrina Oleæ sup. num. 6. consistunt, commodoque illius, cui debentur cedunt, & adimplentur in adesse, comitari, cantu, sono, saltuque oblectare, lectum sternere, aquam haurire, mensam apponere, ut cum Alciat. in l. sciendum §. item in l. ff. verbor. significat. Coras. in l. admonend. n. 22. ff. de jurejurand. Barthos. Angel. Castrens. Alex. & Jason. in l. non sortem d. §. libert. Cordub. in l. si quis à liberis §. si quis ex iis ff. liber agnoscend. n. 231. tenet Surd. d. q. 29. n. 57. Roncbeg. sup. Frid. Husan. de hominib. cap. 6. n. 56. ita respicientia negotia ejus, cui debentur exercere, Roncbeg. ubi sup. d. n. 11. in camera servire, missæ assistere, in exempla deducit Joan. Herman. Stammf. de servit. person. lib. 2. cap. 6. n. 1. Retes de donat. cap. 3. n. 17. Olea d. tit. 3. q. 6. n. 7. & Vel. dissert. 35. num. 61. & seqq.

Quæ quidem operæ officiales, 92 utpoté personales, & personæ coherentes transmitti ac delegari nequeunt ex text. in d. l. non sortem §. libert. ff. de condit. indebit. ubi Jas. n. 16. Barth. in l. pro hærede §. siquid tamen ff. acquirend. hæredit. Bald. in l. liberti, libertæque cod. de bon. libert. colum. 4. vers. item dubitatur, l. 1. §. ne autem cod. de caduc. tollend. Tiraquel. de retract. consang. §. 26. glos. 1. n. 48. Roland. volum. 2. conf. 47. n. 7. probat Surd. d. tit. 4. q. 29. n. 59. tenent Roncbegal. ubi sup. d. num. 11. Joan. Herman. d. lib. 2. cap. 6. n. 1. d. l. si non sortem §. libertus, l. unica §. ne autem, cod. de caduc. tollend. l. operæ 9. §. 1. de oper. libert. l. si patroni filius ff. ad Senatus cons. Tribel. ibi: operarum actio, quæ transferri non potuit, Bart. Jas. & Bald. in d. §. libertus Tiraquel. de retract. Lignag. §. 26. glos. 1. n. 51. Caroc. n. 18. Roland. à Valle conf. 28. n. 7. vol. 2. Plaz. de delict. cap. 45. n. 5. Matienzus in l. 5. tit. 11. lib. 5. glos. 2. n. 27. Vel. n. 65. Anna n. 44. Anton. Faber Pichard. Cojac. ubi proximé. Mesa n. 14. D. Larrea alleg. fisc. tom. 2. alleg. 120. n. 12. nec adhæredes extraneos transeunt, d. l. fabriles 6. ibi: Officiales vero non transeunt, l. si operarum 29. ibi: Translationem hæredi extraneo non esse dandam Carvalb. sup. n. 139. cum aliis Olea sup. n. 13.

Fabriles vero, quæ ab artificio artificiales quoque dicuntur sunt pictoriæ, textoriæ, lanificæ, statuariæ,

riæ, & similes ab artificibus fabricandæ, cum aliis idem *Surd. de aliment. d. tit. 4. q. 29. n. 57. Roncbeg. ubi sup. d. n. 11. Joan. Herman. d. lib. 2. cap. 6. d. n. 1. d. l. si non sortem §. libertus*, ibi: *sed fabriles veluti pictorias ff. de condict. indebiti, Fab. de Anna d. conf. 3. à n. 41. Calvin. lexicon jur. verb. operæ, Arias de Mesa d. cap. 16. n. 15. cum aliis Olea sup. num. 8.* quæ quidem operæ transmitti, ac delegari possunt, etiam invito eas præstare adstricto, ut cum aliis idem *Surd. d. q. 29. n. 6. Roncbeg. ubi sup. d. n. 11. Bonacos. de serv. & famul. q. 86. Caroc. de locat. part. 2. q. 119. per tot. quem citat Olea sub tit. de sub loc. q. 27. & q. 29. Bald. in l. 1. n. 9. cod. qui bonis cedere poss. cum Bart. Alciat. & Zas. & aliis idem Joan. Herman. de serv. persol. d. lib. 2. cap. 6. n. 1. l. operæ §. 1. ibi: Sane enim, si in artificio sint, jubente patrono, aliis cedi possunt, d. l. si non sortem §. libertus ibi: nisi forte in artificio sint; hæ enim jubente patrono, & alii edendæ sunt; l. patronus §. 1. cum seqq. ff. de oper. libert. docet Jas. in d. §. libertus n. 28. & ibi Bart. n. 30. Caroc. de locat. d. q. 27. num. 18. *Surd. de aliment. tit. 8. privileg. 55. n. 10. & tit. 9. q. 22. n. 4. & 5. Fabius de Anna d. conf. 3. n. 65. Gothofred. in d. l. fabriles 6. lit. N. Cujac. obs. lib. 17. cap. 14. Donel. d. cap. 18. Anton. Fab. d. princip. 2. illat. 12. & 33. circa finem Viscont. conc. jur. verb. servitor. Tiraquel. de retract. Lignag. §. 26.**

glos. 3. n. 26. quos refert d. Olea sup. n. 11. & intelligit n. 12. eodemque sensu accipiendus est Carvalb. & alii ab eod. Olea n. 10. relati.

An transmitti, ac delegari pos. 94
sint aliquando etiam operæ obsequiales, puta famuli ad certum tempus conducti, quia tunc illius operæ obsequiales esse desinant, cum *Bart. in d. l. si non sortem d. §. libertus* cum quo transiere *Angel. Fulgos. Cast. Alex. & alii, Castrens. in l. 2. in princ. ff. solut. matrimon. ait Surd. d. q. 29. n. 61. ubi ponit concordiam, nisi deterior servientis famuli conditio efficeretur; aliter distinxit Olea d. tit. 3. q. 6. n. 11. miscendo opera à famulis debita cum debitis ab artificibus, de quibus locutus n. 10. nēpè, quod ut delegentur consensus necessarius operas debentis sit, secus verò, si transmittantur procuratorē in propriam causam constituendo, quæ distinctio confunditur ex traditis per eundem *Oleam ibid. n. 17. afferentem de consensu libertorum obsequialium operarum cessionem valere, & ita intelligi text. in l. si non sortem §. libertus, quod licet non probatum ex d. §. libertus, verum credo exemplo ususfructus proprietatis Domini consensu transmissi, quo utitur idem Olea ex l. 4. ff. novat.**

Sed aliter in puncto distinxit 95
Joan. Herman. Stammf. lib. 2. cap. 6. sub n. 1. ibi: Aliæ sunt operæ quæ ex artificio dedito præstantur Domino,

ut sunt pingere, scribere &c. Et hujusmodi operæ, quas Ulpianus in d. l. si non sortem 26. §. libertus, & ad eam l. Zasius n. 17. ff. de condict. indebit. indifferenter artificiales, & fabriles vocat, etiam alii à Domino delegari possunt l. 63. §. 1. ff. delegat. 3 l. 6. l. 9. §. 1. l. 23. de oper. libert. & ibidem VVesemb. d. l. si non sortem §. libertus 12. vers. sed si operas, & vers. sed si, & ibidem Zas. n. 16. & 17. Alciat. ad d. l. Sciendum 70. n. 5. cum 3. seqq. ff. de V. S. Carac. d. loc. & cond. p. 2. q. 119. per tot. adeó ut & famulus ad fabrilium harum operũ præstationem ex Domini delegatione alii teneatur invitus, l. 3. l. 24. §. 1. ff. de us. & usufr. leg. Bonacossa de serv. & famulo quæst. 86. Jacobin. de Royd. n. 1. & 2. Zasius in suis singular. lib. 1. cap. 3. n. 50. Bald. in l. 1. n. 9. vers. tu concordia cod. qui bona cedere possunt, ubi de creditore ait, quód operas promissas alteri pro certa mercede locare valeat. Operæ namque artificiales ejus sunt naturæ, ut jubente Domino cuique edi debeant dict. l. 9. Zasius d. loc. Bartol. in d. l. si non sortem 26. §. libertus n. 30. ubi interminis, si conduxisti, querit operas cujusdam servitoris, an possis illum servitorem alii concedere, eo in vito, vel actionem alteri cedere, quam adversus eum habes? Et certé siquidém promisit tibi servitium, quod concernit personam tuam, & tunc non poterit alteri delegari, si veró aliud promisit, puta scribere,

& similia, tunc poterit alteri delegari &c. Quæ quidem doctrina est eadem, & originalis ipsius Bart. quem sequor jubente Ord. lib. 3. tit. 64. §. 1. cum reprobata saltem communiter, eam non inveniam, imò probetur ex text. in leg. 9. ff. de oper. libertor. ibi: Fabriles autem, aliæ vè ejus generis sunt, ut à quocumque, & cuicumque solvi possint. Sane enim si in artificio sint, jubente patrono, & alii edi possunt.

Sed si famuli operæ artificiales 96 conductæ sint, tunc delegari possunt uti concludit Bart. dummodo famuli non interfit domino suo, an alii operas debitas præstare, & ita intelligendus Surd. d. n. 61. & in locis allegatis per Olea d. n. 12. in terminis Joan. Herman. d. lib. 2. cap. 6. n. 3. veluti quando (ut ita communiter dicitur) cessionarius sit rixosus, odiosus, vel aliter male affectus, idem Herman. d. cap. 6. n. 5. de quibus, & aliis quæstionibus supra citatos cōsules.

Infertur filium alimenta in do- 97 mo patris recipientem operari debere, aliàs alimenta ei denegari posse, uti cum text. in l. qua actione in princip. ff. ad l. aquil. l. eum, qui §. si filius ff. de furt. l. 1. ubi Luc. de Pen. n. 17. cod. de agric. & cens. lib. 11. Abb. in cap. literas n. 28. de restit. spoliat. Rebus. in tract. de congr. port. n. 99. & cū text. in l. si siquis à liberis §. si parens ff. de liber. agnoscend. Angel. Bald. Cacialup. Alciat. Salicet, tenet Surd. de aliment.

aliment. diſt. tit. 4. q. 29. n. 2. & 3. cum text. in l. sicut 48. & ibi glos. & aliis ex supradictis Doctoribus, & cum Corſet. ſing. 383. verb. uxor in ſin. Bonacoff. de æquitat. canonic. concl. ſecunda (ubi de communi opinione teſtatur) tenet Coler. de alim. lib. 2. cap. 6. n. 3. aſſerens filios quæcumque ſervitia, obſequia, curationes in infirmitatibus, totum id, quidquid ve maius ex cogitari queat parentibus debere tenet Guer. de diſiſionib. lib. 2. cap. 12. n. 50. ubi refert. Penel. in l. 1. cod. de bon. matern. p. 3. n. 62. verſ. infertur. 11. Barb. in Auth. unde ſi parens cod. de inofficioſ. teſtament. n. 14. Cov. in cap. cum in officiis de teſtam. n. 11. Fach. lib. 3. cap. 47. Gutterr. de juram. confirmat. p. 1. cap. 5. n. 24. & præſt. lib. 3. q. 43. n. 16. Garc. de donat. remunerat. n. 41. Mangil. de imput. q. 29. n. 14. & 40. & q. 45. n. 24. Seraph. de privileg. jurament. privileg. 722. n. 1. Baeff. de non meliorand. filiab. cap. 17. n. 3. Mier. de maiorat. p. 1. q. 22. n. 19. & 166. Marth. de ſucceſſ. legal. tom. 1. p. 1. q. 25. p. 11. n. 3. & 14. Azev. e Matienſ. in l. 12. tit. 6. lib. 5. nov. recopilat. gloſ. 2. n. 4. Menoch. de arbitr. caſ. 132. n. 4. tenet etiam Mend. à Caſtr. ad l. cum oportet. cod. de bon. quæ liber. 1. p. n. 23.

98 Unde filio in re patris laboranti nullum ſalarium debetur, licet contrarium tenuerint aliqui, quibus refutatis, probat cum Jaſ. in l. illud cod. de collat. num. 8. Navarr. in Ma-

nual. cap. 17. n. 144. & 148. Parlador. lib. 1. quotidian. cap. 19. per tot. Gutterr. de juram. confirmator. p. 1. cap. 5. n. 17. & 18. Greg. Lop. in l. 3. tit. 2. p. 2. Barb. ad Ord. tit. 97. §. 16. n. 4. Morq. de diſiſ. bonor. lib. 4. cap. 3. n. 18. Guerreyr. ſup. d. cap. 12. n. 193. niſi patri, & ſimul novercæ ſerviat filius, quia tunc dimidium ſalarium conſequitur, Valaſc. conſ. 32. Carv. ad text. in cap. Raynald. 4. p. cap. 1. n. 283. idem Guerreyr. proxime n. 180. quid ſi filius adminiſtrator, & curator patris, vel matris ſit, vel de ſalarium proteſtatus ſit, vide eundem Guer. tract. 4. lib. 5. cap. 12. n. 18. & ſeqq. & d. tract. lib. 5. cap. 4. n. 26. & 27. & d. tract. 4. lib. 5. cap. 5. num. 8.

An autem filius etiam in patris commodum operas fabriles, vel omnes officiales præſtare teneatur hujus quæſtionis eſſe poterat, cum inter DD. controverſia, de eo ſit, uti refert Coler. de alim. d. lib. 2. cap. 6. à n. 2. quorum opiniones ſaltem apud nos examine carere debent, habemus quippe Ord. lib. 4. tit. 97. hanc controverſiam clarè dirimentem, in §. namque 16. legiſlator 100 decrevit in prima parte filium ſub poteſtate patris exiſtentem ſibi acquirere quidquid (quoad proprietatem intelligo) nulla mediante re patris ex labore lucratus fuiſſet, quod cum DD. Barb. ad d. Ord. §. 19. Valaſc. cap. 13. n. 180. Cald. in l. ſi curatorem verb. læſis num. 118. Cardoſ.

Tusch. in pract. verb. collatio concl.
 417. *Mend. in l. cum oportet n. 19.*
 & 22. *illustrat. Guer. d. lib. 2. tract. 2.*
 101 *cap. 12. n. 169.* Et huc pertinet exē-
 plum de acquisitis per filium alteri
 famulando, de quo idem *Guer. sup.*
n. 170. Cardos. verbo collatio n. 27.
Gom. in l. 29. n. 24. Valasc. d. n. 180.
in fin.

Egoque puto in *dict. prima*
parte hujus §. agi de operibus offi-
 cialibus, & non de artificialibus, uti
 deducitur ex limitatione in secunda
 parte, cum ut artificio acquiratur,
 communiter præter artificio aliis
 rebus opus non sit, quod quidem
 comprobatur ex doctrina *Olea dict.*
tit. 3. q. 6. n. 6. aliud esse operas per
 obsequiam factas, aliud officiales
 afferentis, easque confundi errorem
 esse existimantis, quæ doctrina mi-
 hi verior videtur, quia per obseque-
 lam factæ ad personam tendunt, of-
 ficiales vero ad bonorum adminis-
 trationem, puta, arare, & similia.

102 Ex quibus arbitrari dici posse,
 quod si filius de facto operas suas
 officiales in re patris exercendo ali-
 quid acquirat, ipsi omnino patri ac-
 quirat, & ita mihi probat *Ord. d. §.*
16. in 2. p. à vers. salvo; si autem al-
 teri, vel circa rem alterius exercent,
 & lucretur, sibi acquirat, etiam si
 ex bonis patris, aut matris alatur,
 cum disposita in hac *Ord. d. §. 16. in*
 favorem etiam matris procedant, si
 cum matris bonis filius officia exer-
 cendo acquirat.

In §. autem 17. agitur de pe- 103
 culio profectitio quod totum patri
 acquiritur, in §. 18. de castrensi, vel
 quasi, de quibus plura cum aliis idem
Guerreir. dict. cap. 12. tract. 2. lib. 2.
 & *lib. 3. cap. 3. à n. 20.* cum pluri-
 bus ab eo citatis, & *n. §. 19.* agi-
 tur de peculio adventitio, quod ex
 pluribus causis provenire potest, in-
 ter quas esse arbitrari artem, seu ar-
 tificium mechanicum, cujus exer-
 citium in operibus fabrilibus con-
 sistit, quorum lucrum filio acquiri-
 tur, dempto usufructu patri, dum
 sub hujus potestate filius fuerit, ex
d. §. 19. cum Barb. Valasc. d. cap. 13.
n. 180. Molin. tract. 2. d. 137. vers.
deinde Morq. de divis. bonor. lib. 4.
cap. 13. n. 30. Fachin. lib. 5. cap. 82.
Rebel. de obligat. just. p. 2. lib. 1. q. 8.
sect. 3. n. 35. Mend. in d. l. cum oportet
à num. 98. Molin. d. 232. Asor in
oper. moral. p. 2. lib. 2. cap. 13. q. 3.
Gom. Tell. Avendan. in l. 29. taur.
Michal. de fratrib. 1. p. cap. 4. per tot.
Barri de success. testati, & intestati,
lib. 14. tit. 3. Boss. de dot. cap. 3. per
tot. illustrat. idem Guer. d. lib. 2. tract.
2. cap. 12. n. 86. ex quibus rectè se-
 quitur filium patri operas artificio-
 les præstare cogi, ut jam censuere
Bald. in auth. ex testament. vers. deci-
mus caput n. 6. cod. de collat. Jas. in
l. illud 20. cod. eod. tit. n. 7. Math. de
Afflict. decis. 308. n. 4. & cum iis Co-
ler. de alim. d. lib. 2. cap. 6. num. 4. de
 quibus *Joan. Guter. de contr. jur. cap.*
 5. n. 4. intelligi debet secundum
 eundem

eundem Coler. proximé tenet *Surd. de alim. d. tit. 4. q. 29. n. 7.*

104 Aliquando etiam filius patri sub ejus potestate existens serviles, seu artificiales operas præstare non adstringitur, puta, quia nobilis est *ex l. Nepos 125. ff. de verbor. signific. l. filius 15. in fin. ff. de condit. inst. Bart. in l. unico cod. de mendic. valid. lib. 11. Bonacoff. de æquitat. canon. conclus. 2. in medio, Coler. d. lib. 2. cap. 6. n. 5. Surd. cum aliis proxime*
 105 *n. 4.* Vel quando filius propter adversam valetudinem impatiens laboris est, *l. si quis à liberis §. sed si filius vers. in ea ff. de liber. agnosc. idem Coler. ubi proximé.*

106 Quid dicendum de filio emancipato? *Surd. de alim. d. tit. 4. q. 29. n. 5.* ait filium emancipatum ad commodum patris operari non teneri, *ex l. nullum penult. ff. de obsequiis à liber. ad verba, ibi: nam pietatem liberi parentibus non operas debent: quod quidem indistincté non esse admittendum concludit idem Surd. declarare promittens, sed id non implevit; sed quia Coler. d. lib. 2. cap. 2. à n. 4. nostram quæstionem non disputans, nec dirimens ait d. l. pen. ff. de obsequiis tantum probare filium ex vi emancipationis ad nullas operas adstringi posse; mihi placet dicendum filium emancipatum operas obsequii, vel reverentiæ, quatenus dignitas, valetudo, & status ferunt, patri debere, cum jura sanguinis nullo jure civili dirimi pos-*

sent, l. legatum cap. dimin. l. jura sanguinis ff. de reg. jur. §. at ii, qui Inst. de hæred. quæ ab intest. loquens de emancipatione, Surd. de alim. tit. 1. q. 1. n. 23. & constat ex text. in d. l. penult. in verbo ibi: pietatem. Quam etiam erga parentes pietatem edocentur homines à ciconia, quæ fessa parentum corpora fert humeris, præstat, & ore cibos: ut ait Alciat. emblem. 30. vide etiam Solorsan. de parricidii crimin. lib. 2. cap. 2. pagin. 111.

Si de facto tamen filius emancipatus operas artificiales in commodum partis præstet, nullum salarium, nec aliquid æquivalens prætere tendere potest, ut constat *ex dict. Ord. lib. 4. tit. 97. d. §. 16.* supra expenso, quæ de filio emancipato etiã dicenda sunt.

Paulisper tamen est subsistendum, quia dum attentius *d. Ord. in dd. §§. 16. & 17.* legissem, obiter mihi (& noviter puto) de multis dubitare occurrit, & dubitationes apparent ex eo quia *in 1. p. d. §. 16.* agitur de filio vel familias, vel emancipato simul cum patre, & matre, & cum altero eorum habitante, in commodum tamen extranei operas exercente, & aliquid lucrante, circa quam hypothesim legislator sibi filium acquirere decernit, in secunda vero parte, *à vers. salvo* de filio familias, vel emancipato agens acquirente ex bonis patris vel matris, huic, vel illi acquirere idem legisla-

legislator statuit, dummodo ipse filius simul cum parentibus habitet, & de eorum bonis se alat; prima dubitatio inde ortum habet, ut cum de filio emancipato loquatur lex, talis patri non acquirat ut infra videre est. Secunda dubitatio in eo versatur, quia filius matri acquirat, cum acquisitio effectus sit patriæ potestatis, qua mater caret, uti infra apparebit.

109 Tertia dubitatio, cum acquisitio de qua *in d. §. 16.* agitur peculium profectitium sit, lex simul habitationem, & alimentum ex bonis patris simul requirat, ut patri acquiratur, cum totum patriæ potestatis effectus sit: Unde contra has dubitationes legis nostræ resolutio, utpoté contra jus commune sustineri nequit, uti agnoscit *Carv. de testament. 4. p. cap. 1. n. 272.*

110 Sed ut nostræ legis dispositio æquo, bonoque conformis appareat, quantum vires ingenii mei sufficere valeant, principia circa peculia filiorum, quatenus opus fuerit nobis repetenda sunt breviter, & paucis *DD.* citatis, ne longius protrahamur.

111 Propter onus vescendi panes cum sudore vultus, justè à Deo nostro Adamo injunctum, sublevandū, ipse Adam uxoris suæ, & matris omnium Hevæ caput constitutus fuit, ejusque dominio æconomico ipsa Heva subjecta constat *ex cap. 3. Genes.* quo divino exemplo, & il-

lo *ex Ecclesiast. cap. 30. ibi: incurva cervicem ejus, & ibi: doce filium tuum, & operare in illa.* In favorem 112 mariti, tum uxoris, tum familiæ suæ, tanquam capitis multa à jure privilegia constituta sunt, datumque ei quoddam jus in liberos ex justis nuptiis procreatos, quod patria potestas vocatur, *text. in princ. & §. 1. Inst. de patr. potest.* ubi communiter scribentes, cui patriæ potestatis juri multi à jure effectus attributi fuere, inter quos erat, quod patri acquireretur quidquid filius acquirebat *l. 1. ff. si quis à patre fuerit manum. l. 2. cod. de patr. potest. §. 1. Inst. per quas person. nob. acquiratr. cum aliis Ascan. de patr. potest. cap. 6. effect. 2. à n. 1. cum l. placet. ff. acquirend. heredit. Mend. à Castr. ad l. cum oportet, cod. de bon. quæ liber. 1. p. n. 1. Peg. de compet. cap. 98. §. 4. n. 158.*

Et hujus regulæ prima excep- 113 tio, seu moderamen circa peculium castrense, scilicet in bello acquisitum adhibitum fuit, postea ad quasi castrense, puta ex liberalium artium professione acquisitum extensum fuit, *l. 1. ff. de testam. milit. l. erat cod. de castrens. pecul. §. ultim. de milit. testam. text. in princ. Inst. quib. non est permiff. facer.*

Postea ex illa regula *Constan-* 114 *tinus* bona materna, patri, usufructu relicto, filio quoad proprietatē tribuit, *l. 1. cod. de bon. matern. pos-* 115 *tremó tandém Justinianus in l. cum oportet*

oportet cod. de bon. quæ liber. omne à filio acquisitum, nulla re patris mediante adventitium esse voluit, patri dum taxat usufructu assignato, & ita probat *text. in §. I. Inst. per quas person. Peg. d. §. 4. à n. 158.*

116 Unde intra vires regulæ peculium profectitium mansit, ex quo nihil immutatum probat *text. in d. l. cum oportet, & dict. §. I. Inst. per quas person. & utrobique DD. scribentes.*

117 Filius emancipatus sibi, & non patri acquirit, probat *Surd. de alim. tit. 9. q. 20. n. 28. & text. in l. si filius familias ff. de verbor. obligat. l. fin. ff. de stipulat. servor. quos attente pervolutavi, & vidi, & ita mihi equidém placet, quod idem Surd. cum Bald. in l. cum oportet cod. de bon. quæ liber. n. 4. Castrens. ibidem n. 4. Socin. jun. vol. I. cons. 27. num. 12. Calcan. cons. 19. n. 28. ampliat etiam ad acquisita ex re patris.*

118 Quod emancipatus etiam de jure nostri Regni Lusitanix patri non acquirat *ex Ord. lib. I. tit. 88. §. 6. & lib. 4. dict. tit. 97. §. 19. quatenus ipsæ filio emancipato, vel matrimonio juncto, bona adventitia pleno jure à patre tradi, decernunt; cum de jure communi pater filium emancipando dimidiam usufructus bonorum adventiorum filii retineret, d. l. cum oportet cod. de bon. quæ liber. §. hoc quoque Inst. per quas person. nob. acquir. si ergo pater de jure nostro partem aliquam usufructus*

non retinet, multóminús per filium emancipatum acquirere potest, cum 121 facilius retentio, quam acquisitio detur, *l. I. in princ. ff. quib. mod. pign. solvit. l. per retentionem 4. cod. de usur. cum mult. Otton. Fabor. lib. 16. cap. 69. n. 1.*

Quibus suppositis ad verum 122 sensum *Ord. nostræ* aperiendum per casus in ea tùm expressos, tùm tacitos discurram, antea tamen advertendum erit jus nostrum Regium nobis commune esse, agnovere *Gamma decis. 50. n. 5. & decis. 350. n. 6. Valasc. cons. 103. n. 8. Cald. de empt. cap. I. n. 5. Cabed. decis. 211. I. part.* jus quoque nostrum civile, & proprium est, *text. rotundus in §. jus autem civile Inst. de jur. natural. & li-* 123 *cet jus Romanorum communiter pro jure communi reputetur, & ab eo Ordinationum nostrarum intellectus, ampliationes, & limitationes petendi sint, hoc semper intelligi in subsidium debet, prius namque à* 124 *nostrumet jure, ejus intelligentia, ampliationes, & limitationes quærendæ erunt, cum jus nostrum re-* 125 *gium partim ex jure Romanorum, partim ex jure canonico, partim ex naturali ratione, partim ex consuetudine, & partim ex opinionibus Accursii, & Bartboli collectum fuerit, ut apud omnes inconfesso* 126 *est, & attente observanti constabit; ideo leges Imperiales Ord. lib. 3. tit. 64. in fin. princip. non uti leges sed tantum ob rationis æquitatem, qua ipsæ*

ipsæ fundantur, observandas decrevit.

127 Primus igitur casus, seu regula *Ord. d. lib. 4. tit. 97. §. 16.* est, quando filius familias, vel emancipatus, vel uxori traditus (quod idem apud nos valet) industria, seu labore suo aliquid, nulla re patris mediante, acquirit; & dum in hac hypothese legislator filium sibi acquirere decernit, jus commune secutus fuit respectu filii familias, ex *d. l. cum oportet cod. de bon. quæ liber. in verb. ibi: Vel laboribus suis ad eum perveniant; respectu verò emancipati secutus jura supra n. 117. citata, quatenus probant filium emancipatum etiam de jure antiquo sibi, & non patri acquirere.*

128 Secundus casus expressus, seu limitatio regulæ proximæ est, quando filius, vel familias, vel in matrimonio collocatus simul cum patre, aut matre, vel cum altero eorum commorans, & ex bonis patris, aut matris acquirit, quo casu patri, aut matri plene acquirere *Ord. d. §. 16.* disponit; quæ quidem dispositio quoad filium familias satis conformis ex jure communi, de quo supra n. ... secundum quod filius quidquid ex bonis patris acquirit, patri acquirit, cum peculium profectitium sit ex substantia patris proveniens, ut ultra ibi tradita tenet *Ascan. de patr. potest. cap. 6. effect. 2. à num. 7. Mend. ad dict. l. cum oportet cod. de bon. quæ liber. num. 6. l. p. & à n. 19. ubi*

n. 22. allegata nostra Ord. in antiquis lib. 4. tit. 77. §. 22. & tit. 78. in princip. ait legislatorem nostrum sequutum fuisse opinionem glos. ad text. in dict. l. cum oportet verbo ex ejus substantia volentem filium acquirere, in qua quæstione Bart. in l. 1. §. nec castrense ff. collat. bonor. n. 5. & in tract. de duobus fratribus l. p. n. 2. divisionem inter patrem, & filium admittebat, de quo statim, si opus fuerit, dicemus.

Qua autem ratione dispositio nostræ *Ord.* respectu filii emancipati nitatur, non dubio caret, mihi tamen videtur dicendum legislatorem rigorem suum mitigare voluisse patri aliquid loco ablati concedendo; sed in quo datum, & ablatum consistit interrogabis? Respondeo ablatum consistere in eo, quod filius de jure civili licet uxori traditus in patris potestate manebat, & ei per viam regulæ acquirerebat, cum *text. in l. 1. & 2. cod. de bon. quæ liber. l. uxor, cod. de condit. insert. probat Ascan. de patr. potest. cap. 6. d. effect. 2. num. 24. vers. amplia 4. allegans Boer. decis. 147. & Tiraquel. de jur. marit. in princip. quod de jure nostro ex Ord. lib. 1. tit. 88. §. 6. sublatum esse jam diximus sup. deinde de jure antiquo pater filium emancipans tertiam partem bonorum filii retinebat, de jure vero novo dimidiam ususfructus bonorum ejusdem §. hoc quoque *Instit. per quas person.* quod*

quod in bonis quærendis ampliavit
Ascan. ubi supr. n. 35. vers. amplia
8. & hoc quidem *Ord. nostra* patri
abstulit, unde mirum non est, quod
legislator noster loco horum juriũ
subrogasset acquisitionem ex bonis
patris factam à filio etiam emanci-
pato simul cum patre commorante,
& ejus expensis alito.

130 Vel etiam eodem themate de
filio emancipato retento, dici potest,
filium in hoc casu tanquam domes-
ticum patris ab hoc alitum haberi,
& operas circa res patris debere, &
easdem operas exercendo, uti inf-
titutorem, procuratorem, vel admi-
nistratorem reputari, ex quo funda-
mento, & ratione patri acquirit, ut
probat *Mend. à Castr. ad dict. l. cum*
oportet cod. de bon. quæ liber. I. p. n.
22. & 23. loquens de nostra Ord. se-
cundum typografiã antiquam, &
ita concludit Carvalb. de testament.
4. part. cap. I. à n. 172. & speciatim
n. 173. versic. sicut, licet uterque de
filio emancipato non expressè lo-
quatur; sed ego per hæc fundamen-
ta dispositionem legis nostræ res-
pectu emancipati filii sustineo: Et cõ-
probo, quia licet de jure communi
per viam regulæ acquisitum pecu-
nia alterius acquirentis fiat, *l. si pe-*
cunia cod. de reivindicat. ex hac ta-
men regula multi casus excipiun-
tur, de quibus interim vide Hermos.
ad leg. 49. tit. 5. p. 5. glos. 2. & 3. &
132 de jure nostro Regio etiam excipi-
tur casus, quando, scilicet, domus

præfecturam gerens, idest, *a cabe-*
ça de casal, in possessione bonorum
remanet, quo casu de redditibus eo-
rum, vel de lucrifactis cum eis di-
visionem pati debet, *Ord. lib. 4. tit.*
96. §. 7. ergo etiam in hypothesi,
& §. 16. idem respectu filii eman-
cipati statuit.

Qua ergo ratione filius matri¹³³
acquirat interminis *d. §. 16.* mag-
num dubium involvit, cum fæminæ
patria potestate careant, nec filios
inea habeant, *§. fæminæ Inst. de*
adoptionib. & ibi DD. undè dicendũ
cum Carvalb. de testam. ad cap. Ray-
naldus, 4. p. cap. I. n. 275. vers. bis
tamen, Ordinationem non compre-
hendere casum, quando filius cum
matre solum habitat, quo casu sal-
tem pro dimidio sibi acquirit, &
pro altero dimidio matri, quæ qui-
dè intelligentiã mihi omninò dis-
plicet, cum respectu dimidii matri
acquisti adhuc dubitatio existat, &
dispositio Ordinat. evertatur.

Deinde negari nequit *in d. re-*¹³⁴
gula d. §. 16. dum de filio labore ac-
quirente loquitur, quod non loqua-
tur etiam de filio cum matre com-
morante, absque patris habitatione,
quia verba ibi: *E quando o filbo que*
está com seu Pay, ou com sua Mãy,
ou com ambos &c. contrarium evin-
cunt, & cum post hanc regulam ex-
ceptio sequatur per dictionem, *Sal-*
vo, latine, *Præter*, quæ exceptio-
nem importat, *Aug. Barbos. dictio*
*279. n. 3. exceptioque regulæ esse*¹³⁵
debet

debet *Peg. de compet. cap. 94. §. 4. n. 36.* necessarió dici debet dictam *Ord. d. §. 16. in exceptione à vers. Salvo* inclusa comprehendere factū regulæ, scilicet, quando filius cum matre solum habitat, ejusque bonis sustentatur, & cum eis aliquid acquirit, quod totum in commodū matris cedit per secundam rationem, qua filium emancipatum patri acquirere *sup. num...* diximus, & faciunt *l. quoniam novell. cod. de inofficios. testam. l. ut liberis cod. de collat. per Thom. Valasc. allegat. 58.*

¹³⁶ cum quibus probat filium conferre teneri quidquid ex substantia alicujus maiorum acquisivit.

¹³⁷ Et proxima comprobantur: Sicut mater filios in potestate non habet, quia patria caret, ita filios alere non tenetur per viam regulæ *Ordin. infra §. 10.* & ideó si de facto filius cum matre habitat, ipsa filio de salario tenetur *ex Ord. lib. 1. tit. 88. §. 13.* si ergo mater alit filium, cum ad id non teneatur, & salarium præstat, tanquám quilibet extraneus, filius ipse prout famulus prætio conductus in commodum matris operas præstare tenetur, matrique acquirendo cum hujus bonis acquirere debeat, & ita *Ord. d. §. 16.* intelligo, dum de meliori intellectu non doceor.

¹⁴⁰ Tertius tandem casus tacité, & per argumentum à contrario sensu *in dict. §. 16.* comprehensus est, quando filius vel suus, vel emanci-

patus à patre, vel à matre seorsim vivens cum rebus eorum aliquid acquirit; in qua hypothefi libenter jam dicerem filium in totum sibi acquerere, nisi *Barthol. & aliorum* magni nominis obstaret opinio, lucrum inter patrem, & filium dividendium, quos referendo sequitur *Guerreyr. de divisionib. lib. 2. cap. 12. n. 172. & seqq.* sed horum opinio me non terret, ut ab ea, quam prius arripuimete, discedam; siquidem cum argumentum à contrario sensu validum sit *l. 1. §. hujus rei ff. de offic. ejus qui mandat.* & in proverbium abierit *ex Ord. d. §. 16.* per argumentum à contrario sensu bene sequitur filium acquirentem cū bonis paternis, vel maternis sibi soli acquirere.

Deinde *Ord. d. §. 16.* ut filius ¹⁴¹ patri acquirat, habitationem, & alimentorum subministrationem simul requirit, ut verba, ibi: *Vivendo, e estando com elles, e governando-se com os bens delles &c.* quæ verba, utpote gerundii conditionem, & formam inducunt, *Valasc. conf. 149. n. 2. Cald. de potest. eligend. cap. 4. n. 30. Phæb. decis. 9. n. 1. p. 1. & p. 2. decis. 132. n. 9. Reynos. observ. 44. n. 27. August. Barb. in repert. verbo gerundium de nostra lege loquens agnovit, id. Valasc. de part. cap. 13. n. 181. in fin. idem Carvalb. de testament. 4. p. cap. 1. n. 272.* ergó cessantibus habitatione, & alimentorum subministratione, acquisitionem cessare

cessare necessarium erit.

142

Non inficior argumentum à sensu contrario infirmari, si absurdum sequatur, vel in jure contrarium dispositum sit, l. 2. cod. de condit. insert. cap. cum virum de regular. & DD. in d. l. 1. ff. de offic. ejus, cujus mandat. est jurisd. & aliis in locis, nego tamen, quod in nostra hypothefi de jure nostro aliter, quam per illos DD. dispositum sit; siquidem in Ord. lib. 4. tit. 97. in princip. claram dispositionem habemus, sed priusquam progrediamur sequentia notanda veniunt.

143

Supposita acquisitione filii familias respectu patris; inter patrem, & filium familias donatio simplex consistere non poterat, quia cum pater, & filius pro una, eademque persona reputentur, & in donatione duarum personarum diversarum intervenire debeant, paterque filio suo donans sibi ipsi donaret, recte sequitur donationem stare non posse, tenent Faber. conject. lib. 2. cap. 20. Dian. part. 8. resolut. moral. tract. 6. de donat. resol. 21. Cutell. de donat. contemplat. matrim. fact. 1. tom. discurs. 2. p. 1. Buzer. de donat. cap. 3. n. 5. Valent. illustr. lib. 3. tit. 2. de acquir. heredit. à num. 17. cum aliis Ret. de donat. cap. 10. n. 1. Ascan. de patr. potest. cap. 6. effect. 2. n. 33. cum aliis Portug. de donat. Reg. prælud...

144

Sed novo jure per text. in l. donationes cod. de donat. inter virum, & uxorem donatio simplex à patre

filio facta, patris morte confirmatur, Ascan. ubi sup. d. effect. 2. n. 33. Mendes à Castr. ad l. cum oportet cod. de bon. quæ liber. 1. p. num. 66. cum aliis Ret. d. cap. 10. n. 6. cum seqq. disputans, an etiam de jure ff. talis confirmatio reducta esset?

Redeundo igitur ad jus nostrum Regium in princip. Ord. lib. 4. tit. 97. verba sequentia apparent, ibi: *Se o Pay, ou Mãy, ou ambos juntamente derem alguma cousa mo-vel, ou de raiz, a algum de seus filhos, quer em casamento, quer em outra qualquer maneira &c.* in verbis: *Quer em casamento, noto legislato-rem de donationibus ob causam filio factis loqui; quæ etiam de jure communi inter patrem, & filium consistebant, Ret. d. cap. 10. num. 3. Mend. à Castr. in d. l. cum oportet 1. p. sub n. 61. in fine de nostra lege loquens secundum typografiam antiquam, in verbis autem: Quer em outra qualquer maneira, simplices donationes à patre filio factas comprehendi arbitror, uti concludit idem Mend. sup. dict. 1. p. n. 70.*

Progreditur legislator per sequentia, ibi: *Será obrigado tornar tudo à collação aos outros seus irmãos depois da morte do Pay, ou Mãy, que fizeraõ a doação com as novidades, que os bens, que assi tiver em seu poder, e trouxer à collação, renderem depois da morte dos doadores até o tempo das partilhas &c.* ex qua dispositione patet filium

cum fructibus in vita patris, vel matris ad collationem non venire, & bene advertit *Molin. Theol. tract. 2. disp. 238. n. 8. in fin. Thom. Valasc. d. allegat. 59. n. 4.* si ergo fructus ante patris, aut matris mortem præceptos filius acquirit, cur lucrum ex bonis eorum de industria sua acquisitum proprium non fiat? Si cum parentibus simul non habitet, & eorum expensis non aletur, cum fructus ex industria provenientes magis industriae accedant *ex l. fructus 45. ff. de usur.*

148 Igitur devisionem lucri inter filium, & patrem solum admittere, quando filius seorsim habitans cum patre societatem ad id contraheret, veluti procurator, aut parentum curator negotia gessisset, quas hypotheses *DD.* quos impugnavimus asserunt.

149 Qua ergo ratione filius à parentibus seorsim vivens fructus, & lucra ex bonis à parentibus donatis acquirat? dicendum puto in eo consistere, quia si circa filium emancipatum versamur, jus probatum manet, quod emancipatus sibi acquirat, sicut acquirat ex peculio profectitio, quando, pater eum emancipando peculium profectitium non auferbat, quo in casu donare censebatur, donatioque valebat *l. donationes 31. §. 2. ff. de donat.* & facit *l. flicho 53. de peculio, l. unic. cod. de pecul. ejus, qui libertatem meruit §. si peculium 20. Inst. de legat, & si*

hoc in tempore, quo filius emancipatus ad collationem non tenebatur, procedebat, multo fortius nunc temporis, quando conferre tenetur, si namque collatio ob æqualitatem inter filios servandam ultimò introducta fuit, iniquitas, & non æqualitas in conferendis hujusmodi fructibus daretur, patet, quia filius emancipatus seorsim habitans, de suoque alitus, ejusdem conditionis non esset, respectu filii in potestate parentum existentis, & eorum bonis aliti, qui hujusmodi alimenta non confert.

Quatenus verò filium familias 151 adhuc patriæ potestati subiectum, sed à parentibus seorsim habitantem, casus tertii dispositio respicit, ejus ratio esse potest, quia hujusmodi fructus, seu lucrum, in locum alimentorum cedunt, quæ filius conferre non tenetur *Thom. Valasc. d. allegat. 59. n. 10. & II. Gam. decis. 140. & 163. Molin. disp. 238. vers. Gam.* & est communis conclusio, quæ quidem ratio ad filium emancipatum etiam concludit.

Comprobatur ex doctrinis 152 *Mend. à Castr. ad dict. l. cum oportet cod. de bon. quæ liber. 1. p. n. 25.*

Et tandem quia pater patriam 153 potestatem, & acquisitionis effectum ex ipsa proveniente amittit, si injuste alimenta deneget, cum *text. in l. penult. vers. panam, cod. de patr. potest. & ibi glos. l. 1. §. sed scimus vers. talis itaque, cod. de latin. libert. tollend.*

tollend. vers. quem à domo, tenet Af-
can. de patr. potestat. cap. 6. effect.
2. num. 41. vers. limita secundo;
ex quibus benè legislator noster
procedit *in dict. §. 16.* tùm in ca-
sibus expressis, tùm in tacitis ab eo
decisis.

154 Legislator tandem *d. tit. 97. §.*
17. nihil amplius, quam *in d. §. 16.*
decidit, sed tantùm hunc magis de-
claravit, ne idem de filio tantùm fa-
milias intelligeretur; & ut ostende-
ret de filio emancipato intelligenda
esse, quæ *in §. 16.* disposuerat, *in*
§. 17. de filio familias eadem repe-
tit, super quibus hæc satis dixisse
sufficiant, tu meliora (si quæ sint)
cogita.

155 An sicut filius in domo paren-
tum alimenta recipiens labore tene-
tur vicissim parentes in domo filio-
rum, alimenta capientes operari te-
neantur? quærit *Coler. de aliment.*
d. lib. 2. cap. 6. sed non respondet;
ego vero parentes sub generali re-
gula dictante alimentarium otio-
sum esse non debere; imò ad com-
modum alimenta præstantis à jure
operari teneri, includo, ne ex otio
vitia nascantur, uti solet, ne vé fal-
lat illud *Genes. cap. 3.* ibi *in sudore*
vultus tui vesceris pane. Operas ta-
men illas, quas patris, vel matris
fert conditio, intelligo, habita sem-
per reverentia, & servato eis hono-
re, à filiis parentibus semper debito,
& quarto Decalogi præcepto, & *ex*
text. in l. 10. ff. de obseq. parent, &

hanc nostram sententiam circa fra-
tres, & alios alimentarios in praxi
servandam autumamus, dum me-
liora non discimus ab aliquo, cujus
potiori sententiæ omnia nostra sub-
jecta volumus.

De operis ab uxore in domo 156
viri, vel ejus morte in domo ejus-
dem hæredum multa cummulari
posset, sed videndi sunt *Tiraquel. de l.*
connubial. l. 1. à n. 26. & *in tract. de*
nobilit. cap. 20. à n. 94. *Gail. lib. 2.*
observ. cap. 144. *Cordub. de Lar. in*
l. siquis à liber. §. siquis ex his n. 221.
& *seqq. Schin. de Vin. ad tit. Inst. de*
Senat. Cons. Tertul. cum plurib. Sur-
dus dict. tit. 4. q. 29. Coler. d. lib. 2. cap.
6. à n. 8. Petr. Barb. in l. 1. ff. solut. 7.
p. à n. 25.

Alimentarius jure legati, seu 157
ex dispositione testatoris laborare
non tenetur, *l. 4. §. lucius ff. de ali-*
ment. vel cib. legat. nisi relicta fuerint 158
sub conditione commorandi cum
hærede defuncti, quo casu operas
artificiales, seu obsequiales præsta-
re tenetur, *l. de illis libertis 84. ff. de*
cond. & demonstrat. facit Mavia
13. §. uxore, ubi Barb. n. ult. ff. de
annuis legat. Bald. in l. 1. n. 7. Salicet
n. 3. cod. de legat. Alex. cons. 178. n. 6.
vol. 6. Pontan. de aliment. cap. 17. n.
12. Surd. de aliment. d. tit. 4. q. 29. n.
53. cum seqq. cum aliis Coler. de ali-
ment. d. lib. 2. cap. 6. n. 13. 14. & 15.
quod semper intelligitur, quatenus
dignitas, & conditio legatarii pati-
tur, qui nunquam operas lucrosas,
& fa-

& fabriles præstare tenetur, *Surd. ubi sup. & cum text. in l. interdum 34. l. hæc demum 38. ff. de oper. libert. Alberic. de Rosat. l. 1. n. 1. cod. delegat. & ibi Angel. n. 4. Jason n. 1. comprob. Coler. de aliment. lib. 2. cap. 6. num. 15.*

159 Alimentarius vero conventionis, seu contractus vi operas ullas præstare non tenetur, *Boer. conf. 185. n. 5. vol. 1. Coler. d. lib. 2. cap. 6. n. 17. nisi expresse conventum sit, v. g. quando alicujus operam conducimus, quo casu pacta servari æquitas suadet ex l. 1. ff. const. pecun. Coler. d. cap. 6. n. 18. multoque minus operas præstat ille, qui ut alimenta accipiat aliquid exsolvit annuatim, vel in singulos menses, vel quoque modo, idem Coler. d. cap. 6. n. 17.*

160 Licet tutor pupillos suos alat, cum de suo alimenta ipsa non erogat, pupillorum operibus uti nequit, ita in casu concludit cum aliis *Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 6. n. 19. cum seqq. Surd. de aliment. tit. 6. q. 14. à n. 15. junctis ab eod. notat. de vitrico respectu privigni d. tit. 6. q. 11. à n. 18. si tamen de facto pupillus, pupilla ve operas præstet compensatio cum alimentis, quomodo fieri, & an salarium consequi possit? Videndi supra citat. & nos- ter *Gam. decis. 216. & 360. seu 361. & ibi Flor. alii per Guerr. de tutorib. lib. 5. cap. 15. n. 43.**

161 Mihi tamen circa hoc tantummodo advertendum restat unum,

scilicet, quod quando qualitas pupillorum operas eorum locari non fert, & ideo ex bonis suis secundum Judicis taxam alimenta præstanti attribuantur *ex Ord. lib. 1. tit. 88. §. 16.* pupilli ipsi otiosi non adeo esse debent, ut vitiosi existant; nec tam amaré adversus tutores agendum, ut in omni operarum præstatione compensationi, vel salario locus fiat; sunt quippé (maxime mulieribus,) quædam operæ necessariae ad bonum domus, & familiæ suæ regimen æconomicum, quæ in puerili ætate discere debent, & per tutorem, seu ejus familiam, sunt administranda, cum parentum loco tutores succedant, qualia sunt sarcire, pingere acu, contexere, torquere, coquere, si non ad utendum, saltem, ut uti in domo sua postea faciant, & similia secundum personarum qualitatem, quæ omnia magis exercendo, quam videndo discuntur, & si doctrinæ, causa in domo tutoris hæc pupilla præstet, non ob id salarium, vel compensationem tutor ferre debet, uti concludit *Gam. decis. 360.* & ita aliquando in causa respondi- mus, in qua partes ad concordiam ob alia dubia inter eos mota reduximus, & comprobatur ex eo quia in hoc Regno magistri artificii alicujus discipulos docent prætium, & operas ad tempus pactum recipientes, *Peg. tom. 7. ad Ord. lib. 1. tit. 87. seu 88. §. 15. n. 31. Guerreyr. de tutor. lib. 5. cap. 13. à n. 19.* undé
tutor

tutor peioris conditionis esse non debet, dum cætera pupillas docet.

162 An super alimentis transactio compromissum, aut renuntiatio fieri possint? de quo puncto agunt *textus in l. eleganter 23. §. si post rem in fin ff. de cond. indebit. l. cum hi 8. ff. de transact. l. de aliment. 8. cod. eod. tit. & utrobique DD. & alii infra citandi, & ab his allegati, quorum in materia conclusiones sparsas hic tibi afferre injucundum non esse arbitramur.*

163 Super alimentis futuris ex testamento debitum absque prætoris, seu Judicis auctoritate transigi nequit, probat *text. in d. l. cum hi 8. §. oratio ff. de transact. tenent cum aliis Coler. de aliment. lib. 2. cap. 8. num. 1. & seqq. Pontan. de aliment. cap. 6. n. 1. Barth. de aliment. n. 33. Felin. in cap. si deligent. n. 5. de for. compet. Covarruv. in cap. quanvis p. 2. §. 6. n. 4. de pact. in 6. cum aliis Surd. de aliment. tit. 8. privil. 56. n. 4. Gregor. in syntagm. jur. lib. 28. cap. 2. n. 20. & 21. Mant. de tacit. lib. 26. tit. 3. num. 1. Quesad. divers. quæst. jur. lib. 3. cap. 21. Galganet. de jur. publico lib. 2. tit. 63. Morl. in empor. jur. tit. 4. de transact. n. 40. Gratian. cap. 750. n. 19. & ibi de Luc. Giurb. ad consuetud. Senat. Messanens. cap. 7. glos. 15. p. 1. n. 20. Molin. disp. 557. n. 15. Castell. de aliment. cap. 70. à num. 1. & ibid. Mell. Gallerat. de renunt. cent. 1. renunt. 50. n. 9. Menoch. de arbitr. cas. 170. Urceol. de transactionib. q. 49.*

n. 2. Petr. Barb. in l. 1. 4. p. n. 9. ff. soluto, cum mult. Aug. Barb. ad text. in l. 8. cod. de transact. Guerreyr. de tutor. lib. 7. cap. 15. à n. 50. Salgad. in labyrinth. I. part. cap. 26. n. 16.

Ampliatur primò, si alimenta ¹⁶⁴ ex codicillis à testato, vel ab intestato decedente factis relicta sint? *d. l. 8. & dict. §. oratio, Coler. d. cap. 8. num. 3.*

Ampliatur secundò, in alimentis ¹⁶⁵ debitum ex donatione causa mortis facta, vel quia ita directè donantur, vel quia per donatarium (ut sic dixerim) causa mortis gravatum relicta sunt; *d. l. 8. dict. §. oratio ff. de transact.*

Ampliatur tertio, etiam si ali- ¹⁶⁶ menta tanquam conditionis implementum relicta sint, v. g. instituo te hæredem, si illi alimenta dederis, *d. l. 8. §. sed & si, & ibi glos. lit. D.*

Ampliatur quarto, si alimenta ¹⁶⁷ in singulos annos, nve in singulos menses, vel in dies relicta, aut donata mortis causa sint *d. l. 8. §. si igitur ff. de transact.*

Ampliatur quinto, si alimenta ¹⁶⁸ perpetuò, siue in certos annos relicta, vel donata mortis causa sint *d. l. 8. d. §. sed igitur.*

Ampliatur sexto, etiam quan- ¹⁶⁹ do certa quantitas, seu certa res, ut ex usuris, vel fructibus alimenta capiantur relicta, vel mortis causa donata fuerit cum onere post mortem rem, seu pecuniam restituendi, *d. l. 8. §. si integra quantitas ff. de transact.*

Am-

- 170 Ampliatur septimó, five alimenta libertinis, five ingenuis relicta, vel mortis causa donata sint *d. l. 8. §. nihil.*
- 171 Ampliatur octavó, five alimentarius pauper, five dives sit, *d. l. 8. d. §. nihil, Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. n. 12.* (licet aliqui contrariū teneant, qui sequendi non sunt) vide *ampl. 14.* ubi distinctionem invenes, & sub ea contrariam sententiam conciliabis) *Novell. tr. de dot. p. 6. priv. 49. Gig. de pens. q. 51. n. 21. Cordub. in l. si quis à liberis §. utrum n. 4. ff. de liber. agnoscend. cum Angel. Alex. Salicet. & aliis Surd. d. tit. 8. priv. 56. n. 5. Castilb. de alim. cap. 70. n. 5. vers. Judex Gallerat. de renunciat. cent. 1. renunt. 50. sub n. 10. vers. Sed, Urceol. de transact. d. q. 49. n. 6.*
- 172 Ampliatur nonó, five alimenta in cibo, aut potu, five habitatione, five in vestitu, aut calceatu, vel cæteris consistant *d. l. 8. §. qui transigit, & §. Sed & si quis ff. de transact.*
- 173 Ampliatur decimó, si uni vel pluribus fundus ad alimenta relictus, vel mortis causa donatus fuerit, & alimentarii inter se fundum distrahere, & super alimentis transigere velint absque prætoris, seu Judicis autoritate id facere nequeunt *d. l. 8. §. si uni, & §. sed & si, Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 6. n. 8. Surd. dict. tit. 8. privileg. 56. n. 12. & seqq. Gallerat. d. renunt. 50. sub n. 10. vers. quin.*
- Ampliatur undecimó, ut absque prætore à pignore fundus ad alimenta in hypothecam datus liberari non possit, *dict. l. 8. §. idem, si ager.*
- Ampliatur duodecimó, five de universis alimentis, five de eorum parte transigatur etiam prætore opus est *d. l. 8. §. arbitrato.*
- Ampliatur decimotertió, etiã si super alimentis lis adfit, etiam sine prætore transigi nequit, *d. l. 8. §. si cum lis ff. de transact. Plot. in tract. de in lit. jurand. §. 4. num. 50. in fin. Coler. de alim. d. lib. 1. cap. 8. n. 13. Gallerat. de renunt. 50. sub n. 10. vers. quare.*
- Ampliatur decimoquartó, si ususfructus, vel aliquid etiam modicum alimentorum loco relinquatur, vel mortis causa donetur, prætore etiam opus est *d. l. 8. §. si in singulos vers. cæterum,* quod procedit licet legatarius dives sit, si autem relinquatur, vel donetur diviti, non addita inscriptione alimentorum, tunc si legatarius dives est, non intelligitur, uti ad alimenta relictum, & super eis transigi potest, secus si pauperi relinquatur, & ita intelligitur, *d. §. si in singulos, ubi Jason ita ab omnibus communiter receptum ait, & sequitur cum Bart. Baldus n. 12. Albric. de Rosat. Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. & lib. 1. cap. 15. n. 73.*
- Ampliatur decimoquintó, si pro alimentis frumentum, vel oleū, aut

74 aut familia relicta, vel mortis causa donata sint, de iis transigi sine prætoris non potest, *d. l. 8. §. si cui ff. de transactionib.*

75 176 Ampliatur decimosexto, si pro rebus ad alimenta relicta, vel mortis causa donatis cum aliis necessariis alimentario permutatio facienda fit atiam prætoris autoritate opus est, *d. l. 8. d. §. si cui, versic. si tamen.*

76 177 Ampliatur decimosextimo, quælibet permutatio tum circa res ad alimenta relicta, vel donata, vel circa locum, ubi solvenda sint prætoris autoritate facienda venit, *d. l. 8. d. §. si cui, & ibi glos. verb. disceptationem.*

74 178 Ampliatur decimo octavo, ut transactio, actore prætoris, valeat iuxta causam cum ejus cognitione à Judice competente fieri debet *d. l. 8. §. eam, & §. vult. cum seqq. & §. si Prætor, & §. sed nec, & seqq. de quo infra.*

179 Ampliatur decimonono, si plures ad alimenta præstanda obligati sint de forma, & modo præstandi alimenta sine prætoris, inter eos transigi nequit, *Bart. in l. solent 3. n. 15. ubi apostill. ff. de aliment. & cib. legat. Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. n. 10. & facit doctrina generalis Surd. cum aliis d. tit. 8. d. privileg. 56. n. 16. & seqq.*

180 Secus tamen si transactio inter eosdem fiat salvo alimentorum jure, *d. l. 8. §. si integra ff. de tran-*

fact. vers. sed, & si certa, & probatur ex doctrina Urceol. de transact. q. 49. n. 22. ubi tenet transactionem cum tertio factam valere, si tertii respectu alimentorum privilegium non consideretur.

Ampliatur vigesimo, ut transactio non valeat, licet partes dispositioni *d. l. cum hi 8. ff. de aliment. renuntiaverint, Barth. ibi in princip. n. 7. & Fulgos. num. 5. Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. n. 14. & seqq. ubi de ratione.*

Ampliatur vigesimoprimum, ut nec hujusmodi transactio contra legis probationem factæ ex cursu longi temporis quidquam roboris accedat, *Vasq. lib. 2. illustr. contr. cap. 64. n. 17. & 21. Cordub. de Lar. in l. si quis à liberis §. parens n. 54. ff. de liber. agnosco. Coler. de alim. d. cap. 8. n. 16. Surd. de privil. 56. tit. 8. n. 110. cum seqq. ubi tenet, quod quando de decreto Judicis constat, omnes solennitates intervenire præsumuntur, Galerat. de renunt. 50. sub num. 10. versic. bis accedit.*

Ampliatur vigesimosecundo, ut nec rei traditione transactio confirmetur, *d. l. cum hi 8. §. si eidem alimenta, Coler. d. cap. 8. n. 17. Galerat. ubi supra.*

An autem hoc ita transactionis virtute ab alimentario acceptum futuris alimentis imputetur quæstio esse potest, cum idem Coler. de aliment. d. cap. 8. n. 17. imputationem neget, maximè, quando data des-

sipata sunt probans ex dict. l. 8. §. si-
 quis & l. 7. §. usque in fin. ff. eod. tit.
 de transact. l. eleganter in fin. ff. de
 185 cond. indebiti conditionem vel repe-
 titionem concedens, & confirmans,
 ex eo, quia alimentorum petitioni
 compensatio opponi non potest,
 Ord. lib. 4. tit. 78. §. 3. qua quidem
 ratione tradita per Coler. sustineri
 possunt, cum adversus eum expen-
 di poterat, d. l. 7. ff. de transact. d. §.
 usque in verbis, ibi: Ita ut, si quid
 amplius ex causa alimentorum debe-
 ri potest, id præstetur, quod autem
 datum est, imputetur. Sed huic op-
 positioni responderi potest, quod da-
 tum virtute transactionis invalidæ
 in præterita alimenta indistinctè
 imputari debeat, secus in futura,
 quo casu datur solum repetitio, quæ
 quidem responsio probatur ex d. l. 8.
 §. si quis ibi: id, quod datum est in
 præterita alimenta cedit, & ibi: in
 præterita alimenta imputabitur, &
 ex text. in d. l. eleganter in fin. ff.
 cond. indebiti ibi: apparet posse repe-
 ti, quod datum est.

186 Quod cum futuris compen-
 sandum fit, tenet Urceol. de tran-
 sact. q. 49. n. 31. & 32. allegans Ton-
 dut. de pension. cap. 51. n. 21. Gra-
 tian. forens. cap. 257. n. 47. Ego ve-
 ro de mea sententia non decedam.

187 Ampliatur vigessimotertió, ut
 nec alimentis futuris ex pacto re-
 nuntari possit, glos. in d. l. cum hi
 in princip. ff. de transact. Bart. de
 aliment. n. 35. cum aliis Surd. d. tit.

8. privileg. 56. n. 19. Cancer. p. 1. cap.
 16. n. 60. Cord. in l. si quis à liber. §.
 parens n. 47. 48. & 49. Alexand.
 Trintacinq. lib. 1. tit. de aliment. reso-
 lut. 1. n. 13. Castil. de aliment. dict.
 cap. 70. n. 7. Urceol. de transact. q. 49.
 n. 11. Molin. disp. 557. sub n. 15. Co-
 ler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. à n. 48.
 (ubi de pacto gratuito, de quo idem
 Surd. proximè à n. 106.) cum aliis
 Salgad. in labyrinth. 1. p. cap. 26. n.
 15. & seqq.

Ampliatur vigesimoquartò, 188
 ut in causa alimentorum compro-
 missum sine prætoris authoritate nõ
 valeat, nisi ex vi statuti fiat, cum
 multis Surd. de aliment. d. tit. 8. pri-
 vil. 56. num. 29. & seqq. Castil. de
 aliment. dict. cap. 70. n. 17. disputat
 Coler. de aliment. dict. cap. 8. à n. 58.

Ampliatur vigesimoquintò, 189
 ut nec transactio, apposita pæna, &
 cum clausula, rato manente pacto,
 valeat, nec pæna peti possit, glos. in
 l. quæ fidem ff. de transact. ubi Bart.
 Fulgos. & Jas. idem Bart. in d. l. 8.
 ff. eod. tit. in fin. Trintacinq. lib. 1. de
 aliment. resolut. 1. num. 12. in fin.
 Valeron de transact. tit. 3. q. 3. n. 58.
 & 59. Urceol. d. q. 49. n. 6.

Ut ampliatiõni vigessimosex- 190
 to satisfaciamus quæstioni subjici-
 tur, an super alimentis jure sangui-
 nis debitis transigi possit? ratio du-
 bitandi obiter à Doctoribus præ-
 tant, quia apud à me visos hanc
 quæstionem accuratè disputatam
 non invenio, sed tantum apud Mo-
 linam

linam disp. 557. sub n. 15. lego frequentia: quoniam si ex alio capite debeantur, ut ex conventionem aliqua, aut aliunde, valida erit transactio, seu conventio circa illa facta sine Judicis auctoritate.

191 Apud eundem Molin. disput. 616. n. 12. ibi: Molin. ubi sup. n. 77. ait, favore alimentorum, quæ filiis debentur jure introductum esse, ut super eis nec pacisci, nec etiam cum juramento transigi possit. Nos verò disp. 557. ostendimus solum esse invalidam transactionem sine decreto Judicis quorumcumque alimentorū, quæ ex ultima voluntate debeantur in futurum, quibuscumque ea debeantur; secus verò circa alimenta, de quorum numero ea sunt, de quibus hac disputatione est sermo.

192 Apud Urceol. de transact. d. q. 49. n. 24. & 25. ibi: Declara quarto rursus locum non vindicare, nisi in alimentis debitis ex testamento, & ultima voluntate, Ciarlin. controu. 202. n. 35. Surd. de alim. privileg. 56. n. 87. secus in iis, quæ debentur ex causa contractus ex sola dispositione legis, & jure sanguinis, l. cum hi §. si cum lis, l. post rem judicatam in fin. ff. de transact. & omnes scribentes in d. l. cum hi Merlin. d. q. 24. n. 12. Olea de cess. jur. tit. 3. q. 8. n. 29. Valeron. de transact. tit. 3. q. 3. n. 23. Ciarl. d. controu. 202. n. 36. ubi n. seqq. id extendit ad pensionem reservatam alicui ex consensu partium; non ex motu Pontificis proprio,

quod idem scribit Mel. in addit. ad Castil. de aliment. cap. 70. n. 8. Fond. de pens. cap. 57. n. 22. & per totum.

Et aliquibus ex DD. ab Urceol. allegatis per me visis, nihil inveni, quod in rem faceret.

Apud nostrum Guerreyr. dict. 193 tract. 3. lib. 7. cap. 15. n. 58. ibi: vel nisi fuerit super alimentis, quæ ex testamento, vel ultima voluntate non debentur.

Ex quibus dicendum, super 194 alimentis jure sanguinis debitis transigi posse, videtur, absque ulla Judicis auctoritate, pro qua parte facit generalis regula l. in re mandat. cod. mandat. justa cujus theoreticam quilibet in re sua verus arbiter, & moderator est, cujus vi, & aliorum jurium apud Surd. d. tit. 8. privileg. 56. à n. 1. super alimentis indistincte transactio permessa esset, si specialis decisio d. l. cum hi 8. ff. de aliment. non foret; sed quia per d. l. cum hi solum respectu alimentorū ex testamento, vel alia qualibet voluntate debitorum transigere prohibitum fuit, cætera alimenta in regula permissiva remanserunt.

Comprobatur ex eo, quia solum 195 liciti DD. de ratione quærenda circa transactionis prohibitionem super alimentis ex ultima voluntate debitis, eam præstant cum multis Surd. d. tit. 8. privileg. 56. à n. 84. Castil. de aliment. d. cap. 70. n. 2. cum aliis Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. n. 7. scilicet, alimentorum favorem, &

ultimæ voluntatis fuisse; sed quia hæc ratio cessat circa alimenta jure sanguinis debita; ergo licita super eis transactio est.

196 Pro parte autem negativa, scilicet, quod super alimentis jure sanguinis debitis transigi nequit stat *Surd. d. tit. 8. privileg. 56. n. 20.* ubi cum *Bart. in l. si quis à liberis §. parens in fin. & ibi: Cord. num. 46. Alber. Alex. Dec. Bald. Cravet, Pract. Papiens. & aliis* ait ibi: *Et ideo non valet pactum, quod pater non teneatur alere filium.*

Idem n. 22. ibi: *eodem modo viribus non subsistit statutum auferens filio alimenta.*

197 Idem n. 40. ibi: *& quod de filio dictum est, non posse eum pacto, vel transactione alimentis renuntiare, procedit etiam in filio spurio &c.*

198 Idem n. 86. ibi: *Addo, quod ex alio non est generalis, quia de alimentis quæ debentur ex sanguinis affectione, vel etiam naturali ratione, ut quæ à parentibus debentur, à fratribus, vel personis per nos supra enumeratis liceret transigere sine Præatore: nam ea acquiruntur sine facto alimentarii, & deferuntur à lege, non autem provisione hominis, & tamen DD. videntur præsupponere, quod de illis quoque non liceat transigere; & hic est tertius casus, qui non fuit explicitè consideratus à Doctoribus circa facultatem transigendi. Quod si fortè dicamus hoc casu licitam esse transactionem, quia*

non debentur ex testamento, vel ultima voluntate, replicari poterit, quòd illa videntur magis debita, quàm si essent testamento relicta, & quòd casus videntur pares, quia dispositio hominis, & dispositio hominis, & dispositio legis equiparantur §. disponat in auth. de nupt. cum ergo secundum mentem Doctorum transigere sine Præatore liceat super alimentis debitis ex donatione inter vivos, ex naturali ratione, & sanguinis charitate fatendum est rationem hanc non esse generalem, nec bonam, sed eam meliorem esse, quæ fundatur in favore alimentorum, & ultimæ voluntatis, quod gratia multa inducta sunt communes juris regulas.

*Paul. Gallerat. cent. I. renunt. 199 50. n. 3. ibi: Qua ratione filius non potest renuntiare alimentis à patre debitis jure naturæ, Alberic. d. l. jus autem agnationis, & ibi Curt. jun. n. 3. Cravet. conf. 116. n. 2. d. d. conf. 189. num. 3. Neque pacto disponi potest, ut filio alimenta non præstentur, Speculator tit. qui filii sint legitimi §. I. n. 12. latè *Surd. de alim. tit. 2. q. 1. n. 8. & tit. 8. privileg. 56. n. 20.* ut neque valeat pactum, quo patri alimenta non sunt præstanda, *Bart. l. I. §. parens ff. de liber. agnos. Surd. d. d. privileg. 65. n. 21.**

Molin. jurist. lib. 2. cap. 15. n. 200 77. ibi: Id autem favore alimentorū, quæ filiis debentur jure introductum est, ut super eis nec pacisci, nec etiam
cum

cum juramento transigi possit *Specul. qui fil. sint legitim. n. 12. Bald. in l. pactum quod dotali cod. de collat. n. 17. Aymon cons. 189. n. 3. p. 1. D. Didac. de Covarr. qui plura refert in rep. cap. quanvis pactum de pact. lib. 6. 2. p. §. 6. n. 4. Gregor. Lop. in l. 8. tit. 13. p. 6. verb. Menester.*

²⁰¹ Covas tamen per *Molin. allegatus n. 4. allegandus n. 12. nihil de materia penitus ait.*

Laté Coler. de aliment. lib. 2. cap. 12. n. 3. 4. & 5. & usque ad n. 16. ubi ait, quod nec etiam cum juramento valeat pactum.

²⁰² Hoc idem asserit pro commun. *Boss. de alimentorum obligat. cap. 20. §. 4. à n. 1147. usque ad n. 1151. ubi optimè distinguit, & intelligit opiniones DD. circa hanc materiam disputatas.*

²⁰³ Quæ nam ex his sententia placeat potius audirem, quam proferrem, sed ut saltem pro munere ad vocationis nostro, quid in consiliū impenderem, proferam, igitur licet aliquando primam sententiam defenderem, secundam uti verio- rem, & æquio-rem sequor tūm ex autoritatibus tantorum DD. tūm etiam quia *Bart. est, quem per legem nostram Regiam lib. 3. tit. 64. §. 1. sequi jubemur, si communi- ter reprobata non sit.*

²⁰⁴ Quam sententiam compro- bando responsionibus ad contraria præstitis ad regulam *l. in re manda- ta cod. mandati respondeo cum tex-*

t. in §. & libertas Inst. de jur. perso- narum, nempe unicuique in re sua facere licere, nisi vi, aut jure pro- hibeat, ut in terminis de alimen- tis, licet ad aliam intentionem ait Coler. d. lib. 2. cap. 8. n. 54.

Ad text. in dict. l. cum hi ff. de 205 transact. quatenus ibi solūm de alimentis ex testamento, vel ultima voluntate debitis transactionem prohibuit, respondeo primò in dict. l. regulam generalem constitui, ut super alimentis transigi non liceat, ex qua quidē regula solum alimē- ta ex vi conventionis debita exci- piuntur in §. planè d. l. 8. quæ qui- dē exceptio regulam in contrariū confirmat, l. nam quod liquidè §. fin. ff. de pæn. l. & est vulgare.

Secundò respondeo, quod *in 206 d. l. 8. ff. de aliment. de debitis jure sanguinis specialis mentio non fit, quia jam ex aliis juribus, & ratio- nibus super eis transigi non poterat, nempe per leg. jus agnationis ff. de pact. per leg. jura sanguinis ff. de reg. jur. juxta quas super debitis jure na- turæ pactum fieri non potest, nec eis renuntiari valet.*

Deinde probatur ex ratione ²⁰⁷ prohibitionis, quam uti verio- rem præstat *Galerat. d. cent. 1. renunt. 50. n. 10. ex d. l. 8. deducta, nempe, facile transigerent contenti modico presentē, quæ tūm alimenta mortis causa donata, tūm jure sanguinis debita comprehendit.*

Ulterius etiam favore alimen- ²⁰⁸ torum

torum comprobatur, favor namque in eo consistit, quia ex alimentis vita hominis pendet, homines conservari reipublicæ interest, & ideo alimenta denegans necare videtur, *idem Galerat. d. cent. I. renunt. 50. n. I.* quæ quidem ratio utraque alimenta tangit.

209 Comprobatur tandem decisione nostri Supremi Supplicationis Senatus, ubi de facto, & sine alia cognitione redita fuit irrita renuntiatio litis in actis per discessionis singrapham factam per filium alimenta à patre petentem, me reluctante, unde vides me hanc sententiam nullo amore clientium captum sequi.

210 Cur autem ex eisdem rationibus super alimentis ex contractu inter vivos æque transactio prohibita non fit? multa apud dictos DD. invenies, mihi vero dicendum placet, quod totum hoc efficit natura ipsa dictans: res per quascumque causas nascuntur, per easdem dissolvi posse; *ex reg. nihil tam naturale ff. de reg. jur. in terminis Galerat. de renunt. cent. I. renunt. 50. n. 8.* unde visum conditoribus legum acerbum fuit contra hanc dissolutionem naturalem contrarium statuere.

211 Ampliatur vigessimoseptimó, ut juri capiendi alimenta, uti personali, & in facto consistenti, cedi nequeat, *Coler. de aliment. lib. 2. cap. 8. n. 63.* ubi multos cummulat, & n. 71. *Olea cess. jur. tit. 3. q. 8. n. 29.* *Salgad. in labyrinth. p. I. cap. 26. n.*

12. & 13. ubi alios citat, & n. 17.

Ampliatur vigessimooctavó, 212 quod nec vendi, aut locari possint *Coler. de aliment. d. cap. 8. n. 64.* vide *infra limit. 9.*

De aliis ampliationibus nihil 213 morans, sequitur, ut aliquas limitationes enumerem, ne sollicitudo nostra in hac materia obiter tacta manca videatur, prima igitur, & principalis limitatio est circa alimenta ex conventionem inter vivos, nullo ultimæ voluntatis respectu debita super quibus licita transactio est, *d. l. cum hi 8. ff. de transact. §. plane Surd. de aliment. d. tit. 8. privil. 56. à n. 84. Urceol. de transact. quest. 49. à n. 24.*

Nisi contractus ab ultima voluntate dependeat, *Valeron de transact. tit. 3. q. 3. n. 23. idem Urceol. sup. n. 26.*

Limitatur secundó, quando 215 certa quantitas, vel res relinquatur *Antonio*, ut unde alimenta *Petro* præstet, vel quando per fideicommissum à legatario alimenta relicta sunt, quibus in casibus legatarius cum hærede absque prætore transigere potest, alimenta non percutiendo, cum transactio in hoc casu alimenta non respiciat, sed tantummodo personam, aqua recipienda sunt, *d. l. 8. §. si integra vers. sed & si certa, & vers. idem* facit doctrina *Urceol. sup. n. 21.*

Nec legatarius defendere potest se ultra acceptum non teneri 216
justa

justa terminos l. 1. §. sciendum ff. de legat. 3. l. sed & si §. fin. ff. eod. tit. quia respondetur totum ad se pervenisse videri, cum super hoc transegerit, arg. text. in l. 3. in 2. respons. ff. ad leg. falcid. ita glos. in dict. l. 8. & §. si integra vers. minuantur.

217 Si ergo Antonius v. g. aliud non habeat, unde alimenta præstare possit præter legatum, & super eo transigat, respondet glos. supra transactionem non valere, vel per actionem Paulianam, & in fraudem alimentorum factam, vel secundum dispositionem d. l. 8. §. eam transactionem, vers. quid ergo, si nulla fraus interveniat?

219 Limitatur tertio, toties, quoties alimentarius meliorem conditionem suam facit d. l. 8. §. eam transactionem, ubi exempla sunt, quando in singulos annos relicta alimenta ut per singulos menses, per singulos dies, vel quia solvenda in fine anni, in principio ejus solvantur, tenet Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. n. 18. Surd. d. tit. 8. privileg. 56. num. 63. & seqq. Urceol. de transact. q. 49. n. 23. & n. 33. & 34.

220 Limitatur quarto, quando certa quantitas annua ad habitationem relicta fuit, quia tunc transactio sine prætore, ut habitatio præstetur fieri potest, ita, & contra quando habitatio relinquatur, certa quantitas ad pactum reduci potest, d. l. 8. §. si ad habitationem; dummodo tanta quantitas sit, quantus fructus ha-

bitationis fuerit, ut *ibid.* glos. ... verbo rata.

Limitatur quinto, si à testatore 221 re transactio permessa sit Dec. in l. 8. cod. de transact. in fin. Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. n. 19. (ubi n. 20. extendit etiam quando legatarius infirmus fuerit de hilluone exemplum afferens) cum multis Surd. d. tit. 8. à n. 90.

Limitatur sexto, ut super ali- 222 mentis præteritis transactio fieri possit, Coler. de aliment. d. cap. 8. n. 2. Surd. sup. à n. 94.

Limitatur septimo, si transa- 223 ctio cum juramento fiat, licet alii contrarium teneant, & pro utraque parte Bart. adfit ita cum multis ad contraria latè respondens Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. à n. 22. usq. ad n. 38. Surd. de aliment. d. tit. 8. à n. 42. Seraphin. de privileg. jurament. privileg. 101. n. 1. Trintacing. variar. lib. 1. tit. de aliment. resolut. 1. n. 10. Ciarlin. controvers. forens. cap. 202. n. 28. cum aliis Urceol. de transact. cap. 49. à n. 13. Guerreir. de tutor. lib. 7. cap. 15. n. 55. Galerati. de renunt. cent. 1. renunt. 50. n. 10. vers. quarto.

Restringitur primo, proxima 224 limitatio, & contrariæ opinioni locus fit, quando quis à principio jurasset super alimentis non transigere cum Viv. comm. opinion. lib. 3. Opin. 1002. Trintacing. d. resolut. 1. sub n. 12. Urceol. d. q. 49. n. 19.

Restringitur secundo, quan- 225 do

do cum juramento super alimentis jure naturali, sive jure sanguinis debitis transactio fit, quia tunc rescinditur, ita cum multis *Galerat. d. cent. 1. renunt. 50. n. 6. & sub n. 10. vers. verum*, *Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 12. à n. 5. sup. n. transcriptus*, *Surd. d. tit. 8. privileg. 56. n. 59. Valeron de transact. tit. 3. q. 3. à n. 42. Urceol. d. q. 49. n. 20.*

226 Restringitur tertiò, quando transigens in extrema necessitate positus erat jam tempore transactionis, vel si postea ad summam egestatem redactus fuit, idem *Valeron supra*, & *Urceol. d. q. 49. n. 20. Surd. ubi supra n. 60. & 61. Galerat sup. sub n. 10. vers. verum*, quod quidém intelligitur obtenta prius ab juramenti absolute, licet adhuc in hoc casu absolute deneget *Coler. de aliment. dict. lib. 2. cap. 8. à num. 25.*

227 Limitatur octavo, quando alimenta minima fuerint, ita *Surd. d. tit. 8. privileg. 56. n. 100. cum multis Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. à n. 42. contrarium tenet*, pro quo *Castill. de aliment. dict. cap. 70. n. 10.* qui licet ibidem transactionem cōcedat, ad eundem tamen Judicem censet volens parvitatem loco justæ causæ subrogari; igitur ego attentis verbis *text. in d. l. cum hi 8. ff. de transact. §. si in singulos*, ibi: *ususfructus modicus alimentorum vice.* *Coleri* opinioni subscribo.

228 In nonæ limitationis locum

succedere potest doctrina *Urceol. cum aliis dict. quest. 49. de transact. n. 28.* dicentis tunc transactionem, seu pactum inconsulto prætoris fieri non posse, quando super ipso jure formali alimentorum fit; secus quando super commoditate ipsius juris alendi, quæ quidém ad pactum reduci potest, vendi, cedi, & hypothecæ committi possit; & sic iterum incidimus in materiam ampliacionum 27. & 28. & utrum in alimentis executio fieri possit; igitur immorari hic nobis liceat, & per conclusiones sequentes rem expediam.

Conclusio prima: si nulla ne-²²⁹ cessitate urgente alimentarius commoditati alimentorum cedere, aut eam locare, vel hypothecæ mandare vult, id absque prætoris auctoritate facere nequit, tenent *DD. citati supra ampliacione 27. & 28.* quibus addendus *Carlew. de judic. tit. 3. disp. 20. à n. 1.*

Conclusio secunda: si alimen-²³⁰ tario cessio, vel locatio, aut hypotheca utilis, & necessaria fit, puta ad solvendum suis creditoribus, tunc fieri potest absque prætoris auctoritate, *Salgad. in labyrinth. 1. p. cap. 36. n. 46. & 47.* ubi alios allegat, cum aliis *Coler. d. lib. 2. cap. 8. n. 68.* licet etiam *n. 71.* auctoritatem prætoris desideret; undé ut ei satisfaciamus ita hanc conclusionem procedere dico, si nulla detur fraus, aut alimentorum diminutio, cum ratio *l. 8. ff. de transact.* in eo consistat ne alimenta

alimenta intercipientur, *d.l.8. §.eam transactionem*, ibi: noluit enim oratio alimenta per transactionem intercipi. Tu autem vide significationes verbi intercipio.

231 Conclusio tertia: si alimentarius privilegium habeat, ut ultra quam facere possit executionem non patiat, tunc in alimentis executio fieri nequit *l.6. ff. de cession. bonor. laté Salgad. in labyrinth. d. cap. 26. à n. 20.* Et ita intelligendi sunt *DD.* executionem in alimentis denegantes.

232 Temperamentum admittit proxima conclusio, si debitum procedat ex rebus ad alimenta necessariis puta, veste, tritico, habitatione, & similibus, *idem Salgad. d. cap. 26. n. 37.*

233 Conclusio quarta: si alimentario infolidum executio inferri possit, nullumque beneficium, ne egeat, habeat, tunc in alimentorum commoditate executio fieri valet, *idem Salgad. d. cap. 36. à n. 30.* & ita intelligendi *DD.* executionem permittentibus, & in materia videndi sunt, *Surd. conf. 269. Carlev. de judic. dict. tit. 3. disp. 20. Giurb. decis. 4. n. 49. Mend. à Castr. I. p. lib. 3. cap. 21. n. 27. noviter Emmanuel Gonçalv. da Silv. tom. 3. ad Ord. lib. 3. tit. 86. §. 23. à n. 92.*

234 Igitur, ut transactio super alimentis legitimè fiat, partes Judicem competentem adire debent pro decreto obtinendo, qui quidem Judex

competens ille est, coram quo lis super alimentis jam agitur, vel agenda erat, *d.l.8. in princip. & §. ult. & §. transactiones*, ubi *Bart. Coler. de aliment. d. lib. 2. cap. 8. à n. 44.* (ubi coram quo Judice lis agitanda declarat) *Castill. de aliment. d. cap. 70. n. 5.* & talis Judex jurisdictionem in hac parte alteri demandare nequit, *d. l. 8. §. sed nec.*

Cognitio Judicis circa tria 235 nempe, causas transigendi, modum, & pœnas transigentium versatur *d. l. 8. §. vult igitur*, undè apud Judicem partes causas transactionis exponere, & probare debent, *d. §. ultim. & §. in causa, & §. si prætor d. l. 8.*

Causarum igitur modi, & pœnarum exempla profert *Jurisconsult. in d.l.8. §. vult igitur cum seqq.* quæ alias non excludunt *d. l. §. causæ in verbis*, ibi: *aut si qua alia causa*, de quibus, & aliis *Menoch. de arbitr. lib. 2. cas. 170. Castill. de aliment. dict. cap. 70. à n. 4. Surd. d. tit. 8. privileg. 56. sub n. 4. & n. 115.*

Justa, meo Judicio, causa esse 237 non definit, puta, si alimentarius Religionem ingredi vellit, & dote, vel ejus parte carens alimenta annua vendere intendat, vel transigere pro minori prætio vult, ut dotem habeat, vel tandem ipse alimenta præstare obligatus eam dotat, quo casu licita erit transactio, sicut alienatio, renuntiatio, & donatio à minore facta, ut cum *Hermosil. Cald.*

de empt. Gov. de solemnitatibus, Guer-
reir. tract. 3. de tutorib. lib. 7. cap. 2.
n. 74. ubi de alienatione, & donat.
d. lib. cap. 14. n. 30. & tract. 4. lib. 8.
cap. 17. n. 12. ubi de renuntiat. fimi-
liter justa erit causa studii, occasio
belli, & alia similia.

238 Undecima differentia in eo
posita est, quia pro alimentis officio
Judicis, seu jure sanguinis debitis
processus quoad ordinem proceden-
di summarius est, si de alimentis fu-
turis, & presentibus agatur, Bart.
in l. de alimentis n. 2. cod. de transact.
Marant. de ordin. judiciar. p. 4. dist.
9. n. 168. Gig. de pens. q. 51. à n. 28.
Ascan. de patr. potest. effect. 17. n. 52.
Cordub. in l. si quis à liberis §. si pa-
rens n. 1. ff. de liber. agnoscend. cum
aliis Surd. de aliment. tit. 8. privileg.
2. n. 1. Molin. de primogen. lib. 2. cap.
15. n. 75. Pontan. de aliment. cap. 19.
n. 2. Coler. de alim. lib. 3. cap. 1. n. 2.
& seqq. ubi debita ex ultima volun-
tate comprehendit, Castell. de alim.
cap. 4. à n. 1. Cardos. in prax. verbo
alimenta n. 5. Cancer. lib. 1. cap. 16. n.
1. & 2. & cap. 19. à n. 1. Fontan. de
pact. nuptialib. tom. 2. conclus. 6. p. 4.
à n. 46. & ab eis citati.

239 Pro alimentis autem jure actio-
nis debitibus processus ordinarius esse
debet, uti in individuo tenent idem
Pontan. sup. cum Bart. in d. l. cod. de
transact. Bald. in l. nonnumquam
lect. 2. ff. de Judic. Dec. in d. l. 8. n. 12.
& ibi Curt. jun. n. 8. Marant. d. dis-
tinct. 9. n. 52. & cum aliis Salgad. de

Reg. protect. 3. p. cap. 1. n. 16. Coler.
de aliment. d. cap. 1. n. 14. & alii, quos
refert Surd. d. privileg. 2. n. 15. & 16.
Vela differt. 39. num. 41. & sub vers.
ad minorem, ubi etiam extendit ad
casum in quo ab inope petantur, ita
etiam ordinario jure alimenta præ-
terita peti debent, ut omnes supra-
citati tenent.

Et licet proximæ distinctio-²⁴⁰
nes veræ in se sint; attamen quando
alimentarius pauper est, etiam pro
alimentis jure actionis debitibus sum-
mariè (ut dici solet) agi debere au-
tumant, Surd. d. privileg. 2. n. 15. &
16. Castell. de aliment. cap. 4. n. 8. &
cap. 19. n. 7. & ita in praxi receptum
video.

Sed tam in uno, quam in al-²⁴¹
tero processu citatio requiritur, &
absque ea, nullitate laborant acta
Coler. de aliment. lib. 3. cap. 2. n. 2. &
seqq. Castell. de aliment. d. cap. 19.
n. 8.

Dixi supra, quoad ordinem²⁴²
procedendi, quia aliquando etiam
pro alimentis processus summarius
dicitur quoad probationem, hoc est,
aliquando semiplena probatio suffi-
cit, ut alimenta decernantur, quod
evenit in casibus, in quibus postea
alia diligentior, ac plenior ejusdem
negotii investigatio speratur, nempe,
quando petens alimenta filium
se esse allegat, conventus verò pater
negat, quia tunc filiationem (quod
vocabulum ad rem explicandam
usurpare liceat) simpliciter probare
sufficit,

sufficit cum postea accuratius de filiatione agendum sit, probant *text. in l. si quis à liberis §. vel si parens vers. summam ff. de liber. agnosc. lib. 3. §. causæ, & seqq. ff. de carbonian. edict. ubi Bart. num. 3. Coler. de aliment. d. lib. 3. cap. I. n. 8. & seqq.* quod quidem intelligendum venit quoad alimenta, lite pendente, subministranda; secus tamen si in perpetuum, hoc est in vitam duratura, petantur, uti cum *Paschal. de virib. patriæ potest. 2. p. cap. 2. à n. 22. Fontan. de pact. nuptialib. tom. 2. claus. 6. glos. 2. p. 4. à n. 3. Gratian. cap. 567. n. 25. tenet Castill. de aliment. cap. 4. sub n. 10. se referens ad tradita tom. 5. cap. 104. per tot. & cap. 27. n. 21. lib. 3.*

²⁴³ Aliud exemplum adest in alimentis litiganti pauperi subministrandis, lite pendente, *ex text. in l. si instituta 27. §. de inofficioso ff. de inofficioso testam. l. fin. cod. de ordin. cogn. de quibus agunt Covar. pract. cap. 6. n. 5. & ibi Faria, Menoch. de præsumpt. lib. I. q. 35. num. I. Minsing. cent. 6. observ. 21. n. I. Lancelot. de attent. p. 2. cap. 4. limit. II. n. 45. Bichius decis. 21. n. 4. & decis. 141. n. 3. Trintacinq. var. lib. I. de aliment. resol. I. n. 41. Guid. Pap. decis. 561. Coler. de aliment. lib. I. cap. 14. à num. 38. Henric. Temms. de lit. expens. cap. 6. per tot. Valasc. cons. I. n. 6. Mend. à Castr. I. p. lib. I. cap. 4. à n. I. & 2. part. dict. lib. I. cap. 4. à num. I.*

Ut autem litiganti alimenta à ²⁴⁴ reo præstentur, duo, nempe, paupertas, & boni juris præsumptio ex parte petentis concurrere debent, *Coler. de aliment. d. lib. I. cap. 14. 39. cum supra citatis idem Temms. d. cap. 6. n. 5. & 6.* cum sola paupertas non sufficiat. Bonum tamen jus semiplenè, & per unum testem apparere, vel aliundè comprobari sufficit, licet adhuc lata pro actore sententia non sit, dummodo testis omni exceptione maior sit, nec in contrarium alia præsumptio non obfistat; quæ omnia tradunt *Cov. dict. cap. 6. n. 6. Pontan. de aliment. cap. 13. n. 6. Tiber. Decian. volum. 2. cons. 66. & volum. 3. cons. 128. Pacian. de probat. lib. I. cap. 54. n. 70. Menoch. lib. I. de præsumpt. 35. n. 4. & 32. Afflict. decis. II. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 16. n. 37. ubi Add. multos citat. Salgad. de Reg. 3. p. cap. I. à n. 14. Coler. de aliment. dict. lib. I. cap. 14. à n. 40. Temm. dict. cap. 6. n. 13. & seqq. ubi etiam de filio agit, quos omnes in materia videbis, si opus fuerit.*

Duodecima differentia ex un- ²⁴⁵ decima hucusque tradita provenit, scilicet, quod in causa alimentorum summaria libellus necessarius non sit, sed qualisqualis petitio sufficiat, *Bart. in l. si quis à liberis §. si quis ex iis ff. de liber. agnoscend. ubi Cordub. num. 16. & in l. Mela in princip. ff. de aliment. legat. Abb. in cap. Judicis n. 10. ff. de offic. Judic. Gig. de pens. q.*

51. n. 24. cum aliis Pontan. de alim. cap. 2. n. 23. & cap. 19. num. 1. Coler. de alim. lib. 3. cap. 2. n. 11. Surd. de alim. tit. 8. privileg. 2. n. 3.

246 Ipse tamen Colerus, & Castill. ubi supra per rationes dubitant de proxima conclusione, & libellum, licet non tam solemnem, quantum in aliis causis desiderant, & bene mea quidem sententia dicunt, quia cum ego Barthol. in l. si quis à liberis d. §. si quis ex his, & in l. Mela in princip. in quibus locis à Pontan. allegatur, & in l. solent. 3. n. 11. ff. de aliment. leg. ubi per Coler. allegatur, attentè vidissem, inveni eum tale non dixisse, imò potius contrarium in d. l. si quis à liberis dict. §. si quis ex his, ubi loquens de causa summaria alimentorum ait n. 2. ibi: nam in causis summaris, ubi speratur sententia debet contestari lis, & dari libellus &c. progrediens idem Barthol. ait ibi: nam actio ad exhibendum requirit summariam cognitionem, & tamen datur sententia, & lis contestatur, ut ibi in contrarium facit, quod videtur tenere glos. in l. qui bona §. si alieno de damno infect. sed ibi respondet, & hoc verum, quando dicitur, quod causa examinatur summarie; secus si diceretur summarie, & de plano sine strepitu, & figura Judicii, tunc servaretur ordo, qui ponitur in cap. sæpè contingit de verbor. signif. in Clem.

247 Undè pro concordia, non lubrico nixus pede dico, quod in cau-

sa alimentorum, esto summaria sit, libellus necessarius est non solemnis, & in scriptis, uti in ordinariis in usu est, sed tantummodò simplex petitio, in qua, ut moris est nostri sequentia contineantur.

Quis, quid, coram quo, quo jure petatur, & à quo?

Quæ quidem in causa summarie tractanda à notario processus scribi sufficere disponit Ord. nostr. lib. 3. tit. 30. §. 1. loquens ibi generaliter de causis summaris, & Ord. d. lib. 3. tit. 48. in princip. agens de vi nova, in qua absque strepitu, & figura Judicii procedi ita jubet: & tamen petitionem simplicem vel in scriptis, vel apud Judicem in voce à notario scribendam Legislator decernit.

Ex quibus provenit intelle- 248
ctus ad text. in cap. sæpè contingit de verbor. significat. in Clem. dum ibi verba absque figura Judicii, & strepitu intelliguntur, & libellum, & litis contestationem non requirant, quod intelligitur de libello solemni, & rigorosa litis contestatione, non vero omninò de simplici petitione, ut noster Legislator intellexit in d. Ord. tit. 48. in princip. & in dict. Clement. Sæpè. August. Barb. num. 2. cum Marant. de ordin. Judic. p. 4. tit. an Judex sit competens, Cabed. p. 1. decis. 72. n. 2. Surd. & cum aliis idem August. de clausul. 186. n. 11.

Quando verò de alimentis ex 249
conventionem ordinate agitur, tum libellus

libellus solemnis necessarius est, ut apud omnes in confesso est, & factis constat ex eo, quod pro hujusmodi alimentis causa ordinaria fit, prout in undecima differentia demonstravi.

250 Decimatertia differentia est quod quando summarium per ordinem pro alimentis agitur, omnes termini judiciales, & dilationes ad probandum breviores esse debent, ac eo modo, quo in cæteris summariis ordo judicialis servandus est, cum multis *Surd. d. tit. 8. privileg. 2. à n. 5. Coler. lib. 3. cap. II. n. 20. Castell. de aliment. d. cap. 4. & 19. Salgad. dict. 3. p. cap. I. per tot. Vel. d. dissert. 39. sub n. 41. vers. ad minorem*; quando verò pro alimentis ordinario modo agitur, tunc in omnibus ita agendum est.

251 Decimaquarta differentia inter alimenta quæstio nostra est, quia dum *Legislator noster in Ord. lib. 3. d. tit. 18. §. 6. de alimentis ex jur. disposit. debitis* in diebus feriatis agi permittit, in cæteris denagare videtur, ut tenent cum aliis *Surd. d. tit. 8. privileg. 2. à n. 7. Cald. forens. q. 50. sub num. 1. vers. undè si agatur, Coler. de alim. lib. 3. cap. II. à n. 12. Petr. Barb. ad leg. I. ff. solut. matrim. I. p. n. 54. & 55. Vel. dict. dissert. 39. sub n. 41. vers. ad minorem, cum aliis Emmanuel Gonçalo. à Silv. ad nostr. Ord. n. I. juncto n. 5.*

252 Si verò alendus ex vi contractus paupertate laboret, tunc etiam

pro alimentis in diebus feriatis agi permittunt *idem Surd. d. privileg. 2. n. 15. & seqq. Barb. supra Pontan. de aliment. cap. 18. n. 5. Coler. d. cap. II. lib. 3. n. 16. cum aliis idem Silv. d. n. 5. & ita in prax. utitur.*

Decimaquinta differentia 253 quod per viam regulæ à sententia super alimentis ex dispositione juris debitis appellatio judicatum non suspendit, *Bart. in l. si res delationem 7. in princip. ff. de appellat. recipiend. vel non, Surd. de aliment. tit. I. q. 120. n. 13. & tit. 8. privileg. 60. n. 5. & 8. cum mult. Castell. de alim. cap. 8. à vers. 9. & cap. 27. per tot. Coler. de aliment. lib. 3. cap. 15. n. 1. & seqq. Besold. de appellat. cap. 7. n. 10. pag. mihi 327. Salgad. de Reg. procl. 3. p. cap. I. per tot. cum multis Peg. tom. 2. forens. cap. 15. à n. 113. cum aliis Guerreir. de divis. lib. 8. cap. 25. à n. 47. & tract. 3. lib. 5. cap. 15. n. 48. penes quos limitationes invenies.*

Sed à sententia lata super ali- 254 mentis ex contractu, vel ex testamento, aut delicto debitis, pro quibus actio competit, appellatio in utroque effectu recipienda est, *Bart. ubi sup. cum Speculatore, & Christophor. Nicoll. tenet Coler. ubi supra dict. cap. 15. n. 2. cum aliis Castell. d. cap. 8. n. 16. Salgad. d. cap. I. à n. 13. Vel. dissert. 39. sub n. 41. vers. ad minorem, Peg. d. cap. 15. n. 110.*

Et licet *Surd. Coler. & alii* 255 *apud Salgad. d. cap. I. sub n. 13. & seqq.*

seqq. proximam conclusionem limitent, quando petens alimenta ex testamento debita pauper est, contra eos tamen insurgit *idem Salgad. d. eap. 1. à n. 13. idem Vel. dict. dissert. 39. sub n. 41. vers. ad minorem*; Ego autem hanc controversiam fædere distinctionis componerem distinguendo inter alimenta ex testamento, & ex contractu debita, ut circa hæc procedat opinio *Salgad. & sequacium*, circa illa tamen procedant *Surd. d. tit. 8. privileg. 60. à n. 22. & Coler. d. lib. 3. cap. 15. n. 3. & 4.* ubi solum de alimentis ex testamento debitis in materia sermonem fecit, cum alimenta pauperi relicta pro causa pia habeantur, & à sententia lata super causa pia appellatio non suspendat, quando in mora periculum adfit, *Bald. in d. l. 1. cod. de Sacros. Eccles. n. 52. Tiraquel. de privileg. piæ causæ, privileg. 153. Nicolau, Everard. in topic. loc. 59. Coler. dict. cap. 15. n. 4.* undè etiam quando legatarius petens alimenta adeo pauper fit, ut undè se alat, non habeat, & ob id periculum in mora sit, appellatio à sententia tantum in effectu devolutivo, (ut aiunt) recipienda venit.

²⁵⁶ Hæ sic adonatae differentiae sufficient, si aliae sunt, & ultimam manum huic nostræ cogitationi imponens advertendum duxi ob alimentorum denegationem plures in jure pænas statutas esse, quas ad longum recenset *Coler. de aliment. lib. 2. cap.*

5. num. 29. & seqq. pro quibus pænis processus in Judicio ordinarius esse debet, cum omnis causa regulariter ordinaria fit, *l. Judices 9. cod. de Jud. Panormitan. in cap. dudum 53. n. 28. de elect. & optimè comprobatur ex din. nostra lib. 3. tit. 48. §. 5. decernente*, quòd pro vendicandis pænis spoliatoribus, & violatoribus impositis ordinario jure agendum fit, licet pro recuperanda possessione summario ordine agi possit, prout *ex d. tot. tit. 48. constat*, in terminis *Coler. de aliment. lib. 3. cap. 2. n. 8. qui n. 9. ait sequentia: in primis est observandum semper necessarium esse antequam ad penam agatur, ut debitor certior fiat de inopia, & miseria ejus, quem alere debebat &c.* Et dicta pro hac cogitatione sufficient.

COGITATIO X.

An filiationis causa summarie agitanda fit?

SUMMARIUM.

- 1 *Questio formatur.*
- 2 *Filiationis causa ordinario more, seu apud nos per libellum expediri debet, & n. seqq.*
- 3 *Si simul ad alimenta agatur, tunc de filiatione summam cognoscitur.*
- 4 *Cordub. à Lar. reprobat.*
- 5 *Sententia in causa alimentorum dum de filiationis questione cognoscit, eidem præjudicium non generat, ut de eadem agi nequeat?*
- 6 *Hæredis, vel filiationis qualitate negata,*

negata, de hereditate ordinariè agendum est.

7 *Filiatio difficilis probationis est, & conjecturis probanda probari potest.*

I **C**onsultus fui à quodam Judice, an filiationis causa summatim in Judicio, vel ordinario more sit deducenda? Quidam namque apud eum litigabat, ut declararetur conventi filius, & re aliquandiu apud me cogitata, in hanc ferme modum respondi.

2 **F**iliationis causam ordinariam esse, cum actor in illa non ageret, nisi de filiatione, ut declararetur filius, ut postea mortuo patre, hæreditatem peteret, agentemque non esse audiendum, motus auctoritate *Bart. ad text. in l. si quis à liberis §. si vel parens ff. de liber. agnoscend.*

3 **E**t est de mente omnium DD. quos vidi, quia quatenus aiunt causam filiationis esse summatim agendam, adjiciunt, quando tendit ad alimenta: ergo si non tendat ad alimenta, est ordinaria, *Pontan. de aliment. cap. 3. n. 1. & 2. ibi: Quod si interdum reluctante natura filio petente alimenta, negaretur à patre ejus filiatio, esset præmittenda quedam ejus summaria cognitio, cap. 2. qui filii sint legitimi, Bald. in l. si neget ff. de alend. liber. Covarru. in pract. q. cap. 6. Fasto in dub. suo II. Gig. de pens. q. 51. n. 28. quæ quidem sit tantum profectura ad alimenta decernenda, neque ex ea inferatur*

aliquod præjudicium veritati filiationis, quæ altiori cognitione, & probatione indigeret, l. si quis à liberis §. meminisse ff. de liber. agnosc. l. si Judex ff. de his, qui sunt sui, & ibi Alberic. Bart. & Bald. glos. in cap. cum super, ubi Abb. n. 7. de caus. possess. & propriet. Alex. cons. 74. n. 2. lib. 2.. sed interim dum de veritate filiationis altius perquireretur, alendus esset filius virtute solius quasi possessionis summariè probatæ, ut sicut alimentorum decretum modicū affert præjudicium, ita etiam qualisqualis probatio in eo sufficiat, Bart. in l. si quis à liberis §. si quis in fine indeque dicat Covarru. in d. q. 6. col. fin. satis esse filiationem probari per unicum testem, vel famam ad effectum alimentorum. Nec tamen propterea ad id sit ita frigidè probanda filiatio, ut saltem non concludatur fundamentum quasi possessionis, quæ omninò concludenda etiã ad effectum alimentorum, ne aliàs sit in facultate cujusque ea obtinendi ad libitum ex frigidissima deductione filiationis: ideoque oportune subnectenda sit vera cognitio quarumcumque probationum quæ vel ipsius filiationis veritatem, vel saltem quasi possessionem inducant quoad patrem cujus nulla sit certitudo, sed præsumpta quedam juris illatio inde sumpta, ut is pater præsumatur, quem nuptiæ demonstrant.

Resolutio nostra tantum veritati proximior est ut licet Cordub. ad

ad text. in d. l. si quis à liberis d. §. si vel parens n. 2. alimentorum causam summariam esse negaverit, & solummodo quæstionem filiationis incidentem summario ordine (ut dicitur) peragendam esse asseruerit, attamen contra eum optimè scripserint Coler. de aliment. lib. 3. cap. 1. à n. 2. Surd. de aliment. tit. 8. privil. 2. sub n. 1. Castill. de aliment. cap. 4. sub n. 1. asserentes, ideo de filiationis causa summario ordine agebatur in specie dict. text. quia ad alimenta tendebat; secus autem tramite ordinario erat incedendum, audite ergo Surd. ubi supra, ibi: *orduba qui & si dicat hanc conclusionem non probari in dicto §. Julianus, & in d. §. si vel parens, quia ibi non dicatur alimentorum causam, vel filiationis esse summariam; tamen videtur mihi non mediocriter labi: si enim causa filiationis, quæ tractatur ad effectum, ut decernantur alimenta est summaria, multo magis erit summaria causa ipsa alimentorum, cum propter quod unumquodque tale est, & illud magis sit: tantus ergo est alimentorum favor ut redundet etiam ad causam filiationis, quæ ideo agitur, ut cognoscatur, an decernenda sint alimenta.* Et Castill. loc. citat. ita ait: *Si sane nisi alimentorum favor interveniret, atque ex cognitione in causa filiationis eorumdem præstatio penderet non summarim de causa ipsa filiationis cognosceretur. Summaria est ergo*

causa alimentorum, ex quo summaria cognitione filiationis, ipsa decerni, vel non statuerunt jure consulti, quorum responsis hodie utimur. Ex autem l. 7. tit. 19. partita 4. nihil quidem novi statuitur, nec verbum aliquod exprimitur, ex quo inferri, aut induci valeat alimentorum causam ipsam non esse summariam, imò alimentorum favor ipse principaliter semper attenditur, ut præambula filiationis causa summarim expediretur.

Ideo cognitio, & permutatio filiationis in alimentorum causa nullum præjudiciū generat in causa filiationis ordinario more tractanda text. express. in d. l. si quis dict. §. vers. meminisse, Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 228. n. 18. & diximus supra cogit. 9. n. ... Fontanel. decis. tom. 1. decis. 132. n. 6.

Nostra resolutio probatur ex doctrina Peg. tom. 3. ad Ord. lib. 1. tit. 87. seu 88. §. 4. glos. 6. num. 70. Pon. cap. 1. n. 39. cum seqq. scilicet quod negata qualitate hæredis, vel filiationis, hæreditas via ordinaria petenda sit, ut quotidie nobis in praxi occurrit in tot processibus filiationis naturalis declarationem, & hæreditatis petitionem continentibus, ex Ord. lib. 4. tit. 92. per tot. Deinde cum difficilis sit probationis, ut ex Cabed. p. 2. decis. 73. n. 12. & conjecturis verisimilibus fides sit facienda, l. lucius 83. ff. de condit. & demonstrat. l. filium 6. de his, qui sui,

fui, vel alieni jur. apud Schomborn. Politicor. lib. I. cap. 7. pag. 46. altiorrem indaginem, & rectum juris ordinem postulare videtur.

COGITATIO XI.

Utrum utilitas aucti pretii ad emptorem, vel ad venditorem, quando emptio versatur de rebus, quæ numero, pondere, & mensura constant, pertineat?

SUMMARIUM.

- 1 *Quæstio formatur.*
- 2 *Commoda pertinent ad quem in com-
moda.*
- 3 *Periculum rei emptæ ad vendito-
rem attinet, dum emptio imperfe-
cta est, & n. 4. ubi exemplum de
tritico nondum mensurato.*
- 5 *Si pretium tritici venditi augea-
tur, antequam mensuratio fiat,
ejus utilitas ad emptorem perti-
net.*
- 6 *Periculum rei emptæ post emptio-
nem perfectam ad emptorem per-
tinet, & nn. seqq.*
- 7 *Res suo domino perit.*
- 8 *Venditor post venditionem rei ven-
ditæ debitor est, eamque præcise
tradere debet.*
- 9 *Periculum speciei debitæ ad credi-
torem pertinet.*
- 10 *Licet emptio de rebus numero, pon-
dere, & mensura, fiat adhuc ante
mensuram, perfecta est, & n. 11.
& 18.*
- 12 *Venditor liberatur, si res specifica
absque culpa sua perit.*
- 13 *Non verò, si res in genere venda-
tur, cum genus perire nequeat.*
- 14 *Periculum in re emptæ eventum
qua ratione ad emptorem perti-
neat? & n. 16.*

15 *Si emptio degenerare ad corpus spe-
cificum fiat, periculum ad empto-
rem pertinet.*

17 *Tripliciter emptio perfecta dicitur,
scilicet quoad obligationem, ne
partes à contractu descendere pos-
sint, secundò, quoad periculum,
tertio, quoad consequendum domi-
nium.*

18 *Primo modo emptio perficitur, quo-
ties de re, & pretio conventio fa-
cta fuerit.*

19 *Gabella de emptione ad mensuram,
pondus, vel numerum, debetur pu-
blicano, qui tempore contractus
fuerit, licet alius tempore mensu-
ræ sit.*

20 *Emptio de genere facta quoad pe-
riculum circa rem imperfecta est,
sed quoad periculum pretii perfe-
cta dicitur, & n. 21.*

22 *Text. in l. sicut periculum cod. d.
actione empt. intelligitur.*

TItius v.g. à Sempronio quadra-
ginta tritici modios, (vulgò
40. alqueires) emit dimidio cen-
tuffis in singulos modios, nullo ta-
men termino assignato ad mensio-
nem, & priusquam mensio fieret
auctum fuit tritici pretium; dubi-
tatur ad quem pertineat utilitas pre-
tium in casu proposito, utrum ad em-
ptorem, an ad venditorem?

Dubitationis ratio in eo stat,
quia commoda cujusque rei illius
sunt, cujus incommoda l. 10. ff. de
reg. jur. sed sic est, quod dum triti-
ci mensio non fiebat, ipsius pericu-
lum erat venditoris ex l. cum conve-
nit 2. cod. de pericul. commod. ergo
utilitas aucti pretii ad venditorem
pertinet.

R

Secundò

3 Secundó periculū rei emptæ, quatenus emptio non est perfecta in venditoris detrimentum cedit *l. necessario ff. de pericul. & commod. rei emptæ*; atqui emptio tritici ante mentionem imperfecta erat *ex d. l. cum convenit cod. de pericul. ergo &c.*

4 Tertiò, ideo utilitas aucti pretii ad emptorem pertineret, quia ad ipsum periculum tritici attineret *ex capitali text. in l. sicut periculum cod. de action. empt.* atqui periculum empti ante mentionem non damno emptoris, sed venditoris est adjudicandum *l. quod sæpè §. in his ff. de contrabend. empt. ergo &c.*

5 His tamen, & aliis minimè obstantibus, contrarium est dicendum, nempe, quod utilitas acti pretii ad emptorem, non ad venditorem pertinet, ut ex sequentibus animadvertis apparebit.

6 Certum est, quod periculum rei emptæ post venditionem perfectam in damnum cedit emptoris *ex text. in l. 7. d. l. necessario 8. ff. de peric. & commod. l. 1. l. 4. l. penult. & ult. cod. eod. tit. d. l. quod sæpè §. si res 4. ff. de contrabend. empt. l. 5. §. ult. de rescind. vendit. §. cum autem Inst. de empt. Ord. lib. 4. tit. 8. tenet DD. cetera apud Altimar. de nullit. contract. rubric. 1. p. 2. q. 15. n. 474. Molin. de justit. & jur. disp. 366. n. 11. Less. lib. 2. cap. 21. dub. 12. n. 96. de Lug. de just. & jur. d. sp. 26. n. 216. P. Leuren. in jus canon. tom. 3. quæst.*

308. sub n. 1. & hæc quidem est regula generalis in hac materia.

De ratione hujus regulæ dubitant DD. quia *ex l. 9. cod. de pignorat. act. res perit suo domino*; sed sic est quod per emptionem ante traditionem dominium non transfertur ad emptorem *d. §. cum autem Inst. de empt. in fin. Ord. lib. 4. tit. 7.* ergò periculum ad venditorem pertinere debebat; hoc tamen non obstante, ad emptorem pertinet, licet namque venditor remaneat adhuc dominus rei venditæ; attamen est debitor ipsiusmet rei dominii, quam præcise tradere debet, ut doctè Merend. *controv. jur. lib. 24. cap. 7. à n. 1.* & quando dominus est debitor ipsius dominii, non habet locum *d. l. 9. de pign. act. Vin. ad text. in d. §. cum autem Inst. de empt. n. 7. Leuren. sup. dict. q. 308. sub num. 1. uti tenent Afflict. decis. 280. & 399. ubi Ursill. Capyc. decis. 14. n. 6. & seqq. Gratian. cap. 256. 318. 512. 566. 704. & decis. 191. ubi Addentes Tusch. lit. U. conclus. 49. Cabal. lib. 1. cons. 56. & 166. Surd. decis. 64. & 257. Fachin. lib. 1. cons. 56. & 166. Surd. decis. 64. & 257. Fachin. lib. 1. cap. 27. Christian. volum. 3. decis. 59. Amat. decis. 40. Ansald. cons. 89. Merlin. decis. 611. à n. 10. Giurb. observ. 51. num. 38. Mangil. de evict. quæst. 103. à n. 5. Trintacinq. var. lib. 3. de empt. resolut. 5. Peg. forens. cap. 3. à n. 142. Card. de Luc. de regal. discurs. 118. & 125. & de empt. discurs. 6. August. Barb.*

Barb. in l. 1. cod. de pericul. & commod. rei vendit. n. 13. Petr. Barb. in l. si mora 10. p. 2. num. 13. ff. solut. matrim. Gom. 2. var. cap. 2. sub n. 3. Cov. pract. cap. 3. num. 6. Boer. decis. 180. n. 8. Lug. d. disp. 26. n. 218. Less. dict. dub. 12. n. 96. Rebell. lib. 9. quest. 35. n. 5. Castro Palau tract. 33. disp. 5. part. 24. n. 5. Leuren. in jus canon. d. tom. 3. quest. 310. sub. n. 2.

10 Sed prædicta ratio datur etiã, quando emptio celebratur de rebus numero, pondere, & mensura consistentibus, undè non est vera limitatio, de qua text. in d. l. quod sæpè §. in his ff. de contrahend. empt. l. 1. ff. de pericul. & commod. & d. l. 2. cod. eod. tit. glos. ad text. in l. 39. ff. de legib. Ord. lib. 4. d. tit. 8. §. 5. caterva DD. apud Altim. sup. n. 476. dum disponunt, & asserunt ad venditorem, non ad emptorem, pertinere periculum rei emptæ in numero, pondere, & mensura consistentis.

11 Argumentum augetur, quia datur perfectio emptionis etiã ante mentionem, & numerationem, & mensuram ut statim demonstrabitur; sed his non obstantibus, vera est limitatio de qua supra num....

12 Neque obstant supra dicta. diluuntur namque per rationem rationis præstandæ ad regul. n. 6. assignatam consistentem in eo, quia quando emptio celebratur de re specifica, datur species, quæ perire potest, & ideo venditor est debitor rei certæ, five speciei, undè liberatur, si

absque sua culpa res perit ex l. si ex legati 29. ff. de verbor. obligat. l. si stichus, l. si certos nummos, l. eum, qui §. fin. l. servum ff. eod. tit. l. 5. ff. de rebus credit. quando vero venditio 13 celebratur de re consistente in numero, pondere, & mensura venditor est debitor generis, quod quidem genus perire nequit, l. in ratione §. in certis ff. ad leg. falsidiam l. si te bonis cod. de jur. deliberand. l. incendium cod. si certum petatur.

Undè dico quod non ex eo 14 solum, quia datur emptio perfecta de re specifica, periculum pertinet ad emptorem; sed ideo etiã, quia datur quid certum, & specificum, quod perire potest, ut probatur ex dictis, & est de mente omnium DD. de re agentium supra relatorum.

Probatum asserunt, quia etiã 15 in rebus metiendis &c. si emptio celebretur tanquam corpus specificum, emptoris jactura erit, ut cum aliis tenet Altim. supra n. 478. Leuren. sup. q. 310. n. 2. Aug. Barb. ad text. in d. l. 2. cod. de peric. n. 10. l. 1. §. sed si non sunt ff. de peric. & commod. rei vendicat. Ursil. ad Afflic. decis. 399. Scop. ad Gratian. obs. 191. n. 23. Ripol. variar. cap. 11. à n. 304. Harp. ad Instit. de empt. & vendit. §. idem pretium, & alii.

Ex quibus diluitur principale 16 argumentum, de quo num. 3. quia non solum ratione perfectionis emptionis periculum pertinet ad emp-

torem, sed etiam ratione rei specificè venditæ.

17 Deinde tripliciter dicitur emptio perfecta: primò, quoad obligationem, ut partes à contractu discedere nequeant; secundò, quoad periculum, tertio, quoad consequendum dominium, ut ait *glos. ad text. in dict. l. 1. cod. de pericul. & commod. verbo post perfectam*, ubi *August. Barb. n. 56. cum Molin. disput. 366. n. 19.*

18 Emptio primo modo perficitur, cum conventum fuerit de re, & pretio *l. 2. §. 1. ff. contrahend. empt. text. in princip. Inst. de empt. Ord. lib. 4. tit. 1. quæ quidem perfectio datur in emptione de rebus in numero, pondere, & mensura consistentibus etiam ante mentionem, numerationem, & pondus, quia constat de pretio, & re, licet generaliter sumpta, itaque tenet *glos. ad textus in d. l. 2. cod. de pericul. & commod. rei vendit. verbo imperfecta* ubi *August. Barb. n. 12. cum Parlador. rer. quotidianar. lib. 1. cap. 3. §. 3. num. 26. & aliis*; undè quatenus emptio de re in genere consistenti dicitur imperfecta ante mentionem, intelligitur quoad periculum, non verò quoad perfectionem contractus, à quo partes discedere nequeunt, uti tenent *Cov. practicar. cap. 3. num. 6. Parlador. lib. 1. cap. 3. §. 3. num. 25. Petr. Barb. in l. si mora 10. 2. p. num. 13. Molin. de just. disp. 366. n. 4. Pacion. de locat cap.**

24. n. 25. Hermosill. ad l. 25. tit. 5. ad glos. 3. & 4. n. 5. cum multis Altimar de nullitat. contract. rubr. 1. quæst. 8. sect. 1. n. 18. & p. 2. q. 15. n. 477. Gutierrez. lib. 3. practicar. q. 94. n. 14. & 15. idem de gabell. quæst. 26. n. 7. ubi n. 5. docet, quod post mentionem factam gabella debetur Publicano, 19 qui erat tempore contractus, & non illi, qui tempore mentionis erat.

Sed replicabis dicens, quod in 20 casu præsentis versatur quæstio circa periculum: ergo solutio nulla; sed respondeo, distinguendo inter periculum, quod versatur circa rem in genere venditam, vel circa pretium, ita ut illud periculum circa rem ante mentionem pertineat ad venditorem, quia non constat de specie, & ita est imperfecta emptio quoad ipsummet periculum; istud verò periculum circa pretium pertinet ad emptorem, simul atque de illo, & re, licet in genere fuerit conventum; quia quoad hujusmodi periculum emptio jam est perfecta etiam ante mentionem; nostram distinctionem probant *Larrea decis. 11. sub num. 11. ibi: Ut quod diximus censeri venditionem perfectam in illis rebus non solum procedere, ne contractus resolvi possit, sed etiam perfecta judicabitur quantum ad argumentum, vel diminutionem pretii; ita si postea pretium diminuatur, nihilominus emptor teneatur solvere pretium conventum, & si augeatur, non tene-*
tur

tur plus solvere, quam convenerit, probat Rosa cons. 68. n. 13. ibi: dicitur vera venditio perfecta quoad pretium; ideoque semper emptor tenebitur solvere pretium conventum, & licet postea augeatur, vel diminuat, probat Castr. ad text. in d. l. sicut periculum cod. de act. empt. n. 2. in verbis ibi relatis à Rosa, ibi: & nota legem; nam puto, quod habeat locum etiam cum venditio fuit facta ad mensuram, & mensuratio adhuc non erat facta; licet enim venditio non videatur perfecta, quantum ad hoc, ut periculum interitus, vel deteriorationis vini pertineat ad emptorem, tamen ad augmentum, vel diminutionem pretii censetur perfecta, ut sic si pretium postea diminuat, nihilominus emptor teneatur solvere pretium conventum, & si augeatur, non teneatur plus solvere, quam convenerit, multos DD. ipsemet Rosa, hoc loco refert sequentes Castrum, & testans non invenisse contradictorem, & tenent Altim. de nullit. contract. tom. 3. rub. 1. quest. 8. sect. 1. n. 52. Afflict. decis. 280. n. 5. Rosis observat. 2. n. 39. & seqq. idem Hermosill. ad l. 24. tit. 5. glos. 3. & 4. sub n. 5. versic. ex glossa II. nota.

21 Ex dictis non obstat argumentum de quo n. 2. ex reg. 10. de regul. jur. quia cum circa pretium possit contingere periculum, idque sequatur emptorem, ita cum sequi debet utilitas aucti pretii, hancque

sententiam tenet P. Molin. d. disp. 366. n. 4. allegans cap. naviganti de usur. ex quo bene probatur in versic. ille quod.

Neque obstat argumentum, 22 de quo n. 4. deductum ex d. l. sicut periculum cod. de act. empt. ex qua argumentum formatum non probatur, dictio namque sicut sumi non debet pro quia; nec pro ideo sed sumi debet pro ut vulgò assim como agit namque Jurisconsultus sub illo tit. quid, & quantum veniat in actione ex empto, & in dict. l. sicut demonstrat etiam venire commodum aucti pretii ad emptorem, hocque esse verum, sicut, hoc est, ut ad ipsum pertineret periculum vini, quod fit vapidum, quando emptio de vino tanquam specie fuerit celebrata, sicque unum, & alterum extremum solum inter se comparatè per modum similitudinis stant non ex causa, idest, non ait Jurisconsult. utilitas aucti pretii ita pertinet ad emptorem, quia periculum vini in vapidum mutati quod certum fuerat comparatum, ad emptorem pertinet; sed ait, ut certum est, ad emptorem pertinere periculum vini vapidum specificè comparati, ita certum est ad emptorem pertinere commodum aucti pretii: hæc intelligentia probatur ex doctrina Castr. in dict. l. & Larr. & Ros. supra, quatenus dispositionem prædictæ leg. sicut periculum intelligunt in omni casu tã post mentionem, quam antea.

Occasio

Occasio hæc scribendi mihi occurrit, cum interpellatus essem à Magistro, pariterque Sapientissimo Patre Ludovico Alvarez Societatis Jesu, qui contrarium in suis scriptis, nondum prælo datis, sequi volebat, sed ego eum in hoc non sequor, quem in omnibus aliis semper prosequi desiderio desideravi.

COGITATIO XII.

An Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5. in certitudinibus à Proxenetâ cambiorum elaboratis locum habeat?

SUMMARIUM.

- 1 Lex circa munus cambiorum proxenetæ refertur.
- 2 Factum, & quæstio proponitur, & n. 3.
- 4 Scriptu dignum est illud, quod apud professores juris dubitatione non caruit.
- 6 Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5. in quibus instrumentis locum habeat, & n. 7. & seqq. & à n. 17.
- 8 Lex pænalis extenditur, si eadem ratio concurrat.
- 9 Liber proxenatarum, & ab eo testificationes extractæ publicæ sunt, & n. 11. ubi ad contraria respondetur.
- 10 Scriptura publica quæ sit.
- 12 Proxenetâ quando publicus officialis sit, librumque conficere teneatur?
- 13 Quæstio affirmativè resolvitur.
- 14 Instrumentum licet authenticum non probat, quando originale exhiberi iustum non ostenditur.
- 15 Ut originale ad examen exhibeatur, opus non est, quod tabellio

illud conficiens litigans sit, vel de erroribus suis corrigendis agatur.

- 16 An Tabellio in commodum sui, vel suorum instrumentum conficere possit?
- 17 Subscriptionem ad talionis pœnam in casu Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5. opus non est, cum de scriptura privata redarguenda agatur.
- 19 Nec quando de tollenda fide instrumenti agatur.
- 20 Sententia Senatus refertur.

Circa munus seu officium Proxenetæ usurarum permutandæ pecuniæ, (vulgò Corretor dos Cambios) latum est quoddam in legis forma diploma extravagans tenoris sequentis, videlicet: *Eu El Rey faço saber aos que este Alvará com força de Ley virem, que por me representar Luiz Pardo de Castilho, Corretor dos Cambios, que sendo este officio creado, para com a sua intervenção se ajustarem com a verdade, que convêm á utilidade publica do comercio, se intromettiam a negociar as letras de Cambio varios Zanganos naturaes, e estrangeiros sem temor da pena da postura da Cidade, e ley Extravagante, que o prohibem; do que resulta sacarem letras de grande quantidade, os que estão diminutos no credito, por nam haver noticia, das que tem passado, e visto o mais, que me constou por informação, que mandei tomar pelo Corregedor do Civel da Cidade Manoel Gomes de Oliveira, e reposta do Procurador da Coroa, e o que sobretudo me consultou a Mesa do Desembargo do Paço.*

Hey

Hey por bem resolver, que ficando em seu vigor a pena da postura, e o disposto pela ley Extravagante de vinte e oito de Outubro de mil settecentos e dezotto, para senão admittir em juizo acção alguma sobre as letras de Cambio, e seus prottestos sem constar por certidão tirada do livro do Corretor delles, que foraõ negociados com a sua intervençaõ, e alem destas penas incorrerá quem passar as taes letras, ou as acceitar sem a intervençaõ do Corretor dos Cambios, na pena do perdimento do valor das mesmas letras na forma, e como a applicaçãõ ordenada pelo Alvará de vinte e dois de Novembro de mil seiscentos oitenta e quatro, expedido a favor do Corretor dos Seguros desta Cidade, e isto em quanto eu o houver por bem, e não mandar o contrario: Pelo que mando ao Regedor da Casa da Supplicação, Governador da Relação do Porto, ou a quem seus cargos servir, e aos Desembargadores das ditas Relações, Corregedor do Civel, e aos mais Juizes, Justiças, e Officiaes, e pessoas cumprãõ, e guardem, e façãõ inteiramente cumprir, e guardar este Alvará como nelle se contém, que valerá, posto que seu effeito haja de durar mais de hum anno, sem embargo da Ord. lib. 2. tit. 40. em contrario, e outro si mando ao Chanceller Mór destes meus Reynos, e Senhorios ou a quem seu cargo servir, o faça publicar na Chancellaria, como tam-

bem mando ao Corregedor do Crime do Bairro da Rua Nova mande fixar editaes publicos, porque venha á noticia de todos a pena, que mando declarar; este se registará nos livros do Desembargo do Paço, Casa da Supplicação, e do Porto, onde similhantes se costumaõ registrar. Dado em Lisboa Occidental aos dez nove de Abril de mil settecentos e vinte e oito. Rey. Marquez, Presidente.

Registado na Chancellaria Mór da Corte, e Reyno no livro do Registo das Leys a fol. 44. vers. Lisboa Occidental 13. de Julbo de 1728.

Evenit mihi in praxi eundem- 2
met Proxenetam Ludovicum bis
de unis permutatæ pecuniæ literis
certiora protulisse dicentem eas non
fuisse gestas cum eo; juxta prædi-
ctam legem, & de hoc primam in
scriptis testificationem dedit idem
Proxeneta, & postmodum aliam
similiter scriptam testificationem de-
dit attestans dictas permutatæ pecu-
niæ literas gestas cum eo fuisse in
forma legis.

Visa hac contrarietate; pro 3
indaganda veritate postulavi, ut præ-
dictus Proxeneta veniret ad Judiciũ
cum libro suo, ut in eo examen
ageretur in forma Ord. lib. 3. tit. 60.
§. 5. vers. porem, super quo, audita
parte, ego non obtinui, sed iterum
per impedimenta juris institi, ite-
rumque non auditus gravamen inter-
posui ad Senatũ, sed, nec ibi fuit
mihi

mihî provifum : tertio tandem infiti per impedimenta , quæ recepta, & ftatim pro probatis fuerunt jucata.

4 Fateor , benigne lector, hunc cafum, ut indubitabilem, fcriptu ef. fe indignum , fed cum valde dubitabilis apud tot juris profefiores, Judicesque eximios fuiſſet , viſus fuit mihî dignus , qui ſcriberetur , quia multoties in praxin venire poterit.

5 Pars adverſa contra hanc exhibitionem opponebat proxenetam non eſſe partem in illa lite , & cum officialis publicus ipſemet exiſteret librum ſuum habens ex illo poſſe clientem meum omnes , quot ei videretur , in ſcriptis teſtificationes extrahere , nullo tamen modo examen eſſe peragendum , quia hujusmodi proxeneta non accuſabatur ob officii ſui errores , undè librum non eſſe explorandum.

6 Deinde dicebat *Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5.* ſolum habere locum ſuper publicis ſcripturis ex doctrina *Cabed. 1. p. decif. 53. n. 2.* & cum ſcriptæ teſtificationes à proxeneta elaboratæ non eſſent ſcripturæ publicæ, ad eas non eſſe extendendam noſtræ *Ord.* diſpoſitionem.

7 Quibus non obſtantibus , cogitando reſolvi dictam *Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5.* habere locum in caſu præſenti , & ſimilibus , & oſtendi per ſequentia : primò , quia dicta *Ord.* concipitur per verba generica habiliaque ad comprehendendum

quamcumque ſcripturam , instrumentum , ſeu teſtificationem , ut patet ex verbis rubricæ , ibi : *Da fé, que ſe deve dar aos instrumentos publicos , e outras eſcripturas , e como ſe podem redarguir de falſas , ideſt , De fide danda instrumentis publicis , & aliis ſcripturis , & quomodo de falſi vitio redargui poſſint , & ex verbis d. §. 5. ibi : algum instrumento , ou eſcriptura publica , ideſt , instrumentum aliquod , aut ſcriptura publica.*

Secundò , licet dicta *Ord.* pænalis fit quoad pænam tabellioni infligendam , & ut talis extendi non poſſit ; attamen ubi datur legis ratio datur ejus diſpoſitio , licet lex pænalis fit , quia tunc non dicitur extenſio , ſed comprehenſio , *gloſ. ad text. in cap. ſi poſtquam de election. in 6. Joann. Andr. Menoch. de præſumpt. lib. 5. præſumpt. ult. n. 27. Reminald. Junior. lib. 6. conſil. 657. n. 30. Curt. Junior lib. 2. conſ. 334. n. 9. 30. & 31. Giurb. de ſucceſſ. feud. §. 2. gloſ. 2. à n. 21.*

Tertio , ſecundum praxim receptam, ut *teſtis Vangueru. Cabral 4. p. cap. 11. per tot. noſtra Ord. d. §. 5.* habet locum ſuper quibuſdam instrumentis tam publicis , quam privatis.

Quartò , negamus librum proxenetæ , & teſtificationes ab eo in ſcriptis elaboratas privatas eſſe ; imò potius publicas affirmamus , & ad faciendum fidem publicam eſſe introductas ,

10 troductas, quia publica omnis scriptura dicitur, cui de jure, vel consuetudine generali, seu speciali fides adhibetur, *Parexa tit. 1. resolut. 2. n. 22. in fin. Valasc. conf. 10.*

11 Licet namque libris proxenatarum non habeatur fides, nec editioni locus sit, ut cum *Bald. in l. 1. colun. 4. cod. de edend. Mascard. conclus. 1036. lib. 2. tenent Strach. de proxenet. 4. p. q. 14. à n. 1. Otter. de officialib. dict. cap. 19. n. 51. Nicol. de Passer. agen. de script. privat. lib. 4. q. 10. à n. 1.* horum opinio cessat, quando proxeneta à publico deputatus est, & tractatur de pertinentibus ad officium ejus, vel quando consuetudine, vel municipali lege proxenatarum libris fides adhibetur, prout se restringunt, *idem Strach. dict. 4. part. quest. 14. n. 5. idem Genoa d. quest. 10. n. 10. Rot. Genuens. decis. 110. n. 6.* quæ limitatio viget in præsentiarum supposita lege sub num. 1. relata.

12 Unde etiam hujusmodi proxenetam negari non potest publicum officialem esse, obligatum que ad librum conficiendum, unde partes scriptas testificationes extrahere possint, ut constat *ex d. l. relata n. 1.* & tenet *Otter. de officialib. Reipublic. cap. 19. n. 3. 4. & 5.* quoad librum cohæret *Strach. de proxenet. 2. p. n.*

13 7. Unde talis proxeneta, & testificationes ab ipso datæ, ut comprehensæ subjiciuntur dispositioni *Ordin. dict. lib. 3. tit. 60. §. 5.* sub verbis

ejusdem §. & rubricæ supra relatis.

Ex quibus tenendum est, 14 quod examen erat peragendum super dictis testificationibus, & libro, unde essent extractæ ex vi prædictæ *Ord.* quia instrumentum, licet authenticum, non probat, quando protocolum non reperitur, & exhiberi petitur à litigante, qui illud redarguere de falso intendit, cum aliis *Parexa dict. tit. 1. resolut. 3. §. 1. n. 41. cap. quoniam contra, ubi Abb. num. 4. de probat. glos. notabilis in cap. ut cæterum, verbo Græci. 9. distinct. ibi: & est hîc argumentum, quod quantumcumque authenticum sit aliquod instrumentum, si tamen de ipso aliquid in dubium revocetur, semper exhibendum sit illud, à quo originem ducit. Jacob. Menoch. de adipisc. possess. remed. 4. n. 654. & conf. 180. n. 53. Steph. Bertrand. conf. 44. n. 3. volum. 3. Francisc. Marc. quest. Delphinali 163. n. 3. 2. p. Farinac. latissimè in tractat. de falsitat. quest. 153. ex num. 133. usque ad n. 145.* ubi attento jure communi, optimè conclusionem hanc exornavit.

Non obstant adversa, quia ad 15 primum respondebam suppositum esse falsum, ex eo, quia ad hoc, ut fiat simile examen non requiritur, quod Tabellio sit pars in causa, seu ut agatur de corrigendis erroribus ipsius Tabellionis, si hoc namque esset verum, per raró, & numquam daretur locus examini in causa civili, quia Tabellio ad commodum suum

suum conficere instrumentum nequit *Cabed. decis. 128. allegat. à Sa-*
16 *bell. §. Notarius n. 5. de quo, & quan-*
 do ad favorem suorum instrumen-
 tum conficere possint? Vide *Bar-*
thol. in l. 2. ff. stipulat. servor. & in
rubr. cod. de his qui sibi ad scrib.
Tusch. lit. N. concl. 77. & 78. Cyriac.
controv. 549.

17 Ad secundum, de quo num.
 6. respondebam *Cabed. dict. decis.*
 53. nobiscum non pugnare, quia
 ibi tantummodò dubitatum, & de-
 cisum fuit non habere locum sub-
 scriptionem ad patiendam Talionis
 pœnam eo in casu, in quo redargue-
 retur de falso privata scriptura, quo
 supposito *præd. Cabed. nostram re-*
18 *solutionem confirmat, supponit nã-*
 que locum esse examini in scriptu-
 ris privatis, quia si hoc non esset
 suppositum frustra quæreretur de
 subscriptione, ad quod examen pe-
 ragendum proxeneta librum edere
 tenetur, prout obligatus manet ad
 instantiam contrahentium *Strach.*
3. p. de proxenet. n. 43. Gen. d. q. 10.
num. 12.

19 Quam quidém subscriptionē,
 dixi etiam in nostro casu non habe-
 re locum, quia tantummodò tolle-
 re fidem testificatiouis proxenetæ
 intendebam ex doctrina *Barb. ad d.*
Ord. §. 5. n. 3. & ita iudicatum fuit
 apud scribam *Emmanuellem Leitaõ*
de Sousa, cujus tunc vicem gere-
 bat *Eusebius de Sousa Raphael, te-*
 nor autem sententiæ ita se habet:

Acordaõ em Relaçãõ &c. que 20
recebem os embargos, e os julgaõ por
provados, vistos os autos, e refor-
mando o Acordaõ embargado, ag-
gravado foy o Aggravante pelo Con-
servador da naçaõ Amburguez, a em
naõ deferir ao requerimento fol. e co-
mo o ditto requerimento se funda em
averiguar a verdade da falsidade
arguida, por tanto mandaõ, que o
dito Conservador reformando o seu
despacho defira ao Embargante na
forma que requereo fol. Lisboa O-
riental 15. de Fevereiro de 1731.
Sanches, Bacalhãõ, Mello.

COGITATIO XIII.

An instrumentum in Judicio exhibi-
 bitum, & actis compactum, pen-
 dente causa, exhibenti traden-
 dum fit, apud acta copia relicta?

SUMMARIUM.

- 1 *Factum, & questio proponitur.*
- 2 *Qua forma instrumenta edenda sint?*
- 3 *Instrumentum exhibitum apud acta exhibens relinquere, scilicet principale, non tenetur.*
- 4 *Quomodo hodie exhibenda instrumenta, & apud acta jungenda sint? & 6. & seqq.*
- 5 *Exemplum absque citatione partium confectum non probat.*
- 6 *Quando plus licet, quod minus est etiam licet.*
- 7 *Ad quid instrumenti exhibitio necessaria sit?*
- 8 *Proprium instrumentum producenti tradi debet, etiam durante causa,*

sa,

sa, penes processum copia relicta,
& n. 15. & seqq.

9 Instrumentum plura capitula continens tantum pro capitulo, quod de agitur exhibebitur.

10 Textus in l. cum quidam ff. de fid. instrum. affertur, & expeditur, & n. 11. & seqq.

11 Instrumentum semel exhibitum iterum exhiberi debet, si opus fuerit, & no. seqq.

16 Dicitio iterum multiplicatē actus denotat.

17 Ad secundam productionem juramentum, & falsitatis allegatio necessaria est.

18 Praxis sine lege contra legem est.

19 Nec in practica habetur, quod lege non cavetur.

20 Stylus quid sit?

21 Qualis esse debeat?

22 Ad instrumentum exhibenti negandum nulla ratio assignari potest, & quare?

23 Ut ei tradatur, multae rationes impellunt, quae traduntur.

24 Peg. tom. 2. forens. cap. 19. n. 113. intelligitur.

25 Et Ord. lib. 1. tit. 24. §. 12. & tandem concluditur qua forma, & quando instrumentum exhibenti tradendum sit.

I **D**E facto habui quemdam clientem, qui instrumenta quaedam in Judicio exhibuit, quae quidem ad alias lites ei necessaria petiit, eorum exemplo apud acta relicto, Judex rescripsit, cum lis esset finita; & licet Judex valde literatus esset, & promeritis in maximum decus sublimandus, ego semper contrarium dicendum cogitavi, & ut verum sequendum ex sequentibus resolvi.

2 Quando quis tenetur edere

instrumenta in Judicio, in ea forma sunt edenda, ut fidem faciant, legendaque coram Judice, & parte adversa cap. contingit 5. de fid. instrument. colligunt ex Ord. Abb. antiq. Innoc. Collect. Zabara. Bellam. Joan. Andr. Immol. Anan. Panorm. Anch. Host. Bald. Felin. Henric. Boich. Butr. Minsinger. Barb. Dec. Guid. Pap. Cujac. Vivian. in rat. 2. lib. jur. Pontif. pag. 195. Alagon. in compend. jur. canon. pag. 291. remissive Ximen. in concordat. p. 1. & 2. referatur ab Anton. August. collect. 2. Decret. lib. 2. tit. 14. cap. 3. cum aliis August. Barb. ad dict. cap. n. 1. noviter Leuren. in jus canonic. tom. 2. q. 715. num. 1.

Non tamen cogitur produ- 3
cens relinquere apud acta, ne in posterum eo carere cogatur, ne vé id amittatur; & ex inde novae lites oriantur, (quod quidem intelligitur de principali instrumento) ita ait idem Leuren. supra.

Sed quia lites veluti maris are- 4
nae hodie multiplicatae sunt, nullum ad alia tempus remaneret, si productio instrumentorum, & eorum lectio coram Judice, & adversario fieret; unde æquum erit, ut proprium instrumentum producat apud acta, ejusque habeat copiam adversarius, ut videat, inspiciatque ipsummet instrumentum, quo viso, & exemplari in actis relicto, proprium producenti tradatur: hanc meam animadversionem probatam

video ex praxi, in qua receptum, ut exemplum sumptum, vel transumptum ab originali absque partis citatione, sine principali obligationi productionis satis faciat.

5 Mihi autem non satisfacit, simile namque exemplum absque citatione adversarii transumptum fidem non facit juxta *text. in l. 2. de fide instrument. & in cap. 1. eod. tit. l. 3. cod. de divers. rescript. cap. P. & ibi glos. in fin. & DD. d. tit. de fid. instrument. Bartol. in l. probatorias cod. de divers. offic. lib. 12. & in Authent. si quis in aliquos num. 9. cod. de edend. Mascard. de probat. concl. 711. & 712. Parlador. quotidianar. lib. 2. cap. ult. §. 12. limit. 2. num. 14. Morl. in empor. jur. tit. 11. de fid. instrument. q. 1. num. 7. Gratian. tom. 5. cap. 859. n. 1. Castill. controuv. 204. n. 9. cum duobus seqq. & n. 61. & 69. Hunn. Encycloped. p. 2. tit. 18. cap. 10. à n. 8. Thom. Valasc. allegat. 76. n. 8. Mend. à Castr. in prax. lusitan. lib. 3. cap. 22. n. 4. Emman. Barb. ad nostram Ord. lib. 3. tit. 25. in princip. n. 12. Phæb. tom. 1. arest. 4. cum aliis sequitur pro veriori doctrina Senator Sous. decis. 54. n. 7. igitur hoc inconveniens cessabit secuta mea animadversione, ex qua etiam saltem per æquipolens productio fit in forma juris communis.*

6 Unde quatenus secundum jus solūmodo apud acta remanere debet producti instrumenti exemplar, & secundum praxim etiam in prima

productione admittitur exemplum, argumentum fortissimum conficio ad nostram quæstionem, hoc modo: cui licet plus, licet etiam quod est minus, *l. filius familias §. fin. ff. de donat. l. non debet ff. de regul. jur. cap. ex part. 27. de decim.* atqui ad producendum obligatus producens instrumenti exemplar, producendi onere solutus est, quod est magis; ergo illi, qui produxit originale instrumentum concedi debet, ut exemplari in actis relicto archetypum ei tradatur; quod est minus.

Argumentum probo: productio instrumenti vel fieri debet ad probationem, vel ut adversarius deliberet, an cedere, vel contendere malit, *Bartol. ad text. in l. argentarius §. edi n. 1. Carleval. tom. 2. disp. 4. num. 20. Parexa tit. 6. resolut. 5. num. 28.* quos quidem productionis effectus colligere ab exemplo instrumenti magis est, quam ex ipsomet proprio instrumento, atqui pro collectis habentur exemplo producto à principio: ergo etiam postquam fuerint collecti ab originali instrumento, semper colligi poterunt ab exemplari in actis relicto.

Unde consequens fit, quod instrumentum in actis productum, postquam ab adversario visum sit, producenti tradi debet, exemplari apud acta relicto, etiam durante causa, probatur *ex text. in l. argentarius §. edi autem ff. de edendo d. cap. contingit de fid. instrument. & ibi communiter*

9 *muniter scribentes* quatenus instrumentum plura capituli continens solum edi debet pro capitulo, de quo agitur in causa, ne amittatur, vel tempore consumatur, cum aliis *Cardos. in prax. verbo instrumentum num. 26.* facit doctrina *Cabed. I. p. arest. 29.*

10 Deinde probatur assertio nostra ex text. in *l. cum quidam cod. de fide instrument.* ex quo sunt notanda verba, ibi: *cum quidam instrumentum protulerit, vel aliam chartulam, & ibi: qui petit iterum eam chartulam proferri, & ibi: tunc necessitatem imponi ei, qui protulit chartam, de qua quaeritur, iterum eam apud Judicem &c.*

11 Casus praedictae legis de facto contingit, ut quidam litigans in Judicio suum instrumentum produxerit, & exemplari apud acta relicto ipsum instrumentum producenti traditum fuerit; postea adversarius de falso ipsum instrumentum arguere volebat: dubitatum an iterum id exhiberi deberet, resolutumque fuit debere, praecedentibus requisitis, de quibus in *text.* quem sic legunt DD. sequentes.

12 Primó *Gothofredus* ibidem n. 49. ibi *siquis pro se instrumentum in Judicio produxerit, & exempla apud acta reliquerit, licet illud exemplar fidem faciat: si tamen pars altera velit authenticum falsi accusare, pars, quae semel authenticum produxerit, tenetur authenticum iterum proferre.*

Secundó *Augustin. Barb. in d. I 3 l. cum quidam sub n. 4.* ibi: *quando produxerit quis pro se instrumentum in Judicio, & reliquerit in actis copiam authenticam, licet copia illa fidem faciat, si tamen alia pars, velit illud instrumentum productum redarguere de falso, pars, quae semel produxit, tenetur iterato praesentare.*

Tertió, cum *Bald. eodem modo praedictum text. legit Parex. de instrument. edit. tit. I. resolut. 3. §. 3. n. 104.* eodem themate retento, n. 106. & *tit. 7. resolut. 8. n. 2. II. & 27.* Quarto comprobant eandem lectionem *Cancer. lib. I. var. cap. 19. n. 26.* noviter *Leuren. supradict. quaest. 715. sub n. I. vers. si verò.*

Ex quibus constat esse permis-
sum producenti ei tradi proprium
instrumentum productum, exem-
plari apud acta relicto, quod equi-
dem producit, pendente causa, post
finitam namque non habet locum
secunda productio, de qua in *text.*
ut ex eo apertissimè constat in fine
vers. si enim.

Quod equidem probatur ex
saepe saepius repetito verbo *iterum*
de quo in *dict. l. cum quidam,* de-
notanti multipliciter actus ex
text. rotundo in l. veluti §. hac vox
iterum ff. de edend. undè quatenus
praedictus *text. in l. cum quidam* ait
iterum exhibendum proprium in-
strumentum, pendente causa, tan-
quam certum supponit, jam semel
esse exhibitum, qua prima exhibi-
tione

17 tione non obstante, exemplari apud acta relicto, restitutum fuit producenti originale, & hæc restitutio fuit legitimè, & juridicè facta, quia aliter ad secundam productionem superfluum esset juramentum adversarii, & falsitatis per textus, cum sufficeret allegare instrumentum post productum in actis non esse restituendum producenti, si hoc verum esset, cum vero absit, non est sequendum.

18 Nullam audio controversiam adversus nostram resolutionem præter praxim, ex qua dicunt non esse tradendum instrumentum, postquam productum fuit, nisi finita causa, sed licet ita sit, quod non testor, de testanda erit hujusmodi praxis à Judicibus. Scio namque praxim admitti sine lege contra legem non debere, *Peg. forens. cap. I. n. 18. & 19. Gabr. Pereir. de man. Reg. cap. II. n. 7. Cordeir. dubit. 50. num. 55.* undè meritò dicit *Portugal de donat. Reg. p. 2. cap. 10. sub n. 18.* quod ea, quæ lege non caventur, in practica non habentur, quod equidè denotat
20 verbum *stylus* cum nihil aliud, quam succus juris destillatus per verum rationis sensum tanquam stillicidiū apud Judices, & Tribunalia approbatus.

21 Ut autem *stylus* observandus sit, debet esse rationabilis, quia non valet contra rationem *text. in cap. sicut de probationib. cum aliis Guerreir. de inventar. lib. I. cap. 7. n. 28.*

Ut non restituatur instrumen- 22 tum productum ipsimet producenti, durante lite, nulla ratio assignari potest ex eo, quia toties quoties opus fuerit, tenetur iterum producens exhibere, & si absque ratione non exhibeat, neque exemplar relicto fidem facit, neque in posterum uti poteret originali instrumento *ex text. in d. l. cum quidam, & ibi DD.* per contrarium vero, ut tradatur inf- 23 trumentum, ejus exemplari relicto, etiam lite pendente, multifariæ rationes insistant; prima, ne amittatur instrumentum; secunda, ne surripiatur; tertia, ne tempore consumatur, & lites à lite oriantur, *ex text. in dict. cap. contingit de fide instrument. & ibi DD.* quare instrumentum productum est tradendum producenti, exemplari apud acta relicto.

Et licet *Peg. 2. forens. cap. 19. 24 n. 113.* contra nos judicatum referat, attamen se remittit ad *Parex. tit. I. resolut. 3. §. 3. n. 106.* ubi pro nobis est, & secundum eum prædictus *Peg.* venit intelligendus *Cordeir. dubit. 47. n. 55.*

De hac quæstione tandem est 25 *Ord. lib. I. tit. 24. §. 12.* qua visa, & aliis, dicendum puto, quod vel adversarius aliquid opponit contra instrumentum, quod prius debet disputari, & tunc reddi non debet, nisi finito oppositionis incidenti; aut nihil opponit contra instrumentum, & tunc reddi debet, relicto apud acta

acta exemplari, citatoque adversario, ut videat transcribi de Judicis mandato.

COGITATIO XIV.

An superflua sint illa verba *da Comarca, e Correição*, de quibus in *Ord. lib. 3. tit. 2. in princip.*

SUMMARIUM.

- 1 Verba *da Comarca, & Correição*, quibus Lex lib. 3. tit. 2. utitur an idem significant? & n. 3. & seqq.
- 2 Nihil superfluitatis, & sine operandi ministerio in lege dari debet.
- 4 Resolvitur questio.
- 5 Quae utilitas ex ea proveniat? & seqq.
- ibid. Quis abesse potest *da Comarca*, quin *da Correição*, absens sit, & n. seqq.
- 6 Ut procurator citari possit, absentia principalis, qualis, & à quo loco esse debeat, & n. 7. 8. & 9.
- 9 Ad appellationem prosequendam quando procurator citari possit? & n. seqq.
- 11 Lata sententia procuratoris cessat officium.

1 **A**D hoc ut procurator in principio litis citari possit, inter alia requiritur Legislator in praesenti principalem reum abesse à nomo, seu praefectura, & regione, vulgò, *da Comarca, e Correição*, si unum, idemque important, datur verborum
2 superfluitas in lege; atqui in lege nihil inutile, ac superfluum sine ministerio aliquid operandi esse debet *cap. si Romanorum 19. d. cap. si Pa-*

pa 10. priv. in 6. ergo, ut non detur 3
in praesenti hoc inconveniens aliquid distinctum operari debent inter se verba *Comarca, e Correição*, quas opidorum praefecturas cum *Plin. senior.* vel nomos cum utroque, vel regiones cum *Suetonio* latine reddere non dubitavimus; vel aliàs ut cuique placebit, dum tamen à latinitatis tramite non exorbitet.

Super quo cogitans dicendum 4
puto *Comarca*, accipi debere pro jurisdictionis fine, sive, (ut vulgò apud juniores Jurisconsultos dicitur,) districtu Provisoris, vulgò, *Provedor*, ex *Ord. lib. 1. tit. 62. §. 28.* ibi: *Nos lugares das suas Comarcas*, vocabulum vero, *Correição* pro districtu Praetoris, seu Provinciae Praefidis, vulgò, *Corregedor*, *Ord. lib. tit. 58. in princip.* ibi: *Tanto que forem sua correição, & in §. 4. ibi: Et tanto que chegar a cada lugar da sua Correição, & secundum hanc distinctionem Ord. lib. 3. tit. 2. in princip.* ibi: *Da Comarca, e Correição*, intelligenda venit.

Quae quidem differentia non 5
est infructuosa, videmus, namque in aliquibus civitatibus jurisdictionem Provisoris amplam magis, quàm Praetoris esse, vel è contra; ficque aliquis potest esse absens à nomo Provisoris, & non à regione Praetoris, & vice versa.

Quare duo casus figurandi 6
sunt; vel reus venit citandus apud Judicem extraneum, vulgò, *Juizes de*

- de fóra, vel alios Judices, à quibus ad Præsidem datur recursus, & tunc sufficit reum abesse à nomo Præsidis, ut citari valeat in persona procuratoris, & hic est primus casus.
- 7 Secundus vero casus erit quando reus citandus est apud Judicem Orphanorum, vel alios, à quibus ad Proviforem recursus datur, & tunc requiritur, atque sufficit reum abesse à nomo Proviforis.
- 8 Ut procurator citari possit, requiritur rei principalis absentia à nomo, seu regione, vulgò, *Comarca, e Correição*, ubi incola fuerit, ut patet ex *d. Ord. lib. 3. tit. 2.* ibi: *Onde for morador*, quod ego intelligo ubi domicilium habuerit, non verò, ubi lis agenda erit; poterit namque aliquando abesse reus à districtu, in quo lis agenda venit, & adesse in districtu sui domicilii, quo in casu procurator citari nequit, sed reus principalis.
- 9 Ex quo venit intelligenda *Ordin. lib. 3. tit. 70. §. 4. in verbis*, ibi: *Salvo se a parte for absente da Comarca, onde for morador &c.* idest, *præterquam si pars abfuerit à nomo, ubi incola fuerit*; quia dum ibi de citatione procuratoris ad appellationem prosequendam concedenda agit, requiritur absentia principalis, quæ quidem absentia intelligitur esse à nomo, ubi citandus principalis incola fuerit, & non sufficit, ut à loco Judicii abfit, neque ab ejus nomo, sive præfectura, vulgò, *Comarca*.

Unde releganda erit praxis, 10 quæ apud Curiam in usu est citandi procuratores, seu Advocatos ad sequendas appellationes, seu gravamina à sententiis in eadem Curia latis, quin partes abfint à locis domicilii sui, in quo erant tempore citationis ad causam primævæ, quia hujusmodi praxis contra legem est.

Comprobatur impugnatio 11 praxis ex eo, quia, lata sententia, officium procuratoris, & Advocati expirat *Ord. lib. 3. tit. 27.* si Advocatus ad appellationem sequendam potestate caret, quomodo, seu ad quid citandus est? Respondere nescio, igitur de mea opinione non decedo, ac sciens, & prudens non 12 decedam, quanvis in contrarium videam arestum apud *Peg. tom. 13. ad Ord. d. lib. 3. tit. 2. ad princip. n. 31.* Igitur partes principales citandæ sunt toties, quoties domicilium extra Curiam habeant, & tempore primævæ citationis ad causam habebant.

COGITATIO XV.

Utrum Emphyteuta nihil magis de facto possidente quam emphyteusin, eam donando, & nominando, fiat hujusmodi donatio nulla ex eo quod donans de facto incapax remanet testandi; & etiam ob insinuationis defectum nulla sit?

SU.

SUMMARIUM.

- 1 *Quaestio proposita pro validitate res-
solvitur.*
- 2 *Emphyteusis non à nominante sed
à domino concedente acquisita di-
citur.*
- 3 *Nominatus ad emphyteusim gravari
nequit.*
- 4 *Ideo donatio omnium bonorum nul-
la est, quia testator ad testandum
bonis caret, & n. 5.*
- 6 *Quod respectu emphyteusis non con-
sideratur.*
- 7 *Insinuatio solum in donationibus
simplicibus, & non impropriis, &
ob causam, requiritur.*
- 8 *Donatio ob causam est, quæ ob com-
plementum præcedentis contractus
fit.*
- 9 *Nominatio ad emphyteusim donatio
non est.*
- 10 *Nec actus liberalitatis.*
- 11 *Nec pretio æstimabilis, & n. seq.*
- 12 *Emphyteusis nominata quando in
collationem veniat?*
- 13 *Nominatio insinuatione non indi-
get.*

I **D**E facto habens quaestionem,
an donatio, & nominatio em-
phyteusis factæ ab Emphyteuta alia
bona non habente sint nullæ, vel ex
insinuationis defectu, vel incapaci-
tate testandi, in qua remanet, ne-
gative resolvi, cum enim esset no-
minationis emphyteusis, erat etiam
de pacto, & providentia, *Pinbeir.
de emphyteus. disp. I. sect. 3. §. I. n.
73. vers. colliges*; cum talis emphy-
teusis non dicatur acquisita à nomi-
nante, sed à domino concedente,
ideo nominans nominatum gra-
vare non potest directè nec indire-

ctè, *Pinbeir. disp. 6. §. 5. n. 126. &
n. 130. cum seqq.* ubi contrariis sa-
tisfit.

Tota ratio decidendi, ut non
valeat donatio omnium bonorum
in eo consistit, quia donator de fa-
cto incapax existit ad testandum,
quia bona non habet ad disponen-
dum, licet enim hæreditas magis in
jure, quam in bonis consistat, sem-
per remanet irrita potentia, quæ ad
actum reduci non potest.

Impeditio supradicta testandi
provenit directè, five immediatè, ex
ipsomet contractu donationis om-
nium bonorum, namque si ea cun-
cta non donaret, aliqua haberet, de
quibus disponderet; sed hæc ratio to-
ta fallit in ipsomet contractu nomi-
nationis emphyteusis per viam do-
nationis ex eo, quia licet in hoc ca-
su donator alia bona præter emphy-
teusim non haberet, ei non prove-
nit impeditio testandi ratione hujus-
cemodi donationis, sed ex natura
bonorum, scilicet, ipsiusmet emphy-
teusis, cujus natura impedit emphy-
teutam, ut de ea non possit testari
propter actum nominationis, quæ
debet esse pura absque ullo grava-
mine.

Similiter referri in commenta-
rios Regios donationem (quod in-
sinuatio vulgò dicitur) solum requi-
ritur in simplicibus donationibus, &
non est necessarium in donationi-
bus impropriis, & ob causam *Gra-
tian. discapt. forens. tom. I. discapt.*

- 8 82. à n. 24. cum aliis *Cyriac. tom. I. controu. 128. n. 109. ubi n. 105. ait donationem ob causam esse eam, quæ fit ob complementum alicujus contractus præcedentis.*
- 9 Ast nominatio emphyteufis per viam donationis non est simplex donatio, sed ob causam, & ex vi
- 10 contractus primæ concessionis, ideo hujusmodi nominans, seu donans, actum non libertatis, sed necessitatis exercet *text. in l. unum ex familia §. rogo, & §. & si fundum ff. de legat. 2. Pheb. decis. 105. n. 46. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 4. n. 10. & 19. in terminis Pinbeir. de emphyt. disp. 6. sect. 6. sub n. 30. ideo talis nominatio non est pretio æstimabilis.*
- 12 Confirmatur autoritas *Pinbeir. ex Ord. lib. 4. tit. 97. §. 22. in verbis, ibi: E naõ lbe sendo dado em vida &c. idest, & si ei datum in vita non fuerit &c. & ibi: Trará á collaçãõ, o que valia na vida do Pay, que lbo deo &c. idest in collationem imputabit valorem, quo tempore vitæ patris ei illud donantis æstimabatur. Quatenus ibi disponitur filium à patre acceptantem emphyteufim, eam solum teneri conferre, quando in vita patris accepit, non verò si post mortem ipsiusmet patris, cujus dispositionis ratio decidendi in eo consistit, quia nominatio non est actus pretio taxatus, sed necessarius ad complementum primæ concessionis, *Valasc. cons. 61. n. 4. in fin. Carvalh. ad cap. Raynald. de testament.**

4. part. cap. I. num. 178.

Unde cum hujusmodi donator simplicem donationem non fecerit, sed tantummodò actum necessarium, in consequentiam primæ concessionis non erat necessaria insinuatio, ut foret valida nominatio per viam donationis.

COGITATIO XVI.

An, & quando Advocatus incidat in crimen falsi, vel prævaricator existat, ad intellectum *Ord. lib. 1. tit. 48. §. 13. & lib. 3. tit. 26. in verbis, ibi: E deixada a dita procuraçãõ, naõ poderá, idest, relicto procuratorio mandato, non poterit &c. usque ad finem, & de aliis?*

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis narratur, & n. 2.
- 3 Litigatores contrarios simul adjuvare Advocatis prohibitum est.
- 4 Quot crimina committat Advocatus, si pro utraque parte patrocinium præstet? & n. 5. cum seqq.
- 8 Advocatus pecunias recipiens, causæ secreta scire præsumitur.
- 9 Prævaricator à varicando dicitur.
- 10 Varicator idem, quod transgressor, est.
- 11 Prævaricator triplici modo sumitur.
- 12 Prævaricator generaliter ille dicitur, quia præscripto officii sui deflexerit, atque aberraverit.
- 13 Specialiter prævaricator est, qui causam adversariis suis prodit, & ex partibus actoris in partes rei concedit.

- 14 Specialissimè ille prævaricator est, qui reum de aliquo crimine accusans, cum eo colludit.
- 15 Advocatus quando prævaricator dici possit? & n. 17. & 18.
- 16 Et quando in falsi crimen incidat? & n. 19.
- 17 Specialiter quando prævaricator dici possit?
- 19 Advocatus vel prævaricator, vel in falsi notam incidens semper non leviter puniendus erit.
- 20 Quid in hac materia jus nostrum Regium prohibeat? & n. 21. 22. & 24. & 25.
- 23 Ut Advocatus alteri parti adjuvare prohibitus existat, aliquando secreta causæ scire necessarium non est, aliquando vero necessarium fit, & n. 24.
- 25 Advocatus utrumque simul adjuvans puniri debet.
- 26 Ita recipiens ab uno pecunias, seu quid simile pro patrociniis ferendo alterum adjuvans.
- 27 Licet cliens juris fomento careat Advocatus ab eo recipiens aliquid, illum deserens adversarium adjuvare nequit.
- 28 Quid si consulens Advocato non solvat, & postea alium assumat Advocatatum? & n. 29. 31. 32. & 52.
- 30 Quid si solvat, & alium requirat? & n. 52. 53. & 54. & seqq.
- 33 Doctores in domo sua consilium præstantes pro utroque votum suum proferre, absque criminis labe, possunt, & n. 50.
- 34 Aliquando Advocatus secreta causæ sciens consultus, ac satisfactus pro adversario advocare poterit? & n. 50.
- 35 In diversa causa Advocatus pro adversario sui clientis patrociniis ferre poterit.
- 36 Ut prohibitio adsit, tres identitates requiruntur.
- 37 Exempla in materia afferuntur usque ad n. 40.

- 41 An Advocatus in prima instantia, alterum in secunda adjuvare poterit?
- 42 Advocatus secreta causæ sciens, & mandatum ad ferendum patrociniis accipiens alterum adjuvare non potest, declaratur, & comprobatur satis usque ad n. 46.
- 47 An sententia, prævaricatione interveniente, nulla sit?
- 48 Quomodo Advocatatum corrumpens puniatur?
- 49 Objurgatio adversus Ursayam traditur.
- 55 Malitiis obviandum est.
- 56 Ex malitia sua nemo commodum reportare debet.
- 57 Malitiis indulgendum non est.
- 58 Nemo ex improbitate sua actionem consequitur.
- 59 Malitiis via aperienda non est.
- 60 Ex calliditate sua nemo fructum accipere debet.

CUM munus advocationis Elbenfi in urbe exercerem, à milite quodam consultus fui, utrum ipse cum quodam, eadem in urbe commorante, de regularum furto sibi facto ageret rectè, nec ne? Respondi itaque rectè posse accusationem intendi. Evenit postea ut pater accusati me super certa pecuniæ summa, ab eodem milite debita, sibi consuleret, cujus summæ ipse in Judicio miles se debitorem professus fuerat.

Is itaque miles, seu animi vecordia, five invidis, & inimicis meis consulantibus non temperavit linguæ omnibusque me maledictis incessere non destitit, utpote qui (ut aiebat) crimen per legem Ord. lib.

T ii. i. tit.

I. tit. 48. §. 13. & lib. 3. tit. 26. in fine princip. cautum incurrissem. Nec requievit etiam, donec Serenissimi Regis aures, nedum Judicum oneraret querimoniis, mihi scilicet dans crimini, quod Sanctimonialium Virginum amori nimis indulgerem, & potentia (ut affirmabat) nimia me uti, vel potius abuti: sed cum non diu scelera lateant, Flor. lib. 3. cap. 1. Nam lux altissima fati occultum nihil esse finit, latebrasque per omnes intrat, & obstruos explorat fama recessus, ut Claudianus cecinit. ut veritas tandem ex tenebricosis illius militis tricis in lucem proferretur, in ipsum tandem injuriarum agens, accusationem intendi, quam sic cogitans, infra scriptis fundamentis fulciri posse haud dubie existimavi.

3 Patrocinium ferre litigantibus ambobus prohibitum est per d. Ord. lib. 3. tit. 26. & per Ord. lib. 1. tit. 48. §. 13. quæ quidem Ordinationes duas partes continent; dict. Ord. lib. 3. d. tit. 26. à vers. depuis que do Senbor, idest, postquam à domino, &c. primam, alteram à vers. ou sabido os segredos, idest, aut sciens secretorum factus &c. Ord. verò d. lib. 1. tit. 48. §. 13. primam partem habet à vers. E se algum Advogado, idest, & si aliquis Advocatus &c. quod est principium §. 1. usque ad vers. ou depuis, idest, sive postea &c. exclusivè. Secundam verò partem à vers. ou depuis, usque ad vers. e bem assum, exclusivè.

4 Sed antequam ad explanationem hujusmodi partium deveniamus, advertendum est, quod etiam duo sunt crimina detestabilia ab Advocato commissa circa subjectam materiam, unum scilicet prævaricatoris; alterum vero falsi, text. in l. 1. §. is qui deposita ff. de fals. text. in l. 6. §. exploratores ff. de re militari, text. in l. prævaricatores ff. verbor. significat. text. in l. 1. ff. de prævaricat. text. in l. 4. §. item prævaricator ff. de iis, qui notant infam. cap. fin. cap. 2. q. 3. de jure Castela l. 3. tit. 9. lib. 1. For. leg. 1. fin. tit. 6. p. 3.

5 Cum quibus juribus Cald. Per. ad l. unic. cod. ex delicto defuncti. in 5. p. relection. n. 31. ait, prævaricationis crimen committere illum, qui conscius secretorum causæ ex parte actoris in favorem rei patrocini-um præstat: siquidem hoc casu dicitur causam ipsam prodere, & quodammodo reo donare.

6 Ex quibus prosequitur idem Cald. intrepidè absque ulla difficultate resolvendum esse, cessare crimen hoc, quoties causa non proditur, & sic intelligenda esse jura illa, & nostram legem Regiam.

7 Idem Cald. n. 32. infert, hujusmodi Advocatum, qui causam, & secreta ejus prodidit, falsi crimen incurrere, unde ait, quatenus per nostram legem Regiam hoc crimen punitur exilio, & falsitatis nota committenti inuritur, necessario intelligendum esse, quando Advocatus secreta

secreta causæ pandens tam auctorem, quam reum adjuvavit, alterum nempe verbis, alterum re, & animo; quod in prima nostræ legis parte præsupponitur, quatenus loquitur de Advocato, qui jam pecunias pro patrocinio, seu causæ advocacy receperat, quo casu verisimile est, secreta causæ jam agnovisse; in secunda vero parte lex nostra exigit, quod acceperit mandatum ad procurandum, & secreta agnovisset, nihilominus tamen pro adversario egit; ita ut prosequitur idem *Cald.* utrumque crimen cessare, quando Advocato secreta non fuerunt commissa, vel si fuerunt, non sunt ab eo prodita.

8 Sed ex hac doctrina *Cald.* nec ex ipso apparet, qua in parte nostræ *Ord.* contineatur crimen prævaricationis, & in qua falsi crimen; & si ad hoc ut committatur illud prævaricationis requiritur, ut secreta pandantur, & hoc ratum fit, quando Advocatus jam recepit pecunias, seu præmium, quia præsumitur scire hujusmodi secreta, & nihilominus pro altera parte patrocinium fert: qui quidem casus ratum fit in prima parte nostræ *Ord.* hoc multo fortius ratum fiet in secundo membro *Ordinationis*, ubi expressè mentio de scientia secretorum causæ fit.

9 Ut tamen me expediam, præsupponendum est, quod prævaricator à varicando dictus est, *d. l. i. ff. de prævaricatorib.* varicator autem

idem est, quod transgressor; sed **II** verbum prævaricatoris tripliciter apud *DD.* sumitur, generaliter scilicet, specialiter, & specialissimè.

III Generaliter prævaricator dici potest quicumque à præscripto officii sui deflexerit, atque aberraverit, ita *Mench. de arbitr. cas. 323. n. 6.* cum eo, & aliis *Farinac. in prax. crimin. q. 4. n. 14.* Specialiter præva-

13 ricator est, qui causam adversariis suis prodit, & ex partibus auctoris in partes rei concedit, probat *text. in l. prævaricatores ff. de verbor. sign.*

Farinac. dict. loc. supra citat. Special-

14 lissimè verò prævaricator est, qui accusando reum de aliquo crimine cum eo colludens veras probationes diffimulat, falsas, aut excusationes admittit, *d. l. i. ff. de prævaricat. ibi:*

Is autem prævaricator propriè dicitur, qui publico Judicio accusaverit; text. in l. i. ff. ad Turpelian. §. 3. ibi:

*Prævaricatorem eum esse ostendimus qui colludit cum reo, & translative munere accusandi defungitur eo, quod proprias quidem probationes dissimularet; falsas vero accusationes admitteret; text. in l. i. cod. de advocat. diversor. Judicior. ibi: si patronum causæ prævaricatum putas, & impleveris accusationem: tenet *Natta cons. 837. lib. 2. n. 1.* & cum eo *Farinac. ubi sup.**

15 Ex quibus concludendum venit, ut propriè dicas Advocatum esse prævaricatorem, requiri, quod hujusmodi Advocatus in causa criminali

minali simul pro auctore, & reo patrocinium ferat omittendo veras probationes; & admittendo excusationes falsas; si verò in causa civili id faciat, dicitur improprie prævaricator *text. in d. l. i. ff. de prævaricat. ibi: ceterum Advocatus non proprie prævaricator dicitur, exemplis agit Bartol. in d. l. i. ff. de prævaricatorib. ibi quidam Advocatus Florentinus promiserat præstare patrocinium in quadam causa, & pro hoc accepit certam pecuniæ quantitatem, & vidit instrumenta omnia partis, demùm habuit aliam partem, & omnia secreta primæ partis revelavit secundæ parti: & facto pacto de cotalitis cum secundo, qui in veritate non fovebat justitiam, & fuit cum eo palam coram Judice, & coram eo petitionem declavit, & perducit fecit, & sententiam obtinuit. Idem Bartholus per sequentia.*

16 *Queritur, utrum iste Advocatus commiserit crimen falsi? dicebant, quod non, sed crimen prævaricationis consului contra, nam crimen prævaricationis est, quando tu es cum una parte corpore, cum alia animo, ut hic, & l. Athletas §. prævaricator supra de his, qui notantur infamia, sed in questione proposta in totum primam partem dereliquerat, & cum secunda erat animo. & corpore; ergo non est prævaricator, sed crimen falsi commisit per tria &c.*

17 *Unde cum in §. antecedenti*

jam demonstraverim, quando proprie dici potest, Advocatum esse prævaricatorem, quoties, scilicet, in causa criminali colludit, modo supra explicato, quòd quidè m correspondet assumptioni specialissimæ; sequitur nunc ex hac doctrina Barthol. quòd specialiter dici potest Advocatum esse prævaricatorem, quando in civili causa ipse cum partibus colludit modo ab eodem Bartol. explanato; quæ quidè m Barthol. sententia est communiter approbata, ut cum aliis DD. testatur Cald. in d. 5. part. relation. num. 32. in fine.

Generaliter vero Advocatus 18 dici potest prævaricator quando ad vocationem præstaverit in eventibus à nostro jure prohibitis, qui quidè m casus infra demonstrandi sunt; quoties, scilicet, alteram, & alteram partem non adjuvat, sed unam omnino deserit.

Licet tamen hæc certa in jure 19 sint, multi sunt DD. qui sine hujusmodi distinctionibus tenent, Advocatum pandentem secreta causæ falsi crimen committere, ut videndi sunt Farinac. d. q. 4. n. 14. versic. contrarium, ubi n. 15. profitetur, quod ut cumque sit, sive Advocatus committat prævaricationis, sive falsi crimen, semper venit non leviter puniendus, & ita sub utriusque criminis nota tenet, cum multis Augustin. Barb. in collectan. ad text. in l. i. cod. de Advocat. divers. Jud. n. 5. & novissimè Leuren in jus canonic. sub tit. de postuland.

postuland. quæst. 984. num. 2.

20 His sic suppositis deveniendo ad explicationem, seu demonstrationem partium contentarum in nostrismet *Ordinationibus*, demonstrandæ veniunt hoc modo: prima pars est quando Advocatus recepit a cliente pecuniam, aut aliud præmium pro ferendo patrocinio in favorem dantis in aliquo jurgio in Judicio peragendo, pro altera parte nihilominus advocacionem præstat publicè, secretò.

21 Secunda vero pars est, quando Advocatus accipiens mandatum ad procurandum, & conscius fuerit causæ secretorum, & nihilominus pro adversario agit, procurat, sive præstat consilium publicè, aut secretò; & hæc quidem partes sunt realiter figuratæ cum omnibus qualitatibus, quas *Ord.* nostra nobis demonstrat, prout videnti patebit.

22 Sicque ad hoc, ut quilibet Advocatus, seu procurator teneatur de pænis *ind. l. Regia* dispositis, sufficit, quòd quocumque modo supra explicato patrocinium ferat pro adversario illius, à quo recepit pecuniam, sive præmium, vel accipiens mandatum, & sciens secreta causæ à litigante nihilominus pro alio advocavit.

23 Ex hoc ego nunc intrepidè dico, non rectè dixisse nostrum *Caldas* supra relatum, quatenus affirmat hoc crimen cessare, si secreta non fuerunt commissa, aut si com-

missa non fuerunt prodita, & ita intelligendam nostram legem Regiam, quia in prima parte nostræ *Ordinationis* non fit sermo de scientia secretorum, sed solum de receptione pecuniæ, seu præmii; & in secunda solum parte fit mentio de hujusmodi secretis.

Unde etiam idem *Cald.* non 24 rectè dixit, quatenus faciens duas partes divisas in nostra lege Regia profitetur, quod in prima ratus habetur casus in quo Advocatus alterum, nempe, verbis, alterum re, & animo, in Judicio defendit, ex eo quod recipiens pecunias præsumitur arcana scire, & ratio est pro me, quia si hoc esset certum ratione arcani præsumpti, multo fortius hic casus ratus haberetur in secunda parte legis Regiæ, in qua ipsa expressè requirit scientiam arcanorum; & sic asserendum est, legem Regiam non requirere in prima parte scientiam arcanorum, & minus, ut talia secreta pandantur, sicque legem non loqui expressè de casu, quo simul Advocatus pro una, & altera patrocinium fert: & etiam non requirere, saltem tanquam qualitatem essentialem, ut secreta pandantur.

Si tamen Advocatus simul eo- 25 dem tempore clientes adjuvet, quia hoc magis est, per nostram legem Regiam eisdem pænis punitur, quia dantur qualitates à lege requisitæ, & lex pænalis patitur extensionem, sive compræhensionem ad casus similes:

miles : & licet *Cald.* scripserit *ad l. Reg. lib. 5. tit. 55.* quæ erat in antiquis, non est immunis notatu, quia illa *Ord.* antiqua cum nova idem tenet.

26 Sed ut clarius procedam, particulatim noto, quod de jure nostro Regio Advocatus accipiens pecuniã, seu præmium pro patrocínio ferendo in lite peragenda in Judicio non potest pro adversario dantis patrocínio ferre, & si nihilominus id faciat, tenetur.

27 Quæritur apud *Farinac. dict. quest. 4. n. 16.* an hujusmodi Advocatus videns suum clientem non justam causam fovere, & restituta mercede, possit pro altero patrocínio ferre? ad quod ipse *Farinac.* respondens dixit, *Alciatum ad text. in d. l. prævaricatores ff. verbor. significat. tenere quod sic?* cujus opinionem fuisse secutam per *Bossium, & Rolandum*, sed *Farinac.* eam juridicam, sed periculosam appellat, & una cum *Menoch. d. cas. 323.* profitetur, posse advocatum danti patrocínio denegare, non tamen Adversarium adjuvare, sicque tenet *Augustin. Barb. ad text. in l. 1. cod. de Advocat. diversor. Judic. sub n. 5.* egoque ita teneo, quia video legem nostram Regiam solum requirentem acceptionem, & postea præstationem patrocínii adversario (à quo te moneo abstinere) voloque ut salvus fias ad vitam æternam, quod totiesquoties cognoveris injustitiam

clientis tui, eum deferas, intimando ei, ut alium Advocatum requirat, soluto labore pro rata temporis tuæ bonæ fidei; quod me testor multoties fecisse; sed non adjuvabis adversarium (quæ sic jubet *Ord. hoc tit. vers.*) porque nestes casos &c. idest, quia in his casibus.

Unde si Advocatus sit consultus, & requisitus ad advocandum dedit spem consulenti ostendenti jura sua, & non solventi, debet spectare, ut talis consulens eum requirat, & solvat, & si iste alium Advocatum assumat, vel non solvat, poterit tunc primus Advocatus consultus pro alio adversario Advocare, ita tenet cum *Gregor. Lopes, August. Barb. ubi proxime n. 5. in fin.*

29 Quod si consulens in præposito te requirat, sed non solvat, poteris alium adjuvare, quia poterit sic consulens dolosus te requirere, ut pro alio non procures, in quo casu cessat prohibitio legis, ut tenet *Cald. ubi supra num. 34. in fin.* referens *Montal. ad leg. fori, & Bald. in l. fin. ff. postuland. & est de mente legis Regiæ lib. 3. tit. 20. §. 14.* Interventive ratio tui præjudicii, quia nec ex consulente, nec ex adversario potes aliquid mereri.

30 Si tamen consulens tibi solvat pro patrocínio ferendo in causa, licet te non requirat, meliorem tibi conditionem facit, & sic non potes pro alio patrocínio præstare, nec restituta mercede ex dictis *supra num. 27.*
Eo

31 Eo tamen casu in quo nihil accipias, aut à consulente deseraris. ut tutus incedas, Judicem adi, & ab ipso, re prius tota delata, facultatem pro altera parte patrocinium ferendi obtine, & hoc medio tutissimus ibis. Expertus moneo, facto enim libello supplici ad assignationem decem dierum pro altera partium, hæc, me deserto, licet mercede soluta, alium pro tuenda causa adsit Advocatum; adversario vero meum patrocinium requirente, rem, ut acta erat, in actis exposui, meque sine justa causa derelictum, reo patrocinium obtinui: non enim pro peragenda causa, sed pro libello supplici tantum mercedem acceperam.

32 Sed ut primum ad munus advocacy animus intendi, idque actu exercui alium libellum supplicem ad certam pecuniæ summam in Judicio deponendam feci: erat ipsa ex quadam executione. Postea vero adversarius hac pro causa, & aliis, mihi decem sestercia (vulgò *cem mil reis*) offerebat: quam summam imprudens renui. Cum enim causæ secreta nescirem, nec à primo consultore quidquam mercedis accepissem, nimis lentè ac desidiosè egi in non petenda à Judice facultate, præsertim cognito postea, meum priorem consultorem, non jure agere, qua propter eum deserui. Tu cave, ne meis, simili in causa, vestigiis insistas.

Unde venit sequendum, quod 33 dixit *Cald. ubi sup. n. 33. vers. quarto d. l.* nempe, legem nostram Regiam solummodo habere locum in Advocatis causarum patronis, non vero in consiliantibus quos hodie pro me respondentes, cras novum fundamentum transversos agit, quasi ventus folia, aut peniculum tectorium, ut ait *Plaut. in Milit. act. sc. I.* pro ejus sententia allegat *Joannes Andreas specul. Paul. Bald. & Dec. Avendanba de execut. mandat. fol. 26. column. 2. vers. item si ex alio fundamento: Gutierr. in authent. Sacrament. puber. cod. si advers. vendit. n. 36. cum seqq. Bologn. in authent. habita cod. ne filius pro patre n. 157.* quod ego noviter probo ex hac nostra *Ord. ibi: Depois que do Senhor do feito, & ibi: Os segredos da demanda, & ex Ord. dict. lib. I. tit. 48. §. 13. ibi: Por advogar, ou procurar seu feito, e demanda, & ibi: E os segredos da causa &c.*

Ex quibus verbis lex nostra 34 manifeste demonstrat, ut detur prohibitio, de qua loquitur, requiri litem, vulgò, *demanda ou feito*, quam Advocatus, vel procurator exercent, ex quo sequitur etiam esse verum, ut tenet *idem Cald. dict. loc. versic. secundo*, asserens sic fuisse judicatum, & tentum per omnes *DD.* quòd Advocatus consultus pro consilio præstando in aliquo casu, absque eo, quòd requisitus sit ad advocandum, licet sciat secreta causæ poterit pro adver-

adversario agere absque criminis la-
be, quod est rationabile, multoties
namque Advocatus consultus non
invenit consulenti justitiam, in quo
eventu iste Advocatus poterit pro
alio advocare; etiam si accepisset
mercedem.

35 Deinde tene non habere locū
nostram legem Regiam in casu, quo
Advocatus juvat adversarium tuum
in diversa causa; quia ut hoc cri-
36 men committatur requiruntur tres
qualitates, scilicet, quod sit inter
easdem personas vere, seu interpre-
tativè, quod sit in eadem causa, &
in eodem jure agendi, ut est praxis
in exceptione rei judicatæ, ut DD.
tenent, licet non tam clare, idem
Cald. ubi sup. n. 33. versic. quinto non
37 *&c.* undè ipse *Cald.* infert Advoca-
tum actoris in causa possessoria pos-
38 se reum in petitorio adjuvare, ita in
causa executionis vidi Advocatum
patrocinare actori executori, cum
in causa principali reum defenderet
39 ipse Advocatus; sicque poterit Advoca-
tus in liquida litis æstimatione
contra suum clientem advocatiōnē
40 exercere, hoc derelicto; & ego
cum Advocatus essem in reivendi-
cationis causa adjuvi reum in divi-
sione domus vendicatæ; in quibus
casibus namque datur diversum jus
agendi, & sic concursus trium qua-
litatum non concurrat.

41 Licet tamen apud eundem
Cald. non desint DD. tenentes, quod
Advocatus in prima instantia, potest

in secunda adversarium adjuvare,
quod neque ego, neque tu sequa-
mur, prout tenent DD. apud *Ægid.*
direct. Advocat. cap. 3. n. 10. scilicet
Avendan. de exequend. mandat. lib. 1.
cap. 2. n. 25. vers. tamen, contra Aze-
ved. l. 13. n. 1. tit. 16. lib. 2. nov. recopi-
lat. Joan. Gutierr. pract. lib. 1. quæst.
30. n. 3. & adversus alios cum rela-
tis ab eo *Burg. de Pac. in proem. l.*
Taur. n. 410. Lusitan. Barb. ad Ord.
Regiam lib. 1. tit. 48. §. 12. n. 1. glos.
in l. fin. ff. de postul. approbat specu-
lat. lib. 1. tit. de Advocat. §. 3. n. 12. &
ibi glos. & alii, quos refert, & se-
quitur Cald. in l. unic. cod. ex delict.
defunct. p. 5. n. 33. vers. 5. & adest l.
13. tit. 16. lib. 2. recopilat, ubi Aze-
ved. cum aliis Peg. ad Ord. lib. 1. tit.
48. §. 13. n. 3.

Secunda vero pars à me pro- 42
missa est, quando Advocatus acce-
pit mandatum ad munus advocatio-
nis exercendum, & sciens fuit se-
cretorum causæ, quæ quidem dis-
positio deducitur ex verbis nostræ
Ord. ibi: *Ou sabido os segredos da*
causa, & ex Ord. d. lib. 1. tit. 48. §.
13. ibi: Ou depois, que for feito pro-
curador &c.

Ut tamen hoc crimen in nos- 43
tra secunda parte admissum dicatur
requiruntur duo copulative, scilicet,
acceptio mandati, & scientia secre-
torum, ut patet ex verbis, ibi: *Ten-*
do ja sabido os segredos &c. idest,
cum sciverit arcana, quia verbum
tendo est gerundium, sicque impor-
tat conditionem. Quæ

44 Quæ quidem verba cum sint *l. nostræ d. Ord. lib. I. tit. 48. §. 13.* repetenda sunt *in Ord. lib. 3. tit. 26.* quia ista ad illam se contulit.

45 In hac secunda parte etiam ad praxim reduci possunt limitationes, quas supra cum *Cald.* congerimus, quia licet loquatur *ad Ord. antiquam lib. 5. tit. 55.* testor de visu eadem verba esse in illa antiqua *Ordin.* quæ in novis circa materiam subjectam inveniuntur.

46 Sed quatenus supra asseveramus Advocatum posse pro adversario advocare, quando ipsum consulens, nulla data mercede dereliquit, non habet locum in hac secunda parte, ut nostra *lex d. lib. I. tit. 48. §. 13.* declarat, ibi: *Posto que ainda &c.* idest, quanvis adhuc, quia Legislator noster acceptione mandati, & scientia secretorum solummodo contentus fuit; & ego acquiesco, tu vero adde, quia facile est inventis.

47 Utrum autem, interveniente prævaricatione, sententia sit nulla ipso jure, vel ope exceptionis? Vide *glos. ad text. in d. l. I. cod. de Advocat. divers. Judic. Gregor. Lopes l. 13. tit. 22. p. 3. verb. por diñeros, Tiraq. de pen. temp. caus. 44. n. 37. Farin. q. 4. n. 15. vers. 5. August. Barb. ad text. in d. l. I. cod. de Advocat. n. 4.*

48 Quomodo vero corrumpens, & colludens cum Advocato, seu procuratore sui adversarii puniatur, vide *text. in l. I. ff. de bon. eorum, qui*

post sententiam, Vant. de nullit. ex defect. process. & Ord. n. 142. & Farin. ubi sup. num. 16. vers. & è converso.

Nisi me opinio animi fallit hucusque dicta fere omnia comprobantur, & optime illustrantur noviter à *Dominic. Ursaya tom. 4. 2. p. discapt. 13. à n. 91.* cujus verbis utar, & cum adversus eum adversarius in causa sequentia jactaret: ibi: *Fas sit dicere, quod irrelevantia contrariorum testium notoria fuerit, & sit etiam Doctori Advocato hodie ex adverso scribenti, qui post per nos interpositam appellationem coram hoc Sacro Confessu per D. Stephanum Brancaccium patrum D. Jo. Baptista Principatis, & per me scribentem consultus debitoque etiam honorario, ut juris erat satisfactus, prævio accuratissimo examine primi processus originalis per nos ei traditi, intrepido judicio respondit non solum sponsalia nullatenus verificari ex dd. contrariis testibus; verum etiam eos evidentissimè mendaces, falsos, calumniosos esse, prout non credimus ab ejus innata ingenuitate hanc veritatem denegari posse, licet hodie scribat in contrarium non sine quidam nostra, ac dictorum principalium admiratione contra expressam dispositionem famigeratæ Bullæ Pauli V. super reformatione Tribunal. incipientis, Universis §. 8. n. 16. impressæ post Ridolphin. in prax.*

Qui *Ursay.* ad hanc ob jurgationem

tionem sic respondit à n. 93. & seqq. ibi : Dicimus illam non regere in facto, eo quia Patruus Jo. Baptista semel tantum noctis tempore die 3. Januarii 1719. associatus ab exadv. scribente in facto accessit ad domum ejusdem Advocati, non ad hoc, ut idem Advocatus patrocinium cause susciperet; vel in illa tanquam ejusdem Jo. Baptista Advocatus scriberet; vel cum aliis Advocatis congressum habendo concordaret de modo scribendi; vel alio modo secreta cause eidem pandendo; sed ut dicitur in contraria scriptura, ad petendum simplex consilium, an aliqui testes in Curia Archiepiscopali Neapolitana ser. ser. examinati, & quorum depositiones in civitate Neapolis erant notoriae, probarent sponsalia, de quibus agitur. In istis autem circumstantiis est mera vanitas prætendere, quod non possit Advocatus scribere in illa causa, in qua verbaliter requisitus fuit de propria sententia eo tempore, quo causa pendebat in partibus, ut in longe durioribus terminis juris, seu discursu pro veritate ab aliquo Advocato composito, quod deinde in eadem causa etiam contra proprium sensum tanquam Advocatus scribere possit, practicavit præteriti sæculi facultatis legalis decus, & ornamentum, Card. de Luc. de Reg. discurs. 3. per tot. & signanter à n. 3. ibi: à me insinuatum in primo responso, pro veritate desuper edita, quanvis deinde in toto cause

progressu ad hujus partis oportunitatem aliis forte acrius scripserim tanquam Advocatus: Idemque prædicasse Burgos de Paz ad leg. 1. Taur. n. 644. testatur Gutrierr. pract. quæst. lib. 1. quæst. 30. n. 6.

Neque hoc scandalosum videri debet ex illis stringentibus rationibus, & congruentiis, quas latè explicat. idem Card. de Luc. de fideicōmiss. discurs. 176. n. 3. à me reassumptas in Instit. crimin. lib. 2. tit. 10. à n. 70.

Minus eadem contraria reflexio subsistentiam aliquam habet in jure, ad quem effectum supplicamus sub oculis habere ea, quæ sequendo Classicos Authores, & punctuales Rotæ decisiones, occurrendo præcisè similibus cavillationibus observari in Instit. crimin. lib. 2. tit. 10. n. 83. ibi: Adverte quod aliquando reperiuntur litigantes adeo providi, ut modestè loquar, qui in principio litis, nullo soluto honorario, eorum jura ostendunt pluribus Primariis Advocatis, vel ab illis consilium petunt; idque ad hoc, ut deinde contra ipsos scribere pro alia parte non possint, ut experientia me docuit (in cujus comprobationem addi potest præsens casus) & observat Zaul. tom. 1. fol. 117. n. 23. Ad obviandum autem similibus malitiis in istis circumstantiis, permissum est eisdem Advocatis defensionem alterius partis assumere, ut probat Paul. ubi supra, & firmavit Rot. decis. 2018. n. 3. & per tot. cor. Coccin. Qui-

53 Quibus addo Peregr. de jur. Fisc. lib. I. cap. 2. num. II. ibi: Nam multi sciscitantur ore tenus ab Advocatis quid sentiant super aliquo puncto, & obiter ostendunt punctum alicujus fideicommissi, vel alterius questionis, & deinde opera aliorum Advocatorum utuntur; Nam hæc incidens consultatio non impedit Advocatum contrariam partem tueri Gutierrez. can. quæst. lib. I. q. 30. n. I. ibi: Si una pars tentaret Advocatum, & eidem secretum panderet, ut in causa illa pro contraria parte advocare non posset, quia hoc non obstante poterit contrariam partem adjuvare, ne dolus illius partis eidem patrocinetur, & Pignat. ad Statut. Ferrar. lib. I. rubr. 86. n. 13. ibi: Nota quia multi simulant se confidentes Advocatis, ne contra se patrocinentur, & postea aliorum utuntur ad vocatione &c. Non debet occasio Partibus supplantandi viros primarios, eosque excludendi ab alterius partis patrocinio, & Rot. decis. 163. n. 3. p. 6. rec. ibi: Debet etiam adverti ne detur occasio partibus supplantandi viros primarios, eosque excludendi ab alterius partis suscipiendo patrocinio; & hæc est inconcussa laudabilis praxis omnium probatorum Curialium Romanæ Curie, cujus ipse oculatus testis sum per spatium annorum quadraginta, eademque praxis innitur duplici convincenti rationi.

54 Prima, quia permittendum

non est, ut mediantibus similibus impropriis modis subtrahatur litigantibus æqualium probatorum Advocatorum patrocinium, quæ adducitur in celebri leg. providendum 7. cod. de postuland. ibi: Siquis autem ex litigatoribus detectus fuerit, separatim tractasse cum plurimis (idest, Advocatis, ut ibidem explicat glos.) & Adversario sub tali fraude subtrahisse partis defensionis copiam (ubi glos. verb. Paris ait, idest, Advocati, qui sit par Advocato; quem habet iste, qui est de bonis Advocatis de Terra) ostendet procul dubio, iniquam à se litem foveri.

Secunda verò, quia similibus 55 malitiis semper, & ubique obvian- dum est, textus sunt in cap. sedes de Rescript. ibi: Nos volentes eorum malitiis obviare, & in cap. plerum- que, eod. tit. ibi: ne videatur de 56 sua malitia commodum reportare, & in l. in fundo ff. de re vindicat, ibi: 57 Neque malitiis indulgendum est; & in l. Itaque fullo ff. de furt, ibi: Sed 58 nemo de improbitate sua consequitur actionem, & in l. cum hi, ubi gloss. verb. ne circumveniat ff. de transact. ibi: non debet via aperiri ma- 59 litiis, & in l. si legatarius cod. de legat. ibi: Ut non accipiat fructum 60 suæ calliditatis, & Rot. dec. 53. n. 103. cor. Peuting.

Aliàs procedendo cum contra- 61 ria inaudita præensione in causis magni momenti providus litigans cum quatuor, vel quinque honorariis posset

posset tollere alteri collitiganti patrocinium paris defensionis primariorum Advocatorum, quod quantum absurdum sit de se patet.

62. Circumstantiæ autem illæ, in quibus id praticari non solet, neque debet, duæ sunt; Prima, quando Advocatus non solum simpliciter videt scripturas utrique parti notas, sed ulterius considerat illas, quæ non adhuc in actis productæ sunt. Secunda vero quando ultra visionem scripturarum in actis non productarum effectivè scribit in causa. Quibus addi potest tertia, quando fuit vocatus in aliquo congressu plurium Advocatorum, sed angustia collitigantis non permittunt omnes Advocatos, qui fuerunt præsentis congressui posse in causa scribere.

63. Quæ circumstantiæ longe distant à casu præsentis, & propterea omitti poterat allegatio Bullæ Pauli V. impress. post Ridolphum fol. mihi 987. quia illa loquitur quando Advocatus, vel Procurator suscipit causæ patrocinium, non vero quando verbaliter interrogatur de illius sensu, juxta præcisa verba dictæ Bullæ tit. de Advocat, & Procurat. §. 18. n. 8. ibi: Neque Advocatus neque Procurator &c. qui pro una parte patrocinium suscepit in eadem causa pro altera patrocinari possit. Quantum enim inter se distent patrocinium alicujus causæ suscipere, juxta verba dictæ Bullæ, & circa aliquam causam consuli juxta verba contrarii

Memorialis, ibi: Per me scribentem consultus; Est adeo patens, adeoque clarum, ut nil clarius excogitari possit.

Allegatio propterea ejusdem Bullæ magno fastu, & non sine admiratione ex adverso facta dicitur adducta ad ornatum urbis juxta lepidum dictum Sperel. dec. 318. n. 57. Seu dicitur allegatio ad Balistam, nempe extra propositum juxta aliud dictum Martæ sequuti à D. Piton. discept. 12. n. 25. Et in specie respondendo eidem Bullæ Pauli V. firmavit Rot. dec. 163. n. 4. part. 6. rec.

Absque ulla prorsus difficultate 65
attenta duplici circumstantia infactio innegabili; Prima, quia longe post tale verbale consilium, introducta causa coram hac Sacra Congregatione, in illa per spatium fere duorum annorum semper usus fuit Jo: Baptista opera aliorum Advocatorum, nec unicum miserabile verbumfaciendo cum eodem primo Advocato juxta celebrem theoreticam Castrenf. in leg. à Principe num. 2. ff. de postul. ibi: Doctores dicunt, quod si ostendisti jura tua, & requisivisti eum de advocatione, & dedit tibi spem: si postea non stat per te, quia vis eum pro Advocato &c. non potest esse Advocatus meus, sed si non requisivisti eum de advocatione vel per te stat quominus ipse sit Advocatus &c. bene poterit esse pro me, aliàs daretur materia cuilibet auferendi mihi Advocatos, quia cuilibet Advocato

osten-

ostenderet jura sua ad hoc ut non posset esse contra se.

66 *Sup* Secunda circumstantia residet in eo quod dictum consilium petatum fuit die 3. Jan. 1719. & sic eo tempore, quo causa pendebat ad huc in Curia Archiepiscopali Neapolitana, à qua expedita fuit die 22. Augusti ejusdem anni 1719. Inauditum autem est in Curia, quòd Advocatus verbaliter tantum requisitus de suo consilio, quando causa actualiter pendet in partibus firmata postmodum per appellationem ejus revisione in Curia non possit deinde scribere in eadem causa contra illam partem, quæ ab eo simplex petiit consilium, & deinde ipsum non curando utitur opera aliorum Advocatorum. Quæ adeo obvia sunt, adeoque naturalia, ut mirum certè videatur, quod cavillari possint, & in controversiam adduci cum auctoritatibus allegatis ad ornatum urbis, & ad pacibritudinem universi.

COGITATIO XVII.

De pæna, qua hujusmodi miles puniendus propter diffamationem effret?

SUMMARIUM.

- 1 Imputans prevaricationis crimen calumnia notatur, & talionis pæna punitur, si in probatione deficiat.
- 2 Ita omnes accusatores à causa cadentes.
- 3 Sed hodie talionis pæna in usu non est.

4 Ita apud Nos, sed pæna arbitrariæ locus erit.

5 Sed circa præsentem hypothesein, pænam talionis imponendam esse ostenditur, & nn. seqq.

6 Advocatus pro utroque ferens patrociniū, uti falsus punitur.

7 Falsitatem imputans, & non probans, talionis pæna puniendus est, & n. 10.

8 Ita puniendus adversus Advocatum falsitatem allegans, & non probans, & ad id ferendum terminum subscribere prius debet.

9 In lege pænali comprehensio datur, & seqq.

10 Persona rebus præstantior est.

11 Lex justè, ac validè pænam talionis renovare potest.

12 Probabilius est, hujusmodi accusatorem pænam arbitrariam pati debere, quæ pæna usque ad mortem extendi potest, & nn. seqq.

13 Imputans errores adversus publicos officiales arbitrariè punitur, si non probaverit.

14 Diffamans de Advocato ad injuriam tenetur itaque in præsentem hypothesei miles pro injuria accusatus punitus evasit.

S Ed jam à me quæris, qua pæna puniendus effret is, de quo cogitatione superiore egi, miles? Et ut certa ab incertis separemus; scias autem *text. in d. l. i. cod. de Advocat. divers. Judic.* sic dicere, ibi: quod si non docueris prevaricatum, & calumnia notaberis &c. ex quibus verbis dicendum est, ut ibidem dicit glos. verbo notaberis, ibi: quia patieris eandem pænam, quam Advocatus passus esset si probasses prevaricatum.

Quæ

- 2 Quæ quidem pæna est Talionis, eamque omnes accusatores patiebantur, si ab accusatione cadebant, est *text. in l. 1. §. calumniatores ff. ad Senatus Consult. Turpel. & ibi Bartol. l. fin. §. 1. cod. de accusat. l. fin. cod. de calumniatoribus l. libellorum, & l. 3. cod. qui accusare non possunt, tenent plures DD. quos longa serie recenset Farinac. q. 16. n. 1.*
- 3 Sed cum *Spec. in tit. de accusat. §. 1. n. 4. in fin. Bart. in l. sicui in princip. n. 2. in fin. ff. de accusat. Salicet. in l. qui crimine num. 4. cod. qui accusare non possunt, & multis aliis DD. idem Farinac. d. quæst. n. 3. testatur pænam Talionis ab aula de generali consuetudine secessisse.*
- 4 Et ego probo hanc conclusionem de jure nostro Regio *per Ord. lib. 5. tit. 118. per totum*, ubi legislator noster agens de accusatore malitioso, & de pænis ejus, solum loquitur de pæna arbitraria, & nullo modo de pæna Talionis, & sic de jure, & praxi nostra testor.
- 5 Sed non obstantibus tot DD. autoritatibus, lege, & praxi nostri Regni probabile apud me erit accusatorem in hoc crimine prævaricatoris, seu falsi puniendum esse pæna Talionis, quod est de jure nostro Regio, sequi dignum, & de consuetudine non est derogatum, idque probo ex eo quia *in d. Ord. d. lib. 1. tit. 48. §. 13. Advocatus tanquam falsus punitur, ut supra explicatum*
- 6 *manet per Ord. lib. 3. tit. 60. §. 5. alle-*
- gans falsitatem instrumenti, & non probans punitur eadem pæna, qua puniendus esset id producens, quæ quidem Talionis est.
- 8 Sed accusator adversus Advocatum in hoc casu allegat falsitatem; ergo de jure nostro Regio hujusmodi accusator pæna Talionis puniendus est, & non est admittendus, priusquam chyrographum ab scriba confectum, & signo ipsius accusatoris roboratum (quod *termo vulgò dicitur*) prædicta se obliget pæna.
- 9 Si tamen arguas, hujusmodi legem Regiam esse pænalem, ac proinde non esse extendendam, respondeo quòd in præsentì non datur extensio, sed comprehensio, ex æqualitate rationis, quod habet locum in lege pænali, & odiosa, ut tenent *Gu-tierr. Canon. quæst. lib. 1. cap. 10. n. 3. Surd. cons. 67. vers. in odiosis, Petr. Barb. in rubr. de solut. 2. p. n. 51. & ad leg. si constante ff. eod. tit. n. 102. Paul. Rub. in resolut. practicab. cap. 35. à n. 132.*
- 10 Sed in nostro casu non solum datur eadem ratio, sed maior, ex eo, quia personæ præstantiores, quam res sunt; & ita si accusator in falsitate instrumenti punitur pæna Talionis, multò magis noster accusans falsitatem Advocati personæ illustris de jure; itaque concludendum, quod hujusmodi Advocatum accusans tenetur pæna Talionis, eum prævaricatum esse non probans, quia
lex

11 lex nostra regia, quatenus renovavit pœnam Talionis est justa, & valida, ut tenet *Farinac. ubi supra n. 5. vers. sed in proposito* referens Bullam Pii V. pœnam Talionis renovans.

12 Probabilius tamen erit, vel saltem securius, ut hujusmodi accusator pœna arbitraria puniatur, quod quidam arbitrium usque ad mortem aliquando versatur, ut tenet cum *Bajard. ad clar. q. 81. n. 7. & aliis Farinac. ubi supra n. 7. q. 16.* de quo plura, Deo dante, dicemus *ad Ord. lib. 5. tit. 118.*

13 Probatur etiam hæc conclusio *per Ord. nostram lib. 5. tit. 50. §. 6.* ubi Legislatores agens de accusatore officialium, iisque imputante errores officii sui maliciose commissos, quod quidam est crimen falsi, statuit, puniendum esse pœna arbitraria, si crimen objectum probatum non fuerit; de hujusmodique accusatoribus officialium, & Judicum loquitur *Farin. dict. n. 7.*

14 Cum autem miles accusator meus extra Judicium diffamasset, licet non jurasset, nunquam incepit accusationem, & sic solum de injuria accusavi eum, de qua injuria ultra jam dicta *Vide Farin. q. 105. num. 10. cum seqq. & cons. 3. tom. I. consilior.* itaque pro injuria fuit condemnatus, in mille ducentos festertios, vulgò, *doze mil rios*, & ad minorum carrorum pœnam, id quod vulgò dicitur *de Carrinho*, trium

mensium spatio: quas quidem pœnas libens illi remisi, solo Dei amore ductus.

COGITATIO XVIII.

De qua actione *Ord. lib. I. tit. 68. §. 25.* intelligenda sit, & an ejus dispositio habeat locum adversus maioratus possessores?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis affertur.
- 2 *Ord. lib. I. tit. 68. à §. 22. de interdicto novi operis nuntiatione agitur, à jure communique deducta fuit.*
- 3 *Et secundum jus commune interpretari, limitari, ac extendi debet.*
- 4 *Leges per leges explicantur.*
- 5 *Ad quid introductum novi operis edictum.*
- 6 *Ad opera nondum facta solummodo aptum est.*
- 7 *Ad jam fabricata interdicto quod vi, aut clam, utendum est.*
- 8 *Ord. d. tit. 25. de interdicto quod vi, aut clam, agit.*
- 9 *Ideo usque perdurat ad annum.*
- 10 *Dicta Ord. d. §. 25. actionem rei persecutoriam civilem non denegat.*
- 11 *Remedium, seu novi operis, nuntiatione edictum in rem scriptam dicitur.*
- 12 *Denegato edicto novi operis, confessoria, vel negatoria actione uti potest.*
- 13 *Quæ ultra annum durat.*
- 14 *Actio confessoria, vel negatoria inter presentes decem, & inter absentes viginti ann. perdurat.*
- 15 *A jure nostro Regio hæc actiones sublata non censentur.*

- 16 *Et ita in presenti hypothesis respondendum esse duxi.*
 17 *Januarum apertio de qua in presentiarum prohibita erat.*
 18 *Absque servitutis labe aperiri non poterat.*
 19 *Et fortium respectu loci sacri, seu Ecclesiarum murorum.*
 20 *Licet fenestra in proprio pariete aperiatur, si exinde in Ecclesiam prospectus adsit, & nn. seqq.*
 23 *Dum sumus in dubio, res libera à servitute præsumitur.*
 24 *Præscriptio successoribus maiorum non nocet.*
 25 *Licet annalis sit.*
 26 *Servitus alienationis naturam sapit.*
 27 *Judicatum in lucem affertur.*

I C Ivis quidam Elbenfis fenestras duas aperuit, unde erat despectus in contiguum vicini hortulum domesticum, vulgo, *quintal*: qui cum domibus, quibus adjacebat, de maioratu erant, cujus possessor multos annos rem non averfatus suo silentio aperientis fenestras possessionem visus est approbare: mortuo tandem maioratus possessore, successor ejus me commorantem in prædictis domibus consuluit de illis fenestris, an claudi possent? Afferens claudi posse respondi, libelloque oblato, adversarius exceptionem præscriptionis opposuit, eo quod transactus esset annus à fenestrarum apertione, ut expressum est in *Ord. lib. I. tit. 68. §. 25.* qua non obstante, dixi præscriptioni non esse locum ex sequentibus.

2 In prædicta *Ord. à §. 22.* agi-

tur de interdicto novi operis nuntiatione, de quo est *titulus ff. & cod. nov. oper. nuntiat.* & etiam est *titulus de jur. canon. lib. 5. tit. 32. indecretalib.* à quibus di potest *Ord. nostram* fuisse desumptam.

Unde prædictam *Ord.* interpretari, limitari, & extendi debere secundum jus commune, certum est, ut optime cum aliis *Senator Sous. de Maced. decis. 13. n. 4. & decis. 49. n. 3.* ex eo, quia hoc sibi invicem leges præstant, ut aliæ per alias explicentur *l. sed & posteriores l. non est novum ff. de legib. l. præcipimus cod. de appellat. Schombor. pollicor. lib. 3. cap. 8.*

Ut unusquisque jus suum illæsum conservaret adversus novum opus ædificantem à jure edictum de novi operis nuntiatione fuit introductum, ut ex illo *tit. ff. & cod. nov. operis nuntiatione* constat, sed hoc remedium quatenus est prohibitorium, solum habet locum adversus opera nondum facta, quia adversus peracta interdicto quod vi, aut clam agi debet, probatur ex narrabilibus verbis *l. I. §. I. ff. d. tit. de nov. oper. nuntiat.* ibi: *Hoc autem edictum, remediumque operis novi nuntiatione adversus futura opera inductum est, non adversus præterita, hoc est adversus ea, quæ nondum facta sunt, ne fiant: nam siquid operis factum fuerit, quod fieri non debuit, cessat edictum de operis novi nuntiatione, & erit transeundum ad inter*

interdictum, quod vi, aut clam, quod olim factum, ut restituatur.

8 Negari non potest Ord. nostram in prædict. §. 25. deductam fuisse ex secunda parte dict. §. sup. relati, quia cum ibi agatur de opere jam perfecto, intelligenda venit de interdicto quod vi, aut clam.

9 Quod quidem interdictum annale est ex eo, quod fuit concessum à Prætoribus, cujus jurisdictio eodem tempore perdurabat, ut constat ex tot. tit. ff. quod vi, aut clam.

10 Unde quatenus Ord. in dict. §. 25. post annum actionem denegat, intelligenda erit de interdicto quod vi, aut clam, dum pænale est, nullatenus vero de actione persequenda, seu in rem scripta hæc namque etiam post annum datur juxta distinctionem text. in l. 34. ff. de obligat. & act. & glos. ibi: in honorariis actionibus (hoc est in Prætoribus actionibus ut ibi glos.) sic esse definiendum Cassius ait, ut quæ rei persecutionem habent, hæc etiam post annum darentur.

11 In rem scriptam dicitur etiam edictum novi operis nuntiatione l. fin. ff. & cod. tit. de oper. nov.

12 Deinde adversus opera jam facta etiam si non habeat locum edictum novi operis, habet tamen actio confessoria vel negatoria ex text. in l. 19. ff. eod. tit. oper. nov. ibi: Sciendum est denegata executione operis novi, nihilominus integras legitimas actiones manere (id est confessorias, vel

negatorias, ut ibi glos.) sicut ex his quoque causis manent, in quibus ab initio nuntiationem Prætor denegat. tenet noviter Leuren. in jus canonic. tom. 5. q. 428. in fin. sit: ergo manent 13 integræ legitimæ actiones confessoria, & negatoria, competere debent ultra annum, etiam attento jure nostro Regio intellecto secundum jus commune, ut supra dictum est.

Confessoria namque, vel negatoria actio per annos decem inter præsentibus, & per viginti inter absentes perdurare potest, ut per jura probat Balb. de præscript. 2. p. 4. partis principal. 7. quæro à n. 1. quæ quidem 15 actiones non censentur sublata à jure nostro Regio.

Ex quibus in præsentibus casu 16 mihi obvius dixi actorem actionem negatoriam proponere; ipse namque servitutem negabat, & libertatem persequabatur ex text. in §. æquè si agat. Inst. de act.

Ex eo quia, illa januarum aper- 17 tio prohibita est à jure d. Ord. lib. 1. tit. 68. §. 24. Capol. de servit. cap. 62.

n. 3. & absque labe servitutis aperi- 18 ri non poterat, Ursaya noviter tom. 4. 2. p. discept. 14. n. 34. quod multo 19

fortius procedit in locis sacris, seu muris Ecclesiarum propter illarum honestatem, & reverentiam illis omni jure debitam, Clem. de sent. excommunic. l. servitus §. Sacer. & l. si prius, §. sed loco sacro ff. de aqua pluvi. arcend. & l. caveri ff. commun. de servit. & antiquioribus commulatis,

Thusc. de visit. lib. I. cap. II. n. 10. Donat. rer. regular. tom. 3. tract. 2. q. 8. sub n. II. Nicol. in floscul. verbo Fenestra, & verb. Prospectus utrobique num. I. Altim. ad Rovit. decis. 92. in novissim. observat. n. 2. & Constant. ad stat. urb. annot. 23. art. I. n. 75.

20 Quod verum est, etiam si fenestra aperiatur in proprio pariete, per quam haberi possit prospectus in Ecclesia, ex adductis per *Gavant. in Manual. verbo Ecclesia, n. 27. & in addit. n. I. Gob. conf. 122. n. 53. Pacichel. de distant. cap. 6. membr. 4. n. 28. Barb. de jur. Ecclesiast. lib. I. c. II. n. 28. & Ricciardell. in Lyceo Eccles. p. I. cap. 7. §. I. n. 44. ubi refert ita pluries fuisse judicatum, tradit idem Ursaya supra citat. n. 36.*

21 Quod quidem habitum fuit solemniter anno 1566. de mandato *S. Pii V.* ad divinum cultum reparandum, & ad Ecclesiarum decorē restituendum mirabiliter electi, qui expressé mandavit claudi omnes fenestras vicinorum habentes prospectus in Ecclesias, testibus *Thusco, & Pacichello in loc. sup. allegat. & Card. de Luc. de servit. disc. 16. sub n. vers. ait. id. Ursaya n. 37.*

22 Pro cuius *S. Pontificis Oraculi* punctuali executione *Sacra Congregatio Episcop.* semper respondere solita est, vel denegando facultatem fenestras aperiendi, vel mandando claudi illas, quæ de factō apertæ fuerunt, quarum multas

referunt, & sequuntur *Pignat. conf. 229. n. 23. tom. 4. & Pacichell. ubi proximè n. 28. Gavant. in man. Episcop. verbo Ecclesia num. 27. & in addit. n. I. Barb. de jur. Eccles. lib. I. cap. II. n. 28. Gardin. de Luca de servit. disc. 16. num. 2. cum aliis testificat idem Ursaya supra n. 39. 40. & 41. dumque sumus in dubio, res præsumitur libera, Mend. I. p. lib. 4. cap. 2. n. 12. & passim DD.*

24 Ulterius cum secundum nostram hypothese[m] illa domus maioratus esset, dixi, non esse locum præscriptioni adversus successorem ex negligentia antecessoris, *Cardos. in praxi verbo maiorat. n. 22. Cald. forens. conf. 33. n. 38. Valasc. conf. 162. n. 17. August. Barb. in re-pert. verb. maioratus pag. 139. column. I.*

25 Et multò magis inficiebamur dictam præscriptionem, etiam si sufficeret annalis, procedere enim non poterat adversus successorem, dum maioratus successio ad eum non devolvebatur *ex text. rotundo in l. I. §. fin. cod. de annali except.* maximè cum huiusmodi servitus alienationē sapit *Ursaya dict. discept. 14. à n. 26. & 63. & 64. & ita fuit judicatum in Supremo Supplicationis Senatu scriba Dominico Cardoso à Silv. per sententiam tenoris sequentis.*

Acordaõ os do Desembargo & c. 27 não foy bem julgado pelo Juiz de Fó-ra da Cidade de Elvas em haver por-provada a exceiçãõ do Appellado, revogando

wogando sua sentença vistos os autos, e como delles se mostre ser vinculado em morgado o quintal, que o Appellante possue, sem que ao mesmo Appellado pertença mover questão, se he, ou não legitimo possuidor do vinculo, e conforme a Direito as acçoens assim confessatorias, como negatorias sobre as propriedades vinculadas senão prescrevaõ senão por tempo immemorial, ou pelo de trinta annos contra o possuidor, que consentio no lapso do dito termo, o que no presente caso não concorre; por tanto julgaõ não provada a exceiçãõ de prescripçãõ, e mandaõ, que a causa corra seus termos, e condemnaõ ao Appellado nas custas dos autos. Lisboa Oriental, e de Novembro 17. de 1729. D. Carvalho. Costa.

COGITATIO XIX.

Circa legati validitatem ab Episcopo in famulorum favorem, relictæ?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis, & quæstio in lucem proponitur, & n. 2.
- 3 Episcopus de bonis intuitu Ecclesiæ acquisitis nec testamentum facere, nec legatum relinquere potest, sed in eis Ecclesia succedit.
- 4 Fructuum tamen sui episcopatus Episcopus verus dominus est.
- 5 Fructus hujusmodi ad quid expendendi sint? & n. 6.
- 7 Ecclesia suum Episcopum etiam

patrimonium habentem alere tenentur.

- 8 Episcopus tales fructus etiam in profanos usus consumere potest, patrimonium suum indemne conservans.
- 9 Si de suo expendat in illud, ad quod bona episcopatus obligata sunt, ex iis totidem retinere, ac de eo testamentum facere potest, & n. 22.
- 10 Ita de eo, quod expendere poterat, si parce non viveret, de quo etiam maioratum instituire valet.
- 11 Episcopatus successor debita aliqua sui antecessorisolvere tenetur.
- 12 In remunerationem servientibus ei Episcopus de bonis Ecclesiæ intuitu acquisitis relinquere legata potest.
- 13 Ita consanguineis, pauperibus, & loco pio relinquere valet.
- 14 Forma dispositionis Episcopi prædefuncti expenditur, & n. seqq.
- 15 Qualitas præcedens ex vi dictionis, & in sequentia transfertur.
- 16 A præfatione ad sequentia argumentum summitur.
- 17 Episcopis super famulorum salariis credendum est.
- 18 Legata quando sub nomine proprio, vel appellativo relictæ esse dicuntur?
- 19 Legatum quando ratione famulatus relictus esse dicatur? & n. 21.
- 20 Heredes Episcopi ad expensas ad auctoritatem ejus errogatas, & ad salaria famulorum non tenentur.
- 23 Vestes ex bonis patrimonialibus acquisitæ ab Episcopo censentur.
- 24 Donatio interviri, & uxorem de quibus rebus valida sit? & n. 25. & n. 36.
- 26 Episcopus de vestibus suis testare potest.
- 27 Legatum de re aliena validum est.
- 28 Legatum de re communi factum quod contineat? & n. 29. 30. & 31.
- 31 Legatum de re aliena famulo factum

- Etum indistincte sive scienter, sive ignoranter valet.*
- 32 *Quoad prohibitionem testandi argumentum de Episcopis ad beneficiarios validum est, & n. seqq.*
- 33 *Aquiparatorum eadem ratio est.*
- 34 *Beneficiariis de consuetudine generaliter recepta de acquisitis beneficii intuitu testamentum facere possunt, quæ consuetudo post jus canonicum introducta fuit.*
- 35 *Servitia qualia esse debeant, ut remunerationem accipere possint?*
- 37 *Vestes prætiosæ quæ dicantur, quæ festivæ, quæ quotidianæ, & quæ in legato veniant, & n. 38. & 39.*
- 39 *Attenditur illud, ad quod res principaliter paratur.*
- 40 *Judicatum affertur.*

I Obvata fuit Cathedralis Elbenfis Martio anni 1728. suo Præsule Domin. D. Joanne à Sousa Castello Branco, quod equidem triste una cum omnibus luximus, tanto namque pastore percusso, oves dispersæ fuere, & hoc magis quotidie experimento est, ea ratione, quam affert Solorsan. de jure Indiar. lib. 3. cap. 13. n. 115. condito ultimo elogio in eo ille Episcopus varia legata, familiaribusque suis honestioris famulatus, vulgò, *de escada acima*, omnes vestes, & vestimenta, culcitraque lanca ad usum parata inter eos dividenda reliquit.

2 Et cum hujusmodi legatarii suum legatum apud Præsidem Provinciæ Judicem spolii, & executorem illius testamenti peterent; ex parte capituli fuit oppositum simile legatum esse nullum tanquam de

bonis intuitu Ecclesiæ acquisitis ex capitali text. in cap. 1. de testament. text. in cap. Episcopus 19. cap. sint manifesta, cap. manifesta 12. quæst. 1. cap. Episcopus 34. 12. q. 1. cap. placuit 1. cap. 3. 12. quæst. 3. cap. nulli 1. cap. obitum, cap. fixum, cap. si Episcopus 12. q. 5. cap. cum multæ 12. q. 8. cap. relatum 12. hoc tit. cap. cum dilectus de jur. Patronat. cap. si quis Episcopus 5. cum sequentib. de hæretic. cap. 8. hoc tit. in 1. collect. cap. 1. de success. ab intestat. cap. 3. eod. tit. in 1. collect. Gregor. lib. 9. Epistol. 1. ibi: *Quicquid prædictus pater tuus Episcopatus sui tempore de proprio Ecclesiæ constiterit conquississe, ne tollas, quia & Sacrorum Canonum legibus noscitur esse definitum, ut in his, quæ Antistes Episcopatus tempore acquisiverit, non alius, nisi sola succedat Ecclesiæ; Concil. Hispal. can. 1. & 5. Agathense can. 33. Tolet. 9. can. 7. & 10. concilium Francofordiense can. 41. ibi Exheredes, vel Propinqui Episcopi res, quæ ab Episcopo sunt acquisitæ, aut per comparisonem, aut traditiones, postquam fuerit ordinatus, nequaquam post ejus obitum hæreditare debeant, sed ad suam Ecclesiam revertantur; illæ autem, quas prius habuit, nisi traditionem ad Ecclesiam ex eis fecerit hæredibus, & propinquis succedant, Pariense sub Ludovico lib. 1. can. 16. Carthag. 3. sub Siricio can. 3. Alemanicum sub Conrado celebratum anno 1225. can. 5. Oxoniense*

Oxonienſe in Anglia can. 27. quorum verba referunt Crespec. in ſumma verb. teſtamentum Molin. de primogen. lib. 2. cap. 10. n. 27. Henriq. in ſumm. lib. 10. c. 33. n. 3. lit. L. Gabr. Pereir. deciſ. 95. n. 7. & deciſ. 75. n. 1. cum quibus, & aliis Auguſt. Barb. in collectan. ad ſuprad. cap. 1. de teſtam. n. 1. & 6. idem de poteſt. Epiſcop. allegat. 114. P. Gregor. lib. 3. partit. tit. 22. cap. 4. Borell. tom. 3. deciſ. tit. 20. Quintanadueñas lib. 2. Eccleſiaſticon n. 19. Valenſuela conſ. 98. Solorſan. de jur. Indiar. tom. 2. lib. 3. cap. 10. n. 1. Covar. & Cujacius in præſenti, Turturetus diſſert. 20. jurid. Montalvo in l. 3. tit. 5. lib. 1. leg. fori, Hieronymus Garcia in Summa tract. 1. difficult. 4. dub. 1. Ferr. Manrique de different. cap. 157. Luduvel. de ultim. volunt. fol. 19. & 194. Murga tom. 1. diſquiſit. tract. 4. diſquiſit. 5. D. Joſephus de Retes de donat. cap. 12. cum aliis Gonçales Telles ad ſupra dict. text. in cap. 1. de teſtament. n. 10. ſed ego pro legatariis in legat. favoreſ ſequentia cogitavi.

4 Licet Epiſcopi de bonis intuitu Eccleſiæ acquiſitis teſtari nequeant, attamen veri ſunt domini fructuum ſui Epiſcopatus ut cum D. Thom. 2. 2. q. 85. art. 7. Sot. de juſt. lib. 20. q. 4. art. 3. Covar. in cap. cum inoffic. n. 6. de teſtament. Sarmient. 4. p. cap. 1. cum ſeq. Molin. de primog. lib. 2. cap. 10. à n. 48. Thom. Sanch. lib. 2. in Decalog. cap. 20. n. 24. plures

relati ab Hurtado de congrua ſuſtent. d. reſol. 1. Trulench. in Decalog. tom. 2. lib. 7. cap. 2. dub. 6. Vaſques in Opuſcul. de reſtitib. cap. 1. §. 2. dubit. 1. n. 27. Prad. tom. 1. Theolog. moral. cap. 13. q. 7. Theophil. Rainald. tom. 12. tract. de mal. & bon. Eccleſ. fol. 584. Barb. lib. 3. jur. Eccleſ. cap. 17. n. 9. & in cap. quia tua 12. q. 1. luſe, & doctè poſt hæc ſcripta viſus D. Joan. de Retes de donat. cap. 12. per tot. Dian. p. 5. tract. 8. reſolut. 31. Lugo de juſtit. diſp. 4. ſect. 1. n. 2. Caſtro Palao, Villalob. & alii, quos refert, & ſequitur Hieronymus Garcia in ſumm. tract. 1. difficult. 4. dub. 1. refert Gonçal. Telles. ad text. in cap. ultim. de pecul. Clericor. n. 6. Navarr. in noviffim. tractat. apologet. de redditib. Eccleſ. q. 1. monit. 47. Azor tom. 2. lib. 7. cap. 10. q. 1. & lib. 8. cap. 3. q. 5. verſ. queſtio quidem, Reginald. lib. 30. tract. 3. n. 120. Petr. Barboſ. in l. Divortio 8. 2. p. in princip. n. 65. ff. ſolut. matrim. refert Pinbeir. de teſtament. diſp. 1. ſect. 6. §. 5. num. 328. cum multis refert Auguſt. Barboſ. de poteſt. Epiſcop. p. 3. allegat. 114. n. 4.

Unde prædicti fructus locum 5
ſtipendii, & compensationis labo-
ris ſubeunt, quare Epiſcopus eos 6
conſumere poteſt in ſuſtentionem
ſui, & familiæ ſuæ, text. in cap. pe-
nult. cauſ. 1. q. 2. ibi ſtipendia ſanctis
laboribus debita; Eccleſia namque 7
Epiſcopum alere debet, quanvis ip-
ſe patrimonium habeat, cap. quicum-
que

que 12. q. 4. cap. Si quis Episcopus
 12. q. 5. Fagnan. & Barb. in cap. cum
 secundam de præbend. Almeid. de nu-
 mer. quinar. alleg. 13. n. 9. Zach. de
 salar. q. 7. n. 7. & seqq. Brit. de locat.
 in rubr. 1. p. §. 4. n. 17. Pascalis. tom.
 2. canonic. centur. 4. quæst. 350. n. 4.
 August. Barb. de potestat. Episcop. p.
 3. allegat. 114. n. 36. & eleganter in
 cap. 1. de testament. n. 3. Per. de jur.
 lib. 3. cap. 10. n. 2. Barbos. in l. Divor-
 tio 2. p. in princip. n. 67. vers. & hac
 ratione ff. solut. Fonsec. decis. 90. n. 3.
 Villaroel tom. 10. 1. p. q. 3. art. 4. n. 7.
 Pareja de instrum. edition. tit. 5. reso-
 lut. 5. n. 40. & iudicatum circa hæ-
 reditatem Episcopi Algarabiensis
 tradit Peg. 6. for. cap. 132. n. 15. &
 num. 53. post hæc in lucem prodi-
 tus.

8 Ideo Episcopus bona patri-
 monialia habens hæc indemnità cõ-
 fervare potest, & redditus Episcopa-
 tus consumere etiam in usus profa-
 nos, Innoc. Abb. & Doctores ut per
 Dec. ibi num. 6. in cap. Episcopus de
 præbend. Felin. in cap. postulasti, n.
 6. de rescript. refert plures, quos se-
 quitur Covar. in d. cap. 1. de testam.
 n. 2. Sot. de just. lib. 10. q. 4. art. 3. Na-
 var. de reddit. quæst. 1. n. 78. Hojeda
 de compatibil. benef. cap. 19. n. 45.
 Sarm. eod. tract. part. 1. cap. 1. n. 18.
 Mench. illustr. cap. 105. n. 9. Menoch.
 de arbitr. cas. 145. n. 5. Molin. d. tract.
 2. disp. 145. plures per Cened. ad De-
 cretal. collect. 33. n. 4. Bellet. disquisit.
 Cleric. p. 1. tit. de bon. Clericor. §. 1. n.

11. & §. 6. n. 7. vers. nam Clericus
 Alced. cap. 14. n. 43. Fr. Emman. in
 summ. tom. 4. cap. 68. n. 5. Marcel. de
 Maur. alleg. 63. n. 10. Redoan. de spol.
 q. 9. §. fin. n. 3. 7. & 9. August. Barbos.
 supra dict. alleg. 114. n. 36. & 37.

Si vero de bonis suis patrimo- 9
 nialibus aliquid Episcopus in utili-
 tatem Ecclesiæ, seu ad usus, ad
 quos destinata bona Ecclesiastica
 sunt, expenderit, ex ecclesiasticis,
 idest, ex intuitu Ecclesiæ acquisitis
 totidem retinere, de hisque testari
 ad quoscumque usus potest, Barb.
 in l. 8. ff. de solut. n. 66. Sanch. lib. 2.
 cons. cap. 2. dubit. 51. n. 2. Pinbeir. de
 testament. dict. disp. 1. sect. 6. §. 10. n.
 363. ubi etiam allegat Covar. in cap.
 1. de testament. n. 3. Gabriel. Pereira
 decis. 95. n. 5.

Igitur quando Episcopus par- 10
 cè, ac moderatè vivit genium suum
 fraudando, de illo, quod secundum
 statum suum expendi poterat, sed
 noluit, maioratum instituere potest
 liberè absque discrimine conscien-
 tiæ Molin. de primogen. lib. 2. cap.
 10. sub. n. 50. vers. tertio.

Undè est successorem Epis- 11
 copatus teneri solvere debita ab an-
 tecessore contracta in utilitatem, ac
 necessitatem Ecclesiæ: cujus classis
 sunt etiam debita ratione sustenta-
 tionis, & competentis cultus de-
 functi antecessoris; noviter Leuren.
 in jus canonic. tom. 3. sub tit. de so-
 lut. q. 516. sub n. 1.

His suppositis, dixi, & dico 12
 quòd

quod licet Episcopus testator testari non posset de intuitu Ecclesiæ ac-
quæsitis, attamen poterat aliquid ip-
forum acquisite familiaribus suis
relinquere pro remuneratione servi-
tium ab ipsis familiaribus præstiti ex
13 cap. relatum 12. de testam. ibi: *Licet
autem mobilia per Ecclesiam acquisi-
ta de jure in alios pro inorientis ar-
bitrio transferri non possint; consue-
tudinis tamen non est improbandæ,
ut his pauperibus, & religiosis locis,
& illis, qui viventi servierant, sive
consanguinei sint, sive alii, aliqua
juxta servitii meritum conferantur;*

14 conjiciens oculos ad testamen-
tum, id inveni secundum juris
dispositionem, testatoremque jura
observasse, in favorem namque
suorum fratrum disposuit de sump-
tuosis domibus patrimonialibus,
quas habebat in Ulyssiponensi Curia:
& volens servitia famulorum remu-
nerare per verbum, *remunerationem,*
expressum, legatum pecuniæ uni fa-
mulo legavit, nulloque alio inter-
medio statim per particulam, &, in
favorem omnium famulorum de
vestibus, vestimentis, culcitris que-
laneis usus sui disposuit, ut ex ver-
bis, ibi: *e os nostros vestidos &c.*

15 Ex vi illius dictionis, &, no-
tavi hujusmodi legatum etiam esse
in remunerationem servitiorum, li-
cet in testamento non extet expres-
sum, sufficiens nanque erat expres-
sio illius qualitatis in legato pecu-
niario alii famulo relicto, quæ qua-

litas communicabatur secundo le-
gato ex vi illius conjunctionis, &:
*Augustin. Barb. de dict. dict. 110. sub
n. 3. 8. & 9.*

In favorem legati etiam nota- 16
vi Episcopum testatorem tam in
præfatione testamenti, quam in dis-
positione legatorum pro conscientia
exoneranda testari, & in aliis lega-
tis pecuniariis familiaribus relictis
pro remuneratione esse affirmasse:
unde hujusmodi qualitates repetitæ
censeri debent in nostrummet vestium
legato, à præfatione namque bonum
argumentum ad alia sumitur, *Molin.
de primogen. lib. 1. cap. 5. n. 2. & 9.
& multo magis, quia credendum 17
est Episcopis super famulorum sala-
riis, Ord. lib. 4. tit. 33. §. 2.*

Legata relicta legatarii nomi- 18
ne proprio expresso respectu ipsius-
met legatarii personæ censentur; at
verò quando legatur nomine appel-
lativo censentur relicta respectu no-
minationis appellativi, *Augustin.
Barb. de potestat. Episcop. 3. p. alleg.
116. n. 3. & 4.*

Quare cum vestium legatum 19
non fuisset relicto sub nomine
proprio legatariorum, sed appellati-
vo, nostræ familiæ, quæ nobis ser-
vit, dicendum venit hujusmodi le-
gatum non esse relicto contem-
platione personarum, sed famulatus,
sicque ob servitii merita. Non enim 20
tenentur hæredes Episcopi pro de-
bitis famulorum tanquam expensæ
necessariæ ad auctoritatem Episco-
pi,

pi, ut cum *Abb. in cap. I. de solution. n. 2. Redoan. de spol. quest. 10. n. 33. & 34. Grat. Forens. cap. 104. n. 30. cum seqq. Zach. de salar. q. 7. n. 6. & II. Solors. de jur. Indiar. tom. 2. lib. 3. cap. II. n. 6. ait Peg. 6. forens. cap. 132. n. 72. pag. mibi 104. ex eo, quia pro sustentatione Prælati facta reputantur famulorum salaria Brit. de locat. in rubr. p. I. I. §. 4. n. 17. idem Peg. dict. n.*

21 Notavi etiam, testatorem legatum pecuniarum legantem uni famulo valde æstimabili declarasse hujusmodi legatarium plene remuneratum, ideo non fuit comprehensus in vestium legato: deinde post legatum vestium, iisdem familiaribus aliud legatum pecuniarium fuit relictum, quod quidem légatum Capitulum præstare non recusavit.

22 Cogitavi etiam ex testamento constare testatorẽ habuisse magnos redditus ex patrimonio suo, & magnam villam, quam vendidisse, omniaque consumpsisse in sustentationem, æleemosinas, & opera pia, quia si Episcopus bona sua, seu eorum redditus in servitio Ecclesiæ consumpsit, Ecclesia eos persolvere tenetur *cap. I. de solut. Cov. variar. lib. 2. cap. 17. n. 3. Menoch. de arbitr. cas. 452. n. 32. Navar. de spol. Clericor. §. 10. n. 6. Gutierr. pract. lib. 2. q. 53. à princip. Gratian. forens. cap. 94. à n. 3. cum aliis id. Peg. supra n. 37.* Deinde constat nostrummet Episcopum parcè ac moderatè vi-

xisse, quæ quidẽm notoria erant, de jureque attendenda ex dictis num. 9. & 10.

Et cum hujusmodi Prælati bona patrimonialia possideret, vestes, de quibus disposuit, ex bonis patrimonialibus acquisitæ censentur, *Augustin. Barb. d. allegat. 114. n. 11.*

Tandem duxi, esse notandam legati qualitatem, fixis oculis in *glos. ad text. in cap. relatum 12. de testam. in verba ibi: conferantur*, ubi sic ait: *non ita amare istud prohibitum est: sicut dicit lex de donationibus inter virum, & uxorem*, quæ quidem lex est *text. in l. si id, quod §. si quis servi operas ff. de donat. inter virum, & uxorem*, ex qua cum *Cardos. in prax. verbo donatio num. 70.* deduco conclusionem hanc: donatio inter virum, & uxorem, constante matrimonio valet, si fiat de operibus servorum, aut de vestimentis, de qua conclusione ejus ampliationibus, & limitationibus videndi late agentes *Petr. Barb. in l. quæ dotis 34. à n. 69. Sanch. de matrim. lib. 6. disp. 25. per tot. Aries de Mes. lib. 3. variar. cap. 11. n. 8. & cap. 38. n. 26. Ret. de donat. cap. 5. n. 4. Guerr. tract. 1. lib. 1. cap. 10. à n. 97. & tract. 2. lib. 7. cap. 14. n. 31.*

Unde prædicta *glos. in d. cap. 25 relatum* nos docet conclusionem sequentem; licet prohibita sit donatio, constante matrimonio, inter virum, & uxorem, hoc non tam strictè procedit, quin valeat donatio

tio inter eosdem de vestibus, & similibus, ita etiam licet Episcopis sit prohibitum testari de intuitu Ecclesiæ quæsitis, hæc tamen prohibitio non est tam arcta, ut inhibeat Episcopum testari de vestibus suis, & similibus rebus.

27 Tandem cogitationi meæ finem posui dicens legatum rei alienæ validum esse *text. in §. 4. Inst. de legat.* quare vestes, vestimenta, & alia tradi debere legatariis (similia namque bona semper erant distrahenda, ut pretium Mitræ agregaretur) remanente jure salvo ipsi Mitræ, ut valorem legati repeteret ab hærede prædefuncti Episcopi.

28 Adversus prædicta ex parte Capituli sequentia fuere opposita: primò, quòd quando legatur de re communi solum censetur legata pars testatoris, *l. domus 74. §. fin. de legat. 1. Ruin. ad text. in l. Servi, electione 5. §. fin. ff. delegat. 1. Angel. Aretin. tract. de testament. glos. 87. à n. 6. Alex. conf. 47. n. 2. lib. 3. Ruin. conf. 74. lib. 2. per tot. cum aliis Petr. Barb. de legat. pag. 180. col. 2. sub num. 1. vers. Atque ex his, & cum testator haberet vestes ex eo tempore, quo non erat Episcopus, & alias postea, solum legatum valebat de vestibus ex parte antea, ad quod respondi hanc objectionem congruenter non venire, quia omnes illæ vestes non debebant reputari pro uno corpore, seu una re, sed pro multis rebus in se distinctis, ne-*

que etiam habere locum illam regulam, quando in contrarium conjecturæ adsunt.

In spolio Episcopi testatoris 29 nullæ inveniebantur vestes ex illo tempore antea, paucaque vestimenta, & valde consumpta, quare hæc sola non censentur legata, quia ideo legatum de re communi valet pro parte testantis, quia dispositio testatoris in ea parte rata ostendi potest, ut explicat *Vin. ad text. in d. §. 4. Inst. de legat. sub n. 3.* at vero in nostro casu dispositio rata ostendi non poterat in vestibus ante promotionem ad Episcopatum non solum ex defectu existentia, sed etiam tenuitate, rediculum namque foret ad parum, aut nihil, tot legatarios convocare, dicendumque veniret, quòd apud lusitanos est tritum sermone proverbium, scilicet.

En milii granum vasto ore natabit asselli.

Secundò respondi, per orationem 30 indefinitam illud legatum esse relictum, sicque legatum esse generale *glos. ad text. in cap. relatum de testament. verbo bona; quo casu valet legatum etiam pro parte aliena ex his, quæ Vin. sup. n. 4. & lib. 2. select. cap. 26.*

Tertiò respondi legatum factum 31 famulo proprio testatoris validum esse etiam de re aliena indistinctè, sive scienter, sive ignoranter id fiat, *Gom. tom. 1. var. cap. 12. n. 13. vers. 5. Farin. in repertor. ultimar. volunt. in suis fragment. verb.*

legatum rei alienæ n. 4.

32 Secundò fuit oppositum à Capitulo prædictum *text. in cap. relatū*

12. non loqui de Episcopis, sed de aliis Beneficiariis inferioribus, ad quod respondi Episcopos, & Beneficiarios inferiores esse à jure æquiparatos, quoad hanc prohibitionem testandi *ex d. cap. 1. & cap. 7. de testa-*

33 *ment.* & cum æquiparatorum eadē fit ratio, venit ad praxim deducenda dispositio *in dicto cap. relatū*, etiam in Episcopis, *ita Solorsan. de jur. Ind. lib. 3. cap. 20. à n. 79.*

34 Tertiò fuit oppositum, Beneficiarios Episcopis inferiores de cōsuetudine Hispaniarum testari posse, ut passim apud DD. invenitur, & quotidie videmus, unde dicebat Capitulum consuetudinem, de qua *in text. in d. cap. relatū* intelligi debere de illa Hispaniarum consuetudine, sed respondi, hoc esse falsum, consuetudo namque, de qua DD. multo post jus canonicum introduceta fuit, nec consuetudo, de qua *in text.* fuit ratio decidendi, sed ea de qua *supra n. 24.*

35 Quartò fuit oppositum à Capitulo, nostros legatarios servitia præstita ostendere debere, esseque æquivalentia legato; ad quod respondi, servitia, de quibus *in text. in d. cap. relatū*, non debere esse tam ultra modum, ut strictè remunerationem peterent; sed sufficit esse talia, ut remunerationem de quadam honestate, & morali gratitudine mereant,

ut cum aliis tenet *Solorsan. supra num. 83.*

36 Quintò fuit oppositum ex parte Capituli doctrinam à nobis expositam *sup. à n. 1. 2. 4.* intelligendam esse de vestibus quotidianis parvi valoris secundum *Cardos. verbo collatio n. 35.* sed respondi, non sic servandum esse, quia *Cardos. dicto loco* loquitur tantummodò de collatione inter filios testatoris, in quibus datur ratio æqualitatis, quæ debet observari ad unguem in prædicto casu, quæ non datur in præsentī.

37 Deinde, ut vestes pretiosæ reputentur, vel quotidianæ, attendi debet qualitas donantis, & donatarii *l. jus alimentorum ff. ubi pup. educ. debet, Bald. in l. juravit. col. 4. de probat. & l. de bonis §. qui pupillo ff. de carb. edit. & l. cum plures §. cum tutor. ff. de administrat. tut. Afflic. dec. 315. n. 3. Navar. in man. cap. 17. n. 166. Cardos. in prax. loc. supra cit. Afflic. decis. 315. n. 14. exemplificans in nobilibus, quod & in divitibus pariter esse admittendum existimat *Alex. cons. 42. n. 4. lib. 5. Palac. repet. rubr. §. 11. n. 11. Roland. cons. 10. n. 17. lib. 1. Menoch. lib. 2. de arbitrar. cas. 218. n. 5. Bald. in l. penult. §. 1. col. 2. in princip. infra eod. cum aliis Barb. in l. quæ dotis ff. solut. n. 74. idem Sanch. ubi supra n. 19. & 20. Guerreir. dict. tract. 1. lib. 1. cap. 10. n. 104. & seqq.* & cum in nostro casu testator Princeps Ecclesiæ esset, quatenus vestes legavit festivas,*

&

& pretiosas comprehendere etiam censetur, Bartol. in leg. liberor. §. ult. ff. de legat. 3. & in l. ult. §. uxori cod. delegat. Menoch. lib. 4. præsumpt. 161. n. 31. Pech. de testament. inter conjuges lib. 5. cap. sub n. 6. Surd. decij. 150. n. 91. Aug. Barb. appellat. 267. n. 10.

38 Sexto Capitulū adhærens verbis testatoris, ibi: Os nossos vestidos, colchoens, e mais roupas do nosso uso instabat legatum solum comprehendere usitatas vestes; sed respondi, quòd tam vestes usitatas, quàm non usitatas sub legato venire, quia illud debet attendi, ad quod res principaliter paratur, l. quanvis 28. ff. de aur. & argent. legat. & ibi Bart. n. 1. & ex his, quæ Barb. appellativ. 267. à n. 1. usque ad n. 9.

40 Tandem aliis omissis in favorem legati fuit judicatum per sententiam sequentem: Os embargos offerecidos ao procedimento da duvida dos Reverendos Procuradores da Mitra hei por provados vistos os autos, testamento, com que falleceo o Illustrissimo Bispo desta Cidade D. Joaõ de Sousa, pelo qual como confite serem os vestidos, e mais roupas do uso, deixadas em remuneraçã dos serviços, naõ só pela forma, com que a dita disposiçã se acha feita, mas ainda pela nomeaçã, e distincã de criados, por quem manda sejaõ só repartidos, porque evidentemente se mostra a mente do testador, pois na forma de Direito isto basta-

va para se haver o legado por remuneratorio a serviços, quando naõ concorressẽ para assim se entender as circumstancias, e palavras, que no ditto testamento se vem expressas sem embargo do legado pecuniario, que aos meismos legatarios se deixa; porque sendo em satisfacã de ordenados, senaõ pôde duvidar fossẽ da mesma forma a dos vestidos alẽ de que podia dellis o Illustrissimo testar, pois como recebidos pela Igreja por alimentos pela obrigaçã, em que está de vestir a seu Prelado, podia este deixallos, a quem lhe parecesse, por serem já proprios do Bispo depois de feitos, quando se queiraõ considerar adquiridos intuitu ecclesiæ, porque os bens desta qualidade senaõ podem suppor portaes; portanto mando se entreguem as roupas, e vestidos aos supplicantes, Elvas 24. de Mayo de 1728. Sousa.

Cui sententiæ fuerunt à Capitulo opposita impedimenta, sed tandẽ sunt rejecta: cum tamen ad Supremum Senatũ appellatum fuisset, sententia fuit nihilominus confirmata: in qua fuerunt Judices Zagallo, Alvim, & Freitas.

COGITATIO XX.

An jubilatus canonicus collatione turnaria gaudeat?

SUMMARIUM.

1 Hypothesis narratur.

2 Pre-

- 2 *Præsentationes simultaneæ per ordinem successivum inter compatronos dividi possunt.*
- 3 *Unusque ut mandatarius, & præsentatio tanquam ab omnibus facta habetur.*
- 4 *Turnarius tamen uti dominus, & absolutus collator est.*
- 5 *Ut turnus constituatur, omnium consensus intervenire debet, prout etiam requiritur ut dissolvatur.*
- 6 *Neque post factum restringitur.*
- 7 *Conferre beneficia, & officia fructus præbendæ, & canonicatus est.*
- 8 *Canonicus ex privilegio divinis non adsistens omnes fructus lucratur.*
- 9 *Et ita præsentationes facere potest.*
- 10 *Privilegium in odium retroqueri non debet.*
- 11 *Jubilatus canonicus interesse non tenetur.*
- 12 *Canonicus adhuc in sacris non initiatus turno gaudere potest.*
- 13 *Judicatum fertur.*

I Capitulum Elbense, Sede Episcopali vacante, præsentationes (sic vulgò appellantur,) officiorum, & beneficiorum suo tempore vacantium, atque ad Capitulum pertinentium tali ordine inter se divisit, ut quilibet canonicus præsentaret incipiendo à Dignitatibus, devolutoque ordine ad canonicum scholæ Præfectum, is præsentationem fecit, cum vero ob merita emeritus ipse foret, ut sæpe usu venit, Capitulum dubitavit ratam habere præsentationem, & noluit eam approbare ex valde irrationabili fundamento, eo scilicet, quod ipse Præfectus scholæ divinis officiis non interesset, quoniam in tali or-

dine jam emeritæ militiæ esset.

Unde consultus de prædicto casu, sequentia cogitavi: ut discordiæ, quarum communio mater, sedarentur, ex praxi introductum fuit, ut beneficia, seu officia simultaneæ præsentationis per ordinem successivum ab uno conferrentur, tenent *Card. de Luc. de benefic. discurs. 1. n. 32. & discurs. 32. Leuren. de benefic. 2. tom. disp. 697. n. 1. cum aliis Scarfant. part. 1. lib. 1. tit. 2. n. 42. & seqq.*

Ille namque, cui nominandi ordo contingit tanquam mandatarius, seu vicarius totius capituli suam præsentationem facit, habeturque tanquam ab omnibus facta fit *Leuren. supra Rot. cor Seraph. decis. 980. n. 11. & decis. 635. n. 8. p. 18. recent. cum aliis idem Scarfant. n. 53.*

Habetur tamen ipse tanquam absolutus dominus, & absolutus collator, quia apud se omne jus conferendi translatum retinet *Scarfant. supra n. 54.*

Ut constituatur talis nominandi, seu præsentandi ordo, requiritur omnium consensus, neque sufficit maior pars *Scarfant. supra n. 42.* & ideo etiam ad dissolvendum, seu mutandum eundem ordinem requiritur omnium, nemine discrepante, consensus ex regula satis trita: *nihil tam naturale ff. de reg. jur. ex ordine namque constituto quilibet præsentans consideratur, ut particularis,*

laris, & particulare interesse habens quoad ordinis exercitium, ideo ex renitentia unius mutari nequit, *Scarfanton. p. 2. lib. 4. tit. 2. n. 20.*

6 Ex his colligitur Capitulum post ordinis orbem expletum declarare non posse non esse in eo comprehensos Canonicos emeritos; conferre namque officia, & beneficia est fructus Canonicatus, & Præbendæ *August. Barb. ad text. in cap. cum olim de maiorat. & obed. n. 4. & 5. Tondut. I. p. cap. III. n. 2. Garc. de benefic. p. 5. cap. I. n. 245. Lagun. de fruct. q. I. cap. 31. Scarfanton. d. lib. I. tit. 2. n. 51. Cassad. de pens. decis. 3. n. 6. in terminis turni, Farin. decis. 603. n. 1.*

8 Unde sicut Canonicus emeritus, licet divinis non assistat, omnes fructus sui Canonicatus, & distributiones lucratur ut ex declaratione *S. Congregat. & signanter in S. Angeli in Vado 15. Aprilis 1690. lib. 40. Decret. fol. 255. ait Scarfanton. dict. I. p. lib. 2. tit. 6. num. 13.* ita

9 etiam lucrari debet præsentandi ordinem, tanquam sui beneficii fructus, & optima cum ratione, quia privilegium in odium non retorquetur, *l. nulla juris ratio ff. de legib. l. quod favore cod. eod. tit.* optime in rem videntur facere verba *Quintiliani Declamat. 7. fol. mibi 101. omnium Beneficiorum ita natura est, ut non sit necessitas, sed potestas, quidquid in honorem alicujus inventum est desinet privilegium vocari posse,*

*si cogas. Cuncta (si videtur) jura percurrere nusquam adeo pro nobis sollicita lex est, ut quod præstat extorqueat. Item Senec. lib. 2. controu. 8. pag. 770. quidquid aut præmii, aut honoris nomine datur in utramque partem sumi liceat, alioquin desit. præmium esse, cui necessitas jungitur, unde si emeritum fieri præmium dici potest, quo tandem jure emeritus illo privaretur? Ad quod facere videtur *Ord. lib. I. tit. 84. in princip. ibi: Porque sem razão seria não lhes ser util seu privilegio, idest, ne fas enim esset juum in ipsius rem non cedere privilegium.**

Quare gravamen à Capitulo **II** fuit illatum per illam declarationem canonicum privando sua vice, qui ut emeritus non tenebatur interesse conciliis, & congregationibus, quæ habentur pro tractandis negotiis Ecclesiæ, & Capituli, ut declaratum refert à Sacra Congregatione, *Scarfanton. d. lib. 2. tit. 6. in animadversionib. sub n. 18.*

Et in tantum non dependet à **12** corporali præsentia in Capitulo præsentatio, seu nominatio ad Beneficia, ut etiam Canonicus, nondum sacris initiatus, sua vice fungi, & præsentare possit; ut judicatum refert *Farinac. in noviter novissimis decis. 603. & ad contraria respondet decis. 600. idem judicatum refert Scarfanton. d. lib. I. tit. 2. à num. 72. Leuren. de Benefic. tom. I. q. 318.*

Ex his asserui non esse bene à Capitulo

Capitulo declaratum, & contra illud fuit iudicatum per appellationem anno 1730. in Metropolitana Ebo- rensi.

COGITATIO XXI.

Utrum maritus solvere debita ab uxore contracta ratione litium ad separationem tendentium teneatur?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis in facto proponitur.
- 2 Maritus uxori pro divortio agenti alimenta, & sumptus litis subministrare tenetur.
- 3 Expendenti pro alio actio negotiorum gestorum, vel de in rem verso competit.
- 4 Uxor utiles contractus celebrare potest, & n. 22. & 23. & seqq. ubi declaratur.
- 5 Uxor, marito absente, in iudicio esse potest, & contrahere.
- 6 Uxor iudicio Ecclesie separata sui juris manet, communicatioque cessat, & n. 20. ubi declaratur.
- 7 Alienareque valet, & sustinentur alienationes licet postea reintegretur matrimonium.
- 8 Casus pro negativa resolvitur, & nn. seqq.
- 9 Uxor sub viri potestate est, & quare?
- 10 Absque viri specifica licentia, neque contrahere, nec distrabere, aut alienare potest, & numer. 13.
- 11 Quo jure prohibeatur? & n. 12.
- 12 Consuetudo longeva lex est.
- 13 Factum iudicis factum partis est.
- 14 Sequestrum de muliere factum, ab obsequiis matrimonii maritum non privat, & n. 15.

15 Sequestrum à dominio, possessione vè non privat.

16 Uxor propria auctoritate divertens alimentis privatur.

17 Qua ratione uxori alimenta debeantur?

18 Alimenta semper in domo ea presentis recipi debent.

19 Alimenta præterita peti quando possint ab uxore?

21 Maritus pro uxore non tenetur.

UXOR quædam in hac Ulissiponensi Curia non alia, quam propria auctoritate, subnixâ à marito divertit: ab eodemque se affici sævitiis apud Ecclesiasticum Judicem probare intendit. Cum vero id parum procederet, sævitiæque pro improbatis iudicarentur; appellavit tandem; omnesque instantias persecuta eundem in omnibus exitum sortita fuit, sed de propria sententia non decedens, tam pertinaciter se gessit, ut & excommunicationem, & carcerem toleraret: ob quarum litium expensas, seu alia quacumque de causa, ære alieno oppressa fuit. Quam ob rem ab uxoris creditoribus in iudicium vocatum maritum in prima instantia iudex absolvit. At cum processus ab utraque parte nullo juris fulcimento nitetur, in appellationis instantia à marito consultus, pro eo sequentia cogitavi.

A contrariis ordiendo in creditorum favorem facit maritum, pendente separationis litigio, tene-ri uxori agenti alimenta, & litis expensas ministrare *Themud. tom. I. decis.*

decis. 38. num. 7. Petr. Barb. 2. p. rubric. ff. solut. matrimon. 43. vers. nam si propter, & n. 46. Caphall. conf. 127. n. 3. Alciat. de præsumpt. regul. 3. præf. 9. n. 8. Covas. pract. cap. 6. n. 6. ubi Faria optima decis. apud Farinac. Selectar. tom. 3. decis. 470. penes quem limitationes videbis; unde cum maritus alimenta in casu præsentis uxori litiganti non præstitisset, quatenus illa suppetant ad debita tenetur.

3 Supposita sic obligatione mariti, ei creditores per mutuum uxoris ejus factum ipsiusmet mariti negotium gesserunt; unde adversus eum actionem negotiorum contrariam, seu de in rem verso intentare poterant tot. tit. ff. negot. gest. & de in rem vers.

4 Mulier matrimonio copulata absque mariti consensu contractus utiles celebrare potest, Gom. ad l. Taur. 54. sub n. 2. Ægid. in l. ex hoc jur. ff. de just. & jur. 2. p. cap. 7. sub n. 23. & à n. 53. Guerreir. tom. 2. lib. 6. cap. 7. n. 120. cum sequentibus. ubi alios casus refert, & alios casus dict. tom. 1. 7. n. 117. cum seqq.

5 De Judiciis ad contractus validum est argumentum; sed uxor, absente marito, potest esse in Judicio, Reynos. observ. 28. ita contrahere potest eodemmodo: Ægid. supra dict. num. 55.

6 Tandem uxor Judicio Ecclesiæ separata, tanquam sui juris remanet, igitur non datur communicatio

post separationem circa bona acquisita, judicatum refertur à Gam. decis. 357. Covarr. de Spons. 2. p. cap. 7. §. 1. à n. 5. Videndus Barbof. ff. de solut. 2. p. rubric. à n. 48. tenet Pon. cap. 4. n. 20. & ego judicatum vidi in Senatu Portuensi in quoddam processu à Conimbricensi civitate per appellationem transmissio, & vide Guerreir. tom. 2. lib. 6. cap. 1. à num. 140. ubi declaratur.

Unde divortio facto, mulier potest libere contrahere, bonaque alienare, quæ quidem alienationes sustinentur etiam postea reintegrato matrimonio, Gabriel lib. 1. conf. 161. n. 2. quem refert, & sequitur Noguero. alleg. 29. n. 7. ergo &c.

His tamen, & aliis minime obstantibus, in casu præsentis maritum ad nihil teneri firmo pede resolvi tunc; & nunc cogitans, idem censeo ex sequentibus.

Ob illam semper flectus dignam ambitionem, & vanam divinitatis cupiditatem primæ matris nostræ Evæ, omnes uxores, ut servæ maritis suis subjectæ sunt Genes. cap. 3. ibi: Sub viri potestate eris, & ipse dominabitur tui.

Quapropter, absque licentia speciali mariti, mulier contrahere, distrahere, atque alienare nequit, Covarr. de Spons. c. 7. §. 1. à n. 1. Soar. in l. 13. tit. das deudas, Greg. Lop. in l. 6. glos. 4. q. 5. tit. 11. p. 6. Gom. in l. 44. Taur. Vela differt. 9. n. 1. Carlev. de judic. tit. 3. disput. 19. Salgad. labyrinth.

labyrinth. p. 2. cap. 14. à n. 62. Molin. de justit. tract. 2. disp. 274. Barb. in l. 1. p. 1. à n. 23. ff. solut. Ægid. ad l. si ex hoc jure ff. de just. & jur. 2. p. dict. cap. 7. n. 25. judicatum refert Phæb. tom. 1. decis. 98. Guerreir. tract. 2. lib. 6. cap. 2. n. 57. ubi alios refert.

II De jure Castellæ est expressum in l. 2. & 3. tit. 3. lib. 5. *recopil. de jure nostro Regio ait Ægid. supra non esse decretum sed solum adesse longæ-*

12 *vam consuetudinem ita observantem, quam quidém consuetudinem, dico ego, pro jure reputari ex vi Ord. lib. 3. tit. 64. in princip. ibi: ou costume: Deinde mihi videtur per argumentum à contrario, seu de correlativo (ut sic dixerim) esse expressum in lib. 4. tit. 48. & satis colligi ex §. 2. meliusque ex Ord. d. tit. 66. ex verbis ibi: E que possa fazer della, idest, & quod ex illa disponere libere possit per argumentum ab speciali.*

13 Unde hæc inhibitio, seu prohibitio contrahendi, cessare non poterat in casu præsentis ex vi illius separationis, etiamsi esset facta Judicis autoritate, quæ abfuit, factum namque Judicis factum partis reputatur *l. si ob causam, & ibi DD. ff. de eviction.*

14 Et etiam quia sequestrum de muliere factum, lite pendente separationum, in praxi receptum, maritum non privat ab obsequiis matrimonii, quia matrimonium consistere videtur, *Petr. Barb. 2. p. rubr.*

ff. solut. matrimon. sub n. 41.

Quod confirmatur ex eo, quia **15** per sequestrum judiciale privatio dominis non datur, possessionis vè, *l. licet ff. de positi, de quo Reyn. observ. 37. n. 12.* Unde in præsentis casu maritus semper adversus uxorem retinuit eandem potestatem ex matrimonio convenientem; ipsaque mulier legibus matrimonii semper alligata fuit, unde solvitur argumentum à separatione deductum.

Et multo fortius cum talis **16** uxor propria autoritate divertit, quo in casu spolium commisit, & non potest alimenta petere, *cap. literas de restit. spoliat. Farinac. quest. 143. n. 228. & 238. Barb. de solut. d. 2. p. rubr. n. 42. & 43.*

Pro quo facit, quia alimenta **17** mulieri debentur propter obsequia præstanda in domo mariti, *Barb. supra num. 42.* sed mulier in præsentiarum cum obsequium deseruisset, debet etiam alimentis carere, ut ipsemet *Barbos.*

Secundò facit, alimenta semper **18** administranda in domo ipsa alimenta præbentis, *Barb. in l. 2. p. 1. ff. solut. matrimon. n. 27.* cum aliis *Augustin. Barb. in repert. verbo alimenta pag. mibi 7.* sed mulier à domo mariti aufugit: ergo alimentis caret.

Idem esset dicendum, licet **19** mulier in præsentis casu Judicis autoritate sequestrata esset, quia cū mulier, durante lite, alimenta non petiisset,

petiisset, & nunc aperte constat ex re judicata veritati accedente mulierem sine causa, irrationabiliterque litem separationis intendisse, pervenit res ad casum, à quo incipere non poterat, unde alimenta præterita nunc petere nequit, neque ejus loco creditores, sicut non poterat tempore litis, si tunc constaret de innocentia mariti, & calumnia uxoris.

20 Confirmatur ex eo, quia divortio facto auctoritate Ecclesiæ, licet non detur excommunicatio postea acquisite, ut *num. 6.* hoc intelligitur respectu conjugis innocentis, non vero nocentis, & causam separationi dantis *Petrus Barb. 2. q. rubr. ff. solut. n. 48. Covarr. & Gam. supra dict. n. 8. citati.*

21 Quibus rectè perpensis, & attendita *l. 3. cod. ne uxor pro marito*, certum quidem est maritum in præsententi debita ab uxore contracta solvere non teneri, & ita fuit judicatum in Supplicationis Senatu super hac causa *anno 1730.*

22 Neque obstant contraria *ad Gom. l. 54. Taur. n. 2.* respondetur, procedere, quando maritus est absens, vel mortuus, atque Judicis copia deberi nequit, ut ipsemet *Gom. vers. quia tenet Hontalb. de jur. supervenient. tom. I. q. 2. n. 122.* & eodem modo respondetur *ad Ægid. d. 2. p. cap. 7. n. 23.* Quæ quidem requisiti in præsentiarum deficiebant, ac per consequens insanabilis nullitas intervenit.

Ad dicta *num.* respondetur, 23 quòd ad hoc ut contractus utilis dicatur, debet dari utilitas apparens à principio usque ad finem, & semper in hoc casu erit in potestate viri, velle, vel nolle approbare, ut ipsemet *Ægid. se explicat dict. n. 54.*

In præsentiarum nulla utilitas 24 considerari potest in favorem mariti, imò contrarium, quia si mulier à creditoribus mutuam pecuniam non accepisset, adversus maritum non litigaret, eique ad expensas causam non præberet, nec ipsum litibus fatigaret, eum spoliando ab obsequiis matrimonialibus, & sævitias ei falsò imputando; igitur favorem cum pecuniis præstare ad maritum tot molestiis, atque injuriis afficiendum, magis damni, quam utilitatis habet: & ideo creditores nullam actionem negotiorum gestorum, & de in rem verso intendere poterant; ad alia argumenta ex supradictis responsum manet.

COGITATIO XXII.

De tributo decimæ litium in casu notabili.

SUMMARIUM.

- 1 Casus in facto narratur, quæstioque formatur, & n. 2.
- 3 Doctores de tributo decimæ agentes referuntur.
- 4 De qua condemnatione decima solvatur?
- 5 Ultra actoris petitionem sententia proferri non debet.

- 6 De quo non actum fuit, decima non debetur.
- 7 Nec de facto aestimationem non recipiente.
- 8 De sententia super domus expulsionem quae decima debeatur?
- 9 Dominium ex hypotheca non transfertur.
- 10 Procurator ad decimam non tenetur.
- 11 Decima tributum odiosum, & contra id in dubio judicandum est.
- 12 Judicatum affertur.
- 13 Comprobatur.
- 14 Alia quaestio; remissive.

I HAc Ulyssiponensi Curia inter duos advenas in ea commorantes mota, atque decisa fuit quaestio, uter eorum solveret in domo publica vectigalium, vulgò *Alfandega*, vectigal quarundam venalium mercium è foris transmissarum, uterque namque litigantium ad id mandatum habebat à vero illarum domino, alter pure, & simpliciter; alter vero intermedio illius domini (idest mercium) creditore.

2 Habens simpliciter mandatum sententiam in suum favorem reportavit, unde publicanus Cancellariae adversus alterum litigantem decimam exegit respectu valoris illarum mercium; ex quo ortum fuit dubium, an decima in casu praesenti deberetur, & ex quo? Ego vero cogitans adversus publicanum per sequentia resolvi.

3 In primis, de hoc tributo decimae agunt *Cabed. I. p. decis. 16. cum duabus seqq. Thom. Vaz, allegat. 77.*

cum seqq. August. Barb. ad text. in authentic. generaliter cod. de Episcop. & Cleric. n. 6. Portug. p. 3. cap. 1. à n. 32. de simili tributo in Regno Castellae Parlador. quotid. lib. 2. cap. fin. p. 6. §. unic. Peg. ad Ord. lib. 1. tit. 20. tom. 3.

Secundum regulam 6. Cancellariae solum debetur decima respectu illius, de quo reus condemnatus est, quando talis multa super certam summam, aut aestimabilem quantitatem cadit, ut considerat *Thom. Vaz, allegat. 78.*

Ultra petatum ab actore, per sententiam judicari nequit, *Ord. lib. 3. tit. 66. §. 1. vers. Nem julgará;* in praesentiarum solummodo actum, & judicatum fuit uter litigantium illas merces expediret; de earum namque dominio nihil petatum, nihil dictum nihil negatum, & tandem nihil judicatum fuit: ergo decima non debetur respectu mercium valoris, ac per consequens nec respectu expeditionis, hoc namque factum inestimabile est.

Confirmatur ex regula 8. Cancellariae, ubi condemnatus tradere alicui domum habitandum ex vi locationis contractus, non debetur decima respectu domus, sed tantummodo respectu conductionis pretii, cujus ratio in eo consistit, quia cum de domino domus non ageretur, nec super eo daretur multa, non erat locus tributo decimae; hoc namque debetur multae respectu,

si æstimabilis erat, ut in exemplo locationis.

9 Ex parte publicani oppositum fuit quod in processu mota fuit quæstio de dominio, ex eo, quia allegabatur hypotheca super illis mercibus ex parte condemnatorum; ad quod respondi ex vi hypothecæ, seu pignoris dominium non transire in creditorem, remanet namque pene debitorem, Paccion. de locat. cap. 40. n. 37. Salgad. labyrinth. p. I. cap. II. à n. 15. Merlin. de pignorib. lib. 4. cap. 5. quæst. 130. cum seqq. & quæst. 184. Altimar. de nullitat. contract. rubr. I. q. 5. n. 2. tom. I. Unde argumentum magis favet, quam offendit, & similis farinæ erant alia argumenta publicani, ideò in eis immorari non licet.

10 Tandem duxi, condemnatos à principio usque ad finem litis ut procuratores Lamberti (qui erat ille creditor domini mercium, de quo in figuratione casus,) litigasse, unde prædictus Lambert debitor erat decimæ, si hæc deberetur, & ita ejus nomine procuratores ad executionem minimè tenerentur l. hoc jure ff. solut. Leuren in jus canonic. tom. 2. quæst. 964. n. 4.

11 Deinde tributum hoc decimæ valde odiosum est, Parlador. dict. lib. 2. cap. fin. part. 6. §. unic. à n. 3. Unde in dubio adversus id judicari debet.

12 Et in casu præsentis exit sententia sequens: Acordaõ em Rela-

çaõ &c. os embargos recebidos fol. julgaõ provados, vistos os autos, para effeito de declararem naõ estaõ os Embargantes obrigados a pagar a dixima de toda a carregaçãõ, porque se lhe fez a penhora, por defenderem esta causa como Procuradores do Cavalheiro Lambert da Cidade de Londres, e como taes impugnaraõ sempre a restituicaõ, ou entrega das fazendas aos correspondentes do Cavalheiro Delaya da Cidade de Paris, Beroardi, e Medici, sem embargo de juntarem procuraçaõ em seu nome, porque o fizeraõ remetendo-se aos endoços das letras que logo juntaraõ, como tambem a procuraçaõ de Lambert; nem contra elles faz a attestaçaõ dos homens de negocio, por sómente dizer serem os endoços buns verdadeiros pertencentes para disporem das fazendas, ou os a quem saõ remetidas, como Senhores, que vem a ser Procuradores, e assim o declarar toda a inquiriçaõ dos Embargantes, que saõ homens peritos no commercio, sem que o Embargado mostre o contrario, porque se conclue naõ estarem obrigados a pagar mais, que a utilidade, que de similhante agencia podiaõ ter, e he estylo lucrarem de suas commissoens, que foy o unico fundamento, porque impugnaraõ a entrega de toda aquella carregaçãõ; portanto absolvendo-os de pagarem dixima de toda a fazenda, os condemnaõ sómente a que paguem a dixima

ma respectivè as commissoens, que poderião conseguir, o que na execucao se liquidará, e fique sómente no que respeita a este interesse a penhora em seu vigor, e divididas as custas em tres partes, paguem os Embargantes huma, e o Embargado duas. Lisboa Occidental 7. de Outubro de 1730. Salter, Silva, Moraes. Escrivaõ da Chancellaria da Corte, Francisco Soares Marinbo.

13 Adversus hanc sententiam impedimenta obtuli, verumtamen sunt rejecta, quod meo Judicio sanè videtur doctissimè, fundatur namque judicatum in regula 8. Cancellariæ, de qua Thom. Vaz alleg. 80. unde prædicta sententia in rem judicatam transivit, non obstantibus etiam impedimentis ex parte publicani objectis.

14 In executione verò altera quæstio orta est, scilicet, an tributum, decima, an vigesima pars esset respectu curæ demandatæ, de qua postea suo loco dicemus, quia adhuc sub Judice lis est.

COGITATIO XXIII.

In quibus actionibus laudatio, seu nominatio, atque interpellatio, vulgò authoritas, locum habeat? ad intellectum Ord. lib. 3. tit. 44. in princip.

SUMMARIUM.

1 Laudatio tantum in actione reali locum habet.

- 2 In personali actione denegatur, & n. 3. 4. & seqq.
- 5 Creditor debitorem sui debitoris impedire potest, ne solvat.
- 6 Quæ inhibitio vim sequestri habet.
- 7 Quid agere debeat iste debitor, si a creditore suo conveniatur? & n. 8. & n. 9. ubi quando inhibens agit.
- 8 Cautio [ut ita loquar] juratoria quando non sufficiat?
- 10 Debitor conventus à tertio an appellare teneatur? & n.
- 11 Eviçtio quid sit, & unde dicta.
- 12 Eviçtionis actio exempto dicitur, sed post rem eviçtam oritur.
- 13 Ut emptor adversus venditorem, & similes agat, actionem habere necesse ei est.
- 14 Debitori, ut ipse à suo creditore se defendat, exceptio sufficit.
- 15 Exceptio facilius, quam actio datur.
- 16 Cur in actione reali laudatio admittatur, & in personali denegatur? & nn. seqq. junctis antecedentibus.
- 17 Debitor coactè solvit.
- 18 Emptor volunturiè emit.
- 19 Facilius illi, quam huic, subveniendum est.
- 20 Uterque, scilicet, debitor, & emptor, voluntariè contrahunt.
- 21 Modus per quem in actione personali admittatur laudatio, denuo, absque legis offensione, apperitur, & n. 22. 23. 34. & 35.
- 24 Cessionarius aliquando adversus cedentem regressum habet.
- 25 An cedenti nuntiari teneatur, ut sibi regressus competat? & nn. seqq.
- 26 L. qui concubinam, §. si hæres ff. de legatis 3. de reali actione loquitur.
- 27 Ita L. libera cod. de sentent. & interlocut.
- 29 Cessionarius uti cedentis procurator agit.
- 30 Cedens debitum cessum verum esse ostendere tenetur, & instrumenta consignare,

consignare, vel exhibere, ad quod requisitus esse debet, & n. 33.

31 Cessionarius absque instrumentis temere agit, eique regressum denegatur.

36 An in causis super servitutibus notis, laudatio admittatur? & n. seqq.

37 Servitutes naturam rerum immobilium sequuntur.

38 In servitutibus possessio tum civilis, tum naturalis datur.

39 Pro eisque actionem in rem dari indubitati juris est.

I **E**O quidem tempore, quo in animum induxeram Ordinationes commentari, cogitans super hac lib. 3. tit. 44. in princip. notabam verba sequentia: *Em todo o caso, em que alguem for demandado por causa movel, ou de raiz, idest, in omni casu, quo quis in litem vocatus fuerit pro re mobili, vel immobili &c.* in quibus verbis à Legislatore nostro docemur laudando auctori, idest, a se chamar por authoria, tantummodo esse locum quando quis convenitur reali actione de re mobili, seu immobili, ut etiam probatur ex principio Ord. hoc lib. tit. 45.

2 Ideo non procedit in personalibus actionibus, ut tenet Barb. ad hanc. Ord. n. 2. judicatum refert Gam. decis. 101. ubi ad doctrinam Baldi respondet Pereir. de man. Regia cap. 32. n. 15. Silv. in dict. Ord. n. 14. in rubric. post hæc scripta in lucem proditus.

3 Contra hanc veram conclusionem clamat Flor. ad eund. Gam.

supra, ubi etiam in puncto juris veram appellat, non tamen (ut dicitur) securam; distinctionem adhibens, scilicet, quando debitum iuste petitur, vel injuste apparenter; quorum in primo veram etiam decisionem, secundo vero teneri conventum repugnare, posseque auctorem laudare in sequestri depositario compulso à Judice, ut solvat, tenet Azeved. ad l. 13. lit. 9. lib. 3. novæ recopilat. n. 18. & 19.

Tutior igitur est differentia Anton. Gabriel. de restit. Spoliator. lib. 5. conclus. 5. n. 79. cum aliis, scilicet, quòd quando quis convenitur factò proprio, non possit laudare; secus aliter; per istas tamen distinctiones à nostra lege non recedo, nec à conclusione ex ea desumpta.

Ponamus tamen Mævium debitorem fuisse requisitum à Titio, ne solveret suo creditori Sempronio, sed ipsimet Titio, cui Sempronius ille debitor existerat, (quod quando fieri possit autoritate propria, vel Judicis decreto, vide Cald. forens. q. 21. à num. 11. Gusman de evict. q. 35. à n. 146.) quæ quidem requisitio vim sequestri habet ex l. Si nomen cod. quæ res pignoris obligar. cum multis Cyriac. forens. contr. 116. n. 1. & 2. qui plene de materia agit, & ejus substantiam affert novissime in lucem proditus Peg. tom. 6. forens. cap. 162. per tot. Si hujusmodi debitor requisitus à suo creditore conveniatur quomodo teneatur

cur se agere? *Azeved.* in suo casu tenet, debere resistere, & appellare, cum aliis *Gusman supra n. 164.* si ergo appellare tenetur, locus erit laudando auctori, ad idque ei debet Judex tempus assignare: ac proinde conclusio nostra fallere videtur.

- 8 Sed non fallit, quia in prædicto casu ipsi convento aliter subveniendum est, nempe si creditor agat, suo debitori cautionem præstare tenetur, ut securus debitor maneat adversus tertium illum, *Cald. supra n. 15. Gusman dict. quest. 35. n. 153.* quæ quidem cautio erit solum fidei-jussoria, seu pignoratitia, & jurato promittere non sufficit, idem *Cald. supra n. 17. & 18.* si autem tertius ille agat, & solvi sibi petat, an possit de mandato Judicis illi solvi, quæstionis est, de qua *Cancer. 2. p. cap. 4. n. 24.* cum aliis *Gusman. supra n. 158.* & ut securius maneat debitor de praxi recepta, vel consilio, debet creditori suo denunciare mandatum Judicis, protestans se resistere non posse, *Gusman. supra n. 165. Cancer. supra n. 27. Azeved. in dict. l. 13. n. 18.* quo casu non tenetur appellare debitor, DD. tamen hi de consilio loquuntur, ut ex ipsis videbis, quod quidem consilium si sequi vis, age eo modo, de quo infra n. 21.

- 11 In perquirendo tamen, cur in personali actione non sit locus auctori laudando, seu nominando, ut conventus regressum habeat contra tertium, hoc opus, hic labor est, ad

quod notandum venit evictionem esse rei propriæ recuperationem, quam aliquis justo titulo acquisitam habet, *Leuren. in jus canonic. sub tit. de empt. tom. 3. q. 300. n. 1.* & unde dicta, vide *Gusman. de evict. in prælud. n. 12.*

Deinde notandum evictionis actionem, licet appelletur ex empto, oriri, evicta re, ita cum *Bart. & aliis idem Gusman. in prælud. n. 21.*

Nunc advertite; ut conventus actione reali regressum habeat contra suum actorem, debet habere actionem; ut autem debitor à suo creditore liberetur, exceptio sufficit; exceptio verò facilius datur, quam actio, *l. 1. §. cui damus ff. de superfic. Tusch. lit. E. concl. 374. Scac. de Judic. lib. 2. cap. 2. n. 121.*

Unde, ut victo in actione reali actio aquiratur, aliquid magis requiritur, nempe, laudare, seu nominare authorem, quod non est necesse convento personali, ut liberatio per exceptionem competat, & hæc nostra ratio confirmatur ex his quæ infra n. seqq.

Alia ratio esse potest, quia debitor solvit coactus, & ex necessitate, emptor autem emit voluntarie, ideo facilius succurritur debitori solventi, quam emptori, ut in simili notat *Glos. ad text. in l. ait Prætor §. permittitur, verbo auditurum non esse ff. de minorib. 25. ann.* hæc tamen ratio mihi displicet, quia tam emptor, quam debitor voluntate sua

sua liberè contrahunt, & postea sicut debitor coactus solvit Judicis decreto, ita emptor per sententiam præcisè rem dimittit.

21 Si tamen voluerimus sequi DD. supra citat. qui de securitate, & consilio requirunt denuntiationem creditori faciendam observata lege nostra, Judex poterit ad instantiam conventi mandare, ut certior fiat creditor de lite mota, non tamen suspendetur litigium, in quo satisfit dispositioni nostræ *Ord.* quia solum suspendetur in actione reali.

22 Unde non pugnat supradictum adversus nostram *Ord.* & conclusionem ex ea de sumptam, hujusmodi namque Judicis mandatum expeditur, sicut quilibet protestandi actus.

23 Doctores namque, cum dicunt debere notificari Judicis mandatum, sententiam jam supponunt, unde si petatur denuntiatio, durante lite, suspendi in ea non debet, si vero jam fit finita præstanda venit cautio à tertio, ex dictis à *Cald. supra n. 16.* argumentum *Ord. lib. 3. tit. 86. §. 3.*

24 Sed adversus nostram *Ord.* casus alius figurari potest, cessionarius, idest, emptor nominis, vel recipiens in solutionem aliquando habet regressum, seu evictionem contra suum cedentem, de qua re, & qua actione, videndi sunt *Burgund. de evict. cap. 11. & 12. Gusman de evict. q. 28. & quest. 35. Pereir. decis.*

38. plures dat *Olea de cess. jur. tit. 5. q. 13. & tit. 7. q. 3. Peg. forens. cap. 3. à n. 368. Urceol. cons. for. cap. 2. & 25* ut hunc regressum habeat *idem Gusman dict. cap. 28. n. 32.* cessionarius tenetur cedenti nuntiare, sicut quilibet emptor *idem tenet cap. 35. à n. 39.* tenent relati apud *Oleam d. tit. 7. q. 3. n. 12.* Sed sic est, quod in hoc casu non datur actio realis, vel quæstio mota super re mobili, vel immobili, sed super actione personali, & tamen necessaria est denuntiatio, ergo adversus nostram conclusionem &c.

Sed respondetur DD. al-26 ferentes supra, necessariam esse denuntiationem *rieti in l. qui concubinam §. si hæres ff. delegat. 3.* ubi legato servo generaliter, stichus servus traditus fuit, qui victus est; sed in hoc casu datur actio realis, & movetur quæstio super dominio servi; unde nihil mirum, quod legatarius teneatur hæredi denuntiare.

39 Similiter supradicti DD. alle-27 gant text. in *l. libera cod. de sent. & interlocut.* ubi serva data in solutionem, se afferere in libertatem summa ope nixa est, quo casu certum est dari actionem realem libertatem vindicantis; sicque quæstio de re datur, unde requiritur, & denuntiatio intervenire debet.

At verò, quando ceditur, vel 28 debitum in solutionem, ut regressus competat, non requiritur denuntiatio; *Cald. de empt. cap. 31. n. 75.*

Gusman. de evict. cap. 5. num. 36. alii apud Oleam dict. q. 3. n. 14. & hanc contrariam opinionem verissimam putat idem Olea ibi n. 15. adhibita distinctione, de qua Posth. ego etiam verissimam judico de jure nostro Regio visa Ord. in præsent.

29 Ratio differentiæ in eo stat, quia cedens debitum, ut solet fieri, constituit procuratorem, & ita sufficit, ut cedens illi litigio per procuratorem adsistat *Gusm. de evict. d. q. 5. n. 36. in fin.*

30 Deinde alia ratio esse potest in eo consistens, cedens debitum illud esse verum in substantia ostendere tenetur *Olea d. q. 3. num. 3. cum plurib. Urceol. cons. forens. cap. 2. n. 6. ideo debet consignare, vel instrumenta exhibere, Urceol. sup. n. 7. & 8. Merend. controvers. jur. lib. 22. cap. 26. ad idque cedens requisitus esse debet Urceol. supra.*

31 Unde temerè agit cessionarius absque eo, quod habeat instrumentum debiti cessi (ut ita dicam) & ideo, si succumbat, est in culpa, cum causam absque instructione necessaria adsumeret, sicque si cedentem non requisiverit, non habebit adversus eum regressum, probatur ex distinctione *Oleæ supradict. q. 3. n. 15. scilicet, quòd quando cessionarius est bene instructus debiti instrumenta habens cedentem laudare non tenetur, secus vero si non est instructus.*

32 Cum vero cedens, vel in so-

lutionem rem corporalem dans satisfacit eam tradendo cessionario, quæ quidem traditio ad defensionem non sufficit cessionario, ideo ut ei detur regressus, tenetur nominare, & laudare cedentem, in quo casu procedit opinio prima, de qua supra requirens denuntiationem; casu vero cessionis debiti, tota defensio consistit in instrumento debiti, ideo non requiritur denuntiatio, & tunc procedit secunda opinio; remanetque defensa nostra *Ordin. & conclusio ex ea deducta.*

In eo tamen casu, quo requiritur denuntiatio, seu requisitio, ut cedens instrumentum demonstret, agi potest priusquam intentetur actio adversus debitorem, cui cessum est, quia hanc per actionem intenditur, ut cedens contractum adimpleat; sicut adversus venditorem ad rem venditam tradendam, quod certissimi juris est; & cum similis denuntiatio aliquam litem non suspēdat, illæsa manet *Ord. nostra.*

Si vero cessionarius sine instrumento adversus debitorem, cui cessum est, agat, & ab hoc fuerit oppressus, ita ut ad objectiones respondere nequeat, adhuc cedenti requisitionem facere poterit, sed jurgium non suspendetur, ut nostræ *Ordin. satisfaciamus; quia cum in hoc casu similem requisitionem sufficiat esse factam in appellationis instantia dummodo possit allegari defensio, Cald. de empt. cap. 31. n. 80. Ægid. in l. si*

l. si ex hoc jure ff. de justit. & jur. l. p. cap. 8. n. 82. litis suspensio non est necessaria.

35 Similiter procedendum erit, si semper, ut securus existat cessionarius, vult requisitionem, seu protestationem facere cedenti, quia ad hoc admittendus erit sine præjudicio cursus litis, sic namque nostræ legi satisfacimus: & cum de jure cōmuni omni tempore requisitio sufficiat, satis consultum manet cessionario, tuque expertus Advocatus, ut DD., hominumque diversas sententias effugas, longius evagari in requirenda hac denuntiatione, seu protestatione, ne formides.

36 An pro servitutibus, & aliis accessoriis, seu quando res est obligata competat actio ad interesse quanto minoris, seu exempto, vel resolutio contractus, prout casus occurrerit? Vide Burgund. de evict. cap. 45. & 47. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 38. Cald. de empt. cap. 31. à n. 55. Gusm. de evict. cap. 54.

37 Quoad nos quæritur, an in hujusmodi actionibus emptor venditorem, vel alio titulo transferentem nominare debeat, sitque admittendus cum suspensione litis in forma nostræ Ord. & breviter dico, quod sic, quia hujusmodi servitutes, & similia rebus immobilibus cohærentia saltem sequuntur naturam rerum immobilium, Ord. lib. 3. tit. 47. in medio princip.

38 Deinde in servitutibus datur

possessio quasi civilis, & naturalis, Gom. 2. tom. var. cap. 15. n. 25.

Et pro eis datur actio in rem 39 §. *equè si agat*, & §. *item serviana Inst. de act.* unde emptor, ut habeat regressum adversus venditorem, si ab eo in similibus fuerit tradita possessio, & postea conveniatur ab alio, debet venditorem requirere.

COGITATIO XXIV.

An in criminalibus actionibus habeat locum laudatio ad intellectum Ord. lib. 3. tit. 44. in princip.

SUMMARIUM.

- 1 *Introductio.*
- 2 *Ex delicto duplex actio oritur; utraque qualis sit?*
- 3 *Quandoque intentanda?*
- 4 *Si civiliter pro crimine agatur, laudationi locus est, secus si criminaliter.*
- 5 *Cur in criminalibus laudatio non admittatur? & nn. seqq.*
- 6 *Cum de meritis propriæ personæ agitur, personarum accessio non datur.*
- 7 *Frustra fit, quod valere nequit.*
- 8 *Pena authores delicti sequitur.*
- 9 *In delictis tum mandans, tum mandatarius puniuntur.*

A Quæstionem præpositam notari debent verba d. Ord. ibi: *Assim em feito civil, como crime civilmente intentado, idest, ita in civili causa sicut in criminali civiliter intentata, ex quibus verbis cogitatum, dicendum duplicem actionem oriri*

tam ex criminalibus publicis, quam privatis, & agi posse tam civiliter, quam criminaliter; datur namque criminalis actio ad publicam vendictam, & pœnam; civilis vero in factum pro interesse partis, & ad prosecutionem familiaris rei, *l. fin. ff. de privat. delict. l. ultim. ff. de furt. l. nihil aliud. ff. & obligat. l. unic. cod. quando civilis actio*: ubi communiter DD. *Marant. de ord. Judiciar. 4. p. dict. 1. à n. 3. Farinac. q. 100. à n. 7. Cald. Pereir. ad leg. unic. cod. ex delicto defunct. 1. p. relect. n. 8.*

3 Hæc ita tantum de jure procedunt, ut possit offensus prius intentare actionem criminalem, postea vero civilem, vel è contra *ex text. in leg. unic. cod. quando civilis actio*; tenent DD. relati à nostro *Barb. hic, n. 1. & à Carlev. de Judic. tit. 3. disp. 6. à num. 1.* quod quidem procedit de jure civili, de jure vero regio *Cogit. 26.* dicendum, favente Deo, speramus.

4 Unde, si ex crimine agitur civiliter ad prosecutionem rei familiaris, reus admittendus erit ad authorem nominandum, seu laudandum, secus vero, si criminaliter agatur, ut clarius probatur *ex Ord. nostra in princip. & in fine princip. cum aliis Silv. ad rubr. nostræ Ord. n. 22.*

5 Rationem autem, quare non admittatur authoris nominatio in criminalibus, lex nostra nobis occultat; aperienda tamen videtur multifariè, & in primis considerari po-

test, quia in criminalibus agitur de imponenda pœna corporali, & licet aliquando sit pecuniaria, semper hæc pœna respicit merita personæ delinquentis; quando vero in Judici- 6 cio agitur de meritis personæ, non datur accessio personarum, *regul. in Judiciis de reg. jur. in 6. ubi August. Barb. n. 2.* unde cum in criminalibus reus venit puniendus, attentis meritis suæ personæ, non erit locus nominandi seu laudandi authorem; frustra namque fit, quod va- 7 lere non potest, *Barb. axiomat. lit. F. n. 175.*

Deinde pœna sequitur authores delicti, *l. absentem ff. de pen. l. Sancimus cod. eod. tit.* unde si reus fuit in culpa delicti, ipse, & non alius eam purgare debet.

Licet namque quis de manda- 9 to alterius delinquat, tam mandans, quam mandatarius puniuntur, ut prosequitur per multas quæstiones semper videndus in criminalibus, *Farinac. tit. de consultorib. auxiliatorib. & mandatorib. q. 135. cum seqq. Gom. tom. 3. var. cap. 3. n. 39. Decian. crimin. lib. 9. cap. 39. n. 1. Menoch. de arbitr. cas. 353. n. 2. Cabal. resol. crimin. cas. 264. n. 22. Bazard. ad Clar. §. fin. quæst. 89. n. 6. Giurb. crim. cons. 7. n. 10. Guasin. defens. 28. cap. 18. n. 7. Conciol. verb. mandatum resolut. 8. n. 1.*

COGITATIO XXV.

An in actione furti criminaliter intentata authoris laudationi locus sit, & agitur de intellectu Ord. lib. 3. tit. 44. §. I.

SUMMARIUM.

- 1 *Questionis introductio.*
- 2 *Superfluitas vitanda est.*
- 3 *An in actione furti, criminaliter etiam mota, laudationi locus sit? & n. 4. cum seqq. n. 9. negative resolvitur, & seqq.*
- 5 *Dictio-cæterum- idem quod sit, & quid significet? & n. 10.*
- 6 *Ille, penes quem res furata invenitur, tanquam fur puniendus erit, & n. seqq. & n. 16.*
- 7 *Actio civilis, & criminalis an cumulari possint?*
- 10 *Ord. lib. 3. tit. 44. & §. I. intelligitur, & nn. seqq.*
- 11 *A natura rei ob superfluitatem recedendum non est.*
- 12 *Aliquando verborum superfluitas in lege datur, ut ejus dispositio clarior fiat, & n. 13.*
- 14 *In eo, quod explicabiliter iterum affertur, superfluitas non datur.*
- 17 *Ord. lib. 5. tit. 60. §. 5. & 6. intelligitur.*
- 18 *Furtum ex inventione rei penes aliquem non probatur.*
- 19 *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 2. declaratur.*
- 20 *Et d. tit. §. I. intelligitur.*
- 21 *Ad securitatis chartam consequendam non sufficit allegare rem furtivam ab alio emptam fuisse.*
- 22 *Cui minus denegatur, quod magis est fortius denegandum erit.*
- 23 *Questio cogitatione sequenti decidenda prommittitur.*

Primus §. Ord. in 3. tit. 44. vel verborum superfluitate laborat, vel à regula exceptionem continet disputatione dignissimam: primum patet ex eo, quia dupliciter in principio hujus Ord. à Legislatore nostro erudimur, semel, scilicet, in vers: *E assim em feito civil*, idest, *tam in causa civili*; iterum in vers: *E em feito crime &c.* idest, *& criminali causa &c.* laudando, authori non esse locum in criminalibus, nisi quando civiliter actum fuerit: quid ergo nos docet hic §. si eadem superfluitas datur; quæ quidem est vitanda in interpretatione, & dispositione, Roland. à Valle lib. 3. cons. 62. à n. 30. Tusch. pract. lib. 5. tom. 7. conclus. 895. n. 36. Menoch. cons. 81. n. 32. Farin. in recent. p. 2. decis. 75. n. 8. & decis. 702. n. 3. August. Barbos. axiomat. 216. n. 1.

Si autem continet exceptionem à regula, dicendum videtur, quod licet in criminalibus laudando authori locus non detur, datur tamen, quando agitur de furto, licet criminaliter intentetur, & ita tenet novissimè adhuc §. Doctissimus Jurisconsultus Emmanuel Gonçalves da Silva, adhuc vita, atque literis florens, in hac Ulyssiponensi Curia Ordinationes commentans, atque doctis suis illustrans.

Licet tamen prædictus D. authoritatem suam non firmet, pro ea tamen sequentia facere videntur: in ultimo versiculo nostræ Ord. generalis

1 ralis regula stat auctori laudando locū denegans in criminali causa, statimque in nostro §. casus furti sub-
 jicitur per dictionem *-ceterum-* nos-
 5 tro idiomate *-porem-* quæ quidem di-
 ctio idem significat, quod *-sed-* Au-
 gustin. Barb. dict. 51. quæ aliquando
 importat diversitatem in jure, & in
 facto, aliquando vero diversitatem
 non importat. Videndi August. Bar-
 bos. dict. 360. à n. 1. Lexicon Calvin.
 lit. U. verbo *verum* fol. mibi 938.
 pag. 2. col. 2. utralibet harum signifi-
 catione retenta, §. noster exceptio-
 nem à regula continet, nempe in
 6 actione furti, sive criminaliter, si-
 nè civiliter agatur, semper laudan-
 di auctori locus erit.

6 Secundò facit pro hac parte
 argumentum à superfluitate, de qua
 supra n. 1. & 2.

Tertiò facit doctrina innume-
 rorum DD. quos refert Farin q.
 137. n. 5. dicentium illum saltem
 tortura de furto puniri, penes quem
 res subrepta inventa fuerit; & tan-
 quam fur puniendus venit per Ord.
 lib. 5. n. 60. §. 5. & 6. Unde cum Or-
 din. in nostro §. mentionem de furto
 faciat, ibi: *Dizendo, que lbe fora*
furtada, idest, *dicens eam sibi sub-*
reptam esse, intelligi debet de actio-
 ne criminali: ergo &c.

7 Quarto facit §. *secundus hoc*
tit. quatenus ait, illum ultimo loco
 laudatum auctore omne furti onus
 pati debere, ut ibi: *Com todo o en-*
cargo do furto, idest, *cum toto one-*

re furti &c. ex quibus verbis mani-
 festum manet, actionem crimina-
 lem esse; si namque civilis foret,
 idiomate alio se explicaret, nempe:
Ficarà obrigado a entregar a cousa,
 idest, *tradere rem cogetur*, ad quod
 solum actio civiliter mota tendit.

8 Quintò, & ultimò facit do-
 ctrina, de qua Cald. in l. unica cod.
ex delict. defunct. 1. p. relection. n. 68.
 junctis his, quæ numeris antece-
 dentibus, ubi testatur, in hoc Reg-
 no debere fieri cumulationem actio-
 nis criminalis, & civilis; posseque
 unam per se principaliter exercere,
 resoluta namque una, extinguitur,
 & altera.

9 His tamen, & aliis minime
 obstantibus, contrarium est tenen-
 dem, nempe, etiam in actione furti
 civiliter agendum fore, ad hoc, ut
 laudando auctori locus sit, quæ qui-
 dem resolutio probatur ex respon-
 sionibus ad contraria præstitis.

10 Ad primum namque argumē-
 tum de dictione *-porem-*, idest, *ca-*
terum, seu *verum*, respondetur,
 DD. ibi allegatos non solum dicere
 per hujusmodi dictionem diversita-
 tem importari à jure, sed etiam à
 facto; ergo sensus est, cum Legis-
 lator in ultimo versiculo nobis di-
 xisset non esse locum auctori laudan-
 do in casu criminaliter intentato,
 statim subjiciens furti casum per ad-
 verbium *-porem-* non solum diversita-
 tem importat à jure, sed etiam à fa-
 cto, præstito hoc intellectu, idest,
 quando

quando fuerit civiliter motum.

11 Ad secundum respondetur, quòd licet superfluitas vitanda esset, ex hoc tamen recedendum non erit à natura rei, *Farinac. in recentiorib. 2. p. decis. 75. n. 8. Augustin. Barb. axiomat. 216. n. 1.*

12 Unde cum Legislator in principio nostræmet *Ord.* constanter pro regula posuit, non dari locum ad authorem laudandum in actione criminaliter mota, non est recedendum à regula dupliciter intimata (ut dictum manet,) propter superfluitatem, & ratio est, quia in statutis, & legibus frequenter verborum superfluitas invenitur, non ut aliquid diversum importet, sed maioris perspicuitatis gratia, *glos. verb. inculcatio in l. lecta ff. si certum petatur, Cuman. cons. 55. n. 4. vers. quamvis, Castrens. cons. 75. notandum n. 2. vers. frequenter lib. 2. & alii, cum quibus, idem Aug. Barb. d. axiomat. 216. n. 6.*

13 Quod quidem apparet in hac nostra *Ord. in princip.* quia non obstante, quod jam in princip. in versiculo: *Assim em feito civil, como crime*, erat impliciter dispositum per argumentum à contrario sensu, laudandum non esse authorem in causa criminali; attamen in versicul. final. idem perspicuitatis gratia nobis explicitè demonstrat.

14 Unde in nostramet §. I. ejusdem *Ord.* nobis præstat exemplum in actione criminali civiliter tamen

mota, modum indicans practicandum in admittenda ipsa actione laudandi authorem, vulgò: *Authoria.*

Ex quo inferitur dicendum, **15** quando explicitè, & distinctè declaratur id, quod erat impliciter dispositum, (ut in nostro casu ad oculum patet) non datur superfluitas; probant hanc verissimam limitationem *Ruin. cons. 89. n. 17. vers. nec obstat. vol. 4. Tiraq. in l. si unquam verbo revertatur, n. 26. cod. de revocand. donat. quos sequitur Gonçal. dict. glos. 6. n. 33. & cum aliis idem August. Barb. d. axiomat. n. 8.*

Ad tertium respondetur, re- **16** gulam esse generalem, quòd licet res furto ablata penes aliquem inveniat, inde non oritur contra eum iudicium, seu præsumptio mala ad torturam sufficiens, ut cum *Joan. de Platea in §. conceptum per illum text. col. 2. vers. Sed nunquid ille Inst. de obligat, quæ ex delict. nascunt. Afflict. in §. injuria in 3. notat. n. 37. de pact. jurament. firmat. Gandin. in rubr. de furib. & latronib. n. 5. Bald. in l. incivilem n. 3. & ibi etiam Odofred. n. 5. Fulgos. n. 2. vers. mihi tamen videtur, Salicet n. 1. col. 2. vers. quero an eo ipso. Post glos. ibid. in verbo incidatis, cod. de furt. Cirill. in summ. criminal. part. 3. rubr. de q. §. 9. n. 1. Alciat. de præsumpt. regul. 3. præsumpt. 29. n. 9. & ibi Arelat. in addit. lit. A. post Marsil. in locis per eum relatis. Anton. Gom. de delict. cap. 13. rubr. de tortur. reor. n. 12.*

Menoch.

Menoch. de præsumpt. lib. 5. præsumpt. 29. n. 12. relatis per Mascard. Cardin. Tusch. præf. concl. verbo furtum. conclus. 555. n. 18. tenet, & probat Farinac. d. q. 117. n. 1. & contrarium procedit, quando datur mala fama, & consuetudo in persona inquisiti: de quo videndus idem Farinac. supra.

17 *Similiter ad Ord. lib. 5 tit. 60. §. 5. & 6. procedit namque ejus dispositio in specialibus casibus, nempe §. 5. quando datur (ut sic dicitur) verisimilitudo, quod res sit furto ablata, quia tunc emens præsumitur sciens furtivam rem esse, quod sufficit, ut tanquam fur puniatur, de quo vide Farinac. supra n. 16. & à n. 24. plura demonstrat, per quæ rem esse furto ablatam cognoscitur; §. vero 6. procedit ex specialitate loci propter magnitudinem populi, confusio namque furandi causam præstat, & ita convenit emptiones refrenare ut furta, & latrocinia evitentur.*

18 *Unde etiam in nostro Regno regula concipitur negativa, nempe, quod furtum non probatur ex eo solum, quia res furtiva penes aliquem invenitur per argumentum à contrario sensu ex d. Ord. lib. 5. tit. 60. §. 5. & 6.*

19 *Ad quartum argumentum deductum ex §. 2. nostræmet Ord. ex verbis ibi: Todo o encargo do furto dicendum est, similia verba idem importare, atque dicere cum om-*

ni onere actionis, quia ultra rei restitutionem datur onus expensarum, datur etiam onus appellandi, & similia.

Unde firmum manet, quod ut 20 in actione furti locus habeatur laudando auctori civiliter mota esse debet, quod quidem probatur ex verbis nostrimet §. ibi: Que lbe fora furta da, a qual fosse achada em poder doutro &c. per similia namque verba agens non dicit, reum talem rem penes se inventam furatam esse, sed ab eo talem rem petit, dicens eam sibi fuisse subreptam; ex quibus verbis nullatenus colligitur, actionem criminaliter esse intentatam, nam ut hoc concluderet, factum delinquendi in persona rei continere deberet.

Confirmatur nostra resolutio 21 ex Ord. lib. 5. tit. 129. §. 5. (de quo àn declaretur, seu abrogetur per §. primum Reformat. just. vide Leyt. de securit. q. 6. à n. 8.) ubi non admittitur ad securitatem concedendam clausula, in qua supplicans ait, probaturum, rem furtivam ab aliquo emis- se: si autem hujusmodi defensio non admittitur in supplicatione pro securitate in casu furti; multò minus tanquam laudandi auctoris actus admittenda veniret in hujusmodi actione criminaliter mota; per ar- 22 gumentum, quia cui non conceditur quod est minus, nullatenus, quod est maius concederetur, l. 1. §. si stipulanti. ff. de verbor. obligat. l. in eo. ff. de reg. jur. cap. nulli 44. Surd. decis.

decis. 65. n. 5. Farinac. decis. 10. n. 6. part. I.

23 Ad quintum, & ultimum argumentum in procinctu paratam, habeo responsionem in cogitatione sequenti: ubi utilissimam, at sæpe manibus volvendam, & quam non facile quidem ita decisam apud DD. est invenire, quæstionem resolvemus.

COGITATIO XXVI.

An post Judicium criminale finitum, actor ad civile reddere possit, & an l. unic. cod. quando civilis actio criminali præjudicet, in hoc Regno Lusitaniæ locum habeat?

SUMMARIUM.

- 1 Casus affertur.
- 2 Adversus fures variæ actiones introductæ sunt.
- 3 Prima, quæ furti actio dicitur, ad quid tendat?
- 4 Quibus competat?
- 5 An furi competat? an l. 12. §. sed, & si res ff. de furtis, an cum negatione non, vel sine illa, legenda sit, & nn. seqq.
- 6 An creditori pro pignore actio furti, pariterque domino pignoris competat, & quid si ipsemet dominus furtum faciat? & n. 9.
- 7 Mala fidei possessori, actio furti denegatur.
- 8 Furi, actio furti quando competat?
- 10 Fur corporali pæna puniri potest, & hæc secunda actio adversus fures est.
- 11 An simul cum pæna corporali quadrupli, vel dupli multa imponi possit? & nn. seqq.

- 14 Adversus fures actio civilis ad rem persequendam datur; quando autem detur declaratur, & n. 94.
 - 15 Dupli, sui quadrupli pæna in desuetudinem abiit.
 - 16 Ita apud Nos, dicendum erit.
 - 17 Actio reivindicationis, & condictio furtiva adversus fures datur.
 - 18 Condictio furtiva etiam adversus hæredes competit.
 - 19 Condictio incerti etiam adversus fures, cuilibet, cujus interest furtum non fieri, datur.
 - 20 Condictio furtiva soli domino competit.
 - 21 Actio reivindicationis adversus quemlibet possessorem competit.
 - 22 Quando condictio furtiva agitur, necesse non fit, quod reus possideat, secus si actione reivindicationis agatur.
 - 23 Aliæ actiones adversus fures, potius modi furtum perquirendi sunt.
 - 24 Ex actionibus criminali, vel civili competentibus, unam actor eligere debet.
 - 25 Civili actione electa criminalis cumulari nequit, primo Judicio finito alteram exerceri posse probatur, & n. 57.
 - 26 Criminali intentata, an civilis cumulanda sit? & n. 57. & 58.
 - 27 Lex unica - quando civilis actio apud Nos observatu an digna sit, & nn. seqq. & à n. 57.
 - 28 Casus de facto ex Cald. affertur.
 - 29 An appellatio à sententia super crimine lata trahat secum appellationem, quoad civilia, ad eundem Tribunal, si unaquæque ad diversos Judices pertineret? & nn. seqq.
 - 30 Appellatio à sententia super crimine lata, omni tempore interponi potest, quoad pænam criminalem, secus quoad civilem condemnationem, quæ intra decennium interponi potest; (& n. 74. & 75. & 76.
- Ibid. Si appellatio pro parte Justitiæ, Bb intra

- intra decendum interponatur, omnibus partibus ad omnia communis fit n. 31. & seqq.
- 33 Si super principali pronuntiare licet, etiam circa accessoria licitum fit.
- 34 Ord. lib. 3. tit. 79. §. 6. intelligitur & n. 35.
- Ibid. Accusans in nostro Regno tum pro pena criminali, tum pro interesse civili, eodem libello simul, &que, & principaliter petere debet, & n. 36. 39.
- 35 Quo in tempore Judex pro parte Justitiæ appellare debeat?
- 36 Quin querela præcedat, offensus crimina postulare potest, num. 37. & 38. homicidii casu excepto, & à n. 77.
- 39 An pro interesse civili post accusationem criminalem agi possit? & n. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 52. & seqq.
- 40 Intra quod tempus querelam deferentes accusare debeant? & nn. seqq. & à n. 79.
- 45 An pro reivindicanda re ablata, criminaliter agi possit, & n. 46. 91. & seqq.
- 47 Qua pena puniendi erunt eementes in Curia Ulyssiponens. ab aliis personis, præter Adellas, & Pregoeiro, & n. 93.
- Ibid. An interesse civile adjudicari possit parti, quin hæc postulet? & n. 93. & seqq.
- 48 Deserens accusationem quibus pœnis subjiciatur? & n. 90. & seqq.
- 49 Criminalis causa an civilis naturam assumere possit? & n. 97.
- 50 Semel absolutus iterum accusari nequit, nisi in casibus à jure expressis, & n. 67. & seqq. & n. 98.
- 51 Quid Author in hac resolutione resolvit, Si bonum Deo tribuendum esse fatetur.
- 53 Juris correctio vitanda est.
- 61 Ex Judicio criminali ad civile, vel è contra, exceptio de re judicata dari potest, n. 62. & seqq. n. 76. & à n. 99.
- 63 Identitate rei deficiente, exceptio de re judicata dari nequit.
- 64 Ut exceptio de re judicata nascatur, de re incidenter actum fuisse sufficit, & n. 66.
- 65 Et quod idem factum ad diversa discutatur.
- 66 Si de falsitate incidenter cognitum sit, de ea, via ordinaria, agi nequit.
- 67 Quando ex sententia absolutoria exceptio de re judicata oriatnr? & seqq.
- 71 Pena adversus damnificos, vulgò, daninhos, de qua in Ord. lib. 5. tit. 87. quando locum habeat?
- 72 Ex facto culpabili semper delinquens ad interesse tenetur.
- 78 Judex criminalis quando de interesse civili cognoscere possit?
- 85 Nemo in carceres conjicitur, quin prius delictum probetur.
- 87 Principali denegato, accessorio locus non est.
- 94 Specialitas introduci nequit.
- 102 Sententiæ in casu referuntur, & nn. seqq.

IN civitate Elbensis apud Judicem I extraneum, vulgò, de fora, quidam de magno furto ab altero accusabatur, & cum confraternitatis Sanctæ Misericordiæ illius civitatis Syndicus essem, litigium illud ad manus meas pervenit, ut accusato, tanquam pauperi, præstarem patrocina, tempore, quo processus in dilationibus ad faciendas probationes erat, faventeque Deo, reus absolutus fuit cum magna illius populi admiratione: finito sic criminali Judicio, actor ad civile reddere se accinxit, postulans, ut accusati bona, eo quod de fuga suspectus esset, sequestro deponerentur: adversus quod impedi-

menta

menta obtuli, allegans exceptionem rei judicatae, quibus receptis, & probatis judicatis, ad Supplicationis Senatum actor appellavit, ubi iudicatum confirmatum fuit: pendente vero illa appellatione, idem actor libellum civiliter in Iudicio porrexit; egoque iterum cum eadem exceptione rei judicatae, & litis pendente, atque attentati, processum impedivi in forma *Ord. lib. 3. tit. 20. §. 15.* fueruntque exceptiones receptae; postea vero pro improbatis judicatis, gravamen in actu processus, (ut dicitur) interposui secundum praedictam *Ord.* tandem reus civiliter fuit condemnatus, sed in gradu appellationis absolutus, virtute illius gravaminis in actus processus interpositi, ut infra inferius extensius videbis.

2 Ante omnia advertendum erit, odio furum multas actiones adversus eos à jure concessas fuisse, ut tenet ingens copia *DD.* quos refert *Farinac. q. 165. à n. 24.* tenet *Jacob. Ferrer. tract. var. sub tract. de action. cap. 6.* quarum actiones singulas percurremus: Prima itaque est actio furti per quam pæna dupli pro furto non manifesto, & quadrupli pro manifesto, imponitur. *§. fin. Inst. de obligat. quæ ex delicto nascuntur §. quadrupli, & §. sed furti. Inst. de act. §. ex maleficiis Inst. eod. tit.* Ad rem tamen persequendam actio furti non datur. *d. §. ex maleficiis 18. & ibi: Vin. n. 1. Frider. de commulat.*

action. cap. 2. sub n. 13. pag. mibi 43.

Hæc quidem actio non solum competit domino rei subreptæ, sed etiam ei, cujus interest, rem furatam non esse. *l. cujus interfuit cum seqq. ff. de furt. §. furti actio cum seq. Instit. de obligat. ex delict. l. ult. cod. de furt.*

In tantum, ut etiam in aliquibus casibus actio furi conceditur *l. itaque fullo 12. §. sed & si res ff. de furt. ubi delenda est negatio, & legendum est ita: & sic fit, ut teneatur furti, & agat: tenet Jacob Ferrer. ubi supra Franc. Zoannet. cap. 12. restit. Aug. 1. emendat. 3. Cujac. 16. observ. 30. relati, & sequuti per Sicgm. Reich. Jauch. de negat. cap. 12. pag. mibi 167. & cap. 15. pag. 236. & cap. 17. pag. 328. ibi:*

Res ipsa loquitur in verbis: ut non teneatur furti- negationem delendam esse cum Jurisconsultus modo dixerit, contra ipsum dominum quoque furti actionem dari, quod pridem monuit Aug. 1. emend. 3. nec non Franciscus Zoannetus lib. Restit. idemque probat Cujac. 11. obs. 11. frustra dissentiente Job. Robert. 2. recept. lect. 9. cui respondet Cujacius 16. observ. 30. vide l. 14. §. 1. & l. 19. §. 5. b. t. quin, & in l. 48. §. 4. b. t. similiter Ulpianus expressè ait. Ita erit casus, quo furti agere possit. Nove, qua ratione autem particula non-bic irrepserit, huc usque nemini per speculum video. Ita autem observavi, non, hic scriptum esse pro-cum, per

errorem librarii malè auscultantis , quemadmodum aliàs non-pro-cum. ut supradictum est. Itaque nunc eleganter legimus : Et sic fit , ut cum teneatur furti , & agat.

6 Ego vero nihil delendum putarem , imò arbitror , delata particula illa , non , textus sensum perfectum non remanere , adverto namque à l. 6. & seqq. in illo tit. defurt. narrari casus , in quibus actio furti competit illis , cujus interest , furtum factum non esse , de quo , tanquam exemplum affertur creditori furtum in re pignolata factum , quo casu creditor non solū adversus extraneum furem , sed etiam adversus dominū rei pignori datæ , si fur ipse fuisset , actionem habet ; & hæc est hypothesis text. in d. l. itaque fullo 12. §. 2. ubi *Juriscons.* progreditur aïens , etiam ipso domino furti actionem competere , ad quod omnimodò advertendum est , hanc extensionem furtum factum creditori ab extraneo respicere , & ideo rectè subsequuntur verba text. ibi : & sic fit , ut non teneatur furti , & agat ; ut ibi glos. in verbo non teneatur legit : quando extraneus facit : Quasi *Jurisconsultus* diceret : licet dominus culpa careat , quando furtum ab extraneo factum fuit de re pignori creditori data , & ideo furti non teneatur , tamen ipsi domino actio furti competit , & agere potest ; unde particula non-existente , sensus textus perfectus est , quod abesset , si de-

leretur , ex eo , quia supposito , quod ipse dominus furtum de re sua fecit , non erat fur alius , adversus quem actionem ipse dominus exerceret , superfluaque esset ejusdem actionis concessio , & verba text. ibi : & agat.

7 Probatur assertio nostra ex d. l. itaque fullo §. 1. ubi actionem furti malæ fidei possessori denegatur , licet ejus intensit , ut furtum factum non fit ; sed sic est , quod fur malæ fidei est : ergo de domino furtum committente d. l. in §. 2. intelligi nequit.

8 Dices tamen : quando ergo furi actio competere possit , ut sequimur ex text. in l. qui vas §. si ego ? Respondeo : quando juxta terminos dict. l. qui vas §. si ego , fur non habet actionem furti ex inhonesta causa , puta , quia ratione furti rem penes se habebat , sed honesta causa , quia rem apud se , ratione contractus conductionis , retinebat , & furtum fecit eam alteri commodandam , à quo commodatario , (liceat sic dicere ,) ablata fuit.

9 Interrogabis tamen : cur in d. l. itaque fullo d. §. sed & si res necessarium fuit uti verbis : & sic fit , ut non teneatur furti & c. ? Respondeo : furtum cum culpa creditoris fieri poterat , quo casu ejus jactura domino non erat , sed ipsi creditori ; & in tali specie dubium erat , an domino actio concederetur , cum dicendum videretur sua non interesse , quia quando domini non interest , actio

actio furti denegatur, §. furti 13. *Instit. de obligat, quæ ex delict. nascunt. & §. item fullo eod. tit.* unde verba illa sensum habent, scilicet, licet dominus jacturam furti non patiatur, sed creditor, ex eo, quod cum culpa sua evenit, tamen adhuc dominus actionem furti habet.

10 Fur etiam criminaliter puniri potest pæna corporali. *l. ultim. ff. de furt. junctâ l. final. ff. de privat. delict. existimat verò Gom. tom. 3. var. cap. 5. n. 4.* furem simul puniri posse pæna dupli, seu quadrupli, atque pæna corporali.

11 Potior tamen sententia videtur mihi ea, quam tenet *Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 695. à n. 5.* ubi late probat furem, vel pæna dupli, seu quadrupli, vel extraordinaria pæna solum puniri debere, unaque intentata altera perit, ut ipse *Molin.* late probat.

12 Et ego huic sententiæ adhæreo, quia dupli, seu quadrupli pænae tanquam multatitiæ adversus fures imponuntur, salva rei persecutione. §. fin. *Instit. de obligat. quæ ex delict. ibi: Tantum ad pænae persecutionem pertinet. §. ex maleficiis, Instit. de act. ibi: Pænam tantum persequitur quis actione furti, sive enim manifesti agatur, quadrupli, sive non manifesti, dupli.*

13 Unde cum hujusmodi pænas multatitias esse constet, fur alia pæna corporali puniri non potest, ut late comprobatur *Gom. supra dict. n.*

4. & sequitur *Molin. supr.* ubi ad text. in *l. ult. de furt.* respondet.

Neque obstat text. in *l. unic. 14 cod. quando civil. act. procedit* namque, quando actor post criminale Judicium finitum, postulare rem vult per conditionem furtivam, seu reivendicationem, & hæc est actio rem familiarem persequens, quæ vocatur civilis in *d. l. unic.* & hæc erit salva post criminalem, non tamen actio dupli, seu quadrupli, quia hæc si intentetur civiliter, non poterit postea criminaliter ad pænam corporalem agi, ut *Molin. supr.* eruditè tenet, quem vide. *Frider. Andreas de concurs. & commulat. act. cap. 14. num. 14. ibi: Et quidem Ant. Gom. tom. 3. var. resolut. cap. 5. n. 4. existimat, quod pro furto possit imponi pecuniaria pæna applicanda parti, & simul etiam pæna corporalis arbitraria, nec una actio alteram consumat per l. ult. ff. de furt. & Auth. sed novo jure cod. de serv. fugitiv. sed contraria sententia verior est, & loculenter probatur per l. 56. §. 1. ff. de furt. ubi ex verbis Juliani liquidissimè constat, quod criminalis actio tollat, & consumat civilem. Cui hæc quoque ratio accedit, quod nemo ob idem crimen duplici pæna affici debeat, l. 14. ff. de accusat. l. 41. in fin. ff. de pæn. & quando actio civilis pecuniaria datur ad vindictam, non debeat imponi pæna corporalis, l. 6. l. 7. §. 1. ff. de injur. Huic sententiæ non adversatur *d. l. ult. ff. de furt. Ulpianus**

pianus enim in d. l. ita interpretandus est, non quod velit simul posse civiliter, & criminaliter de furto agi, sed quod possit quidem civiliter, & criminaliter agi, verum elective, non commulative, sic ut una actio prius intentata alteram consumat. si quidem utraque ad vindictam tendat. Neque obstat dict. Auth. sed novo jure, cod. de serv. fugitiv. nam & si appareat, quod de furto prodita sit criminalis actio: non tamen sequitur, quod illa possit simul cum civili intentari, nec una alteram tollat.

15 Unde, ex eo, quod per leges Castellæ, pænæ corporales impositæ inveniuntur adversus fures, tenet idem Gom. n. 4. in fin. pænas dupli, seu quadrupli, de consuetudine non servari. Jul. Clar. §. furtum n. 16. Molin. sup. sub n. 6. Azov d. in l. 7. & 9. lib. 8. recopilat. tit. 11. à n. 89. Padill. in l. penali 1. p. cap. 28. Salzed. ad Bernard. Dias in pract. cap. 90. Aylon ad Gom. ubi sup.

16 Et cum hodie per Ord. nostrā lib. 5. titul. 60. per tot. aliæ pænæ inveniuntur adversus fures, dicendum mihi videtur, pænas dupli, seu quadrupli, locum non habere; neque in praxi, neque apud DD. nostros duplum, seu quadruplum iudicatum inveni, sed tantum impositas à Legislatore nostro, siquidem quoad pænas furi infligendas loci statuta attendenda esse scripserunt Bart. Bald. Fulgos. Salicet. Sicar. & Capol. in Auth. sed novo jure cod. de

serv. fugitiv. Farin. de furt. q. 167. n. 4. Bonifac. de furt. §. fin. sub n. 58. Covarruv. lib. 2. resol. cap. 9. n. 7. Conciol. §. furtum resol. 7. n. 8. & ad statuta Eugub. lib. 4. rub. 53. n. 1.

Dantur etiam adversus fures 17 actio reivendicationis, & condictio furtiva. d. §. fin. Inst. de obligat. quæ ex delict. d. §. ex malefic. Inst. de act. §. sic itaque discretis eod. tit. Mend. à Castr. 1. p. lib. 4. cap. 1. §. 2. n. 5. idem 2. p. lib. 4. cap. 1. §. 2. n. 9. cum mult. Jacob Ferrer. supradict. cap. 6. Otter. de act. lib. 2. cap. 1. §. 1. n. 2. quæ qui- 18 dem condictio furtiva etiam adversus hæredes competit, ut idē Mend. & Otter. supra.

Datur etiam incerti condi- 19 ctio, quæ competit cuilibet, cujus interest furtum non fieri. l. & ideo §. ult. de condict. furtiv. Ferrer. supra pag. mihi 104. col. 2.

Condictio vero furtiva solum 20 domino conceditur, idem Ferrer. supra col. 1.

Actio reivendicationis com- 21 petit adversus quemlibet possessorē rei furtivæ, unde per eam postulamus possessionem, seu justam detentationem nobis ablatam per furem, ut constat ex citat. jurib.

Qua propter, si actor per actio- 22 nem reivendicationis adversus furē experiatur, & ipse fur non possideat, condemnari non debet; si verò condictio furtiva agat, semper fur licet non possideat, præstare tenetur tanquam si esset actione personali inno-

innodatus: Omnia constant ex prædictis juribus, & DD. quos vide, & Farinac. q. 165. cum seqq.

23 De actione ad exhibendum non curo, quia est præparatoria ad reivendicationem, neque de actione ablati, seu concepti, quia sunt potius modi inquirendi furtum; de quibus Farinac. d. q. 165. n. 24.

24 Quando ex eodem facto duæ actiones, una civilis, & altera criminalis in favorem unius personæ, competunt, actor ab initio eligere

25 debet, utra uti malit; si vero civilem eligit, criminalem cumulare

non potest, & è contra, quod intelligitur primo Judicio durante, finito tamen, alterum posse exercere:

probant text. in l. 2. §. hoc edicto ff. vi bonor. raptor. l. interdum 4. ff. de public. Judic. l. ex morte 3. junctâ glos. ibi; cod. ad l. Aquiliam, & in l. ult.

cod. ad l. Cornel. de fals. & in l. 1. cod. ad l. flaviam de plagiar. & expresso

textu in l. unica cod. quando civilis actio crimin. præjudic. Bart. in l. prætor 2. §. hoc edicto in princip. ff. ubi vi bonor. raptor. & in d. l. unic. n. 3. 4. &

5. cod. quando civilis act. crimin. præjudicet, ubi glos. 1. & in verb. utraque Angel. ibi, n. 1. Salicet ex n. 3. & n. 8.

Jul. Clar. lib. 5. sentent. §. fin. q. 2. ex n. 1. Lancellot. de attentat. 2. p. cap. 4.

limit. 23. n. 24. Marant. in prax. p. 4. distinct. 1. n. 19. Anton. Gom. tom. 3. var. cap. 1. n. 11. & cap. 5. n. 4. vers.

confirmatur, & vers. unum tamen est. Tusch. lit. C. concl. 1087. n. 8. & 9.

& concl. 1095. n. 2. Muscatell. in prax. lib. 1. p. 3. glos. actorem ex n. 36.

Farinac. decis. 201. criminali ex n. 1. vol. 2. idem in prax. crimin. q. 100.

cap. 3. ex n. 123. cum aliis Carlev. de Judic. tit. 2. disp. 6. sub n. 2. & 3.

Ait tamen Farinac. q. 100. n. 26

152. quod licet in hac criminali actione cumulari non possit civilis,

intelligi debet, si cumulatio principaliter fiat, secus si una principaliter, & altera incidenter, ut v. g. in

furti casu, quo agens criminaliter petere etiam potest, ut res furto abla-

ta restituatur, idem Farinac. de jure loquens, & generalitèr, q. 1. n.

64. idem q. 165. n. 29. videndus Gasin. de defens. reor. defens. 1. cap. 12. à

n. 6. ubi quando Judex criminalis de civili quæstione cognoscere possit,

Fachin. lib. 9. controvers. cap. 2.

His sic suppositis, dicendum videtur hoc nostro in Regno locum

non habere d. l. un. cod. quando civilis, & ut melius argumenta perci-

pias, casum recorder, de quo Caldas ad l. unic. cod. ex delict. defunct. 1.

p. relef. n. 63. nempe: Quidam Bra-

charenfis civis alterum de furto detulit, qui delatus in vincula detrusus deferentem in Judicium vocavit

responsurum, an vellet ipsum de illo crimine accusare, deferens in Ju-

dicio comparens dixit, se tantum velle agere civilitèr, remque surrep-

tam dumtaxat in libello sibi restitui postulavit, lata sententia pro reo, ex

probationis defectu, actor ad Archiepiscopum

chiepiscopum

chiepiscopum Primatem appellavit, quia habet jurisdictionem in civilibus, de quo ipse *Cald. ibidem*; Auditor vero ad regiam Curiam appellavit secundum *Ord. lib. 5. tit. 122. in antiquis eod. lib. tit. 42. §. 3. & 4.*

- 29 Excitata fuit quæstio, an appellatio actoris ad Primatem expediri deberet, & an ad Curiam appellatio pro parte Justitiæ ipsam traheret; multa in utramque partem ipse *Cald. allegat*, ut apud eum videri possunt, quæ autem nostræ quæstioni deserviunt; in primis est *Ord. dict. lib. 3. tit. 63. §. fin. in antiqui*, in novis vero *Ord. dict. lib. tit. 19. §. 6. in verbis ibi: E tudo, o que ditto he neste titulo há lugar nas appellaçoens dos feitos civeis, ou crimes civelmente intentados, porque nos feitos crimes criminalmente intentados, em que a Justiça ha lugar em todo o tempo, e em todo o caso será o Appellante recebido á appellação, qua to á pena publica do crime sómente; por se logo ao tempo da sentença publicada, ou até des dias o Ju g dor appellar por parte da Justiça, p sto que cada bñã das partes naõ appelle, será provido a todas as partes assim quanto á pena crime, como á civil, &c. (ideft) Et omnia in hoc titulo dicta locum habent circa appellationes in civilibus, vel criminalibus civiliter intentatis, quia in processibus criminalibus criminaliter intentatis, & in quibus Justitiæ locus est, in omni tempore, & in omni casu appel-*

lans ad appellationem admittitur, quoad pœnam publicam criminis solummodò; si vero tempore, quo sententia publicatur, vel intra decem dies Judex pro parte Justitiæ appellaverit, licet neutra partium appellet, omnibus partibus provisum erit, non solum quoad pœnam criminalem, sed etiam quoad civilem &c.

Ex quibus verbis ad suam³¹ quæstionem *Cald. notat*, appellationem in causa criminali civiliter mota, sicut appellationem in civilibus causis ordinari *n. 65. vers. qua propter.*

Deinde notat eodem modo,³² appellationem ordinari, sive principaliter, sive incidenter, civile petitorium ordinatum sit, ut patet *ex d. Ord. vers. porque nos feitos &c.*

Quòd si à lege hoc ultimum³³ ita dispositum non esset, ait ipse *Caldas* contrarium dicendum esse, secundum jura ab ipso allegata disponentia, quòd quando super principali pronunciare licet, super accessorio etiam licebit.

Sed ut juris correctio evitetur,³⁴ ego alio modo quoad, nostram intentionem, interpretor supradictam *Ord. dict. vers. porque nos feitos*, nempe, ideo per cursum decem dierum transit in judicatum sententia quoad civile, quia in nostro Regno deferens, seu accusans eodem libello tam criminalem pœnam, quam civile interesse æque principaliter petere debet, ergo non habet locum

cum *d.l.unica cod. quando civilis.*

35 Extra nostram intentionem aliud singulare interpretor *ex d. Ordin. vers. -porem*, scilicet, Judicem in criminalibus appellare posse intra decem dies, & non esse bonam praxim, quatenus in ipsa sententia appellatur, ex hoc namque dubitatum vidi, an reus ad sententiam in prima instantia objicere impedimenta valeat; de quo alibi, Deo dante.

36 Aliud per *Cald.* adducitur *ex antiqua Ord. lib. 5. tit. 42. §. 22. nunc tit. 117. §. 21.* ibi: *E naõ tolhemos, que todos os maleficios, que forem feitos a alguma pessoa, de que pode querelar, por-lhe a elle tocar, e pertencer, se querelar naõ quizer, poder demandar judicialmente contra a parte contraria sua justiça, e seu interesse, e injuria, sendo a parte para isso citada &c. idest, & non prohibemus ob omnia maleficia alicui facta, de quibus ipse, quia sua interfit, potest postulare, si postulare noluerit, offensum posse injuriam sibi illatam, & interesse suum adversus offensorem, eo tamen citato persequi non vult &c.* nempè, ponderanda illa verba esse: *Se querelar naõ quizer*, quibus significatur, oppositum respondendum fore, quando postulare maluit, quia tunc eligens viam, & actionem criminalem, civilem principaliter, & per se solam intentare non potest; concluditque ipse *Cald.* civem Bracharensem eo ipso, quod postula-

vit, non posse civiliter tanquam principale agere *n. 66.*

Ego vero ad nostram intentionem aliter interpretor, nempè, posse offensum, nulla præcedente postulatione, offensorem criminaliter accusare; Legislator namque *in tot. illo tit. 117.* solum requirit ante accusationem postulationem in casu cædis, ut patet *ex §. 23.*

Quod quidem probatur *ex eodemmet §. 21.* quatenus ibi reus personaliter comparere jubetur, criminis, & pænarum qualitate attentata; ita hanc legem intelligit ipsemet *Cald. sub n. 70. vers. quem quidem sensum.*

Intellecta sic lege nostra *d. §. 39 21.* de accusatione criminali dum mentio in ea fit de interesse partis accusantis, quod quidem civile est, consequens venit, quod in nostro Regno accusans simul petere interesse debet, aliter postea audiendus in separato processu non erit: sicque locum non habet *d. l.unic. cod. quand. civil.*

Adhuc loquens *Cald. sub n. 40 66. vers. quod mirum*, ponderat in antiquis *Ord. tit. 42. §. 20. nunc tit. 117. §. 19.* ibi: *Mandamos, que quando pelos summarios das querelas naõ for tanto provado, porque os querelados devaõ ser prezos, os que reloxos accussem os malfeitores do dia, que lhe forem recebidas athebum anno, naõ sendo os querelados já prezos por alguma inquiriçaõ, ou*

prova ; idest , Jubemus, quod quando ex summariis postulationum probaturum non fuerit tantum, ut postulati propter ea carceri debeant mancipari, postulantes sibi noxios accusent infra annum à die postulationis acceptæ ; dummodo postulati ex vi alicujus inquisitionis, aut probationis non sint carceri mancipati.

41 Et ibi : E naõ accusando dentro do dito tempo, a justiça procederá pelas querelas contra os querelados segundo forma de nossas ordenações ; idest, Et si intra prædictum tempus postulationem omittant, Magistratus postulationes sequentur adversus noxios juxta Ordinationis formam &c.

42 Et ibi : E posto que ao diante, antes de os RR. serem livres, os que- relosos queiraõ vir accusar, naõ se- raõ ouvidos para lbes ser julgada emmenda, nem satisfaçaõ &c. idest, & quanvis postea antequam rei liberentur, postulantes accusare velint, audiendi non erunt, ut illis adjudicetur emendatio, nec satisfactio &c.

43 Ecce igitur ait *Cald.* quomodo in hoc Regno, eo ipso, quod pars postulavit, visus est eligere viam criminalem ad agendum tam ad publicam vendictam, quam ad privatam accessorie consistentem in emendatione, atque (ut dicitur) satisfactione ; sicque si anno non progressus ad accusationem, postea nec super interesse audiendus erit ; contrarium namque foret, si *dict. l. unic.*

cod. quando civil. locum haberet.

lis jactis fundamentis, ipse 44 *Cald. sub dict. n. 66. vers. qua ratione,* ait: quod in nostro Regno postulans, eo ipso, quod postulavit, non poterit postea, neque civiliter agere ad suum interesse, & iterum hoc quidem firmat *num. 67. & vers. cave,* pro Regno hoc tantum tenet per *Ord. antiquam lib. 3. tit. 49. nunc tit. 63. tandemque sub n. 72. se accepisse* ita à viris doctis fuisse judicatum in illo Senatu Bracharensi, testatur.

Ultra prædicta fundamenta 45 aliqua ponderanda duxi, & in primis *Ord. lib. 3. tit. 18. §. 14. ibi: Posto que seja crime, o feito for civilmente intentado, demandando o A. alguma cousa, que lbe fosse roubada &c. idest, quamvis sit criminalis, processus civiliter intentatus fuerit, cum actor per litem petat aliquod, quod ipsi subreptum fuisset &c. ex quibus verbis sic assumo: ergo supponitur, quod pro recuperanda re ablata, criminaliter agi possit, ut clarè patet ; sed hoc quidem dicendum non esset, si in hoc Regno observaretur *d. l. unic. cod. quando civilis,* quia cumulari non posset actio criminalis, cum civili (hoc est) eodem tempore agere.*

Idem argumentum vires resu- 46 mit ex *Ord. lib. 3. tit. 44. & §. 1.* quatenus etiam ibidem supponitur posse pro recuperanda re ablata criminaliter agi ; ergo simul peti potest interesse civile cum criminali ; ac per

per consequens non habet locum
in hoc Regno *dict. l. unic.*

47 Facit deinde *Ord. lib. 5. tit. 60. §. 6.* ibi: *Alem do principal, que ha-
verá o donno da coufa*, idest, *ul-
tra principale, quod dominus rei ite-
rum habebit &c.* ubi Legislatoꝝ pu-
niens emptorem, qui in Curia, seu
Ulyssipone ab alio emit, quam ves-
tariis, vulgò, *Adellas*, & precon-
ibus, vulgò, *Pregoeiros*, in quadru-
plum dividendum inter accusatorē,
& pietatis arcam; Statim verbis re-
latis subjicit, valorem rei applican-
dam esse domino ipsius rei: ex qua
resolutione videmus reum condem-
nandum etiam in rei valorem, licet
adversarius, idest, dominus rei non
accuset; nulla autem ratio excogi-
tari potest, nisi quia in nostro Reg-
no in accusatione criminali peti
etiam interesse debet, & reus venit
condemnandus, etiam si ab adverfa-
rio non petatur.

48 Facit ulterius *Ord. lib. 5. tit. 124. §. 15.* ubi accusans accusatio-
nem deserens non solum ab accusa-
tione, sed etiam ab emendatione,
& satisfactione rejicitur, ut ibi: *Se-
jaõ logo lançados de parte, emenda,
e satisfaçaõ*, idest, *removeantur à
Judicio, emendatione &c.* hujus ra-
tio nulla alia est, nisi quia in nostro
Regno in libello criminali peti de-
bet etiam interesse civile: ergo *d. l. unic. locum in nostro Regno non ha-
bet.*

49 Facit etiam *Ord. lib. 5. tit. 126. §.*

3. in antiquis *tit. 44. §. 4.* ubi Legis-
lator jubet, seu concedit, posse par-
tem offensam reum accusare pro
damnis, emendatione, satisfactione,
atque injuria, & reum posse con-
demnari etiam in pœnam publicam,
hoc est, de justitia; probatque ipse-
met *Cald. supra hanc Ord.* procede-
re, quando pars civiliter agit, unde
accessoriè reus etiam criminali pœ-
na punitur, quod solum procedere
potest de jure Regio, attento nam-
que communi, criminalis actio ci-
vilem nequit naturam sibi induere.

Tandem pro hac parte facit 50
Ord. lib. 5. tit. 130. quatenus ibi pro
regula statuitur absolutum semel,
ulterius non esse accusandum, nisi
casibus ibi exceptis, de quo vide
*Oliv. de for. Eccles. 2. p. q. 25. Peg.
tom. 8. ad Ord. lib. 2. tit. 3. glos. 2. à n.
19. & infra à n. 67.*

Ex his, amice lector, vide 51
quam difficilem quæstionem aggre-
dimur; In ea tanquam de filo pen-
dens, vix meam sententiam audeo
aperire: res etenim adeo videtur in-
extricabilis, ut ab ea exituris Theffi
filo opus omnino sit. Si tamen bonis
(ut aiunt) avibus semel ingressum
iterum periclitari oporteat, quomo-
do nimirum hinc Scylla, illinc Cha-
rybdi superatis, medio tutissimus
evaserim, opere erit pretium osten-
dere: ut nauta solet expertus mon-
strare pericula nautis: cum enim in
praxi similes quotidie dubitationes
occurrant, quantas lucrubationes

sustinui, quot ve labores, exantlavi, licet sit importunum, pudet silentio præterire: Cum enim in civitate Elbenfi, reclamantibus non modo Advocatis, verum etiam Judicibus, multisque aliis, tum bonis, tum eruditis viris, reo præstarem patrocinium; summa ope nixus sum, ut controversiam penitus explanarem, cunctosque errores radicatus extirpatos de medio tollerem. Quo circa, siquid in iis est ingenii, lector humanissime, Deo Optimo Maximo adscribas velim, sin minus, quæ hic leges, qualiacumque ea sint, tu boni consule. Te tamen permonendum censui, Judices, per quos mihi victoria obtigit, Doctissimos integerrimæque fidei extitisse: qualesque docentes audivi, tales in judicando religiosissima prædictos integritate invenisse; nullum ibi articulum adstrui fide testium comprobandum, sed omnes merum jus, optimasque juris regulas spectantes. Sed hæc hæcenus nunc ad propositum revertamur.

52 His ita supra suppositis non obstantibus, resolvendum erit, etiam in nostro Regno locum habere *d. l. unic. cod. quando civil. act.* modo supra à nobis explicato *n. 14.* & declarando infra. Unde actio furti criminalis in nostro Regno intentata actionem civilem ad rem familiarẽ persequendam non extinguet.

53 Quæ quidem conclusio primò

probatur per eam, scilicet, rationem, qua juris correctio vitanda est, *l. Si quando cod. de inofficios. testam. l. 1. cod. de inofficios. dot. l. percipimus in fin. cod. de appellat. Abb. cons. 78. in princip. lib. 2. Gemin. cons. 131. cum aliis Aug. Barb. axiomat. 60. n. 3. & n. 5.*

Deinde probatur ex authoritate *Mend. à Castr. 1. p. cap. 1. lib. 5. n. 3. & 2. p. lib. 4. cap. 1. n. 9. Valasc. cons. 169. n. 18. Barb. ad Ord. lib. 3. tit. 44. n. 1. & ad Ord. lib. 5. tit. 131. in fin.* qui omnes absque discrimine inter jus commune, & Regium, inconsiderato dubio, tenent quod criminali Judicio extincto, civile adhuc durat; & cum hi DD. nostrates sint, credo piè ut ita indistinctè non tenerent, si de jure nostro Regio aliter dispositum inveniretur.

Tenet, jam moto dubio, conclusionem hanc de jure Regio servandam esse *Cald. sup. ad dict. l. unic. cod. ex delict. defunct. 1. p. relect. n. 71. & 72. vers. à quo sane cavendum.*

Probabitur tandem ex responsionibus præstandis *ad Ord. nostras supra expensas; antequam aperire sensum verum nostræ conclusionis resolutè licebit.*

Recordari igitur oportet, de eo, quod supra *num. 25. & 26.* diximus, scilicet, per jus commune actionem civilem, & criminalem simul in eodem, five diverso libello inten-

intentari non posse, hocque tantummodo habere locum, quando utraque æque, & principaliter intentaretur secus tamen quando actio civilis criminali incidenter cumlaretur.

58 Ex quo venit ad jus nostrum Regium supra ponderatum generalis responsio, nempe, Legislatorem nostrum voluisse illam opinionem tanquam legem sequi, & pro lege eam declarasse. Unde sensus sit, accusantem si secundum opinionem DD. possit in accusatione agere etiam pro civili interesse, hodie per jus nostrum Regium hoc facere posse; quod quidem incidenter intelligo, ne juris correctio detur.

59 Unde accusans in nostro Regno, si solum in accusatione ad vindictam agat, & nullo modo interesse petat, neque Judex ad interesse condemnaverit, poterit postea adversus reum actionem instituere ad rem familiarem persequendam, & ut securius existat, protestetur de agendo postea pro suo interesse ex *Cald. supra n. 32. in fin. allegans Angelum, & Jason.*

60 Si autem aliquo modo in ipsa accusatione etiam de suo interesse agat, sciat accusans, quod si reus absolutus fuerit non poterit amplius etiam pro interesse civili agere, quod quidem ex responsionibus ad argumenta clarius apparebit, & pro nunc ex sequentibus probo.

61 Inter rationes ob quas actor,

dum criminaliter agit, ex eodem delicto civiliter agere nequit, vel è contra, sed prius primum Judicium intentatum finiri debet, ut postea ad aliud reddeat; potior mihi ea ratio videtur, quia per primam actionem secundæ præjudicium fieri potest, hoc est, quia ex prima exceptio rei judicatæ provenire poterit, aliàs utraque actio eodem tempore intentaretur, tenet *Natta lib. 1. consil. 138. Farinac. q. 100. p. 3. n. 136.*

Ex qua ratione reus semel absolutus actorem à Judicio removebit per exceptionem rei judicatæ.

Sed replicabitur: actio criminalis ad vindictam tendit, actio civilis ad interesse, ficque ad diversa tendunt, dificiente vero, ut sic dixerim, identitate rei, exceptio rei judicatæ non procedit, ut vulgare est.

Respondeo, replicationem non procedere in terminis conclusionis nostræ, quia cum actor in accusatione criminali actionem civilem accessorie, & incidenter cumlasset, de eaque cognitum fuisset, jam datur (liceat sic dicere) identitas, procedit, que exceptio rei judicatæ: facit doctrina *Barbos. ad l. 8. §. fin. 2. p. n. 59. ff. de solut. matrimon.*

Faciunt pro nobis ea, quæ notat doctissimè *Hontalb. de jur. supervenient. tom. 1. q. 26. à n. 68. ubi ex l. 3. ff. de pupular. action. & cum Valens. cons. 72. n. 45. & cons. 134. n. 49. Fontanell. decis. 126. num. 18. Giurb. decis. 20. n. 5. Castell. tom. 5. controu.*

controv. cap. 104. n. 28. D. Salgad. de retent. 1. p. cap. 12. n. 22. & 23. & aliis probat quod sufficit, ut idem factum jam discussum sit, ut identitates rei judicatae concurrant, licet ad diversa agatur.

66 Probatur responsio nostra per *Ord. lib. 5. tit. 117. §. 15.* disponentem de falsitate, seu subornatione ordinaria via agi non posse jam forte in causa principali aliquo modo de hujusmodi falsitate, seu subornatione actum fuisset.

67 Hanc quaestionem, an, scilicet, absolutoria sententia in una actione exceptionem rei judicatae pariat in alia, agit *Bart. ad text. in l. praetor §. hoc edictum ff. vi bonorum raptor. ubi n. 3.* tres casus distinguit: Unum, quando reus absolvitur, quasi crimen commissum non sit, in quo casu datur exceptio rei judicatae: Secundum casum, quando absolvitur, quasi non sit probatum delictum: Tertium vero, quando simpliciter fuit absolutus; quo casu intelligitur esse ex probationis defectu, & in his duobus casibus non datur exceptio rei judicatae.

68 Sed contra *Bart. stat.* quod absolutus ob non probatum crimen, definitè absolutus est: definitè vero absolutus non est amplius accusandus, *Covarr. var. lib. 2. cap. 10. n. 8. Farinac. q. 4. n. 27. Augustin. Barb. ad text. in cap. de his 6. de accusat. n. 7. Leuren. in jus canonic. tom. 5. sub tit. de accusat. q. 17. n. 2.*

Sed respondeitur, proximam 69 doctrinam procedere, ut iterum reus ad eundem finem non accusetur, si verò ad diversum, tunc non censetur definitè absolutus, poteritque conveniri ad diversa, licet ex eodem facto orientur, ut declarat *idem Leuren. sup. n. 3.* puta quando aliquod factum commissum fuisset, ex quo plura crimina nascantur, & unius criminis fuerit delatus, possit & alterius ab alio reus accusari, *l. qui de crimine 9. cod. de accusation. & ita procedunt text. in l. qui cætu §. qui vos autem. ff. ad leg. Juliam de vi, l. 3. §. si mater. ff. de carbenian. l. 2. ff. de privat. delict. Gonçal. ad text. in dict. cap. de iis, de accusationib. n. 4.* ubi exempla, & plures dat DD. agentes, an, & quando semel absolutus iterum accusari possit; de quo apud nos est *Ord. lib. 5. tit. 130.* ubi *Bart.* multos etiam citat, & ejus filius *ad text. in dict. cap. de iis, de accusat.*

Illam tamen doctrinam, seu 70 distinctionem Bartholinam servandam esse censeo eo in casu, quo accusans solummodo ad vindictam publicam egit modo supra à nobis dicto n. 59. quo tamen casu reus fuerit absolutus, quia factum objectum non sapit crimen, non poterit postea ad interesse civile accusari; si tamen ob probationis defectum postea conveniri poterit per diversam actionem ad civile, si de hoc in criminali etiam accessorie cognitum

- tum non fuit, *Bonfin. infra.*
- 71 Aliquando tamen evenit, ut factum objectum crimen non fit, & tamen conventus ad aliquod civile obligetur, ut mihi contigit in casu *Ord. lib. 5. tit. 87.* fuit namque iudicatum in Supremo Senatu criminaliter procedi non posse, nisi damnificus tribus vicibus comprehensus fuisset, secundum *l. Extravag. de anno 1608.* reservatum tamen jus fuit, ut damnum civiliter peteretur.
- 72 Unde in similibus quando, scilicet, objectum non sit crimen, factum tamen sit culpabile, semper reus conveniri poterit ad interesse, & ut securius agas, fac, ut in sententia jus salvum ad hoc maneat *Franc. Anton. Bonfin. tom. 2. in append. 3. n. 19.*
- 73 Quando vero accusans aliquo modo in ipsa accusatione etiam interesse civile petit; sive reus propter non probatum crimen, sive alio modo definitè absolutus fuerit, non poterit actor postea nec civiliter agere, ut supra diximus, & probavimus; tandemque probatur in responsionibus ad argumenta jam diù optatis.
- 74 Ad primum igitur argumentū, de quo *num. 30.* deductum *ex Ord. lib. 3. tit. 79. §. 6.* respondeo, hanc *Ord.* intelligendam eo in casu, quo in ipso processu criminali actor simul interesse civile, sive rem familiarem petit; quod quidem ipsa lex annuit in principio *dict. §.* quatenus

ibi de petito interesse civiliter agit; unde fit sensus, quòd si de eodem interesse criminaliter agatur, & intra decem dies à sententia non appelletur transit in rem iudicatam, quoad ipsum interesse, sententia.

Si verò in ipso criminali processu de interesse civili non agatur; accusans postea per actionem civilem persequi poterit, sicut de jure communi dispositum est.

Unde etiam ex hac *Ord. pro-* 76
batur conclusio nostra, de qua supra *n. 61.* quatenus ibi affirmavimus, quòd si in eodem libello accusans simul interesse civile petiisset, & reus absolutus fuisset, sententia rei iudicatæ exceptionem, tam ad criminale, quam ad civile parit; aliter namque, non obstante decem dierum cursu, etiam in appellationis instantia de interesse civili provideri posset.

Ad secundum vero deductum 77
ex Ord. lib. 5. tit. 117. §. 21. de quo à *n. 36.* respondeo, eodem modo intelligens hanc *Ord.* si accusans vult in eodem libello simul de interesse agere; unde si tantummodò pœnam criminalem persequatur, poterit postea rem familiarem in separato persequi; hoc patet *ex d. Ord.* ibi namque negotium positum in voluntate agentis remanet, ut ex verbis, ibi: *Se querelar naõ quizer, poder demandar &c.* idest, *si postulare non vult, petere poterit.*

In tantum, ut etiam post que- 78
relam

relam postulans persequi possit tantummodò rem familiarem, & justitia publicam pœnam vindicabit; ita taliter, quod si Judex criminalis non sit etiam civilis, actor remittendus ad suum Judicem civilem, ut coram eo pro suo interesse agat. *Caldas ad dict. l. unic. cod. ex delict. defunct. l. relect. à n. 71.* ubi ad contraria respondit.

79 Ad tertium argumentum, de quo supra à n. 40. deductum ex *Ordin. lib. 5. tit. 117. §. 19.* advertendum est, in hac lege tres casus dari: Unum quando postulans querelam summam non probavit, aut non sufficienter probavit, ut postulatus carceribus manciparetur: Secundum casum, quando virtute probationis summarie, vel alia inquisitione reus incarceratus est; Tertium verò casum, quando reus est absens, seu in domo alicujus Magnatis absconditus.

80 In secundo casu, actori tempus à lege non restringitur, intra quod accusare debeat; in primo autem, & tertio casu actor intra annum accusationem intentare tenetur.

81 In secundo namque casu, actor spectare poterit, ut à reo citetur ad eum accusandum, juxta *Ord. lib. 5. tit. 124.*

82 In primo vero, & tertio casu, debet intra annum reum accusare. *Ord. dict. tit. 117. d. §. 19.*

83 Et ratio differentie in eo posi-

ta est: quando offendens est incarceratus quodam modo Respublica etiam offensa remanet satisfacta, ex eo, quòd reus ad supplicium securus est, & aliquo modo carceris afflictione punitur.

In alteris vero casibus cum reus offensor in aliqua afflictione non sit, Respublice non satisfit, & ut citius satisfiat, vult, jubet, atque decernit actorem intra annum accusare, & ut ad hoc alliciat eum punit amissione actionis etiam pro interesse civili, *Cald. supra n. 72.*

Unde ex hac *Ord. conclusio* nostra non offenditur, imò potius cum in speciali casu loquatur, fuit regula in contrarium; & adverte, quòd licet *Cald.* aliter casus enumeret, loquitur secundum *Ord. antiquam*, in qua dabatur casus, quo reus carceribus mancipabatur absque ulla probatione, quod jure nostro Lusitano reformatum fuit, ut considerat *Vas ad reformationem justitie §. 14. à n. 157.*

Licet tamen *Cald.* placeat actorem amittere suum interesse civile ex eo, quòd intra annum non accusavit, mihi tamen non placet hoc generaliter sumptum, sed dico tantummodò postulantem audiendum non esse etiam pro suo interesse civili in ipso processu ordinato per justitie Promotorem; in separato tamen processu civiliter intentato ad suum interesse, vel rem familiarem prosequendam, admittendum esse. Distin-

87 Distinctio mea probatur ex eo, quia in accusatione criminali de interesse tantum accessorie, ut supra firmatum manet, agi potest, ideo accusans nec pro interesse civili, in ipso processu Justitiæ auditur, quia ab ipsa accusatione postulans jam exclusus est, & cum principale non habeat locum, per consequens accessorio non datur, ut est vulgare.

88 Probatur etiam, Legislator namque non dicit postulantem suum interesse amittere absolute, sed tantum quod si ad Judicium venerit non esset audiendus pro interesse, ut verba ibi sonant: *Os querelosos queiraõ vir accusar, naõ seraõ ouvidos, idest, licet postulantes accusare velint, audiendi non erunt.*

89 Si autem ad accusandum non venerit postulans, sed principaliter per viam civilem, processu separato, ad suum interesse patrimoniale agat, audiendus erit, quia etiam de jure Regni habet locum *l. unic. cod. quando civil. act.*

90 Hoc etiam probatur ex dictis ab ipso *Cald. supra dict. n. 71.* quatenus firmat, postulantem etiam post querelam perfectam reddere posse ad actionem civilem, & criminalem deferere, quia per querelam non est præclusa via civiliter agendi: ergo cum intra annum non accuset postulans, criminalem actionem renuntiare censetur, ac proinde tantummodo non erit audien-

das in processu Justitiæ; secus tamen erit dicendum, si actionem civilem ad rem familiarem consequendam intendat.

Ad quartum argumentum, de quo supra *num. 45.* deductum ex *Ord. in 3. tit. 18. §. 14.* respondeo, quod pro recuperanda re familiari etiam criminaliter agi possit, sed accessorie tantum, principalis namque intentio ad vindictam publicam est; unde nostri Legislatoris sensus est, si pro recuperanda aliqua re civiliter agatur, licet obligatio eam restituendi ex facto criminoso, & punibili descendat, ferri locum habebunt, secus tamen si reus criminaliter accusetur, & carceratus sit: Unde quatenus supponitur *in d. §. 14.* pro re ablata agi criminaliter posse, intelligitur tanquam consequens criminalis actionis, quod accidit, si actor rem in libello criminali etiam petat.

Eodem modo, mutatis mutandis, respondetur ad quintum argumentum deductum ex *Ord. in 3. tit. 44. §. 1.* de quo supra *n. 46.*

Ad sextum argumentum ex *Ord. lib. 5. tit. 60. §. 6.* deductum, de quo *num. 47.* respondeo; nullatenus dici posse rem furto ablatam, de qua ibi applicandam esse domino, si ea ab ipso non petatur, quia contra regulas juris est condemnationem in sententia fieri ultra in libello petita. *Ord. in 3. tit. 66. §. 1.*

Neque specialitas introducenda

da erit. *August. Barb. axiomat. 211. n. 3. Ord. que dict. tit. 60. §. 6.* juri cōmuni conformis est, secundū quod ultra dupli, vel quadrupli pœnam persecutio rei salva remanet, ut dominus eam exerceat, §. *fin. Inst. de obligat. quæ ex delict.* ubi adest idem loquendi modus, quo usus est Legislator noster in præsentī *Ord.* in qua docemur, quòd quadruplum valorem rei ablatae non comprehendit, salva namque ipsa res manet domino, ut in *Judicio* eam persequatur.

95 Unde etiam ex hoc vero intellectu clarè patet, quòd de jure Regni duplex actio datur, una ad vindictam, altera vero ad rem familiarem persequendam, habente locum *d. l. unic. cod. quando civil. act.*

96 Ad septimum argumentum deductum ex *Ordin. lib. 5. tit. 124. §. 15.* respondeo, quod in iis casibus, quibus datur duplex actio modo explicato, distinguendi sunt casus duo; unus scilicet, quando accusationem incipiens in eodem libello simul rem familiarem petit; casus alter, si solūm ad vindictam accusat, in quo casu per rejectionem ab accusando non præcluditur civilis via ad rem familiarem in actu separato persequendam, ex dictis à nobis supra *n. 86. cum seqq.*

97 In primo verò casu, si simul in eodem libello accusans rem familiarem jam petierat, accusationem deferens, & exclusus ab accusatione fuerit, remanebit etiam ab omni

emendatione, & satisfactione exclusus, neque poterit civiliter de novo agere, quod satis colligitur ex prædict. *Ord.* & probatur ex doctrina *n. 51.*

Unde ex hac *Ord.* satis probatur nostra conclusio, de qua *n. 59.* quatenus ibi affirmavimus, quòd si accusans in eodem libello simul rem familiarem petit, reo absoluto, neque civiliter ad rem familiarem de novo agere poterit.

Ad octavum argumentum ex *Ord. lib. 5. tit. 126. §. 3.* de quo supra *num. 49.* respondemus cum eodem *Cald.* supra *n. 70.* versic. *denique,* dictam *Ord.* procedere, quando pars offensa criminaliter agit, quod clarius patet ex eo, quia si aliter ageret, pœna publica locum non haberet, ut *idem Cald.* ex *n. 69.* probat.

Ad ultimum argumentum ex *Ord. lib. 5. tit. 130.* de quo supra *n. 50.* respondeo: ad hoc, ut reus iterum de delicto accusetur, necessaria esse requisita in dict. *Ord.* insinuata; secus tamen ut ad rem familiarem persequendam iterum civiliter agatur (si in eodem libello criminali de hoc etiam actum non fuit.)

Et ratio differentiae in eo stat, quia cum de crimine jam actum fuisset, iterum venit de eodem agendum; ideo requiritur ut à jure hoc specialiter inveniat concessum, regula namque generalis in contrarium est: at vero ut res familiaris civiliter

viliter petatur, cum in libello criminali non peteretur, non venit hoc iterum in Judicium.

100 Unde non obstat rei judicatae exceptio, quæ quidem obstarat, si in eodem libello criminali etiam accessorie de re actum fuisset; in quibus terminis procedit nostra conclusio, de qua n. 51.

101 Omnia nobis supradicta satis probantur ex tenore sententiarum, quæ prolatae fuere in casu n... narrato, quo accusans in libello criminali rem etiam familiarem petit, quare ei exceptio rei judicatae obstat, quod secus fuisset, si tantum ad vindictam ageret, ut expositum in hac cogitatione manet.

102 Sententia, quæ in prima instantia, & in prima causa lata fuit, tenoris sequentis est.

Vistos estes autos, libello do A. contrariedade do R. provas dadas, termos de judiciaes, culpas juntas, e por parte do A. se mostra, que sendo em o tempo declarado em seu libello, tendo elle A. em hum seu escriptorio quatro cartuxos de cincoenta moedas cada hum, e duas peças de ouro, o R. lhe entrara em sua casa, e lhe furtara os dittos quatro cartuxos, e hum cordam de ouro, abrindo para isso as portas das suas casas com humas chaves, e hum gazua, que se lhe acharão, e que sendo o R. prezo na cadeia de Olivença, confessára ter feito o ditto furto em perguntas, que judicialmente lhe foraõ

feitas, no que devia ser condemnado (nota) e nas penas, que por Direito merece: Defende-se o R. com a materia de sua contrariedade, o que tudo visto, e o mais dos autos, disposição de Direito, e como por parte do A. senão prova clareza alguma, que tivesse no seu patrimonio os dittos quatro cartuxos, e cordão, como era necessario, para ter lugar o furto, porque todas as testemunhas, que nesta materia fallaõ, depõem pela confissão que o R. fez nas dittas perguntas, as quaes não merecem alguma attenção, tanto porque sendo menor de vinte e cinco annos, não foy nellas dado ao R. curador, sem o que, na forma de Direito, ficaraõ nullas as dittas confissoens; foy induzido por parte do A. com esperança de ser solto como depõem muitas testemunhas de facto proprio, e ainda contra producentem, e muito mais fazendo-lhe agora perante mim varias perguntas com assistencia de seu curador, negou tudo das primeiras, e ainda que este delicto seja de difficil prova, e se possa verificar por conjecturas, com tudo as que no presente processo concorrem, não são bastantes, nem concludentes, pois muitas vezes succede servir hum chave em muitas portas, e poder adquirir o R. o dinheiro, que se lhe achou por outros meios licitos, e não pelo de furto, que em duvida senão presume; e mais quando esses remotos indicios se desvanecem, provado ser o

R. bem procedido, quitte do albeio: por tanto absolvo ao R. de todo o pedido pelo A. e pague este as custas, perdas, e damnos, e ao R. lhe deixo o seu Direito salvo, para tratar da sua injuria, e se lhe entregar o dinheiro, que se lhe achou em sua casa, e appello por parte da Justiça. Elvas de Novemb. o 16. de 1724. Manoel Fangeiro Mendes.

103 Hæc sententia fuit confirmata in Supplicationis Senatu per formula verba, ibi:

Acordaõ em Relaçãõ &c. que bem julgado foy pelo Juiz Vereador da Cidade de Elvas, em absolver ao R. da culpa de que he accusado; confirmaõ sua sentença por seus fundamentos, e o mais dos autos; com declaraçãõ, que as custas delles pagará o R. em que o condemnaõ, e relevaõ ao A. do Direito, que contra elle deixa o ditto Juiz reservado ao R. e das perdas, e damnos, em que o condemna. Lisboa Oriental 7. de Fevereiro de 1725. Soares. Brochado. Sancbes.

Sententia, quæ fuit prolata super exceptione, rei judicatæ, hujus tenoris est.

104 A excepção recebida julgo por não provada, vistos os autos, e sentença da Relaçãõ junta, porque se mostra ser o R. sómente absoluto do crime; em cujos termos conforme aos de Direito compete ao A. a acção civil intentada: pelo que, sem embargo da excepção do R. mando, que

contrarie o libello até a primeira audiência, pena de lançamento. Elvas 8. de Agosto de 1726. Simaõ Rodrigues Proença.

Sententia diffinitiva in processu civili in prima instantia lata.

Vistos estes autos, libello do A. civilmente intentado, que o R. contrariou com excepção, que se lhe rejeitou, mais artigos recebidos, papéis, e documentos juntos, e prova sómente dada por parte do A. pelo qual se mostra haverem-lhe levado de sua casa duzentas moedas de ouro de quatro mil e oito centos reis cada huma, que tinha encartuzadas em huma gaveta de buñ seu escriptorio, donde tambem lhe tiraraõ com as ditas moedas hum cordaõ de ouro, de alguns, que tinha em a mesma gaveta, e ficando-lhe sómente outro Irmaõ, do que lhe tiraraõ, levando mais com as ditas moedas, e cordaõ huma Bulla de S. Jozé, de que o A. he Irmaõ, com o seu nome em ella escripto; e achando o ditto A. menos as moedas, e pelas referidas, deligenciau saber, quem lhas teria levado, em que se gastaraõ muitos mezes, e tendo depois noticia, que a mulher do R. que elle A. tinha insinado em sua casa, trazia o cordaõ ao pescoço, sendo ella, e seu marido muito pobres, se resolvera a ir examinar esta verdade á Villa de Olivença, onde os sobredittos eraõ moradores, e conhecendo, que o ditto cordaõ era igual ao que lhe ficou, requereo ao

Doutor

Doutor Juiz de Fóra daquella Villa prendesse ao R. e lhe desse busca em casa, porque sem duvida elle era, o que lhe tinba levado as dittas moedas, e cordaõ, e Bulla; e fazendo-se com effeito a diligencia, lhe acharaõ o ditto cordaõ, e ainda quarenta e tres moedas de ouro, com mais algumas peças de valor, e hum era hum cruzeiro de diamantes, hum relógio de algibeira, huma espingarda boa, e huma tiórba, todas peças novas, e flamantes, com mais algumas peças de baeta, e cortinados de casa, sendo pessoas pobrissimas, como tudo melhor consta do sequestro, que se lhe fez, de que tudo sem duvida se certifica ser o R. o que lhe levou o ditto dinbeiro, e peças; porque tambem se lhe acharaõ hũa chave grande de porta da rua, e hum ferro mais comprido dobrado em cima, que servia de gazua, e outra chave mais pequena; e fazendo-se exame com ellas, se achou, que a grande abria a porta da rua das casas do A. e com a gazua a da escada, e com a pequena o escriptorio, de que se lhe levou o dinbeiro: E se verifica mais ser o R. o que abriu as portas, e lhe levou o dinbeiro pela confiança, que tinba na casa do A. de que sabia muito bem os passos, para se atrever a tomar o ditto dinbeiro, e assim o confessou o R. judicial, e extrajudicialmente a muitas pessoas; pelo que deve ser obrigado á restituicão do ditto dinbeiro, e cordaõ: Defende-se

o R. com a materia de sua excepção; o que tudo visto, e o mais dos autos, disposicão de Direito neste caso, e como por parte do A. se mostre legalmente ser homem rico, e abonado, capaz de ter as dittas moedas de ouro, e cordaõ, por ser official, e mestre de grandes obras, em que adquiria cabedaes, e tinba poucos gastos em sua casa, por não ter mais familia, que elle, e sua mulher, e ter elle A. notoriedade de ser rico, e fazer muitos emprestimos, em que certamente tinba o ditto dinbeiro; em cujos termos, conforme aos de Direito, se presume ser seu, o que o R. levou, sem que a este lhe possa valer a excepção de que se quer aproveitar; porque supposto na acção crime se lhe pedisse tambem o dinbeiro, foy sómente por dependencia della, o que senaõ attende, por a acção crime não tirar a civil, por aquella ser mais nobre, que esta, na opiniaõ dos DD. Maiormente provando-se por parte do A. com toda a legalidade, que o R. e sua mulher nasceraõ de Pais pobres, e não tinbaõ bens alguns para terẽ o dinbeiro, que se lhe achou, o que melhor se verifica, por ter o R. já emprestado a seu sogro dezoito moedas de ouro, em que foy convencido judicialmente; por cujas razoes he inverosimel que o R. sem fazendas, nem ter outros bens mais, que o seu officio, em que ganhava dois tostoes por dia, podesse ajuntar o dinbeiro, que se lhe achou no sequestro, como tambem

tambem as 18. moedas emprestadas a seu sogro, e outras muitas, que tem emprestadas a varias pessoas, como dos autos consta, de que bem se conbece ser o R. o que levou as ditas moedas ao A. pela confiança, que tinha em sua casa, e ter sido seu aprediz, o que melhor se conclue pelo ditto R. senão defender nesta acção, nem mostrar, donde lhe viesse o cabedal, que se lhe achou, que naturalmente se faz impossivel, que o R. o pudesse ter sem meynos alguns de o poder ajuntar; mas antes por todo o referido se colhe, serem as referidas moedas, e cordão, do A. principalmente achando-lhe com ellas a Bulla do A. junta a estes autos com o seu nome em ella escripto, como tambem as chaves, e gazua, que se acharão ao R. com que se abrião as portas, e escriptorio do A. para tirar o ditto dinheiro, e cordão, como se mostrou pelo exame feito com ellas nas portas do A. e escriptorio. Por tanto, e pelo que mais dos autos consta, condemno ao R. a que entregue ao A. as ditas duzentas moedas de ouro, e cordão pelo sequestro, e o mais, que emprestou, e por tudo o mais, que o R. tiver até satisfação da dita quantia, sobre a qual jurará o A. suppletoriamente; e pague o R. as custas, em que outrosim o condemno. Elvas 7. de Fevereiro de 1727.

106 Formata impedimenta adversus prædictam sententiam fuerunt rejecta, & cum esset appellatum Se-

premus Senatus melius sentiens detulit gravamini in actu processus interposito, propter quod sententia sequens fuit prolata.

Acordão em Relação &c. que deferindo ao agravo do auto do processo fol. vers. declaram, que aggravado foy o Aggravante pelo Juiz Vereador da Cidade de Elvas, em julgar por não provada a excepção de cousa julgada, com que o R. Appellante veyo a embargar o processo, e impedir o procedimento do libello contra elle offerecido, provendo-o em seu agravo, vistos os autos; e como delles se mostre, e dos appensos A. e B. que o Appellado já demandou ao Appellante crimemente pelo mesmo furto porque neste processo o tornou a demandar (nota sequentia verba) propondo contra elle não só acção criminal, porque pedia não fosse condemnado na pena da Ley, mas tambem a civil, ou condição furtiva, porque pedio a restituição do mesmo furto, e de tudo sabio absoluto por sentença do mesmo Juiz, confirmada neste Senado, não podia deduzir de novo a mesma acção, ou condição, contra o Appellante, pedindo-lhe segunda vez a mesma restituição, por lhe obstar a excepção, conforme a Direito, e resolução dos DD. que só se poderia limitar, se o Appellante só fosse absoluto da instancia por falta de prova, e esta sobreviesse, mas não sendo direita, e decisivamente, como foy: e assim julgão

gaõ a ditto excepção recebida por provada, e declarada, que injustamente se procedeo no ditto libello contra o Aggravante Appellante, e mandão, que se ponha perpetuo silencio, e pague o Appellado as custas dos autos. Lisboa Oriental 20. de Julho de 1728. Mello. D. Coelho. Franca.

107 En habes, candide lector, quæ super materia in præsentiarum potui cogitare: cum vero ingenii mei debilitas longius nequiverit evagari, tu, cui par ingenio pretium erit; melioribus utere velis, progreditor que ulterius. Te tamen admonitum velim, quod actor iterum, atque iterum Regi pro nova inquisitione in casu facienda supplicavit, sed frustra tamen. Licet enim in sui favorem quæstiones, (quas vulgò, informationes appellant) haberet, ex responsionibus à me pro reo præstitis ad actoris petitiones, cuncta ipsimet actori ad iterum agendum interclusa via est: Ex quibus (ut mea fert opinio) omnia supradicta pro ratis, veris, & firmis, censenda esse pronuntio.

COGITATIO XXVII.

An Judex reum à crimine absolvens, eum civiliter condemnare possit?

SUMMARIUM.

1 Quæstio formatur.

- 2 Augetur eadem. & n. 3.
- 4 Judex criminalis de civili quæstione cognoscere nequit, nec ullam cognitionem habet.
- 5 Processus tamen valet, si pars non opponat.
- 6 Accessoriè Judex criminalis de quæstione civili cognoscere potest. & n. 23.
- 7 Exemplum esto; Accusatio seu furti actio.
- 8 Judex reum absolvens ex eo, quòd de crimine non constat, eundem ad interesse civile condemnare nequit. Contrarium n. 14. 18. 19. & 30. & 31.
- 9 Licet reus pœna extraordinaria puniatur ob defectum probationis, adhuc civiliter condemnari nequit. & n. 10.
- 10 Reus aliquando uti suspectus de crimine extraordinaria pœna puniatur.
- 11 Contrarium. sed n. 12. conciliatio aperitur.
- 13 Si reus ob ætatem, vel aliam qualitatem, præter probationis defectum, pœna extraordinaria puniatur, civiliter etiam condemnari potest. & 32. 33. & seqq.
- 15 De quæstione incendi civili Judex criminalis cognoscere potest: & ita è converso, n. 16. & 17.
- 20 Text. in l. interdum §. qui furem ff. de furt. assertur, & explicatur, & nn. seqq.
- 21 Ex duabus actionibus simul competentibus una electa altera tollitur.
- 24 Libellus in causa criminali primò ad pœnam porrigitur, secundò ad rem familiarem tanquam accessorium.
- 26 Fur ad pœnam dupli, seu quadrupli, vel ad pœnam corporalem.
- 27 Actio persecutoria quæ sit?
- 36 An apud Nos resolutis n. 8. locus sit? & nn. seqq.
- 37 Judex utramque jurisdictionem habens

*bens an reum civiliter condemna-
re possit, eum à crimine absolvens?
nn. seqq.*

39 *Apud Nos attenda veritate, & nul-
litate spretis, judicari debet. &
n. 42. ubi intelligitur.*

40 *Judex criminalis in appellationis
gradu de questione civili cognosce-
re nequit.*

43 *Questio principalis per casus re-
solvitur.*

I EX dictis in cogitatione præce-
denti difficilis casus in praxi
evenire poterit, scilicet, cum in
actione criminali maior probatio,
quam in civili requiratur; instituto
processu criminali pro furto ad vin-
dictam, & ad rem restituendam ac-
cessorie, visoque processu in eo pro-
batio, quæ ad condemnationem cri-
minalem non sit satis, sufficiat verò
ad condemnationem civilem, inve-
nitur, quo in casu inest dubium, an
Judex reum condemnare possit ad
rem restituendam, eum à crimine
absolvens?

2 Implicat in prædicto dubio,
quia evenire poterit reum ipsam re
ab aliquo habere, quem laudare ipse
reus auctore non potuit ex resolutis
à nobis cogit. 25. unde evictione
carere debet adversus authorem
suum, ex Ord. lib. 3. tit. 45. §. 2. & 3.

3 Si verò Judex reum nec civi-
liter condemnare potest, ipsimet
actori præjudicium generatur, quia
ex eo, quod in eodem libello simul
condictionem furtivam deduxit, reo
absoluto, datur exceptio rei judica-

te, per ea, quæ supra in cogitatio-
ne præcedenti diximus: quid autem
erit dicendum melius est lectores ad-
scribentes remittere, ut inde certio-
ra cognoscant, quæ autem nostræ
mentis sint, in sequentibus propo-
nemus.

Ad prædictam quæstionem di-
cendum esse cogitavi, quòd Judex 4
criminalis de civili cognoscere non
potest per text. in l. Solemus §. la-
trunculator. ff. de Jud. l. defuncti. ff.
de public. judic. l. ex eo, cod. agenti-
bus. in reb. lib. 12. nec ullam cogni-
tionem civilem habet, ut tenent
Vant. de nullit. sentent. ex defectu ju-
risdict. Ord. n. 47. Petr. Cabal. cas.
82. à n. 1. Farinac. q. 8. à n. 62. &
conf. 69. Guasin. de defens. reorum
defens. 1. cap. 12. num. 1. Bajard. ad
Clar. lib. 5. quæst. 2. n. 9. Bart. ad tex-
tum in l. interdum §. qui furem ff. de
furt. Menoch. de arbitr. Scac. de Ju-
dic. lib. 1. cap. 14. n. 4. Thor. in com-
pend. decis. p. 2. verbo nullitas. Buc-
car. de different. inter jus civile, &
crim. diff. 127. n. 2. Capyc. latr. lib. 1.
conf. 6. n. 252. Ramon. conf. 52. n. 6.
Fontan. decis. 562. id. de pact. nupt.
tom. 2. claus. 7. glos. 3. p. 9. n. 14. Car-
din. Tusch. lit. 1. conclus. 467. Sca-
narol. de visitat. Carcer. lib. 2. §. 2.
cap. 14. n. 29. & seqq. Cortiad. tom.
1. decis. 35. n. 3. cum aliis Altimar. de
nullit. sentent. tom. 1. p. 1. rubr. 9. q.
8. vel 169. n. 1. Sabel. §. Judex n. 12.
etiam si partes consentiant ex l. tes-
tamenta omnia, ubi Bald. cod. de testa-
ment.

ment. *Farinac. dict. quest. 1. n. 62.*
Guazin. defens. reor. in dict. cap.
12. num. 2. Merlin. controvers. lib. 1.
cap. 19. n. 3. Bucar. d. disp. 127. n. 4.
Carlev. de Jud. lib. 1. disp. 2. n. 1170.
Petr. Barb. ad l. 1. ff. de Jud. art. 1. n.
115. Cortiad. dict. d. cis. 35. num. 5.
 & 6.

5 Processus tamen validus est, si
 pars non opponat. *Vant. ubi supra*
n. 55. Cypyc. lat. dict. cons. 16. n. 256.
Alim. ubi sup. n. 12.

6 Autumant vero omnes supra-
 dicti DD. conclusionem assump-
 tam procedere, si de actione civili
 principaliter agatur, secus si acces-
 soriè, seu tanquam de secundaria;
 itaque varia jura conciliat *Bart. in*
l. interdum §. qui furem; & ultra su-
 pra citatos, tenent *Navarr. de gra-*
vam. vassalor. tom. 2. gravam. 114.
n. 3. idem Farin. quest. 100. n. 152.
 & *cons. 11. n. 68. & cons. 69. n. 2.*
Facbin. contr. lib. 9. cap. 2. vers. sed is-
tud. Franch. decis. 466. Carol. Grass.
de effect. Clericat. eff. 1. n. 1155. Solor-
zan. de jur. Indiar. tom. 2. lib. 2. cap.
28. n. 114. Ricc. collect. 1298. Sanfe-
licius dec. 226. n. 2. Tondut. de præ-
vent. Judic. p. 1. cap. 23. n. 2. Barb. in
l. si ab hostibus ff. solut. matrimon.
n. 46. Virmigliol. cons. 274. num. 1.
Amat. resolut. 65. n. 30. lib. 1. Pe-
guer. decis. 27. in addit. Cancer. var.
lib. 3. cap. 11. n. 174. & in respons.
1. post. 1. p. n. 123. Ripol. variar. cap.
1. n. 349. Xam. de off. Jud. p. 1. q. 9.
n. 245. Conciol. §. Judex, resolut. 6.

Undè cum agens actione fur- 7
 ti semper censeatur primò, & prin-
 cipaliter ad vindictam, & secunda-
 riò ad restitutionem rei agere, dicē-
 dum venit: quòd, cum in similibus
 actio civilis ex eodem facto descen-
 dat, de quo criminaliter cognosci-
 tur ratione connexionis, Judex etiã
 de civili condemnatione cognosce-
 re poterit.

Quando tamen reus absolvi- 8
 tur, quia de crimine non constat,
 non potest civiliter à Judice con-
 demnari: & hanc conclusionem
 tanquam veram, & prout resolutio-
 nem nostræ quæstionis sequimur,
 & tenent *Reminald. volum. 1. cons.*
crimin. divers. 106. n. 8. Natta lib.
2. cons. 407. n. 14. judicatum in Rot.
Cress. lib. 1. d. cis. 167. Farin. q. 1. n.
65. Idem cons. 11. num. 48. & cons.
69. n. 3. & cons. 176. num. 15. cum
Bertazol. vol. 1. cons. 232. n. 2. Ba-
jard. ad Clar. q. 2. num. 8. & Farin.
cons. 11. n. 48. Guazin. de defension.
reor. defens. 1. cap. 12. n. 20. vers. si
vero. Idem n. 19. vers. secundus casus
Buccarr. differ. 127. n. 6. Sanfelic.
dec. 226. n. 2. Tondut. de prævent. d.
1. p. cap. 23. n. 13. Cortiad. d. decis.
35. n. 24. Alim. dict. q. 8. seu 169. n.
29. Riccius collect. 2108. vers. no-
ta secundo Conciol. dict. resolut. 6.
verb. Judex n. 8. allegans Honded. lib.
2. cons. 99. n. 19. Gratian. discept. fo-
rens. cap. 144. n. 63. & cap. 525. n.
17. idem Sabel. §. Judex n. 12. vers.
quod autem idem §. Absolutio. n. 33.

Ee

allegans

allegans *Bonifac. de furt. §. 3. n. 93.*
Scanard. de visitat. Carcer. lib. 2. §.
2. n. 28. Cabal. cas. 248. num. 29.
& 35.

9 Et licet reus aliqua pœna ex-
 traordinaria puniendus veniat, quia
 de delicto non constat per proba-
 tiones ad pœnam ordinariam suffi-
 cientes, indicia tamen de crimine
 eum suspectum reddant, & locum
 habeat extraordinaria pœna, etiam
 in hoc casu condemnatio ad dam-
 na, seu ad aliud civile locum non
 habet, *Cabal. d. cas. 82. sub num. 15.*

10 hic namque non punitur tanquàm
 convictus, sed tanquàm suspectus;
 & ita tenent, reprobatis contrarium
 dicentibus, *Scac. de re judicat. gloss.*
14. q. 16. n. 66. Castell. decis. 136. n.
8. Gratian. forens. cap. 325. n. 18.
Buccar. different. 121. n. 8. Merlin.
dict. cap. 19 à n. 15. Virmigl. conf.
174. n. 2. & ibi Add Navarr. tom. 2.
grava. 114. n. 4. Rovit. decis. 67. &
ibi Altim. Sanfelic. decis. 57. n. 6. &
la è decis. 226. n. 4. & seqq. Thor. in
compet. verb. Delinquens qui pro
delict. fol. 286. Capyc. lat. decis. 75.
tom. 1. decisum refert Math. de re-
gimin. Reg. tom. 2. cap. 8. §. 8. n. 21.
& 22. multoties judicatum refert,
& sequitur Cortiad. d. decis. 35. n. 20.
sequitur Farinac. in add. ad quest.
1. n. 66. Conciol. verbo Judex dict. re-
solut. 6. n. 10. & Add. Altim. dict. q. 8.
seu 169. n. 41. Sabell. §. absolut. n.
33. vers. intelligend.

11 Contrariam tamen sententiã,

scilicet, quod reus pœna extraordi-
 naria condemnatus, ad interesse ci-
 vile condemnari possit; tenent Gua-
 zin. *dict. defens. 1. cap. 12. n. 25. An-*
dreol. contr. 269. Cost. de remed. subsi-
diar. 51. Pascal. de virib. patr. pot. p.
4. cap. 3. Reg. Pont. decis. 24. n. 27. &
seqq. Franch. decis. 333. n. 6. & decis.
460. n. 9.

Quas quidè contrarias opi- 12
 niones conciliat *Altim. dict. q. 8. seu*
169. n. 42. & 43. nempè, ut prima
 procedat, quando indicia, & præ-
 sumptiones etiam in causa civili ad
 condemnandum sufficientes non
 sunt; secunda vero, quando suffi-
 cientes essent: prout ita *idem Altim.*
 distinxit ad *Rovit. decis. 67. & San-*
felic. d. decis. 226. Sabell. §. absolutio
n. 33. vers. circa quem: sed ego in
 hoc jurgio, quando probationes ad
 condemnationem civilem sufficien-
 tes essent, jus illæsum parti tantum
 relinquerem; quod judicatum vidi
 in Supremo Supplicationis Senatu.

Si tamen ipsemet reus pœna 13
 extraordinaria plectendus sit, non
 propter probationis defectum, sed
 ob ætatem, vel similem qualita-
 tem personæ ex allegatis per *Clar.*
q. 60. per tot. in hoc casu poterit
 etiam civiliter condemnari, ut de-
 clarat *idem Cabal. supra Thor. in cõ-*
pend. decis. p. 3. sect. 1. verbo delin-
quens qui, fol. 286. Virmigl. conf.
274. n. 2. Scac. de re judicat. d. glos.
14. quest. 19. n. 70. Rovit. decis. 67.
n. 18. Merlin. contr. d. cap. 19. n. 24.

Buccar.

- Buccar. de different. different. 127. n. 16. Sanfelic. d. decis. 226. n. 7. Capyc. lat. decis. 57. n. 4. & 8. & ibi Add. multoties judicatum refert, Cortiad. dict. decis. 35. n. 21. Conciol. dict. verbo Judex resolut. 6. sub n. 10. ubi affert Capyc. lat. in decis. 75. Altim. d. q. 8. seu 169. n. 47. Sabell. dict. §. absolut. n. 33. vers. Circa quem.*
- 14 Sed obstat doctrina *Bajard. ad Clar. d. q. 2. n. 9. vers. item adde. Simon de Perus. volum. 1. cons. 49. n. 2. Menoch. de retinend. remed. 3. n. 549. & Guafin. d. defens. 1. cap. 12. n. 17. ubi tenent, Judicem criminalem de causa civili incidenter cognoscere posse, licet aliter de crimine non constet, nec super eo sententia lata fuerit.*
- 15 Ad prædictam doctrinam multipliciter respondet *Farinac. d. q. 1. sub num. 65. sed mihi videtur cum non percepisse horum DD. sensum; quiquidem sensus est, quòd aliquando in criminali causa aliqua quæstio civilis incidenter, seu tanquam inde emergens prius disputanda, quam principalis venit, de quo videndus Bart. ad text. in l. 1. cod. de ordin. cogn. Menoch. de arbitr. cas. 45.*
- 16 De hac igitur quæstione incidente, seu emergente, licet civilis sit, potest Judex criminalis cognoscere, sicut etiam Judex civilis super quæstione criminali incidente pronunciare valet: ut tenent *Menoch. de arbitr. q. 91. Farin. q. 1. n.*

57. Scacc. de Judic. lib. 1. cap. 14. n. 2. Cabal. resolut. crimin. d. cas. 82. n. 15. Grass. de effect. clericat. effect. 1. n. 1152. Narbon. l. 20. gloj. 17. n. 21. tit. 1. lib. 4. recopilat. Buccarr. d. different. 127. n. 10. Guazin. dict. defens. 1. cap. 13. n. 3. Tondut. de prævent. p. 1. d. cap. 23. n. 10. Fontanell. decis. 562. n. 12. cum multis aliis Cortiad. dict. decis. 35. Guerreir. de process. lib. unic. cap. 10. n. 22. probat Ord. lib. 5. tit. 117. §. 15. vers. Mandamos, & ita procedunt prædicti DD. qui intelligendi non sunt de actione civili ex facto principali æquè descendenti.

Et ratio est, quia eventus ipse incidendi jurisdictionem tribuit. *Peregrin. in rubr. de Judic. à n. 34. Solorsan. lib. 3. politicor. cap. 30. Menoch. dict. q. 45. Undè si quæstio incidens civilis sit ejus naturæ, ut de ea prius cognoscatur, quam de principali criminali, benè verum est, quòd ille Judex pronunciare possit condemnando reum, licet de delicto non constet.*

Sed cum super interesse civili sententia ferri non possit, quin de facto criminoso cognoscatur, rectè sequitur, quòd si de crimine non constet, nec civiliter ex ejus facto reus condemnari debet.

Et ab hac sententia recedendum non esse, renet *Farinac. supra dict. n. 65. & tom. 2. consil. decis. 55. decisum refert in Rot. sententiam esse nullam, qua reus absolutus à*

crimine fuit condemnatus civiliter ad interesse.

20 Obstat tamen adversus nostram resolutionem *text. in l. interdum §. qui furem ff. de furt.* ex quo constat, captum fuisse furem, cum re subrepta deductum ad Præfectum Vigilum, vel ad Præsidem, in quo facto ipsemet Jurisconsultus dixit, existimandum esse accusatorem eligisse viam, qua reum persequeretur, sicque negotium ibi terminatum fuisse, & damnato fure, receptaque pecunia sublata in simplum videri furti quæstionem sublatam; maxime si non solum fur restituere rem furtivam condemnatus esset, sed etiam si aliquid amplius à Judice constitutum passus fuisset; si verò solum ad restitutionem rei condemnaretur, nulla alia pæna constituta, intelligendum etiam quæstionem furti sublatam esse: hæcenus Jurisconsultus.

21 Ex hoc *text.* benè probatur assertio nostra, de qua *cogit. precedenti num....* dum ibi asserimus, quòd si fur accusatus fuerit ad dupli, seu quadrupli pænam; ad corporalem accusari non poterit, electa namque una, tollitur & altera; quia ex eo, quòd fur aliqua pæna punitur, furti quæstio extincta remanet, ut prædicta lex jubet, & licet punitus non sit, sufficit, quòd in periculum ipsius pæna deducetur, ut ipsemet *text.* iterum jussit.

22 Deindè ex prædicto *text.* diffi-

cultas alia apparet in eo consistens, quòd si deducens furem ad Judicem cum re furto ablata, videtur rei persecutionem eligere; quæ quidè persecutio de re familiari est; quomodo actio furti sublata remanet? Deindè alia difficultas datur: si solum actum fuit ad rem persequendam, quomodo condemnatio ad pænam corporalem sequi poterat?

Has duas difficultates agnoscit Bart. in *d. l. interdum §. qui furem n. 3. & 4. cum seqq.* licet primam alio modo concipiat, & se remittat ad per eum dicenda *ad l. 2. §. 1. ff. vi bonor. raptor.* ubi hanc legem non conciliat; ad secundam verò difficultatem, quam etiam alio modo concipit, nempe, quomodo Præfectus Vigilum, qui tantum de causis criminalibus cognoscere potest, *l. 3. §. 1. ff. de offic. Præfect. Vigil.* de re civili cognoscere valeret, ad quod respondet, Judicem criminalem de causa civili descendente ex eodem facto, de quo ipsum criminaliter cognoscere posse ex causæ eventu, seu accessorie cognitionem de civili quæstione habere.

Undè libellus in hoc casu principaliter porrigitur ad reum criminaliter puniendum, & in consequentiam seu per officium Judicis ad condemnationem, seu persecutionem rei familiaris; itaque procedit *dict. §. qui furem* secundum Bart. quem sequor ex *Ord. in 3. tit. 64. §. 1.*

Et

25 Et faciunt pro prædicta responsione verba in d. §. qui furem ibi: *Eo ipso, quod in periculum maioris pænæ deductus est.* Ex quibus verbis benè colligitur, furem etiam ad pænam corporalem accusatum fuisse; ut glos. ibi, dict. verbo pænâ-ibidem-corporalis, quæ est gravior.

26 Quid autem respondendum erit ad verba ipsiusmet §. qui furem, ibi: *Existimandus est eligisse viam, qua rem persequeretur?* Respondeo ex dictis cogitat. præcedenti num... & n.. furem dupliciter accusari posse; primò scilicet ad dupli, seu quadrupli pænam, vel secundò ad pænam corporalem.

27 Deindè dominus intentare potest adversus furem actionem, quam (si fingere verba liceret) persecutoriam diceremus, quæ est reivendicatio, licet namque conditio furtiva rei persecutionem contineat, datur etiam, si ipse fur non possideat ad hoc, ut æstimationem præstet, quod est simplum; undè ad rem persequendam, imò reivendicationem adaptatur.

28 Dominus de quo in dict. §. qui furem, furem ipsum cum re furata fugientem invenit, & capiens eum autoritate propria, eundem ad Judicem deduxit, accusans ipsummet furem, ut puniretur, simulque rem restitueret, ex qua petendi forma videtur rei persecutionem eligere, hoc est, actionem reivendicationis, quia etiam ratione ipsius rei corporeæ fu-

rem propria autoritate cepit, nolens, ut eam fur absconderet, neque confidens, quod postea adversus eum agere conditione furtiva potuisset; ex quibus, cum rem surreptam solum petivisset, & reum puniri maiori pænâ, scilicet, corporali, dupli, seu quadrupli pænâ, locum non habet, quia sublata fuit per petitionem corporalis pænæ; undè restituta re surrepta, omnis furti actio extincta remanet.

Ex quibus, verba ex dict. §. qui furem, ibi: *In simplum videtur furti quæstio sublata,* sermonem clarum habent, hoc modo, ex eo, quòd accusans reum corporaliter puniri petivit, non habet locum dupli, seu quadrupli pænâ, quæ extinguitur corporali petita; & ex eo, quòd accusans rem ipsam corpoream restitui petit, extinguitur quæstio furti quoad æstimationem, seu in simplum per restitutionem, ipsiusmet rei speciatim factam.

Ex hac responsione, & ex responsione Bart. supra secutæ sedantur difficultates, de quibus supra n. 20. sed nobiscum pugnat, ex eo, quòd corporalis, seu criminalis datur, ut ex verbis, ibi: *Sed & si nihil amplius, quam furtivam rem restituere iussus fuerit, nec amplius aliquid in eum Judex constituerit &c.* Ergo dicendum videtur quòd licet reus ex crimine non condemnatur, civiliter tamen condemnari possit.

Instantia probatur ex DD. re-
latis 31

latis per *Farinac. d. q. i. n. 65. in fine*, ubi cum *Boss.* respondet distinguens, quando, scilicet, causa civilis principaliter intentata fuit coram criminali Iudice, & quando accessorie cum criminali: itaut in primo casu condemnatio sequi possit absque eo, quòd de delicto constet; in secundo verò casu, quin constet de delicto, condemnatio ad civile sequi non debet, aitque *ipse Farin.* hanc distinctionem verissimam esse, sed ego dico falsissimam; ex eo, quod verissimum est, actionem civilem non posse proponi principaliter, & per se, coram criminali Iudice, ut supra stabilitum manet.

32 Et ad *text. in d. l. §. qui furem* respondeo, aliud esse reum non condemnare, ex eo, quod de delicto non constat; aliud condemnationem omittere propter delinquentis ætatem, vel alium similem respectum, ut supra diximus, & tenet *Cabal. cas. 82. sub num. 15. Thor. in comp. p. 3. def. sect. 1. verbo delinquens. Scac. de re iudicat. q. 19. n. 70. Rovit. decis. 68. n. 18. Merlin. contr. tom. 1. cap. 19. n. 24. cum aliis Cortiad. decis. 35. tom. 1. n. 21.*

33 Itaut, quando non datur condemnatio propter id, quòd de delicto non constat, neque etiam civilis condemnatio sequi possit; si condemnatio verò omittitur propter aliud motivum, sed de delicto constat, benè sequi poterit condemnatio civilis absque criminali.

Undè venit, quòd licet in *34 text. in d. l. §. qui furem*, criminalis condemnatio omiteretur, non ex eo contigit, propter quod non constabat de delicto, quia de eo planè constabat, ex eo, quòd fur fuit cum re furto ablata deprehensus, sed propter alium respectum criminalis condemnatio omitti poterat, quo casu condemnatio civilis ad restitutionem rei locum habere valeret.

Undè quatenus asserimus, *35* reum absolvi à crimine non posse, & civiliter condemnari, intelligendum erit, quando propter defectum probationis criminis, condemnatio criminalis sequi non potest; si verò alio respectu omittatur, tunc benè sequi poterit civilis condemnatio, absque eo, quòd criminalis detur; ut probatur doctrina *Crescent.* relata per *Farin. d. q. i. sub n. 65. ibi: Veritas est quòd Iudex criminalis nunquam potest reum civiliter condemnare, nisi de convicto de delicto, quanvis benè possit criminalem condemnationem omittere. Farinac. lib. 1. conf. 11. num. 98. & conf. 69. n. 2. & lib. 2. conf. 176. n. 15. alios videbis apud Cortiad. tom. 1. dict. decis. 35. num. 24. & alios apud Sabel. tom. 1. §. Absolutio, n. 33. supra citatos.*

An autem hæc à nobis supra *36* resoluta de jure communi, procedant etiam de jure nostro Regio, præsentis quæstionis est, & vide-
tur

34 tur dicendum, quod non, ex eo, quia omnes ferè Judices nostri Regni simul jurisdictionem criminalẽ, atque civilem habent: ergo cum de aliquo crimine cognoscant, si sufficiens probatio ad pœnam criminalem non inveniant, saltem ad civile interesse condemnare possunt, quia utramque jurisdictionem tenent.

35 37 Et probatur ex doctrina *Bart. ad text. in dict. l. interdum §. qui furem, de furt. num. 3.* ubi loquens de Præsede, apud quem fur, de quo supra locuti sumus, deductus fuit, & ex eo, quòd ipse Præsides cognitionem civilem, & criminalem habet, dicit ipse *Bart.* dubitationem non dari posse, ut Præsides furem ad restitutionem rei ablatae condemnaret.

38 Deindè probatur ex doctrina *Guasim. supr. defens. I. cap. 12. sub num. 4.* quatenus ibi tenet, Judicem utramque jurisdictionem habentẽ de causa civili principaliter cognoscere posse, etiam si super delicto non pronuntiaret.

39 Tandem probatur *ex Ord. lib. 3. tit. 63.* ubi judicari jubetur secundum processus veritatem, ejus erroribus non obstantibus.

6 80 Prædictis vero non obstantibus, omnia supra à nobis resoluta etiam de jure nostro Regio servanda sunt; licet namque omnes fere Judices cognitionem habeant, in criminalibus attamen, appellare te-

nentur pro Justitiæ parte ad Senatum Supremum Portuensem, seu Supplicationis, (ut vocatur,) Domum, ubi Judices sunt separati ad decidendas solummodò causas criminales *ex Ord. lib. I. tit. 11.* quod sufficit, ut quæstioni nostræ locus sit, cum etiam Judex appellationis deputatus super causis criminalibus, cognoscere non potest super appellatione à sententia lata in causa criminali civiliter, & ad pœnam pecuniariam agitata. *Altimar. dict. q. 8. seu 169. n. 15.* ultra quod in hac Ulyssiponensi Curia Judices civiles, & criminales inter se distincti sunt, unde condemnatio civilis locum non habet, quando de crimine non constat, quia cum principale non subsistat, neque etiam accessorium.

Ad primum igitur, & tertium 41 argumentum respondeo, quòd Judex licet criminalis, & simul civilis de utroque cognoscere possit; attamen quando de actione civili cumulata cum criminali cognoscit, de illa tanquàm de accessorio cognitionem habet; ideo cum principale non subsistit, ergo &c.

Ad secundum argumentum 42 respondeo, quòd licet secundum actorum veritatem, sine attentione ad processus errorem, judicandum sit, hoc tantum habet locum, quando erroris cardo circa processus solemnitatis vertitur, non verò quando circa actionem, ut probatur *ex Ord. in 3. tit. 63. §. 6.* de qua Senator

nator *Soufa decis.* 58.

43 Ex dictis perspecuitatis gratia, tres casus mente concipio, ad quos supra à nobis resoluta deduco.

Casus primus, quando de delicto constat, licet condemnatio criminalis sequi non possit propter ætatem, vel simile aliud, præter probationis defectum Judex poterit reum condemnare ad interesse civile ex dictis supra à n. 13. si vero de delicto non constat, reus non solum à crimine absolvi debet, sed etiam ab interesse civili ex supradictis; & tenent citati supra num. 8.

44 Secundus casus, quando de facto crimini dato constat, quod criminis naturam numquam induisse videatur, sed ex eo reus obligatus est ad aliquod interesse civile; vel si saltem probatio sufficiens ad probationem, condemnationem resultat, non poterit similiter à crimine reus absolvi, & ad civile condemnari: sed relinqui debet jus illæsum actori ad prosequendum suum interesse civile in processu separato, ut supra judicatum ostendimus *cogitat. precedent. n...* ex quo præjudicium supra consideratum num... cessat.

45 Tertius casus, si aliquis de furto accusetur, quia penes se rem furto surreptam habet, & se nullius sibi conscium culpæ ostendit, probans, rem ab aliquo emisse, vel alio justo titulo habuisse, absolvendus venit non solum à crimine, sed

etiam à restitutione rei in ipso criminali processu, quia in hoc casu accusator tantummodò rei vendicationis actionem habebat, ex eo, quòd adversus hunc tertium possessorem conditionem furtivam exercere nequibat, quare cum solum hac conditione furtiva accessorie ad cumulationem actionis criminalis usus esset, principali non subsistente, hoc est, non habente locum accusatione, etiam non habet accessorium, hoc est, conditio furtiva, ideo accusatori solum jus illæsum relinquendum est ad rem persequendam in separato processu actione competenti, ac proinde cessat præjudicium, de quo num...

Et ex dictis *cogitation. hac*, 46 & *precedenti* evanescit argumentum, de quo *cogitat. 25. num...* ad quod respondere promisi *num. fin. in cogit. 26.* ubi non potui, quare pro responsione accipe prædictum argumentum non esse verum, ut *cogit. 25. vidisti*, & in hac colligi potest.

COGITATIO XXVIII.

Quid actor in actione rei vendicationis pro furto probare debeat, & de intellectu *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 3.*

SUMMARIUM.

- 1 Ratio disputationis redditur.
- 2 Quæstio augetur.

3 Di-

- 3 *Diſtio. & copulæ concuſum deſiderat.*
- 4 *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 3. de qua actio-
ne loquatur?*
- 6 *Reſolvitur quæſtio. & nn. ſeqq.*
- 9 *Ex una cauſa agens, & aliam pro-
bans obtinere nequit.*
- 10 *Cauſa in Judicium deducta neceſſa-
rio attendi debet.*
- 11 *Qua deſiciente reus abſolvitur ex
obſervatione Judicii.*
- 12 *Actor tantum cauſam à ſe expreſ-
ſam deducere viſus eſt.*
- 13 *Agens ex teſtamento, & ex codicil-
lis probans, vel ab inteſtato, ſeu
econverſo, obtinere nequit.*
- 14 *Dato errore circa actorem ceſſat
æquitas ut veritate inſpecta judi-
cari poſſit.*
- 15 *Ad rem agens ſe metum paſſum
ſuiſſe allegans, metum illatum
probare tenetur.*
- 16 *A quo illatum oſtendere non tene-
tur; ita ad rem furatam agens.*
- 17 *Inventis addere facile eſt.*

I N Imis otioſa præſens quæſtio videretur, niſi ad eam attingendam, quaſi aurem velli, eſſent Ord. verba ſequenti n. expendenda: erat enim (ſi illa non obſtarent,) per quam expedita reſponſio; nempè duo eſſe neceſſario, probanda, poſſeſſionem ſcilicet, ex parte rei, ex parte vero actoris dominium.

2 Sed adverſus prædictam reſponſionem fortiter pugnat Ord. in 3. tit. 44. §. 3. ibi: Onde o Author principal provar a cauſa de manda da ſer ſua, e que lbe foy furtada, ſer lbe-há entregue, ideſt, ubi actor rem eſſe ſuam, & ei ſurreptam probaverit, res ipſa ei tradenda erit;

ergò licet actor in caſu dictæ Ord. dominium rei probet, obtinere non poterit abſque eo, quòd furtum probatum doceat.

Hæc namque duo lex con- 3
junctim requirit per copulativã, & quæ concuſum copulæ poſtulat. ex l. ſi mihi, & Titio. ff. de verbor. ſignificat. & in l. reos. §. cum in tabulis ff. de duobus reis, & l. ſi hæredi plures. ff. de cond. inſtit. notant Jaſ. in l. 1. n. 3. & ſeqq. ff. de juſt. & jur. Felin. in cap. 2. n. 32. in verbo copula de reſcript. Dec. conſ. 89. n. 2. & conſ. 417. n. 1. & cõſ. 433. n. 6. Nat. conſ. 573. n. 14. tom. 4. Paris. conſ. 95. n. 6. vol. 1. & conſ. 63. n. 14. vol. 1. Teſaur. deciſ. 189. n. 1. Guidop. deciſ. 527. n. 1. & ſingul. 309. n. 1. 2. & 4. Rocc. de jur. patronat. verbo ipſe, vel is, n. 48. & ſeqq. Moron. in tr. de pac. q. 447. n. 1. Achar. Rbegien q. 9. n. 6. in 1. p. Mand. in gloſ. facult. §. ac etiam in verbo. pro tempore pag. 247. column. 1. Rocc. de viſit. verbo, & is, pag. 234. Plot. de in lit. jurand. §. 6. n. 33. Menoch. conſ. 56. n. 95. Brun. à Sole in loc. cõmun. verbo. copula 2. Marc. Anton. Bard. de tempor. util. & contin. cap. 19. num. 16. Rot. deciſ. 115. num. 8. part. 1. diverſ. Aym. in conſuetud. Alban. tit. 1. art. 4. n. 7. fol. 62. Dionys. Paul. de vera quatuor Patriarchalium ſed. erect. cap. 5. n. 45. Cened. d. ſing. 50. num. 8. Rebuſ. in comment. ad l. conjunctio- nem 29. verſ. 1. intellige. ff. de verbor. ſignificat. pag. mihi 168. cum

aliis *August. Barb. d. 110. n. 9.*

4 Augetur objectio ex dictis à nobis supra cogit. 25. ubi asserimus *Ord. d. tit. §. 1.* procedere, quando de furto civiliter agitur, hocque supposito, tanquam vero, magis augetur objectum, quia de modo civili, & actione reivendicationis in nostro §. 3. agitur; si namque de criminali actione ageretur, facile quidem negotium esset.

5 Quid igitur, amicè lector, dicendum? Delenda ne conjunctio *an-pro-vel-* sumenda est? neutrum ex his mihi placet, undè quo me vertam, nec satis scio, nec si sciam, dicere auserim, cum viderim alium me sapientiozem Harpocratis sibi hac in re naturam assumpsisse.

6 Sed dicendum puto, quod ut actor in hac actione obtineat in terminis *Ord. dict. §. 3.* probare debet non solum ex parte sua dominium, sed etiam furtum esse sibi factum, prout disponit Legislator.

7 Dominium ex parte sua, & possessionem ex parte Rei, natura actionis probare tenetur.

8 Et furtum etiam tenetur probare, quia hanc causam ad inficiendam Rei possessionem allegavit, ut constat ex §. 1. *nostræ Ord. ibi: Dicendo, que lbe fora furtada, idest, dicens, ei surreptam fuisse.*

9 Quare hancmet causam furci probare debet, aliàs causa cadet; allegata namque una causa, & alia probata, licet in hac jus habere ap-

pareat, obtinere non potest. *l. non possumus 7. ff. si pars heredit. petat. l. habebat in princip. ff. de instit. act. l. quidam. ff. de in rem vers. l. 30. ff. de pact. dotalib. cap. Abbate. de re judicat. Bart. in l. 1. §. illud autem vers. dum tamen ff. de aqua quotidiana estivo. Surd. cons. 12. n. 21. Afflic. decis. 60. n. 3. & 4. cum aliis Urceol. cons. for. cap. 43. n. 1. noviter Hontalb. de jur. supervenient. tom. 1. q. 3. n. 15. 16. & 74. & q. 5. n. 12.*

Præcisè namque attendi debet causa, & qualitas, ex qua quis egit, & in Judicium adduxit adversarium. *l. filius 42. ff. de bon. libert. l. si pater. §. qui duos ff. de adoptionib. l. debitor §. fin. ff. ad Tribel. & alii, cum quibus Salgad. de libert. beneficior. art. 10. sub tit. 20. Peg. de act. t. 3. cap. 22. num. 72. in fin. & seqq.*

Unde reus ab observatione Judicii absolvi debet, reservato jure ad agendum in alio processu, ut cum *Ursill. ad Afflic. dict. decis. 60. in fin. ait idem Urceol. supra n. 12.*

Actor autem unam causam exprimens, illam tantum in Judicium deducere videtur, *l. fin. cod. de annal. except. idem Urceol. supr. n. 13.*

Ideo ex testamento agens, licet ex codicillis actionem probasset, non obtinebit; ut ex *Cravet. cons. 80. num. 17. ait idem Urceol. num. 16. & si ex testamento ab intestato probet, succumbet. Alex. in l. si ita stipula-*

stipulatur. §. Chrisogonus ff. de verbor. obligat. Marant. in l. Is potest. ff. de acquirend. heredit. à num. 191. Magon. decis. for. 2. num. 31. decis. 10. à num. 4. decis. 140. num. 21. & decis. 117. à num. 50. Sabell. d. n. 9. in princip. consonat. Baldus cons. 451. in princ. lib. 3. Tusch. lit. A. concl. 243. n. 53. cum aliis Hontalb. d. q. 5. n. 16.

14 Resolutio nostra probatur ex Ordin. lib. 3. tit. 63. §. fin. de qua videndus Senator Sous. decis. 58. cujus doctrina pro nobis facit, ex qua responsio præstari possit, si argumentum fieret de judicando pro veritate inspecta, hæc namque æquitas locum non habet, quando in actione error intervenerit.

15 Probatur nostræ cogitationis resolutio ex l. 14. §. in hac actione ff. de eo, quod met. caus. ubi metum passus actione reali agens adversus illum, qui metum non incussit, tenetur probare metum sibi esse illatum: ergo similiter agens in casu furti, actione reivendicationis furtum allegans, id probare tenetur, poterat namque non allegare, nec ad hanc causam se restringere, nec reum in sua possessione inficere.

16 Non tenetur tamen speciatim furem ostendere, sicut metum patiens metum inferentem demonstrare non tenetur, ex text. in dict. §. hac actione.

17 Hæc dixisse in hac re mihi sufficiat, tu vero adde, quia facile est inventis.

COGITATIO XXIX.

An laudatio mediata, vel immediata fieri debeat? ad Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1.

SUMMARIUM.

- 1 Questio proposita negativè resolvitur.
- 2 Evictionis actio personalis est, sed heredibus, & in heredes datur.
- 3 Actio personalis quando adversus tertium? Remissivè.
- 4 Laudatio pro evictione per saltum fieri nequit.
- 5 Primus venditor de evictione non tenetur, nisi laudatus fuerit.
- 6 Laudatus pro evictione conservanda alium laudare poterit.
- 7 Ultimus emptor, ut regressum habeat, tantum suum venditorem laudare tenetur.
- 8 Aliquando emptor authorem sui authoris laudare potest. & n. 9. & n. 14. & 15.
- 9 Cessio actionis pro evictione quando fieri possit? & n. 10.
- 10 Donator an de evictione tentatur? & n. seqq.
- 12 Legatarius an authorem testatoris laudari possit? & n. 13.
- 16 An ratione hypothecæ pro evictione adversus tertios agi possit? & nn. seqq.
- 19 Primus emptor ratione hypothecæ conventus adversus posteriores regressum habet, si ei actiones cessæ fuerint.
- 20 Quando ad id cessio opus non sit?
- 21 Creditor pignus vendens de evictione non tenetur.
- 22 Si nomine alterius emptio facta sit, ipse laudandus pro evictione erit.

I CUM Titius ob rem sibi à Seio venditam conventus esset, voluit statim authorē laudare Sempronium, primum venditorem, à quo res ipsa Seio vendita fuerat; dubitatumque fuit, an ita laudare permitteretur, quod negando resolvendum est in casu evictionis *ex l. sed & si post mortem 23. l. si res 59. ff. de evict. & probatur ex Ordin. lib. 3. tit. 44. §. 1. in verbis ibi: E se esse nomeado por author nomear outro, idest, & si laudatus author alterum nominaverit tenent Surd. lib. 1. conf. 19. num. 32. Peregrin. decis. 89. n. 3. Gregor. Lop. in l. 32. tit. 5. p. 5. glos. 4. Bertaz. de clausul. clausul. 27. glos. 1. n. 1. Gom. var. cap. 2. n. 46. Marant. de ordin. judic. p. 6. membr. 5. art. 9. Cald. Pereir. de empt. & vendit. cap. 31. n. 67. Barb. in l. venditor. ff. jud. n. 14. & 15. eum multis Gusm. de evict. q. 11. num. 5. Burgund. de evict. cap. 63. num. 5. ex Glos. in l. si pro re §. si pro evictione verbo agere ff. de evict. Bart. & Baldus ibi. Aretin. in §. actionum autem n. 18. in fin. Inst. de act. & videtur esse text. expressum in l. si res, quam ff. evict. Pereir. cap. 31. n. 67. Gom. 2. tom. variar. cap. 2. n. 46. in princip. Bertazol. claus. 27. glos. 1. ante n. 1. Marant. de ordin. judiciar. p. 6. membr. 5. n. 9. Caballtn. §. 3. n. 153. Tusch. lib. E. concl. 353. n. 5. 6. & 7. Barb. in l. venditor n. 13. ff. de Judic. Peregrin. decis. 80. n. 13. Cornaz. decis. lucen. 212. n. 1. Caesar*

Manent. decis. Mant. 21. n. 15. Gusman. de evict. q. 11. à n. 2. cum aliis Hermosill. in l. 32. tom. 2. tit. 5. glos. 4. n. 28. novissimè Leuren. ad jus canonic. tom. 3. q. 305. & q. 477. sub n. 2. pag. 319.

Et ratio hujus certissimæ conclusionis in eo consistit, quia actio de evictione personalis est, descendensque ex contractu, ideo tantum personas obligatas, & suos hæredes tenet, & de uno ad alium non transit, Burgund. supra, Gusman d. q. 10. n. 4. & omnes supra citati.

Siquis autem scire desiderat quando personalis actio contra tertium possessorem dari possit? interim videat Gusm. sup. n. 17. Unde ad hoc ut primus venditor de evictione teneatur, denuntiatio fieri non debet per saltum, seu mediatè, sed gradatim, & immediatè (uti dicitur,) & ita ultimus emptor laudabit suum venditorem, & hic suum, & sic de cæteris.

In tantum, ut si primus venditor tempore laudatus non fuerit, de evictione non tenetur. Glos. ad legem pro re §. 1. verbo agere ff. de evictione Gusman. supra n. 1. ubi plurimos DD. Caballin. §. 3. num. 143. Tusch. concl. 353. num. 7. cum aliis Hermosil. ubi supra n. 32.

Ex quo, si laudatus ad judiciū venerit alium vocans audiendus erit, & sic usque in infinitum, ut probat dict. Ord. supra.

Ut tamen ultimus emptor regressum

gressum habeat adversus venditorem suum sufficit, ut eum laudet.

8 Limitatur tamen primò nostra conclusio, de qua *num. 1.* eo casu, quando venditor, seu donator, vel quilibet alius dominium transferens in ipso instrumento simul omnes actiones competentes, & competituras occasione ipsius rei cedit, constituendo procuratorem in rem suam, vel si solum actionem de evictione cesserit. *l. si res quam ff. de evict. Bart. ad leg. si pro re §. si pro evictione. ff. eod. tit. num. 3. cum plurib. Gusm. de evict. sup. num. 1. vers. si tamen, & num. 14. vers. caterum; Burgund. supra num. 1. Gom. ubi supra vers. tamen notabiliter intellige; Caballin. Bartazol. num. 1. Barb. n. 14. Tusch. n. 7. & Giurb. n. 5. ubi supr. Alex. cons. 67. col. 1. vol. 1. Dec. cons. 74. n. 1. vers. iste tamen circuitus; Surd. cons. 17. n. 32. Pereir. de empt. cap. 31. n. 61. vers. secundo intellige; Gam. decis. 208. Muta decis. 59. n. 23. Gusm. n. 15. ubi supr. cum aliis Hermosill. d. glos. 4. n. 29. vers. limita 1. noviter Leuren. in jus canonic. tom. 3. q. 305. in fine, quo casu poterit emptor statim authorẽ sui authoris laudare immediatè.*

9 Cum declaratione tamen procedit limitatio supra, facta differentia inter titulum onerosum, & titulum lucrativum, (ut dicitur à Jurisconsultis;) eo nempe in casu, quo res titulo oneroso acquiritur, venditor v.g. quocumque tempore ces-

sionem facere potest, quia venditor semper de evictione obligatus remanet, quando verò res titulo lucrativo acquiritur per donationem, v.g. cum donator de evictione obligatus non est; ut tenet *Bart. ad text. in dict. l. si pro re. §. si pro evict. num. 2.* cessio fieri debet in ipso donationis contractu, post donationem nãque factam actio de evictione amissa est. *l. Julian. 131. §. qui fundum ff. de verbor. obligat. l. si is, qui 40. ff. de evict.* hanc distinctionem tenet *Burgund. supra num. 3.* ubi limitat, nisi donatio, (ut ficto verbo perspicuitatis causa utar,) sit remuneratoria, vel donator se de evictione obligavit.

An donator teneatur de evi- **II**
 ctione, quæstio est apud multos DD. agitata, pluresque distingunt, an à promissione, vel à traditione incipiat, affirmativè resolventes in primo casu, negativè in secundo; ut videre est apud *Portug. tom. 1. lib. 1. cap. 3. à num. 42. l. Aristo. §. fin. ff. de donat. l. 2. cod. de evict. Rot. decis. 690. num. 4. part. 4. divers. Gusman. de evict. q. 25. Mangil. q. 68. 69. Arumeus decis. 6. n. 12. Torre. de pact. lib. 2. cap. 37. num. 14. 117. Staib. resp. 111. n. 26. Passerell. lib. 2. q. 9. Olea de cess. jur. tit. 7. q. 2. n. 29. Amaya l. 1. cod. de jur. Fisc. n. 18. Hermosill. l. 32. tit. 5. p. 1. glos. 1. ex n. 65. post multos Aylon ad Gom. lib. 2. cap. 2. n. 36. Capon. tom. 5. decis. 331. Ricc. colect. 1030. Royas de incom-*

incompatibilit. p. 5. cap. 6. à n. 60. Solors. de jur. Indiar. tom. 2. lib. 2. cap. 80. & lib. 3. polit. cap. 11. Ciroc. decis. 32. disc. 32. n. 26. Sabel. §. evictio n. 12. Cancer. var. lib. 1. cap. 8. n. 112. Cald. de empt. cap. 31. num. 41. Cardin. de Luc. de donat. decis. 51. & seqq. decis. 58. n. 2. & seqq. Gob. conf. 59. n. 42. Cutell. de donat. decis. 1. specul. 21. Passarell. lib. 2. q. 9. Burg. de evict. q. 16. cum aliis Altim. de nullit. contract. rubr. 1. p. 3. q. 32. n. 738. Bart. & alii in d. l. fin. Peregr. decis. 94. n. 5. Viv. opinion. 214. Trentacinq. var. tit. de donat. resolut. 2. Gratian. cap. 657. n. 47. & seqq. cap. 955. n. 40. & seqq. Sabell. §. evictio n. 12. §. donatio n. 51. Tusch. lit. D. conclus. 645. Add. ad Ludovis. decis. 340. n. 13. Cardin. de Luc. d. decis. 52. n. 2. Molignan. alterc. 55. n. 24. P. Boss. de dot. cap. 17. n. 16. Portug. de donat. supra lib. 3. cap. 3. n. 42. & seqq. Olea de cess. jur. tit. 7. quest. 2. n. 20. Mantic. de tacit. lib. 13. tit. 4. n. 18. Mangil. d. q. 68. & 69. Passarell. dict. q. 9. n. 14. & seqq. Cald. de empt. cap. 31. n. 41. Gusman supra n. 3. & seqq. ubi n. 25. Reg. Revert. & Marin. decis. 433. cum aliis idem Altim. supra num. 739. quæ quidem distinctio mihi non placet ex his, quæ Burgund. de evict. cap. 16. quem vide, si casus occurrerit.

12 Sed adversus distinctionem nostram, de qua supra n. 9. obstat, quod legatarius titulo lucrativo rem legatam acquirit, & tamen denun-

ciare potest authorem testatoris hærede actionem cedente, ut constat ex dict. l. si res quam ff. de evict.

Sed respondetur, quod cessio 13 in prædicto casu fieri censetur ex voluntate testatoris; ut tenet cum Caball. de evict. Burgund. supr. cap. 63. num. 3. & pro facta judicatur in ipsa translatione.

Limitatur secundò nostra cō- 14 clusio principalis quando primus emptor hypothecas habuerit in omnibus bonis venditoris sui, etiam si in emptoris favorem actionibus cedatur, ut puta, Franciscus prædium à Petro emit, simulque cautionem pro evictione accepit; deinde Franciscus Antonio vendidit, omnia bona sua pro evictione obligans, in qua obligatione etiam illa cautio, qua obstrictus est Petrus, continetur, quo casu Antonius statim recta via, & immediatè laudare poterit Petrum authorem authoris sui. d. l. si res, quam ff. de evict. Immol. ad l. Julian. §. qui fundum ff. de evict. Burgund. d. cap. 63. n. 5.

Cum verò hodie prius debitor 15 principalis conveniri debeat, quam ad hypothecam deveniatur, Bart. & Immol. ad l. Julian. §. qui fundum ff. verbor. obligat. inter se pugnant, an in jure novissimo locum habeat prædicta limitatio; Immol. affirmat, Bart. vero negat, quem sequor, cogente Ord. lib. 3. tit. 64. & de jure novissimo verior opinio mihi videtur.

Hic

16 Hic casus singularis occurrit, qui in praxim multoties evenire potest, scilicet, emi aliquod prædium, & venditor pro evictione, & pro libertate ipsius prædii omnia bona sua mihi obligavit cum hypotheca, forma solita, venditor ipse postea alia bona sua alienavit, deinde convenior propter fundum, vel ratione domini, vel ratione hypothecæ, & adversus venditorem, propter ipsius inopiam, regressum habere nequeo, quo casu adversus posteriores emptores agere possum, ut cum pluribus tenet optime *Urceol. cons. forens. tom. I. cap. 25. per tot.* à quo aliqua mutuans aperiam.

17 In primis, quòd emptor in prædicto casu solum laudare venditorem tenetur, laudatio namque pignoris possessori necessaria non est; tener *Urceol. supr. n. I.*

18 Secundò, est in potestate emptoris agere adversus quemlibet posteriorem emptorem insolidum, probat *Urceol. supra n. 36. cum l. creditoris arbitrio 8. ff. de distrabend. pignorib. Cyriac. contrav. 320. num. 9. & 10. Surd. decis. 44. n. 6. Fontanel. de pact. nupt. claus. 4. glos. 18. p. 2. n. 52. Salgad. in labyrinth. credit. I. p. cap. 17. n. 16. & seqq.*

19 Tertiò, emptor conventus à primo emptore, de quo *num. 16.* adversus posteriores emptores etiã agere, cum in sui favorem actionibus cessum fit, per primum emptorem, & si conventus ultimus emp-

tor est, totum damnum sentire debet; *l. siquis habens creditores ff. qui, & à quibus. Urceol. supra n. 37.*

Quartò, si actor conventus 20 habet etiam hypothecam absque cessione, agere adversus posteriores emptores poterit. *Urceol. supra de quo vide Olea tit. 5. q. 5. n. 27. Salgad. supra, & part. 3. cap. 14. à num. 19.*

Limitatur tertio, quando cre- 21 ditor jure creditoris pignus vendit, quia tunc de evictione non tenetur per viam regulæ. *text. in l. periculum. ubi notant. Gloss. Bart. & Salicet. ff. de pign. in tit. cod. credit. evict. pign. non debere, l. cum ea conditione. §. I. ff. de evict. Natl. concl. 38. Cavall. §. 5. n. 37. de pignorib. Ferrar. in prax. in actione hypothecar. in verb. satisfacere n. 5. Gratian. decis. 175. à n. I. ut cum aliis tenet Gusm. de evict. q. 34. n. 3. Leuren. in jus canonic. q. 477. tom. 3. sub n. 2. & constat ex tot. tit. cod. de evict. pign. l. 10. §. I. ff. de distrabend. pign. Cardos. in prax. verbo emptio n. 25. de qua regula cum suis limitationibus videndus idem Gusm. d. q. per tot. Schytin. de jur. offerend. part. I. cap. 3. sect. 3. n. 5.*

Undè in prædicto casu, & 22 aliis, de quibus *Cardos. supra* laudari debet dominus rei venditæ, cujus nomine venditio celebrata fuit, & non creditor, seu alius quicumque rem alterius nomine distra-

COGITATIO XXX.

An ad Judicium laudatus defensionem causæ, adversario invicto, suscipere valeat, itaut reus principalis ab instantia absolvatur? ad intellectum Ord. in 3. tit. 44. §. 1. & tit. 45. §. 6. 7. & 8.

SUMMARIUM.

- 1 Ad quæstionem propositam affirmative Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1. affertur.
- 2 Pro solutione tres casus dantur. & nn. seqq.
- 6 Laudatus in authorem admittendus erit, etiam adversario invito, ad hoc ut conventum adjuvet.
- 7 Quo in casu dispositio Ord. lib. 3. tit. 45. §. 8. cessat.
- 8 Uti procurator in rem suam, datis pignoribusque admitti potest, licet adversarius opponat. & n. 26. & seqq.
- 9 Quo in casu sententia adhuc in conventum profertur.
- 10 Sed limitantur dicta n. 8. data hypothese vid. d. tit. §. 8.
- 11 Ad hoc, ut reus conventus liberatus statim vadat, laudatus, invito adversario, non admittitur, & n. 25. & seqq.
- 12 Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1. intelligitur.
- 13 Lex sed & si §. item si rem ff. de pet. hæred. affertur, & nn. seqq.
- 14 Petrus Barbof. à Per. reprehensus defenditur, & n. 15. & n. 29.
- 17 Judicium particulare acquiescit, dum universale inest.
- 18 Emptor rei hereditariæ pro ea conventus, an exceptionem præjudicialem habeat? & n. seqq.
- 19 Proffessor hereditatis, ex ea aliquid vendens, an vero hæredi pro pretio teneatur?
- 22 Emptor ex persona venditoris exceptione uti potest, & quando? & nn. seqq.

AD quæstionem propositam affirmative respondendum esse videtur per Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1. in verbis ibi: *E se esse derradeiro vier a juizo, e mostrar, que bouve a causa do author, e demandador, será logo o reo principal, que primeiro foy de mandado, absoluto da demanda &c. idest, & si ultimus laudatus in Judicio comparuerit, & ostenderit, rem ab ipso auctore, & petitore habuisse, statim reus principalis, primo conventus, à Judicio absolutus erit.*

Ut autem veritas aperiatur, in hac materia tres casus distinguendi sunt: primus, quando venditor laudatus ad Judicium venit tanquam simplex defensor, seu adfistens ad reum defendendum, seu adjuvandum.

Secundus, quando tanquam procurator in rem suam propter proprium interesse venit.

Tertius vero casus, quando animo Judicium mutandi comparet, volens, ut reus dimittatur, & absolvatur.

Illos casus colligo ex doctrina Barb. ad l. si venditor. ff. de Judic. n. 106. ibi: *Infertur secundo, quod venditor comparens in Judicio ad defendendum emptorem juxta terminos hujus textus admittetur quidem tanquam simplex defensor, vel tanquam procurator in rem suam, propter proprium interesse, sed si* compa-

compareat animo mutandi Judiciū, ut demisso emptore, cum eo lis agitur &c. Deinde hos casus ex infra dicendis probo.

6 In primo igitur casu, nempe, quando adfistens tanquam simplex defensor ad juvandum emptorem venit, resolvendum est, quod admitti debet, etiam adversario invito, quilibet namque interesse in causa habens, eidem assistere potest; ut in terminis *Barb. sup. à n. 119. ex cap. 2. in fine, ut lite pendente lib. 6. glos. fin. in cap. 2. de procurat. in 6. glos. 2. in l. suspecta ff. de inofficios. testament. & constat ex Ord. lib. 3. tit. 20. in §. 31.* quare hujusmodi laudatus admittendus erit, eo modo, quo assistentes admittuntur, ut passim DD.

7 Quia cum in prædicto casu nec Judicium mutetur, nec obligatio innovetur, sed iurgium cum ipsomet possessore terminos percurrit, nullum præjudicium adversario generatur, ideò eo invito adfistens admittitur; neque hoc casu locum habebit *Ord. lib. 3. tit. 45. §. 8. tenet Paul. Castrens. ad text. in l. solutionem ff. de solut. & ad l. 1. cod. ubi in rem actio sub num. 5. cap. ult. ut lite pendente in 6. Innoc. & alii in cap. cum super ubi Felin. n. 15. de re judic. Angel. in l. si suspecta col. 2. ff. de inofficios. testam. Angel. Aret. in l. si pro lusorio ff. de appellat. Vant. de nullit. tit. quis possit dicere de nullit. n. 25. & allegati per Covarr. pract.*

cap. 13. n. 1. & 2. Gom. 2. tom. var. cap. 3. num. 39. vers. tamen intellige, Put. decis. 384. lib. 2. ubi idem firmat Honded. dict. conf. n. 12. Gail. lib. 1. observ. 71. n. 1. plures laudat Anan. conf. 97. n. 1. & 98. n. 1. Menoch. de arbitr. cap. 18. conf. 319. num. 14. & 488. num. 5. Cancer. variar. de tertio oppositore cap. 16. n. 5. Afflict. decis. 15. & 235. & ibi Ursil. Trentac. variar. tit. de Judic. resolut. 16. n. 8. & resolut. 17. n. 49. Surd. decis. 60. n. 6. & decis. 147. n. 6. & 335. n. 22. Marc. 23. num. 4. 164. n. 8. & decis. 161. p. 2. Cassador. decis. 1. tit. de except. Cavalcan. decis. 5. n. 22. 6. n. 6. p. 4. Azeved. in l. 3. tit. 8. lib. 4. recop. n. 16. & cum aliis Hermosill. l. 33. glos. 1. tit. 5. n. 5.

In secundo verò casu, quando venditor laudatus venit, vultque Judicium in se suscipere tanquam procurator in rem suam, resolvendum est, quòd datis pignoribus in forma juris, etiam invito adversario, admittetur. *Ord. lib. 3. d. tit. 45. §. 7.* multa jura apud *Barb. supra n. 112. & 113. Bart. conf. 219. Burgund. de evict. cap. 67. à n. 3. Senator Pereir. de man. Reg. cap. 32. n. 17.*

Et ratio est, quia etiam in hoc secundo casu principalis reus neque absolvitur, neque liberatur; imò potius sententia in eum profertur, & in re petita exequenda erit, tenent supra citati, & doctissimè *Bart. d. conf. 219.*

Resolutio tamen nostra in prædicto secundo casu, limitanda

Gg

erit

erit eo casu quo loquitur *d. Ord. d. tit. 45. §. 8.* tenet *Pereir. sup. d. n. 17.*

11 In tertio verò casu, quando laudatus ad Judicium tendit, ut actio in ipsum transferatur, reusque principalis liberatus evadat, non debet hoc modo admitti, adversario invito; ut probat *d. Ord. dict. tit. 45. §. 6. Barb. supra, n. 107. Bart. d. conf. 219. Idem Senator Pereir. loc. supra citat. Burgund. d. cap. 67. sub n. 4.*

12 Ex dictis datur verus intellectus ad *dict. Ord. tit. 43. §. 1.* ibi: *Serà logo o reo principal &c.* idest, *statim reus principalis absolutus erit &c.* quia intelligi debet, quando laudatus ad Judicium veniens, admissus fuit modo, de quo in tertio casu, consentiente tamen adversario, si verò admissus modo, de quo in primo, vel in secundo casu, vel si adversarius non consensisset, ut admitteretur modo, de quo in tertio casu; dispositio *prædict. Ordin.* intelligi debet post sententiam ut verba sequentia declarant, ibi: *Absoluta da demanda, e condemnado o author nas custas em dobro,* idest, *absolutus à Judicio, condemnato actore in duplices expensas;* quod quidem non sequitur, nisi in sententia, undè ad hoc tempus verbum illud statim referendum est.

13 Adversus tamen dicta in tertio casu, quatenùs ibi asseveramus, emptorem laudatum in se transferre actionem non posse, ut reus principalis statim absolvatur, adversa-

rio invito, insurgit *Barb. sup. num. 108. cum l. sed & si lege §. item si rem. ff. petit. heredit.* quasi contra hoc expressa.

*Senator tamen Pereir. de man. 14 Reg. d. cap. 32. n. 17. Barb. reprehendit ex eo, quòd dict. §. si rem nullo modo in terminis propositis loquatur, ego verò, & si Pereir. reprehendere non sum dignus, laudo tamen Barb. quia si aliquo casu dicta allegatio non bene transcripta fuit, hoc in detrimentum honoris *Barbos.* cedere nequit, fuit namque librarii error, quia in *prædict. l. sed & si lege* est *§. item si rem, 1. & §. item si res 12.* & hunc, & non illum *Barb.* allegare volebat, allegavisse que suppono, sed in transcribendo erratum; hoc igitur *Pereir.* sicut ego, examinare debebat.*

Utrùm autem *prædict. §. item si res* ad rem propositam faciat, aperienda ejus verba sunt, ibi: *Quid tamen si is, qui vendit, paratus sit ita defendere hereditatem, ut perinde, atque si possideret, conveniatur, incipit exceptio locum habere ex persona emptorem &c.* nunc desiderarem *Pereyr.* adhuc in vivis agentem, non solum ut ab animo reprehendendi desisteret, sed etiam, ut ad locum prædictum responderet.

Videtur mihi *Pereir.* ab his tanquàm mutus Hipparchion redditus fore: & ad prædictum *§. item* pro nostra virili respondebimus, quem *Bart.* difficilem verò intellectu

Et *Paul. Castr.* reputavit; obscurum tamen ob casum, ut infra figuratum: Quidam (inquit) alicujus hæreditatis bonæ fidei possessor erat, unamque rem hæreditariam vendit, cujus pretio locupletior factus non fuit, quia fortè pretium amisit; verus hæres adversus emptorem ad recuperandam rem venditam actionem intendit; igitur Jurisconsultus *in d. §. 8.* quærit, an emptor petitorum repellere possit per exceptionem, ne hæreditati præjudicium fiat.

17 Ad quod, perspicuitatis gratia sciendum est, quòd toties, quoties Judicium particulare universali præjudicium parit, in particulari supersederi debet. *l. si quis libertatem 7. ff. eod. tit. pet. hæredit.*

18 Undè quia reivindicatio Judicium particulare erat, dubitabatur *in prædict. §.* an supersederetur in illa actione propter præjudicium quæstionis circa hæreditatem movendæ; hac tamen ratione non obstante, Jurisconsultus respondit, posse verum hæredem Judicium particulare intentare, quia si venditor ex pretio locupletior factus non sit, non tenetur; *l. 26. d. l. sed & si §. consuluit, & seqq. dict. tit. ff. de petit. hæredit.* & cum teneatur, non speratur moveri quæstionem super pretio illius rei venditæ, ideò, quod non est, impedimentum præstare nequit; deinde etiam non speratur moveri quæstionem de hæreditate: Quia licèt venditor de pre-

tio teneatur, id restituere emptori debet, & ita verus hæres pretium prætere nequit, si rem consequatur; rem namque, & pretium simul habere non potest; uti considerat *Bart. ad d. §. sub n. 2.*

Ex quibus infertur, quòd verus hæres adversus emptorem rerum hæreditariarum reivindicacionem intentare potest, quando ipsæ res adhuc usu captæ non sunt, quin repellatur per exceptionem, nè præjudicium fiat quæstioni hæreditatis.

Quod etiam procedit, si bonæ fidei possessor sit factus locupletior, vel sit etiam malæ fidei, quia adhuc militant rationes supradictæ, & considerat *Paul. Castrens. ad §. item si res.* Verus tamen hæres in tribus casibus per emptorem conventum repellitur; primus quando emptor ad bonæ fidei possessorem regressum habet, & hujusmodi possessor locupletior factus non fuit, quo casu emptor uti poterit exceptione ex persona venditoris, ne conveniatur ultra quam facere possit: quia si emptor regressum habens contra bonæ fidei possessorem, condemnaretur; ipsemet bonæ fidei possessor saltem indirectè conveniretur, atque teneretur, quod jus non patitur; uti considerant *Bart. & Castrens. ad huncmet §.*

Hic obiter nota, quòd emptor uti potest exceptione ex persona venditoris; de quo est *text. in l.*

18. §. *paclum. ff. de pacl. l. emptori*
 28. *cod. de evict. quod intelligit Bart.*
supra sub n. 3. quando non compe-
tit ratione privilegii.
- 23 Secundus casus est, quando
 verus hæres prius adversus vendi-
 torem ad consequendum pretium
 egit, & fuit consecutus, ut tenet
Castrens. ad dict. §.
- 24 Consistit verò tertius casus,
 quando ipsemet venditor in Judicio
 comparet, & Judicium adversus se
 suscipere intendit, tunc namque
 emptor exceptionem habet, ut
 actor suus venditor conveniatur, ut
 constat ex verbis *dict. §. supra rela-*
tis, & ibi tenent Bart. & Castrens.
- 25 *Bart. in d. §. quæstionem nos-*
tram agnoscens, scilicet, an actor
cogatur in Judicium tertium admit-
tere, & cum eo litigare, se remittit
ad ea, quæ in l. liberto §. litem ff. de
negot. gest. ubi ait, quòd, quando
quis ad Judicium venit in defensio-
nem alterius, dicens, ut libellus
contra se, ac si possideret, concipi-
atur, hoc concedi non debeat, ni-
si conventus causam ab offerente
se liti habeat.
- 26 Hæc responsio *Bartol.* mihi
 placet eam intelligenti, quando cõ-
 parens in Judicio venit, non ut om-
 ninò reus absolvatur, sed ut Judi-
 cium contra ipsum venientem con-
 cipiatur, modo declarato in *Ord.*
hoc lib. dict. tit. 45. præd. §. 7. quo ca-
su, ut supra num. 8. actor tertium
venientem admittere tenetur.

Hæc mea intelligentia proba- 27
 tur ex doctrina *Paul. Castrens.* qui
 in *dict. §. si res, se remittens ad l. si*
actor malit. ff. de procurat. ubi post
 longam disputationem *sub n. 5. & 6.*
 duos casus distinguit, nempe, vel
 tertius tanquam simplex procurator,
 & defensor comparet, vel animo to-
 tum Judicium novandi, & reum li-
 berandi; itaut in primo casu actor
 tertium admittere teneatur, secus
 verò in secundo casu.

Undè jam ad *text. in d. §. item* 28
si res, respondeo, quòd ex verbis
ejusd. §. relatis non constat, emp-
torem statim liberatum fuisse, sed
solum ei exceptionem competere,
ut venditor conveniatur, quia hic
venditor se ad Judicium suscipien-
dum contulit, & solum admissus
fuit tanquam defensor, seu procu-
rator in forma prædict. Ord. tit. 45.
§. 7. non ut reus principalis statim
liberatus evadat, ut in §. 6. d. Ord.
quia hoc non tenetur actor invitus
pati, ut in d. §. 6. declaratur.

Quare venit explodenda res- 29
 ponsio, de qua *Barb. in l. venditor.*
108. cum seqq. quatenus ibi tenet
dict. §. item si res procedere, quan-
 do tertius ad Judicium nondum cæ-
 ptum venit, hoc namque verifimi-
 litudine destituitur, ex eo, quòd an-
 tequam venditor ad Judicium vo-
 cetur, emptor conveniri debet, ut
 bene considerat *Pereir. de man. Reg.*
d. cap. 32. n. 17. quem in hoc laudo,
 in reprehensione de mala, & proli-

7
 xa allegatione *Barbos.* minimè laudandum.

COGITATIO XXXI.

An ad Judicium laudatus sumere defensionem causæ teneatur? ad *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 2. & 45. §. 1. & 3.*

SUMMARIUM.

- 8
- 1 *Prima sententia asserens refertur. & n. 2. & sententia negans. n. 3.*
 - 2 *Venditor an ad sumptus, & litium expensas teneatur?*
 - 4 *Sententiam negantem sequitur Author.*
 - 5 *Prima sententia intelligitur.*
 - 6 *Quid quando venditor se pacto obligavit ad causam defendendam?*
- 1 **I**N quæstione proposita affirmantibus adhæret *Burgund. de evict. cap. 49. Leuren. in jus canonic. tom. 3. quæst. 301. n. 2.* sententiam probantes *ex text. in l. si plus 74. §. mota ff. de evict.* quam expressam dicunt, & venditorem cogi, & conveniri ad ipsam præstandam defensionem posse, aliàs de interesse teneri; licet namquè emptor causam persequi teneatur, hoc ei necesse est, ut evictionem habeat, non tamen, ut ad interesse agat propter defensionem non secutam.
- 2 Inter alios *DD. Bart. in l. 1. cod. de division. ipse Burgund. allegat,* sed *Bart. in d. loc.* de alia quæstione agit, nempe, an venditor ad sumptus, & litium expensas teneatur, li-

cet res non evicta sit, quia emptor vicit, & quòd teneatur affirmat *Barthol.* tenebatur namque emptorem defendere, & ex eo, quòd non defendit, ad interesse tenetur, sed ad hoc interesse consequendum emptor litem defendere debet.

Sententiam tamen negativã, scilicet, venditorem, seu quemlibet laudatum sumere defensionem causæ non teneri, probant *Tusch. conclus. 355. tom. 3. Raphael Cuman. cons. 29. circa finem, Bald. in l. 2. cod. de sentent. quæ sine cert. quant. Rebus. in l. un. cod. de sent. quæ pro eo, quod int. glos. subtilitatem. n. 9. cum aliis Gufm. de evict. q. 13. à n. 44. Paul. de Castr. ad l. venditores ff. de verbor. obligat. cum aliis, hanc sententiam refert *Leuren. supra,* & cum eam ultimo loco referat, eandem sequi videtur *Gutierr. de jurament. p. 1. cap. 61. n. 11. Gom. 2. var. cap. 2. n. 39. vers. item quod venditor, & ibi Aylon, Molin. disp. 38. Hermosil. ad l. 33. glos. 1. num. 1. tit. 5. p. 5.**

Hanc secundam sententiam sequendam arbitror, attenda *Ord. lib. 3. tit. 44. §. 1. ibi: E se esse derra deiro vier, idest, & si ipse ultimus venerit; & ex §. 2. ibi: Ou vindo naõ quizer, idest, aut veniens noluerit, & ex §. 3. ibi: Se quizerem vir defender, idest, si defendere venire voluerint, & ex tit. 45. §. 1. ibi: Elle o naõ queira defender, idest, ille eum defendere noluerit, & ex §. 3. ibi:*

4

3. ibi: *E naõ vindo o dito author, ou naõ o mandando defender, idest, & vocato non veniente, aut defendere eum non mandante.*

5 Undè ad contrariam sententiam respondendum est, quòd venditor emptorem defendere tenetur, sed non præcisè; undè ad hoc, ut ad interesse teneatur, emptor causam defendere debet, sicque procedit *d. l. si plus §. mota de evict.*

6 Eo tamen in casu, quo venditor in venditionis contractu se pacto expresso obligaret ad defendendam causam suis expensis, & ab emptore laudatus causam defendere nolit, arbitror tunc ipsum venditorem ad interesse teneri, etiam absque eo, quòd emptor causam defendat; limitata sic *Ord. dict. lib. 3. tit. 45. §. 3. vers. Seguirá o reo a demanda, idest, reus litigium sequetur, ex his, quæ cum Castr. Palao, & Gutierr. p. I. de jurament. cap. 61. num. 8. & 10. tenet Leuren. supra quest. 303.*

COGITATIO XXXII.

An sententia adversus emptorem lata, exequi adversus venditorem laudatum possit? *ad Ord. lib. 3. tit. 44. §. 3.*

SUMMARIUM.

1 *Questio formatur.*

2 *Pro sententia affirmativa opinio affertur. & n. 4.*

3 *Res evicta semper victori tradenda est.*

5 *Sub distinctione questio resolvitur.*

CUM emptor conventus in Judicio suum venditorem laudaret authorem, & sententia adversus emptorem lata; an exequenda in bonis venditoris fit, præsentis quæstionis est, de qua agunt *Burgund. de evict. cap. 70. Gusm. q. 16. Barb. ad l. venditor. de Judic. n. 196.* ubi negativam sententiam sequitur.

Ipsè Burgund. cum Bart. Bald. Castrens. Salicet. ad Authent. quæ in provincia. cod. ubi de criminalib. tenet, hujusmodi sententiam executionem sortiri adversus venditorem posse; si tamen emptor facultatem rei restituendæ habeat, venditor de dolo excipere poterit, ut pro restitutione rei emptor executionem patiat, res namque evicta semper victori tradenda est, ut constat ex Ord. lib. 3. tit. 44. §. 3. & 4. Undè pro fructibus, interesse, & expensis victor alterum exequi poterit.

Pro *Burgund. stat Gusm. de evict. d. q. 16. á n. 1.* licet diverso modo loquens; *Petr. verò Barb. supra hoc non admittit, ut ex num. 197. patet.*

Ego verò sententiam *Burgund. & Gusm.* admitto, eo, nempe, in casu, quo venditor se liti obtulit tanquam procurator in rem suam in forma, de qua *in Ord. hoc lib. tit. 45. §. 7.* ex qua hoc probatur, quatenus venditor sub fideiussoribus pro

pro executione peragenda obligatur, & ita *Hermosill. ad leg. 33. glos. 1. 2. & 3. tit. 5. p. 5. n. 24. Idem Petr. Barb. in l. maritum ff. solut. n. 86. Fab. in suo cod. tit. de evict. defin. 12.* in aliis verò casibus sententia *Barb.* sequenda venit; hancque distinctionem *Burgund. & Gusm.* in suo modo loquendi admittunt, & ita, me patrocinate, in Supplicationis Senatu Judicatum fuit.

COGITATIO XXXIII.

An conventus pro recuperanda possessione nominare dominum mandantem possit?

SUMMARIUM.

- 1 *Pro resolutione diversæ sententiæ referuntur.*
- 2 *Subdistinctione componuntur. & nn. seqq.*

1 **E**manuel Barb. *ad Ord. lib. 3. tit. 45. n. 2.* tenet quòd conventus pro recuperanda possessione dominum mandantem nominare non possit; quod possit autem *Reyn. observ. 18.*

2 Sed in quæstione proposita distinguendum est cum *Peg. for. cap. 11. à n. 194.* scilicet, vel quis convenitur ex facto suo, vel ex alieno, cujus nomine possidet.

3 Deindè quando convenitur ex facto suo distinguendum est, vel fecit nomine alterius cum specialissimo mandato, vel sine eo.

Si conveniatur ex facto suo, vel suo nomine facto, vel nomine alterius, absque specialissimo mandato, nominare non potest, si verò conveniatur ex facto suo nomine alterius, ejus cum specialissimo mandato, vel ex facto alterius, cujus nomine possidet, tunc nominare valet; itaque *DD.* supra citati inter se conciliantur; distinctio hæc colligitur ex *Gabr. de restit. spoliat. conclus. 5. n. 80. Gam. decis. 259. num. 2.* cum aliis novitè *Gonç. da Silv. ad Ord. lib. 3. tit. 44. in princip. num. 15. & 16.*

COGITATIO XXXIV.

An sufficiat laudatum de lite mota certum reddere, an etiam ad defensionem suscipiendam requiri necessarium sit? *ad Ord. lib. 3. tit. 45. in princip. & §. 3.*

SUMMARIUM.

- 1 *Ut laudatio fiat, terminus concedi debet.*
- 2 *Unicum tantùm spatium assignandum erit.*
- 3 *Sed restitutionis virtute prorogari potest.*
- 4 *Interim cursus processus acquiescit.*
- 5 *Quæstio formatur.*
- 6 *Contrariæ sententiæ circa eam existunt. & n. 7.*
- 8 *Authoris placitum, & concordia. & n. 9.*

Certum quidè est, quòd convento aliquem tanquam authorem

rem laudandum vocanti Judex terminum assignare debet, ut probatur ex *Ord. lib. 3. tit. 45. in princip. ibi: O Juiz lbe assignará tempo,* idest, *Judex terminum ei assignabit.* Qui quidem terminus, seu dilatio unica tantum concedenda erit, *Speculator. tit. de dilat. §. I. verbo denuntiatio, Immol. in cap. ultim. de empt. n. 2. Burgund. de evict. cap. 57. sub n. 3.*

3 Quod quidem litandum venit iis casibus, quibus conventus restitutionis privilegio gaudet, ut vulgare est.

4 Hic terminus assignari debet cum suspensione cursus causæ *ut ex d. Ord. constat, & ibi Silv. n. 6. & 7. licet contra Hermosill. n. 70. glos. 3. tit. 5. l. 32. in quo termino auctorem nominatum vocans, certum reddere de lite mota, & eum ad defensionem causæ requirere debet, Burgund. d. cap. 57. n. 2. Gusm. de evict. q. 4. in princip.*

5 Utrum autem sufficiat, quod vocans nominatum de lite mota certiolem faciat, an etiam ad defensionem causæ suscipiendam eum requirere debeat, quæstionis est apud DD.

6 In qua controversia *Bald. ad l. emptor. cod. de pericul. & commod. rei emptæ, Salicet. in dict. l. Jason. in l. non solum, §. morte ff. nov. oper. nuntiat. cum pluribus Barbos. in l. venditor. ff. de Judic. n. 19. tenent, sufficere litis notitiã intimari, quod*

quidem probari afferit *Barb. supra ex Ord. dict. tit. 45. §. 2. Burgund. cap. 58. n. 2. ait, venditori parum prodesse ommissionem notitiæ faciendæ, seu præbendæ ad defendendum allegare; undè pro hac opinione stat, & tenent Gom. var. 2. tom. cap. 2. n. 39. vers. & add. Hermosill. infra n. 63.*

Contrarium tamen, tenet *Bart. ad text. in dict. l. non solum §. morte, n. 58. alii apud Barbos. sup. n. 18. quam plurimi, apud Gusm. cap. 4. à n. 21. ubi Bald. respondet, & tandem n. 18. firmiter tenet, non solum necessarium esse ut nominatus de lite certior fiat, sed etiam ad defensionem causæ requiratur; multi apud Hermosill. l. 32. part. 5. tit. 5. glos. 3. n. 64.*

Mihi vero, quod *Burgund. dixit, in animo sedet, nempè, hoc non esse satis definitum, non video tamen quomodo opinio prima probari queat, ex lib. 3. tit. 45. d. §. 2. ut Barb. afferit.*

Sed secunda opinio mihi probari videtur *ex §. 3. d. Ord. ibi: Eo fizet citar, que o venba defender, idest, & eum citari fecerit ad citantem defendendum; quibus verbis attentis, & Bart. autoritate pro hac secunda opinione, quem de jure Regio sequi jubemur, mihi secunda sententia placet, junctis verbis rubricæ prædict. Ord. sed ommissa requisitione ad defendendum, non ideò jus evictionis amittitur, ut*
concludit

concludit idem Hermosill. supra n. 64. in fine, cum in praxi litem esse motam denunciare sufficiat, ut cum aliis testatur noster Cald. de empt. cap. 31. n. 79. in fine.

COGITATIO XXXV.

An laudationis tempore copia libelli laudato tradenda sit, ad Ord. lib. 3. tit. 45. §. 1. & 3? Et an emptori venditor instrumenta tradere teneatur?

SUMMARIUM.

- 1 Formatur questio, & pro parte asserente DD. referuntur.
- 2 Pro negativa sententia DD.
- 3 Concordia traditur. & n. 5. & 6.
- 4 Regula illa - Judicis factum, partis factum reputatur, quomodo procedat?
- 5 Judici credendum est. & n. 6.
- 6 Consuetudo apud Nos uti lex observari debet.
- 7 Inhibitio à Judice facta debitori, ne creditori suo solvat, debitorem obligat, secus si à parte instrumento non ostenso. & n. 9.
- 8 Officialibus Fisci credendum est.
- 10 Laudatus de lite mota dubitare non debet.
- 11 Laudatus in Judicium accedere potest, quin defensionem causae suscipere cogatur.
- 12 Laudato copia processus conceditur.
- 13 An venditor emptori instrumenta tradere teneatur?

1 **M**agna quidem controversia apud DD. est, an, ultra denuntiationem, & requisitionem,

emptori incumbat, ut simul libelli transumptum adversus eum producti venditori, aut ei, qui alienavit edatur? Et pro affirmantibus stat Bart. in l. non solum. §. morte. n. 31. & ibi Alexand. n. 42. Jason. n. 38. ff. nov. oper. nunt. Felin. ad cap. cum contingat. de rescript. n. 6. Alciat. ad l. detestatio. n. 6. ff. verbor. significat. Alexand. lib. 7. cons. 117. n. 8. & 9. Rebus. tit. de dilationib. art. 5. glos. unic. num. 33. Thesaur. decis. Pedom. 218. Cavallin. de evict. §. 3. n. 33. & seqq. Cov. ruy. tom. 2. variar. lib. 3. cap. 17. n. 3. Burgund. de evict. cap. 58. n. 3. tetigit Gam. decis. 79. n. 1. Gom. 2. tom. variar. cap. 2. num. 39. vers. & adde quod; sequitur Perez in l. 1. tit. 7. lib. 5. Ordinam. col. 42. vers. quæritur ulterius; Trentacinq. var. resolut. tit. de empt. & vendit. resolut. 4. n. 3. Cevall. q. 385. num. 4. Fachin. lib. 2. controv. cap. 35. vers. quod attinet; Petr. Barbof. in l. venditor. n. 15. ff. de Judic. Aug. Barb. in collectan. ad text. in cap. fin. de empt. & vendit. num. 8. tom. 6. adde Cald. Per. de empt. & vendit. cap. 31. sub n. 79. Gusm. de evict. q. 4. à n. 33. Hermosill. ad l. 32. tit. 5. glos. 3. num. 65. & 66. latè defendit Parex. de edit. instrument. tit. 5. resolut. 14. n. 3. & seqq.

Contrariam tamen sententiã, scilicet, denuntiationem tantummodo desiderari, minimè verò libelli transumptum; tenet Bald. in l. emptor. cod. de evict. Angel. ad l. si

cum quaestio. eod. tit. Molinen. ad
conf. Decii 691. Gom. & Cevall. su-
pra Duenb. regul. 143. n. 2. Scac. de
Judic. lib. 1. cap. 30. n. 9.

- 3 Hæ contrariæ sententiæ in
pacem reducuntur, distinctione ad-
hibita, ut prima procedat, quando
denuntiatio extrajudicialiter absque
Judicis autoritate venditori fit; se-
cunda verò cum Judicis mandato,
& ejus præcepto interveniente, fa-
cta fuerit, ut videre est apud supra
citatos, & Parex. dict. resolut. 14.
n. 7. cui n. 9. cum Cavallin. hæc dis-
tinctio displicet, mihi tamen pla-
cet, ratione Parex. videlicet, quòd
4 factum Judicis partis factum repu-
tetur, non obstante, quia non om-
nia, quæ Judex facere potest, pars
etiam facere poterit, nec dictu dig-
num est: Judicis factum, partis factum
reputatur: ergo à contrario etiam
partis factum, Judicis factum repu-
tabitur; aliter nulla inter utrumque
factum differentia adesset, quod fal-
sissimum est, Judicis quippè factum
maioris autoritatis, quam partis fa-
ctum est. Jason in l. à Div. Pio §.
si emptor. num. 3. ff. de re judicat. Au-
gust. Barb. axiomat. 93. n. 25.

- 5 Cùm igitur hodie tales denun-
tiationes plerumque Judicis autho-
ritate fiant, cui omninò credendum
est litem esse motam transumptum
libelli transmitti non debet, prout
tenent Burgund. d. cap. 58. n. 4. Hen-
riq. Temm. de lit. expens. cap. 4. n. 56.
alii apud Gusm. de evict. d. q. 4. n. 36.

& 37. & ita servatur apud nos, ut
testatur Cald. Pereir. d. cap. 31. num.
79. ejus filius de man. Reg. cap. 32.
9. in fin. Barbof. in d. l. venditor. num.
16. Doct. Emman. Gonçalv. da Silv.
ad Ord. lib. 3. tit. 45. §. 2. n. 35. post
hæc scripta in lucem editus, quod
praxis ita observat.

Quæ quidè præxis, seu con- 6
suetudo, apud nos tanquàm lex ob-
servata digna ex Ord. lib. 3. tit. 64.
in princip. probata apparet ex Ord.
lib. 3. tit. 45. §. 3. ibi: *E o fixer citar,*
que o venba defender - ex quibus ver-
bis colligitur, denuntiationem, de
Judicis mandato, & autoritate, fa-
ciendam esse: Cui Judici, ut ait
Temm. supr. credendum est, & facit
doctrina Cald. forens. q. 21. num. 13.
ubi tenet, quòd si inhibitio, vel de- 7
nuntiatio, seu interdictio debitori,
ne suo creditori solvat ad instantiã
creditoris illius creditoris, Judicis
autoritate fiat, debitorem denun-
tium, ac inhibitum obligat, ne
solvere possit, licet veritas debiti,
vel instrumentum non ostendatur
ob præsumptionem, quæ pro Judi-
ce est. cap. sicut de re judicat. & do-
ctrina Bart. in l. ultim. ff. l. commiss.
quem DD. communiter sequuntur,
ex Rub. in d. l. non solum §. morte
n. 387. Rip. in cap. cum M. de Const.
n. 153. pro qua sententia expendi-
tur text. in d. l. ult. ubi valida fuit in-
hibitio, non ostensa causa, vel in-
strumento debiti, quia ex authorita- 8
te publica, officialibus Fisci danda,
facta

facta fuit, ut DD. communiter interpretantur, etiam si divinatoriè, ut ipse Bald. testatur, qui n. 11. & 12. ait debitorem denuntiatum à privato, absque debiti causa, vel instrumento ejus ostenso, inhibendum non manere.

10 Ex quibus, fundamentum primæ sententiæ, scilicet, quod nuntiatum credere non debet, litem esse motam absque libelli transumpto, satis prostermitur, cum Judici credere teneatur; sicut etiam alterum fundamentum cessat, nempe, quod venditor denuntiatum ita certior fieri debet, ut deliberare possit, an causæ defensionem suscepturus sit; quia venditor, seu quilibet sic laudatus, seu denuntiatum ad Judicium accedere potest, quin causam defendere compellatur, probatur ex Ord. lib. 3. tit. 44. §. 2. ibi: *Ou vindo naõ quizer ser author à demanda, & ex dict. lib. tit. 45. §. 1. ibi: Ou trazen-*
 12 *do o, elle o naõ queira defender.* Igitur laudatus veniens transumptum libelli petere poterit, sicut praxis observat, & processus copia ei conceditur, ut deliberet, an defensionem suscipiendum ducat, & ita quotidie observatum videmus, tenentque Burgund. d. cap. 58. in fin. *Parex. supr. n. 8.*

13 Dictis unum satis, in praxi multotiès obvium addendum duxi, nempe, an instrumenta authentica ad rem venditam, seu quovis titulo alienatam, pertinentia, venditor em-

ptori tradere teneatur? In qua quæstione certum est, venditorem non teneri propria instrumenta tradere, sed tantummodò eorum exemplar, seu copiam communicare. l. 48. l. 52. ff. actionib. empt. l. instrumenta 29. juncta glos. ibi. cod. de fideicommiss. Bart. in d. l. 48. Bald. lib. 3. conf. 52. Roman. conf. 363. Boer. conf. 52. n. 3. Gufman. de evict. q. 4. 57. & seqq. Herinosill. in l. 31. glos. 2. n. 4. tit. 4. p. 5. & in l. 33. glos. 5. eod. tit. *Parex. dict. resolut. 14. tit. 5. n. 1. Leuren in jus canonic. tom. 3. quest. 297. sub num. 3.* Cautionem tamen præstare debere, quod ea exigente necessitate tradere velit ex l. 4. §. 3. ff. famil. eriscund. & d. l. instrum. 29. cod. de fideicommiss. *Carpf. const. 33. defens. 18. Franck. ad titul. de act. empt. n. 218. Leuren. ubi supra.* Et ratio est, quia cum venditor adstrictus maneat ad emptorem defendendum, & à vexationibus illatis eximendum, de evictioneque teneatur, ei adhuc instrumenta necessaria sunt; si autem nec de evictione teneatur, nec aliam justam causam retinendi ea habeat, tunc tradere tenetur, ut concludit *Leuren. supra.*

COGITATIO XXXVI.

An citandus sit per edicta venditor, seu quilibet alius ad defensionem causæ nominatus, si absentes sint, ad Ord. lib. 3. tit. 45. in principio?

SUMMARIUM.

- 1 Citatio, & laudatio personaliter fieri debent.
- 2 Quid si laudandus dolo absit?
- 3 Quid si non dolo? & nn. seqq.
- 4 Jus nostrum Regium ampliatur, limitatur, ac intelligitur secundum jus commune.
- 7 Quid si extra Regnum absit? & n. 8. & seqq.
- 9 Sententia in absentem prolata quando ei præjudicet? & n. 10.

I Si citandus ad defensionem absit loco incerto, seu simili, an per edicta citari debeat, & quomodo peragendum sit, dubitare libet ex eo, quia certum est denuntiationem, seu citationem personaliter fieri debere. *l. si id ea 55. §. I. de evict. Burgund. cap. 59. num. 1. Cald. de empt. cap. 31. n. 78.*

2 Undè aliqui casus distinguendi sunt, primus, quando citandus dolo, ut non citetur, absit, quo casu citari domo debet, & si in ea nemo sit, vicinis, amicis, seu procuratori citatio intimanda. *l. aut qui aliter. §. & si forte. ff. quod vi, aut clam. l. ergo 22. ff. ex quib. caus. maior. DD. apud Burgund. sup. alii apud Gusm. de evict. q. 5. à n. 2.* quo eventu observanda erit forma, de qua in nostra *Ord. lib. 3. tit. 1. §. 9.* ut tutius agatur, secundum *Hermosill. ad l. 32. tit. 5. glos. 3. n. 76.*

3 Secundus casus erit, quando citandus est absens absque dolo, & ubi sit, ignoratur, vel locus periculosus, seu similis est, de quibus agit

d. Ord. tit. 1. §. 8. in quibus terminis, quòd per edicta citari debeat, videbatur dicendum secundum *d. §. 8.*

Sed meo Judicio contrarium sequendum erit, quia cum jus nostrum Regium secundum commune interpretari, ampliare, & declarare debeamus, de jure communi hac materia evictionis, & in tali casu denuntiatio omittitur. *d. l. si ideo 55. dist. §. 1. ff. de evict. l. si permutationis 39. cod. eod. tit.*

Undè in prædicto casu sola protestatio sufficit de citando venditore, toties, quoties præsens fuerit, tenent *Paul. Castrens. lib. 1. conf. 240. Bart. & Alex. ad l. de pupillo. §. si quis ipsi. ff. novi oper. nuntiat. Burgund. d. cap. 59. n. 2. Gusman. d. 6. n. 11.*

Undè emptor conventus, ut securus existat, scribi in actis faciat testium testimonia, quibus emptorem citandum absentem esse per locum incertum, vel similem confitet, & ita denuntiari personaliter non posse, & protestetur se denuntiatorum venditori, quoties certus fuerit locus, in quo adveniente tempore emptor hujusmodi denuntiationem facere curabit.

Eodemmodo, procedendum esse *DD.* supra citati affirmant eo casu, quo venditor à Provincia absit. *Gusm. sup. d. q. 5. num. 17. Tusch. tom. 3. pract. conclus. 353. n. 62.* quod mihi videtur sequendū etiam apud nos, quando laudandus extra Regnum

num fuerit in locis de quibus mentio fit in Ord. lib. 3. tit. 45. in principio. vers. Salvo: qui quidem versiculus ita intelligendus est, ut ibi Barbof. n. 3. quatenus ait, quod hujusmodi absens citandus esset, si postea compareat.

8 Licet versiculus ille Salvo. meliorem sensum accipere videatur, asserendo, scilicet, quod Legislatores in praesenti denuntiationem non remittat, sed solum ad eam peragendam, terminum cum praedictio cursus litis non concedat; à primo tamen intellectu ego adhuc non discedo, ne juris communis correctio generetur, & etiam quia nostro intellectu secuto, praedictio absenti, & eum vocanti consideraretur, in nimiam molestiam venienti ex diligentia citandi in terris longisquis vocatum; & in hoc inde veniente.

9 Quare mihi videtur, verius in casu absentiae non affectatae laudandum per edicta citandum non esse, non solum ex dictis, sed etiam quia quando reus per edicta vocatur, ei sententia praedictio parit, ideo citatio requiritur eo modo saltem, quo fieri potest: In nostro vero casu sententia inter emptorem, venditori non nocet, ut constat ex Ord. in praesenti, quae quidem dispositio ad alios similes casus trahenda venit.

10 Sed adversus me clamantem te audio, scilicet, ergo ad hoc, ut

hujusmodi sententia venditori absenti praedictio, per edicta citari debet; ad quod respondeo: Quando reus principalis est absens, & absque ejus citatione Judicium expediri nequit, citari debet eo modo, quo possit; in casu vero nostro, Judicium, absque citatione absentis, expediri potest; ergo deficit necessitas, ut per edicta vocandus sit, nec ut sententia ei praedictio, citari necesse est.

COGITATIO XXXVII.

De aliis casibus, in quibus dubitatur, quomodo citatio, seu laudatio, facienda sit?

SUMMARIUM.

- 1 Quid si minor laudandus, vel furiosus? & nn. seqq.
- 5 Si plures tutores sint, an omnibus denuntiandum? & nn. seqq.
- 8 Tutori habenti, tutor dandus non est.
- 9 Verbum-appareo-quid significet.

SI minor impubes, seu furiosus laudandus author sit, & denuntiatione opus sit, suo tutori, seu curatori denuntiari debet, aliter denuntiatione non valet. l. si ex legati causa. ff. de verbor. obligat. ubi Bart. & Bald. l. si curatorem cod. de integr. restit. Burgund. de evict. cap. 62. n. 1.

Si autem tutor non appareat, vel eo pupillus careat, tunc requirendi sunt, qui tutorem petere possunt,

- sunt, ut à Præatore petant. ex *l. Divus §. 1. ff. qui petant tutor. vel curat.*
- 3 Quòd si verò angustia temporis creari tutorem non sinat, requirendi sunt cognati, affines, authoresque laudandi, si que non sint aut possint inveniri, pupillo denunciandum est. ex *l. si dictum §. fin. ff. de evict. ita Burgund. supra, Cabalin. de evict. §. 3. n. 142. & ibi Add. lit. H. Rodrig. de ann. reudit. lib. 2. q. 15. n. 47. & 48. Marant. de ordin. Judic. 4. p. 16. distinct. n. 25. Roland. de invent. in noviss. q. 91. per tot. Paul. Montan. de jur. tutel. cap. 5. num. 51. & 52.*
- 4 Contrarium tamen, nempe, quod tutore non apparente, statim pupillo denunciari potest tanquam verius, tenet cum multis antiquioribus, & recentioribus DD. *Gusman. de evict. q. 5. n. 90. Scacia de Judiciis lib. 1. cap. 30. n. 13. Hermosill. ad l. 37. tit. 5. p. 5. glos. 3. n. 48.* pro quibus est *text.* expressus in *d. l. si dictum §. 56. §. pupillo autem. ff. de evict.* ubi *Juriscons.* benignus receptum esse ait, ut, tutore non apparente, pupillo denunciatur; si autem hoc solum permissum esset, omni deficiente auxilio, ut *Burgund.* ait *supra*, nulla dabatur æquitas, quare mihi placet sententia *Gusman.*
- 5 Si plures tutores sint an uni denunciare sufficiat? Dic quod sic, si administratio divisa non sit Judicis autoritate, dummodò bona fide fiat. ex *l. ult. cod. de authorit. præf-*

and. Burgund. d. cap. 62. num. 2. & seqq. Hermosill. ubi sup. n. 51. & vide Guerreyr. de tutor. lib. 6. cap. 21. num. 11.

Utrum autem prædicta sententia de jure Regio sequenda sit, dubitari potest, attenta dispositione *Ord. in 3. tit. 41. §. 8.* quatenus ibi Legislator jubet, tutorem peti debere ab illo, qui adversus pupillum actionem intendit; hac tamen dispositione non obstante, sententia *Gusm.* mihi adhuc placet ex eo, quia dispositio *dict. Ord.* provenit etiam à jure communi, ut constat ex *dict. l. Divus §. si quis quidem ff. qui petat tutor.* Et cum prædictum jus commune in nostro casu limitatum inveniat per *text. in d. l. si dictum §. pupillo, ff. de evict.* ita jus nostrum Regium limitandum venit.

Rationem differentiae inter utrumque casum *glos. in d. l. si dictum §. pupillo, verbo pupillo autem, præstat, & tenet Gusman. d. q. 5. n. 90.* ubi videri potest.

Si mihi autem aliqui novi dicere fas est, arbitror, prædictam sententiam *Gusm.* in praxin reducendam solummodò esse eo in casu, quo pupillus tutorem habet, tutorque ipse non apparet; quia cum habenti tutorem tutor dari nequeat *§. interdum. Inst. de curator.* non verò quando pupillus tutore caret, quia in hoc secundo casu in praxi servanda erit *dict. l. Divus, & d. Ord. tit. 41. §. 8.*

9 Pro primo namquæ casu, scilicet, quando tutor non apparet, faciunt ea, quæ diximus cogit. 36. & probari mihi videtur ex verbo, *appareat*, de quo in d. l. si dictum §. pupillo, namque verbum, *appareo*, in jure sumitur pro præstò esse, seu liquidò constare. Calvin. *Lexicon juridic. lit. A. verbo-appearere.*

10 Undè quatenus Paul. Juris. conf. in d. l. si dictum §. pupillo autem. denuntiandum esse ait, ego intelligo Paul. non loqui de pupillo tutore carente, sed de pupillo tutorem habente, quando ipse tutor non apparet, hoc est, non est præstò, vel non liquidò constat ubi sit, ac per consequens sine molestia citari non valet, hocque solo in casu pupillo denuntiari sufficiet, & ita DD. inter se contrarii ad concordiam reducuntur.

COGITATIO XXXVIII.

De impetrante ætatis veniam.

SUMMARIUM.

1 *Minori veniam ætatis habenti denuntiari potest.*

1 **I**mpetranti ætatis veniam dubitandum non est solum denuntiari posse, quia de alienatione rerum immobilium non agitur. Burgund. cap. 62. n. ult. Molin. ad consuet. Paris. tit. I. §. 20. glos. II. n. 10.

COGITATIO XXXIX.

De hæreditate jacenti.

SUMMARIUM.

1 *Hæreditati jacenti an denuntiari possit?*

SI venditoris, vel similis alius de venditione obligati, & qui author laudatus in jus vocandus sit, hæreditas jaceat? Cum Paul. Castrens. lib. I. cons. 240. tenet Gufm. quest. 5. n. 77. Scac. de Judic. lib. I. cap. 30. n. 12. quòd denuntiatio ad domum mortui fieri debeat, quin petere teneatur, ut ei denuntietur, curatorem: sed hoc mihi durum videtur, & contrarium in praxi servandum esse, nempe, ut curator detur, eique denuntietur, securius arbitror ex his, quæ cogit. 37. num... & seqq. & tenet Caballin. de evict. §. 3. n. 137. Rodrig. de ann. reit. lib. 2. q. 15. n. 49. refert Hermosill. ad l. 2. tit. 5. glos. 3. n. 47.

COGITATIO XL.

De pluribus venditoris hæredibus.

SUMMARIUM.

- 1 *An pluribus hæredibus venditoris denuntiandum sit?*
- 2 *Si ex pluribus laudatis aliqui causas defensionem suscipiant, alii vero non, omnes vincunt, vel victi evadunt; & adversus omnes emptor actionem habiturus.*
- 3 *Ratio traditur.*

4 *Ita*

- 4 Ita quando plures venditores unius rei fuerint.
- 5 Licet hæredes defensionem causæ suscipere non possint, attamen eorum obligatio secundum portiones hereditatis inter eos dividitur. & n. 6.
- 7 Filius hæres matris an ad reivindicandum prædium ab ea alienatum admittendus sit? & n. 8.
- 9 Si ex pluribus venditoribus, quidam tantum laudati causam defenderint, omnes vincunt, sed si victi evaserint, ceteri non denunciati non vincuntur.
- 10 Bona conditio ignorantibus prodest, mala non nocet.
- 11 An emptor insolidum adversus causam defendentes actionem evictionis habeat? & nn. seqq.
- 13 Hæres uti talis in Judicium vocatus alios hæredes manifestare debet. & nn. seqq.
- 15 Hereditatis additio difficilis probationis est.

I Pluribus hæredibus venditoris existentibus, omnibus denunciandum est. *l. si rem 62. §. 1. ff. de evict. l. in executione 85. §. insolidum l. 139. ff. de verbor. obligat. Burgund. de evict. cap. 65. n. 1. Cald. de empt. cap. 31. n. 71. Gom. tom. 2. var. cap. 2. n. 39. Gusm. de evict. q. 5. à n. 51. Rebus. de dilat. artic. 5. glos. unic. n. 25. Burg. de Pax. in cap. si de empt. n. 2. post medium. vers. si autem, Caballin. de evict. §. 3. n. 133. Gail. lib. 2. observ. 14. Pichard. ad Inst. lib. 4. tit. 17. de offic. Judic. §. si finium regundorum 6. cap. 10. n. 136. Hermosill. ad l. 32. tit. 5. glos. 4. n. 38.*

2 Si ex hæredibus denunciatis

alii Judicium susceperint, hoc est, defensionem causæ, alii non susceperint, suscipientes etiam in favorem absentium vincunt, & si vincantur, similiter absentes vincunt, propter denuntiationis vigorem per jura, & DD. supra; unde adversus omnes tam Judicium suscipientes, quam non suscipientes emptor actionem evictionis habet, uti iidem DD.

Supradicta procedunt, ea, scilicet ratione, quia hæredes venientes ad hujusmodi defensionem suscipiendam, pro parte hæreditaria solum defensionem suscipere non possunt, sed in totum eam suscipere debent, quia ex obligatione indivisa hoc descendit. Jura, & DD. supra citati; & idem Burgund. cap. 51. benè hanc quæstionem fulsit.

Omnia prædicta intelligenda sunt etiam, quando plures sunt venditores unius rei uno, & confuso pretio, seu venditio inceperit à re tanquam una, & solida. Burgund. cap. 51. n. 4. & 5. Hermosill. dict. n. 38. & seqq.

Licet tamen defensio individua sit, & pro parte acceptari non possit, ad interesse tamen præstandum in eo, quo vincantur casu, solum hæredes tenentur secundum hæreditarias portiones. Burgund. supr. cap. 65. Caballin. ubi supra à n. 133. & in add. lit. F. n. 1. Pichard. ubi supr. num. 120. & 130. Faber de errorib. prag. 4. p. decad. 80. error. 7. in princip.

cip. vers. fefellit. Tribonianum Hermosill. ubi supr. n. 40.

6 Quatenus diximus defensionem indivisam esse praedictis casibus, obstat *text. in l. penales §. Julianus. ff. ad l. falcidiam*, sed quatenus ibi Legislator ait -non adversus omnes actionem contingere-intelligitur quoad interesse, non quoad defensionem, ut egregie *Burgund. d. cap. 51. à n. 3.*

7 Secundò obstat *l. cum à matre cod. de reivindicat.* in cujus terminis filius reivindicare rem suam à matre venditam potest, pro ea parte, quà matris hæres non est; ergo saltem in hoc casu defensio divisibilis est, aliter filius teneretur etiam ad defensionem pro ea parte, qua hæres non existit, ac per consequens reivindicatio cessaret, de qua quaestione agit *Burgund. cap. 52.* ubi respondit, quòd cum hujusmodi vendicans pro parte suaolvere paratus sit, æquis esse contra juris subtilitatem divisionem admittendam.

8 Mihi tamen praedicta responsio *Burgund.* in substantia placet, quatenus verò ad dubitationem tollendam displicet; casum clarius fingo, scilicet: Mater duos filios habens, unius domum vendidit, postea, eos hæredes æquis viribus instituit; ille dominus illius domus reivindicacione agit, possessor contra eum de evictione excepit, ille replicat, sed tantummodò agere pro dimidia, pro qua hæres non est, pro

vero parte suaolvere paratum esse; in his terminis nulla datur defensio pro parte, qua vendicans hæres est, quia vendicans ad defendendū nec venit, neque etiam necessitas instituendi diversas lites consideratur, cum possessor conventus pro vendicanda parte absque ullo labore suū interesse habeat; pro verò altera parte ei remedium conceditur, nempe, ut alterum hæredem ad defensionem laudet: ac per consequens in hoc casu juris subtilitas cessat, ob quam defensio indivisibilis est. Ita post hæc visus *Hermosill. sup. n. 42. & seqq.*

9 Si ex pluribus venditoribus, vel venditoris hæredibus quibusdam tantum denuntiatum fuerit, & insolidum defensionem causæ susceperint, si vincant, benè est, omnibus etiam non denuntiatis, vincere, si tamen vincantur, non omnibus vincuntur; ratio discriminis in eo stat, quia bona conditio ignorantibus prodest, mala vero non nocet. *Burgund. Caballin. ubi supra in add. lit. F. n. 3. vers. quid dicendum col. 5. pag. 229. & n. 9. col. 4. vers. quod tamen, comprobatur Hermosill. supr. num. 41.*

10 Ad hoc tamen, an hujusmodi victi etiam insolidum teneantur, distinguendum est, primus casus erit, si ex pluribus venditoribus unus solum denuntiatum litem susceperit, & vincatur, solum ad id, quod interest pro parte sua tenetur; quia cum
li emptor

emptor à pluribus emit, sciat, vel scire debeat quos obligatos habeat, prout in rebus dividuis, *l. reos principales §. II. ff. de duob. reis*, suo sumptu omnes laudare debet, & si non laudet, sibi imputet, quod cæteris denuntiatum non fuerit.

12 Limitatur tamen dicta conclusio; nisi duo rei debendi insolidum facti sint. *Burgund. de evict. cap. 65. n. 4. §. 14.*

13 Secundus casus erit, quando plures unius venditoris hæredes sunt, si unus solum laudatus fuit, is que insolidum litem defenderit, non protestans plures hæredes habere, & pro parte tantum hæreditaria velle in id, quod interest, ad totum interesse insolidum obligatus remanet, secus vero si protestatus fuerit. *ex d. l. in execut. in fin. princip. & §. insolidum ff. de verbor. obligat. cum Caballin. ubi supr. idem Hermosill. d. n. 41. in fin.*

14 Ratio diversitatis apparet, quod hæredi imputandum, quare non potestatus est, emptorque habeat justam ignorantiae causam, cur eum solum hæredem crediderit, quia plerumque difficilis res est probare additionem hæreditatis. *l. 3. ff. de interrogat. in jur. fact.* quando verò protestatus fuit imputandum emptori, quare cohæredibus non denuntiavit. *Burgund. cap. 65. n. 3.*

COGITATIO XLI.

Quando laudatorum alter contendere, & alter cedere mavult.

SUMMARIUM.

- 1** *Ex duobus laudatis, non ille, qui cedere, sed qui defendere vult causam, præfert.*
- 2** *Ob rem non defensam stipulatio non comittitur, quandiù extitit, qui defendat.*
- 3** *Si defendens vincatur expensas solus solvit, si vincat, omnes vincunt.*
- 4** *Si omnes laudati cedere malint, adhuc emptor causam defendere poterit, sed victus expensas solvet.*
- 5** *Si causam defendens victor fuerit ab omnibus expensas repetit.*
- 6** *De expensis in causa communi? Remissivè.*

FInge ergo, quod ex pluribus venditoribus, seu hæredibus unus causam defendere vult, alius verò contendens, injustam esse defensionem cedere mavult, & offert emptori restitutionem pretii pro parte sua, & id, quod interest; quis in hoc casu prævalere debeat? & prævalet ille, qui defendere vult, quia ob rem non defensam non comittitur stipulatio, quandiù extitit qui defendat. *l. 3. §. pen. ff. judicat. solvend.*

Si tamen, qui defendit, vincatur, solus debet expensasolvere, si tamen vixerit, omnibus vincit, etiam illi, qui cedere maluit, quam litigare

litigare, quia cum emptor absolva-
tur, & rem venditam habere liceat,
non potest etiam habere pretium
pro parte ejus, qui cedere volebat.
tenet *Moline. de divid. & individ.*

p.2.n.515. Burgund. cap. 65. n. 6.

4 Undè cum eodem *Burgund. d. cap. 65. à n. 7.* infertur, quòd licet omnes laudati, seu quibus denun-
tiatur liti renuntiare velint, & emp-
tori solvere pretium, & id, quod
interest, parati sint, ipse tamen emp-
tor causam defendere poterit, in
qua obtinens expensas à venditori-
bus, seu eorum hæredibus conse-
quetur, quia in eventu apparet lau-
datos injustè, & absque causa liti
renuntiare velle; si verò emptor vin-
catur, expensas consequi nequit, ex
eo, quod sibi imputet, quia calum-
niosam litem suscepit.

5 Infertur secundò, quòd ex
pluribus venditoribus seu hæredi-
bus unus liti cessit, alter verò eam
defendit, & iste victor extiterit,
sumptus ab illo cedente repetere
possit, & idem dicendum erit, quan-
do ex pluribus laudatis unus solus
defendit, & vicerit; secùs verò si in
utroque defendens victus fuerit.
Burgund. d. cap. 65. à n. 9.

6 De expensis in causa communi
vide *Cancer. var. 3. p. cap. 7. à n. 27.*
Temmen. de lit. expens. cap. 6. à n. 70.
Cabed. 2. p. arest. 15. & Nos ibi. Mor.
tom. 2. lib. 5. cap. 11. à n. 17.

COGITATIO XLII.

Cujus expensis denuntiandum sit?

SUMMARIUM.

- 1 *Laudatio laudantis expensis fieri debet.*
- 2 *Quilibet actus sumptibus petentis faciendus est.*
- 3 *Remissio expensis eam petentis fieri debet.*
- 4 *Quid si Clericus remittendus pauper sit?*
- 5 *Arrestum, seu captura expensis petentis fit.*
- 6 *Testes quibus expensis interrogandi sint? & 7.*
- 8 *Quid quando Judex aliquos peritos ad aliquod actum adjungit? & n. 9.*
- 10 *Quilibet actus judicialis expensis petentis fieri debet.*
- 11 *Si unus ex pluribus cohæredibus denunciatus alios cohæredes nominet, nominati adhuc expensis emptoris denunciandi sunt.*
- 12 *Ex pluribus venditoribus in solidum obligatis, unus laudatus, si alios laudare desiderat, expensas solvere tenetur.*

Certum quidem est, quòd lau-
dandi authoris denuntiatio lau-
dantis expensis facienda fit ex regu-
la, quemvis actum sumptibus pe-
tentis expediendum esse; decernen-
te. *l. sed. & si hereditas §. I. ff. ad ex-*
hibend. l. fin. cod. de stat, & imag. l.
quoniam liberi II. cod. de testib. l. eos
6. §. si quis autem post interpositam
de appellat. cap. Ecclesiasticis 64. caus.
12. q. 2. Gail. lib. I. observat. 99. n. I.
Menoch. de arbitr. Judic. cas. 228. n.

5. Decius in l. consilium n. 6. ff. de offic. assess. Scac. de Judic. lib. 2. cap. 18. n. 851. & cap. 7. n. 586. Guilhelm. de Monte Laudan. in repet. Clement. causam electionis. 3. verb. si petita. n. 10. de electione, Salgad. de reg. protect. p. 1. cap. 2. num. 127. Henriq. Temm. de lit. expens. cap. 4. n. 1. Quesad. Pil. controvers. forens. cap. 47. n. 2. Guer. de rationib. lib. 8. cap. 13. n. 1. & in terminis nostræ quæstionis tenent Burgund. de evict. cap. 66. per tot. Idem Temm. dict. cap. 4. num. 55. Thesaur. decis. 218. n. 3. Hermosill. ad l. 32. tit. 5. glos. 7. n. 66. in fin.

3 Unde etiam cum quis petit ad suum Judicem remitti, expensis ipsius petentis fieri remissio debet, ut de Clerico à Judice sæculari, ob delictum capto: tradunt Boer. decis. 303. num. 3. Aufrelius de jurisdict. cap. de potestate sæcul. in Ecclesiast. reg. 3. n. 16. vers. Add. quod. Menoch. d. cas. 228. n. 8. Fluv. Pacian. de probat. lib. 2. cap. 34. n. 48. Asin. in prax. Judic. §. 32. ampl. 32. n. 4. Cov. pract. cap. 11. n. 11. Franch. decis. 332. n. 4. Surd. de aliment. tit. 1. q. 34. Mart. de jurisdict. p. 2. cap. 32. n. 49. Scob. de ratiot. cap. 26. num. 18. Temm. ubi supr. n. 2. de quo apud nos est Ord. lib. 1. tit. 24. §. 44. & lib. 3. tit. 67. §. 5. de qua loquuntur Barb. in l. bares §. proinde, artic. de for. delict. n. 89. Pereyr. de man. Reg. cap. 44. n. 16. vers. remissio, & cap. 74. n. 5. Peg. in d. §. 44. & 34. d. Ord. lib. 1. tit. 24. & ibid. Barbos. Gonçalv. da

Silv. ad Ord. lib. 3. dict. tit. 67. §. 5. n. 6. & n. 7. ubi limitat, quando accusator remissionem expostulat, uti etiam cum aliis tenet Peg. tom. 5. ad Ord. lib. 1. tit. 65. §. 33. n. 5.

4 Si autem Clericus pauper fuerit, tunc expensis Episcopi, seu ejus publici ærarii remissio fit. Rebuf. in tract. quando sæcularis n. 69. Cov. pract. cap. 33. n. 5. ubi Faria, Silv. ad d. Ord. lib. 3. tit. 67. §. 5. n. 7.

5 Ita arrestum, seu capturam requirentis expensis fieri debet. Mæv. de arrest. cap. 24. n. 22. Pech. de jur. sistend. cap. 27. n. 1. Temm. de lit. expens. d. cap. 4. n. 5.

6 Ita testes expensis producentis interrogari debent. cap. si testes 3. §. venturis 4. q. 2. d. l. quoniam 11. cod. de testib. Ord. lib. 1. tit. 86. §. 6. & lib. 3. tit. 55. §. 6. in quibus locis vide Barb. Peg. & Silv. Temm. dict. cap. 4. n. 15. ubi ampliat etiam quando testes ad interrogatoria adversarii erunt deposituri, quod intelligitur si accessorie interrogandi, secus si æquè, & principaliter ab utroque litigante producti fuerint. Crot. de testib. part. 9. num. 60. idem Temm. dict. cap. 4. n. 17.

7 Declaratur, quòd etiam quando testis obiter, & accessorie de adversarii allegationibus interrogatur, adversarius expensas Judicis, & Notarii, pro interrogationibus faciendis, & recipiendis superfluis articulis solvere debet. Scac. de Judic. lib. 2. cap. 8. num. 853. Temm. ubi supr. num. 22. Igitur

8 Igitur quando Judex Commissarium, Notarium, vel peritos ad aliquod actum per agendum mittit, sumptibus petentis id facere debet. *Dec. in l. consilium n. 5. ff. de off. asses. Crot. de testib. p. 9. n. 63. Amendol. ad Franch. decis. 332. n. 18. Temm. dict. cap. 4. n. 25.*

9 Si verò Judex motu proprio, & ex officio accessum ad locum differentiae mandet, utriusque litigantis expensis fiet. *Dec. ubi supr. glos. in l. si irruptione 8. verb. locis ff. fin. regundor. Rutger. Roland. de commiss. p. 2. lib. 3. cap. 2. Gilhousen in arbor. Judic. cap. 6. §. 7. num. 2. Temm. dict. cap. 4. n. 28.*

10 Et tandem quilibet actus judicialis regulariter expensis petentium fieri debet. *Amendol. ad Franch. dict. decis. 332. num. 16. Guerr. de rat. lib. 8. cap. 13. num. 11. Temm. d. cap. 4. n. 34.* quos omnes, & ab iis citatos vide pro aliis casibus assequendis: sed dubitari potest, quid dicendum in eo casu, quando uni soli denuntiatur, isque ad Judicium veniens sibi esse alios cohæredes afferit, eosque laudandos esse, sed etiam in hoc casu expensis emptoris cohæredibus denuntiari debere affirmamus, cum *Burg. dict. cap. 66. per tot.*

12 Sed si plures venditores sint, & unusquisque insolidum obligatus ad evictionem, unum ex eis laudare sufficit, & iste laudatus alios laudare volens, suis expensis laudare

debet. *arg. text. in l. fideicommissa. II. §. penult. ff. de legat. 3.*

COGITATIO XLIII.

De tempore, quo denuntiandum fit ad Ord. lib. 3. tit. 45. & ad §. 2.

SUMMARIUM.

- 1 *Laudatio de jure communi quo in tempore fieri poterat?*
- 2 *Quo in tempore de jure Regio? & n. 3.*
- 4 *In appellationis gradu laudationi locus non est.*
- 5 *Et quando locum habeat?*

DE jure communi quolibet tempore denuntiatio fieri poterat; & etiam in appellationis gradu, dummodo ante conclusionem causæ; uti videri potest apud *Burgund. de evict. cap. 64. cum multis Gusman de evict. q. 12. à n. 1. Cov. var. lib. 3. cap. 17. Gom. tom. 2. var. cap. 2. n. 39. vers. dubium.*

Sed jure nostro Regio denuntiatio fieri debet in prima instantia ante testium publicationem. *Ordin. lib. 3. tit. 45. §. 2. ubi Barb. n. 5. Silv. ad dict. Ord. n. 34.*

Ideò Ord. usque hoc tempus laudandum authorem requirit, quia laudatus legitimum tempus habet ad probandum de jure suo *Burg. à Pax in cap. fin. de empt. n. 1. & 2. vers. pulchrum, Gom. ubi supr. Perez in l. 1. tit. 7. lib. 5. Ordin. col. 2. vers. est etiam notandum. Quesad. var.*

var. q. 10. n. 1. Aufur. ad Capell. To-
los. decis. 408. n. 6. Covarr. lib. 3. var.
cap. 17. n. 8. Caball. de evict. §. 3. n.
144. Marant. de ordin. Judiciar. 6.
p. 5. membr. n. 3. Scac. de Judic. lib. 1.
cap. 30. n. 14. Morl. in empor. jur. 1.
p. tit. 9. de empt. & vendit. n. 38. Mo-
lin. disp. 380. vers. denuntiatio. Her-
mosill. ad l. 32. tit. 5. glos. 3. num. 71.
Cald. Per. de empt. cap. 31. num. 80.
Barb. in l. venditor. de Judic. n. 85.
& 86.

- 4 Quare in appellationis gradu
nemo laudandus est. Cald. Pereyr.
de empt. cap. 31. n. 81. Ægid. in l. si
ex hoc jure 1. p. cap. 8. sub n. 82. Pe-
reir. de man. Reg. cap. 32. n. 10. ubi
limitat quando absens, & indefen-
sus ad allegandum ea, quæ in pri-
ma instantia omisit, in gradu appel-
lationis admissus fuisset, cujus au-
thoritate nisus, cum etiam pro hac
limitatione Bart. fit, idem cum Pe-
reir. judicandum videtur, quod
etiam comprobant Gom. Perez. Cal-
das Pereir. de empt. Caballin. Molin.
Covar. supr. & Hermosill. proximè
n. 72. citans etiam Viv. decis. 510. n.
6. Mut. decis. 59. n. 6. Grass. decis. 2.
verb. denuntiatio. n. 1. Fab. in suo cod.
lib. 8. tit. 31. de evict. definit. 25. n.
13. qui omnes aiunt etiam in casu
appellationis denuntiationem fieri
posse, dummodò jura venditori
tunc integra sint circa testes, & alia
opportuna, & nihil ei perierit.

COGITATIO XLIV.

An, quando nulla defensio compe-
tit, emptor laudare teneatur?

SUMMARIUM.

1 Quæstio formatur, ac resolvitur. &
n. 20.

O Pportunè quæri potest utrū in
eo casu, quo nulla defensio
competit, quia jus evincentis cer-
tum est, denuntiatio omitti possit?
de quo puncto agit Gusm. de evict.
q. 4. n. 77. ubi usque ad n. 83. DD.
refert affirmantes nulla laudandi
opera opus esse: à n. 84. usque ad n.
99. DD. contrarium tenentes de-
monstrat, uti sunt Glos. Bart. & Sa-
licet. in l. emptorem ff. act. empt. Dec.
cons. 74. ubi de communi testatur,
Grat. cons. 1. n. 57. lib. 1. Viv. decis.
510. n. 1. Caballin. de evict. §. 3. num.
79. Idem Gusm. n. 99. ait, quòd si
emptor se agnovisse bonam fidem
probet, quia nullam defensionem
competere venditori sciebat, de
evictione agere poterit, non obstan-
te laudandi defectu; ita tenet cum
multis, & per multas rationes, Bur-
gund. de evict. cap. 55. per tot. & cum
aliis distinctionibus de hac quæstio-
ne agit noster Barb. ad l. venditor de
Judic. à n. 29.

Quidquid autem inter has sen-
tentias verius sit; nostro tamen jure
Regio attento, à negativa sententia,
nempè, quòd nuntiatio necessaria
fit,

fit, discedere non audeo, quia etiam *Bart.* est authoritas, quam sequi debemus *ex Ord. in 3. tit. 64.* hancque sententiam absque ulla distinctione tenent *Cald. de empt. cap. 31. à n. 71.* optimè apud *Pereyr. de man. Reg. cap. 32. à n. 11. Cabed. art. 9. 1. part.*

COGITATIO XLV.

An nuntiatio requiratur, si simul venditor, & emptor conveniantur?

SUMMARIUM.

- 1 *Quæstio formatur, & Doctorum sententiæ referuntur. & no. seqq.*
- 5 *Resolvitur. n. 6. & 9. ubi concordia affertur.*
- 6 *Venditor de lite certus adhuc denuntiandus est.*
- 7 *Certus amplius certior fieri nõ debet.*
- 8 *Limitatur, ac intelligitur.*

I Si in eodem libello simul emptor, & venditor conveniantur, quæstionis est, an nuntiatio requiratur? in qua noster *Cald. de empt. cap. 31.* cum multis afferit, nuntiationem necessariam non esse. *n. 76.* cum aliis ita tenet *Gusm. de evict. q. 5. in princip. ubi n. 1. ait, Socin. in l. 2. §. fin. ff. de solut. matrim. n. 19.* (secundum *Barb. infra,*) hoc procedere dixisse, quando venditor comparens simul cum emptore causam defendit; sed si venditor nunquam comparuit, tunc necessariam nuntiationem esse,

ita *Hermosill. in l. 32. tit. 5. glos. 4. num. 86.*

Rip. tamen in dict. §. fin. ait 2 quòd si venditor simul in eadem sententia cum emptore condemnetur, licet ob contumaciam de evictione agere poterit absque alia nuntiatione, de qua opinione, & opinione, *Cavallini videndus Gusm. supra, & Petr. Barb. ad l. venditor à n. 26.*

Resolutio tamen Gusm. supr. 3 afferit necessariam non esse denuntiationem, quando res communis inter emptorem, & venditorem evicta fuerit, quia tunc, si propter eandem causam res fuerit ablata, venditor de evictione tenebitur, ejus contumacia non obstante; ea, scilicet ratione, quòd venditor respectu partis suæ nullam excusationem habet, similiter etiam nec respectu partis, quam vendiderat. Ità *glos. ad text. in l. si dictum §. simili modo. ff. de evict.* ubi *Gusm. ait* hujus casus exemplum sumi.

Sed certè *Gusm. illam glos. in* 4 *mentis trutina non examinavit, quia in ea non datur exemplum de venditore contumaci, sed apparente, five comparente, ut ex verbis, ibi: paritèr probationes præstitimus.*

Quare si mihi calculus sit per- 5 mittendus de hac materia, dico, quòd licet simul in eodem libello cum emptore venditor conventus sit, semper ab emptore laudandus erit ad ipsummet emptorem defendendum,

dendum, quæ quidem sententia probatur ultra *DD.* supra, ex his, quæ *cogitat.* 34.. dicta reliquimus, quatenus ibi necessarium esse asseruimus, ut non solum venditor de lite certior fiat, sed etiam ut emptorem defendat requiratur; quod quidem deficit, si sufficeret, ut venditor simul conveniretur.

6 Deinde probatur nostra sententia ex *Ord. lib. 3. tit. 45. §. 2. vers. Postquam*, id est, licet, ubi non obstante, quod venditor de litigio certus sit, semper requirendus est, aliter regressus evictionis denegatur, undè cum lex non distinguit scientiam de qua loquitur, indistinctè cum ipsa lege tenendum est, etiam eo in casu, quo venditor judicialiter, (liceat hoc verbo uti,) sciat, dummodò ab emptore non denuntietur.

7 Confirmatur hoc ex ratione communiter à *DD.* præstita, quando certant de eo, ob quod lex denuntiationem, seu laudationem etiã requirat in casu, quo venditor jam sciens est, cum secundum juris regulas, is, qui certus est, amplius certior fieri non debet. *l. 1. §. intelligitur ff. de ædilit. edict. l. 1. §. fin. ff. act. empt. l. item veniunt. §. petita ff. petit. heredit. regul. eum, qui. de reg. jur. in 6. cum multis Gufm. de evict. q. 4. n. 2. Barb. in l. venditor. de Judic. à n. 8. Burgund. de evict. cap. 59.*

8 Sed illa juris dispositio solum procedit, quando solummodò re-

quiritur, ut quis aliquid sciat; non verò quando necessarium est, ut aliquid faciat, quia etiam hoc casu denuntiatio fieri debet. *l. denuntiatio 17. vers. quid ergo. ff. ad leg. Jul. de adulter*, & tenent supra citati asserentes ex eo, quod non solum requiratur, ut venditor sciat, sed etiam, ut emptorem defendat, undè sola scientia non sufficit, sed venditor ab emptore requiri debet.

Atqui citatio venditoris ad reivendicationem, seu ad Judicium cum emptore peragendum facta nõ comprehendit, ut venditor etiam emptorem defendat: benè sequitur, quod etiam in hoc casu emptor venditorem requirere debeat, ne etiam speciale detur, ut ex citatione ab actore emptor jus ad agendum de evictione acquirat, cum per viam regulæ ex facto alterius jus nobis non acquiratur: hanc nostram sententiam licet non ita fultam, tenet *Petr. Barb. ad l. venditor n. 28.* primam tamen opinionem admittere, quando venditor comparuit in Judicio, & se defendit; prout declarant *Socin. relat. supr. num. 1. Hermosill. ad l. 32. glos. 4. d. n. 86.* & facit doctrina *Barbos. ad Ord. lib. 3. tit. 45. dict. §. 2. n. 6.* & *ibid. Silv. n. 35.*

COGITATIO XLVI.

De aliis casibus, in quibus, an laudatio requiratur, dubitatur.

SUMMARIUM.

- 1 *Venditor juramento emptorem defendere promittens, an laudandus sit? & n. 2.*
- 3 *An, quando penès se instrumenta habet? & n. 4.*
- 5 *Excussus an instrumenta rei subhastata subhastanti tradere teneatur?*
- 6 *Venditor, qui evictionem promisit quocumque modo res evincaretur, laudandus non est.*
- 7 *Quando defensurum se promittit, laudandus est.*
- 8 *Ecclesia, Minor, Piacausa, an laudare teneantur, quando venditor scit litem esse motam? & n. 9.*
- 10 *An ex pacto laudatio remitti possit? & n. 11.*
- 12 *Quando denuntiatione opus non fit, emptor bona fide litem defendere debet, aliàs exceptione doli repellitur.*
- 13 *Pactum, ut venditor teneatur, etiã si per negligentiam res evicta sit, non valet.*
- 14 *Venditor ad litem defensurus accedens laudandus non est.*
- 15 *De aliis casibus; remissivè.*

I **A** Pud DD. in dubium vertitur utrùm non sit laudandus author venditor, qui illum, cui vendidit defendendum juravit? Quo casu multi DD. apud *Gusm. de evict. q. 4. à n. 47.* asserunt, quòd si venditor sciat, litem esse motam, tunc minimè sit laudandus.

2 **C**ontraria tamen sententia tenenda est, quam tenent quamplurimi apud eund. *Gusm. sup. à n. 56. usque ad n. 72.* ubi ad contraria respondet, hancque sententiam tenet disputando *Burgund. de evict. cap.*

60. *Cald. Pereyr. de empt. cap. 31. n. 40. Gutierr. de jurament. cap. 61. n. 20. vers. sed certè bis non obstantibus, ubi ita de praxi testatur.*

Sunt etiam DD. asserentes 3
laudando opus non esse, quando venditor penès se instrumenta defensionem emptoris servientia habens, & de lite sciens, ultrò emptori non exhibet, ut videri potest apud *Gusm. supra n. 75. alii apud Hermosill. in l. 32. tit. 5. glos. 4. n. 9.*

Sed contrarium verius est ex 4
DD. quos supra idem *Gusm.* refert, *vers. hæc tamen, & tenet Burgund. cap. 59. n. 7. & 8. Gregor. Lop. in d. l. 32. glos. 4. tit. 5. vers. secundum tamen casum, ubi Hermosill. supr. d. num. 90. addens Rube. in l. non solum §. morte num. 434. ff. nov. oper. nunt. Rip. in l. 2. §. fin. ff. solut. matrim. Caball. de evict. §. 3. n. 72. Grat. lib. 2. resp. 139. à n. 13. Fachin. lib. 2. cap. 36. vers. sequitur, Trentacinq. lib. 3. de empt. & vendit. resolut. 4. n. 10. cum plerumque instrumenta penès venditorem esse debeant.*

5 **U**nde erroneum esse dixi aliquando in praxi, quòd emptor etiã subhasta publica venditorem obliget ad tradenda instrumenta rei venditæ emptori, tradere namque non tenetur, sed solum ea exhibebit, ut eorum transumptum emptor habere possit, quia cum venditor de evictione obligatus remaneat, vel aliã justam causam eam retinendi habeat, omninò instrumentis carere

- non debet, tenet ita novitèr *Leuren. ad jus canonic. sub tit. de empt. tom. 3. q. 297. sub n. 3.* ubi limitat, quando venditor de evictione non tenetur, nec aliam justam causam habeat, citata *l. 48. & 52. ff. de act. empt.* cautionem tamen venditor præstare debet, quòd exigente necessitate instrumenta tradat, ita *idem Leuren. citata l. 4. §. 3. ff. famil. resciscund. l. 29. cod. de fideicommiss.*
- 6 Non est tamen laudandus venditor, quando se obligat de evictione quomodocumque res evincatur; de quo vide. *Gusm. q. 5. n. 26. Cald. de empt. d. cap. 31. num. 72. glos. & Bald. in l. cum pena ff. de arbitr. Cov. lib. 3. var. cap. 17. n. 7. Tiraquel. de retract. lign. §. ult. n. 97. Trentacinq. ubi supr. n. 14. relati per Hermosill. ubi supra n. 94.* sed in hoc casu servandum puto quod infra de pacto dicam.
- 7 Quando venditor litem defensurum se promittit etiam laudandus est. *Cald. supr. n. 68.*
- 8 Tenent *DD.* quod Minor, Ecclesia, Pia causa, & Fiscus laudare non teneantur, quando venditor litem esse motam scit. Sed hæc limitatio in jure expressa non invenitur, *Gusm. verò q. 5. n. 20. eam disputans n. 29. in fin. non esse recedendum ab opinione DD. ita sententium affirmat.*
- 9 Sed ego per rationes à *Gusm.* allegatas conclusionem illam non probo, & ideò cum *Burgund. cap.*

61. & Cald. supr. n. 69. contrarium verius esse puto, eoque in casu, quo prima opinio observanda sit, necessaria semper erit scientia de lite in persona venditoris, de quo vide *supra citat. & Cov. ubi supr. n. 4. Burg. à Pac. in cap. fin. de empt. num. 8. vers. secundus casus. Baballin. dict. §. 3. num. 102. & 103. Mascard. de probat. concl. 613. num. 17. Fachin. controuv. lib. 2. cap. 38. in princip. vers. fundamentum Trentac. ubi supr. num. 15. Pichard. de mora à n. 38. Scob. de ratiocin. cap. 15. à n. 31. Molin. disp. 380. vers. quando emptor est minor. Gratian. cap. 175. n. 33. Peregr. de jur. Fisci lib. 6. tit. 4. n. 39. Hermosill. in l. 32. d. tit. 5. glos. 4. n. 87. 88. & 89.*

Quòd ex pacto laudare auctorem non sit opus, & remitti possit, *ex text. in l. Herenius in princip. ff. de evict.* de quo cum aliis declarationibus videndus *Gusm. q. 5. à n. 30. ubi n. 33. refert, qui contrarium tuentur, & n. 35. mediam viam eligendo ipse Gusm. tenet, quòd semper de æquitate laudari debeat per DD. ibi, & ita judicatum testatur.*

Mihi verò placet dicendum hujusmodi pactum validum esse ut expressum in jure est, ut tenent *Bart. & Bald. in l. emptorem §. fin. ff. act. empt. Corn. lib. 2. cons. 6. in fin. Burg. in d. cap. fin. de empt. num. 11. Aurfrer. ad Capel. Tolosan. decis. 108. Rebus. de dilat. art. 5. glos. unic. n. 39.*

- n.39. Gom. tom. 2. var. cap. 2. n. 36. vers. item adde, quod ita necessitas. Caballin. ubi supr. n. 114. & 115. Gutierrez. de jurament. I. p. cap. 61. n. 15. Mascard. de probat. concl. 616. num. 28. Molin. disp. 380. Trentac. ubi supr. num. 7. Cald. Per. de empt. cap. 31. n. 73. cum aliis Hermosill. ubi supr. n. 80. qui à n. 76. refert casus usque ad num. 95. in quibus denuntiatione opus non est. Sed emptor debet bona fide defensionē suscipere, ita taliter, ut si penes venditorem instrumenta existant, ut illa tradat, emptor eum requirere debet, aliter per exceptionem doli mali repellatur. Burgund. de evict. cap. 56.
- 13 Non valet pactum, per quod venditor de evictione obligatur, quando etiam res per negligentiam evicta fuerit, ex eo, quod ad delinquendum invitatur. ex l. juris gentium §. si pasciscatur. ff. de pact. Imbert, in Enchirid. verbo evictionis Burgund. dict. cap. 56. n. 4.
- 14 Quando venditor spontè cōparet ad emptorem defendendum tunc laudandus non est. arg. l. is, qui se obtulit. ff. de reivindicat. tenet Bald. in l. I. num. 10. cod. de peric. & commod. reivend. cum aliis Guffman de evict. q. 4. num. 46.
- 15 Laudari tamen non debet in casu, de quo Ord. lib. 3. tit. 84. §. & tit. 86. §. 4. de quibus cogit. sequent. ubi multa de læsione dabinus.

COGITATIO XLVII.

An evicto prædio, actio, seu melius remedium læsionis competat ad Ord. lib. 4. tit. 13. & §. ult?

SUMMARIUM.

- 1 Narratur hypothēsis, & quæstio formatur. & d. 2.
- 3 Ord. lib. 4. tit. 13. §. 7. quando locum habeat?
- 4 Res apud emptorem, absque ejus culpa perempta læsionis allegatio tollitur, respectu venditoris.
- 5 Emptor verò, licet res perimatur, adhuc de læsione agere potest.
- 6 Ratio differentie traditur.
- 7 Si res evincatur ex vitio jam penes venditorem existente, læsionis actio denegatur venitori ipsi.
- 8 Quem tenet evictio, eundem agentem exceptio repellit.
- 9 Limitatur respectu hæredis fidejussoris.
- 10 Dolo petit, qui statim restitutus est.
- 11 Læsionis enormissimæ actio adversus tertium competit, quin primi emptoris excussio præcedat.
- 12 Possessione carens actione reali conveniri nequit.
- 13 An adversus primum emptorem pro læsione enormissimæ agi possit?
- 14 An, re perempta, saltem pro fructibus consequendis de læsione enormissimæ agi possit? & nn. seqq.
- 15 Fructus in casu læsionis enormissimæ à quo tempore sortem principalem extenuant, & quid in aliis casibus?
- 16 Fructus in actionibus particularibus uti accessorii sunt.
- 17 Extincto Judicio pro principali, fructus accessorii peti amplius non possunt.
- 18 Fructus in remedio læsionis enormissimæ accessorie veniunt.

- 19 *Dictio-cum- quando accessorie con-
jungat?*
20 *Principali sublato, accessorio locus
non est.*
21 *Fructus uti domini pars ad illum,
qui dominio caret, non possunt per-
tinere.*
22 *In pari causa, possidentis melior
conditio est.*
23 *De probatione læsionis enormissi-
mæ; remissivè.*
24 *An, & quando ad melioramenta
defendenda emptor authorem suum
laudare, seu in Judicium vocare
teneatur? & nn. seqq.*
25 *Eviçto prædio emptor actionem ex
empto habet; & quæ hæc contineat,
seu ad quid tendat? & n. 26.*
27 *Emptor quando à venditore melio-
ramenta recuperare possit? & seq.*
30 *Fructus pendentes an licitanti, &
subhastanti competant. & seqq.*
31 *Emptio quando perfecta dicatur?*
32 *Periculum rei emptæ ad quem per-
tineat?*
33 *Fructus pendentes emptoris, quan-
do sint? & nn. seqq.*
35 *Quid jus ante traditionem emptor
habeat? & n. 36.*

I C Reditor adversus debitorem
sententiam habens, eamque
exequens subhasta publica, servatis
servandis, ut moris est, debitoris
prædium, vinctum, scilicet, agrum-
que, nondum spicato hordeo, ver-
nantem, vulgò, *Vinba, e Ferrejeal*,
quinquaginta milium regalium
pretio subhastavit, postea emptor
pro ipso prædio à tertio conventus,
ex eo, quod maioratus esset; ven-
ditorem ipsum excussum ad defen-
dendum laudavit, & cum venditor
non defenderet, ipse emptor litem
prosecutus usque ad ultimam inf-

tantiam, melioramenta (ita com-
muniter appellant *DD.*) etiam in
plantatione vineæ ab ipsomet ven-
ditore facta allegavit, tandem præ-
dium per sententiam eviçtum fuit,
melioramentorum quæstione ad
executionis tempus reservata, quo
emptor ea per articulos allegans, sta-
tim rejecta fuere; post hæc vendi-
tor adversus emptorem actionem
læsionis enormissimæ intendit, aiens
prædictum prædium, centum &
quinquaginta mile regalium esti-
mationis esset; emptor de eviçtio-
ne venditorem reconveniebat, læ-
sionem excludens ex eo, quòd præ-
dium justo pretio subhastatum, &
ut redimeret, venditor in forma
Ord. lib. 4. tit. 13. §. 7. requisitus es-
set; replicabat venditor prædictam
Ord. sibi non obstare in dicta læsio-
ne, & defectum in se laudando tem-
pore executionis circa melioramen-
ta allegabat, ex autoritate *Mend.
à Castr. I. p. lib. 4. cap. 8. n. 10. & II.*

2
Currente causa, in ea quinque
Advocati pro utraque parte multa
hinc inde dixerunt; & sententia la-
ta in prima instantia, emptor abso-
lutus fuit, ex defectu probationis,
circa læsionem, & vigore *Ord. lib.
4. tit. 13. §. 7.* Hanc sententiam
actor fortiter per impedimenta op-
pugnavit, & Judex ea admisit, quo
tempore litigium ad nostras manus
pervenit, ubi pro exclusione læsio-
nis, inter alia, sequentia cogitavi.

3
Si læsio enormis in præsentibus
tantum

tantum consideraretur virtute re-
quisitionis, de qua *Ord. in d. lib. 4.*
tit. 13. §. 7. extincta erat, quæ qui-
dem *Ord.* sibi locum non vendicat
in enormissima læsione. *Gom. decis.*
66. 95. & 198. Barb. ad Ord. d. §. 7.
n. 1. Quidquid Judex in sententia di-
xisset.

4 Sed vel enormis, vel enormis-
sima esset, actor actione carebat,
quia toties, quoties res empta apud
emptorem, absque culpa ejus, perit,
læsionis actio extinguitur. *glos. ad*
text. in l. 2. cod. de rescindend. ven-
dit. tenent *Gom. 2. var. cap. 2. sub n.*
22. Gutierr. pract. lib. 2. q. 136. sub
n. 1. Molin. de just. & jur. tract. 2. dis-
put. 349. n. 6. Pinel. p. 2. cap. 5. n. 36.
& 37. & Padill. n. 37. in fin. Rebusf.
ad leges Galie tom. 1. tract. de rescin-
dend. contract. art. unic. glos. 15. n.
24. Burg. de Paz. in cap. cum dilecti
in fin. de empt. Fabian. de Mont.
tract. de empt. q. 8. in princip. n. 23.
in fin. Anton. Gom. tom. 2. var. cap.
2. n. 22. vers. item adde, Cov. lib. 2.
var. cap. 4. n. 14. vers. contrarium,
Matiens. in d. l. 1. glos. 8. n. 26. tit. 11.
lib. 4. nov. recopilat. ubi Azeved. n.
28. Gutierr. pract. lib. 2. q. 136. n. 1.
vers. nihilominus, Ceval. commun.
q. 443. à n. 1. Parlador. in Sesqui-
cent. different. 56. n. 5. Nicol. Mozz.
de contract. tract. de empt. tit. quibus
casibus annulletur emptio. n. 16. Mo-
lin. de just. tract. 2. disp. 349. vers.
quomodo casu fortuito. Alex. Tren-
tacinq. var. resolut. lib. 3. tit. de solut.

resol. 11. n. 13. vers. quarto non pro-
cedit. Rebell. de obligat. just. p. 2. lib.
9. q. 3. sect. 2. n. 10. Didac. à Britto in
rubr. de locat. par. 2. §. 2. n. 29. cum
seqq. cum aliis Aug. Barb. ad d. l. 2.
n. 140. cum aliis Faria ad Cov. lib.
2. var. cap. 14. n. 77. & de jure Cas-
tellæ est l. 56. partit. 5. tit. 5. ubi Her-
mos. glos. 10. Guerreir. de tutorib. lib.
7. cap. 4. n. 48. & 49.

5 Quæ quidem doctrina intelli-
genda de læsione, quam venditor
passus est; secus namque actoris res-
pectu, qui, re, etiam sine ejus culpa,
perempta, adversus venditorem de
læsione agere potest; tenent *Panor-*
mit. in cap. cum dilecti de empt. in
fin. Mench. controvers. usufrequent.
lib. 3. cap. 62. n. 13. Cov. lib. 2. var.
cap. 4. n. 14. in fin. Pinel. in dict. l. 2.
cod. de rescind. 2. p. cap. 1. num. 39.
Garc. de expens. lib. 3. cap. 18. n. 43.
in fin. Guerreir. ubi supr. licet con-
trarium doceant Gom. variar. d.
cap. 2. n. 22. vers. si verò. Matiens. in
l. 1. tit. 11. lib. 5. glos. 8. n. 33. vers. sed
jure; & ibi Azeved. n. 26. Gutier.
lib. 2. q. 137. Morl. in emporio juris
tit. de contrahend. empt. in proem. n.
45. quorum opinio solum de jure
Castellæ sequenda est, ex d. l. 56. p.
5. tit. 5. ut ibi ait, Gregor. Lopes, &
Hermosill. testaturque noster Pinell.
sup.

6 Ratio differentiae patet, ex eo,
quòd, re perempta apud emptorem,
nihil superest, circa quod actionem
venditor læsus exerceat; è contrario
verò

verò emptor læsionem passus penes venditorem plus justii pretii habet, circa quod actionem intendere possit. *Pinell. d. n. 39. & 40. Hermos. in d. l. 56. tit. 5. glos. 10. n. 4.*

7 Sicut actio, seu remedium læsionis, venditori denegatur adversus emptorem, re penes eum, absque culpa, perempta, dicendum idem puto, si res evincatur ex vitio jam apud venditorem permanente; quæ assertio probatur *ex l. 17. & 18. de evict. l. 11. cod. eodem tit.* ubi communiter DD. quatenus ibi resolvitur, à Judicio reivindicationis expellendum esse eum, qui de evictione tenetur, undè axioma provenit, quem tenet evictio, eundem agentem repellit exceptio. *l. exceptione. ubi Bald. & Salicet. & l. si vè possessio. ubi Bart. Bald. Salicet. cod. de evict. & l. si servum emero ff. de evict. tenent Valasc. cons. 69. num. 7.*

8 cum multis *Cardos. in praxi verb. emptio n. 32.* ubi limitat in hærede fidejussoris. *ex l. final. cod. de evict.*

10 Venditor in præsentiarum quantum magis pro pretio accepisset, tantum magis restitutus, & inde absolum esset, venditorem actionem habere ad verum illius prædii valorem ab emptore recuperandum, quòd statim ei restituere necesse erat. *argument. text. in l. 52. l. 84. ff. de regul. jur.*

11 Si læsio in præsentem enormissima esset, venditor realem actionem haberet adversus tertium possidentem

intendendam *Senator Pereir. decis. 15. Augustin. Barb. ad text. in d. l. 2. n. 138.* quo casu nulla excussio in principali, hoc est, primi emptoris, bonis requiritur, ut *ibid. Augustin.*

Undè cum nosmet emptor 12 non possideret, ex parte conventi, actione reivindicationis venditor caret. *l. 25. ff. de act. l. 23. l. 30. ff. de reivindicat. Ord. in 3. tit. 40.*

Licet *Augustin. Barbos. sup. 13 d. num. 138.* tenere videatur, quòd etiam pro læsione enormissima, adversus primum emptorem jam non possidentem agi possit, quòd mihi probabile videtur *ex Ord. hoc nostro tit. §. 4. vers. porque posto & c. idest, quia licet & c.*

Contra nostram principalem 14 resolutionem, venditorem dicere posse cogitavi, quòd saltem pro fructibus consequendis in casu læsionis enormissimæ *ex Ord. d. §. ult.* ei actio competerat, & ad hoc, saltem de læsione, cognoscendum esset.

Qui quidem fructus in præ- 15 dicto casu sortem principalem non extenuant à perceptionis, sed à condemnationis tempore, de quo videndus *Arouc. noster alleg. 100.* quia in hoc casu emptor rem possidens, ejus fructus jure domini percepit, suosque facit, nec adest textus in hujusmodi specie compensationem ipso jure disponens; sed tantummodò mutuarum condemnationes in sententia

sententia contractus (ut dicunt) rescissoria , fiunt *ex l. si prædium, l. utere cod. de præd. minor. l. illud §. condemnatio ff. de ædilit. edict. l. quod si minor §. restitutio. l. Patres 27. §. I. ff. de minoribus , l. I. cod. si vendito pignore agatur. Secus tamen est quando fructus jure pignoris recipiuntur , quia tunc ipso jure sortem extenuant ad impediendum usurarum cursum *ex l. I. & 2. cod. de pignorat. act. l. si , cui. 5. §. quæri ff. ut in possession. legator. l. Titia 48. ff. de solutionibus , & docet Ozasch. decis. 115. n. 11. Surd. conf. 194. num. 10. Fontanell. I. part. decis. 209. Gall. de fructib. disp. 30. à n. 2. Thesaur. decis. 78. n. 1. Surd. decis. 38. n. 15. l. si dominium cod. de pignorib. Petrus Gregor. lib. 21. Syntagmat. juris lib. 21. cap. 22. n. 2. Barbos. in l. si constat. n. 21. & in l. etiam si. num. 4. ff. solut. mat. Medicis de compensat. p. I. q. 21. n. 3. Gigas de pensionib. q. 92. n. 7. Gam. decis. 91. n. 2. ibi Flor. Cardoso. in praxi verbo compensatio n. 5. Trentacinq. 3. var. sub tit. de compensat. resolut. I. n. 24. glos. in d. l. si constat , & Rodrig. de annuis redditibus lib. 2. q. 18. num. 10. & 13. Pirrbus Maur. de solutionib. §. 5. n. 12. Guerreir. de divis. lib. 8. cap. 7. num. 12. & 15. & de rat. lib. 6. cap. 5. n. 12. qui omnes cum Scob. de rat. comput. 14. per tot. videndi sunt.**

16 Ego verò etiã quoad fructus , venditorem actione carere asserui , & assero , quia in particularibus

actionibus , uti præsens mihi videbatur , fructus tanquàm accessorii considerantur *glos. ad text. in l. fundi 18. ff. de except. Ideò si cum principa-* 17
li non petantur , nec per officium Judicis eorum condemnatio fiat , amplius peti nequeunt , obstat namque rei judicatæ exceptio. l. 4. cod. de positi Cardoso. in praxi verbo fructus n. 3. Valasc. consult. 107. n. 13. Gam. decis. 191. & ibi Flores. Petrus Barb. 3. p. Rubr. ff. solut. matrim. à n. 63. Castell. tom. 6. controu. cap. 135. sub n. 17. novitèr Hontalb. de jure supervenient. in 2. tom. q. 24. §. 6. à n. 93. quem vide ad multa notabilia circa fructus , quando absque sorte principali peti possint.

Sed in terminis nostræ hypo- 18
 thesis, læsione enormiffa adhuc concessa , accessoriè fructus veniebant. *Ord. d. tit. 13. §. ult. ibi : Restituir se ha a cousa precisamente com os fructos , idest , res præscisè cum fructibus restituenda erit, dictio namque-* 19
cum-inter res, quarum una accessoria est, accessoriè conjungit. August. Barb. dict. 75. n. 8. & 9. ergo prin- 20
*cipali locū non habente , nec etiam accessorio locus erit *ex l. cum principalis ff. de reg. juris, & ibi communiter DD.**

Deindè fructus , uti domini 21
 partes accessoriè pertinere nequeunt illi , qui dominio caret *l. 15. ff. condit. indebiti. l. I. & 2. cod. pignorat. action. Senator Sousa decis. 17. n. 4. atqui prædium evictum in præsen-*
 tiarum

tiarum ad venditorem non pertinebat, ut ex sententia à tertio reivindicante habita apparet, quæ pro veritate accipitur. *regul. res judicata de regul. jur.* ergo nec fructus ad venditorem pertinere poterant.

22 Neque ob stare dixi, si venditor instaret, emptorem etiam dominium non habere, respondebam namque, quòd in pari causa, possessoris melior conditio esset. *l. is, qui destinavit. ff. de reivindicat. l. si debitor. de pignorib.*

23 Omissis consultò, quæ circa læsionis enormissimæ probationem dixissem, de quo videndus *August. Barb. ad text. in d. l. 2. n. III. & Seraph. de privileg. juram. privil. 85. n. 88. vers. amplius dico. Castilb. controu. lib. 3. cap. 2. n. 14. & 15. Farin. fragm. crimin. p. 2. verbo juramentum n. 1288. vers. alii demum. Anton. Gabr. commun. lib. 1. tit. de arbitr. cons. 3. n. 45. & lib. 3. tit. de jur. dotium concl. 1. n. 10. Menoch. cons. 251. n. 4. & cons. 401. n. 153. & IIII. n. 83. Fachin. cons. 72. n. 7. & 8. lib. 2. Seraph. d. privil. 83. n. 90. vers. 4. & ult. Parlador. rerum quotid. cap. 4. n. 51. Grivel. decis. 20. n. 20. Faber in suo codice lib. 4. sub hoc tit. dif. 3. & 26. Cov. lib. 2. var. cap. 4. n. 5. & in cap. quavis pactum. p. 3. §. 3. n. 5. Gam. decis. 95. n. 3. & decis. 198. in fin. Gutier. de juram. confirm. p. 1. cap. 26. num. 7. Garc. de expens. cap. 10. n. 21. vers. quod si læsio. Mauriti. de in integr. restitut. cap.*

124. *Sfort. Odd. in simili tract. p. 1. q. 4. n. 121. Molin. de primog. lib. 2. cap. 3. n. 18. in fin. Gregor. Lop. l. fin. glos. 7. vers. unde dicendum videtur. tit. fin. p. 6. Cald. Pereir. in l. si curatorem verbo læsis n. 1. vers. sed verior. Valasc. de partit. cap. 39. n. 57. in fine. Molin. de ritu nupt. lib. 3. q. 96. n. 45. Giurb. decis. 110. n. 3. vers. consistorium Sigismund. Sccac. de appellat. cap. 2. n. 13. & 42. Ægid. in rep. l. ex hoc jure ff. de just. & jur. p. 1. cap. 8. num. 108. vers. & enormem; ad objectum ex defectu in 24 laudando ad melioramenta defendenda executionis tempore, responsurus accingor, dicebat namque venditor, emptorem melioramenta recuperare retentionis jure teneri, quo deficiente adversus venditorem actione carere, ex auctoritate *Mend. sup. n. 1. citato*, & ex dispositione satis clara *l. idque, & Julian. 45. §. 1. ff. de act. empti. ibi: Si mihi alienam aream vendideris, & in eam ego ædificavero, atque ita eam dominus evincit: nam, quia possum petentem (dominum) nisi impensam ædificiorum solvat, doli mali exceptione submovere, magis est, ut ea res ad periculum venditoris non pertineat. de cujus intellectu multa adinvicem Advocati dixerunt.**

Ego verò animadvertendum 25 duxi, quòd evictò prædio actionem exempto habet emptor, quæ quidè actione ad duo tendit, primum, scilicet

scilicet ad pretium, istudque perpetuum, & naturale sēper huic actioni inest, quin pactam interveniat; alterum verò, ad id, quod interest, rem evictam non esse, in quo insunt impensæ, & meliorationes, quas vocant augmenta, quibus res in maius, aut melius refecta maiorem reddat aut proventum, aut quæstum; quod quidem petitorium, nec naturale, nec perpetuum est, sed incidens, atque casuale, ex eo, quòd aliquando incidat, & contingat, aliquando non. *l. Titius, l. emptorem §. fin. ff. de act. empt. l. in vendit. l. evicta. l. si plus ff. de evict. Gufm. de evict. cum multis cap. 55. à n. 2. Mend. à Castr. 1. p. lib. 4. cap. 8. n. 9.*

26 Circa primum, quod ad pretium dirigitur, semper ad tempus contractus relatio habenda erit; quoad secundum, ad tempus evictionis. *Gufm. supra n. 3. & 4. & faciunt ea, quæ apud Cald. de empt. cap. 31. à n. 33.*

27 Quibus animadvertis, ad text. in d. l. id, & ad Julian. seu idemque Julian. respondeo, procedere in melioramentis ab emptore factis, de quibus in executione per retentionem non opposuit, ut ab evincente recuperare emptor possit, quod quidem ad secundam partem, seu secundum petitorium evictionis pertinet. Sed si emptor recuperare melioramenta non possit, & in eo negligens non fuerit, à venditore prædicta melioramenta sibi reddenda

curare potest. *Gufm. sup. dict. cap. 55. n. 5.*

Undè inferitur, quòd quando 28 emptor de melioramentis à se factis per retentionem non opposuit; sibi solum præjudicat, quoad secundam partem, seu secundum evictionis caput, vel petitorium; non verò quoad primum caput, scilicet, ad pretium recuperandum; quæ quidem duo quomocò de jure Regio peti possint? Vide *Ord. in 3. tit. 45. §. 3. & Cald. sup. d. cap. 31. à n. 33.*

Sed quia emptor in nostro ca- 29 su nulla melioramenta à se facta recuperare intendebat, sed solum pretium, ulteriusque de melioramentis exceptionem opposuit, nullam negligentiam imputari sibi debere dixi, nec etiam necessarium esse laudari novitè executionis tempore, attenda *Ord. in 3. tit. 84. §. 14. & tit. 86. §. 4. & ex rationibus à Pereir. de man. Reg. cap. 32. sub n. 14. & itaque fuit judicatum, emptore iterum à læsione absoluto.*

Quatenus autem supra n. 16. 30 cum Senatore *Sous. decis. 27. n. 4.* diximus; quòd fructus dominio carenti non debentur, declaratione indiget; quia eundem *Sous. ubi sup. à n. 4.* non probamus, dum ipse asserit, fructus non deberi subhastanti ante traditionem, quia contrarium de jure, & in praxi sequendum judicamus; subhastatio namque in effectu nihil aliud est, quam emptio, & venditio; excussus quippè per

Justitiæ ministros, loco venditoris habetur, & subhastans emptoris, cui traditio rami, alterius vè rei, facta pro conventionem de re, & pretio reputabitur. *Valasc. conf. 37. à n. 1.*

31 Per conventionem de re, & pretio, emptio perfecta dicitur, licet pretium solutum non sit, nec res tradita. *l. 2. §. 1. ff. actionib. empti l. 1. §. 2. ff. rerum permutat. §. 1. Instit. de empt. Ord. lib. 4. tit. 2. Guerr. tr. 2. lib. 3. cap. 7. à n. 55.*

32 Post vendicationem perfectã omne periculum emptoris est. *l. 7. l. 8. ff. pericul. & commod. rei vendit. l. 1. l. 4. l. penult. l. ultim. cod. eod. tit. §. 3. Instit. de empt. Ord. lib. 4. tit. 8.*

33 Ita similiter fructus pendentes, licet maturi emptionis tempore, & postea nati, emptori etiam pertinere debent, licet res tradita non sit, nec pretium solutum. *prædicta jura, & l. 8. ff. evict. l. 13. §. si fructus 10. l. 25. ff. actionib. empt. l. fructus cod. eodem titul. Guerr. tract. 4. de rationib. lib. 7. cap. 12. n. 1. cum seqq.*

34 Licet namque emptor dum pretium non solvit, fructus suos non faciat, de quo *Idem Guer. latè dict. tract. 4. lib. 7. cap. 11. per tot. toties, quoties, pretium cum usuris solverit, fructus suos facit, & petere potest Idem Guerr. dict. cap. 12. tract. 4. lib. 7. n. 7. Gall. de fructib. disp. 23. art. 1. à n. 33. Barb. sup. n. 81. & in l. de divis. 5. ff. solut. n. 23.*

35 Undè si arguas: fructus sunt

accessorii dominii; sed sic est, quòd dominium emptori ante traditionem non pertinet: ergò nec fructus; respondeo, concessa maiori, distinguens minorem: emptor non habet ante traditionem dominium tanquã jus in re, concedo; non habet jus ad rem, nego; post namque emptionem perfectam creditor dominii dicitur. *Viv. ad text. in d. §. 3. Instit. de empt. n. 7. & actionem ex empto habet adversus venditorem, ut rem sibi tradat. tot. tit. ff. & cod. d. actionib. empt. Ord. lib. 4. tit. 2. in princip.*

Igitur, sicut venditor rei venditæ debitor est, ita etiam fructuum debitor efficitur, & fructus etiam pertinent illi, qui dominii creditor est.

COGITATIO XLVIII.

De quo matrimonio intelligenda sit *Ord. lib. 5. tit. 22?*

SUMMARIUM.

- 1 *Aliqua Ordinationes quasi contraria juri Canonico referuntur. & n. 2.*
- 3 *Casus affertur.*
- 4 *Ord. lib. 5. tit. 22. de vero ac valido matrimonio loquitur.*
- 5 *De clandestino non loquitur. & n. 6.*
- 6 *Lex Extravagans matrimonium clandestinum animadvertens affertur.*
- 7 *Durities in d. Ord. est, quatenus testes punit.*
- 8 *Duo, vel tres testes in matrimonio intervenire debent.*
- 9 *Ad idque cogi possunt.*

- 36
- 10 *Matrimonia clandestina jam jure antiquo illicita ac prohibita erant.*
- 11 *Valida tamen erant, etiam Parocho non interveniente.*
- 12 *Ipsimet sponsi Sacramenti matrimonii ministri sunt, quorum consensus antiquitus ad matrimonii confectionem sufficiens erat.*
- 13 *Qua forma, & in quo loco matrimonium antiquitus celebrari poterat.*
- 14 *Ex clandestino matrimonio multa mala oriebantur, idè prohibita fuere, & decretum, ut publicè cum solemnitatibus contraheretur.*
- 15 *Et postea per Conc. Trident. clandestina matrimonia irrita, ac nulla judicata in posterum fuere.*
- 16 *Sunt quaedam matrimonia clandestina, quæ adhuc hodiè valida sunt.*
- 17 *Ord. lib. 5. d. tit. 22. difficilis est.*
- 18 *Ejus intellectus ab Ægidio præstitus affertur.*
- 19 *Verus ab Authore traditur. & n. 24. & 25. & 45. & seqq.*
- 20 *Ord. d. tit. 22. in antiquis d. lib. 5. tit. 32. erat.*
- 21 *Ordinationes antiquè quo in tempore latae fuerint?*
- 22 *Ante Concilium Tridentinum latae fuere.*
- 23 *Concilium Tridentinum quo tempore celebratum fuerit?*
- 26 *Ord. d. lib. 5. tit. 22. non comprehendit casum, in quo quis, sponsalium virtute, de domo alicujus puellam, Judicis auctoritate, eripuit.*
- 27 *Judex vim non facit, jurisque executio injuriam non continet.*
- 28 *Lex antiqua denuò compilata, uti antiqua habetur.*
- 29 *Ord. antiqua d. lib. 5. tit. 32. affertur.*
- 30 *Ord. d. lib. 5. tit. 22. juri Canonico conformis est. & n. 31.*
- 32 *Si a. Ord. aliter, quàm ab Authore, intellecta fuerit, juri Canonico contraria erit.*
- 33 *Parentes filios impedire nequeunt, ne matrimonia contrahant.*
- 34 *Pena exheredationis filiae ante 25. ann. nubenti absque parentum consensu, etiam hodiè viget, juriq; Canonico non opponitur. & n. 38.*
- 35 *Pena aliqua à jure querendo privant, alia à jure quæsito, quæ nam ex iis juri Canonico contrariae sint?*
- 36 *Legitima filiis quo jure debeatur.*
- 37 *Legitima quoad quotam lucrum est.*
- 38 *Pena Ord. lib. 5. tit. 22. jure quæsito privat. & n. 40.*
- 39 *Filia nubens ante 25. ann. alimenta jure naturali debita petere potest.*
- 40 *Et quare?*
- 41 *Qua ratione Ord. lib. 5. d. tit. 22. penas ibi impositas intra 25. annum tantùm contineat. & n. seqq.*
- 42 *Et qua ratione exheredationis pena? & n. seqq.*
- 44 *Jure suo utens vim, nec injuriam facit.*

Contra libertatem matrimonii **I**
 contrahendi in hoc Regno esse videntur Ord. lib. I. tit. 88. §. 19. & lib. 2. tit. 37. & lib. 4. tit. 88. §. 1. & lib. 5. tit. 22. Extravag. de 13. de Novembro de 1651. quæ quidem aut nullæ, aut tanquàm abrogatæ censendæ sint, dicendum videbatur ex iis, quæ DD. quos refert Pereir. de man. Reg. cap. 70. sub n. 2. August. Barb. ad Concil. Tridentin. sess. 24. de reform. cap. 1. à n. 2.

Sed quidquid DD. dicant, pro- **2**
 ut justæ, ac validæ dictæ Ord. nostræ servandæ sunt, satis namque, superque satis Senator Pereir. sup. ab omni injuria, & calumnia dictas Ord. defendit. Themud. 4. p. decis.

49. ubi de illius Extravagantis validitate tractat *Mend. à Castr. 1. p. lib. 4. cap. 8. §. 15. à n. 56.* ubi n. 59. iudicatum refert secundum nostrammet *Ord. d. tit. 22.*

3 Vidimus autem hoc nostro tēpore quendam in vinculis positum virtute querelæ à socio datæ, eo, quòd filiam duxerat minorem 25. annis absque ipsius patris consensu, matrimonio tamen celebrato juxta *Concil. Tridentin.* formam, & Episcopatus constitutionem, quæ quidem denuntiatio nitebatur *in Ord. lib. 5. tit. 22.* ubi punitur ille, qui minorem 25. annis duxit, five virginem, five honestam viduam absque consensu patris, matris, aut avi, vel alterius cujuscumque personæ, sub quorum potestate fæmina illa fuerit; & eodem modo puniuntur testes hujusmodi matrimonio intervenientes.

4 Consultus de prædicto casu; de vero intellectu prædictæ *Ord.* multum cogitavi, dicta quippè *Ord.*

de vero, ac valido matrimonio loquitur, ut ex verbis ibi: *Casè,* & ibi: *Que ao tal casamento,* & ibi: *Que ella cazou melhor,* & ibi: *Poderá casar;* ac per consequens intelligi non poterat de matrimonio nullo, clandestinò contracto, ut plures mihi respondebant.

5 Si namque prædicta *Ord.* de matrimonio clandestinò celebrato loqueretur, pæna ejus non restringeretur ad ætatem 25. annorum in persona nuptæ, quia in quacumque ætate, qua matrimonium clandestinò celebraretur, semper delictum considerabatur, ac per consequens pæna locum haberet.

6 Si prædicta *Ord.* de clandestino matrimonio intelligeretur, superflua esset, seu saltem nova non vocaretur Lex Extravagans, de qua supra, ut eam vocat *Themud. 4. p. d. decis. 49.* quæ ad punienda matrimonia clandestina tendit, & tenoris sequentis est.

DOM JOAM POR GRACA DE DEOS, REY DE Portugal, dos Algarves, dáquem, e dálem Mar em Africa, Senhor de Guiné, e da Conquista, Navegação, Comércio de Etbyopia, Arabia, Persia, e da India &c. Faço saber aos que esta minha Ley virem, que considerando eu o excesso, com que em estes meus Reynos se tem introduzido os matrimonios clamdestinos, e os grandes danos, que delles se seguem a meus Vassallos, na Republica perturbaçoens, e riscos, sendo este caminho occasionado a se extinguir a nobreza, que eu tanto zélo, e desejo ver conservada em meus Vassallos; havendo consideração, a que não são bastantes as penas Ecclesiasticas para se evitarem estes damnos, e ao que se me pedio nas Cortes, que se celebraraõ no Reyno o anno de 1641. e como ja no anno de 615. se havia mandado consultar no Tribunal do Paço esta materia, conformando me com o que outros Reys tem disposto em seus Reynos, assistindo por meyo de penas impostas aos Decretos do Santo Concilio Tridentino, que como Principe catholico, devo mandar executar em meus Reynos, e Senhorios. Depois de mandar conferir este negocio, conforme pedia a importancia delle, por pessoas doutas, e timoratas, e com os do meu Concelho do mesmo Tribunal do Desembargo do Paço; ordeno, e mando, que qualquer pessoa de qualquer qualidade, e condição que seja, que da publicação desta em diante contrahir matrimonio, que a Igreja declarar por clamdestino, pelo mesmo caso elles, e os que nelle concorrerem, e entervierem, e os que do tal matrimonio forem testemunhas incorreraõ em perdimento de todos seus bens, que seraõ applicados ao meu Fisco Real, e seraõ desterrados para huma Conquista destes Reynos, em os quaes não entraraõ com pena de morte, e não havendo herdado a herança de seus pays ao tempo que o matrimonio clamdestino for contrahido, o pay, e mãy o possaõ desherdar, e qualquer do povo possa accusar este crime, depois de declarado o tal matrimonio por clamdestino no Juizo Ecclesiastico. Para effeito, e execução destas penas, e para que esta Ley se observe, e execute com o rigor, que convem; mando aos Corregedores, Ouvidores, Juizes, Justiças de meus Reynos, e Senhorios, que nas devassas geraes, que tiraõ, perguntem por este caso, e achando se fez algum matrimonio clamdestino, dem logo conta na Mesa do despacho dos meus Desembargadores do Paço, e nas rezidencias que derem se perguntará se deixaraõ de executar o disposto nesta Ley, para se lhes dar em culpa, e eu particularmente lho mandar estranbar. E mando outrosi ao Regedor da Casa da Supplicação, e ao Governador da Casa, e Relação da Cidade do Porto, e aos Desembargadores das ditas casas, e a todos os Corre-

os Corregedores, e Provedores, Juizes, Justiças, Officiaes, e pessoas destes meus Reynos, que a cumpraõ, e guardem, e a façãõ inteiramente cumprir, e guardar, como nella se conthém, e assim mando ao Doutor Affonso Furtado de Mendonça do meu Concelho, e Chanceler mór destes Reynos, e Senhorios, que envie logo cartas com o traslado della sob meu Sello, e seu signal, a todos os Corregedores, Ouvidores das Comarcas destes Reynos, e aos Ouvidores das terras dos Donatarios, em que os Corregedores não entraõ por Correição, para que a todos seja notorio; a qual se registará nos livros da Mesa do Desembargo do Paço, e nos das Casas da Supplicação, e Relação do Porto, onde similhantes se custumaõ registrar, e esta propria se lançará na Torre do Tombo. Dada nesta Cidade de Lisboa a 13. de Novembro. Antonio de Moraes a fez no anno do Nascimento de Nosso Senhor Jesu Christo de mil seis centos cincoenta e hum. Pedro Sanches Farinha a fez escrever.

REY.

Affonso Furtado de Mendonça Déaõ de Lisboa.

Publiquey esta Ley conforme a Ordem de Sua Magestade nesta Chancelaria mór. Lisboa 28. de Novembro de 1651.

Gaspar Maldonado.

- 7 Quare dicendum, prædictam humanum est hujusmodi testes puniri.
- 8 Ord. de valido matrimonio loqui; sed mihi valdè acerba videtur, quatenus etiam testes punit, cum per Concil. Tridentin. sess. 24. de reform. cap. 1. matrimonium absque duobus, vel tribus testibus celebrari nequeat, ubi Augustin. Barbosa. à n. 120. qui quidem testes ad hunc actum cogi possunt ex vulgar. regul. in l. 22. ff. de testib. l. 16. cod. eod. tit. cap. 1. de testib. Novel. 90. col. 7. tit. 2. §. quoniam; undè in-
- 9 nemus, quo lex nostra procedebat, sequentia notanda veniunt, primò matrimonia clandestina etiam de jure antiquo illicita, & prohibita esse. cap. non omnis, cap. honorantur caus. 32. q. 2. cap. aliter, cap. nostrates caus. 30. q. 5. cap. cum inhibitio. de clandestin. desponsat. asserit Concil. Trid. d. sess. 24. de reform. cap. 1. in princip.
- 10

Secundó

11 Secundò, licet illa matrimonia illicita, & prohibita essent, at tamen etiam sine præsentia Parochi valida erant *cap. 2. de clandest. desponsat. & ibi Barbos. n. 3. Concil. Trid. sup. Sanch. de matrim. lib. 3. disp. 3. n. 2. Leuren. in jus canonicum tom. 4. sub tit. de clandestin. desponsat. q. 145.*

12 Undè cum ministri hujus Sacramenti matrimonii ipsimet contrahentes sint, antiquitus ut matrimonium validè contraheretur, solus consensus contrahentium absque alia solemnitate sufficiebat; uti constat *ex capit. si quis. caus. 30. quest. 5. cap. 1. & 2. de clandest. tin. desponsat.* Igitur unusquisque

13 in domum alterius introire poterat ducendi causa aliquam fæminam in uxorem, & ut cum ea matrimoniū validè contraheretur hoc modo sufficiebat, hinc inde consensus, v. g. *Ego te accipio in uxorem, & ego te accipio in virum, vel ut sis mea uxor, consentio, & similia.*

14 Ex eo, quòd matrimonium sic clandestinò celebratum multoties probari non poterat, multa mala inde oriri experimento compertum fuit. *dict. cap. si quis. vers. is ita; & cap. cum solemnitatibus judicantem. vers. expræmiss. d. caus. 30. q. 5.* decretum fuit, ut matrimonium publicè cum solemnitatibus, de quibus *in cap. 1. cap. 2. & cap. 3. ubi (de consensu eorum, in quorum potestate sunt,) & cap. 5. d. caus. 30. q. 5.*

solum celebrari licitè possit.

Sed quia adhuc illa prohibitio **15** sufficiens non erat, per *Concil. Trid.* illa matrimonia clandestina non solum uti illicita, sed etiam uti nulla de cæterò prohibuit. *d. sess. 24. de reform. cap. 1.*

Declaratur tamen, quòd etià **16** hodie matrimonium celebratum coram Parocho, & testibus modo tamen clandestino, quia alia solemnitates defecerunt, validum est, sed criminofum. *Cardos. verbo Sacramentum. de Sacrament. matrim. sub n. 7. Augustin. Barbos. ad cap. 3. n. 7. & 14. de clandestina desponsat. Leuren. sup. q. 164. n. 7.*

His sic suppositis, ad nostram **17** *Ord. redeundo*, eam difficilem vocat *Ægid. noster Lusitan. 3. relect. l. Titia, si non nupserit à n. 20. ff. condit. ubi n. 21. sic ait: Quapropter ad 18 prædictam difficultatem tollendam existimo legem Regiam d. tit. 22. intelligendam fore in illo, qui alterius domum ingreditur, eo invito, aut ignorante, matrimonii contrahendi causa cum virgine minore, aut vidua etiam minore, & honesta, apud eum commorante; moveor *Ord. d. lib. 5. tit. 16. §. 1. quæ alienam domum ingredientem, explenda libidinis causa cum muliere illic commorante, graviter punit, quasi, scilicet, ipso clandestino ingressu, domus domino inferatur injuria, legali pena plectenda, sive solius libidinis causa quis ingrediatur, ut d. tit. 16.**

tit. 16. §. 1. *sivè matrimonii causa in terminis dict. tit. 22. Atque ita lex Regia hoc in loco, secundùm legem d. tit. 16. §. 1. erit accipienda, & ad hunc casum restringenda, nec novus interpretandi modus est, quo una lex tamen posterior, trahitur ad aliam l. sed & posteriores supra de legibus.*

19 Hic intellectus omninò mihi non displicet; sed quomodò matrimonium in domo privata celebrari queat regulariter, attento Tridentin. & consuetudine hodierna, nescio: quare, dicendum noviter puto, & constanter affirmo prædictam Ord. d. tit. 22. solùm in praxi servandam fuisse ante Concilium Tridentinum in matrimonio celebrato clandestinò, seu validè, attento antiquo jure, ea forma, de qua *sup. n. 13.* quo in casu violentia interveniebat tam ex parte contrahentis, quàm ex testium domum alienam invito domino intrantium, ut actus licet validus, tamen illicitus completeretur.

20 Assertio nostra probatur ex eo, quia dispositio, de qua *in d. Ord. tit. 22.* ita, & eodem modo erat in antiquis Ordin. lib. 32. quæ quidè antiqua Ord. compilata fuit, tempore Serenissimi Regis, Emmanuelis, anno, scilicet, 1521. secundùm Cabed. 1. p. decis. 211. n. 6. vel anno 1505. secundùm Barbof. in proæmio ad Ord. lib. 4. in quocumque autem horum temporum, quo compilata Ord. esset, semper fuit ante Conci-

lium Tridentinum, hoc namque indictum fuit die 11. Junii 1542. 23 ut ex decreto indictionis constat, & cæptum 13. Decembris 1545. & sessio 24. de matrim. reform. cap. 1. celebrata fuit die 11. Novembris 1563.

Deindè probatur ex dict. Ord. 24 quia tale matrimonium ibi non puniebatur, eo quòd clandestinò celebraretur, & patriæ potestati reclamaretur, sed ratione introitus in domum alienam invito ejus domino; ut benè dicit *Ægid. sup.* & ex verbis *d. Ord.* constat ibi: *Vivendo com ellas em sua casa, ou estando em poder de outra alguma pessoa, com quem viver, ou a em casa tiver, idest, vivendo cum illis in eorum domo, aut existendo in potestate alterius cujuscunque personæ, cum qua vixerit, vel extiterit in domo ejus.*

Quarè de prædictis infertur, 25 dictam Ord. hodiè in praxi non debere servandam, quia casus secundùm eam evenire nequit; licet namque his temporibus matrimonium clandestinum dari possit, hoc casu lex Extravagans supra servabitur.

Undè nullo modo *d. Ord.* & 26 ejus dispositio locum habet adversus eum, qui sponsalium ratione, ac vi ab Ecclesiastico Judice requirit, ut puella de domo patris sui eripiatur, & in domo alicujus probi viri, seu monasterio sequestro deponatur, & inde matrimonium spontè celebretur, quia hoc casu cessat violentia

27 violentia, Judex namque vim non facit, cum juris executio injuriam non contineat. *l. injuriarum actio §. qui inter. ff. de injur. Roman. cons. 387. Tob. Otton. Tabor. lib. 9. cap. 135. sub n. 37.*

28 Nec nos terret, quod in compilatione facta nostrarum Ord. anno, scilicet, 1603. quæ ultima fuit, quo tempore Concilium Tridentinum vigeat, *d. Ord. d. tit. 22. compilaretur, quia cum compilata sine emendatione, aut additione, seu declaratione esset, non dicitur lex nova, sed antiqua, & judicari debet, ut promulgata eodem tempore, quo latata ante compilationem fuit Cabed. tom. I. dec. 184. n. 6. Guerr. de div. lib. 2. cap. 8. n. III.*

29 Advertere debes, benignè lector, me Ord. antiquam servare, & ideò dico, ac testor, prædictam Ord. antiquam *lib. 5. tit. 32. idem, & quasi per formalia verba disponere, quod nova in d. tit. 22. ut ex verbis antiquæ sequentibus constat ibi:*

Defendemos, que nenbum homem case com alguma mulher virgem, ou viuva honesta, que no passare de vinte, e cinco annos, que este em poder de seu pay, ou mãy, ou avó, vivendo com elles em sua casa, ou estando em poder de alguma outra pessoa, com quẽ viver, ou a em casa tiver, sem consentimento de cada huma das sobreditas pessoas; e fazendo o contrario perderá a toda sua fazenda para aquelle, em cujo

poder a tal mulher estava; e mais será degradado hum anno para as partes dálem; e se aquelle a que assignamos a dita fazenda, a nõ quizer, seja ametade della applicada para nossa Camera, e a outra metade para os cativos. E estas mesmas penas de fazenda, e degredo haverão a testemunha, ou testemunhas, que ao tal casamento com cada hũa das ditas pessoas (feito pola sobre dita maneira) estiverem.

De vera intelligentia nostræ 30
Ord. per nos aperta, & sequuta, semperque sequenda, benè infertur, ipsammet nostram Ord. juri Canonico concordem esse, puniebat namque casum ab ipso jure Canonico prohibitum, & puniendum; cum talia matrimonia, licet valida, tanquam illicita prohibita, & punita erant, ut dictum manet, hoc que à me dictum apertè probatur per Senator. *Pereir. de man. Reg. na recopilação das Ordenações concordadas fol. mibi 449. ibi Ord. lib. 5. tit. 22.*

Sobre as testemunhas do casamento se castigarem no secular, não tem necessidade de concordia, porque he conforme a Direito, porque pode a Ley secular pôr penas mayores aos casos prohibidos por Direito Canonico, porque entãõ he em sua ajuda, e favor.

Si igitur casus *Ord. d. lib. 5. tit. 31 22. est etiam de jure Canonico prohibitus, & puniendus; siquis nos-*

tram intelligentiam evertere defideret, casum in jure Canonico demonstrat *Ordin. nostræ* conformem, præterquam per nos assignatum, & erit magnus Appollo, *Ordin. nostra* clarior fiet, & nos benevolè manus dabimus.

- 32 Dum igitur alius casus non demonstratur, sequitur dicendum, quòd si nostra intelligentia removeatur, esset *Ord. d. lib. 5. tit. 22.* juri Canonico, & *Concil. Trid.* contraria directè, namque testes essentialiter ad id, ut validè matrimonium contrahatur, necessarii sunt, & invitati compelli à Judice Ecclesiastico non possunt, si per legem Regiam bona amitterent, & corporaliter punirentur ob assistentiam in matrimonio facie Ecclesiæ celebrato juxta *Concil. Trid.* secundùm quod, & jus canonicum parentes matrimonia filiis impedire nequeunt.

- 34 Argumentum tamen fortè objicere quis potest, hoc modo: etiam post *Concil. Trid.* pæna exhæredationis, filiæ minori 25. annis, absque consensu parentum nubenti, imponitur. *Ord. lib. 4. tit. 88. §. 1.* quæ pæna justissima est, & matrimonium non impedit secundùm. *Barbos. Pereir. & Themud.* supra citatos; ergo ita de pæna *Ord. lib. 5. d. tit. 22.* dicendum est.

- 35 Ad responsionem notandum venit, pænas quasdam esse à lucro, seu jure quærendo privantes, quasdam esse jus quæsitum prohibentes,

& auferentes, illas contrarias juri Canonico non esse; has verò esse, (loquor de pænis circa matrimonium impositis:) ita *Cardinal. de Luc. ad Concil. Trid. discurs. 26. n. 37. ibi: Vera, & recepta est distinctio inter pænam, & lucrum; si etenim contraventio speciem pæne redoleat, quia nempe damnum, in re propria causet, sive etiam privationem illius juris quæsitum, quòd aliàs quasi debitum sit, ut est legitima, vel etiam congrua, seu necessaria dos ejus, quæ aliundè provisa non sit, tum rejeccio, seu vitatio intret, secus autem ubi sit conditio, vel qualitas invitativa ad lucrum &c.* si hunc locum inspecies, videbis, quòd de legibus pænas imponentibus loquitur.

Notatur deinde, quòd legitima filiis à parentibus debita quoad portionem congruam juris naturalis est; quo verò ad quotam juris civilis, & positivi. *Pereir. de man. Reg. cap. 70. n. 5. Leuren. in jus canonicum tom. 4. q. 99. n. 1. & passim apud DD.* est, & quoad quotam legitima considerata, lucrum est: *Id. Pereir. & Leuren. proxim.* qua ratione prædicti *DD.* affirmant *Ord. lib. 4. tit. 88. §. 1.* & similes leges sustineri posse, tanquam matrimonii non impediens.

Ex quibus jam patet ad argumentum responsio; nempe, ideò valida est pæna amissionis legitimæ ob matrimonium sine parentum consensu initum, quia est pæna lucrum removens,

removens; quod totum de pœna *Ord. lib. 5. tit. 22.* dici nequit, hujus namque pœna privat jure quæfito, nempe, bonis, quæ jam antea, tum matrimonium contrahens, tum testes possidebant, ultra exilii pœnam; undè ne contrariam juri Canonico, & *Concil. Trid.* dicamus, intelligentia nostra omnimodò sequenda est.

39 Exemplo filia nobis opposito, responsio nostra magis corroboratur, filia ita sine consensu parentum nubens alimenta, à jure naturali debita, semper consequi potest. *Laudatus Leuren. d. q. 99. Per. d. cap. 70. à n. 31. Cardos. in praxi verb. pater n. 15. Cald. lib. 1. for. q. 18. num. 9. Merlin. de legitim. lib. 4. tit. 1. q. 6. n. 9. Rebel. d. q. 14. sect. fin. n. 32. Menoch. d. §. 10. n. 613. alios referens Barb. ad text. in l. si filiam 19. cod. de inofficios. n. 9. Sanch. de matrim. lib. 4. disp. 26. n. 1. Mantic. de tacit. lib. 12. tit. 16. n. 16. Pereir. d. decis. 10. n. 8. Barbosa. ad §. 1. d. Ord. n. 16. Phæb. decis. 45. Barb. in d. Authentic. sed si post à n. 13. & in l. fin. cod. de alend. liber. n. 13. Aylon ad Gom. 1. var. cap. 11. ad n. 13. Guerreir. de divis. lib. 2. cap. 1. n. 79. & 80.*

40 Si ergo legitimam filia per matrimonium amisit, cur alimenta petere possit? Respondeo, quia alimenta in legitima quoad congruam comprehensa sunt, & cum legitima in hac vera assumptione à jure naturali debita sit, ab ea lex privare

non potuit per exhæredationem, quia tanquam debitum, & jus quæfitum consideratur; undè ita similiter à bonis quæfitis *per Ord. lib. 5. tit. 22.* matrimonium contrahens privari non potest, ex eo solum, quòd matrimonium contraxit cum minore absque parentum, & aliorum consensu.

Deinde adversus nostram intelligentiam sic argui potest: si *Ord. d. tit. 22.* ratio decidendi ratione violentiæ introitus domus procederet, dispositio non restringeretur usque ad ætatem 25. annorum, quia cum semper eadem violentia daretur, ratio dispositionis non cessaret, nec eadem dispositio cessare posset; undè dicendum, quod minor ætas 25. annorum legis fundamentum est.

Ad prædictum argumentum 42 responsio tota posita est in exemplo filia absque consensu parentum nubentis, de qua in prima argumentatione; quo in casu exhæredatio fundatur in injuria, qua filia sic nubens parentes afficit; sed hanc eandem injuriam pater patitur, si filia sine ejus consensu post ætatem 25. annorum impletam nubat, vel libidinosè vivat; attamen exhæredari nequit. *Authentic. sed si post. cod. de inofficios. testam. & ibi DD. ubi August. Barb. plures refert, & cum aliis Guerreir. tract. 2. lib. 2. cap. 1. n. 68.*

Ratio differentia supra proxime conclusionis stat in eo, quia pater tenetur filiam in matrimonium

collocare usque ad ætatem 25. annorum, quibus impletis, pater in mora constituitur, & filia propria autoritate nubere potest, *d. Authent. sed si post. cod. d. inofficios. testament. suo jure utens.*

44 Ita similiter in casu *Ord. d. tit. 22.* mulier dum est intra 25. annos suo jure uti nequit, cura namque status sui ad patrem pertinet; postea tamen admittens introitum viri in domum, ubi est, suo jure utitur, cessatque violentia, cum proprio jure utens vim non faciat, neque injuriam. *l. injuriarum 13. §. 1. ff. de injur. l. 3. §. is tamen. ff. de liber. hom. exhibend. l. proculus 26. ff. de damn. infect. comprobatur Otton. Tabor. d. lib. 9. cap. 135. n. 37.*

45 Confirmatur ex verbi *Ord. d. tit. 22.* ibi: *Que esteja em poder, idest, que in potestate sit, & ibi: Vivendo com elles; idest, Vivendo cum illis, ex quibus verbis satis patet, quod patria potestas in hoc casu offensa solum non dicitur, sed domus per violentum introitum, qui necessarius erat, igitur que, ut puella existeret in domo, requirebatur.*

46 Deinde si patria potestas offensa esset causa impulsiva, dispositioni pænæ locus non esset per introitum in domum cujuscumque extranei; sed sic est, quod *Ord.* locum etiam habet respectu extraneorum, penes quos puella erat; ergo solum introitus ratione lex procedebat in casu à nobis figurato, & assignato.

Tandem si quis objiciet, quod 47 pænâ cessat casu, quo puella melius nupsit, & semper in hoc casu introitus violentia consideratur; respondeo, quod etiam quando melius filia minor nubit, patria potestas offenditur, & pænâ tamen cessat; unde dicendum est, uti in hoc casu injuria patriæ potestatis cum meliori statu compensatur, ut pænâ absit: ita in casu *Ord. d. lib. 5. tit. 22.* injuriosus introitus cum augmento status compensatus manet: egoque hic acquiesco.

COGITATIO XLIX.

Quomodo practicandus sit concursus in forma *Ord. lib. 4. tit. 6. ?* & agitur de *l. fin. cod. remiss. pignor.*

SUMMARIUM.

- 1 *Res cum suo onere in tertium transit.*
- 2 *Actio hypothecaria realis est à conventionione pignoris descendens.*
- 3 *In tertios possessores transit.*
- 4 *Remedium in materia traditur.*
- 5 *Ord. lib. 5. tit. 6. unde deducta fuerit?*
- 6 *Formatur hypothesis, & modus, ac praxis reprobat. & n. seqq.*
- 6 *Ord. lib. 4. tit. 6. in princip. afferatur.*
- 7 *Secundum eam solum creditores hypothecam habentes veniunt. & seqq.*
- 8 *Pignorationis opus non est.*
- 9 *Nec sententia necessaria est. & n. 10.*
- 10 *Sententia pro veritate accipitur.*

- 1b. In concursu Ord. d. tit. 9. debitor audiendus est.
- 11 Unicus tantum processus inter creditores formandus est. & n. 16.
- 12 Pignoratio permitti in hoc casu nequit.
- 13 Nec litigium in separato processu.
- 14 Ad quid creditores vocentur?
- 15 Onera realia in pretium rei venditae translata sunt.
- 17 In concursu creditorum unicus tantum processus conficiendus est, vel concursus generalis, vel particularis sit. & seqq.
- 19 Notarius concursus quis esse debeat?
- 20 Quomodo de debito constare debeat. & debitor, seu venditor audiendus sit?
- 21 Forma concursus interminis Ord. d. lib. 6. traditur. & seqq.
- 22 In materia vendendi, ac dicendi ultimus locus melior est.
- 23 Concursus Ord. lib. 4. d. tit. 6. diversus est ab eo, de quo Ord. lib. 3. tit. 91.
- 25 Quando simul, & unico contextu plures creditores concurrant ad pignorationem faciendam, quis eorum praferatur?
- 26 Juxta terminos Ord. lib. 5. tit. 66. §. 3. & 9. quis ex creditoribus praferatur.
- 27 Creditores vocati, & non comparantes ad concursum Ord. lib. 4. d. tit. 6. jus suum prioritatis amittunt. & n. 29.
- 28 Fontanell. de pact. nuptial. claus. 5. glot. 8. p. 7. à n. 41. intelligitur.
- 30 Citatio generalis quando ad jus amittendum sufficiens sit? & n. seqq.
- 32 Hypotheca per pignorationem resolvitur, & in pretium, & in pecuniam non transfunditur.
- 23 Aliquando in pecuniam transfundi potest.
- 34 In casu Ord. lib. 4. d. tit. 6. hypotheca in pretium depositum transit.
- 36 Intra quod nam tempus creditores venire debeant?
- 37 Venientes extra tempus, vel venientes exclusi à concursu, debitum non amittunt, nec hypothecam in aliis bonis.
- 38 Hypothecam renuntians, debitum renuntiare non intelligitur.
- 39 Debitum quando amittatur ob non apparitionem in Judicium?
- 40 Pignus, vel hypotheca solvitur, quando creditor consentit, ut res sibi obligata alienetur.
- 41 An reviviscat hypotheca, si iterum res alienata de consensu creditoris ad debitorem redeat?
- 42 Lex final. cod. de remiss. pign. cum l. sicut. 8. §. supervacuum 5. ff. quibusmod. ad concordiam redigitur. & n. seqq.
- 44 Fraudulenta venditio praesumitur, si res vendita penes venditorem remanet.
- 45 Lex final. cod. de remiss. pignor. data fraude, non procedit.
- 46 Ita quando consensus praestitus fuit conditione, ut ex pretio creditoris solutum foret, quod adimpletum non fuit.
- 47 Lex fin. d. tit. cod. de remiss. pign. executionem in re postea iterum acquisita non impedit. & seqq.
- 48 Creditor binas actiones habet, & quae sint?
- 49 Amissa hypothecaria actione, actio personalis remanet.
- 50 Effectus actionis hypothecariae qualis sit?
- 51 Pignore distracto pro residuo debiti, actio creditori adversus debitorem, vel ejus fidejussorem competit.

Certum quidem in jure est, quod res cum suo onere in quemcumque possessorem transit. l. is, qui novum 23. ff. novi operis nuntiat. l. Julian.

Julian. l. c. ubi Bartol. ff. manumiss. testament. l. si convenerit. §. si fundus ff. pignorat. act. tot. tit. ff. & cod. eodem tit. & de pignorib. Ord. lib. 4. tit. 3. ubi Legislator noster agit de actione hypothecaria, seu quasi serviana, quæ quidem actio dicitur realis à conventionem pignoris descendens. l. pignoris 17. ff. pignoribus l. 18. cod. eod. tit.

3 Undè adversus tertios possessores, creditores hypothecarii actionem intendere possunt; uti Legislator nos docet. *in d. tit. 3. per tot.*

4 ne autem emptores molestis creditorum vexarentur, salutiferum remedium eis Legislator noster contulit. *d. Ord. lib. 4. tit. 6. in princip. & §. 1. nempè, ut pretium rei emptæ de Judicis mandato sequestretur, & creditores, quibus res obligata erat, vocentur, ad inter se disceptandum quis eorum in pretio præferatur.*

5 Dicitur verò *Ord. nostra* deducta secundum *Barb. ad ejus rubric. ex l. si eo tempore cod. de remiss. pignoris.* Vel secundum *Senatorem Per. decis. 70. sub n. 5. ex l. 1. & 2. cod. de jure domini impetrand.*

6 Sed in hypothese prædictæ *Ord. in praxi* vidi, quòd consignato pretio ab emptore cujusdam domus, creditores concurrerent ex vocationis protestantes præferri, redactoque protestationis termino, sic enim vocant, ad depositi scribam, unusquisque creditorum litem ad-

versus debitorem venditorem interdicit, ut sententiam reportarent, ejusque virtute pignorationem facerent, prætendentes pignorationis antecessione se præferri debere; de quo cogitans, erroneum esse resolvi, totaliterque alienum à mente prædictæ *Ord. prædictum* modum eam in praxi observandi ex sequentibus.

Primò ex verbis *d. Ord. in fine princip. ibi: E façãõ vir perante si os crêdores, a que a cousa for obrigada, para litigarem qual delles he primeiro, e qual tem mais direito, para lhe dever ser entregue, idest, jubent venire coram se creditores, quibus res obligata fuerit, ut disceptent quis eorum prior est, & plures juris habet, ut ei pretium tradatur, &c.* ex quibus verbis, ut certum habeo, solum creditores hypothecam habentes venire possunt, ut ibi: *For obrigada, ut inter se concursum protopraxiæ faciant, vulgò, Tenhaõ direito de preferencia.*

8 Litigium inter creditores, ut cognoscatur, quis eorum prior in hypotheca sit, formandum est, uti ex relatis verbis supra: *Para litigarem qual delles he primeiro,* prælatio namque in hoc casu non metienda est per pignorationem, quæ quidem si jam facta esset, debitor vendere nequibat, ideò pignorationem nec de præterito, seu de præsentis lex supponit, neque etiam de futuro, tunc namque non vocarentur creditores, uti probatur ex hac nostra

tra Ord. §. 2. de quo cogit. sequent. lexque juberet, ut præferretur ille, qui pignorationem prius fecisset, probatur ex verbis: *Qual tem mais direito*, quod quidem jus tanquam existens vocationis tempore, quo pignoratio dari non poterat, consideratur.

9 *Secundò, ex §. I. nostræmet Ord. ibi: E vindo algum crêdor ao tempo que lhe for assignado, que mostre sua divida claramente, e lhe não for embargada pelo vendedor, faça lhe o Juiz pagar pelo preço, idest, & cum aliquis creditor venerit, termino ei assignato, qui sibi debitum pertinens clarè demonstrat, & ei id à venditore impeditum non fuerit, Judex illi ex pretio solvi jubeat:* ex quibus verbis apparet in nostra hypothese, neque necessariam sententiam esse adversus debitorem latam, ut ad hocmet concursum perveniatur, in brevi namque sex dierum, vel triginta spatio, creditores sententiam reportare non poterant.

10 *Quarè sufficit debitum clarè apparere, ut supra: claramente, si namque sententia requireretur, quæ pro veritate accipitur. l. res judicata. ff. reg. juris, superfluum esset verbum illud: claramente, quod absque dubio probatur ex verbis: E lhe não for embargada pelo vendedor, quidem si jam esset convictus, impedire non valebat, ideò audiri debet, cum adhuc non esset auditus.*

11 *Tertiò, ex verbis ibi: Vierem,*

e concorrerem muitos credores ouçados, idest, & si multi creditores venerint, & concurrerint, eos audiat, & ibi: A'quelle que melhor direito tiver, idest, illi, qui fortius jus habuerit, ex primis verbis recte sequitur, quòd creditores venire debent, ut inter eos de debito, & hypotheca, suoque jure inter ipsos, & debitorem venditorem, uno quidem, & solo processu disceptetur; ex secundis verbis probatur quòd supra diximus, scilicet, prælationem in hoc concurso non pendere à pignoratione, quæ nullatenus præmittenda erit, ne expensis totum pretium consumatur, sed ab antiquiori hypotheca, servata forma juris communis.

Dico enim, creditores adversus debitorem venditorem lites intendere non debere in separato processu, quia nec per debitorem, nec per Judicem ad id vocantur, sed solummodò ut jura sua realia adversus rem emptam competentia persequantur; cum iis namque oneribus realibus solum res emptata transit in tertium possessorem. Ord. dict. lib. 4. tit. 3. Barbof. ibidem. Mend. à Castr. 1. p. lib. 4. cap. 4. à n. 9. & 2. p. lib. 4. cap. 4. à n. 7. §. item Serviana, & ibi DD. Instit. de act. Cald. Pereir. in l. si curatorem verb. sua facilitate. n. 70. cod. de in integrum restit. cum multis Augustin. Barbof. axiom. 199. n. 6. quæ onera in pretium depositum transfusa sunt argumento nostræ Ord. lib. 4. d. tit. 6. §. 2.

Undè

- 16 Undè cum in hoc concursu tantummodò inter creditores in rē venditam agatur de sua antiquitate, & potiori jure, in uno, eodemque processu de hoc agendum erit, ad quod facit resolutio in simili concursu *Doctiff. Salgad. in labyrinth. credit. I. p. cap. 3. n. 5. 6. 7. & 12. & cap. 8. n. 17. & cap. 16. à num. 17. &*
- 17 *cap. 4. per tot.* qui licet in iis locis de consensu universali omnium bonorum debitoris loquatur, idem sequendum erit in nostra particulari ratione connexionis, & ne causæ tenor dividatur, cum ex oppositionibus creditorum causæ omnes unū continentur efficiantur, uti loquens de concursu particulari, ait *idem Doct. Salgad. in labyrinth. I. p. cap. 4. §. I. n. 36. & seqq. citatis Villadieg. in politic. cap. I. n. 13. Rodrig. de privileg. creditor. I. p. n. 26. Parlador. lib. 2. rer. quotidianar. cap. 9. Olea in add. ad q. I. tit. I. à n. 24. ubi de cumulandis processibus coram aliis Judicibus pendentibus.*
- 18 Quod quidè etiam probatur ex verbis nostræ *Ord. §. I. ibi: Venbaõ perante elle, & ibi: Ouça os.* Deindè probatur, quòd sicut in concursu creditorum secundum *Ord. lib. 3. tit. 91.* formatur unus processus inter creditores, ut quotidie in praxi videmus, ita in nostro concursu unus quidem, & solus formari debet. Et quia ubi accumulatio facienda, ille nottarius esse debet, qui prius in prima causa scripsit; uti

probat *Salgad. d. cap. 4. §. I. n. 38. ex leg. I. ff. de sportul. Avendanb. in cap. prator. 2. p. cap. 15. n. 3. Robadilb. in politic. lib. ... cap. 14. n. 65. & in concursu particulari ex Ord. lib. 3. tit. 91. ille, qui prius primam pignorationem fecit. Peg. forens. tom. I. cap. 5. n. 12. ita in nostramet concursu nottarius ille erit, qui depositum scripsit, & monitoria ad creditores confecit.*

Neque obstabit si dixeris, quòd etiam de debito constare debet, an verum sit, nec ne, undè venditor etiam audiendus est; quod quidè concedimus: ergo in separato processu de hoc agi debet; negamus: quia de debito cognoscendum erit; & venditor audiendus, sed incidenter in eodem processu. uti *Salgad. supra* in suo concursu concludit. *d. p. I. cap. 16. n. 20. 24. & 25. & cap. 3. n. 7. & 12. Olea sup. sub. n. 27. ubi quæ. Salgad. cap. 4. I. p. §. I. n. 33. dixerat, ad concordiam reducit.*

Ex quibus, nostra *Ord. & con-* 21
 cursus secundum eam in praxim trahendus mihi videtur hoc modo, scilicet, creditores esse expectandos usque ad præfixum terminum, quo finito, accusata non venientium cōtumacia, unusquisque creditorum jus per articulos formabit, servato ordine unus post alium, in quo primus erit, qui ultimus ad concursum 22
 venerit &c. si namque in materiis dicendi, & vovendi melior ultimus locus sit: *Gam. decis. I. n. 11. Cabed. I. p.*

1. p. decis. 6. n. 8. primus veniens ad concursum tanquàm magis diligens meliori loco dignus est; formati sic articulis, eorum copia venditori ad contestandum danda erit; deinde creditori, qui articulos exaravit &c.

23 Quare tanquàm verum supponimus concursum, de quo in nostra *Ord. d. tit. 6.* diversum esse ab eo, de quo in *Ord. lib. 3. tit. 91.* in hoc quippè creditor, attenda pignorationis antiquitate præferendus est.

24 *Arouc. alleg. 97.* in illo verò concursu secundum crediti qualitatem in forma juris communis; quod quidem probatur, quia in *Ord. d. lib. 3. tit. 91.* non attenditur ad hypothecas; in *Ord. verò lib. 4. d. tit. 6. & §. 1.* creditorum antiquitas, & eorum jura considerantur, ut satis ex verbis supra relatis apparet: ergo hi duo concursus inter se differunt.

25 Probatur assertio nostra principalis ex doctrina *Mend. à Castr. 1. p. lib. 3. cap. 21. n. 74. Arouc. alleg. 43.* quatenus asserunt, quòd quando omnes simul creditores concurrunt executionem petentes in bonis debitorum, tunc dividenda esse bona inter creditores æqualiter, sive attenda debiti qualitate secundum jus commune; atqui in nostro concursu creditores simul vocantur, ut concurrant, & jura sua ostendant, & inter se disceptent; ergo secundum credita, attenda dispositione juris communis, creditores graduandi sunt.

Deinde probatur, ex doctrina 26 na, de qua *Arouc. ad l. 30. de legibus n. 2.* ubi ait, *Ord. lib. 3. d. tit. 91.* non habere locum in bonis inventario traditis per Judices in forma *Ordin. lib. 5. tit. 66. §. 3. & 9.* in quibus pignorationem non esse præmittendã, nec secundum eam ordinem in solvendo graduationem fieri, ipsemet *Arouc.* testatur; ergò ob easdem rationes, ab *Arouc.* ibidem præstitas, idem tenendum puto, & omninò observandum fore in pretio rei venditæ Judicis autoritate sequestrato, ad quod simul creditores vocantur; si creditores vocati juxta seriem 27 *Ord. d. tit. 6 §. 1.* non compareant, jus suum protopraxiæ, & hypothecæ, amittunt, creditoresque in pecunia sibi soluta securi remanent, & adversus eos revocatoriæ actioni locus non est. *l. si eo tempore, cod. de remiss. pignor. glos. Barthol. & Bald. l. cum pro patre cod. de iis, qui in prior. creditor. locum success. tenent Intrigol. de cens. q. 51. n. 6. Cavalcan. 1. p. decis. 17. à n. 36. Mut. decis. 26. n. 1. Marant. de ord. Jud. p. 6. membr. 1. de citat. n. 89. Milanensis lib. 2. decis. 1. n. 174. & 179. Rodrig. de ann. redditib. lib. 2. q. 17. n. 19. Peregrin. de jur. fis. i lib. 5. tit. 1. n. 119. Anton. Faber. in cod. lib. 8. tit. 15. diffinit. 2. Asin. de execut. §. 9. cap. 51. cum aliis Seraphin. decis. 994. à n. 2. Anton. de Bal. lib. 5. ad pragmatic. de censib. q. 2. n. 1. Mar. Mut. in ritu 110. n. 19. in fine. Anton. Amat. resolut. 11. à n.*

I. & n. 17. *Capbal. conf. 550. à n. 2.* congeſti, & cum aliis ſecuti per *Salgad. in labyrinth. p. I. cap. 8. à n. I.* cum ſeqq. cum infinitis *Schittin. de jur. offerend. I. p. cap. 3. ſect. 3. n. 61.*

28 Nec contra ius tenet *Fontanel. de pact. nupt. claus. 5. gloſ. 8. p. 7. à n. 41.* quia eius doctrina intelligitur quando generaliter creditores vocantur, ut reſpondet *Salgad. d. cap. 8. n. 13.*

29 Sed objicies: juxta *Ord. noſtram in §. I.* creditores ignoti, vel extra locum, generaliter in Judicium vocantur; ergo ſaltem ii jus protopraxiæ, & hypothecæ non amittent; ad quod reſpondeo, objectum procedere, ſi ipſamet *Ord.* citationem generalem non decerneret, ſed quia eam approbat, & jubet; citatio ipſa generalis ſufficiens erit, ut creditores jus, & hypothecam amittant; prout ſufficere quoad ignotos, & incertos cum eorum præjudicio, tenet *Sabel. §. citatio. n. 28.* citatis *Ger. Spin. conf. 85. per tot. Cardin. Tusch. liter. S. conclus. 240. per tot. & 255. & ſeqq. & Salgad. in labyrinth. p. I. cap. I. à n. 27.* & pro hac noſtra reſpoſiſione facit ratio à *Fōtanel. d. n. 41.* præſtita ibi: ratio eſt, quia iſti creditores non fuerunt eo modo, quo jubeant citati; quæ quidem ratio jūſſu *Ord. noſtræ in d. §. I.* ceſſat, & tandem ita tenent *Barthol. in dict. l. ſi eo tempore. in fine. Joſeph Ludovic. deciſ. Peruſ. 42. Boer. deciſ. 112. num. 10. & deciſ.*

141. *Tepat. variar. jur. ſentent. tit. de diſtract. pignor. column. verſ. venditio, & verſ. creditor. Faber in cod. lib. 7. tit. 24. diſinit. 5. n. 1.* volentes, quòd programata, & proclamata faciant, creditores abſentes præſentes præſumi; & hanc praxim dictantibus ſtatutis, vel conſuetudinibus locorum vigere, docent *Roman. conſil. 53. n. 2. Aſin. de execut. §. 6. cap. 37. & final. Fab. d. lib. 3. tit. 32. diſ. 14. in fin. Amat. dict. reſol. II. num. 17.*

31 Contra tamen à nobis proximè reſponſa, & confirmata, facit *text. in d. l. ſi eo tempore cod. de remiſſ. pignor. dum ibi ex verbis programme admoniti, cum præſentes eſſent jus ſuum executi non fuerint.* patet citationem generalem per proclamata non ſufficere niſi creditores præſentes, & ſcientes, vel ſpecialiter citati fuerint, ut cum aliis advertit *Schittin. de jur. offerend. p. I. cap. 3. ſect. 3.* & de ſpecificè, ſeu perſonaliter citatis loquitur *Salgad. d. I. p. cap. 8. à n. I.* uti ipſe teſtatur *n. 13. in fin.* qui jam *in cap. I. à n. 34.* citationem ſpecificam in perſona creditorum de veriori opinione requirebat.

32 Quid ergo inter has contrarietates veritati proximius, & juri noſtro Regio conformius à nobis ſeligendum erit? Dico tandem, quòd per pignorationem virtute ſententiæ facta hypotheca, cui res pignorata ſubjiciebatur, reſolvitur ab ipſa

ipsa re, & in pecuniam non transfunditur per viam regulæ *ex Ordin. lib. 3. tit. 91.* ut in *sequent. cogitatione* videbimus.

33 Per viam regulæ dixi in pecuniam non transfundi, quia aliquando in eam transire possit, ut supponit *Ord. d. lib. 4. tit. 6. §. 2.* semper tamen ipsa res ab hypotheca libera apud emptorem manet. *d. Ord. d. §. 2.* de qua alienatione necessaria, & jussu Judicis facta arguendo ad voluntariam dicendum est, quod toties, quoties emptor jussu Judicis pretium rei emptæ in Judicio confignet, ac realiter deponat securus, & ab hypothecis res liberata manet, transfusis ipsis hypothecis in pretiū depositum. uti expressè. *Ord. d. tit. 6. in princip. vers. E tanto & c.* disponit.

35 Quatenus creditores inter se respicit iterum dico, citatos in persona non comparentes, nec jus suū prosequentes protopraxiam, & hypothecas in pretium transfusas amittere, ac creditores ex ea solutos molestare amplius non posse ex doctrina *sup. n. 27.* citatos verò generaliter jus suum adversus pecuniam, & solutos ex ea creditores, non perdere ex traditis *sup. à n. 29.* & sic concordia fit in hoc puncto supposita nostri juris Regii provisione; cum de jure communi res hæc accurata discussione indigeret.

36 Intra quod tempus creditores venire debeant, ut admittantur in

hunc nostrum concursum? Vide eundem *Salgad. d. cap. 8. à n. 21.*

Venientes eo tempore, quo 37 admitti nequeunt, vel non venientes etiam in casu, quo jus protopraxiæ, & hypothecam amittunt in re vendita, debitum suum non amittent, nec hypothecam in aliis bonis debitoris tenet, & comprobatur *idem Salg. d. cap. 8. n. 16. & seqq.* nam re- 38 nuntians hypothecæ juri debitum renuntiare non intelligitur *l. 3. ff. de pact.*

Nec in contrarium faciunt 39 *Anton. Anguisol. lib. 3. cons. 10. à n. 17. Boss. in praxi criminal. in tit. de proclamatib. n. 15. Odd. de restit. in integrum 2. p. q. 79. art. 3. per tot. Farin. q. 21. n. 181.* loquuntur enim quando ita expressè speciale statutum disponit, prout *Salg. d. cap. 8. n. 18.* respondet, uti apud nos adfit Regimen Judicis confiscationum *in §. 18. & 24.* ubi statuitur per sequentia verba: *O Juiz do Fisco tanto que alguma pessoa for presa pelo Santo Officio, e lbe for feito inventario, mandarà lançar pergoens que toda a pessoa, que pertender ter direito na fazenda do tal prezo, ou estar lbe obrigada por alguma via, venha apresentar sua acção, e mostrar as escrituras, que das dividas, e contratos tiver, dentro de certo tempo, o qual naõ passará do que o tal prezo for sentenciado; sendo certos, que naõ vindo no dito tempo lbe naõ seraõ recebidas as taes*

acçoens, nem escrituras, em caso que os bens do tal preço fiquem confiscados: E sendo dada sentença final contra os culpados pelos Inquisidores, e Deputados do Santo Officio, em que os condemnaõ por hereges, ou apostatas de nossa Santa fé catholica, de que se apartaõ, em tal caso o dito Juiz, a requerimento do Thefoureiro, mandarã apregoar nos lugares publicos, que as pessoas que pertenderem ter direito nos taes bens, conforme as acçoens, que propuzeraõ no tempo dos primeiros pregoes, venhaõ perante elle no termo, que for assinado, e que lhes farã cumprimento de justiça.

40 Consensus creditoris in alienatione pignoris, vel hypothecæ præstitus est unus ex modis, quibus pignus, vel hypotheca solvitur. *l. si debitor. §. I. ff. quibusmod. pign. vel hypothec. solvitur. l. 4. §. si in venditione, l. sicut. §. si voluntate eod. tit. l. creditor. ff. de reg. jur. l. 2. cod. de remiss. pign.* quam conclusionem ampliat, & limitat latè *Negusant. de pign. 6. p. membr. 3. à n. 12.* multa de remissione pignoris, apud *Mantic. de tacit. lib. II. tit. 31. per tot.*

41 Diversæ inter legum prudentes antiquitùs sententiæ erant, an hypotheca, vel pignus renovaretur, si debitor rem de consensu creditoris alienatam legitimo titulo iterùm acquisivisset? Sed Imperator Justinianus in *l. final. cod. de remiss. pignor.* omnem dubitationem auferens

negando resolvit, etiam si in obligatione omnia bona futura generaliter hypothecata essent, quam legem *Barthol. ibidem* tanquàm excellentem extollit, cum eam ignorans aliud responderet; uti etiam scribit *Cravet. conf. 298. n. 12. & 425. n. 99.* eandem singularissimam dicit. Quæ quidem lex opponi videtur *l. sicut. 8. §. supervacuum 5. ff. quib. mod. pign. vel hypothec. secundum Theod. Straithman. in suis antinomiis leg. civil. pugn. 16. Ludovic. Mayn. lib. 2. digestarum actionum jur. cap. 17. & alios, quos refert Nicul. Genôa conciliat. leg. pag. mibi 523. à n. 9.* ubi nullam extare repugnantiam inter ipsamet responsa in eadem specie facti testatur, prout unicuique legenti de facili constare potest.

Ego etiam, (ni fallor,) nullam contrarietatem invenio; siquidem *d. l. sicut. d. §. supervacuum* in prima parte ait, superfluum esse disputare an res pignori subjecta de consensu creditoris alienata esset, quando eadem met res penes debitorem invenitur; in qua specie non supponit *text. rem alienatam iterùm ad potestatem debitoris vendentis venisse;* (quo supposito, esset quidem contraria) sed tantummodò supponit, rem non fuisse venditam, vel venditionem fuisse fictitiam; uti ibi *Barthol. & Negus. d. 6. p. 3. membr. n. 31.* Fraudulenta namque venditio præsumitur, si res penes venditorem

to remanet. *Peregrin. de jur. fisci lib. 5. tit. I. n. 160. text. in d. l. sicut. §. si supervacuū ff. quib. mod. pignora. l. si is, qui. ff. de acquirenda hereditate. Barthol. in l. post contractum 15. de donat. n. 4. & 5. Jason in §. item si quis in fraudem. Instit. de action. Gom. 3. var. cap. 14. num. 4. ibi Ayl. Clar. §. fin. quæst. 78. num. 16. Hond. conf. 46. num. 14. Mascard. conclus. 559. n. 3. Delben. de offic. Sanctæ Inquisitionis dub. 135. sect. 4. n. 15.*

45 Quæ fraude interveniente nõ procedit dispositio *d. l. fin. cod. remis. pignor. ut satis ex verbis, & quodam legitimo postea modo &c.*

46 In secunda parte *d. §. sicut*, quatenus ibi supponitur res vendita, & ad debitorem iterum bona fide redempta, & replicatio doli mali creditori conceditur; ideò procedere existimo, quia consensus creditoris præstitutus fuit, ea, scilicet, conditione, ut sibi pecunia solveretur, quæ tamen soluta non fuit, uti verba ibi: *Verumtamen cum pecunia soluta non sit, doli mali suspicio in erit, translata ad præsens tempus, ut possit creditor replicationem doli mali objicere; & ita intelligit ibid. glos. verbo doli mali in qua specie nec etiam procedit text. in d. l. final. cod. de remiss. pignor.*

47 Supposita *d. l. final. cod. de remiss. pignor.* dispositione, mihi in praxi evenit, quòd captis pignoribus in executionem sententiæ juxta seriem *Ord. lib. 3. tit. 86. per tot.*

creditor exequens facultatem alienandi debitori concessit, ut pretium ipsimet creditori solveretur, postea data alia executione inter eosdem in executionem judicati apprehensa fuit eadem res inventa apud debitorem, & ab eo iterum acquisita; dubitatum fuit an in tali re executio effici possit; quod quidem affirmavimus, & firmo pede sequimur.

Siquidem creditor hypothe- 48 carius binas actiones habet, scilicet personalem ex contractu descendentem, juxta *text. in l. actionum 25. ff. de actionib. §. omnium autem. Instit. eodem tit.* & actionem realem, seu quasi servianam, aut hypothecariam. *l. si fundus §. 3. l. pignoris persecutio ff. de pignorib. §. item serviana 7. Instit. de actionib.*

Licet creditor alienationi pig- 49 noris consentiens actionem hypothecariam amittat, nihilominus actionem personalem retinet. *l. 3. ff. de pact. l. 1. §. 1. ff. liberat. legata Salgad. d. cap. 8. n. 16. & seqq.* nec contrarium ait Justinian. *in d. l. fin. cod. de remiss. pignor.* quia ibi tantum de actione hypothecaria extinguenda agitur, ut satis probatur ex verbis ibi: *Vendicare, vel tenentem inquietare*, cum hujusmodi verba solum de actione hypothecaria in praxi servari possint, ejus actionis namque 50 effectus est possessionē pignoris, vel hypothecæ à possessore avocare, si possessor debitumolvere non elegerit. *l. cum venditor ff. de victionib. d. l.*

d. l. si fundus §. in vindicatione ff. pignorib. l. 2. cod. si unus ex plurib. heredib. credit. aut debit. Ord. lib. 4. tit. 3. undè de remissione unius ad alterius actionis argui nequit.

51 Deinde si distractis pignoribus à creditore acceptis debitum adhuc omninò non extinguatur, actio creditori competit adversus reum, vel fidejussorem, ut residuum consequatur. *l. creditor. ff. si certum petatur, l. quæsitum 9. §. Pomponius ff. quib. mod. pign. vel hypotheca, l. hypothecis 3. cod. de distract. pignor.* Sed sic est quòd creditor per acceptationem pignorum actionem personalem pro residuo non renuntiat, ita etiam quando alienationi rei hypothecatae alienationi consentit, remanet ergo salvo actio personalis, quæ in sententiam translata, ut suum consequatur bona debitoris in executionem iudicati capi possunt: juxta formam *Ord. lib. 3. d. tit. 86. cujus remedium executioni sententiæ ex obligatione personali procedentis generaliter competit.*

52 Ex quibus in nostra hypothefi in bonis à debitore redemptis executio fieri posse dubitandum non est, quod secùs foret, si penes tertium alienata bona fide existerent, vel adversus eundem debitorem actio hypothecaria intentaretur; quia tunc dispositio *d. l. final. cod. de remiss. pignor.* locum haberet; de qua lege vide *Negusant. de pignorib. p. 6. membr. 3. n. 21. Surd. decis. 163.*

Mascard. conclus. 1179. n. 12. Barbat. de assist. glos. 5. num. 144. Milanens. decis. 9. num. 43. & seqq. lib. 2. Cens. de censib. p. 2. cap. 1. q. 5. art. 13. Merend. contr. jur. lib. 16. cap. 2. Mantie. de tacit. & ambig. convent. lib. 10. tit. 31. n. 60. P. Molin. de contract. dis. 537. n. 16. tom. 2. de just. & jur. P. Molfes. in summa de contract. lib. cap. 18. de pignor. n. 86. Felic. de censib. tom. 1. cap. 10. n. 11. Gratian. discept. forens. tom. 1. cap. 38. n. 15. Covar. var. resol. lib. 3. cap. 12. n. 2. Carleval disp. 22. n. 8. Gait. de credit. cap. 4. quæsit. 12. n. 2171. Gallupp. d. cap. 6. num. 8. & 9. Rota post Oléam de cess. jur. decis. 13.

COGITATIO L.

An emptor subhasta publica à creditoribus hypothecariis securus remaneat, ad *Ord. lib. 3. tit. 91. in fin. princip. & Ord. lib. 4. tit. 6. §. 2. & 3.?*

SUMMARIUM.

- 1 Quæstio superflua non est.
- 2 Adversus praxim, cujusvi pretium rei subhasta deponitur, error objicitur. & n. 6. & 7. & 14.
- 3 Doctores etiam externos solent Jurisperiti potius attendere, quàm Ordinationes Regias.
- 4 Ordinationes nostræ Regiæ nobis jus commune ac civile sunt.
- 5 In judicando, ac consulendo primum locum obtinere debent.
- 7 An hypotheca dissolvatur per emptionem subhasta factam? & n. 8. & seqq.

- 10 *Actio hypothecaria realis, seu in rem est.*
- 11 *Creditor, qui prius pignorationem fecit, cæteris etiam habentibus anteriorem hypothecam, præfertur, & n. 29.*
- 12 *An creditoribus hypothecam privilegiatam habentibus etiam præferatur?*
- 14 *Exequenti pretium rei subhastatæ statim tradi debet, nulla mora interveniente, nec eo invito pretium deponi potest, præterquam in casu n. 16.*
- 15 *Minus solvit tardiùs solvens.*
- 17 *Pretium rei subhastatæ exequenti, qui prius pignorationem fecit, tradi sub fidejussoribus debet, dum concursus inter se, & alios disceptatur.*
- 18 *An ipse creditor subhastans, pretium deponere teneatur?*
- 19 *Jus, seu dominum per subhastationem tertius non amittit.*
- 20 *Quid quando ipsemet creditor subhasta emit?*
- 21 *Quid si excussus debitor, Regi etiam debitor fuerit? & nn. seqq.*
- 22 *Thesaurarius, & Receptores Regalium bona sua alteri, nec etiam in dotis favorem, obligare possunt, nec executio in illis bonis fieri potest, sed omnia nulla sunt. & nn. seqq.*
- 24 *Declaratur. & cap. 156. & 196. Reg. das novas Ordenaçoes. & n. 25.*
- 26 *Si tantùm pro parte pretii concursus adfuerit inter aliquos creditores, an residuum tradi possit, vel omne apud sequestrarium esse debeat? & nn. seqq.*
- 28 *Exceptio tua non interest, etiam ab excipiendo, & probando repellit.*
- 30 *De quo concursu Salgad. in suo tractat. de labyr. loquatur?*
- 31 *In quo differat ille concursus à concursu apud Nos? & n. seqq.*
- 32 *Sententia opus est, ut concursus*

particularis creditorum formetur, secùs quando concursus generalis est. & n. 31.

33 *Pignoratio intentionem ad protopraxiam formatam præstat.*

Superflua videtur quæstio, cum **I** satis clara dispositio existat in **Ord. lib. 4. tit. 6. §. 2.** hoc tamen superfluitatis vitium repellitur ex **praxi**, cujus vi pretium rei subhastatæ sequestrari solet eo modo, ac forma à **d. Ord. in princip. & §. 1. data**, quæ quidè m praxi, (si quæstio nostra superflua est,) erronea mihi videtur, quia licet in foro versetur, ex eo provenit, quòd **præd. Ord.** non benè ab Advocatis, ac Judicibus interpretata sit.

Solent namque Jurisperiti, magis **DD.** etiam exteros attendere, quàm nostras **Ordin.** quæ quidè m nobis jus commune, atque civile sunt. **l. omnes populi. ff. de just. & jur. §. Jus autem civile, & §. sed jus quidem. Instit. de jur. natural.** igitur in **judicando**, atque **consulendo** jus nostrum Regium primum locum obtinet, (silentibus omni jure, ac opinione **DD.**) **Ord. lib. 3. tit. 64. in princip. Arouc. ad præd. l. omnes populi.**

Ideo vel emptores subhastati ab aliis creditoribus ex fide publica securi remanent, vel ex vi depositionis pretii; uti praxis observat, juxta dispositionem **d. Ord. lib. 4. tit. 6. in princip. & §. 1.** si ex vi subhastationis securitas provenit, erronea est praxis. **Nullus**

7 Nullus autem ex Nostratibus, quem viderim, quæstionem nostram attingit, pertractant tamen eam multi DD. cum quibus Carleval de Judic. tit. 3. disp. 22. ubi regulam negativam statuit, videlicet, hypothecam semel contractam regula iter ex venditione facta subhasta non dissolvi, nisi ex pretio creditori satisfiat, & sub hac regula plures limitationes affert; multifariè que distinguens; de nostra quæstione agit cum multis Salgad. labyrinth. credit. p. 3. cap. 10. per tot. à num. 7. Fontanel. de pact. nupt. tom. 2. clausul. 5. glos. 8. p. 7. à n. 40. Cancer. lib. 1. cap. 13. de empt. & vendit. n. 28. & lib. 2. cap. 7. de rest. spoliator. n. 27. cum plurib. Schittin. de jur. offerend. p. 1. cap. 3. sect. 3. n. 45. & sequentib.

8 Sed quidquid prædicti DD. dicant, attento jure nostro Regio, regulam affirmantem mente concipio, nempe, quòd emptor subhasta publica de mandato, & auctoritate Judicis, securus remanet ab omnibus creditoribus, etiam ab iis, quibus res subhastata hypothecata erat, ex satis clara Ord. lib. 4. tit. 6. §. 2. ibi: *E a cousa assim arrematada fique salva ao comprador, pois que a comprou em publico por mandado, e auctoridade da Justiça; idest, & res sic subhastata salva emptori remaneat, ex eo quòd emit publico mandato, & auctoritate Justitiæ.*

9 Quæ quidè dispositio locū habet, ut diximus, etiam adversus

creditores, quibus res prius in hypothecam data erat; uti patet ex verbis ibidem d. §. 2. *Que se diga ser primeiro que elle, idest, qui se se priorem dicat exequente, & ex §. 3. ibi: Por dizer que a sua divida era primeiro, que a do outro, idest, qui diceret, creditum suum prius, quam alterius esse, & ibidem: E a cousa arrematada fique sempre salva ao comprador, idest; & res empta semper emptori salva remaneat.*

Hæc nostra assertio, tanquàm ¹⁰ juris nostri Regii certa dispositio provenit, & probatur ex Ord. lib. 3. tit. 91. in fine princip. ibi: *E tudo o que dito he haverá lugar, assim nas acçoens reaes, idest, omne, quod dictum est, etiam in actionibus in rem locum habebit &c.* quæ quidè actiones nihil aliud sunt, quam hypothecariæ. Reynos. obs. 61. num. 9. Mend. à Castr. lib. 3. cap. 21. n. 58. Arouc. alleg. 97. n. 9. actio namque hypothecaria in rem est. l. 18. cod. de pign. Ita taliter, ut creditor virtute ¹¹ pignorationis de mandato Judicis factæ, omnibus aliis, anterioribus etiam hypothecam habentibus præferendus sit, ut dicunt supra citati.

Utrùm autem per pignoratio- ¹² nem jus hypothecæ privilegariæ consterneretur, quæstionis esse poterat; in qua negativa probari videbatur ex nostra Ord. præd. tit. 6. §. 2. quatenus creditor postea veniens adversus pretium jam exequenti traditum audiendus admittitur, contrarium

trarium tamen tenet *Arouc. d. alleg.* 97. à n. 9. quæ quidem opinio mihi magis arridet, & ad prædictam *Ord.* respondetur, habere locum in aliquibus casibus, quibus etiam secundum jus nostrum Regium creditor hypothecarius præferendus est, non obstante pignoratione ab alio creditore prius facta, quorum casuum enumeratio hujus præsentis instituti non est.

13 Non obstant auctoritates illorum *DD.* aiunt namque, quæstionem nostram non esse satis à jure communi dispositam, sed secundum jus nostrum Regium contrariam, & clarius, ut supra ostendimus, definitum est: ergo in judicando, & consulendo nostra resolutio tanquam juris nostri omnino sequenda venit.

14 Ex qua infero primò, illam praxim de consignando pretio rei subhastatæ erroneam esse, neque ad id admittendum esse emptorem cum præjudicio creditoris exequentis, cum Legislator noster statim tradi pretium jubet, ut ex *d. §. 2.* ibi: *Seja logo pago de sua dividida o credor á cujo requerimento a execuçaõ,*

15 *e arremataçaõ foy feita.* Præjudicium creditoris versatur ex eo, quòd minus solvitur, quando tardius solvitur. *l. ut ei, cui. §. minus solvit. ff. de verbor. signif.* post hæc, *Mor. lib. 6. cap. 13. à n. 89.* in lucem proditus, qui pro nostra principali resolutione est, *d. cap. 13. à n. 77. & d. lib. 6. cap. 12. à n. 102.* & multi

apud idem *Schittin. d. sect. 3. n. 46. 47. & 48.*

Dicta *nn. proximis*, quoad traditionem pretii exequenti procedunt, quando alius creditor ante subhastationem se non opponit, apprensens namque, & opponens, se præferendum, tunc pretium sequestrandum est. *d. Ord. §. 2. & 3.* donec creditorum jura disceptentur.

Undè infero secundò, hujusmodi pretium sequestratum tradi debere sub fidejussoribus illi, qui prius pignorationem in re subhastata adeptus est. uti ait *Peg. for. cap. 5. sub n. 9.* quod ita obtinui non sine controversia, & probatur nostra illatio ex *Ord. in 3. tit. 86. §. 17. vers. E sendo tal & c.* idest, *& si talis ratio sit.*

Tertiò infero, quòd quando exequens pignus sibi ipsi subhastavit, non tenetur pretium deponere intra sui crediti vires; uti ait *Salgad. in labyrinth. credit. p. 2. cap. 3. n. 14. Portugal de donat. Reg. 3. p. cap. 38. sub n. 60.* quod intelligo, quando ipsemet creditor subhastans prius pignorationem in re fecit, & fidejussores offerat, si creditores concurrant ante subhastationem; & ita contraria opinio ad concordiam reducitur.

Limitatur tamen nostra principalis conclusio, de qua *sup. n. 8.* quando tertius adversus emptorem in hasta publica eminentem, reivendicationis actione, jure domini agit,

Oo

ex eo,

ex eo, quòd res subhastata excussi debitoris non erat, tunc namque emptor securus non remanet, quia per subhastationem verus dominus dominium suum non amisit, per jura, & DD. cum quibus ita tenet *Mend. à Castr. I. p. lib. 3. cap. 21. n. 67.* quibus addo *text. in l. à Divo Pio §. si super rebus, & §. si post ad dictum ff. de re judicata. text. in l. si ob causam. ubi DD. cod. de evict. Salgad. in labyrinth. d. p. 3. cap. 10. n. 15.*

20 Limitari etiam secundò potest, quando ipsemet creditor exequens sibi subhastavit, sed in hoc casu creditores venientes, solummodò jura sua intra vires pretii audiendi sunt. *ex d. Ord. tit. 6. d. §. 2. ibi: Sejaõ ambos ouvidos com seu direito sobre o preço, e dinheiro, porque a arrematação foy feita; idest, ambo audiantur de jure suo super pretio, & pecunia, de quo subhastatio facta fuit, sed in hoc casu regula nostra non deficit, quia creditor emens non ratione rei, sed ratione pretii penes se existentis, convenitur.*

21 Limitatur tertio resolutio nostra per *cap. 156. das novas Ordenações*, quo jubetur, quòd publicani, & eorum fidejussores bona sua post Regi obligata nullo modo alienent, vel hypothecent alteri, nec ipsi Regi pro altero reddito, antequam primi pretium solutum sit, statuens, quòd executiones in bonis

illorum factæ nullæ sint.

Similis est *cap. 196. dictarum 22 Ord.* per quod Thesaurarii, & Receptores, vulgò, *Almoxarifes, e Recebedores*, bona sua nullatenus, nec in favorem dotis alienare possunt, sub pæna nullitatis instrumentorum, & notariorum, illa fabricantium.

Undè si executio in prædictis 23 casibus nulla est, hypotheca non tollitur, nec subhastans securus est; & ita judicatum vidi.

Pæna autem nullitatis executionis, arbitror tantum procedere, quando executio fiet pro debitis, post illam obligationem Regi factam contractis, & non pro debitis, quæ antea contraxerat; uti satis *ex d. cap. 156.* colligitur ex verbis ibi: *Ou os obriguem em outra alguma renda, ou parte, porque se nelles faça execuçaõ &c.*

Similiter dispositio *d. cap. ad favorem habentium privilegium ad instar Regii patrimonii locum non habet. Peg. tom. 12. ad Ord. lib. 2. tit. 52. §. 5. n. 8.*

Quodam debitore excusso per 26 plures creditores, qui in bonis suis diversis temporibus pignorationem fecerunt, excepto uno, omnes inter se concordare fuere; ille exceptus se præferendum contendebat, ejus tamen creditum minimum erat, quantitatis depositæ respectu; concordare instabant, ut, quantitate controversa in deposito manente, residuum

2 duum sibi traderetur; judicatum fuit tum in inferiori Judicio, tum in Supremo Supplicationis Senatu, quod omnis quantitas in deposito remaneret usque ad consummationem concursus.

27 De hac resolutione dubitavi, & contrarium cogitavi, & cogito omnino sequendum, absque alia hæsitatione, qua quæstio hæc apud me careret pro parte dubitandi, si judicatum ita non esset, & multo minus nisi Judex ita judicans literis plenissimus esset, (utinam ego essem omnino illi similis,) qui ad favorem judicati allegabat *Salgad. in labyrinth. I. p. cap. 13. n. 13.* & ego arbitror alios, & alia allegandos ab eo esse, si essent.

28 Mentem autem meam omnino contrariam comprobo ex eo, quia ille creditor solum respectu sui crediti interesse in pecunia deposita habebat, quò verò ad alias partes, ei exceptio -tua non interest- obstabat, & eum repellebat, quæ quidem etiam ab excipiendo, & probando repellit. *l. 2. cod. de negot. gest. Guerreir. t. 3. lib. 5. cap. 5. n. 62.*

29 Deinde nullus creditor in pignoratione posterior anteriorem in ea impediri valet, & dato quòd possit, jus reale habere debet, & impedimentum allegare. *ex Ord. lib. 3. tit. 91. in princip.* ubi notandum est, quòd etiam in casu, quo pignorationem prius habenti præferre possit, est tantum in subsidium, carente,

scilicet, aliis bonis debitore excusso; cujus ratio est, quia cum per alia bona creditum suum consequi possit, respectu jam pignorum ei exceptio -tua non interest- obstat: ita in nostra hypothese, cum quantitas crediti pertensa in deposito maneret, quoad residuum nullum interesse habebat, ac per consequens repellendus erat.

Salgad. autoritas magni ponderis est, sed quoad nos nullius; nam ille in suo tractatu de concursu creditorum à debitore bonis cedente vocatorum agit, & nullatenus de nostro concursu, quod particulare est, & illud generale, uti ipsemet *Salg. ait d. I. p. c. I. n. 5.* si ergo illa materia diversa est à nostro concursu, ejus resolutio etiã diversa est ad resolutionem quæstionis nostræ. 30

Ratio differentie qualis fit altioris quæstionis est; mihi verò ea esse videtur, in illo concursu generali, de quo *Salgad.* à debitore bonis cedente causato, admittendos omnes creditores tum chirographarios, tum hypothecarios, & tandem omnes, ut credita sua ipsi ostendant, & jura disceptent inter se, ad quod sententia ex parte antea necessaria non est; igitur dum processus inter omnes finem non habet, quis fit creditor? non cognoscitur; quanta summa debita? ignoratur; & ob has incertitudines depositum usque ad consummationem causæ existit, in hocque concursu protopraxiæ per

naturam crediti dirigitur.

- 32 Ast in nostro particulari concursu solummodò creditores pignorationem habentes admittuntur, vel saltem hypothecam cum impedimento legitimo, & semper sententia præcedens necessaria est. *d. Ord. lib. 3. tit. 91.* ex qua sententia creditum jam constat; ex pignoratione in nostro Regno creditor intentionem fundatam ad protopraxiam habet; qui quidem concursus per oppositionem creditorum comparentium ortum habet, solumque inter eos limitata continentia causæ datur, quæ ad alios non comparentes non egreditur; uti ipse *Salgad. d. 1. p. cap. 4 §. 1. n. 30. & 31.* Ex quibus, in nostra resolutione contra iudicatum firmo pede sistimus.

COGITATIO LI.

De stylo inter vittarum fabricatores, vulgò, *Mestres de fitas* in hac Curia Ulyssiponensi observato.

SUMMARIUM.

- 1 *Quæstio formatur.*
- 2 *Stylus à jure nostro Regio approbatur.*
- 3 *Contrahentes cum consuetudine regionis, in qua se conformare videntur.*
- 4 *Dieta testium circa stylum afferuntur. & n. 6.*
- 7 *Stylus intelligitur. & n. seqq.*
- 8 *Creditore invito, debitum pro parte solvi potest.*
- 9 *Societas tacitè vel expressè inter artifices fieri potest, qua posita,*

artifex unus ab alio salarium petere nequit, sed à domino operis.

- 10 *Lucra, & damna inter socios communia fiunt.*
- 11 *Societas non præsumitur, sed ab allegante probanda est.*
- 12 *Absque consensu tacitus vel expressus non conficitur.*
- 13 *Consensus non tantum verbis, sed etiam factis explicari potest.*
- 14 *Testes de societate tacita deponentes dictorum suorum rationem, etiam non interrogati, præstare debent.*
- 17 *Animi qualitates indivisibiles sunt, nec cerni, aut cognosci possunt.*
- 18 *Societas ex observantia probatur, aut excluditur.*
- 19 *Aliquæ qualitates, per quas societas excluditur. & n. seqq. afferuntur.*
- 20 *Judicatum traditur.*
- 21 *Quando societas inter artifices contracta dicatur?*

NOstra cogitatione 5. resolvimus, & iudicatum retulimus, operarios, alteros coadjuvantes, adversus rogantes pro consequendo salario actionem habere, quæ hypothesis inter vittarum fabricatores, vulgò, *Mestres de fitas*; evenit; contra iudicatum in Chancelaria impedimentis oblatis, inter alia, stylus allegabatur, scilicet: *Que he estylo observadissimo entre os mestres, e mais officiaes de fitas, que quando hũ mestre do dito officio toma alguma obra para fazer, e della encomenda parte a outros mestres, feita por estes a obra, nunca podem haver o seu preço, senaõ pelo produzido da mesma obra, cobrado que seja da pessoa, para*

para quem he ; e ja todos os mestres, e officiaes que fazem aquellas obras tem a certeza de que não haõ de ser satisfeitos dellas, senaõ com a cobrança de toda, sem que seja necessario fazerse similhante expressaõ, quando se encomenda a mesma obra, de cujo estylo tinha o embargado plena noticia, porque desde o principio das fabricas se observava: idest, quod inter magistros, & ligularum fabricantes stylus observatissimus est, quod quando uni eorum opus fabricandum locatur, ab eoque illius partem operis alii fabricatores conducunt, facto ab istis opere, mercedem suam accipere nequeunt, nisi ex ipsiusmet operis producto, postquam à domino ejusdem solutum fuerit, & jam omnes illi fabricatores certi existunt non esse sibi satisfaciendum, nisi cum totius operis exactione, quin necesse tempore operis commendandi, aliqua expressio sit, ejusmodi que styli impeditus plenam notitiam habebat, quia à principio fabricarum observabatur.

2 Pro observatione hujus styli Ord. lib. 3. tit. 64. in princip. ibi: Ou estylo de nossa corte, ou custume em os ditos Reynos; idest, aut per stylum Curia nostra, aut consuetudinẽ in nostris Regnis. &c, allegabatur, & allegari poterant, quæ doctẽ Guerreir. de inventar. lib. I. cap. 7. à n. 21. deinde text. in l. semper in stipulat. 3 vers. consequens, & ibi DD. ff. regul. jur. quia contrahentes confor-

mare se cum consuetudine regionis, in qua contrahunt, videntur; igitur hujusmodi stylus tanquãm concludens ad probandum fuit admissus.

Super quo stylo testibus productis, unus eorum pro parte allegantis sic jurejurando deposuit: Que sabe pelo ver, e ser estylo observado que quando qualquer mestre do officio de fabricante de gaiõens, ou de fitas, toma alguma obra, e reparte della com outro mestre, ou official, sendo como companheiros nella, está este obrigado a esperar que o dono da obra a pague, para elle haver a sua parte: alius testis ex parte allegantis: Que sabe pelo ver, e ser estylo observado, que quando os mestres tomaõ alguma obra do officio de fabricante, e a repartem por outros mestres, ficaõ estes sendo companheiros na referida obra, e estaõ obrigados a esperar que os donos as satisfaçaõ. Alius testis ex parte ejusdem: Que sabe pelo ver, que todas as vezes, que qualquer mestre do officio de fabricante toma alguma obra, e della reparte com outros, estaõ estes obrigados a esperar pelo seu pagamento, quando se cobrar dos donos, e de tudo, o que o principal companheiro cobra, he obrigado a repartir igualmente com os socios: Ex parte impediti testis productus ad est: Por quanto só quando os officiaes vaõ tambem interessados, como socios na mesma obra, estaõ ficaõ obrigados a espera do pagamento. Ego

7 Ego adversus hunc stylum dixi primò eum contra rationem esse, si prout allegabatur sumeretur; ratio namque, & jus postulat, operarios mercedem suam accipere: illustrat *Zach. de salar. in proæm.* neque creditoribus invidis debitum pro parte solvi posse. *l. 73. ff. famil. erisciscund. l. 122. ff. de verbor. oblig. l. 9. cod. de solut. Vin. & alii Institut. in princip. Instit. quib. mod. tollit. obligat. Leuren. in jus canonicum tom. 3. q. 526. n. 3. & q. 543.*

9 Secundò re alteriùs perpensa, dixi, stylum illum nihil specialitatis continere, neque prout confusé allegatum sumendum esse, sed considerandum tanquàm effectum societatis inter illos fabricantes contractæ, tacitè, vel expræssè, prout jure fieri valet; *Urceol. decis. 32. per tot.* post hæc scripta visus, quem vide: igitur fabricantes illi, si vè quicumque alii cujuscumque operis artifices pati tenentur, ut merces à domino operis solvatur; lucra namque, & damna inter socios communia fiunt. *l. si non fuerint ff. pro socio §. & quidem. Instit. de Societ. Ord. lib. 4. tit. 44. §. 9.*

II Atqui stylus allegatus inter illos fabricantes societatis ratione procedit, ut ex dictis testium patet, ergo solum observandus, quando hujusmodi artifices tanquàm socii aliquod opus texendum assumpserint, non verò in nostro casu, in quo nec societas allegabatur, neque pro-

babatur, prout ab allegante probari deberet, cum non præsumatur. *Filic. de societ. cap. 31. n. 59. Michalor. de fratrib. p. 2. cap. 19. n. 2. Ansaldo. de comerc. discurs. 87. n. 2. & 3.*

Societas namque, sicut cæteri contractus, contrahentium consensum requirit, quia licet societas tacitè celebrari queat, nunquam tamen consensus deficit ex eo, quòd non solum verbis, sed etiam factis consensu explicari potest. *l. societatem coire ff. pro socio. Idem Michalor. de fratrib. 2. p. cap. 2. à n. 1. Urceol. d. decis. 32. n. 4. cum seqq. & in nostra hypothesi nec verbis, nec aliquo facto societas probabatur.*

In hac materia societatis tacita probanda, ut scitu dignum unum commendat *idem Michalor. sup. d. 2. p. cap. 19. n. 6.* nempe, quòd testes de societate deponentes rationè scienciæ reddere debent, etiamsi de ea non interrogentur, quia deponent de iis, quæ non aliquo sensu corporeo, sed judicio intellectus percipiuntur, uti sunt indivisibiles animi qualitates, quæ cerni, ac cognosci non possunt per sensum, nisi mediantibus actibus extrinsecis, ex quibus postea devenitur in cognitionem intrinsecarum qualitatum.

Nullum factum ex actis constabat, ex quo societas elici poterat, imò potiùs contrarium, cum ex observantia societas probetur, vel excludatur. *Ansaldo. de comerc. discurs. 49. n.*

49.n.24. Tempore enim, quo opus nostro clientulo cōmendatum fuit, ei statim moneta valoris 4800. & cericum necessarium à cōmendante traditum est; igitur ex dato solutionis principio societas excludebatur, quia si socii essent, solutio differretur, prout stylus inter socios postulabat.

18. Ita similiter ex cerici traditione ad opus, societas excludebatur; hujusmodi namque fabricantes, etiam in materia cerica, quam cumulativè emunt, ut carius minutatim vendant, lucrantur; in quo etiam si socii essent, clientulus noster interesse debebat habere.

19. Illius operis constabat duos esse socios, & alterutrum quasi totum pretium à domino operis accepisse, ex quo etiam dixi, societatem excludi; aliter pretium acceptum inter omnes æqualiter dividendum esse, & cum divisum non fuisset, commendantem condemnari debere, stylo non refragante, & ita judicatum fuit per sententiam sequentem.

20. Os embargos recebidos julgo não provados, vistos os autos, como o Embargante não prova os estylos deduzidos em seus embargos a respeito dos officiaes, nem que o Embargado fosse seu socio na obra dos galoens, sobre que se contende, se não pode dizer sujeito o Embargado a esperar, que pague o dono da obra para se embolçar do seu traba-

lho, mayormente tendo-lhe o Embargante principiado a pagar, e constando pelo juramento da testemunha sol. que presenciou o ajustamento da importancia de toda a obra, e della se restar a dever somente trinta e cinco mil e trezentos ao Embargante, que como he com pouca differença, o que pede o Embargado, nunca o cobraría, nem poria diligencia para esse effeito: por tanto se cumpra a sentença embargada; e pague o Embargante as custas. Lisboa Occidental 18. de Janeiro de 1732. Joseph Cardoso Castello. Escrivão, na Ouvidoria da Alfandega, Antonio da Costa Pereira; & nunc per appellationem in Supremo Senatu fuit cōfirmata no officio de Francisco Correa de Moncada.

An, & quando inter operarios societas contracta dicatur? Vide Urceol. d. decis. 32. per tot. ubi de pictoribus loquitur. Rota coram Duran. decis. 90. Mantica de tacit. lib. 6. tit. 3. n. 2. & 6. Rot. coram Manzaned. decis. 448.

COGITATIO LII.

An correi delicti specificè manifestandi sint?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis, & questio.
- 2 Libellus generalis esse nequit, nec incertus, sed clarus atque certus.
- 3 An generalis vitietur?
- 4 Reus circa suas exceptiones actor dicitur.
- 5 Suas

5 *Suas exceptiones declarare tenetur.*

6 *Affertur text. questionem resolvens.*

Locus ubi, & persona, cum qua adulterium admissum dicitur, declarari debent. Ibid. & n. 7. ubi iudicatum refertur.

8 *Crimina objiciens, quæ absque particeps committi nequeunt, consocios propalare tenetur.*

I **Q**uidam de stupro accusatus pro sua defensione excipit, aëtricem à quadam persona in Ecclesiastica dignitate constituta stupratam esse, & post cæptam accusationem visam fuisse ab aliquibus basari, ex quo dotem amisisse: Ergo stupratæ partes gerens, reum illum culpæ consortem, dixi specificè declarare debere, ac etiam illos, à quibus aëtrix basabatur: Meritissimus autem Curialis Prætor criminalium causarum, benignas mihi aures denegavit, à quo ad Supplicationis Senatū gravamen interponens ex sequentibus victoriam reportavi.

2 Certum quidè est, quòd libellus non debet esse generalis, atque incertus, sed clarus, & certus. *l. edicta actio. 3. cod. de edendo cap. fin. de lib. ll. oblat. Ord. in 3. tit. 20. §. 5. Bayo in praxi 3. p. lib. I. cap. 19. n. 3. & 4. Parex. de instrum. edit. tit. 6. resolut. 5. sub n. 49. Hontalb. de jur. su-*

3 *pervenient. tom. I. q. 4. à n. 4. ubi notabiliter invenies, an libellus generalis ipso jure vitietur, vel à parte excipiente, seu à Judice ex officio repellente.*

Reus in suis exceptionibus dicitur actor. *l. i. ff. de except. l. in exceptionibus ff. eodem tit. l. si pactis. ff. de probat. Idem Hontalb. sup. q. 12. §. I. n. 154. & q. 13. n. 27. ubi in sequentibus notabiliter invenies circa hunc punctum notabilia.*

Unde fit consequens, quòd sicut actor tenetur libellum suum certè, ac specificè declarare, ita similiter reus suas exceptiones, ut defensionem meliùs locus fit.

Deinde ad nostram hypothesisim *text. rotundum allegavi in l. libellorum 3. ff. de accusat. & inscript. ibi:*

Uique enim, & locus designandus est, in quo adulterium commissum est: & persona, cum qua admissum dicitur, & mensis. Hoc enim lege Julia publicorum cavetur: & generaliter præcipitur omnibus, qui reum aliquem defecerunt.

7 Quare illos consortes culpæ manifestandos esse conclusi, & sic fuit iudicatum per sequens Senatus Consultum: *Acordaõ em Relaçãõ &c. que he aggravada a Aggravante pelo Corregedor do Crime da Casa, e Corte: provendo a em seu agravo, vistos os autos, porque em similhantes causas se devem fazer as declaraçoens pedidas, para que se possaõ convencer, e illidir pela Aggravante: por tanto mandaõ, que o dito Desembargador Corregedor reformando o seu despacho, mande, que se façaõ as declaraçoens pedidas. Lisboa Oriental*

Oriental 20. de Settembre de 1731. Costa. Mello. Maciel. Doutor Pe-
reir. Hoc adversus decretum im-
pedimenta oblata rejecta fuere.

Ex qua decisione nostri Sena-
tus d.l. libellorum. comprobata con-
clusio erit, scilicet, quod objiciens
crimina, quæ de sui natura sine par-
ticipate committi nequeunt conso-
cios propalare teneatur; quod mien-
te tene, cum alibi, magno labore
quærens, ita declaratum non in-
veni.

COGITATIO LIII.

An per restitutionem in integrum
adversus rem judicatam conse-
quantur fructus simul cum re mi-
nores 25. annis, & à quo tem-
pore? Ad intellectum Ord. lib. 3.
tit. 41. §. 3. & cap. ad nostram de
reb. Eccles. non alienand.

SUMMARIUM.

- 1 Restitutio in integrum adversus
rem judicatam, etiam post execu-
tionem peractam competit.
- 2 An unà cum fructibus res restituatur?
& nn. seqq.
- 3 De intellectu text. in cap. de re-
bus Ecclesiæ non alien. plenè agi-
tur, & nn. seqq.
- 8 Fructus quando à tempore litis con-
testatæ veniant? & nn. seqq. & à n.
25.
- 9 Dum contractus non rescinditur,
possessor male fidei non est, & om-
nes fructus acquirit.
- 11 Restitutio in integrum omnia ad
antiquum statum reponit.

- 12 Pretium cum usuris emptori resti-
tuendum est. & n. 19. & seqq.
- 13 Restitutionis verbum tum in sen-
tentiis, tum in legibus quid con-
tineat?
- 14 Quid in causa vis, metus ve?
- 16 Fructus feudi ad vassallum perti-
net.
- 17 Vassallus domino feudi servire de-
bet.
- 18 Verus intellectus ad text. in d. cap.
ad nostram, traditur, & nn. seqq.
- 21 Quæstio, de qua agitur, per casus
resolvitur. & nn. seqq.
- 24 Restitutio tantum ad id, in quo quis
lesus, datur.
- 27 Sententia Authoris traditur, &
nn. seqq.
- 34 Meliorationes etiam minor solvere
tenetur.

Cum aliqua commentaria ad
Ordinationes Regias in lucem
proferre intenderem, notavi in Ord.
lib. 3. tit. 41. §. 3. verba ibi: *E quan-
do a acção for real, posto que o au-
thor seja metido em posse &c.* id est,
quando actio in rem fuerit, licet
actor in possessionem missus sit, qui-
bus attentis, cogitavi dicendum,
restitutionem in integrum etiam
habere locum adversus sententiam
post executionem peractam; sta-
timque mihi occurrit dubitandum,
an si minor in casu hujus §. restituatur,
restituenda sit res unà cum fru-
ctibus à tempore possessionis adver-
sarii, hoc est, à tempore executio-
nis, virtute sententiæ per restitutio-
nem revocatæ.

Quæ quidem quæstio ex opi-
nionibus DD. difficilis redditur;

Pp nam

nam Covar. lib. 1. var. cap. 3. n. 1. ex l. quod si minor §. restit. ff. minorib. cum aliis juribus ait, restitutionem ita minoribus concedi, ut una res cum fructibus restituatur; ad quod advertit esse in contrarium text. in cap. ad nostram. de reb. Eccles. undè à n. 2. varios dat intellectus, & tandem post n. 4. sequitur, minori non esse restituendos fructus ante petitionem restitutionis perceptos.

4 De hac igitur quæstione jam ante eundem Cov. egerat Emmanuel à Cost. ad text. in l. Gallus ff. liber. & posthum. §. & quid si tantum 2. p. à n. 71. ubi absque distinctione affirmat, restitutionem justitiæ afferre etiam fructos; secus gratiæ restitutionem; & text. in d. cap. ad nostram, procedere in gratiæ restitutione, quia jam erat transactum quadriennium antequam Ecclesia restitutionem peteret.

5 Molin. Theolog. tract. 2. disp. 575. fortiter impugnat Cov. & Cost. supra; qui aliter respondit ad text. in d. cap. ad nostram. de reb. Eccles. tandemque num. 6. & 7. concludit, quòd in contractibus onerosis fructus non restituantur, nisi post contractum rescisum, quando minor fuit læsus, ex eo, quia ei non impediebat hujusmodi rem alienari.

6 Si verò in quantitate pretii læsio contigit, tunc solùm restituuntur fructus, qui respondeant pretio, quod defecit.

7 Deinde de hac quæstione

agunt DD. quos refert Cald. ad l. si curatorem, verbo implorare, à n. 12. cod. de in integrum restitutione.

Deinde Jacob. Ferreir. in tract. de minorib. cap. 23. afferit, inter pragmaticos, & impragmaticos, & in praxi, Tribunalibusque conclusionem esse receptam, cum, qui in causa restitutionis, sive minor, sive maior sit, victor existit, fructus duntaxat posse habere, qui percepti sunt, vel percipi potuerunt à die litis cōtestatæ, totius autem præcedentis temporis nullam rationem fructuū haberi; cum talis possessor non fit malæ fidei, dum contractus rescisus non est, & sic fructus suos facit tam industriales, quos vocant, quàm naturales. l. bonæ fidei ff. acquir. rerum domin.

Contrariam tamen sententiam, imò quòd fructus omnes à tempore contractus restituantur, sequitur idem Jacob. in d. cap. 23. cum Fabr. in lib. de errorib. pragmatic. decad. 7. errore 6. ex ea ratione quia in integrum restitutio omnia reducit ad antiquum statum, in quo restitutus erat, priusquam fuisset contractum l. quod si minor §. restitutio ff. minorib. Atqui si contractus venditionis à minoribus initus, qui nunc rescinditur per restitutionem in integrum, factus non esset, sine dubio minor fructus rei suæ percepisset, & emptor pretium cum usuris habuisset. Ergo fatendum est, sic restitutionem fieri debere, ut minori res

res sua restituatur cum fructibus omnibus, emptori vicissim pretium, quod dedit, cum legitimis usuris reddatur. *l. patri filio* 27. §. *si pecuniam l. minor annis* 25. 41. §. *prædia. ff. minorib.* quibus in locis aperte expressum est, restitutionem fieri fructuum non solum post litem, sed etiam antea præceptorum.

13 Accedit, quòd restitutionis verbum, sive in sententiis, sive in legibus apponatur, habet plenissimam significationem, ut fructus quoque contineantur, & restituantur. *l. videamus. §. in Faviana. cum sequentib. ff. usur. l. ultim. in fine. ff. verbor. signific. l. 75. restituere. eod. tit. l. in condemnatione. l. 75. §. cum*
14 *verbum. de regul. jur.* & ideò in restitutione, quæ fit ex causa vis, vel metus, fructus omnes restituuntur. *l. sed & partus* 12. ff. *quod metus causa. d. l. videamus. §. si de vi. ff. usur.*

15 Hæ sunt rationes, quas pro se affert *Ferreir.* & alias præstat respondendo ad contraria, reprobans *Cov. supra*, tandemque in fine respondit *ad text. in d. cap. ad nostram de rebus Ecclesiæ.* dicens: ideò conventum in ipso *textu* non restitueret fructus, quia non ad ipsam Ecclesiam pertinebant, sed ad Prælatum, qui non restituitur, & ratione fructuum domini loco habetur, at verò quando minor restituitur, ad ipsum fructus pertinere, quæ quidem responsio displicet.

16 Doctores tamen multifariè ad

illum *text. in cap. ad nostram* respondent, de quo videndi sunt, *Pinel. in l. 2. cod. de rescindend. vendit. p. 2. cap. 4. n. 14. cum seqq.* ubi undecim intellectus assignat, *Mench. usu freq. cap. 71. n. 6. Lara in l. siquis à liberis §. sed utrum. à n. 8. ff. de liber. agnoscend. Grac. de nobilit. glos. 6. §. 1. n. 47. Jess. Arogon. dec. 136. n. 26. Morl. in empor. jur. p. 1. tit. 5. q. 1. n. 310. Castilb. lib. 3. quotid. quæst. n. 51. Augustin. Barbos. ad d. text. n. 2.* ubi vix colligi posse, quis horum DD. veriore præstavit intellectum, ei tamen sibi placere intellectum præstitum à *Morl. sup. n. 32. vers. quare,* nempe, *text. in dict. cap. ad nostram* (sive in eo actum fuisset remedio nullitatis, sive restitutionis) specialiter providere in contractu feudali, de quo agit, de cujus rescissione, ob quam causa fiat, ideo fructus non restituuntur, quia de ipsius natura est, ut tales fructus pertineant ad Vassallum ratione laboris, & servitii, quod domino præstat, vel paratus est præstare. *cap. 1. in fine quibus causis feudum amittatur.*

Mihi tamen magis arridet intellectus *Gonzal. Tell. ad text. in d. cap. ad nostram. sub n. 4. & ad text. in cap. 1. de in integrum restit. sub n. 15.* ad formalia ibi: *Fructus non restitui Ecclesiæ, sed ipsi Bernardo reservari, non propter favorem feudi, ut aliqui existimarunt, sed quia ipse non cessavit in exhibendo feudi servitio, & in administratio-*

ne, & conservatione Villæ in feudum concessæ, & in solutione debiti à monasterio contracti. Ex quibus causis petebat ipse Bernardus, contractum non esse rescindendum, ut constat ex illis prioribus verbis non distulit effectui mancipari ac proinde licet ex prædicto juris principio monasterium esset restituendum ad rem cum fructibus, & feudatarius ad expensas, & pecuniam erogatam ex hoc text. & similibus, tamen Innocent. III. volens in eo casu circuitus evitare, monasterio feudum restitui jussit, & feudatario pro laboribus, & expensis, fructus remitti decrevit.

19 Quæ responsio ut clarior fiat, sciendum est, quòd interminis text. in d. cap. ad nostram, monasterium Villam habens maximo onere debitorum effectam, in feudum eam concessit sub conditione, ut feudatarius debita illa persolveret, quam conditionem, sicut cætera, feudatarius ex parte sua implevit; undè Ecclesia adversus hunc contractum restituenda petens tum ad debita illa à feudatario soluta cum usuris ad rationem quinque pro centum, tum ad servitia ratione feudi præstita juxta Justitiæ æqualitatem, tenebatur. ex l. 49. §. final. ff. minorib. l. fructus 7. l. inter utile §. final. ff. eod. tit. l. Julian. 14. §. ex vendito ff. act. empti. l. curabit cod. eod. tit. Idem Gonzal. in d. cap. ad nostram. sub n. 4. in fine. cum aliis Guerreir. de tut. lib. 7.

cap. 4. à n. 59. Id. de tut. lib. 5. cap. II. n. 188. ubi de minore in integrum restituto, quam quidem obligationem restituendi servitia exhibita, expensas, & pecuniæ solutæ usuras cum fructibus perceptis compensari Pontifex voluit, ut circuitus abesset.

Tandem, novissimè Leuren. in 21 jus canonicum sub tit. de restit. minor. q. 1077. agit de hac quæstione, primaque ad illam responsio est, DD. in ea non convenire, uti patet n. 1. & 2. n. 3. verò varios casus assignat, & primus est, quando Ecclesia, vel minor læsi sunt per contractum, vel quasi contractum gratuitum, v. g. per donationem, in quo casu restituenda est res, unà cum fructibus inde perceptis, deductis tamen expensis in eorum collectione factis; eo quòd tunc restituendus non tantum læsus sit per defectum rei ipsius, sed etiam fructuum. itaque tenent Molin. sup. n. 6. Less. lib. 2. de just. n. 70. Pirb. Reiffenst. ad titul. de restit. in integ. n. 130. quos refert idem Leuren.

22 Secundus casus ab ipso Leuren. est, quando læsus est per contractum onerosum ob inæqualitatem contractus, v. g. quia pretium minus justo accepit minor; restituendi tunc unà cum re fructus non omnes, sed secundum portionem diminuti pretii, v. g. si res volens 600. empti fit 300. emptor restituere debet dimidiam partem fructuum; si
empta

empta 400. tertiam partem; eo quòd sicut debetur maius pretium usque ad verum valorem, sic etiam debeantur fructus respondentes illi parti iusti pretii, quæ defuit, cum non solum in venditione rei, sed etiam in illa portione fructuum læsus fuerit venditor. ita *DD. sup.* in casu citati primo.

23 Habere que hoc ipsum locum ubi læsus est ratione lucri cessantis, dum nimirum propter nimiam festinationem minor minoris rem vendidit, iusto tamen pretio, spectatis illis circumstantiis, & si imprudenter, quia venditione dilata maiore pretio vendere potuisset eo tempore, unà cum re fructus respondentes huic defectui pretii sint restituendi, cum jam etiam quoad illos læsus sit minor, tradit cum *Lug. de contractib. discurs. 225. 12. n. 329.* & alii ab eodem *Leuren. sup.*

24 Casus tertius ab eod. *Leuren.* est, quando læsus fuit per contractum onerosum, non in quantitate pretii, sed in ipsa substantia v. g. venditionis, eo quòd absolute non expediebat, rem minoris, vel Ecclesiæ alienari; v. g. domus, vel castrum paternum, & avitum ob familiaræ memoriam retineri oportebat, fructus ante rescissionem contractus per restitutionem in integrum perceptos regulariter non esse restituendos, tradunt *DD. supra citati*, eo quòd restitutio non detur, nisi ad id, in quo quis fuit læsus, in hoc autem

casu læsus non sit minor, nisi tantum in alienatione rei, (supponitur enim accepisse iustum pretium) non verò quoad fructus, cum sicut emptor ex re emptæ fructus percepit, ita etiam venditor ex accepto pretio rem aliam æque, vel magis frugiferam sibi comparare poterat, vel pretium ad censum dare, ac inde tantundem, aut plus fructuum percipere, quod si non fecit, negligentia suæ adscribat, (nisi forte non ita statim, ac facile ad manum erat occasio rem similem comparandi) adeò que in restitutione repeti non possit, nisi res ipsa.

Sed in hoc casu ipse *Leuren. 25* concludit rem unà cum fructibus perceptis, non tantum post rescissionem contractus, sed etiam post petitionem hujus rescissionis, seu restitutionis in integrum, esse restituendam; eo quòd inchoato restitutionis processu, possessor, seu emptor, respectu rei restituendæ, ex qua fructus percepit, censeatur fictione juris esse in mala fide. *arg. l. sed & si 26 §. etiamsi ante. ff. petit. heredit. possessor autem malæ fidei, uti & quilibet alius post contestationem litis fructus omnes restituere tenentur. l. certum est. cod. de reivindicat.*

Quid autem sentiam inter tot 27 discrimina *DD.* vix percipere possum, dico tamen, quòd *DD.* afferentes indistinctè in restitutione venire fructus à tempore contractus, procedere, attento rigore juris, in quo

quo hæc opinio est verior, probatur ex text. in *l. Julian. 17. §. idem. l. præterea. ff. de reivindicat. l. restituere. 35. & 75. ff. de verbor. signific. d. l. videamus §. in Faviana. ff. de usur. l. si minor. l. restitutio. d. l. pater 28. §. si pecuniam ff. de minoribus cap. 1. de in integr. restitut. cap. gravis, cap. conquærente de restit. spoliator. cum quibus *Gonzal. Tell. ad text. in d. cap. ad nostram. II. de reb. Eccles. non alienand. n. 4.* at quia in praxi iidem *DD.* asserunt receptum esse ut fiat condemnatio à tempore litis contestatæ, hoc est sequendum de æquitate.*

28 Attamen in primo casu figurato ab eodem *Leuren. sup. n. 21.* nempe, quando contractus est gratuitus, tunc firmo pede teneo, restituendos esse omnes fructus indistinctè, & in secundo, eo modo, de quo *idem Leuren.* unà cum aliis supra citatis *n. 22.*

29 Ex iis jam vides, quid respondendum sit ad nostram quæstionem, nempe, quando minor adversus sententiam restituitur; quia inques quod valet argumentum de contractibus ad judicia.

30 Sed in hac quæstione dico, quòd semper restituenda est unà cum fructibus à tempore executionis, & missionis in possessionem rei ablatæ per sententiam vi restitutionis rescisam, quod probatur partim ex sententia *DD.* asserentium, semper restituendos esse fructus à tem-

pore contractus, deinde partim probatur ex sententia illorum *DD.* asserentium, idem semper procedere in contractibus gratuitis, quia ratio militans in eis, militat in casu sententiæ injustæ.

Ratio namque est in eo posita, quia minor in hoc casu non habet aliquod pretium, seu æquivalens loco rei per sententiam ablatæ, ratione cuius pretii alii *DD.* supra relati statuunt, non esse restituendos fructus, nisi à tempore litis motæ, seu contestatæ, & cum in casu nostro, quando, scilicet, minor restituitur adversus sententiam, nullum datur pretium, vel æquivalens, cessat æquitas, propter quam in Tribunalibus recepta fuit opinio, ut non restituerentur fructus, nisi post litem contestatam percepti, quod procedit in contractibus onerosis.

Probatur nostra resolutio ex nostra *Ord. in fine princip. ibi: E por ella tornado ao estado, em que era, antes da sentença ser contra elle dada, idest, & illius restitutionis virtute restitutus erit ad statum, quo erat antequàm sententia contra eum lata esset, & si fructus non restituerentur, non fieret restitutio in forma legis.*

Probatur secundò ex *Ord. lib. 33. tit. 86. §. 4. & 5.* ubi Legislatur noster statuit, sententia revocata per impedimenta, si jam eo tempore aliqua immobilia condemnati essent

essent vendita, esse restituenda victori excussi, non tamen esse restituendos fructus per emptorem, sed per executores in casu impedimentorum victum; ergo sequitur quod cum in presenti victus per restitutionem tanquam condemnatus reputetur, nihilominus restituet fructus, ex re per sententiam injustam ablata, perceptos.

34 Si autem per victorem res sit meliora, tunc augmenta restituenda essent, vel solvenda, si talia sint. *l. si pradium cod. de prae. minor.* & hae sunt reputationes, quae fieri dicuntur, minoribus restitutis, de quo *tit. cod. de reputationib. lib. 2. tit. 48. l. intra utile §. final. ff. de minorib. l. infundo. 38. l. sumptus. 48. ff. de reivind. l. Julian. 23. §. offerri. ff. act. empti. Pinel. in rub. cod. de bon. matern. l. p. cap. 3. in princip. Cald. in l. si curatorem verbo per quod. n. 8. cod. de in integr. restit. Odd. de restit. in integr. l. p. q. 47. ab art. 10. Idem Gonzal. ad text. in cap. 1. de in integr. restit. n. 5. Guerreir. de tutorib. d. lib. 5. cap. II. n. 191. Generaliter de fructibus restituendis, quando subhastatio nulla declaratur vid. latissime Gob. cons. 97. & 98. post hae scripta à me visum; me etiam vid. cog. 55. n. 63.*

COGITATIO LIV.

Si victor in actione reali rem victam alienaverit, adversus quem minor restituitur, an scilicet contra victorem, an contra tertium possessorem, & aliqua de *Ord. lib. 4. tit. II.?*

SUMMARIUM.

- 1 Quæstio formatur, & DD. de ea agentes referuntur.
- 2 Per casus resolvitur. & nn. seqq. & n. 15.
- 7 Nemo invito vendere, emere, locare, conducere, vel aliquo modo de re sua disponere tenetur.
- 8 Nisi ratio, & publica utilitas impellat.
- 9 De aliis exemplis? Remissivè.
- 10 Quid in Ecclesie favorem, & quis iudex competens sit? & quid apud Nos in hac materia?
- 11 Vendere coactus fidem de pretio habere non tenetur.
- 12 Nisi extrema, & inevitabilis necessitas urgeret.
- 13 Pretium justum esse debet.
- 14 Per peritos aestimari debet, adversus quam aestimationem remedia adsunt.
- 16 Coactè vendens, quatenus de evictione teneatur.

Tunc, & nunc vicinalis est hæc quæstio præcedenti, an si huiusmodi victor in reali actione rem vendiderit, vel aliquo modo alienaverit adversus quem minor restituitur? An contra victorem? an contra tertium possessorem? quæ quidem quæstio resolvenda venit ex iis à DD. traditis hoc puncto cir-

ca contractus, de qua est, *text. in l. in causa. 14. §. interdum cum ll. sequentib. ff. minorib. agunt Cujac. ad l. 3. §. ult. & ad l. planè. 15. ff. eodem, Faber de errorib. pragmat. decad. 7. error 1. 2. 3. & 4. Rebus. in Ord. Reg. tit. de restit. in integrum. verbo, vendidit. Covar. 1. var. cap. 5. n. 7. & ibi Faria à num. 48. Pinel. ad l. 2. cod. de rescind. 2. p. cap. 1. à num. 29. Alexander consil. 67. & n. 6. & 7. volum. 5. Molin. de just. tract. disp. 573. n. 19. Jacob. Ferrer. tract. de minor. cap. 19. Gom. var. tom. 2. cap. 1. n. 6. & ibi Aylon. Odd. de art. 2. à n. 1. usque ad 12. Hiltrop. in process. judiciali. p. 4. tit. 10. à n. 74. Valensuel. cons. 7. Amat. resolut. 38. Molin. disp. 575. Portug. de donat. lib. 1. cap. 11. Bobadilb. lib. 3. politicor. cap. 4. à n. 20. Guttier. lib. 1. pract. q. 38. Salg. in labyrinth. 2. p. cap. 2. à n. 5. & 27. Olea tit. 5. q. 2. n. 5. Guerreir. tract. de oblig. & dat. tutor. & curator. lib. 5. cap. 11. n. 5. & lib. 7. cap. 3. à n. 48.*

2 In hac igitur quæstione DD. supra relati faciunt tres verissimas conclusiones, per casus distinctos: primus, quando secundus emptor sciebat, venditorem suum habuisse causam à minore, quo casu restitutio est realis, & competit adversus secundum emptorem, quia hoc casu quodammodo malæ fidei possessor est.

3 Secundus casus est, si minoris intersit rem habere potius, quam æstimationem, puta, quòd res fue-

rir maiorum suorum, in quo casu in distincte minor poterit adversus tertium possessorem agere, sive sit bonæ, vel malæ fidei, vel primus emptor, sive ejus hæredes sint, vel non solvendo.

4 Casus tertius est, quando primus emptor, idest, illi, qui cum minore contraxit, non est solvendo, quo in casu etiam indistincte restitutio est realis, & competit adversus quemcumque possessorem.

5 Ex dictis constat, quòd quando minor fuit læsus in ipso contractu in substantia, hoc est, quia sibi non expediebat vendere, datur restitutio adversus quemcumque possessorem, sive sit bonæ, vel malæ fidei; uti patet ex resolutis in casu secundo: sed quando minor fuit læsus per sententiam, contigit læsio in substantia distractionis rei, semper in hoc casu restitutio erit realis, & competit adversus quemcumque possessorem, sive bonæ, sive malæ fidei, ut diximus in dicto secundo casu.

6 Confirmatur ex dictis *sup. cogit. 53. à n. 30.* in quo scriptum reliquimus, quòd in restitutione adversus sententiam semper fructus restituuntur; ergo semper adversus rem competit restitutio in hoc casu, sive possessor sit bonæ, vel malæ fidei.

7 Confirmatur etiam ex eo, quia si hoc verum non esset, minor vendere rem suam obligaretur contra
text.

text. in l. nec emere 16. ff. de jur. deli-
berand. l. invitum. 11. l. dudum. 14.
cod. de contrabend. empt. l. nec ab ini-
tio 14. cod. de nupt. l. invitos. 11. de
locat. l. sicut. 5. cod. de oblig. & actio-
nib. l. nemo. 9. cod. de Judæis, l. quan-
vis. cod. de act. empt. l. possessores. cod.
de fund. patrimonialib. lib. 1. l. non
enim. ff. act. rerum amotarum. l. quan-
vis. ff. de pignorat. act. Ord. lib. 4. tit.
11. in princip. ex quibus juribus,
& aliis regula generalis conficitur,
nempè, quòd nemo vendere, nec
emere, nec locare, vel conducere,
vel alio modo de re sua disponere
tenetur, etiam fisci favore. ex l. li-
citatio §. ad conducendum. ff. publi-
can. & apud Nos probatur ex Ord.
lib. 2. tit. 56. §. 6. & cap. 174. vulgò,
do Regimento da Fazenda.

8 Ex qua regula casus excipitur,
scilicet, quando ratio, & utilitas
publica exoptat. Capol. de servitu-
tib. urbanor. cap. 82. n. 5. Gom. tom.
2. var. cap. 2. n. 51. & ad l. Tauri.
70. n. 27. Fontanel. de pact. nuptia-
lib. clausul. 4. glos. 12. à n. 26. Fari-
nac. decis. 223. num. 3. tom. 2. noviss.
Cancer. 1. p. cap. 13. n. 793. Valasc.
conf. 22. n. 2. Cabed. 1. p. decis. 105. n.
6. Molin. disp. 341. vers. deinde. Aug.
Barbos. ad text. in d. l. invitum cod. de
contrabend. empt. Hermosill. ad l. 3.
tit. 5. glos. 1. n. 9. Cortiad. decis. 246.
n. 14. & seqq. Altimar. de nullit. con-
tract. tom. 3. q. 14. sect. 4. n. 10. Barb.
ad Ord. lib. 4. d. tit. 11. n. 5. Sabell. §.
Ecclesia. n. 17. & §. emptio. n. final. &
§. venditio. n. 54.

9 Cujus exceptionis exempla
affatim congerunt Id. Barbos. ad d.
Ord. ejus filius in d. l. invitum cod. de
contrabend. empt. Id. Hermosill. in d.
l. 3. Idem Cortiad. d. decis. 246. Altim.
d. q. 14. d. sect. 4. Sabell. in d. loc. prox.
Faria ad Cov. lib. 3. var. cap. 14. &
ab omnibus his citati, penes quos
vide cum casus occurrerit, quibus
adde Phæb. 2. p. art. 8.

10 Sed in praxi notabis, quòd li-
cèt controversum sit, àn Judici sæ-
culari, an Ecclesiastico competat
arbitrari, an vicinus ad favorem Ec-
clesiæ fundum vendere cogatur? &
pro sæculari jurisdictione respon-
deant Cov. var. lib. 3. cap. 14. n. final.
Gusm. de evict. q. 52. num. 9. Morl. in
emporio jur. p. 1. tit. 9. q. 1. n. 7. vers.
in quare. Fontanel. de pact. nupt.
tom. 2. claus. 5. glos. 1. p. 2. num. 120.
Giurb. decis. 86. n. 10. cum multis
aliis Cortiad. decis. 246. n. 159. nos-
ter Cabed. decis. 105. 1. p. num. 11. ta-
men apud nos hoc dubio caret, cum
neque lis ordinaria in hac materia
ordinetur, sed à Rege per Suppli-
cationem in Senatu Palatino porre-
ctam provisio obtineatur, adversus
quam provisionem exceptiones ob-
jici possunt. Idem Cabed. decis. 105.
n. 5. Phæb. 2. p. d. art. 8. Barbos. ad d.
Ord. lib. 4. tit. 11. n. 1. in fine.

11 Notabis etiam, quòd vendere
coactus fidem de pretio habere non
tenetur. glos. in l. 1. verbo necessita-
tem. cod. de com. serv. manumiss. l. si
item verberatus §. 2. ff. de reivendi-
cat.

- cat. l. fideicommissa. §. cum esset. ff. de legat. 9. Ord. d. lib. 4. tit. 11. §. 4. ibi: E naõ seja desapossado delle, atè ser primeiro pago. tenent Tiraquel. de retract. §. 3. n. 1. & glos. 14. num. 44. Giurb. decis. 86. num. 16. Gusm. de evict. q. 52. n. 63. Grat. cap. 149. Nogueirol. alleg. 18. à n. 75. Hermosill. in d. l. 3. lit. 5. n. 55. Cortiad. d. decis. 246. n. 87. Altimar. ad Rovit. decis. 92. vers. observa secundo. Idem d. q. 14. sect. 4. n. 178. Cyriac. controvers. 169. n. 27. & 170. n. 16. ex Nostratibus Valasc. d. conf. 22. à n. 3. Barb. in l. mora. 10. ff. solut. num. 73. Aug. Barb. in d. l. invitum n. 16. Pinel. in rubric. cod. de rescind. vend. p. 1. cap. 12. n. 14. Nisi extrema, & inevitabilis necessitas urgeret; uti omnes proximè tenent, & ultra eos Valasc. de privileg. pauper. p. 1. q. 29. n. 6. Cavalb. commun. contra commun. tom. 4. q. ult. n. 17. Cabrer. de met. lib. 2. cap. 1. n. 89. Ros. consult. 22. n. 13. Frass. de jur. patronat. tom. 2. cap. 84. n. 66. in fine Amostaz. de causis piis. tom. 2. lib. 5. cap. 2. n. 25. Sebastian. de Cortiad. de jurisd. Proreg. q. 17. n. 28. & 29.*
- 13** Notabis iterum, quòd pretium justum esse debet. l. si quis sepulchrum. ff. de religios. & sumptib. funerum. l. fin. cod. ad l. Juliam de annon. l. venditor. §. si constat. ff. commun. prædior. l. si possessor. §. fin. ff. petit. heredit. l. 1. §. si vera carnis. ff. de offic. Præf. urb. l. si fidejussor. §. final. ff. de legat. 1. l. final. cod. ex quib.
- caus. servus pro pretio. Ord. lib. 4. d. tit. 11. §. 1. Valasc. d. conf. 22. n. 2. & n. 5. Molin. d. disp. 341. n. 1. Giurb. d. decis. 86. n. 11. Hermosill. in d. l. 3. n. 52. Cov. d. lib. 3. var. cap. 14. n. 6. & seqq. cum multis aliis Idem Cortiad. d. decis. 246. n. 85. qui num. 89. cum Gratian. d. cap. 149. à n. 29. Giurb. d. decis. 86. n. 12. Gusm. dict. q. 52. n. 58. Surd. conf. 205. n. 21. & 22. Hermosill. in d. l. 3. n. 52. Mastrilb. decis. 17. n. 16. tom. 1. ait, pretium ab aliis oblatum dandum non esse; sed justum à Judice arbitrandum; uti cum Barthol. in l. creditores. n. 13. vers. quod autem; cod. de pignor. Roland. conf. 31. n. 14. & 15. lib. 3. Menoch. de arbitr. cas. 143. n. 2. & cas. 217. n. 5. & conf. 1206. n. 30. lib. 13. Bollon. de potestate eorum, quæ fiunt in continenti lib. 1. cap. 143. num. 6. Mastrilb. decis. 280. tom. 3. Mantic. de tacit. lib. 4. tit. 20. n. 22. vers. autem. Hermosill. in d. l. 3. glos. 4. n. 26. Fontanel. de pact. nuptialib. tom. 1. clausul. 4. glos. 18. p. 1. n. 58. tenet Id. Cortiad. d. decis. 246. n. 90. qui qui-
 dem Judex rem per peritos facere æstimare debet. Idem Cortiad. n. 91. & 92. citatis Thesaur. forens. lib. 1. q. 64. n. 20. Hermosill. in d. l. 3. glos. 1. n. 52. & l. 56. glos. 6. n. 23. Gusm. d. q. 52. n. 57. & 64. Aug. Barb. in d. l. invitum n. 14. cod. de contrahend. empt. Fontanel. de pact. tom. 1. claus. 4. glos. 12. n. 28. Grat. cap. 600. à n. 21. Giurb. decis. 36. n. 11. & decis. 86. n. 15. & plures alii, & secundum*

dum peritorum æstimatione Judex suam declarationem faciet; uti cum *Barthol. in d. l. creditores. n. 29. cod. de pignorib. Roland. lib. 3. cons. 71 n. 15. Mantic. de tacit. lib. 4. tit. 20. n. 15. Hermosill. in d. l. 3. glos. 4. n. 27. Idem Cortiad. n. 93. ubi de remed. contra injustè arbitantes; de quibus, noster Guerreir. tract. de inventar. lib. 7. cap. 1. & cap. 2. à qua æstimatione etiam appellari potest. Ord. nostra lib. 4. dit. tit. 11. §. 4. post med. ubi alia forma datur circa æstimationem mauri captivi in favore libertatis alicujus christiani etiam apud mauros captivi.*

15 Undè semper venit restituendus minor adversus possessorem, nec cogimur sequi distinctiones, de quibus supra in contractibus, quia in eis ratio diversa datur, ex eo, quia in contractibus minor vendidit, in sententia tamen non vendidit, sed quando in contractibus fuit læsus in substantia minor semper restituitur adversus quemcumque possessorem, patet in secundo casu. Ita similiter semper restituendus erit adversus quemcumque possessorem in restitutione contra sententiam obtenta, cum semper in sententia læsio in substantia detur. *optim. text. in l. 16. de minorib.*

16 Notabis tandem quòd coactus vendens ad evictionem non tenetur, quatenus evictio duplum, damna, expensas, & interesse respicit, sed quatenus ad restitutionem pretii

tenetur, uti concludit cum aliis *Id. Cortiad. d. drig. 246. n. 166. Altim. d. q. 14. rubric. 1. sect. 4. n. 35.*

COGITATIO LV.

An verba sint improprie sumenda, ut menti contrahentium deserviant, alia de emptione, & venditione à corpore, vel ad mensuram? Et alia de societate?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis affertur, & questio formatur. & n. 2.
- 3 Mensura in donatione à corpore incipiens demonstrativè stat. & totum corpus donatum intelligitur.
- 4 Secus si à mensura donatio incipiat.
- 5 Contractus quando à corpore, vel à mensura factus dicatur? Remissivè.
- 7 Effectus contractus à corpore qualis sit?
- 8 Ex quibus cognoscatur, contractum à corpore incipere, vel à mensura?
- 9 Donatio ad mensuram restringi debet.
Donare perdere est. Ibid.
- 10 Nemo suum donare præsumitur. In favorem donantis interpretatur.
- 12 In contractibus, & cæteris dispositionibus potius mens, quam verba, attendenda est. n. 36. & seqq.
- 13 Si de mente contrahentium clarè constet. n. 50. & seqq. ubi opiniones contrarie in pacem reducuntur.
- 14 Verba improprie habenda sunt, si proprie accipi non possunt, ideo vel pro-et-sumitur.
- 15 Dictio intra-interminis hypothesis pro dictione juxta-sumitur. & n. 19.
- 16 Dictio aliud-similitudinem, ac

- quantitatem denotat.
- 17 Ex verisimilibus contractus intelligitur.
- 18 Verba dubia in favorabiliorem, & minus præjudicialem partem interpretanda sunt.
- 20 Res divisa deterior fit.
- 21 Oratio interpretationi adjumentum est.
- 22 Donator, & promissor quando donationem, vel contractum declarare possit?
- 23 Jurer Oliveti quid comprehendat?
- 24 Verba juxta morem Regionis intelligenda sunt.
- 25 Judicatum ostenditur.
- 26 Diversa hypothesis, & questio formatur circa societatem. n. 27.
- 27 Quibus modis operarum locator, seu conductor alter alios ad opus perficiendum, vel rem conductam admittere possit? & n. seqq.
- 28 A verbis contrahentium recedendum non est, nec verba cavillanda sunt.
- 29 Talis præsumitur contractus, qualis à partibus denominatur. & n. 5.
- 30 Talis præsumitur, qualem literarum figura ostendit.
- 31 Expressum, & non aliud actum intelligitur.
- 32 Verba contractus deligenter ponderanda sunt.
- 33 In contractibus nec minimum verbum absque operandi virtute adesse debet.
- 34 Nullum verbum vitiosè appositum intelligitur.
- 35 Verba contractus formam præstant, formaque dat esse rei.
- 37 Qui à proprietate verborum recedere vult, mentem probare tenetur.
- 38 Verba expressa mentis præsumptionem demonstrant.
- 39 Ex verbis mens colligitur. & n. 41.
- 42 Mens verbis potentior est.
- 43 Verba intentioni inserviunt, & non verbis intentio.
- 44 Ita in contractibus.
- 45 Contractus substantia à mente pendet. & n. 74.
- 46 Ita ultima voluntas.
- 47 Ita omnis dispositio.
- 48 Voluntas magis, quàm verba inspicere debent.
- 49 Et veritas potius, quàm scriptura.
- 50 Ubi verba clara sunt, voluntatis disputatio cessat.
- 51 Cum de mente non constat, verbis standum est.
- 52 Ita quando mens, vel oratio dubia est.
- 53 Ita quando voluntas tantum ex una parte contrahentis adsit.
- 54 Si de mente constat, contractus secundum affectum, & mentem, & non secundum verba, vel nomen, judicatur.
- 55 Voluntas expressa, vel tacita ex præsumptionibus elicitæ sufficit.
- 56 Aliquæ conjecturæ voluntatis afferuntur. & à n. 72.
- 57 Societas quid facti, est ab allegante probanda.
- 58 Societas conventionalis alia expressa, alia tacita est.
- 59 Societas expressa quæ sit?
- 60 Quæ tacita?
- 61 Actus societatem inducentes quales esse debeant? & n. seqq.
- 64 Societas juris gentium contractus est.
- 65 Et nominatus contractus.
- 66 Citrò ultròque obligatorius.
- 67 Et bonæ fidei.
- 68 Societas consensu perficitur.
- 69 Absque animo non contrahitur societas, sed tunc cum inter contrahentes actum sit de contrahenda societate.
- 70 Vel tacito consensu rebus in commune collatis.
- 71 De natura societatis est, ut aliquid in commune conferatur.
- 73 Societas donationis causa non contrahitur.
- 75 Et ut lucrum, damnumque commune sit.

- fit, & aliter conventum non valet.
 76 Semper tamen societas valida manet, & quando?
 77 Si pro societate præsumenda, vel excludenda æquales conjecturæ adsint, societas excluditur.
 78 Quando sublocatio, & non societas contracta sit? & n. seqq.
 80 Tractatus contractum non probat, nec attendi debet.
 81 Sed ex eo animus, & natura contractus subsequenti arguitur.
 82 Cessio tacite celebrari potest.
 83 Cessio per tractatum probatur.
 86 Cessio quid sit?
 87 Verbum dare, quid significet?
 91 Finis litigii narratur.

I **Q**Uædam neptem ex sorore dotans, ei aliqua oliveta donavit, & postquam unum trium jugerum ex præffit, statim subjicit aliud per sequentia verba: *Outro olival de tres geiras, que está dentro da horta de S. Brás*, idest, alterum olivetum trium jugerum, quod est intra hortum Divi Blasii: evenit in praxi hæredem donatricis à dotato conveniri pro oliveto trium jugerum intra hortum Divi Blasii.

2 Dubitat hæres donantis, & mihi dubitationem affert, ex eo, quia intra hortum Divi Blasii donatrix nullum olivetum trium jugerum habebat, intra tamen decem jugerum olivetum possidebat: Juxta verò, ac propè illum hortum foris olivetum trium jugerum ipsamet donatrix possidebat.

3 Dubio à me cogitato in primis, dicendum posse, putavi, donationem hanc, vel à corpore, vel

à mensura incipere, si à corpore, licet de mensura mentio fieret, hoc fieri demonstrativè, seu perspicuitatis gratia dicitur, totum olivetum donatum intelligitur; si verò à mensura, ultra mensuram trium jugerum dotatus prætereundum nequit, quia tunc mensuratio taxativè, & limitativè (ut sic etiam non equidem latini, sed explicandi causa) stat. Covar. pract. cap. 3. sub num. 7. vers. undecimo. Pinel. ad l. 2. de rescind. vendit. 3. p. cap. 2. n. 7. de quo puncto, àn, & quando emptio, donatio, & cæteri similes contractus à corpore, vel à mensura incipiant, vide supradictos DD. & inter eos *Cald. de empt. cap. 22. Faria ad Cov. d. cap. 3. à n. 1. & quos refert Altimar. rub. 1. de nullit. contract. q. 8. sect. 1. n. 45. Idem Altimar. ad n. 45. & à n. 53. ubi cum multis plurima exempla refert.*

Judex in prima instantia arbitratus donationem hanc à corpore incipere, olivetum que trium jugerum intra hortum actori adjudicavit, dicens, se totum ei adjudicaturum esse, (si peteretur) quod quidem effectus erat contractus à corpore facti. *l. si duorum de act. empt. Surd. decis. 64. n. 6. & n. 14. Gom. variar. tom. 2. cap. 2. n. 16. Pinel. in l. 2. p. 3. cap. 2. n. 9. cod. de rescind. vend. Boer. decis. 50. num. 6. Molin. disp. 367. n. 3. 7. & 11. Faria ad Cov. d. cap. 3. n. 29. & 30. Fachin. controu. lib. 2. cap. 27. in fin. vers. sed posterior*

Trenta-

Trentacinq. resol. 5. n. 7. lib. 3. tit. de
empt. Mantio. de tacit. lib. 4. tit. 17. n.
18. cum aliis Altim. de nullit. con-
tract. d. sect. 1. q. 8. n. 130. & seqq. ubi
conclusiones DD. in puncto, cum
conciliatione discordantium refert.

8 Ego etiam ante sententiam
considerabam, quòd licet donatio-
nem in nostra hypothese à corpore
incipere, certum foret, nunquam
totum olivetum actori adjudican-
dum esse, quia ex quantitate pretii,
an venditio à corpore, vel mensu-
ra incipiat, cognoscendum est. Co-
var. supra n. 3. vers. hac verò. & ibi
Farina n. 10. Altimar. supra n. 72. l.
1. §. & ibi glos. ff. de superficiebus.
Afflic. decis. 68. n. 2. & ibi Ursill.
Dec. cons. 347. n. 2. Pinell. supra 3. p.
cap. 2. n. 9. Surd. decis. 257. n. 6. con-
sil. 13. n. 37. Menoch. lib. 3. præf. 73.
Ludovis. dec. 126. n. 9. Cald. de empt.
cap. 18. n. 4. & 5. ita ut, quòd si res
vendita magna, & pretium infi-
mum sit, licet venditio à corpore
incipiat, ad mensuram restringitur,
si de ea mentio in contractu fiat, &
vice versa.

9 Jam similiter in nostro casu di-
cendum erat, scilicet, quòd etiam
si, donationem nostram à corpore
incipere, dubio careret, ad mensu-
ram semper restringenda erat; do-
nare namque perdere est. l. filiusfa-
mil. ff. de donat. l. cum deinde indebi-
to. ff. de probat. Nemo enim suum
donare præsumitur, ideò semper in-
terpretanda est in favorem donan-

tis. cum multis Altimar. tom. 1. de
nullit. contract. rubric. 1. p. 3. q. 32. à
n. 285.

Sed quia hæres conventus ne-
que etiam tradere illa tria jugera
oliveti intra hortum volebat, sed
solum olivetum trium jugerum fo-
ris, & prope hortum non recusa-
bat; ergo rem maturius consideran-
do, idem cum hærede resolvendum
esse deliberavi per sequentia.

Certum est, quòd in contra-
ctibus, & aliis dispositionibus po-
tius mens, quam verba, attenden-
da est. l. non aliter. ff. delegat. 3. l. 3.
§. conditio ff. de adimend. legat. Mar-
fil. consil. 85. n. 3. dub. 2. Boer. p. 1. de-
cis. 146. n. 1. Roland. lib. 1. consil. 8. n.
31. & consil. 96. à n. 1. & lib. 2. con-
sil. 37. n. 22. cum aliis Farin. in re-
pertor. de contractib. q. 10. n. 1. quod
intelligitur si de mente contrahen-
tium clarè constat. Idem Farinac. n.
2. & sic sedantur in hac materia
opiniones contrariæ: cum multis
Augustin. Barb. axiom. 148. Scacc.
de appellat. q. 4. n. 21. & de comerc.
§. 1. q. 1. n. 18. cum seqq. & n. 358. &
577. & seqq. & ampliat. 10. n. 36. &
§. 6. glo. 1. n. 11. vers. quia. Giurb.
in consuet. Messanens. in proæm. n. 5.
Stephan. Gratian. discept. for. tom. 4.
cap. 769. n. 21. & cap. 755. n. 23. &
tom. 6. cap. 814. n. 14.

Unde cum verba in suo pro-
prio significato sumi nequeant, im-
proprie habenda sunt. l. 4. ff. ad Se-
natuscons. Trebel. ubi conjunctio-
vel.

vel, sumitur pro- &. *Cephal. tom. I. consil. 1107. n. 13. cum aliis Aug. Barbof. axiom. 222. n. 28. terminanter Faria ad Cov. pract. d. cap. 3. n. 1.*

15 Ideo in nostro casu illa verba intra hortum Divi Blasii improprie sunt sumenda, data particula illa intra- pro-justa: mens namque donatricis donandi olivetum illum trium jugerum, quod possidebat foris, ac propè illum hortum erat, cujus mens eliciebatur, ex eo, quia donatrix paulo antea aliud olivetum dotans trium jugerum declaraverat, unde statim subjiciens nostrummet
16 olivetum per verbum-aliud, vulgò, outro; (quæ quidè dictio denotat similitudinem, non solum quoad qualitatem, sed etiam quoad quantitatem. *Aug. Barb. dict. 26. n. 1. 12. & 13.*) intelligi debet loqui de oliveto extra hortum trium jugerum existente, & non de eo intra hortum, quod decem jugeris mensuram habebat.

17 Secundò, donatrix omnia oliveta, quæ donaverat, inter se divisa possidebat, ex quo verisimilitudo provenit, quòd sicut donatrix alia oliveta inter se divisa donaverat, ita nostrummet olivetum tanquam divisum donasse censetur, & ex verisimilibus contractus interpretari usu venit. *Farinac. supra n. 11. & q. 11. n. 3. & in fragment. verbum verisimilitudo n. 6.*

18 Tertiò elicitur mens donatricis, ex eo, quia verba dubia in fa-

vorabiliorem partem, & minus contrahentibus præjudicialem, interpretanda sunt. *Menoch. lib. 1. de arbitr. q. 7. num. 18. & 21. & lib. 2. cas. 199. à n. 4. & n. 13. & n. 17. Farin. sup. n. 24. 26. & 27. d. q. 10. junctis his, quæ diximus sup. à n. 9. Quare 19* illud olivetum extra hortum, pro dotato censendum est, quod est favorabilius, & minus donatrici præjudiciale, & donatariis consultum est; si namque tria jugera oliveti intra hortum existentis donatariis adjudicaretur, etiam in hoc casu donatrix damnum pateretur. Quia ex 20
divisione hortus ille deterioraretur. *Mantic. de tacit. lib. 4. tit. 20. n. 34. & 35. & faciunt ea, quæ cum multis Guerreir. de divis. lib. 2. cap. 14. à n. 12.*

Quartò elicitur mens donatricis, ex eo, quòd si illa donare tria jugera oliveti intra hortum vellet, facilius se explicaret oratione diversa ab ea, qua se explicavit.

22 Ulteriùs donator, seu promissor potest declarare etiam ex intervallo donationem, seu contractum dubium. *Farinac. in repertor. de contract. d. q. 10. n. 21. Decian. respons. 57. n. 49. vol. 1. Cancer. 3. var. cap. 2. n. 224. Fontanell. claus. 5. n. 11. l. heredes palam. §. si quis post. ff. de testament. cap. cum tu de usur. l. adeo. §. cum quis. ff. de acquir. rer. dominio. Guerreir. de divis. lib. 7. cap. 4. n. 84. & 85. quæ quidè declaratio in nostra hypothesei aderat, donatrix namque*

- namque in Judicio adhuc vivens, cum super oliveti possessione cum donatariis litigasset, affirmavit, se tantum olivetum extra hortum triū jugerum donasset, idemque statim post donationem celebratam declaravit; ut per testes probatur, quàm credibilem errorem insinuabat ipsa, ex eo, quòd ex scriptura non constabat, eam donatrici lectam fuisse.
- 23 Tandem advertendum, quòd juxta consuetudinem, civitatis Elbenfis, ac loquendi morem, jugera olivetorum, numero arborum, & non boum labore indigentur assignato numero triginta arborum
- 24 pro uno jugero, & juxta illius Regionis morem verba disponentis interpretanda sunt. *l. servus plurium. 53. §. fin. ff. delegat. 1. l. nummis. l. librorum §. quod tamen cass. ff. delegat. 3. Alvarad. de conjectur. lib. 2. cap. 3. §. 3. n. 4.* quare male arbitratus est Judex inferioris instantiæ, ideò ejus sententia in superiori Senatu revocata fuit per sequentem.
- 25 Acordaõ os do Dezembargo &c. que não foy bem julgado pelo Doutor Juiz de Fõra da Cidade de Elvas, em condemnar ao R. primeiro Appellante na restituicãõ do Olival dentro da horta de S. Braz pelo A. pedido em seu libello; reformando sua sentença, vistos os autos, e como com toda a evidencia se mostra que dentro na dita horta não ha olival de tres geyras, mas sim fõra da horta pegado aos vallados della,

e deste he que se ha, e deve entender a doaçãõ feita ao A. por ser taxativa da doaçãõ a explicaçãõ das geiras, e assim o declarar a doadora varias vezes, queixando-se do engano, que se havia feito, ou por malicia, ou por engano de quem fez a escriptura, que tambem se mostra lbe não foy lida, conservando a doada sempre a posse da horta, geiras, e olivais nella incluidos, que se mostra excederem em muito, o numero de tres geiras de olival doadas, assim pelo que juraõ todas as testemunhas da inquiricãõ do R. como tambem pelo que se mostra do auto da vistoria, e prova ultimamente aos artigos de nova razãõ, que o A. não contrariou em forma, fundando-se sómente nas palavras da escriptura, que se deve sem duvida entender conforme a mente dos contrabentes, e observancia subsequente aos contratos, e sendo o que se trata de doaçãõ, se devem sem duvida restringir às tres geiras de olival doadas, e ser errada ademonstraçãõ do lugar; portanto absolvem ao R. Appellante do pedido pelo A. e pague este as custas de ambas as instancias. Lisboa Oriental 27. de Mayo 1730. Doutor Pereira. Doutor Carvalho. Arouche.

Antequàm hæc Typis mandarentur, casus ita defacto contigit disputandus, quibusdam artificibus cæmentariis, cum refectiones quarandum specularum licitari intenderent,

derent, inter se in conventum ire placuit, unum ex illis actionem perficere, & postea aliis aliquas ex ipsis speculis reficiendas cedere, perfecta subhastatione, seu operarum locatione, ipsemet locator tribus ex cæteris artificibus, tres ex speculis ad reficiendum dimisit; de quo instrumentum confectum ita in exordio decantat: *Saibaõ quantos este publico instrumento de sociedade; idest, notum sit omnibus hoc publicum societatis instrumentum &c. factaque de faciendis relatione in substantia conventionis, ita instrumentum recantat ibi: Que estava contratado com os ditos a lbe dar sociedade no concerto das atalayas, idest, inter ipsum, illosque convenisse, ut in societatem reparandarum specularum reciperentur: atque iterum recantavit ibi: E faltando qualquer das condiçoens referidas, naõ será válido este contracto, e cumprindo-as levarãõ os lucros, que directamente lbe competirem da dita obra &c. idest: non impleta qualibet ex supradictis conditionibus, invalidus erit hic contractus, implentes verò lucra ritè ad se pertinentia ex supradicto opere percipient.*

27 Cum refectione impleta lucra ex ea provenientia extitissent, primus ille locator tanquam socius lucrorum partem pertendit, sed cæteri fortiter renuunt, quis eorum meliora jurisprudentiæ militiæ nostræ armatendat? in dubium ve-

nit; excitandum que fore hoc modo puto, scilicet, an per viam subrogationis, vel substitutionis, an participationis, seu admissionis in socios primus locator cæteros ad refectionem illarum trium specularum admisisset? de quibusmodis sublocandi? *Gratian. discept. cap. 547. n. 53. Rot. coram Ubaldo. decis. 311. n. 12. & aliis in locis prout tenet. Pacion. de locat. cap. 3. à n. 28.*

Quòd admissio in socios fuisset, primo locatori verba contractus supra relata favent, quia cum contrahentes verbis contractum societatis appellassent, ab ea nominatione recedendum non est. *ex l. si alii. ff. usufruct. legat. quæcumque enim fuerit velata intentio, attamen verbis standum est, nec verba cavillanda sunt. l. 2. §. ultim. ff. ad Senatuscons. Tertulian. Menoch. de præsumpt. lib. 3. præsumpt. 105. num. 1. Magon. decis. 11. n. 18. Sperel. decis. 91. per tot. Rot. p. 6. recent. decis. 110. n. 7. Sabel. in sum. verb. contractus sub num. 21. vers. quòd quando. cum Æmil. & Roland. Farinac. in repertor. de contractib. quæst. 11. sub n. 1.*

Unde talis præsumitur contractus, qualis de nominatur à partibus, à nomine namque ab ipsis indito contractus initi natura, & qualitas deprehenditur, utrùm venditionis, locationis, societatis, aut quicumque alius sit; *Barthol. in l. Aristo. ff. donat. & ibi: Paul. n. 4. Ti-*

Rr

raquel.

raquel. de retract. lign. §. 30. glos. i. n. 7. Nevizan. conf. 92. Roland. à Valle lib. 1. conf. 96. & conf. 24. n. 20. Alexand. Nat. Aymon. cum quibus Farinac. d. q. 11. n. 1. Otton. Tabor. lib. 3. cap. 108. n. 22. Menoch. de præsumpt. 105. num. 2. Cald. Pereir. de empt. & vendit. cap. 2. n. 1. Pinell. in rubr. de rescind. vendit. num. 2. & 6. Magon. decis. 33. à n. 13. Altograd. lib. 2. conf. 90. n. 61. Rot. p. 12. recent. decis. 268. n. 6. & p. 6. decis. 14. n. 4. p. 13. decis. 175. n. 4. de Luc. de regal. lib. discurs. 49. n. 3. & de feud. discurs. 11. n. 19. Sabel. d. §. contractus sub n. 21. vers. quòd tales. Sed sic est quòd in præsentì hypothesis contractus tanquàm socialis à contrahentibus nominatus fuit, prout talis judicandus est.

30 Quilibet enim contractus talis in essentia esse præsumitur, qualem figura literarum ostendit. l. cum precibus 18. cod. de probat. ubi Bald. l. emptiones 3. cod. plus valere, quod

31 agit. Vesemb. conf. 2. n. 14. Nec aliud intelligitur actum, quàm scriptura est expressum. l. final. ubi Bald. & Salicet. cod. de fals. caus. adj. Soccin.

32 lib. 1. conf. 73. n. 3. Ideoque ejus verba diligenter ponderanda. l. quid-

33 quid 95. ff. de verbor. oblig. non enim in contractibus nedum clausula, sed nec minimum verbum debet esse sine virtute operandi. Bald. in rubr. cod. de contrahend. empt. n. 16. Dec. conf. 473. n. 3. Vesemb. conf. 52. n. 46. Schurff. conf. 32. n. 36. volum. 1.

Gilm. 4. 1. vot. 14. n. 63. ut sic nullum 34
 debeat vitiosè videri oppositum. Tiraquel. de retract. convent. in fine n. 146. Schurff. 1. conf. 31. Vesemb. d. conf. 2. n. 14. cum verba contractus 35
 sint forma contractus, quæ dat esse rei. Bald. in l. quoties. ff. de suis, & legitim. Gil. sup. n. 81. Otton. Tabor. lib. 3. cap. 108. n. 18. & 54. Cavalcan. decis. 143. n. 5. Altograd. lib. 2. conf. 12. num. 14. Altimar. de nullit. contract. rub. 1. q. 1. n. 56.

Unde contrahentium verba 36
 attendenda erunt; prout tenent multi DD. apud Tiraquel. de retract. donat. à n. 18. & non mens, nisi quatenus ex verbis appareat, cum aliàs abstracta à verbis, & in mente reposita virtutem aliquid operandi nō habeat. Altograd. lib. 2. conf. 13. à n. 16. Rot. p. 13. recent. decis. 90. n. 12. & 13. ubi quod non attenditur quid unus ex contrahentibus voluerit, sed necessarium fit, ut amborum mens probetur. ead. Rot. d. p. 13. decis. 530. n. 14. aliàs qui à proprietate 37
 verborum recedere vult, mentem probare debet Tusch. liter. C. conclus. 1001. Rot. p. 2. diversor. decis. 223. per tot. verba namque expressa præ- 38
 sumptionem tacitæ mentis demonstrant Roland. lib. 1. conf. 62. num. 9. Curt. Junior. conf. 169. n. 1. ex ver- 39
 bis quippè mens colligitur. Cephal. conf. 253. n. 29. Curt. Junior. conf. 542. Farinac. in repertor. de contract. lib. q. 10. n. 3.

Ex quibus concluditur con- 40
 tractam

tractum sociale in presenti adesse, cum contrahentes ita eum de nominassent, uti ex instrumento clarè constat:

41 His tamen, & aliis minimè obstantibus contrarium dicendum cogitavi, & in advocationis foro resolvi, licet enim verba, signa, & testimonium mentis nostræ sint, & animi voluntatem demonstrant. l. beo. 7. §. 2. vers. item Tubero. ff. suppellectil. legat. l. scire 21. ff. de tutorib. & curatorib. l. 1. Div. 3. ff. ad leg. Cornel. de Sicar. glos. magistral. verb. animus in l. Fulcinius. §. quid sit. latitare ff. ex quibus caus. in possess. eat. l. reprehendas. 5. cod. de institut. & substit. tenent exornantes Tiraq. in l. si unquam. verb. liber. n. 15. & 18. cod. de revocand. donat. Alvarad. de conjecturat. ment. defunct. lib. 1. cap. 1. Menchac. controvers. illustr. cap. 58. n. 7. Mantic. de conject. ultim. voluntat. lib. 3. cap. 14. Mascard. de probat. conclus. 1415. à n. 24. Menoch. de arbitr. lib. 5. q. 7. n. 75. & de presumpt. lib. 3. presumpt. 1. n. 39. & cons. 1. n. 262. Surd. de alim. tit. 2. q. 2. n. 1. & cons. 179. n. 62. Farinac. in prax. q. 126. n. 158. & in fragment. liter. A. n. 229. & Rot. apud eundem p. 1. recent. decis. 130. n. 3. Idè cum aliis in repertor. de contract. d. q. 11. n. 1. & q. 10. n. 3. cum multis aliis Otton. Tabor. lib. 29. c. 9. n. 17.

42 Attamen mens magis, quam verba, attendi debet, cum potentior verbis mens sit. d. l. Labeo. in fine. ff.

de suppellectil. legat. l. nominis, & rei. 5. §. verbum 1. ff. verbor. signific. exornant inter alios Tusch. lit. M. conclus. 199. per tot. Jason. lib. 2. cons. 140. column. 5. Gratian. cap. 769. n. 21. & cap. 755. n. 23. & cap. 814. n. 14. Giurb. in consuetudinem Massan. in proem. n. 5. Scac. de appellat. q. 4. n. 21. & de comerc. §. 1. q. 1. à n. 28. & n. 358. & 557. aliisque in locis Otton. Tabor. lib. 11. cap. 28. n. 2. Dorrio decis. 146. n. 1. cum aliis Farinac. in repertor. de cont. d. q. 10. n. 1.

Verba que intentioni, & non 43 intentio verbis inservire debent. l. non aliter 69. ff. de legat. 3. l. 3. §. conditio. 9. ff. adimend. legat. cap. sedulo. caus. 12. dist. 38. cap. secundo requiris. de appellat. cap. intelligentia. 6. de verbor. signif. Tiraquel. in d. l. si unquam cod. de revocand. donat. verb. libertis à n. 47. & de retract. lig. §. 32. glos. 1. n. 34. & 35. Simon de Prætis de interpretand. ultim. voluntatib. lib. 2. dub. 2. solut. 1. à n. 210. junct. n. 215. Mantic. de conject. ult. lib. 3. tit. 3. n. 9. Castilb. controvers. lib. 1. 2. p. cap. 86. n. 40. Otton. Tabor. lib. 19. cap. 9. n. 18.

Prout ut in contractibus. ex l. 44 ult. cod. quæ res pign. l. in conventionibus 219. ff. de verbor. signif. tenent Tiraquel. in d. l. si unquam. in verb. libert. n. 18. Alex. lib. 1. cons. 28. & lib. 2. consil. 34. n. 3. & cons. 103. n. 3. & 4. lib. 6. Abb. lib. 1. cons. 43. n. 4. Cravet. cons. 33. n. 21. Tusch. lit. M. conclus.

45 *clus. 99. n. 55. & 73. cum à mente substantia contractus pendeat. Paris. lib. I. cons. 78. num. 10. Roland. à Valle cons. 68. n. 45. lib. 3. Rot. apud Farin. 2. p. recent. decis. 700. n. 7. Otton. Tabor. lib. II. cap. 28. n. 2. vers. Amplia primò Farinac. d. q. II. n. 3. Card. Luc. multis in locis citat. per Altimar. de nullit. contract. rubr. I. q. I. n. 59.*

46 *Ita etiam in omni ultima voluntate. Roland. à Valle. lib. 3. cons. 35. n. 3. & cons. 70. n. 38. Rot. apud Farinac. 2. p. recent. decis. 663. n. I. Mantic. de conjecl. ultim. volunt. lib. 3. tit. 3. num. 9. Otton. Tabor. supra vers. Amplia secundò.*

47 *Et eodem modo in omni dispositione. Roland. à Valle cons. 61. n. 35. lib. 2. Otton. Tabor. supra vers. Amplia tertio.*

48 *Igitur justum est, contrahentium voluntatem magis, quàm verborum conceptionem, & corticem inspicere d. l. fin. cod. quæ res pign. l. sed falsus. 6. §. si fundus. I. ff. de contrah. empt. cum in contractibus veritas rei magis, quam scriptura perspicui debeat. l. I. cod. plus valere quod agitur. Gilm. 4. I. vot. 14. n. 71. Otton. Tabor. lib. 3. cap. 108. n. 19. Sabell. §. contractus n. 21.*

50 *Hucusque duæ opiniones inter se contrariæ adsunt; una verba attendenda, altera mentem, & contrahentium voluntatem asserens, quarum repugnantia in pacem reducitur casibus, in quibus proce-*

dunt, demonstratis; illam vires suas habere intelligo, quando de mente clarè non constat; quia ubi verba clara sunt, voluntatis disputatio non cadit. Ita Roland. lib. I. cons. 55. n. 6. & 7. Farinac. in reparator. de contractib. q. 10. num. 2. DD. cum quibus Sabell. d. §. contractus. n. 21. vers. quòd quando.

Vel quando de mente non constat, quia tunc verbis standum est. Tusch. l. M. conclus. 199. n. 90. Otton. Tabor. d. lib. II. cap. 28. n. 2. sub vers. amplia 3.

Vel quando mens, vel oratio dubia est. Idem Tusch. proximè. n. 91. Alexand. lib. 7. cons. 32. n. 5. & 6. Otton. Tabor. supra.

Vel quando mens solummodo ex parte unius contrahentis adfit. Rot. p. 13. recent. decis. 530. n. 14.

Hanc vero opinionem, per quam mens, & voluntas contrahentium attenditur, procedere dico, quando de mente, & de voluntate, seu verosimili intentione partium constat, quo in casu à verbis, & denominatione partium receditur, verbaque improprie sumuntur, si opus fuerit, contractus que judicatur secundum affectum, & mentem, non secundum nomen, ac verba. uti cum Alex. Aymon. Grat. Roland. Tiraquel. tenet Farinac. d. q. II. n. 2. & q. 10. n. II. & 12. Idem Farinac. tom. I. decis. 62. & 398. n. 4. Catd. de extinct. emphyteus. cap. I. num. 35. & de emption. cap. 7. n. 2. Pinell. in rub. de rescind.

rescind. vendit. num. 2. Roman. conf. 509. Afflict. decis. 72. Additionat. ad Mag. decis. 14. n. 5. l. A. & decis. 14. n. 16. Menoch. lib. 3. præsumpt. 105. n. 11. Sperel. decis. 91. Tusch. liter. C. conclus. 999. cum multis Sabell. d. §. contractus n. 21. Altimar. de nullit. contract. rub. 1. q. 1. n. 39.

55 Voluntas, & intentio partium vel adest expressa, vel tacita ex conjecturis elicienda, quæ sufficiens est. Roland. à Valle lib. 2. d. conf. 61. n. 35. Turri de camb. disp. 1. q. 6. n. 7. & q. 20. n. 8. Marin. cap. 91. n. 20. & cap. 195. n. 14. D. Marian. disp. 8. n. 14. Altimar. sup. d. q. 20. n. 40.

56 Quæ quidem conjecturæ urgentiores, à quibus vera mens, & partium voluntas eliceretur in nostramet hypothesis non defuere, veniunt que explicandæ, ut decisio vera in puncto appareat, sed antequàm ad primam conjecturam descendã animadvertere licet, societatem quid facti esse, quæ non præsumitur, nisi ab allegante probetur. Mascard. conclus. 1310. n. 2. Menoch. lib. 3. præsumpt. 56. n. 5. & 57. Cephal. volum. 5. conf. 63. num. 6. Morqueq. de divis. bonor. lib. 2. cap. 15. à n. 27. Gom. 2. var. cap. 5. n. 1. ubi Aylon. n. 2. Mantic. de tacit. lib. 6. tit. 26. n. 7. Rosa. conf. 8. per tot. Valasc. conf. 63. & 166. Molin. de just. & jur. disp. 421. Arouc. alleg. 87. n. 6. Felic. de societ. cap. 41. n. 1. Ansald. de comerc. discurs. 87. n. 2. Surd. conf. 441. n. 9. Michalor. de fratrib. p. 2.

cap. 19. Altimar. de nullit. contract. rub. 1. p. 2. q. 24. num. 33. (qui cum multis à n. 23. modos, quibus probatur societas, refert.) Guerreir. de divisionib. lib. 6. cap. 10. n. 5.

Animadvertendum est secundo societatem conventionalem aliã expressam, aliam tacitam esse. Caren. resol. 183. & 238. Gall. de fructib. disp. 33. artic. 1. n. 1. Rossignol. de societ. prænotat. 1. Sabell. §. societas n. 2. Altimar. d. q. 24. num. 19. Urceol. decis. 32. n. 2.

Societas expressa est, contrahiturque, vel verbis, stipulatione interveniente, vel simplici pacto. l. societatem. l. ut sit. ff. pro socio. l. consensus. ff. de actionib. & obligationib. Jason. volum. 3. conf. 33. n. 2. Urceol. sup. d. n. 2. Altimar. d. n. 19. Sabell. d. n. 2.

Tacita verò societas illa est, quæ sine verbis, seu literis, per actus sociales contrahitur. Barthol. in l. Titium, & Mævium. §. altero. ff. administrat. tutor. Idem Barthol. Bald. & Cyn. in l. si patruus. cod. commun. utriusq. Judic. Mantic. de tacit. lib. 6. tit. 2. n. 1. & 2. Michalor. de fratrib. p. 2. cap. 2. à n. 1. & seqq. Urceol. d. decis. 32. n. 3. & 4. Mascard. conclus. 1309. Tusch. liter. S. conclus. 280. & 282. Gratian. discept. cap. 643. à n. 10. Rosa. conf. 8. Staiban de interesse. lib. 2. tit. 8. q. 1. à n. 11. Castilb. de usufruct. cap. 3. Capon. tom. 5. discept. 394. à n. 3. Giurb. ad consuetudin. Moss. cap. 7. glos. 19. Rocc. de societ.

ciet. mercator. not. 2. n. 3. Idem Altimar. sup. n. 19. Sabell. dict. §. societas. n. 2.

61 Actus tamen sociales tales esse debent, qui citra jus, & nomen socii fieri nequeant. *Ruin. lib. 1. cons. 91. n. 9. & 10. Dec. cons. 548. n. 5. Castr. lib. 2. cons. 73. à n. 3. Cyriac. controvers. 477. num. 8. Rot. recent. p. 14. decis. 56. n. 14. & p. 18. decis. 675. n. 5. & 8. Merlin. decis. 251. n. 10. Urceol. d. decis. 32. n. 8. Altim. d. q. 24. n. 28.*

62 Nec sufficit alterum ex sociis se talem declarasse, si alter neget consocium habere. *Gob. consult. 69. Michal. de fratrib. l. 2. c. 19. Altim. d. n. 8.*

63 Et adeò proxima procedunt, quòd licet inter duos fabros, seu cujuscumque artis artifices, societas expressè, vel tacitè circa disciplinæ suæ quædam opera contracta sit, ad opera separatim, & citra nomen sociale facta non extenditur. *ex l. cum duobus. §. duo erant, argentarii. ff. pro socio Barthol. in l. 1. §. si quis hoc interdicto. n. 2. ff. de itinere, actuque privat. & in dict. l. Titium, & Mævium. §. altero. n. 6. ff. administr. tutor. Cyarlin. controvers. 177. n. 10. in fin. Mantica. de tacit. lib. 6. tit. 3. n. 5. in terminis loquens de duobus pictoribus d. Urceol. d. decis. 32. n. 9.*

64 Animadvertendum est tertio, societatem juris gentium contractum esse. *l. 19. ff. verbor. signif. §. 2. Instit. jur. natural. gent. & civil. l. 5. ff. just. & jur. l. 7. in princip. & §. 1.*

de pact. colleg. Argenturat. lib. 17. tit. 2. Thes. 3. Contractum nominatum esse. d. l. 7. §. 1. de pact. colleg. Argenturat. sup. cum aliis Altimar. d. q. 24. n. 1. Utrò citroque obligatorium. l. societas. 3. ff. pro socio, l. societatis. cod. eod. tit. Altimar. supra n. 3. bonæ fidei contractum. Duarand. de societ. lib. 1. q. 1. Harpetr. ad Inst. de societ. n. 1. & seqq. Altimar. d. q. n. 2.

Quæquidè societas consensu perficitur. *l. 2. in princip. & §. 1. ff. de oblig. & actionib. l. 4. in princip. l. 19. l. 520. §. 8. l. 63. §. ultim. l. 65. §. 3. ff. pro socio. l. 5. cod. eodem tit. §. 1. Instit. de societate colleg. Argent. dict. Thes. 3. cum multis aliis Altim. d. q. 24. num. 10. Societas enim præter animum societatis coeundæ non contrahitur, sed tunc demùm cum tractatu habito id actum est inter contrahentes, ut societas sit. *l. 31. l. 32. 33. l. 44. l. 52. in princip. & §. 2. & 3. ff. eod. tit. pro socio, vel tacito consensu rebus in commune collatis. Collegium Argenturat. d. lib. 17. §. 2. d. Thes. 3.**

Ex quibus ita animadvertis infertur de natura societatis esse, tanquàm ejus substantiale requisitum, ut aliquid mutuo in usum, lucrum, vel quæstum commune conferatur. *tenet Vinius ad rub. Instit. de societ. vers. necesse est. Colleg. Argentur sup. d. Thes. 3. Senat. Guerreir. de tutorib. lib. 7. cap. 13. n. 31. cum multis Altimar. d. q. 24. n. 1. satisque probatur*

65 tur ex Ord. nostra Reg. lib. 4. tit. 44.
 66 in princip. ad verba ibi: *Ajuntando*
todos os seus bens, ou parte delles.
 idest, in unum contrabentes bona
 sua cuncta, illorum vè partem &c.

72 Unde jam in lucem prima so-
 cietatem excludens conjectura pro-
 dit in eo consistens, quòd primus lo-
 cator, nec pecuniam, nec operas,
 nec aliquid simile ex parte sua in
 commune contulit, nec in expen-
 sas refectionis specularum expendit,
 vel cæteris fabris tanquàm eorum
 princeps, seu principalis faber non
 præfedit; cum talis nunquam fuis-
 set; imò omnia deferens, cæteras
 quatuor speculas à se electas refi-
 ciendas curavit; quibus in facto ve-
 ritate fulsit, cessat societatis con-
 tractus, cum ad eum necessaria re-
 73 quisita deficient; societas quippè
 donationis causa non contrahitur. l.
 5. §. 2. ff. pro socio. l. 16. §. 1. ff. mino-
 rib. l. 32. §. 24. de donat. inter virum.
 Vin. in rub. Instit. de societ. colleg. Ar-
 gentur. d. lib. 17. tit. 2. sub Thesi 9.

74 Deficientibus igitur substan-
 tialibus societatis in contractu re-
 quisitis, dominatione partium non
 obstante, alius contractus judican-
 dus est, verbis contrahentium im-
 propriè sumptis. ex l. si uno. 17. ff.
 locat. Cald. de empt. cap. 2. n. 2. cum
 aliis Sabel. §. contractus. n. 21.

75 Secunda conjectura societa-
 tem excludens est illa conventio, ne
 primus locator teneatur de damno,
 si refectionio specularum secundum

subhastationis locationis vè, perfe-
 cta non fuerit; quæ conventio sub
 nullitate contractus velata fuit; cum
 de natura societatis sit, ut damnum
 prout lucrum commune sit; aliàs si
 ad unum socium omne damnum
 ex pactione pertineat, societas leo-
 nina à jure reprobata dicitur. l. mer-
 ces. §. qui columnam ff. locat. l. 29.
 §. ultim. ff. pro socio. Collega Argent.
 sup. Thesi 10. Felic. de societ. cap. 18.
 n. 15. 16. & 17. Vin. ad §. de illa sa-
 nè Instit. de societ.

Et licet in hujusmodi casu, 76
 pactione reprobata, contractus so-
 cietatis validus maneat. Tusch. li-
 ter. S. conclus. 287. Gom. var. lib. 2.
 cap. 5. n. 5. vers. secundò infertur, &
 n. 6. vers. non annullari. Altimar. sup.
 n. 171. probat Ord. nostra lib. 4. tit.
 44. §. 9. in fine. hoc tantummodò
 locum habere puto, cæteræ contra-
 ctui societatis convenientia concu-
 rant, secùs tamen in nostra hypo-
 thesi, ubi societas ex omnibus in
 obscuro est; cum sufficiens sit, con- 77
 jecturas, tam pro, quam contra in-
 æquilibrio stare, ut societas exclu-
 datur. Cyriac. controvers. 384. num.
 50. & controvers. 477. n. 7. Ottobon.
 decis. 94. n. 7. Palm. alleg. 28. n. 10.
 & 37. Altimar. sup. n. 37.

Unde cum primus locator per 78
 illam clausulam sub nullitate vela-
 tam ad damna teneri noluisse, non
 societas, nec in socium participa-
 tio, sed tantum sublocatio per viam
 cessionis contracta fuit, ut quasi in
 terminis.

terminis. *Pacion. de locat. d. cap. 32. n. 28.* quem transcribere libet ibi: *Ita ut convincatur esse sublocationē, & non participationem, seu admissionem in socium, si conductor posuerit in locum suum aliam personam cum cessione omnium jurium, & ut vulgo dicitur al benè, & male.*

79 Contrarium tamen videtur sentire *Sabell. §. societas n. 14. ubi cum Gratian. cap. 948. n. 30. Rota. p. 12. recent. decis. 22. n. 3. & 324.* ad verba ibi: *Societas dicitur contracta per illa verba, vel pactum distare, al benè, & malè, quia denotant lucrum, & damnum: quod absit, hæc namque contrariæ sententiæ in pacem reducuntur, hoc modo; si similia verba mutuò ad omnes contrahentes respiciant, ita ut eos malum, & bonum tangat, tunc societas contracta præsumitur; in hacque hypothese sententia *Sabell.* observanda erit; secus verò quando talia verba mutuò omnes non respiciunt, sed tantum secundos locatores, seu subrogatos, (prout in nostri facti contingencia, ut infra ostendam,) quia tunc *Pacioni* sententia supra relata vera, & sequenda.*

80 Tertia conjectura provenit ex antea gesto tractatu inter primū, & secundos locatores, scilicet, de cedendo post subhastationem aliquas ex speculis, ut in figuratione casus dictum manet, & prolatum

fuit, quia licet tractatus contractum non probet, nec illius, sed contractus conclusio attendi debeat; uti tradit cum multis *Menoch. de arbitr. cas. 470. per tot. Merlin. decis. 319. n. 8. Rot. p. 12. recentior. decis. 316. in fin. Sabell. §. contractus subnum. 2. & §. verba num. 8.* at-81 tamen ex tractatu saltem perfecto contrahentium animus, & contractus subsequuti natura arguitur. *glos. in l. apud celsum. ff. de except. doli. Cæpol. cons. 2. n. 2. Cravet. cons. 115. n. 6. Menoch. d. cas. 470. n. 8. & seqq. Otton. Tabor. lib. 18. cap. 25. n. 2. Sabell. sup. d. §. contractus. n. 7.*

Et maxima cum ratione in 82 præsentiarum dictus tractatus attendendus venit, quia cessio tacitè fieri, ac celebrari potest. *Olea de cess. jur. tit. 1. q. 3. num. 3.* modus eam 83 probandi est idem tractatus cum traditione instrumenti subsequuta. *l. Mævia. ff. solutionib. Olea proximè n. 22.* sed sic est, quòd in nostri casus contingencia tractatus de cedendo, seu sublocando, (ut ita loquar) perfectus præcessit, & postea sub obscuro sublocatio, seu cessio facta fuit secuta, hujus natura illi tractatui similis reputanda venit, & per viam sublocationis, seu subrogationis, & non societatis facta censetur.

Et tandem loco quartæ con-84 jecturæ esse potest primi locatoris confessio post instrumenti confectioem, probatum quippè extitit, cum

1 eum postea confessum esse multo-
tiens, se dimisisse tres illas speculas
secundis locatoribus rescindendas,
cum sequentia præcedentia in lu-
cem redeant. *Otton. Tabor. lib. 14.*
cap. 74. n. 7. vers. ubi verò.

85 Ex quibus omnibus concludi,
cessionem, seu secundam locatio-
nem, & non societatem esse in præ-
senti, non obstantibus in contra-
rium adductis, quæ cedantur per
conciliationem factam *supra n. 54.*

86 & 79. Ulterius animadvertens, ces-
sionem nihil aliud esse quam trans-
ferre, & jus de una in aliam perso-
nam commutare. uti *jurib. & DD.*
comprobat. *laudat. Olea de cess. jur.*
tit. I. quæst. I. n. 98. & quæst. 2. n. 6.

87 Quam quidem translationem video
in præsentiarum in verbis instru-
menti ibi. *a lbe dar-* cum verbum
-dare idem ac transferre, & acci-
pientis fieri significet. *§. sic itaque*
14. Instit. de actionib. Calvin. Lexi-
con. lit. D. pag. mibi 357. column. I.

88 Nec obstant verba ibi: *de so-*
cietate idest, *in societatem* quia
hæc societas personam primi loca-
toris non respiciebat, sed tantum-
modò secundos locatores; quorum
omnium sensus erat ex parte illius
omne jus cedere, ac transferre in
secundos locatores, inter quos sic
jus locationis cessum sociale rema-
nebat, ipsosque respiciebat in so-
cietatem verbum; primum verò lo-
catorum dare verbum respiciebat.

89 Sensus hic clarior redditur ex

verbis etiam ibi: *Levarão os lucros,*
que directamente lbe competirem da
dita obra, idest, lucra ad illos ex di-
cto opere ritè spectantia percipient.

Ex quibus verbis omnia lu- 90
cra ad secundos locatores pertine-
bant, aliter directè ea non lucrifa-
cerent, si lucrorum partem primus
locator suam faceret.

Undè cum damnum, & lu- 91
crum ex refectione resultantia ad
secundos locatores spectarent, se-
quitur, contractum sociale, seu
participationem in socium primilo-
catoris respectu non esse, sed tan-
tùm per viam sublocationis, seu
substitutionis celebratum fuisse in
executione præcedentis tractatus;
& ita in prima instantia judicatum
fuit, in secundaque speratur.

Contrarium judicatum fuit in 92
supremo Senatu. Tu vero cogita, di-
ctaque ne floci pendeas, quia aliæ
hypothesi meliùs adaptari poteris.

COGITATIO LVI.

An capellanus confraternitatis San-
ctæ Misericordiæ stola in funera-
libus uti possit?

SUMMARIUM.

- 1 Quæstio formatur.
- 2 Stola quid significet?
- 3 Signum jurisdictionis est.
- 4 In funeralibus, & similibus acti-
bus ad Parochum privativè ex-
pectat.
- 5 Super cadaver in Ecclesiis Regu-
larium

larium tumultandum Parochus tantum usque ad januas Ecclesie jurisdictionem habet, intra autem Regulares.

6. Parochus in Ecclesiis Regularium nullam jurisdictionem nec habitualement habere potest.

7. Jus resistit, ut privatus in aliena domo jus, & præminentiam habeat.

8. Quid si Episcopus, vel Capitulum Cathedralis uti Parochus proprius ad funus accedat?

9. Quid si defunctus in Ecclesiis Monialium tumultandus sit?

10. Privilegia Regularibus concessa, Monialibus ejusdem Ordinis competunt, si sexus non repugnet.

11. Quid si cadaver in Ecclesiis secularium, nullatenus ab Ecclesia Parochiali dependentibus, tumultandum sit?

12. Officia super cadavera jam in Ecclesiam illata facere de juribus Parochialibus non est.

13. Quid si cadaver in Ecclesiis Confraternitatum Sanctæ Misericordiæ tumultandum sit?

14. Funus ad Parochum attinet, & absque ejus presentia fieri nequit.

15. Parochus vias, per quas cadaver ducendum, declarare competit.

16. Parocho in funerali præcedentia debetur.

17. Qui solus stolam deferre potest. n. 20. & seqq.

18. Rituale quid sit? & n. 19.

20. Resolutio questionis adest. & nn. seqq.

23. An Regulares ad funus accedentes, stola, & cruce uti possint?

23. Parochus Ecclesie præjudicium afferre nequit, nec quoad prærogativas.

25. Parochus extra Parochiam suam stola uti nequit.

26. Capellanus Misericordiæ quo ordine ad funus accedere debeat?

27. Quid judicatum fuisset.

Sacrificus Sanctæ Confraternitatis Misericordiæ, dum hæc ad sepeliendos mortuos vi sui, nunquam satis laudati instituti, occurrit, an stola uti possit? Inter Capellanum Sanctæ Misericordiæ, & Parochum Sanctæ Mariæ de Castello oppidi, vulgò, Olivença, Episcopatus Elbenfis valde hæsitatum fuit; Capellanus quippe ille in funeralibus superpelliceo, & stola inductus incedebat; de quo consultus in favorem Parochi negativè respondere mihi placuit.

Stola generaliter sumpta omne id significat, quo corpus tam virorum, quam mulierum tegitur. *Lexicon Calvin. liter. S. pag. 872. column. 2.* & quondam vestis erat ad talos dimissa matronarum insignis. *l. vestis ff. aur. & argent. legat. Idem Calvin. supra.* Ad nostrum autem intentum stola jurisdictionis signum denotat; & ejus usus in funeralibus, & similibus actibus, privativè ad Parochum spectat. *Barbos. de offic. & potestat. Paroch. p. 3. cap. 26. num. 76. & in Summ. Apostol. collect. 236. num. 10. Gratian. forens. cap. 298. à n. 65. Salgad. de Reg. protect. 2. p. cap. 9. n. 82. cum aliis Pignatell. tom. 8. cons. 73. num. 21. Rota coram Zarat. decis. 45. n. 4. novitè Francisc. de Fargan. de jur. patronat. tom. 1. canon. 4. cas. 4. n. 52.*

Ex qua ratione, si cadaver in Ecclesiis Regularium tumultandum sit, Parochus solummodò usque ad januam Ecclesie jurisdictionem habet

bet; intra autem jurisdictio super defunctum ad Regulares spectat, ut ibidem ultimum vale, & finales preces defunctorum ipsi Regulares recitent, prout sæpè sæpius S. Congregatio Episcoporum Concil. & Rituum declaravit; & testantur *Tambor. de jur. Abbat. tom. 1. disp. 15. q. 17. n. 21. Barbos. in Concil. Trid. sect. 25. cap. 13. n. 23. & 32. Idem de potest. Paroch. p. 3. d. cap. 26. à n. 74. Cardinal. de Luc. de Regularib. disc. 1. n. 53. Amostas. de caus. piis p. 2. lib. 6. cap. 3. n. 24. Pasqualig. in observat. ad Laurent. de Franc. 1791. Leuren. de Benefic. tom. 1. sect. 3. cap. 2. q. 453. n. 3. Idem Fragn. de jur. patronat. tom. 2. p. 2. can. 14. & 15. cas. 13. n. 5. Novar. in summ. Bullarum. comm. 91. n. 1. Flamin. in prax. Vicar. Capitul. p. 3. cap. 40. n. 28. Gavant. in Manual. verbo. Exequiæ. in add. n. 10. Peyrin. de privileg. Regular. tom. 3. in fine in respons. ad 3. pagin. 567. Frass. de jur. patronat. tom. 2. cap. 91. à n. 10. Dominic. Ursay. tom. 1. p. 2. discept. 14. n. 9. & seqq. & p. 1. discept. 8. n. 2.*

6 Cum in Ecclesia Regularium Parochus nullum jus, nullam jurisdictionem, nec actualem, nec habituales habeat, taliter quòd extra propriam Parochiam, proprium que territorium existere dicatur, jusque resistat, ut privatus in aliena domo privativè ad proprium dominum, seu Prælatum, jus dicere, seu præminentiam habere debeat. Car-

dinal. de Luc. de præmin. discurs. 12. n. 5. Ursay. ad discept. 8. n. 2.

8 Quod procedit etiam in casu, in quo Episcopus, vel Capitulum Cathedralis tanquam proprius Parochus incedat in funerali cadaveris in Ecclesia Regularium tumulandi. *Idem Fargan. tom. 2. 2. canon. 14. & 15. cas. 13. à n. 3. Ursay. tom. 1. p. 2. d. discept. 14. n. 13.*

9 Et etiam quando defunctus in Ecclesia Monialium tumulandus fit; quia in hoc casu ultimum vale, & preces finales recitare super cadaver ad Monialium confessorium spectat. tenent *Samuel. de sepultur. tract. 1. disp. 2. controvers. 1. conclus. 5. n. 11. Nicol. in fluscul. verb. sepultura n. 5. in fin. Capon. controvers. 131. n. 37. & seqq. Bordon. decis. 128. à n. 1. Ventrigl. in prax. p. 2. tit. de funerib. & exeq. annot. 31. §. unic. n. 3. Fr. Anton. à Spirit. Sanct. tract. 2. disp. 3. sect. 4. à n. 128. Mattheucc. in offic. Curie Ecclesiastic. cap. 48. de Sepultur. n. 4. vers. posito. Domin. Ursay. d. discept. 8. n. 11. & 12. & seqq. ubi ita in Sacra Congregat. decisum multoties refert, & in Regno hoc Lusitanie observatur.*

10 Cum, scilicet, in iis, in quibus sexus non repugnat, privilegia omnia, concessa Religiosis alicujus Ordinis, etiam Monialibus ejusdem Ordinis competant. *Tamborin. de jur. Abbatum. tom. 1. disp. 17. n. 49. & seqq. & de jur. Abbatissæ disp. 17. n. 1. Bordon. oper. moral. tom. 2. resolut.*

- lut. 52. num. 365. Petr. in comm. ad Apostol. Const. tom. 2. fol. 198. à n. 25. Idem Ursay. d. disp. 8. n. 11.
- 11** Ita etiam observari debet in favorem Ecclesiarum secularium nullatenus à Parochiali Ecclesia dependentium, seu ei subjectarum, in quibus functiones funebres à propriis capellanis fieri debent. uti tenent Tondut. quæst. benef. lib. 1. cap. 63. num. 7. Rot. coram Coccin. decis. 2089. num. 16. & seqq. ubi ratio bona adducitur, nempe, facere officium postquam cadavera illata sunt, de juribus Parochialibus non est, ex quo per necesse sequitur, quòd si fideles eligant sibi sepulturam in illis Ecclesiis, prout facere possunt; quòd officium celebrari debeat per Præbiteros dictarum Ecclesiarum, non per Parochos, cum Parrochi nil in dictis Ecclesiis agere debeant. ita Id. Ursay. d. disp. 8. n. 14.
- 13** Quibus commotus dicerem, quòd in Ecclesiis Confraternitatis Sanctæ Misericordiæ hujus Regni ad ibi funeralia perficienda, preces que finales recitandas introire non possent, hæc enim ad ejusdem Ecclesiæ capellanos pertinent, cum hujusmodi Ecclesiæ Regiæ protectionis sint.
- 14** Ad nostram hypothese[m] redeundo certi juris est, quòd inter alia jura ad Parochum spectantia, jus funerandi parochianos, & eorum cadavera sepulturæ tradendi comprehenditur, cum absque præ-

sentia Parochi fieri funus nequeat, 15 Parocho que spectet vias declarare, per quas defunctus ducendus erit, & similia ad id perficiendum tendentia. August. Barbos. de offic. & potest. Paroch. p. 3. cap. 26. per tot. & in summa decision. Apostolicar. collect. 558. à n. 1. Leuren. in foro Beneficial. 1. p. q. 449. cum seqq. Scarfant. lib. 1. tit. 13. animadvers. à n. 1. Samuel de sepultur. elect. tract. controuv. 5. conclus. 7. & 8. Idem Fargan. tom. 1. p. 1. cas. 8. canon. 4. n. 4.

Ideo in tali functione Parocho 16 defuncti præcedentia debetur. Capon. discept. forens. discept. 4. Card. de Luc. de præeminent. discurs. 21. à n. 9. Scarfant. sup. num. 4. & 5. Quapropter solum Parocho deferre 17 stolum competit; uti constat ex Romano Rituali fol. mibi 164. ibi: Parochus indutus superpelliceo, & stola nigra &c.

Quod quidem Rituale nihil 18 aliud est, quam legitimi Superioris præceptum, ad instar legis observandum. tenent Card. de Luc. miscellan. discurs. 37. n. 10. Rot. decis. 647. tom. 3. recent. p. 4. Franc. de Fargn. tom. 3. de jur. patronat. p. 6. Canon 1. cas. 1. n. 5.

Rituale namque idem est, 19 quòd ritè aliquid facere, juxta causæ ordinationem, & juxta solemnità; & apud Hetruscos rituales libri, in quibus scriptum est, quo ritu urbes conderentur, aræ sunt, ædes que sacrarètur, Curia, Tribus, & Cen-

& Centuriæ distribuuntur, & similia ad bellum, & pacem pertinentia. *Lexicon. Calvin. liter. R. pagin. mibi 817. column. 1. Calepin. liter. R. pagin. mibi 1558. column. 2. Robert. Stephan. Thesaurus ling. latin. tom. 4. liter. R. verbo Rituales.*

20 Undè ex observatu digna forma Ritualis Romani soli Parocho stolæ usus concedendus est, aliter qualitas Parochialis, de qua Rituale sermonem facit, superflue adjecta esset, & cum in capellano qualitas illa deficiat, nullatenus ei stola competit; probatur nostra resolutio ex *DD. supra citat. & ex sequentib. nempe, Augustin. Barbos. de Paroch. 1. p. cap. 9. n. 11. ibi: in qua videtur declaratum, illum Præsbyterum, seu Curatum, aut Priorem, qui*
 21 *defert stolam &c. ubi verbum illud Præsbyterum. intelligendum esse dixi eo in casu, quando de licentia Parochi aliquis Sacerdos funeri, loco ipsius Parochi impediti, adest, uti quotidie nobis ante oculos proponitur; ideò cautè prædictus D. relativo. qui in numero singulari utitur, ea mente, ut non intelligeretur de personis antecedentibus conjunctim loqui, sed potiùs sigillatim, & suo ordine.*

22 Tenet *Idem Augustin. Barbos. in tract. de Canonic. cap. 18. n. 68. ibi: Non loqui de præcedentia quando funus defertur ad Ecclesiam ejus, qui stolam defert. Idem Barb. in summ. decision. d. collect. 236. ibi: Curatus,*

& non Regularis debet deferre stolam, & ibid. n. 11. ibi: Curatus ratione stolæ. & collect. 558. n. 11. ibi: Parochus Monachus in funeralibus cum stola. & collect. 683. n. 2. ibi: Stolam sicut defert Parochus. & n. 3. ibi: Stolam in funeralibus Parochus.

Salgad. de Reg. protest. p. 2. d. 23 cap. 9. ubi àn Regulares, ad cujus Ecclesiam funus defertur, incedere cum cruce, ac stola possint? de quo videndi Barbos. de Paroch. p. 3. cap. 26. n. 78. Ursay. d. discept. 14. à n. 79. Fargan. d. 2. tom. p. 2. canon. 14. & 15. à n. 1. quam quæstionem Id. Salgad. negativè absolvit, ea scilicet ratione præstita num. 82. ibi & quòd Parochus in funeralibus debeat omnes precedere, quia ipse fungitur officio suo in habitu Sacerdotali, videlicet, cum oratorio, & stola, prout in omnibus Sacramentis, quæ stola significativa est potestatis præcellentis, ac jurisdictionis &c.

Quas quidem prærogativas 24 Parochi per non usum amittere nequeunt, quia Ecclesiæ præjudicare non possunt. uti ait *Idem Salgad. supra n. 89. & 90.*

Tenet *Amostar. de causis piis lib. 6. cap. 2. num. 44. & 45. ibi: Quapropter licet sepeliendus sit in Ecclesia Cathedrali non perdet jus funerandi, quapropter illud habebit ad deferendam Crucem, & stolam ad illud funus conficiendum &c.*

Probatur ex Sinodali constitutione 25

tione Portuensi lib. 4. tit. II. constit. 2. n. 4. quæ stabelita in cap. I. caus. 13. q. I. & cap. ult. de Paroch. disponit, Parochos in funeribus cum stolis non incedere extra Parochias suas.

26 Quare tenendum est, capellani Sanctæ Misericordiæ licitum non esse stolam in funeralibus deferre, neque etiam ex compromisso dictæ Confraternitatis, & constat ex cap. 35. §. 3. ibi: *E logo irá abandeira da Misericordia com dous tocheiros ás ilhargas, levados por homens tomados para este effeito, com suas vestes pretas, depois irá hum irmaõ nobre com sua vara preta em trajo cõmum com hum Capellaõ da casa com sobrepeliz, e no remate irá a tumba &c.*

27 Secundùm nostram resolutionem in prima, & secunda instantia iudicatum fuit, & in tertia adhuc lis pendet. Vide Themud. tom. I. decis. 49. & 50. ubi multa in similibus casibus refert.

COGITATIO LVII.

An duobus officiis, seu artificiiis quis uti possit?

SUMMARIUM.

- 1 Nemo officio alieno uti potest. & n. 20.
- 2 Exemplum circa sarcinatores in praxi eventum traditur.
- 3 An artifex simul mercatura uti possit? & nn. seqq.

- 4 An duobus officiis quis uti possit? & traditur super hoc lex extravagans. & nn. seqq.
- 7 Consuetudo Regni observanda, nullo que in casu ad leges Regni vicinioris recursus datur.
- 9 Officia duo habens, utriusque salarii consequi debet.
- 10 Consuetudo localis præter jus observanda est, ad quam inducendam decem anni sufficiunt.
- 11 Quid si mercatura quis de licentia Decurionum utatur.
- 12 Jus vendendi in tabernis non competit unicuique, uti ejus proprium. & n. 14. & seqq.
- 13 Maior pars collegii, seu universitatis quando præjudicium cæteris præjudicare possit?
- 14 Ad Decuriones spectat tabernas, & similia officia decretare.
- 15 Plures artifices esse publicè interest.
- 16 A decretis Decurionum intra decendum appellandum est.
- 17 Jus emendi, ac vendendi, de licentia Decurionum facultativum est, quod præscriptione privativè quoad alios acquiri nequit.
- 18 Quid, inter officium, & artificium, differentie sit? & nn. seqq.
- 23 Mercatura officium non est.
- 24 Aliud exemplum affertur, scilicet, an institores amygdala in tabernis suis vendere possint? quin à pisto-ribus dulciariis prohiberi possent.

Officio alieno nullus artifex uti debet, sed suo tantùm, ne officia turbentur; ait Senator Cabed. & iudicatum refert. tom. I. decis. 158. à n. 1. Pilo forens. cap. 29. num. 33. Fontanell. decis. 303. n. 3. Calder. decis. Cath. decis. 62. n. 1. & seqq. Gratian. forens. cap. 658. à n. 2. Peg. noviss. tom. 6. forens. cap. 186. per tot. quibus

quibus nixi Sarcinatorcs Elbenses, me patrocinate, impediabant institores, & institriccs variarum mercium, vulgò, *Tendeiros*, e *Tendeiras*, ne vestimenta in tabernis suis venalia haberent, ea namque solebant per factores scindere, & per se ipsos, ac familias suas de omnibus aliis ipsa vestimenta perficere; quo casu iudicatum fuit, hujusmodi *Tendeiros*, e *Tendeiras* non posse in tabernis suis vestimenta venundare, nisi crassa, & omninò à sartoribus approbatis facta essent.

3 Quidam factores in civitate illa erant, qui etiam mercaturam similem exercebant, quare institores illi iurgio illo incitati in iudiciũ contendebant, factores uti etiam non posse mercatura, sed tantũ suo officio sarcinatorio, quia nemo duobus officiis fungi potest, ut ipsi dicebant.

4 In hac materia, ut nemo duo officia habeat, emanavit sequens decretum. Por convir ao bem publico que nenbuma pessoa tenha dous officios, nem de serventia, nem de propriedade, e estar varias vezes resoluto que quem os tiver, renuncie hum delles; o Concelho da Fazenda mande pôr editaes, pelos quaes se ordene, que toda a pessoa, que tiver dous officios, dentro de seis mezes com effeito renuncie hum delles, sob pena de que o que assim não fizer, perderá o maior, o qual mandarei dar á pessoa, que o delatar, sendo

capaz de o servir, conforme as leys do Reyno, e tendo alguma incapacidade, que o inhabilite, se lhe dará de pensão no mesmo officio a terça parte do rendimento, que pagará a pessoa, em quem o prover, e sendo de Donatario hum dos dous officios, renunciará aquelle, ou o da Coroa; e quando o Donatario lhe não queira aceitar a renuncia, e senão resolve a renunciar o da Coroa, largará o do Donatario; e para os officios Ultramarinos correrão os seis mezes do tempo, em que lá se puzerem os editaes. O Concelho pela parte que lhe pertence o mandará á todos os da sua jurisdicção, e se hirá repetindo este avizo em todas as embarcações que partirem até se receber a noticia de como lá tem chegado, e os editais estaraõ fixados todo o tempo dos seis mezes mandando o Concelho áquelles, a quem toca, o executem assim exactissimamente. Em Lisboa 18. de Julho de 681.

5 Similem legem refert Peg. tom. 7. ad Ord. lib. 1. tit. 96. §. 10. sub n. 10.

6 Ego partes gerens in sactorum seu sarcinatorum favorem, dixi, institores actione carere, quia à jure nostro Regio nemo duobus officiis uti prohibetur, imò potius attempta consuetudine illius civitatis Elbensis factores in possessione utendi simili mercatura per tempus immemoriale erant, & hæc consuetudo vim legis, deficiente Regia, obtinet,

obtinere, prius quam jus commune observanda. *Ord. lib. 3. tit. 64. in princip. & nullo in casu ad legem Regni vicinioris, recursus datur, quidquid aliqui ex Nostratibus dicant; sequor namque, uti veriore, opinionem Arouc. ad l. omnes populi. ff. de justit. & jur. n. 4. ubi reprobat Cabed. decis. III. n. final. Barbos. in proem. ad Ord. lib. 4. vers. in casu dubio, & in aliis recursum non dari autumat.*

8 Attentoque jure communi nulla datur prohibitio duobus officiis utendi, imò potius videtur permissum. *per text. in l. qui binos. cod. de Advocat. diversor. Judic. & per DD. cum quib. Augustin. Barbos. in reportor. verbo Officium pagin. mibi*

9 *160. column. I. propè finem; ubi ait officia duo tenentem, utriusque salaria habere debere. cum Bald. in d. l. qui binos. cod. de Advocat. Filin. in cap. cum olim. de re judicat. n. I. Avil. ad cap. I. Prætor. fol. 30. Azeved. ad Curiam Pisan. lib. 2. cap. 22. n. 9. Azor instit. moral. p. 2. lib. 7. cap. 7. Ricc. in collect. decis. part. 5. collect. 2007. Quo supposito, cum prædicta consuetudo localis præter jus esset, observantia ejus per decem annos sufficeret. Augustin. Barb. ad rubricam de consuetudine. à n. 5.*

11 Adversus prædictam consuetudinem inflitores instabant, factores illa mercatura uti de licentia Decurionum illius civitatis, in qua concessione jus tertii illæsum expressè

reservabatur, quam satis salutiferam clausulam non esse extendendam, ad nostrum assumptum ego dicebam.

Ex eo, quòd jus venundandi in tabernis non est jus competens unicuique ex populari uti proprium; sed competit unicuique universitatis jure, idest, non ut singulis, sed ut universis, in quo casu maior pars collegii, seu universitatis præjudicium generare valet. *Leuren. in jus canonic. q. 132. n. 2. tom. 3.*

Quia jus venundandi in tabernis publicis institutoribus jure proprio, hoc est, jure patrimonii, non pertinebat, in Senatibus namque ad Decuriones cujusque universitatis attinet, panifices, muliones, & alia officia sordida decretare. *Ord. lib. I. tit. 66. §. 8. Senat. Cabed. decis. 74. Bobad. lib. 3. cap. 3. & 4. Fragos. de regimin. p. p. I. disp. 19. à n. 29. cum aliis Peg. tom. 5. ad d. Ord. d. §. 8. glos. 10. à n. I. publicèque interst plures incivitate artifices esse Farinac. in decis. scelect. tom. 2. decis. 565. sub n. 2. ex quo patet, hoc jus, seu venundandi licentiam eis jure proprio non provenire, sed ex Decurionum facultate, qua concessa, si tertius aliquod præjudicium prætenderet, intra decendium appellare debebat. *Ord. in 3. tit. 78. in princip.**

Ulterius jus emendi, & vendendi de licentia Decurionum est merè facultativum, (ita DD. minus latine

latine se expediunt,) ideo institores adversus sartores id acquirere per possessionem, licet immemoriam nequibant, non interveniente prohibitione ex parte sua, & patientia ex parte sartorum tenet cum multis *Balb. de præscript. 4. p. 5. p. principal. quæro 5. n. 2. Leuren. in jus canonic. sub tit. de præscript. 2. tom. q. 887.*

18 Quibus benè expensis resolvimus, institores adversus sartores nullam actionem habere absque eo, quòd obstet doctrina *Senat. Cabed. decis. 58.* quippè leges ab eo allatæ de officiis, seu artificiis, quæ doctrina habentur, non loquuntur; sed tantùm de officiis pro justitia administranda, quando inter se incompatibilia sunt. *ex Bartol. ad text. in l. cooperimus. cod. de proximis sacrorum.*

19 Et de officiis justitiæ intelligenda est Extravagans, de qua *supra n. 3.* quæ nobis auctoritatem præstat, quatenus, non esse prohibitum de jure Regio duplici officio uti, asserimus, aliter superflua lex illa Extravagans esset.

20 Neque etiam obstare judicatum *apud Cabed.* neque judicatum ad nostram instantiam *sup. n. 1. dixi;* quia non ex eo, quòd prohibitum esset duplici officio uti, ita judicatum fuit; sed ex eo, quòd nemo officio alieno uti potest; oportet namque, ut examinatus sit, & de collegio fiat. *Idem Cabed. d. decis. n. 3. ibi:*

Ut quis alterius exerceat officium, oportet, ut sit examinatus, & fiat de collegio.

Unde provenit, quòd nemo 21 duobus officiis uti prohibetur, si in eis examinatus sit. probatur *ex text. in l. 65. §. si unus. ff. delegat. 3. ibi: Si unus servus plura artificia sciat.*

Sartores, igitur, officio suo, 22 simul atque mercatura utentes, dici nequit, duobus officiis uti; licet namque apud Nos officium, & artificium idem importent; attamen rei veritate attendita officium, & artificium inter se differunt; officium enim significat omne illud exercitium, quod natura, absque doctrina habetur; artificium verò illud, quod sine doctrina haberi nequit. uti docet *Bartol. ad text. in d. l. 65. §. si ex officio n. 2.*

Unde, cum mercatura non ar- 23 te, atque doctrina, sed tantùm à natura, & experientia docilem se præbeat, ad classem artificiorum non pertinet, ea que utentes sarcinatores officio non utuntur, in quo oporteat examinatos esse, ac per consequens mercaturam simul exercere possunt, itaque judicandum foret, si institores instarent, qui à litigio recessere.

Alia controversia in illa civita- 24 te inter pistores dulciarios, vulgò, *Confeiteiros*, & institores excitata fuit, scilicet, ne institores amygdala docilia venderent; sed probato, institores illa amygdala non fecisse,

Tt

sed

sed Ulyssiponensi Curia emisse, ut minuatim in civitate illa venderent, me patrocinate, judicatum, & in Supremo Senatu confirmatum fuit, institores prohibendos non esse amyglala venundare; ex his, quæ August. Barbos. in repertor. verbo. mercator. pagin. mibi 146. column. 2. quia cum hujusmodi institores amygdala non fabricassent, officio alieno uti dici non poterat.

COGITATIO LVIII.

An vitietur dos ex eo, quod omnium bonorum sit? ad Ord. lib. 4. tit. 70. §. 3.

SUMMARIUM.

1. Facti series narratur.
2. Donatio omnium bonorum nulla est, maxime de jure nostro Regio. & n. 4.
3. Contrarium asserentes referuntur.
5. An donatio omnium bonorum in favorem dotis valeat? & nn. seqq.
10. Donatio omnium bonorum qua ratione nulla sit?
11. Mulier an se ipsam cum omnibus bonis dotare possit? & nn. 12. cum seqq.
13. Mulier de bonis in dotem à se traditis testamentum conficere potest.
14. Mulier se ipsam dotans an adversus dotem restituatur?
16. Donatio omnium bonorum quæ dicitur, quæ bona comprehendere debeat?
17. Jura non veniunt in donatione omnium bonorum, à qua ad testandum salva manent. & nn. seqq.
18. Et in vinculi erectione non veniunt.

20. An necesse sit probare, donatorem jura, ac actiones habere, donationis tempore, ut donatio de cæteris bonis facta valida sit? & n. seq.
21. Donatio omnium bonorum presentium, & jurium valida est, cum futura acquirenda salva ad testandum maneat.
22. Quæ summa ad testandum reservanda sit?
23. Donator in presenti hypothese de bonis dotatis postea testamentum conficere poterat.
24. Qui potestatem erigendi maiorum, seu capellam ex bonis donatis sibi reservavit, ex eis in animæ favorem testari valet.
25. Maioratus de omnibus bonis per viam dotis factus, validus est.
26. Donator donans omnia bona, quæ mortis tempore residua fuerint, de eis testamentum facere potest.
27. Intra quas vires hujusmodi donator testari debeat? & n. 28. ubi de nostro donatore.

Quidam Patruus dotem nepoti ex fratre suo constituens, sermonem suum post alia, per verba sequentia propalavit. *E outrosi elle Reverendo Thesouheiro Mòr faz doaçã por seu fallecimento à dita futura noiva Dona Isabel Jozefa Caetana de Moura sua sobrinha, de todos os bens, e fazendas, que se lhe acharem por seu fallcimento, com declaraçã, que os bens que ficarem delle Thesouheiro Mòr, se os quizer deixar em capella, o poderá fazer &c.* deinde donator absque testamento mortuus est.

Doctores communiter ex l. stipulatio. 61. de verbor. obligat. Satis illam

illam conclusionem vulgarem, scilicet, invalidam esse donationem omnium bonorum, deduxerunt, cum exinde donator, facultatem liberè testandi amittat, quod bonis moribus adversatur; quæ quidem ratio solùm ex d. l. probatur, Legislator namque in ea nullatenus de simili donatione agit: ideo multi sunt DD. relati à Leuren. ad jus canonic. tom. 3. q. 571. n. 1. qui hujusmodi donationem tanquàm validam tenere; prout sunt Carpz. p. 2. c. 12. def. 20. n. 4. Harp. ad §. 2. Instit. hoc tit. n. 115. & seqq. Pinell. ad rubric. cod. p. 1. n. 25. l. 35. §. 4. c. hoc tit. l. 8. cod. de revoc. donat. l. 5. de inofficios. donat. Alciat. Bald. Salicet. ad l. ult. cod. de pact. Molin. tom. 2. d. 280. n. 1. de Lug. de just. & jur. d. 23. n. 163. Angel. in d. l. stipulatio hoc modo concepta. ff. de verbor. oblig. Vasq. controu. illust. cap. 52. n. 2. Corras. miscellan. lib. 6. cap. 1. Alciat. ad l. fin. cod. de pact. n. 72. Gam. decis. 386. n. 3. 5. Seraphin. de privil. juram. dict. cap. 112. Angel. de Ubald. in cons. 179. per tot. Peregr. in tract. var. jur. lib. 6. num. 108. & seqq. Faber de errorib. Pragm. decad. 48. error. 6. Schiforged. ad eundem lib. 1. tract. 13. q. 2. & seqq. Cutell. de donat. tit. 2. special. 1. n. 2. & seqq. Torr. de pact. lib. 3. cap. 5. n. 8. cum aliis: Quibus DD. omissis, talem donationem esse nullam de jure nostro Regio firmo pede asserendum est; per Ord. lib. 4. tit. 70. §. 3. ibi: *Ou lbe fizesse doaçã entre*

vivos sob certa pena de todos os seus bens, moveis, e de raiz, direitos, e auçoens, havidos, e por haver, naõ reservando delles para si cousa algũa; tenent Bartol. in d. l. stipulatio. n. 1. Alex. Castr. Cuman. Jason. Salicet. & Alberic. ad l. fin. cod. de pact. Clar. recept. sentent. §. donatio. q. 19. per tot. Roman. cons. 171. in princip. Honned. cons. 39. n. 7. & seqq. lib. 1. cum aliis latè Seraphin. de privil. juram. privileg. 107. num. 1. Moz. de contract. donat. tit. de reb. quæ donari poss. n. 6. Mantic. de tacit. & ambig. lib. 13. tit. 26. n. 14. & seqq. Guttier. de juram. confirmat. n. 11. Molin. de Hispan. primog. lib. 2. cap. 10. n. 10. Cagnol. d. l. fin. cod. de pact. n. 137. Gom. ad ll. Taur. 69. n. 1. Cancer. var. tom. 1. c. 8. n. 74. Fachin. controu. lib. cap. 87. in princip. Trentacinq. var. resol. lib. 3. resol. 3. de donat. Andreol. controu. for. controu. 55. n. 18. D. Aloys Mans. consult. 28. n. 1. & seqq. Conciol. alleg. 38. n. 3.

Qua propter de validitate dotis in præsentì hypothesis dubitabatur, de quo consultus in favorem dotis cogitans sequentia, pro validitate ejus me subscripsi.

Donatio omnium bonorum præsentium, & futurorum per viam dotis valida est; uti cum Paul. Rubeo, Guttier. de juram. confirmator. Tiraq. de pia caus. Valasc. Reyn. Phæb. Ægid. Fontanel. & aliis, tenet Portugal. de donat. Reg. prælud. 2. §. 7. num. 36. ubi ait hoc intelligendum

gendum esse, quando dos relinquatur, vel promittitur pauperi; quæ autem dicatur mulier pauper, totum remanet arbitrio Judicis, at- tenta dignitate dotatæ, & suorum maiorum, de quo videndi sunt ci- tati DD. & Ægid. in l. 1. cod. de Sa- croff. Eccles. 3. p. §. 3. num. 1. Reynof. obs. 41. n. 40. Molin. de just. & jur. tom. 1. disp. 146. vers. solum superest; Id. Portug. sup. sub n. 36. August. Bar- bos. in repertor. verb. donatio. pag. mibi. 63. col. 2. post med.

- 8 Tenet etiam Guerreir. de di- vis. lib. 7. cap. 1. n. 105. & 106. Peg. 3. forens. cap. 33. à n. 165. & 1. fo- rens. cap. 3. n. 612. & 2. forens. cap. 14. n. 25. Reynof. obs. 41. n. 42. ubi ejus Additionator. Fontanell. de pact. nup. clausul. 4. glos. 21. p. 1. & p. 2. à n. 12. licet d. Guerreir. se remittat ad lib. 4. de inventar. cap. 8. ubi n. 21.
- 9 contrariam opinionem uti veriorē refert; quæ sententia in praxi re- cepta tenenda est, præterquàm quā- do mulieri ita pauperi fiat, ut causa pia dici possit, de quo vide supra ci- tatos n. 7. Torr. ubi supra à n. 125. in terminis n. 129.

- 10 Donatio omnium bonorum non ideò nulla, quia talis, sed ex eo, quòd stulta, & prodiga fit; id- circò si aliqua donatio omnium bo- norum prudenter, & cum consilio fiat, nec jure naturali irrita erit, nec per jus Romanum illidebitur. Ma- gister Ret. de donat. cap. 9. sub num.
- 11 3. Exemplum patet, quando mu-

lier se ipsam dotans, omnia bona in dotem confert. l. mulier bona ff. de jur. dotium. l. 4. cod. eodem tit. cum Antiquiorib. tenet Gom. in l. 50. Tauri n. 17. Reynof. obs. 41. n. 43. Id. Ret. supra. Perez, in cod. ad eund. tit. de jur. dot. num. 10. Colleg. Argen- toratens. lib. 23. tit. 3. num. 9. Ni- si filios habeat ex priori matrimo- nio, quibus in legitimis afferre præ- judicium nequit; nec etiam in lu- cratis ex sponsalitia viri primi largi- tate, (quod apud nos locrum ven- dicabit, si per dotem, & arrhas primū matrimonium contractum fuisset.) l. 4. & 5. cod. de secund. nupt. Id. Reyn. d. obs. 41. n. 43. Id. Colleg. d. n. 9.

Sed in hac donationis specie, mulier se ipsam dotans, à facultate testandi non privatur; quia cum ju- re naturali dominium penes se reti- neat, de bonis à se in dotem tradi- tis testari potest, tanquàm de re sua, cum testamentariæ dispositionis ef- fectus in tempus mortis uxoris con- feratur, quo in tempore jus mariti finitur.

An mulier se ipsam dotans, adversus dotis constitutionem in in- tegrum restituatur? Vide l. ultim. cod. de in integr. restit. l. mulier. cod. de jur. dot. l. ultim. cod. de magist. con- ven. Cujac. observat. lib. 16. cap. 14. Gom. in d. l. 50. Taur. d. n. 17. Perez in cod. ubi sup. d. n. 10. & 11. Idem Colleg. Argent. ubi supra d. n. 9.

An bona etiam futura mulier dotare possit? affirmat cum Bald. Gom.

Gom. ubi sup. in fine d. n. 17. Gothofred. in dict. l. 4. cod. de jur. dot. negat cum aliis, scilicet, Boc. d. 2. disp. 18. thes. 36. Treustl. volum. 2. disp. 7. thes. 4. lit. E. tenet Colleg. Argentor. sup. & se remissum facit ad Mier. de hypothec. mulier. thes. 30. Ego autem ad omnes me remitto.

16 Ut omnium bonorum donatio nulla dicatur, omnia jura, & actiones comprehendere debet, facta quippè de mobilibus, & immobilibus tantum valet, quia tertia bonorum species, scilicet, jura, ad testandum salva remanet; quod de mente omnium DD. est, & probatur ex Ordin. nostr. sup. citat. Undè jura, & actiones in presentiarum exclusa judicabam; prout tenent Cyroc. discept. 63. n. 60. & 62. Mans. lib. 11. conf. 2. n. 42. Marin. ad Reverter. decis. 249. n. 2. Peg. tom. 3. for. cap. 33. à num. 165. ubi judicatum refert multoties; cum aliis Torr. sup. à n. 55. ubi doctè Vell. differt. 29.

18 n. 35. qui tenet, quòd debita in vinculi erectione comprehensa non censeantur. Altimar. de nullit. contract. tom. 5. p. 3. rub. 1. q. 32. n. 471. Cardinal. de Luc. de fideicommiss. discurs. 141. num. 13. Quo concessio de validitate dotis, quo de agitur, dubitandum non est, & maxime probatur, quòd dotans jura, & actiones, annum que luctus, (idest, quòd fructus sui Beneficii etiam post ejus mortem sibi pertinerent,

unius anni spatio ex concessione Summi Pontifici:) haberet; quam probationem necessariam esse asserit Guttierr. de juram. confirmator. 1. p. cap. 11. num. 19. Mart. Medic. exam. 21. n. 38. vers. vel si constaret. Torr. de pact. d. lib. 3. cap. 5. num. 60. contrarium tamen tenet Nata conf. 146. num. 14. Fontanel. dict. clausul. 4. glos. 21. part. 2. num. 51. cum quibus refidet Torr. ubi supra n. 61. & hoc verum puto, cum ad validitatem donationis omnium bonorum non requiratur, quòd quis actu habeat tempore donationis aliquid, de quo ea non obstante, possit testari: quia si sic esset, neque valeret donatio omnium bonorum presentium, jurium, & actionum, contra commune omnium DD. placitum; sed sufficit quòd possit habere aliquid, de quo in futurum testari valeat; & ita etiam sufficere arbitror, donatorem posse sibi jura, seu credita quærere post donationis cæterorum bonorum confectionem.

Quæ quantitas ad testandum per donatorem reservari debeat? nulla regula definitur; sed judicantis arbitrio relinquatur. optimè Fontanel. d. clausul. 4. glos. 23. à num. 1. Gam. decis. 348. n. 4. Menoch. consil. 184. à n. 4. Mart. Medic. decis. 21. n. 7. & 8. Faber. de errorib. Pragmat. decad. 48. error 6. n. 2. vers. parum, Mans. conf. 28. Torr. de pact. ubi supra à n. 82.

Ulterius in favorem donatio nis

nis advertendum duxi, testatorem de bonis dotatis testari posse, & ad id in ipsomet contractu dotis facultatem reservasse, quod colligitur ex verbis supra citatis ibi: *Se os qui-zer deixar em Capella, o poderá fazer &c.* quibus in terminis succedit doctrina, de qua *Reynos. obs. 41. vers. sed contrarium. Altimar. ubi sup. n. 472. Cancer. 3. p. cap. 2. n. 124. & seqq. Castilb. controvers. lib. 4. cap. 24 53. n. 43.* certum quippè est, quòd dotans potestatem erigendi maiora- tum, seu capellam ex bonis donatis habens in exonerationem conscientiae suae, & animae favorem testari valeat, ad id namque capellæ introductæ fuere. prout ita advertit *Cardinal. de Luc. de fideicomis. discurs. 213.* afferens validam esse primogenituram perpetuam de omnibus bonis per viam donationis ob causam matrimonii constitutam.

26 Tandem verba illa: *que se lbe acharem pelo seu falecimento,* quibus dotans se expedivit, nullatenus ei potestatem testandi de bonis donatis auferebant; ex his, quæ in simili notat *Noguerol. alleg. 14. à n. 19.* ubi probat, donatarium omnium bonorum de iis, quæ mortis tempore residua fuerint, in præjudicium donatarii disponere posse, ad idque facultatem reservatam tacitè habere; ex doctrina *Molin. de primogenit. lib. 1. cap. 10. n. 11. & lib. 4. cap. 2. n. 82. Sanch. in opuscul. moralib. lib. 4. cap. 1. dub. 29. Castilb. tom. 4.*

*cap. 16. à n. 19. Gam. decis. 103. n. 2. Fontanell. de pact. nuptialib. tom. 1. clausul. 4. glos. 26. sub n. 5. & seqq. favet Id. Fontanel. decis. 392. Jacob. de ratiocin. Comp. 1. per tot. ubi te- 27 nent, quòd quando quis donavit fi- ne certa reservatione ad testandum, sed prout sibi visum fuerit, de tota donatione testari possit, sed ne dos 28 defraudaretur, noster-met donator secundum arbitrium boni viri testa- ri poterat; ex traditis per *Gam. de- cis. 185. Cardinal. de Luc. de fideicom- miss. discurs. 139. n. 4. & 6. Altimar. d. q. 32. n. 468. & 478. Fontanel. d. claus. 4. glos. 23. n. 24. Id. decis. 392. Torr. d. cap. 5. n. 103. & num. 104. Guerreir. decis. forens. q. 19. n. 5.* post hæc scripta in lucem proditum.*

COGITATIO LIX.

Quomodò in foro Ecclesiastico cautio arbitranda sit, ut ob sponsalia incarceratus è vinculis liberetur; ad *Ord. lib. 3. tit. 23.?*

SUMMARIUM.

- 1 *Stuprum quid sit.*
- 2 *An publicum, vel privatum delictum? & n. 3. cum seqq.*
- 4 *Adulterium apud Nos crimen privatum est.*
- 5 *Vindicta publica in deflorationis, seu stupri crimine locum non habet. & n. 6.*
- 6 *Stuprum patiens, absque patris consensu veniam dare potest.*
- 7 *Vindicta publica non erit, si stuprator cum stuprata matrimonium contrahat.*
- 8 *Ita*

- 8 Ita quando stuprata cum alio copulam habuit.
An dotem in tali eventu amittat? ibid.
- 9 Vindicta cessat, si pendente lite ante contestationem stuprum patiens in Domino obdormiverit.
- 10 Ord. lib. 5. tit. 23. in princip. verb. por sua vontade &c. explicatur & nn. seqq.
- 11 Virgo consentiens in stuprum agere nequit. & nn. seqq.
- 12 Virgo semper decepta praesumitur.
- 13 Quibus poenis stuprum, utroque jure attentio, puniatur? & nn. seqq.
- 17 Stupratam in uxorem ducere, an ipsius electionis, an stupratoris sit? & nn. seqq.
- 19 Matrimonium absque mutuo consensu celebrari nequit.
- 20 Securitas an pro stupro concedi possit ac valeat? & nn. seqq.
- 21 Incarceratus pro delicto sub fidejussoribus per Judices inferiores relaxari non debet.
- 22 Sed pro stupro simplici incarceratus sub cautione relaxatur. & n. 26.
- 23 In civilibus securitatis charta non conceditur.
- 24 Diploma, ut securitas pro stupro concederetur, à Palatino Senatu concessum, ab eodem reclusum fuit.
- 25 Quid in Portuensis territorio Dominus circa materiam observetur?
- 27 Cautio pro stupro quanta esse debeat? & nn. seqq.
- 28 Arbitrium secundum juris regulas fieri debet.
Virginitas semel amissa amplius non acquiritur. Ibid.
- 29 Ad quid cautio deponatur, & quid si sufficiens non sit? & n. 30.
- 30 Quo tempore stuprum patienti dos decreta tradi debeat?
- 31 Praxis relaxandi à carceribus sub cautione ibi positus sponsalibus ligatus, unde provenit?
- 32 Quomodo hujusmodi cautio, & quibus attentis decernenda sit, noviter declaratur, & n. 39. cum seqq. & n. 66.
- 33 Sapientes ab errore deviare se debent.
- 34 Sponsalibus ligati ad matrimonium cum effectu cogi possunt contrahendum, à quo interesse solventes non liberantur. & n. 39.
- 35 Maritus uxorem alere tenetur.
- 36 Inter virum, & uxorem, bona communia fiunt.
- 37 Per matrimonium stupri infamiam aboletur.
- 38 Causa sponsalium status causa est, ac gravissima.
- 39 Sponsalium obligatio inestimabilis est.
- 40 Cautio ab sponso praestita ad quid deponatur? & n. 41. & 45. & 65.
- 44 Differentia agendi ad sponsalia, & ad stuprum agendi traditur.
- 46 Simulatè sponsalia promittens ad quid teneatur? & n. 54. cum seqq.
- 47 Obligatus ad factum, si ad faciendum inhabilis fiat, post moram ad interesse tenetur. & n. 54. & 58.
- 48 Decisio Senatus memoria digna affertur.
- 49 Gravamini processu primò deferendum est.
- 50 Pro crimine stupri intra quod tempus agendum sit. & n. 57.
- 51 Actiones civiles ex delicto descendentes intra quod tempus praescribantur?
- 62 Senatus Paulatinus in Ord. lib. 5. tit. 23. §. 2. dispensare nequit.
- 53 Jam stuprata adversus alium pro stupro agere nequit.
- 55 Damna ob sponsalia non adimpleta coram quo Judice petenda sint?
- 59 Castitas in feminis maximè desideratur, quae omnium pretiosissima est.
- 60 Ad damna tenetur, eis occasionem praestans.
- 62 Interdictum causans Ecclesiae ad damna tenetur; & alia exempla afferuntur. & nn. seqq.

63 Verbum occasio quid significet?

64 Actio ex sponsalibus descendens
quæ sit, quid in ea veniat, & alia?

I **S** Tuprum, quod est per concu-
bitum illicitum Virginis, seu vi-
duæ honestè viventis defloratio,
nulla pactione conjugali præce-
dente (uti ait cum *text. in cap. lex*
illa §. cum ergo caus. 36. q. 1. Leuren.
2 *in jus canonic. tom. 5. q. 291.*) jure
communi attentio publicum crimen
erat. l. 6. §. 1. ff. ad l. Jul. de adulter. §.
item lex, & ibi DD. Instit. de pu-
blic. Judic.

3 Attamen de jure nostro Regio
stuprum delictum privatum est; pro-
batur ex *Ord. lib. 5. tit. 23.* quatenus
ibi nulla pæna, quæ corpus affligat,
ei, qui dotem decretam solvit, vel
stupratam duxit in uxorem imponi-
tur; uti comprobatur *Senat. Pereir. de-*
cis. 12. n. 5. & etiam probatur, qua-
tenus pro crimine hoc incarceratus
cautionem deponens à vinculis li-
beratur.

4 Deinde probatur ex eo, quia
adulterium crimen gravius in nos-
tro Regno etiam privatum est. *Ord.*
lib. 5. tit. 25. §. 3. Phæb. 2. p. decis.
142. n. 7.

5 Ex quo infertur, vindictam
publicam, vulgò, a *Justiça* in de-
florationis crimine locum non ha-
bere, quando stuprum patiens ve-
niam concedit, (quæ, licet sub sacris
6 paternis existat, absque patris con-
sensu indulgere potest. cum aliis
Leuren. sup. q. 294. ubi communem

opinionem esse afferit;) judicavit
Senatus apud Phæb. 2. p. arest. 139.
limitata sic, *Ord. lib. 5. tit. 122.* pro-
ut ibidem *August. Barbos. in casti-*
gat. n. 103. & 104.

Neque etiam vindictæ publi- 7
cæ locus est, si, pendente causa, stu-
prator cum stuprata matrimonium
contrahat, quod multoties judica-
tum vidi.

Vindictam publicam etiam 8
cessare arbitror, si stuprator exci-
piat de copula à defflorata cum alio
post defflorationem admiffa, quo in
casu dotem amittit; ex doctrina
Cancer. 3. p. var. cap. 11. n. 251. cum
Caroc. decis. 58. Ruin. decis. 708. p. 1.
n. 12. tenent Sanch. de matrim. lib.
1. disp. 10. n. 13. Less. de just. lib. 2.
cap. 12. dub. 3. n. 28. Pirrb. ad jus
canonic. sub tit. de adulter. num. 59.
Leuren. ad eund. tit. q. 295. sub n. 3.
Fontanel. de pact. claus. 5. glos. 5. p. 1.
n. 52. quanvis n. 53. dissentiat. Ita si 9
militer locus vindictæ publicæ non
erit, si stuprum patiens, pendente
lite, ante ejus contestationem de-
cedat, quia hoc in casu jus petendi
dotem non transmittit; ex iis, quæ
apud *Cancer. sup. à n. 137.*

Antequàm autem quæstionem 10
nostram solvam, sese offert dissol-
vere dubium, quod afferunt verba
illa *Ord. nostræ d. tit. 23. in rubr. &*
in ejus princip. ibi: Por sua vonta-
de. certum enim esse puto, quòd, si 11
virgo liberè in deflorationem con-
senserit, ipsam se spontè offerendo,
seu

seu occasionem præbendo, stuprator nec ducere, nec dotare teneatur: *Less. de just. d. lib. 2. cap. 10. n. 9. Molin. de just. tract. 3. disp. 106. n. 1. & 6. Leuren. sup. d. q. 294. num. 1. Pirrb. ubi sup. n. 49. Lugo de just. tom. 1. disp. 12. sect. 1. Vasq. de restit. cap. 3. §. 2. dub. 1. num. 4. & alii apud Leuren. proximè, & hoc uti probabilius tradunt Less. Lug. Molin. & Vasq. supra, sed contrarium lex nostra per verba relata decernere videbatur.*

12 *non* Puto tamen dicendum, verba illa: *Por sua vontade*, intelligenda fore tanquam excludentia violentiam, de qua Legislatores egerat *d. lib. 5. tit. 18. in princip. & §. 1. & tanquam excludentia qualitatem raptus, de quo in d. tit. 23. §. 3. Unde idem est dicere: Por sua vontade, ac dicere, absque violentia, & raptu, non tamen absque ullis persuasionibus, blanditiis, & similibus, quibus semper virginem deceptam esse præsumitur; prout ait Idem Cancer. sup. n. 130. Farinac. in cons. tom. 1. decis. 74. n. 6. 55. & 85. Leuren. supra. q. 292. n. 3. & 293. sub num. 2.*

13 *non* Qua propter, etiam attento jure nostro Regio, si liquidè constaret, Virginem spontè pura voluntate sua, amore, vel libidine capta, in stuprum consensisse, stuprator absolvendus esset; de quo videndus *Fontanel. sup. à n. 77. ubi duos casus fingit, in quibus seductio non præsumitur.*

De pænis, quibus jure com- 14
muni, & canonico stuprator puni-
tur, videndi sunt *DD. in suis locis,*
& inter alios *Clar. in §. stuprum. ibi*
Bajard. Gom. in l. 80. Tauri. Farinac. q. 147. §. stuprum. Leuren. sup. q. 292. 293. & 298. Sabell. tom. 4. §. stuprum. à n. 6.

De jure nostro Regio pro fim- 15
plici deffloratione per *L. d. tit. 23.*
stuprator solùm tenetur in uxorem
ducere, vel dotem stuprum ferenti
constituere, dote tamen non solu-
ta, vel matrimonio non sequuto, exi-
lii in Africam usque ad Sereniss. Re-
gis beneplacitum, pænam patitur;
quod *Phæb. sup. d. decis. 177. ex-*
plicit.

Pro simplici deffloratione, seu 16
stupro dixi, si namque qualitates,
de quibus *Ord. lib. 5. tit. 14. tit. 15.*
tit. 16. tit. 17. tit. 18. tit. 19. tit. 20.
tit. 21. tit. 24. & tit. 37. concurrant,
tunc pænae in hujusmodi Ordina-
tionibus statutæ imponendæ erunt.

Quibus suppositis, adverten- 17
dum est, obligationem dotem con-
stituendi, vel in uxorem stuprum
ferentem ducendi stupratori optio-
nem dari, ut eligat utrum velit; cum
multis *Phæb. decis. 177. n. 3. Fonta-*
nel. sup. à n. 6. Leuren. d. q. 293. n. 2.
Ego etiam ulterius dico stupratae
eligendi potestatem fieri; ut satis
probatur ex *d. Ord. lib. 5. d. tit. 23. ibi:*
Se ella quizer, se for conuinhave,
& ibi: *E naõ querendo ella casar*
com elle &c. Undè, matrimonium 18

- in hoc casu admittere tam vitiatæ, seu stuprum ferentis, quàm stupratoris electionis est. terminanter *Fontanel. sup. n. 12. Boss. de matrim. cap. 11. cap. 5. n. 54. ubi optimè.*
- 19 Igitur ut meliùs me expediã in hac quæstiuncula, dicendum fore arbitror, scilicet, quòd renuere matrimonium in nostris terminis uterque absque alterius consensu possit, in admittendo verò consensus, ac voluntas utriusque concurrere debeat. *Id. Boss. sup. Contractus quippè matrimonium est, quod absque consensu mutuo celebrari nequit, & hinc ratio differentiæ provenit, ut ad renuendum unius dissensus sufficiat, ast ad contrahendum matrimonium utriusque consensus necessarius sit. optimè Boss. proximè.*
- 20 An securitatis charta in hoc crimine simplicis stupri concedi possit, ac valeat, quæstionis est? in qua negat ex praxi *Phæb. dict. decis. 177. n. 22. & 2. p. arest. 139.* affirmat respondens ad contraria *Lusitan. noster Leitaõ de securitatib. q. 6. à n. 21.* & ejus opinio verior videtur, pro qua argumentum de majori ad minus multum urget; nullo enim in casu delinquentes incarcerati sub fidejussoribus per inferiores Judices à carceribus relaxari possunt, imò prohibitum id est *per Ordin. lib. 5. tit. 132.* quod in deflorationis crimine sub cautione conceditur. *Ord. tit. 23. in princip. vers. porem.*

Ast praxis, de qua *Phæb. in fo- 22* ro sequitu digna est, quæ in hoc Supremo Supplicationis Senatu firmiter observatur, quia licet à cunabulis talis praxis juridica non esset, jam nunc temporis hanc qualitatem adeptæ est, quatenus uti stylus recepta fuit, jubente sic *Ord. lib. 3. tit. 64. in princip.* Ut aliquid novi 23 in puncto afferam dico, prædictam praxim etiam ab initio juri conformem esse, cum enim in causis ad commodum privatum spectantibus, idest, in civilibus securitas non concedatur, etiam si reus in vincula detrudi possit. *Idem Leit. d. q. 6. n. 11.* Cautione namque præstita à carceribus sese reus liberare potest; uti ipse *Leit. ait;* simili modo in delicto deflorationis securitas, tanquàm extraordinarium remedium denegatur; quia incarceratus pro stupro cautionis remedium ordinarium habet, accusatioque stupri tantum ad privatum commodum dirigitur, ut *cog. seq. dicemus.*

Adeò prædicta praxis in ob- 24 servantia est, quòd in Palatino Senatu adversus eum diploma hand concedatur, imò incautè concessum, ab eisdem Senatoribus recludi, me patrocinate, jussum fuisse vidi.

In territorio verò Portuensis 25 Senatus praxis alia est in materia, nempe, securitate concessa, eam impetrans intra 18. dierum spatium ad in Judicium comparandum concessum,

cessum, stuprum patientem in Judicium vocat, & cautionem à Judice decerni curat, ac eam deponit, quo peracto à carcere liber manet, aliàs in vinculis recluditur, nisi deflorata calumniosè ex parte sua causam differat, quæ praxis satis æqua videtur, dignaque, quòd observe- tur in omnibus Tribunalibus, ex quo calumniæ, & cavillationes, quibus aliquando utuntur injustè stuprum patientes, cessarent.

26. Ex dictis jam vides, benigne lector, quòd in vinculis pro hoc crimine positus cautionem ad dotem à Judice decretam deponens, è vinculis liberatus evadit. *d. Ord. d. tit. 25.*

27. Cautionis summa quanta esse debeat, laborant DD. in varia arbitria scissi, sed opinio, quæ hoc arbitrio judicantis relinquitur, tanquàm verior apud nos lex est, sequitu digna *in d. Ord. d. tit. 23. ibi: For arbitrada pelo julgador, & ibi Barbos.*

28. Arbitrium tamen secundùm juris regulas fieri debet, igitur in hoc casu qualitas personæ stupratæ, ejus parentum, & eorum facultates, & virginitatis amissio, (quæ ampliùs recuperari nequit, *l. unic. in princip. cod. de raptu Virginum,*) attendi debent, ut defflorata maritum æqualem sibi invenire valeat, de quo videndi sunt DD. apud *Phab. d. decis. 177. n. 4. & 5. Cancer. d. cap. II. n. 131. Fontanel.*

sup. n. 16. Leuren. sup. q. 296. Molin. tract. 3. disp. 104.

Ex quo inferitur, quòd hujus- 29
modi cautio dotis loco deponitur ad hoc, ut ex ea mulier stuprum pa- tiens dotem per sententiam finalem judicatam accipiat, si verò dos judicata maior cautione fit, tunc residuum ex bonis cautionem arbitran- tis Judicis solvendum est. *d. Ord. d. tit. 23. in fin. princip.*

Dubitatur tamen, an hujus- 30
modi dos, quam Judex arbitratus est, statim deffloratæ tradi debeat, an ad tempus, quo matrimonium con- traxerit, differatur? Ultimam par- tem hujus quæstionis sequitur *Fontanel. sup. à num. 86. primam verb. Cancer. d. cap. II. à n. 140. Bardil. de satisfaction. stupri cap. 3. m. 3. n. 20. Bajard. ad Clar. §. stuprum n. 74. Leuren. sup. dict. q. 296. n. 2. hanc- que uti veriozem eligo, saltem, at- tento jure nostro Regio, d. tit. 23. ibi: E sendo condemnado por sen- tença final, seja satisfeita essa mu- lher de sua virgindade: quæ quidèm verba nullam dilationem admittunt, & ex eisdem constat, etiam dotem in virginitatis amissæ solatium, ac satisfactionem esse.*

Ex hac praxi apud secularia 31
Tribunalia procedendi in defflora- tionis casu, tanquàm verum reor, effluxisse illam, qua in foro Eccle- siastico utitur, nempe, quòd incar- cerati ad sponsalia implenda, cau- tione præstita, è vinculis liberantur;

de qua *Peg. forens. tom. 2. cap. 15. à n. 232.* quia ita soluti in æternum litem differunt; in æternum dixi, quia similes causæ, tanquam æternæ sunt, vidi namque, me patrocinante, causam similem, quæ adhuc pendet, quo in processu amatoriæ chartulæ ad jungebantur anno 1695. si benè recordor, scriptæ, & jam sumus in anno Domini 1732. & lis adhuc per tantos durabit, finemque imposui alii processui anno 1730. cum sponsalia anno 1705. celebrata essent.

32 Quomodò autem hujusmodi cautiones in Judicio Ecclesiastico arbitranda disputatu uti dignum ad dissolvendum in præsentiarum assumpsi; semper namque mihi errore plenum visum fuit, quod attentis qualitatibus, de quibus in foro seculari supra egimus, cautio in Ecclesiastico arbitranda esset; ad monéo igitur Judices, ut ab hoc judicandi more se abstineant, cum error fit, à quo sapientes omni tempore deviare decet. *l. nonnunquam. ubi glos. ff. collat. bonorum, principium Instit. de legat. cap. mutare de regul. jur. in 6.*

34 Priusquam verò sensum aperiam, advertendum duxi, primò, quòd ligati sponsalibus de futuro, sive velint, sive nolint, matrimonium contrahere tenentur, ad idque præcisè cogi possint, à qua obligatione, nequè interesse, neque dotem, neque aliud æquale reddentes libe-

rantur. *Sanch. lib. 1. de matrim. disp. 29. per tot. Cancer. d. cap. 11. à num. 120. Fontanel. sup. à n. 1. cum plurib. Sabell. tom. 3. §. Matrimonium. sub n. 12. Leuren. tom. 4. in jus canonic. sub tit. de sponsalib. q. 50. & 53. & tom. 5. sub tit. de adulter. q. 295. à n. 1.* quòd locum etiam sibi vendicat, sive adfit, vel non stuprum; ut aliqui ex supra citatis aiunt.

Animadverto secundò, certum quidè esse, quòd maritus uxorem alere teneatur. *l. penult. ff. in possessionem legator. l. si quis per uxorem. ff. de donat. inter virum, & uxorem. l. si filia. §. 1. ff. famil. erisciscund. l. si cum dotem §. final. ff. solut. matrim. Surd. de alim. tit. 1. q. 32. à n. 1. Coler. de alim. lib. 1. cap. 10. per tot. qui plures alios referunt.*

Tertiò, quòd de jure consuetudinario nostri Regni mulier medietatem bonorum mariti acquirat, quia hinc inde allata inter se communia fiunt; *Ord. lib. 4. tit. 46.*

Quartò, quòd si desponsata stuprata fit, per matrimonium hujusmodi infamia aboleatur, ac damnum resarciatur. Quapropter benè dixit *Farinac. in selectis tom. 1. decis. 202. à num.* causam sponsalium causam status, ideoque gravissimam esse.

Quibus animadvertis, & supposito, quòd obligatio sponsalium tanquam inæstimabilis, æstimationem non recipiat; *Leuren. sup. d. q. 53.*

q. 53. n. 3. ideòque ad præcisè factum ducendi sponsus cogendus fit, ut dicunt supra citati, pro cuius ratione stat doctrina *Mantic. lib. 14. de tacit. tit. 32. n. 21.* nempe, quia solutio interesse tantam non affert utilitatem, quantam afferret promissionis implementum; cautio data ab sponso, ut è carceribus exeat, loco dotis non succedit, nec obligationis ducendi loco, (modo alternativo, seu electivo, prout in Judicio seculari modo supra explicato,) succedit: Sed in securitatem facti adimplendi, idest, sponsam ducendi succedit, ac ad suspensionem fugæ removendam; ideòque idonea cum pignoribus, ac fidejussoribus esse debet, & talis, ut fuga removeatur, & sponsa à damno, & interesse suo secura existat. *l. 1. ff. qui satisfidare, Ord. lib. 1. tit. 31. in princip. & §. 2. ubi Barbof. n. 5. ad princip. facit Sanch. lib. 10. de matrim. disp. 18. n. 36. Leuren. ad jus canonic. tom. 2. q. 494. n. 2.*

42 Unde infero, quòd si, attentata qualitate mulieris, in foro seculari cautio arbitranda fit, vice versa, in Ecclesiastico, attentata qualitate sponsi, arbitrabitur; quia tantum potentior honore, ac divitiis sponsus fuerit, tantum vehementior timor non adimplendi erit, tantòque humilior fæmina, tantò magis idem timor, & interesse sponsæ in augmentum erit. Si in seculari foro bona mulieris, & ejus parentum ad

satisfidationem considerata sunt, in Ecclesiastico, è converso, bona sponsi attendendi debent, quia quântò sponsus ditior fuerit, magis rationes proximæ concurrent; si in seculari foro habetur ratio ad statum, & conjugium, quod invenire stuprata poterat, in Ecclesiastico, consideratio habenda erit ad conjugium, quod sponsa amittit, si sponsus in uxorem eam non ducat; quia propter cautio excessiva esse debet, ita ut sponsus sponsam ducere malit, quàm cautionem amittere, quibus nixus Ego, si Judex essem, medietatem bonorum sponsi pro cautione arbitrarem, datisque pro ea fidejussoribus, à vexamine cautionem deponendi exonerarem; si sponsus artifex esset, condignam quantitatem, supra considerata respicientem, arbitrarem, & pro ea fidejussores acciperem; ex traditis per *Peg. dict. cap. 15. à n. 235.*

44 Neque dicas, quòd etiam in seculari foro de pæna ducendi in uxorem stuprum patientem agatur, & attamen cautio, attentata qualitate stupratæ, decernitur; respondeo nãque, quòd in dicto foro de obligatione etiam dotandi agatur, de utroque verò alternatim non solum ex natura Judicii, sed etiam actionis, de quo postea, Deo dante, dicemus; ast in foro Ecclesiastico contrarium est, quia in eo de obligatione præcisa ducendi in uxorem agitur, uti supra probatum manet.

Superius

45 Superius dixi, hoc in casu, in foro Ecclesiastico cautionem, seu satisfactionem loco dotis non succedere alternatim, seu elective (ut ita loquar;) certum tamen esse dico, quod damni loco, & interesse, huiusmodi satisfactio succedat, ex quo nostra opinio probabilior fit; evenire namque potest, quod sponsus, vel fugam arripiat, vel incapax matrimonii contrahi redatur, ut potè cum alia uxore contrahens, quo in
 46 casu sponsus dotare tenetur, prout in simili de-simulatè, ac fictè promittente, data disparitate; censet Sanch. lib. I. de matrimonio disput. 10. num. 21. Less. de just. lib. 2. cap. 10. dub. 3. n. 23. Leuren. sub tit. de adulter. d. q. 295. n. 3. ubi de impedito ad matrimonium contrahendum; qua propter si hæc jura decernunt adversus illum, qui tempore promissionis impedimento ad contrahendum ligatus erat, melioris conditionis non debet esse is, qui è carcere relaxatus impedimentum sive furtivò, sive
 47 data opera acquisivit: Qui enim præcisè facere tenetur, etiam si post moram facere casu furtivò non possit, semper ad interesse tenetur. l. qui restituere. 68. §. si verò non potest. ff. de reivindicat. l. in re furtiva 8. in princip. ff. de furt. cum aliis jurib. & DD. Carleval de judic. tit. 3. disp. 3. n. 12. optima decisio nostri Supremi supplicationis Senatus, quã refert Peg. tom. 6. forens. post hæc scripta in lucem proditus cap. 127.

n. 3. hic transcriptu digna, & deliberationes, in quibus nixa tenoris sequentis ibi:
 Acordaõ os do Desembargo 48 &c. Naõ he a Aggravante aggravada pelos Desembargadores da Casa, e Relação do Porto, em naõ desfrirerem á acção della A. em quanto demanda ao R. Aggravado sua virgindade, tanto pelo crime, quanto pela satisfaçã, que incivilmente podia pedir, e demandar pela dita virgindade, visto naõ intentar a dita acção no termo da Ley, o qual o Desembargo do Paço naõ podia supprir, e visto, outrossim, o que contra a dita A. e sua honestidade se prova. Mas em os ditos Desembargadores absolverem ao R. da promessa que lhe fez, debaxo de engano, e dolo, para a poder lograr, como com effeito logrou, e naõ o condemnarem em pena, em razã da falta da palavra, que lhe deo de a receber por mulher, metendo-a com ella em demandas, custos, e despezas, foy pelos ditos Desembargadores aggravada: provendo em seu agravo vistos os autos, e como o R. sempre conforme a Direito lhe ficou, em falta da dita palavra de casamento, obrigado á perda, e interesse damno, e custas, condemnaõ ao dito R. em quinbentos mil reis de emmenda, e satisfaçã da infamia, que lhe resultou, e perda de estado, e mais danos de que lhe foy causa enganando-a com a promessa de a receber por mulher, e nas
 custas

custas dos autos, em que outrosim o condemnaõ. Lisboa 21. de Julho de 663. Sylva, e Sousa. Teixeira. Portugal. Mouzinho.

Hæc sententia fuit fundata in deliberationibus sequentibus.

49 Gravamini processus fol. 178. & vers. interposito, de quo primò dispiciendum est. ex Ord. lib. 3. tit. 20. §. fin. in specie eleganter Pereir. decis. 22. n. 1. nequaquam deferendum puto, quoniam probatam non invenio subornationem, aut corruptionem testium rei, sed tantum dicta vaga, & minimè concludentia, ideòque nullum gravamen illatum
50 fuisse in sententia fol. 177. vers. Deveniendò igitur ad merita causæ, triplici medio actrix contendit damna sibi à reo resarcire; primò, ex defloratione, virginitateque amissa: Secundò, ex dolo ab eodem comisso, spondit enim reæ se illam in uxorem ducturum fol. 460. & tamen aliam duxit, Catharinam: Tertiò, quia ex hoc dolo ortæ sunt magnæ lites in variis Judiciis Ecclesiasticis, diversisque, ac distantibus locis, in quibus sustinendis actrix omnia sua consumpsit, atque ideò afferit, reum ad dicta damna fore condemnandum. Et quod atinet ad primum, reor actricem actione esse exclusam, quia stupri, seu amissæ virginitatis actio, tam quoad crimen, quàm quoad civilem satisfactionem elapso anno extinguitur; ut expræssè decidit Ord. lib. 5. tit.

23. §. 2. ibi: Demandem suas Virgindades, e satisfaçãõ dellas até hum anno. Et ibi: E passado o dito anno naõ possaõ mais demandar suas virgindades, e satisfaçãõ dellas. Quibus verbis adeò exuberantibus excluditur actio criminalis, & civilis, ut pluriès judicatum in terminis adducit, & testatur t hæb. 1. p. arest. 149. quanvis enim de jure civili actiones descendentes ex delicto perpetuæ sint, & durent usque ad 30. annos, ut civiliter intentari valeant. ex Clar. §. fin. q. 51. vers. Et hæc quidem conclusio, post alios Farinac. tom. 1. de inquisition. q. 10. n. 34. tamen per statuta, & leges municipales minus tempus præfiniri potest, ut illæ actiones præscribantur, vel extinguantur; ut ex Bald. & multis aliis tradit Id. Farinac. d. q. 10. n. 25. Neque officit diploma Senatus Palatii fol. 10. quia vigore caret; non enim signatum est ab invictissimo Rege nostro, neque Senatus Palatinus dispensare potest. in d. Ord. §. 1. cum id concessum non reperiat in suo Regimine; ultra alia benè ponderata in sententia Portuensis Senatus circa dict. diploma. Adest etiam sufficiens probatio, 53 actricem jam tunc, quando à reo cognita est, corruptam ab alio esse, ut per testes fol. 397. vers. & 398. & vers. & 399. & 395. & 400. quo casu actionem non habet contra reum uti stupratorem; cap. lex illa 36. q. 1. Hieronym. Grat. cons. 43. n.

35. lib. 2. *Mantic. de conjeclur. lib. II. tit. 12. num. 28. latè Cancer. 3. p. var. cap. 11. de sponsalib. n. 41. cum seqq.* itaque ex his satisfactionem virginitatis actrix petere non debet, nec potest. Quoad secundum, absque dubio est, quòd reus si antea promississet ducere Catharinam, cum qua matrimonium contraxit, sive postquam promissit actrici eam ducere in uxorem sub juramento ut *dict. fol. 460. & seqq.* dolo versatus est, & quòd sive verè, sive fictè promissit actrici eam ducere, cum non impleverit, tenetur ad interesse, tum ex regula quod obligatus ad aliquid faciendum, si id non faciat, tenetur ad interesse: *l. stipulationes non dividuntur. ff. verbor. l. si quis ab alio 13. ff. de re judicata. docet Bart. communiter receptus, in d. l. stipulationes vers. celsus. Surd. cons. 52. n. 15. lib. 1. & optimè dec. 306. ex n. 6. ubi n. 7. latè dicit, quòd hoc interesse reputatur unum, & idem cum facto præstando. Tum etiam quia sponsus, qui promissit, & non implet, etiamsi fictè promittat, & animo decipiendi, tenetur sponsæ deceptæ ad interesse, si corpus suum illi tradidit, ut est receptissima ferè omnium sententia. Ita *P. Ledesma de matr. q. 45. art. 4. Rabell. de just. 1. p. lib. 3. quest. 8. Reginald. in summ. lib. 31. ex num. 255. Sanch. de matrim. lib. 10. disp. 10. n. 24. Filliuc. tract. 10. cap. 7. q. 3. num. 239. & 252. post infinitos Guttier.**

de matr. cap. 10. n. 17. vers. Denique licet animus. Bonacin. oper. moral. tract. de matrim. q. 1. punct. 2. n. 4. quod etiam procedit, & si vir ignoret, illam esse corruptam, cum tamen sit, dummodò non sit palàm, & notoriè pro corrupta reputata; ut ex *D. Thom. tradit Ludovic. Lopes 1. p. instruct. cap. 77. vers. Hinc etiam liquet. post alios Sanch. d. disp. 10. ex n. 22. Guttier. cap. 9. ex n. 6. & ad interesse teneri absque dubio est, cum talis sponsus est inhabilis ad contrahendum cum ea v.g. quia factus est Clericus Ordinis Sacri, aut cum alia contraxit matrimonium, ut in præsentia. sic ex *D. Thom. & aliis tradit Sanch. d. disp. 10. n. 15. Guttier. dict. cap. 10. n. 12. post alios Bonacin. d. punct. 2. n. 8. & fin.* quod etiam à fortiori procedit cum reus pendente lite, & jam habente actrice pro se sententiam, ut illam duceret, non expectato finali Judicio, aliam ducit. In specie *Ricc. 2. p. decis. 27. Curia Neapol. n. 8.**

Nec dici potest quòd causa hæc dispositione damnorum, & interesse, pertinet ad Judicem Ecclesiasticum, quasi incidens, vel connexa causæ principali; quia verius est, quòd causa hæc, & actio nova est inter laicos, & ad Judicium seculare pertinet; ut interminis ex *Aureo Roberto lib. 3. rer. judicatar. cap. 5. in fin. Senatum judicasse tradit; & sequitur Cevallos com. contr. tom. 4. q. 897. n. 963.* Igitur quoad damna,

damna, & interesse infamiae, & ineptitudinem ad cum alio contrahendum matrimonium, reum condemnarem revocata in hoc inferioris Senatus sententia; & maxime cum in ultima sententia Ecclesiastica fol. 468. reservatum fuerit aëtrici jus ad ea summa in Judicio seculari 56 prosequi. Quoad tertium de sumptibus, & expensis litium aëtrici non deferrem, quoniam in dict. ultima sententia, reus in illis omnium instantiarum condemnatus est, ut d. fol. 468. quia tamen maiores sumptus aëtrix facienda erat in tot annis, tot diversis locis, etiam in arbitrandis damnis, & interesse ex 60 deceptione à reo illi facta resultantibus, respectum habendum ad hos sumptus dicerem; & omnibus pensatis arbitrarem damna, injuriæ infamiam, & sumptus, interesseque in quingentos mille teruntios, in quibus reum condemnarem, super quo conferam cum Dominis Sap. sic confirmata, & revocata sententia. Ulyssipone 3. Julii 633. Teyxeira.

57 Quidquid sit de satisfactione virginitatis in libello petita civiliter, refragante Ord. in 5. tit. 23. §. 2. & quæ Aug. Barboj. in addit. ad dict. Ord. 5. tit. 23. §. 2. n. 32. etenim solummodo lex Regia hoc privilegiū stupratae concedit per restitutionem; ut ex Molin. Rabd. Fontanel. de pact. nupt. refert Phab. 2. part. arest. 139. in fine; & etiam quidquid sit

circa petitionem expensarum, quas A. fecit in Judiciis Ecclesiasticis, quoniam expensas jam solvit, ut constat ex ultima sententia Ecclesiastica fol. 468. sed cum Judex Ecclesiasticus in dicta sententia jus A. reservet ad damna petenda competens dicitur, siquidem aëtor, & reus seculares sunt. Themud. tom. 2. dec. 128. num. 3. Cevalb. tom. 1. q. 30. & q. 70. Dubium mihi non est cum Sapientissimo Domino, damna hæc legitime peti posse per A. quoniam fol. 460. constat R. promississe Salvatore nostro, ducere in uxorem A. quæ statim promissionem ibi acceptavit, tradiditque se R. ut ex testib. fol. 279. vers. & fol. 366. vers. & fol. 303. vers. cum aliis pas- 58 sim, quanvis omnis de rigore juris obligatus ex propria persona non satisfaciatur præstando interesse; ut ex Cujac. in l. stipulationes non dividuntur, tenet Castilb. de usufruct. cap. 13. n. 13. ubi multos refert contrarium dicentes, quando obligatus non est capax adimplendi promissionem; tunc enim favore creditoris, & odio promittentis succedit obligatio ad interesse. Pichard. in §. si finium. Instit. de offic. Judic. & in §. sed & tale legatum. Instit. de legat. & in princip. Instit. de obligat. n. 61. Vel. disert. 20. n. 6. Valens. Illustr. tom. 2. lib. 2. tract. 2. cap. 4. à n. 8. Salgad. de protecl. Reg. p. 4. cap. 5. à n. 41. planè cum reus incapax sit adimplendi promissa d. fol. 460. nihil

mirum si ad interesse teneatur, & ad damnum hoc refarciendum ex actione de dolo, quæ perpetua est, ex §. *sed non autem. Instit. de perpet. & temporalib. act. ut ex cap. 21. Exod. cap. I. de adulter. ibi: si se duxerit quis virginem nondum desponsatam, dormiens que cum ea, dota-bit eam, & habebit in uxorem. Can- cer. 3. var. cap. II. n. 15.* quare existimo, quòd licet R. non teneatur ad satisfactionem damni virginita- tis, tenetur tamen ad interesse dam- ni passi propter promissionem fa- ctam *d. fol. 460.* ratione cujus, & jurgii postea secuti, A. quæ antea virgo reputabatur, postea turpitu- dinis notam publicam subivit, mag- 8 naque ignomia remanet notata, cum nobilis sit; quare cum nullus sit, qui dubitet de hoc damno passo per A. quæ læsa remanet absque dolo aliquo suo, dubium non est, ad interesse teneri R. ut ex *Ledesm. Vera Cruc. Cordub. & aliis, tenet Guttierr. de matrimon. capit. 10.* 59 *num. 17.* etenim castitas in fæmi- nis maximè desideratur. *D. Thom. 2. q. 152. Soto lib. 4. sentent. disp. 49. q. 6. art. 2. pretiosissima omnium, ma- ximaque possessio est. D. Roder. à Cunb. in coment. ad cap. 5. n. 4. dist. 28. Barbos. in cap. causam. 14. n. 6. de probat. per text. in l. sed est 9. de injur. quibus consideratis, visa depo- sitione testium R. quæ exornatur ex potestate absoluta ipsius R. & fol. 179. cum seqq. præsumptione*

testium iteramnenfis Regionis, at- tenta etiam probatione A. qua- litate, ejusque facultatibus, & le- gitima, quæ omnia arbitrio Judicis relinquuntur, ex *l. 3. vers. tu magis de testib. Reynos. obs. 45. n. 19. & 46. num. 1.* considerato etiam, ut quæ, quod A. jam non habet actio- nem ad prosequenda damna stupri, ut modo, quæ habere eam ad inju- riam, interesse que matrimonii pro- missi, & non secuti, prosequen- dum, R. in tercenta millia nu- morum condemnarem, sicque cum Sapientissimo Domino judicatum confirmarem, & revocarem. Ulys- sione 8. Julii 663. Mouzinho.

Cum præcedentibus Dominis 60 Sapientissimis, pariterque Amantis- simis convenio in revocatione sen- tentiæ inferioris Senatus ex notatis ab eis valde perpolitato calamo, & ex eo quòd promissione R. de A. in uxorem ducenda dedit causam liti- bus, & copulam habens sub hac spe, occasionem præstitisse infamiæ A. & matrimonium cum altero con- trahendi fuisse impedimentum; qui- bus in terminis R. refarcire damna cogendus est, ad id namque sufficit occasio, quam R. dedit. *l. antepen. §. hoc autem edicto. ff. vi bonor. rap- tor. l. nihil interest an occidat quis, vel mortis causam præbeat. ff. ad l. concl. de Sicar. Surd. conf. 12. n. 40. Cyriac. contr. 184. n. 2.* Unde infert *gloss. in cap. 2. verb. occasione. de of- ficio Ord. in 6.* quòd qui præbet oc- 61 casionem

causationem interdicto, tenetur ad omne interesse, quod passa est Ecclesia in retardatione eleemosinarum; & is, cujus causa factæ sunt repræsentatiæ, tenetur ad omnia damna. *Dor. in l. 2. §. Item si in facto. ff. verbor. oblig. item maritus, qui fuit causa infirmitatis uxoris, tenetur suis sumptibus illam curare. Decian. conf. 33. n. 38. vol. 4.* quod si ita procedit in eo, qui occasionem dedit 63 damno, cum verbum occasio denotet causam remotissimam: *Angel. conf. 63. incipit nobilis miles;* à fortiori id dicendum in eo, qui fuit causa proxima damni, & ideò solvat R. damnum sua culpa, & dolo illatum. Cum verò magnæ fuerint litium in Judicio Ecclesiastico expensæ, factæ in diversis locis per tot annorum curricula, & insuper cum eos æstimari debeat damnum, quod A. sensit ex infamiæ nota, proveniente ex copula R. cum A. quæ in causa fuit, ut A. inupta, & inops maneret, potius circa damnorum æstimationem accedo arbitrio primi Domini amantissimi ita, ut R. condemnandus veniat in quantitate 500U. teruntiorum. Ulyssipone 14. Junii 1663. Portugal. A' qua sententia fuit petita revisio, & fuit denegata.

64 Cui decisioni similis est alia apud *Aug. Leyser. in meditat. ad pandet. ff. de sponsalib. specim. 293. à n. 1. & pagin. 51. & 52.* ibi: Equidem ex sponsalibus regulariter ad con-

summationem agendum est, igitur non erat *Bergerus*, qui, loco in *meditat. I. memorato*, actionem, quæ ex statu sponsalicio oriatur, matrimonialem ab eo, quod plerumque fit, appellat. Sed quod ille in actione matrimoniali hanc saltè formulam præscribit, ut reus matrimonium promissum consummare cogatur hoc ego insufficientis credo. Incidunt, nempe, multa, quæ impediunt, ne is, cui matrimonium promissum est, ejus consumationem petere, aut possit, aut velit. Sæpè ea persona, contra quam ex sponsalibus agitur se ipsam ad hoc inhabilem reddidit, ut puta, jam ante cum alio sponsalia fecit, ut posteriora nunc implere haud queat, vel post sponsalia inita cum alio concubuit, aut nuptias solemnes celebravit, ut altera persona talem conjugem habere nolit. Nonnunquam is, contra quem agendum est, mendaciis, & fraudibus alterum ad sponsalia illexit, & induxit, & male deceptus à pacto hoc recedere, sed tamen ab impostore isto offensus pro damno, & injuria sibi satisfieri desiderat. Aliquando etiam aufugit, bonis suis relictis, sponsus, vel sponsa, nec spes reditus superest. Omnibus hisce casibus æquum, justum que est, parti læsæ actionem ex sponsalibus dari ad læsionem faciendam, nec alterum fraudem suam impunè ferre. Tunc verò actio; quæ instituitur matrimonialis dici ne-

quit, sed cum Servio, & Gellio ex sponsu appellanda, & tota arbitraria est. Quinimò *Bruckenerus in Decisionib. juris matrimonial. cap. I. §. 15.* actionem hanc etiam ex nudis tractatibus sponsalitiis dirivat, testaturque, se meminisse, aliquoties eam partem, quæ alteri diù spē sponsalium aut nuptiarum contrahendarum fecit, & postea absque causa sufficiente non implevit, parti alteri ad præstandum interesse condemnatum fuisse. Ipse memini, actionem hanc ex sponsu ad interesse à femina institutam fuisse. Sponsus, & malè eam tractaverat, & postea prorsus aufugerat. Ipsa igitur, ut libera declaretur desiderarat, obtinueratque. Deinde verò contra patrem sponsi ad interesse agebat, atque ab hoc sibi ex bonis, quæ ille in pactis dota'ibus filio sponsæque ejus promiserat, satisfieri petebat. Multa quidè pater obtendebat, in primis, sponsalia nondum perfecta, sed magis tractatus fuisse. Condemnavimus eum tamen mense Julio anni. *Huc usque Leys.*

65 In nostra hypothesi ad eum statutum res pervenit, in quo per sponsi capturam, de fide ejus adimplendum dubitatur, ideò in vinculis conjicitur, ut inde adimpleat; ergo fidejussores, & cautiones in foro Ecclesiastico dati ad carcerum exonerationem, succedunt loco ejus, pro quo sponsus in vinculis est, quod nemo inficiabit; cum igitur ad

firmitatem sponsalium fidejussores, & pignora intervenire possint, ut inde interesse, & damnum solvatur, quod ex violatione sponsalium parti innocenti supervenerit. *Sanch. de matrim. lib. I. disp. 38. n. I. Guttier. de matrim. cap. 22. Castr. Palau de sponsalib. d. I. p. 14. n. I. cum quibus Leuren. sub tit. de sponsalib. cap. 3. q. 21. n. I. & 2.* sequitur quòd in nostro casu satisfactio talis esse debeat, ut ex ea interesse, & damnum ex violatione sponsalium provenientia sponsæ solvi possint, ad id que sufficiens arbitranda modo supra à nobis dicto, noviter que aperto.

COGITATIO LX.

An in casu simplicis stupri vindicta publica locum habeat? *Ad Ord. lib. 5. tit. 23. & tit. 25. §. 2. & 5. & tit. 122.* multaque de crimine raptus ad intellectum *Ord. lib. 5. tit. 18. in princip. §. I. & 3.* traduntur.

SUMMARIUM.

- 1 Vindicta multifariè accipitur.
- 2 Reipublicæ interest delicta animadverti.
- 3 Ex quolibet delicto duplex offensio descendit, quæ sint?
- 4 Judex ex officio pro injuria Reipublicæ facta procedit.
- 5 Vindicta publica quid sit? & n. 8.
- 6 Unde proveniat?
- 7 Accusare quid sit, & quibus competat? & n. 10.
- 9 Vindicta publica circa stupri crimen

- men an locus sit? & nn. seqq.
- 10 Pro stupro pœna publica non imponitur, præterquam si dos soluta, vel matrimonium contractum non sit.
- 11 Pace facta cum offenso adhuc vendicta publica superest.
- 12 Quod secus est, quando stuprata inculget, vel in matrimonium collocatur. & n. 16. & 17.
- 13 Dictio omnis generalis est neminem excludens.
- 14 Stuprator in vinculis positus sub cautione liberatur, quod cæteris pro aliis criminibus incarceratis non conceditur. juncto n. 13.
- 15 Stuprum quando à simplici fornicatione non differat?
- 17 An vindictæ publicæ locus sit, si stuprata ab accusando desistat, & repellatur? & nn. seqq.
- 18 Ab accusando repulsi an damnum, aut interesse habere possint? & n. 19.
- 19 Actio ex stupro nata ad quid competat?
- 20 Adulterii accusatio tollitur si maritus indulgeat.
- 22 Ubi eadem ratio concurret, datur etiam eadem dispositio, quo in casu non extensio, sed comprehensio est.
- 24 Si inter raptorem, & raptam nuptiæ secutæ fuerint, an pœna à jure imposita tollenda, aut mitiganda sint? & nn. seqq.
- 25 Raptus definitur. & n. 26.
- 27 Raptus crimen detestatur.
- 28 Stupri violenti species est.
- 29 Sine vi raptus dari nequit.
- 30 An ficta, vel interpretativa, & quibus inferri sufficiat? & nn. seqq.
- 33 L. unica cod. de rapt. Virgin. §. pœnas, in verbis ibi: siue volentibus intelligitur. & seqq.
- 33 Malis artibus persuadere plus est, quam violenter cogere.
- 34 Circa raptum præsumuntur suasio-

- nes, & preces importuna, quin probentur; contrarium tamen probari potest.
- 35 Sponsus sponsam suam rapiens an raptum comittat? & n. seqq.
- 39 An quando post matrimonium tantum ratum illam rapit invitam, quæ bimestri spatio super statu deliberare volebat.
- 40 Quid quando inter raptorem, & raptam antea de matrimonio actum fuit. & n. seqq.
- 43 Quid si post raptum commissum matrimonium subsequatur? & num. seqq.
- 45 Quæ Ordinationes de raptu apud Nos sermonem agant? & seqq.
- 47 An per matrimonium subsecutum pœna raptus vel tollatur, vel minor sit? & n. seqq.

MUltifariè hoc verbum vindicta in jure accipitur. text. in l. pen. §. pater. ff. de Castrens. pecul. l. 14. in fine ff. manumiss. l. 12. §. potest. ff. de liberal. caus. l. 5. ff. manu. Vind. l. 15. ff. eod. l. 122. §. Flavius ff. verbor. obligat. quo autem ad nostrum intentum supponendum est, Reipublicæ interesse ne delicta maneant impunita. l. ita vulneratus. ff. ad l. Aquil. ex quolibet namque delicto publico, seu privato duplex offensio, seu injuria oritur, una partem læsam, & Rempublicam altera offendens. Ideo Judex potest, ac debet ex officio procedere pro injuria Reipublicæ facta vindicanda. tenet per multa jura Gom. var. tom. 3. cap. 1. n. 10. Farinac. quest. 17. n. 2. Portugal de donat. Reg. p. 2. cap. 18. n. 33. cum aliis noviter Ferreir. in practic. criminal. nostri temporis Doctissi-

Doctissimus Scriptor. p. 2. cap. 1. n. 2. Carleval de Judic. tit. 1. disp. 2. n. 737. & 843. facit Ord. lib. 3. tit. 79. §. 6.

5 Ex quibus, vindicta publica quoad nostrum institutum, nihil aliud est, quam pœna publica delinquenti pro satisfactione Reipublicæ imponenda; ut probatur ex text. in l. quod Reipublicæ vindicandæ 33. de injuriis, & famos. libell. Vin. ad Instit. de public. Judic. §. 1. n. 1. ibi: Ubi vindicta publica agitur. Portugal sup. ibi: Reipublicæ ad vindictam. Sabell. §. Accusatio tom. 1. n. 1. ibi: Delatio alicujus criminis ad vindictam publicam.

6 Vindicta namque provenit à verbo -vindico- idem significante, quòd ulciscor; quare vindicta pro ultione accipiunt Calvin. in suo Lexicon, correcto, verbo vindicta pagin. mibi column. 2. Robert. Stephan. Thesaur. ling. latin. l. V. verbo vindicta. ex d. l. quod Reipublicæ. ff. de injur.

7 Infertur ergo ex dictis, ut vindicta publica imponatur, jus ad eam persequendam, vel ex parte privatæ partis offensæ, vel ex parte Reipublicæ competere debet. Accusare quippè est quodam jus competens pro exigenda vindicta. Gom. sup. n. 30. vers. sed. cum aliis Cost. Seyl. annot. 14. n. 11.

8 Apud nos quidè hoc jus accusandi ad publicam vindictam dicimus, vulgò, Ter lugar a justiça.

Ord. lib. 3. tit. 79. §. 6. ibi: Appellar por parte da Justiça. & lib. 5. tit. 117. §. 16. ibi: Tomem os Juizes o feito pela Justiça nos casos onde ella ha lugar & tit. 124. §. 6. ibi: A Justiça bouver lugar.

Cogitatione præcedenti à n. 9 5. aliquos casus demonstravimus; in quibus publicæ vindictæ locus non erat circa delictum simplicis stupri, de quo adhuc cogitans libenter dicere ausus sum, quòd circa stuprum nullo in casu justitia, nec publica vindicta locum habet.

Probatur assertio nostra ex eo 10 quia, ut supra diximus, justitia locum habere nequit, nisi ad aliquid persequendum, idest, ad pœnam publicam imponendam jus habeat, unde necesse est, quòd pro delicto pœna publica imponatur, ad hoc ut jus persequendi competat; sed in casu simplicis stupri pœna publica non imponitur, præter eum casum, quo dos à Judice decreta, non solvitur. Ord. lib. 5. tit. 23. Senator Peireir. decis. 12. n. 5. ergo ad vindictam publicam jus considerari non potest vulgò apud nos -naõ tem lugar a Justiça.

Secundò probatur, jus ad vindictam publicam competens, licet pacem, seu veniam offensor cum offenso agat, non tollitur, uti constat ex Ord. lib. 5. tit. 122. & tenet Cost. Styl. d. annotat. 14. num. 20. ex Bartol. in l. 1. §. si ea n. 1. ff. de ventr. in possess. mittend. sed in casu stupri 12 simplicis

simplicis venia ab stuprata concessa, vel matrimonio cum ea contracto. omnino accusatio tollitur, ut cogitat. precedent. ostendimus: ergo &c.

13 Tertiò probatur, Legislator noster in *Ord. nostr. lib. 5. tit. 132.* pro crimine in vinculis positum sub fidejussoribus à carcere relaxari prohibet, se explicans per verbum *-todo-* idest, omnis quæ quidem dictio universalis est, omnes includens, & neminem excludens: ex *l. Julianus, & in l. testatorem in princip. ff. delegat. 3. & in l. hoc articulo. ff. de heredib. instit. & in l. pediculis §. labeo. ff. de auro, & argento legato. Dec. in l. omnia. ff. si certum petat. & cons. 30. n. 4. tom. 1. Tiraquel. in l. si unquam. verb. totam. n. 1. cod. de revocand. donat. Paris. cons. 35. n. 5. vol. 1. & cons. 61. n. 25. vol. 5. Mart. cons. 63. num. 12. cum seqq. & cons. 160. n. 24. tom. 1. Gom. in §. seq. n. 6. & in §. omnium, n. 7. Instit. de act. & reg. de trienal. q. 14. col. 2. in princip. Jason. in authent. præterea. cod. unde vir, & uxor. num. 15. Anton. Thesaur. decis. 199. Plot. de in litem jurand. §. 1. n. 14. Cavalcan. de usufruct. mulieri relicto. cap. 1. num. 82. Giurb. decis. 84. n. 16. Menoch. remed. 15. recup. n. 194. August. Barb. diction. 241. n. 1. sed pro stupro clausus sub cautione relaxatus. *d. Ord. lib. 5. tit. 23. vers. porem*: ergo simplex stuprum saltem stricto modo crimen non sapit.*

Quartò probatur assertio nos. 15 tra, & confirmatur ex eo, quia stuprum à puella admissum absque violentia, nec dolo, non continet in se malitiam à fornicatione distinctã, sive puella potestati parentum, aut tutorum subjecta sit, vel non; & in hoc casu nulli per stuprum inferitur injuria, non ipsi virgini, quia consensit, non parentibus, quia puella habet liberum usum membrorum suorum, sui que corporis ad carnalem copulam admittendam; licet namque illicitè copulam admittens quoad Deum culpa non careat, attamen in foro externo nullum crimen punitione dignum committitur per viam regulæ; de quo videndi sunt *Less. de just. & jur. lib. 2. cap. 10. dub. 1. Sanch. de matrimon. lib. 7. disp. 14. à n. 7. Leuren. ad jus canonic. tom. 5. sub tit. de adulter. q. 291. sub n. 2.*

Unde sicut virgo à principio 16 libenter copulam admittens stuprũ impunè facit in foro externo, & exinde nulla injuria alteri provenit; ita si ex postfacto ipsamet puella aliquo modo stuprata injuriam suã remittat, vel aliter jus suum amittat, stuprum impunè remanere debet, cum nulla detur injuria publica, neque pœna pro ea imposita ad hoc, ut apud nos justitia locum habeat.

Sæpiùs dictum relinquimus, 17 in casu stupri simplicis justitiam etiam locum non habere, quando cum

21 cum deflorata pacem stuprator agit, vel ab ipso stupratore in matrimonium ducitur, & aliis in casibus supra, & *cogit. præced.* narratis; restat igitur casus dubitabilior circa quem nostra cogitatio vertitur, nempe, quando stuprata stupratorem non accusat, & ab accusando repellitur, vulgò *-be lançada de parte.* & in hoc eventu veritate fulsitur conclusio nostra, ne justitiæ in accusationem persequendam locus sit, quod præter dicta ex seqq. probatur.

18 Totiès, quotiès querelantes ad accusandum non comparent, à Judicio repelluntur, & neque interesse, neque satisfactionem amplius pertendere possunt. *Ord. lib. 5. tit. 117. §. 19. & tit. 124. §. 15.* de quo diximus *cogit. 26.* Sed repulsa sic stuprata ab accusatione, interesse, & satisfactione sua; nulla alia pæna imponenda stupratori remanet: ergo in nullo eventu justitia pro stupro vindicando locum habet.

19 Neque obstat, quod diximus *d. cogit. 26.* Ordinationes proximè citatas intelligendo loqui de interesse pertendendo, & satisfactione consequenda in ipsomet justitiæ processu, secùs verò in separato; respondetur namque, quòd ididem, secundùm nos, id tantummodò locum habet in delictis, ex quibus duplex actio oritur, altera ad vindictã, & ad rem familiarem persequendam altera; quod deficit in casu stu-

pri, in quo tantùm una actio intra annum persequenda competit pro dote consequenda in satisfactionem virginitatis amissæ, & solutione ejus cessante solummodò venit exilium. *d. Ord. d. tit. 23. §. 2. & 5. Peireir. d. decis. 12. n. 5.* adeò quòd transacto anno, neque civiliter dotem petere valet; ut judicatum bis refert *Phæb. 1. p. ar. 149.* & constat ex dictis cogitationib. præcedentibus.

Deinde probatur nostra assertio ex *d. Ord. lib. 5. tit. 25. §. 2. & §. 5. & tit. 122. in princip.* ubi in adulterii simplicis casu, justitia persequi nequit adversus adulteram, marito veniam concedente, vel accusationem deserente, sed in casu simplicis stupri eadem ratio viget, justitiæ locus non erit, postquam stuprata ab accusando repulsa fuerit.

Tandèm probari potest nostra conclusio ex *Ord. lib. 3. tit. 79. §. 6.* ibi: *E em que a justiça ba lugar.* & ibi: *Se o feito for da qualidade.* & ex *Ord. d. lib. 5. tit. 117. §. 16. & tit. 124. §. 6.* de quibus supra, quatenus ex his Ordinationibus colligitur, causas criminales dari, in quibus justitia locum non habeat.

Neque obstabit si dices, casus, in quibus justitia cessat, enumeratos esse in *Ord. d. lib. 5. tit. 122.* per viam exceptionis, ex quo sequitur regulam esse in contrarium; respondeatur namque, præter dictos casus à lege exceptos, ex eadem ratione ipsam hunc nostrum comprehendere; quia

quia ubi datur eadem ratio, ibi eadem juris dispositio versatur. *l. illud ff. ad l. Aquil. & alia jura*, quibus passim utuntur Axiomistæ, quo in casu non extensio, sed comprehensio dicitur. *l. in solis. versic. satis etiã. cod. de revocand. donat. August. Barbos. ad utrumque videndus axiomat. 197. n. 3. & 7.* atqui in casu simplicis stupri eadem ratio, quæ consideratur in casu adulterii, ut justitia locum non habeat, magis urget: ergo &c.

23 Si resolutio nostra non est vera, amice lector, pro Deo te quaeso, ut mihi ostendas, qua pæna stuprator puniendus pro simplici stupro foret, si deflorata non accusaverit? Cum enim ad dotem condemnari nequeat, ex dictis supra nec ad exilium; solutionis namque defectus non potest, ad hoc ut exilii pæna intret; qua pæna ergo iterum quaeso puniendus erit?

24 Evenit in facto, nos dubitare an secutis nuptiis inter raptorem, & raptam, pænae adversus raptorem à jure impositæ tollendæ, aut mitigandæ essent, utroque jure tum civili, tum canonico, tum Regio attentor? Circa cujus dubii resolutionem hæsitans adamussimque Doctores cõsulens, ut me expediam, aliqua prænotanda, Doctorumque sententias admodum penes ipsos confusas, & intricatas in lucem hic afferre compellor.

25 Raptus crimen ita communi-

ter definitur: *Quòd sit violentia, seu cum malis artibus asportatio, & abductio de loco ad locum mulieris honestæ, & invita causa libidinis, & animo eam carnaliter cognoscendi.* ita colligitur ex *l. raptores cod. de Episcop. & Cler. l. unic. cod. de rapt. virg. Authent. de raptis mulierib. col. lat. 9. tit. 13. §. sin autem. Inst. de publicis Jud. Ord. nostr. lib. 5. tit. 18. §. 3. Decian.* (singula definitionis verba explicans *lib. 8. cap. 7. n. 4. Farinac. q. 145. n. 6.*) verba etiam definitionis clariora reddens noviter cum aliis *Dominic. Ursay. Inst. crimin. lib. 2. tit. 7. à n. 34. Sanch. de matrimon. lib. 7. disp. 12. à n. 2. Michael. Haveman. de jure connubior. lib. 1. tit. 6. posit. 3. n. 1. id. lib. 3. tit. 11.*

Aliqui tamen definitioni particulam -vel matrimonii contrahendi causa addunt, prout cum *Molina tom. 3. de just. & jur. disp. 105. n. 1. Pirb. in jus can. ad titul. de raptu personarum, & rapin. n. 1. Vicefn. n. 1. tenet Leuren. ad eund. tit. q. 311. num. 1.* (ubi & in seqq. omnes particulas illustrat) cum aliis *Colleg. Argentoratens. lib. 48. tit. 5. n. seu thesi 27.*

Raptus crimen atrocissimum esse, pessimum, & detestabile, gravius stupro, & adulterio, cum ex eo plurima scandala, quandoque homicidia oriantur, nemo dubitat. *Cum antiquiorib. Farinac. d. q. 145. n. 1. Ros. in praxi criminal. p. 2. cap.*

- 5.n.1. & seqq. *Cyrill. in sum. crimi. rubr. de public. Jud. §. 4. n. 8. Panim. decis. 62. n. 1. Domin. Ursay. sup. n. 35.* probant citata jura *sup. n. 25. & alia congesta per Gonzal. ad text. in cap. final. de raptorib. n. 2. & n. 6. in fin.*
- 28 *Jod. di.* Inficiari tamen nequit, raptum stupri violenti speciem esse. *Colleg. Argentor. d. lib. 48. titul. 5. thes. 27. in princip. de utroque promiscuè Legislatorem nostrum. in Ord. lib. 5. d. tit. 18. in princip. & §. agere paulò inferius probabo.*
- 29 *Uti* raptus commissus dicatur, vis desideratur id que ipsius verbi proprietas postulat, cum aliquid sine vi rapi, dici nequeat. *l. 3. §. non solum. ff. de incend. ruin. naufrag. l. si eximend. ff. nequis eum, qui in jus vocat. tenent Bonifac. de vitall. titul. de rapt. Marsil. in dict. l. unica. cod. de rapt. virg. n. 4. Gill. Cremens. lib. 1. diversor. conf. 40. colun. 2. & 3. Farin. lib. 1. consil. 33. sub n. 39. vers. & præterea Gonz. ad text. in d. cap. final. n. 4. Ursay. sup. n. 37.*
- 30 Non sufficere vim fictam, & interpretativam, sed omninò veram, saltem parentum, vel alterius, sub cujus custodia fœmina detinetur; cum *Matth. singul. 99. Cremens. d. conf. 40. n. 7. & 8. tenet Farinac. d. conf. 33. n. 42.*
- 31 Sed obstat *text. in dict. l. unica cod. de rapt. virg. §. penas. ad verb. ibi: Ut huic pœnæ omnes subjaceant, sive volentibus, sive nolentibus vir-*
- ginibus, sive aliis mulieribus tale facinus fuerit perpetratum; dicendum tamen est, raptum non solum perpetrari, quando per vim apertam reluctantem fœminam eripitur, sed etiam quando mulier sui juris, dolosis persuasionibus, malis artibus, fallacibus munerumque promissionibus, vel quibuscumque fraudibus circumventa consentiens abducitur. tenent Menoch. de arb. lib. 2. cas. 291. n. 15. Farinac. d. q. 145. n. 110. Pirb. ad tit. de raptorib. num. 5. Bald. in d. l. raptor. cod. de Episcop. & Cleric. Decian. lib. 8. cap. 13. n. 13. Gom. in l. 80. Tauri. n. 5. Gutierr. canonicar. cap. 37. à n. 21. Azeved. in l. 2. titul. 13. lib. 8. n. 38. Vel. de delict. cap. 37. Harpet. ad §. 8. Instit. de public. Judic. n. 3. Colleg. Argent. d. thes. 27. Gonzal. in d. cap. final. n. 4. vers. inde. Leuren. ad d. tit. de raptorib. tom. 5. q. 311. n. 7. Ursay. d. lib. 2. tit. 7. n. 38.*
- Unde per mulieres nolentes, ³² intelligitur *text. in d. l. unica. §. penas, de mulieribus coactis, & raptis, per vim, cui resisti non possit; per mulieres verò volentes, de iis, quæ dictis malis artibus seductæ sunt, quibus intervenientibus, nolentes potius, quam volentes dicuntur; uti explicant Decian. d. lib. 8. cap. 7. à n. 19. Sanch. de matrim. d. lib. 7. disp. 12. à num. 6. Farinac. d. q. 145. à n. 105. Pammol. d. decis. 62. n. 23. Ursay. ubi sup. n. 102. & seqq.*
- Dictis enim modis, & artibus ³³ per-

persuadere, atque sollicitare plus est, quam violentè cogere. *l. 1. 3. ff. serv. corrupt.* & omnes supra citati
 34 concludunt, ipsique tenent has preces importunas, & suasiones à Fisco, vel ab accusatore probandas non esse, præsumuntur namque à lege, nisi in contrarium conjecturæ mulieris consensum, ac voluntatem denotantes adsint; de quibus agit. *Nevizzan. in Silv. nupt. lib. 4. verb. est nubendum. n. 4. Menoch. dict. cas. 291. Farinac. d. q. 145. à n. 145. Bajard. ad Clar. in §. Raptus. à n. 15. Decian. lib. 8. d. cap. 7. n. 22. Panimol. d. decis. 62. n. 24.*

35 Sponsus sponsam suam rapiens raptui obnoxius remanet. probat *d. l. unic. cod. de rapt. virg. §. 1. ibi. Quibus connumeramus etiam eum, qui saltem sponsam suam per vim rapere ausus fuerit. tenet ibi Perez n. 8. Colleg. Argentoratens. d. lib. 48. dict. thes. 27.* est qui de mente omnium.

36 Hanc tamen juris civilis dispositionem à Canonico correctam esse, quando sponsa volens eripitur de domo paterna, etiam parentibus nescientibus, vel invitis: tenent. *Pirb. in jus canon. sub tit. de raptorib. n. 11. Abb. in cap. cum causam. 6. eod. tit. ibid. August. Barbos. num. 4. Sanch. lib. 7. disp. 12. n. 15. cum multis Farin. d. q. 145. n. 88. Cabal. resol. crimin. cas. 196. num. 8. Bajard. ad Clar. §. Raptus. n. 6. Less. de just. & jur. cap. 3. n. 7. Henriq. lib. 12. cap.*

14. n. 4. Leuren in jus Canon. tom. 4. sub tit. de sponsalib. q. 119. num. 7. Gonzal. ad text. in cap. 7. de raptorib. n. 6. in fin. Rot. recensior. p. 14. decis. 498. n. 10.

Ego autem hujus correctio-37 nis circuitu opus non esse arbitror, quando sponsa ita volens raptui cōsensit, in hac namque specie raptum committi nego, etiam attenda *d. l. unic.* quam in verbis relatis intelligo, loqui de rapiente sponsam invitam, & reluctantem per vim factam in ipsammet sponsam commissam, & ita ex verbo *per vim* colligo, quia vis non dicitur, quæ verbis fit, sed facto, qui enim aliter, quam facto cogitur, vim non patitur. *l. penult. §. final ff. si ususfructus petatur. Lexic. Calvin. verb. vis. pag. mibi 950. colun. 1.* Neque obstant dicta supra de stupro persuasionibus commisso, quæ in hac hypothefi ex ipsamet *l. unic.* cessant, alioquin superfluum foret verbum *per vim* quo tanquã speciali requisito lex ipsa utitur.

Nostra sententia comproba-38 tur, ex eo, quia, quando ipsa sponsa invita, & reclamans è domo paterna educitur, tenent *DD.* utroque jure attento, raptum perpetrari. *Anan. in d. cap. 6. de raptorib. num. 2. vers. causæ. Bonifac. de Vitalb. in rub. de rapt. n. 2. vers. adde quod si. Decian. lib. 8. cap. 13. sub. n. 47. Bajard. ad Clar. d. §. Raptus. n. 6. Sanch. de matrimon. d. lib. 7. disp. 12. num. 15. vers. aliqui. & disp. 13. n. 15. cum*

Barbat. Joan. à Plat. Nicas. Boss. & Gabriel Farin. d. q. 145. n. 91. (ubi n. 92. etiam in hoc casu, pœnam ordinariam non esse imponendam ait) Castrop. disp. 4. p. 2. §. 2. num. 8. Azor. p. 3. lib. 3. cap. 14. q. 3. & cum aliis Leuren. in jus canon. tom. 4. sub tit. de sponsalib. q. 119. n. 7. vers. contrarium.

39 Idem dicendum, quando, matrimonio rato interveniente, uxor volens uti jure suo, quod habet ad deliberandum de ingressu in religionem bimestri spatio, invita rapitur. Azor. q. 4. Pirb. in tit. de raptorib. n. 8. Cov. in 4 p. decretal. p. 2. cap. 7. §. 4. n. 11.

40 An raptus commissus dicatur, quando inter raptorem, & raptam volentem, antea de matrimonio contrahendo absque sponsalibus actum fuit? asserit Castrop. sup. citans Sanch. d. lib. 7. disp. 12. n. 15. Facin. d. q. 145. n. 22. (quem hîc intelligo loqui, quando mulier rapta tractatus de matrimonio contrahendo particeps non fuit; ne idem sibi contrarius videatur. in d. q. n. 134. & seqq.)

41 Negant tamen Laym. lib. 5. tract. 10. p. 4. cap. 13. Abb. in d. cap. cum causam. de raptor. in princip. n. 1. & 4. Bajard. ad Clar. d. §. Raptus lit. C. Peguer. decis. criminal. 42. Sanch. d. disp. 12. n. 15. cum aliis Farinac. d. q. 145. à n. 134. Sess. Aragon. decis. 96. n. 29. August. Barb. in d. cap. cum causam. n. 2. in princip. Sabell.

§. Matrimonium n. 9. & §. Raptus n. 8. Gonzal. in cap. 7. de raptorib. sub n. 4. quam sententiam de jure canonico securiorem judicarem ex text. in d. cap. cum causam ad verba ibi: quod cum ibi raptus dicitur admitti, ubi nihil ante de nuptiis agitur de jure tamen civili, ita asserere non audeo, probabilius verò admitto, quia in hac facti contingetia matrimonio secuto cessat vis, & seductio fraudulenta, & deceptoriam, sine quibus raptus crimen dici nequit, ut ostensum manet supra §. ut raptus. Farinac. d. conf. 33. n. 40. & seqq.

Hujusmodi tamen sententiæ. 42 August. Barb. in d. cap. cum causam. num. 3. aliis citat. temperamentum hoc adhibet, nisi scemina, parentibus invitis, abducatur, quia cum iis injuria fiat, vis, ac per consequens raptus adest; quod mihi non displicet non ut pœnæ ordinariæ raptus sed ut pœnis arbitrariis juxta domus, & familiæ qualitatem locus sit; uti cum multis Farin. d. q. 145. n. 122. Sanch. d. lib. 7. disp. 12. n. 12. vers. quanvis. Sabel. d. §. Matrimonium n. 9. & §. Raptus. n. 7. & 8.

Quid ergo dicendum erit, 43 quando nec sponsalia, nec de matrimonio contrahendo tractatus raptum præcessit, rapto tamen perpetrato, inter raptorem, & raptam nuptiæ secutæ sunt? quæ est quæstio nostra, dubio magno non caret, quia per d. l. unic. §. nec. cod. de rapt. virg. cum

tum raptæ cum raptore matrimonio contrahere, tum illius parentibus in id consentire prohibetur, cui prohibitioni parentum respectu deportationis pœna adhibita fuit per *Auth. collat. 9. tit. 13. de raptis mulieribus*. Quæ constitutiones in *Synodo Ticinens. canon. 10. & in Concil. Meldens. canon. 76. Patribus placuere Grizal. ad text. in d. cap. final. de raptorib. n. 2. & 6. in fine. Farin. d. q. 145. n. 26.*

44 Unde in hac facti specie quid dicendum jure canonico attento, tum in terris Ecclesiæ, tum in terris Imperii? Videndi sunt supra citati *DD. & citati à Farin. d. q. 145. à n. 97. ubi latè. Gom. in l. 80. Taur. num. 43. Cabal. d. casu 196. Clar. in pract. §. Raptus. n. 7. Sanch. de matrimon. d. disp. 11. n. 16. cum aliis Sabell. §. Matrimon. n. 9. & §. Raptus. n. 7. & 8.*

45 Quid igitur de jure nostro? dico, quòd de hoc crimine promiscuè agitur in *Ord. d. lib. 5. tit. 18. in princip. & §. 1. promiscuè dixi, quia ibi de stupro violento, & ejus pœna sermo expressè fit; constat ex verbis Rubricæ ibi: Do que dorme por força- & simul etiam de raptu, quia nulla alia est apud nos lex de eo agens. Neque dicas §. 3. d. Ord. de raptu intelligendum esse specialitèr; respondeo namque in d. §. 3. facti speciem proponi, quando, scilicet, fœmina voluntariè è domo parentum, vel personarum, sub qui-*

bus custodita est, eripitur; ad quod tendunt verba *Rubric. Ou a leva por sua vontade. constat ex d. §. 3. ibi: Sem fazer outra verdadeira força a ella- & ibi: Levou a dita mulher por sua vontade.*

Secundò dico, quòd, nostro 46 jure attento, faciendâ est differentia inter casum, quo raptus committitur per vim commissam facto in personam raptam, hoc est, quando fœmina nolens, & reluctans eripitur, & stupratur, eo modo de quo *supra §. ut raptus, & inter casum, quo committitur modo explicato supra §. sed obstat. & §. Dictis. de hoc casu agit §. 3. d. Ord. d. lib. 5. tit. 18. de illo verò in princip. & §. 1. promiscuè cum stupro, animadvertente Legislatore huic raptum affinem esse, ut supra §. Inficiari diximus.*

Tertiò dico, matrimonium se- 47 cutum inter raptorem, & raptam, delicto perpetrato per vim veram commissam in raptam ipsam, pœnas ordinarias adversus raptorem non tollere, ut expressè disponit *Legislator noster in d. tit. 18. §. 1. Si verò raptus committatur ipsa rapta consentiente, licet malis artibus circumventa, ut §. sed obstat. & d. §. Dictis juxta seriem. §. 3. d. Ord. tunc raptor per matrimonium à pœnis liberatur.*

Affertio nostra probatur *ex d. 48 Ord. §. 1. ubi dum pœna mortis, matrimonio subsequuto non obstante, imponitur; ait, tantummodò hoc habere locum, quando fœminæ verè*

rè coactæ fuerint, absque ullo consensu præcedenti: ut verba ibi: *E toda esta Ley entendemos em aquellas, que verdaderamente forem forçadas, sem darem ao feito algum consentimento voluntario*: Sed sic est, quod malis artibus, falaciis, & similibus circumventæ aliquid consensus spontanei præstant, ut ipse *Legislator in §. 3.* ait, & supra ostendimus: ergo lex nostra mediam viã eligens in primo casu juri communi concors fuit; in secundo vero juri canonico accessit; ideo *Consultus in §. 3.* de matrimonio subsecuto nihil amplius locutus fuit.

49 Non tamen raptor omninò impunè remanere debet sed juxta rapti circumstantias, domus, parentum, & familiæ; pœnam, non ordinariam, sed arbitrariam pati tenetur; prout diximus supra §. *Hujusmodi*, & argum. *Ord. d. lib. 5. tit. 22.* hancque pœnam arbitrariam imponi censeo in casibus, de quibus *sup. n. 31. 38. 39. & 40.* in iis quippè eventibus si matrimonium sequatur, vis vera abest, & aliquid consensus ex parte fœminæ præcessit, quibus deficientibus, dispositioni. *d. Ord. tit. 18. §. 1.* locus non erit; ac per consequens pœna ordinaria, per matrimonium in arbitrariam transit.

COGITATIO LXI.

Si sponsus aufugiat, vel alioquin sponsalia non adimpleat, cautio in Judicio Ecclesiastico à Judice decreta, cui applicanda sit?

SUMMARIUM.

- 1 *Quæstio proponitur.*
- 2 *Resolvitur.*
- 3 *Cautiones interesse, vel satisfactionis locum sibi vendicant.*
- 5 *Sponsæ, quam ducere in uxorem sponsus nequit, succuri debet. & n. 6.*
- 5 *Quibus pœnis sponsus sponsam in uxorem ducere compellendus sit? & n. 6.*
- 7 *In securitatem matrimonii contrahendi, an arrhæ intervenire possint? & nn. seqq.*
- 8 *An pœna? & n. seqq.*
- 11 *Quando copula intervenire debeat, ut communicatio honorum inter conjuges sequatur? & n. 12.*
- 13 *Matrimonia libera esse debent.*
- 15 *Sponsus, aut sponsa injustò ab sponsalibus resiliens ad interesse tenetur.*
- 16 *Quale interesse in hoc casu debitum sit?*
- 17 *Resolutio nostra quomodò intelligenda?*
- 18 *Inhibitio ne sponsi statum mutant, dum lis pendet, quid operetur?*

Liberato à carceribus sponso sub cautione, seu satisfactione, de qua dixi *cogitat. 59.* evenire poterit, quod ante, vel post latam sententiam, ipse aut aufugiat, aut data opera, puta ordines succipiens, vel matrimonium cum alia contrahens, seu fartuitò, vè moriens, vel alio

alio modo ducendæ sponsæ incapax fiat; quibus in casibus dubium non leve intrat, cui cautio præstita applicanda sit? Quam quidem dubitationem haud meo non parcens labori, nec ab aliquo scriptore tractatam nec in foro practicatam vidi, audio tamen, eam ad Judicii expensas applicari, vulgò, *para as dispezas do Juizo*, aliquam que ejus partem sponsæ tanquam misericorditer eleemosinam elargiri. Sed si hoc ita est, mihi satis durum, & à veritate devium videtur, unde grata res erit super hac materia votum meum proferre, ad quod summens spatium, diùque de hac re cogitans delibera-
 2 vi, cautionem à Judice decretam sponsæ ad judicandam esse, & in ejus possessionem ipsammet sponsam mittendam, vel ei ex ipsa satisfactione interesse solvendum.

3 Resolutio nostra probatur primò, quia certum est, quòd hujusmodi cautiones, seu fidejussiones loco satisfactionis succedant. *l. 1. §. in fidejussorem. ff. qui satisfacere cogantur. l. si quis à liberis. §. si quis ex his. ff. deliber. agnoscent. Ord. lib. 3. tit. 31. & lib. 5. tit. 23. in fine princip. Phæb. 2. p. arest. 130.* & ita in præsentiarum cautio decreta loco interesse sponsæ succedere debet.

4 Neque dicas, in hoc casu æstimationem dari non posse, ut supra diximus *cogitat. 59.* respondeo namque æstimationem non dari, ut sponsus eam solvendo liberetur,

non verò, ut aliter sponsæ non succurratur, si alio modo, puta, sponso eam ducente, succurri non possit, ut *d. cogitat. 59. n. 44.*

5 Probatur secundò conclusio nostra ex eo, quia sponsus censuris Ecclesiasticis, carceribus, & aliis pænis, ut sponsam in uxorem ducat, compellendus est; de quibus *Sanch. lib. 1. de matrimon. disp. 29. Guttier. de matrimon. cap. 15. n. 2. cum aliis Leuren. ad jus canonic. tom. 4. sub tit. de sponsalib. q. 53. à n. 1. Gonzal. ad text. in cap. præterea. 2. de sponsalib. n. 8.* ubi ad contraria respondet *Pomp. Ursas. 2. p. decis. 47. 48. 49. & 50. per tot. cum multis Boss. de matrim. cap. 11. §. 5. à n. 39.* quos, & ab ipsis allegatos de justis causis resiliendi videbis.

6 Si autem Judex videat, se nihil censuris, aliis qua pænis profuturum, alia via, sponsus compellendus erit, ut parti læsæ satisfaciatur. ita *Leuren. supra sub num. 2.* sed in nostro casu sponso fugiente, vel aliter contrahendi matrimonium incapace redacto, nihil profuturum est censuris, ut matrimonium de facto contrahatur: ergo alio modo sponsa succurrenda venit, nempe, soluto sibi interesse.

7 Tertiò probatur, in securitatem matrimonii contrahendi, tempore, quo sponsalia contrahuntur, arrhæ intervenire possunt. *l. in arrhis, & ibi August. Barb. n. 5. l. fin. cod. de sponsalib. Leuren. supra de*

solvenda venit.

Spon-

Sponsalib. quæst. 32. num. 2.

8 Pæna enim adjici potest ab injustè resiliente solvenda. *Leuren. supra q. 23. num. 5.* Absque eo quòd obftet *text. in cap. Gemma mulier. de Sponsalib.* procedit namque in sponsalibus invalidis, à quibus contrahentes resilire possunt; prout *idem Leuren.* respondit, & satis *ex d. text.* colligitur, cum de sponsalibus ab impubere contractis loquatur.

9 Sed in nostris terminis cautiones hujusmodi tanquam arrhæ habendæ sunt, in securitatem namque matrimonii contrahendi, & sponsalia implendi assumuntur: ergo sponsalæ cautio tradenda est eo in casu, quo alio modo ei non potest esse consultum, cum arrhæ in securitatem datæ, sponsus innocens lucretur. *d. l. fin. cod. de sponsalib.* & ibi *Barbos. n. II. & in l. arrbis. eod. tit. n. I. Leuren. sup. de sponsalib. q. 35. Guttier. de matrim. lap. 18. à n. I. Sanch. de matrim. lib. I. disp. 35. n. 9. vers. tandem. Perez. de matrim. disp. 7. sect. 2. n. 3. Boss. de matrim. cap. 2. n. 434. Domin. Ursay. tom. 4. discept. 10. p. 2. n. 23. & 23. Gonz. ad text. in d. cap. Gemm. de sponsalib. à n. 3.*

10 Neque obstat, quòd dum cogitat. 59. n. ... diximus, nempe, cautionem arbitrandam esse, etiam attempto interesse, seu lucro cessante, opponatur, hujusmodi pactum in sponsalibus intervenire non posse. *Sanch. de matrim. lib. I. disp. 30. n. 15. Leuren. de sponsalib. q. 22. res-*

pondetur quippè, quòd ratio præstita à *Leuren.* nempe, quia tunc pactum pænæ prohibitum à jure valeret, cessat eo in casu, quo sponsalia validè contrahuntur, ut supra diximus; & altera ratio, nempe, quia mulier ante matrimonium non habet actionem ad bona, ab eodem *Leuren.* præstita, etiam cessat? Res-pondetur namque, quòd licet matrimonium, & copula intervenire debeat, ut communicatio bonorum inter conjuges sequatur. *Ord. lib. 4. tit. 46. §. I.* attamen quando matrimonium culpa conjugis non consumatur in odium contumacis pro consumato habetur. *Barbos. ad Ord. lib. 4. tit. 46. §. I. n. 7. Petr. Barbos. in rub. ff. solut. p. 2. n. III. & in l. 2. in princip. p. 2. num. 153. Valasc. conf. 137. num. 8. Guerreir. de divis. lib. 6. cap. I. n. 102.*

Quapropter etiam in pænam resiliens in terminis nostræ cogitationis, matrimonium pro contracto, & consumato haberi debet, quoad effectus periculum animæ non tangentes, ex his, quæ *Carleval de Jud. tit. 3. disp. 3. n. 31.*

Resolutis hac, & cogit. 59. obstat doctrina *Dominic. Ursay. tom. 4. discept. p. 2. discept. 10.* ubi sententiam absolutoriam refert in casu, quo sponsam, lite pendente, alteri nubentem sponsus pro injuriâ æstimanda convenit, eamque sententiam sustinendam esse autumat, ex eo, quia matrimonia adeò libera, & non

non coacta esse debeant; ut pæna sponsalium contractui adjecta irrita sit; nec eam promittens, & sponsalia adimplere renuens, solvere teneatur: *l. Titia. ff. verbor. obligat. l. 2. cod. de in utilib. stipulat. l. fin. cod. de despons. l. 2. cod. de repud. l. 2. §. ult. de divort. cap. Gemma de sponsalib. ubi repetentes, tenent Bartol. conf. 45. Cujac. ad tit. cod. de spons. Idem Cujac. Donel. & Matiens. in d. l. Titia. Donel. in l. 9. cod. de nupt. Covarruv. de sponsalib. p. 2. cap. 3. §. 7. n. 5. Guttier. de matrim. cap. 17. à n. 1. Molin. de ritu nupt. lib. 2. different. 16. n. 25. Cancer. var. lib. 3. cap. 11. n. 152. & seqq. Sanch. de matrim. lib. 1. disp. 30. à n. 1. Aloys. Ricc. in prax. variar. resolut. 107. Molin. de just. disp. 151. vers. dubium, in fine. Rebel. de oblig. just. p. 2. lib. 4. q. 7. Bonacin. de matrim. q. 1. punct. ultim. à num. 1. Basil. Pont. de matrim. lib. 12. cap. 19. Hurtad. de matrim. disp. 1. different. 18. Villalob. in summ. p. 1. tract. 12. diff. 10. Medran. de consens. conubial. cap. 15. per tot. Fontanel. de pact. nupt. tom. 2. clausul. 12. Gibalin. de cons. 2. p. lib. 4. cap. 5. artic. 3. cum aliis Boss. de matrim. cap. 11. §. 25. à n. 414. ubi latè Ciardin. controvers. 104. n. 30. Gonzal. ad text. in d. cap. Gemma de sponsalib. idem Ursay. d. discept. 10. à n. 6. August. Leyser. medit. ad pandect. tom. 5. ad tit. de action. ex sponsu, n. seu medit. 6.*

14 Sed hæc resolutio, etiamsi in se verissima sit, à nobis resoluta non

offendit, siquidem licet pæna contractui sponsalium adjecta improbetur, non improbatur arrharum constitutio, & earum amissio, vel acquisitio, ex *d. l. arrbis, & l. fin. cod. de sponsalib. Idem Molin. de rit. nuptial. lib. 3. q. 2. à n. 61. Guttier. de matrim. cap. 18. Sanch. lib. 1. disp. 35. cum aliis Boss. d. cap. 11. n. 30. Per. de matrim. disp. 7. sect. 2. num. 3. cum multis Gonzal. in d. cap. Gemma. n. 6. ubi n. 7. rationem differentiae assignat, agnoscit, & sequitur Idem Dominic. Ursay. d. discept. 10. n. 24. & seqq. ubi hanc rationem præstat, quia cum illæ traditæ supponuntur ante contractum matrimonium, facilius, & suavius amittuntur, quam solvatur pæna non tradita; quæ quidem resolutio, & ratio circa cautionem in Judicio depositam militat, unde tanquam arrhæ amitti in favorem sponsæ debent, si sponsus injustè sponsalia implere recusat.*

Deinde probatur nostra resolutio ex eo, quia sponsus, seu sponsa injustè resiliens, & sponsalia implere, ad interessè, & damna teneatur. Accurs. ad l. 2. ff. de sponsalib. & in d. l. Titia. verbo matrimonia. Rebel. de oblig. Justit. p. 2. lib. 4. q. 2. num. 3. Fontanel. d. clausul. 12. num. 2. Gonzal. in d. cap. Gemma, n. 5. agnoscit. Idem Ursay. à n. 16. d. discept. 10. Leyser. sup. n. seu medit. 1. & 4. quod quidem interessè ex prædicta cautione in Judicio deposita solvenda venit. Zz Du-

16 Dubium tamen est an interesse hoc non solum damna emergentia, & expensas comprehendat, sed etiam lucrum cessans ex matrimonio non secuto? Quod lucrum cessans non respiciat, tenet *Sanch. lib. 1. disp. 30. n. 14. Guttierr. cap. 17. n. 14. Hurtad. disp. 1. n. 79. Ross. de matrim. d. c. II. n. 51.* Quod utrumque comprehendat, sentire videtur *Accursius in d. l. 2. ff. de spons. ibi: Cur enim ex stipulatione sponsalium non agatur ad interesse, si femina dives est, cum sit rei honeste stipulatio &c. Fontanell. supra ex verbis ibi: Eo quod sponsa locupletissima erat & ibi: Item posse considerari interesse damni emergentis. Olea cess. jur. tit. 5. q. 5. sub n. 12. ibi: Sub interesse, & damnis. Gonzal. in d. cap. Gemma n. 5. ibi: Agi potest ad id, quod interest, vel quia in aliquod damnum incidit, vel lucrum amisit &c.* & hæc opinio cum sit *Accursii*, ex *l. nostr. Regia lib. 3. tit. 64. §. 1.* mihi magis arridet, cum improbatam communiter ab aliis non video.

17 Ex quibus firmatur resolutio nostra, quæ semper intelligenda, dummodò justa causa resiliendi non adsit. *Idem Ursay. d. discept. 10. n. 14. 15. & à n. 21.* & clarè de sponsalibus constare debet, *Idem Ursay. d. n. 14.* igitur utile, & necessarium fore arbitror, quòd defraudata sponsa coram Judice Ecclesiastico instet pro reportanda sententia sponsalia, & eorum validatem, ac

impedimentum affectatum declarante, jusque illæsum ad interesse petendum in Judicio competenti ex ipsa cautione solvendum relinquente.

Hic scire convenit, quòd præceptum, seu inhibitiò à Judice sponsis factum, ut pendente lite de statu suo non mutant, matrimonium contractum in spretum illius inhibitionis nullum non reddit, sed tantum operatur, ut contrahentibus non obstante dicto interdicto, injungatur pœnitentia ob contemptum Judicis Ecclesiastici inhibentis. *text. in cap. literæ; & cap. ex literis de matrim. contra interd. Eccles. tradunt Ancharant. in d. cap. ex literis, à n. 3. ibidem Barbos. n. 1. Marian. Soccin. in cap. licet, n. 7. de sponsa duorum. Fagnan. in d. cap. literæ, à n. 5. Sanch. de matrim. lib. 7. disp. 2. n. 2. & disp. 6. n. 5. & 6. Pomp. Ursay. 2. p. disp. 45. n. 23. & seqq. ubi judicatum refert, & à n. 39. ad contraria respondet, & n. 47. ampliat etiam in casu inhibitionis à Nuntio Sedis Apostolicæ factæ.*

COGITATIO LXII.

An recepta per sponsum cautione in foro Ecclesiastico decreta, sponsus ab obligatione præcisa eam in matrimonium ducendi liberatus existat?

SUMMARIUM.

- 1 Formatur hypothesis, & questio proponitur.
- 2 Arrhis

2 *Arrhis in contractu emptionis intervenientibus penitentiae locus est; & n. 7. ubi intelligitur,*

3 *Sponsus prima sponsalia violans cum alia contrahendo matrimonium, à prioribus solutus omnino non remanet.*

4 *Qui, matrimonio constante, cum alia de facto secundum contrahit, illo dissoluto, cum secunda vivere cogitur.*

5 *Executio ad factum implendum captis pignoribus fit, sed quaedam compulsio est. & n. 7.*

6 *Ad contraria responsio datur. & n. 7.*

I **E**X resolutis precedent. cogitat.

dubium magnum excitari poterit, scilicet, si sponsa cautionem à Judice decretam recipiat, uti dict.

cogit. diximus; sponsus ab obligatione sponsam in matrimonium ducendi liberetur, itaut ad id præcisè implendum compelli nequeat,

etiamsi casus extiterit, in quo matrimonium contrahi possit, puta,

quia sponsus apparuit, vel capacitas contrahendi supervenit, quo in dubio dicendum videtur, quòd sponsus liberatus remanet, cautione ab sponsa recepta, ut probatur ex his,

quæ cogit. sequenti dicemus.

2 Deinde pro hac parte facit text. in l. contractus. 16. cod. de fid. instrument. Ord. lib. 4. tit. 2. §. I. ubi

arrhis datis, contrahentibus licet à contractu emptionis discedere: ergo ita similiter in nostro casu.

3 Sed, iis non obstantibus, contrarium mihi veriùs videtur, primò,

quia sponsus, qui fidem sponsalium violans cum alia matrimonium contrahit, non omnino à prioribus sponsalibus liber remanet; tenetur namque, soluto matrimonio, sponsalia implere. *Leuren in jus canonic. de sponsalib. q. 107. licet Sanch. lib. 1. de matrim. disp. 48. n. 3. contrarium sequatur; sed pro Leuren. & pro nostra resolutione facit secundò text. in cap. 1. de eo, qui ducit uxorem, quam polluit per adulter. ubi ligatus matrimonio aliam in uxorem ducens, priori matrimonio verè dissoluto, idest, mortua prima uxore, habitare cum secunda cogitur, si hæc uxor inscia impedimenti erat: ergo licet sponsus ob impedimentum ducendi cautionem amittat, si impedimentum illud tollatur, semper sponsalia præcisè implere tenetur.*

Tertiò probatur, quia executio ad factum implendum captis pignoribus fit, *Carleval de Judic. tit. 3. n. 28. ideò in nostro casu applicatio cautionis sponsæ non fit pro omnimoda satisfactione, sed tanquàm compulsio est quaedam, ut factum adimpleatur; ac per consequens sponsus omnino liberatus non est.*

Ad contraria autem cogit. sequent. dicenda respondetur, procedere secundum voluntatem sponsæ, quia ipsamet ita voluit secundum actionis naturam, quam proposuit, quod secus est in nostris

Zz ii terminis,

terminis, quibus necessitas urget, & incertitudo remotionis impedi-
menti postulat.

7 Ad argumentum ab arrhis sumptum respondetur, quòd quando arrhæ tanquàm solutionis principium, vel post contractus perfectionem interveniunt, contrahentibus à contractu discedere non licet. cum aliis *August. Barbos. ad text. in d. l. contractus cod. de fid. instrument. n. 17. & 18. Ord. lib. 4. tit. 2. §. 3.* Unde cum in nostro casu cautio à Judice Ecclesiastico decreta multò post sponsalia perfecta interveniat, pænitentia locus non erit, neque etiam ex eo, quia in nostris terminis prædicta cautio tanquàm compulsionis modus est, quatenus sponsæ adjudicatur, vel ex ea interesse solvitur. Deinde ideò licet à contractu recedere, datis arrhis, quia contrahentes, vi contractus diffisi fuere, ut *d. Ord. lib. 4. tit. 2. §. 1. vers. e. Esta pena-* quæ quidem ratio in nostro casu cessat, sponsa namque justè in sponso non confidit.

COGITATIO LXIII.

An sponsa stuprata dotem à Judice seculari decretam recipiens sponsalia renuntiare videatur? Et impugnatur erronea praxis, cujus vi in foro seculari pro stupro, & simul in Ecclesiastico pro sponsalibus mulier admittitur.

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis quaestio, & ejus resolutio adest.
- 2 Uno ex pluribus remediis competentibus solum uti debet.
- 3 Quando ex pluribus actionibus una tantum uti possit? & nn. seqq.
- 5 Stuprum absit, si sub fide sponsalium committatur.
- 6 Ex quo mulier agens semper ex eadem causa agit, vel dotem, vel sponsalium implementum petat.
- 7 Quid quando actiones inter se contrariae sunt?
- 8 An mulier simul de stupro, ac sponsalibus agere possit? & seqq.
- 9 Quid quando actiones modo electionis competunt?
- 11 Accusator accusatum civiliter convenire nequit, vel è contra criminali Judicio pendente.

Mulier quendam de stupro accusabat in foro seculari, & simul in foro Ecclesiastico ad sponsalia impenda agebat, criminali causa finita, depositoque dote à sententia decreto, interrogatus sum, an si mulier dotem reciperet, sponsalia renuntiaret? Quod affirmans respondi; licet in contrariam alii abire sententiam, semper in responsione mea nixus, motus autoritate *Sabell. tom. 3. verb. sponsalia n. 8. & verb. stuprum sub n. 7.* (qui refert ita fuisse judicatum in *Rota p. 4. recent. dec. 242. à n. 10.*) aiens ibi: *Si tamen stuprata ex alternativa condemnatione dotem elegerit, & receperit, censetur renuntiasse sponsalia, nec amplius potest ad illorum observantiam agere.*

Quæ

- 2 Quæ quidem resolutio probatur ex text. in l. quod in hærede. 9. §. eligere. ff. tributor. action. l. cum filius 76. §. variis. ff. delegat. 2. l. si quis ser-vo 56. ff. manumiss. testament. l. nemo ex his. §. quoties. ff. regul. jur. l. 27. §. II. ff. ad leg. Aquil. l. 38. §. I. l. 50. ff. pro socio. l. 14. §. 13. ff. quod met. caus. l. 25. §. 5. l. 43 ff. locat. l. 34. ff. de oblig. & act. l. fin. cod. de codicill. l. I. cod. de furt. l. unic. cod. si servus exter. cap. 25. de elect. in 6. quatenus disponunt quòd pluribus remediis competentibus uno solo uti potest.
- 3 Ex dictis namque juribus conclusio fit; scilicet, quando plures actiones concurrunt ex eadem causa, tam rei persecutoria, quam pænales exerceri simul nequeunt, neque etiam separatim. Petr. Faber ad text. in d. l. nemo ex his. pagin. mibi.
- 4 129. ubi pagin. 130. ampliat etiam si ex diversa causa detur, si verò idem contineant, etiam una per alteram tollitur. Guerreir. de rat. lib.
- 5 3. cap. 9. n. 42. Quæ conclusio nostrum casum percutit, quia si stuprata sponsalibus confisa, stuprum pati consensit, stuprum non est, præsumitur namque ex conjugali affectione factum fuisse: ait cum Azor. p. 3. Instit. moral. l. 3. cap. II. q. 2. l. lex illa. §. cum ergo. 36. q. I. D. Thom. 2. 2. q. 154. d. 6. §. item lex. Instit. de publ. Jud. Leuren. tom. 5. in jus canonicum sub tit. de adulter. q. 291. sub
- 6 n. I. Unde hujusmodi stuprata, vel

ad dotem agat, vel ad sponsalium implementum, semper ex eadem causa agit, nempe ex contractu sponsalicio, qui stupro causam præstitit, & ad idem agere dici potest, quia dotem petendo, etiam matrimonium cum ea contrahi alternativè petit.

Secunda conclusio deducitur ex dictis juribus, nempe, quòd actionibus inter se contrariis agi non possit, unde una electa, alia consumitur. tenet Rox. de incompatibilit. p. 6. cap. 2. n. 8. & cap. 3. an. I. Cancer. var. p. 3. cap. I. n. 68. Salg. de retent. p. I. c. 2. sect. 4. n. 171. Solorz. de jur. Indiar. lib. 3. tom. I. c. I. n. 66. Hontalb. de jur. supervenient. tom. I. q. 21. n. 73. alios dat Aquil. ad Rox. supra, quod procedit si vè actiones origine, & effectu incompatibiles sint, & contraria existant, aut effectu tantum, seu exercicio; ut idem Rox. d. cap. 2. n. 7. & n. 15.

Sed in terminis nostræ questionis datur incompatibilitas, quæ facile demonstratur ex eo, quia si sponsa de sponsalibus agat, sponsum præcisè compellit, ut matrimonium cum ea contrahat, si verò de stupro agat, sponsum solum compellit alternativè ad contrahendum, vel ad dotandum, ut ostendimus cogit. 59. n. ... atqui uterque modus compellendi inter se contrarius est: ergo de utroque mulier simul, nec separatim agere potest.

Tertia conclusio ex juribus

9
civitas

7 citatis n. 2. deducitur, nempe, quando plures actiones electivæ (ut ita loquar) concurrunt, una electa altera tollitur ut tenet *Solorsan. sup. conducit Rox. d. cap. 2. n. 7. 8. 9. & n. 19. Friederic. Andreas de concurs. act. cap. 1. n. 26. & cap. 2. à n. 1.* atqui mulier de stupro agens alternatim ad matrimonium contrahendum, vel ad dotem recipiendam agit, quæ quidem electio stupratori competit, ut *d. cogit. 59. n. ... dixi* : ergo electa hac actione, jam uti non poterit ea, quæ ratione sponsalium præcisè ad matrimonium contrahendum eidem competeat. *juxta text. in d. l. 1. cod. de furt. ibi : Neque enim equitas patitur, ut ad criminis causam persequaris, & bonæ fidei contractum implere postules* : unde firmum manet, quòd mulier de stupro agens, & multò fortius dotem recipiens, sponsalia renuntiare censetur.

10 Ex quo inferitur, erroneum esse, stupratam admittere in seculari Judicio pro stupro, & in foro Ecclesiastico ad sponsalia, quia intentata una ex his actionibus ad alteram admitti non debet, ut ex dictis
11 probatur ; & ex eo, quia accusator, criminali Judicio pendente, accusatum civiliter convenire non potest, nec è contra accusatus accusatorem, tenent *Bartol. in l. edita n. 16. vers. hoc fallit, cod. de edend. Angel. in l. qui prior. num. 2. col. 2. post med. vers. ideò autem dixi. ff. de Judic. text. in l. 2. §. sed si agant. ff. eod.*

l. adulterii accusatione proposita cod. de adulter. Plot. cons. crimin. diversit. 73. n. 5. tom. 2. in magnis. text. in l. fin. cod. de ord. Jud. & in l. per minorem. ff. de Jud. Clar. in pract. crim. §. fin. q. 2. n. 3. vers. aut quæris. Farinac. q. 100. cap. 2. n. 71. & 73. facit Ord. lib. 3. tit. 33. §. 2. & lib. 5. tit. 117. §. 13.

Ex quibus uti veriùs arbitror, 12 quòd si stuprata priùs in Judicio seculari pro stupro agat, & postea ad forum Ecclesiasticum recurrat, repelienda sit, & è contra : licet contrarium teneat *Themud. tom. 2. decis. 213.* fundamenta namque ejus ex dictis diluuntur.

COGITATIO LXIV.

An miles privilegio fori gaudet, si vè actor, si vè Reus sit ?

SUMMARIUM.

- 1 *Regiminis in favorem militiae dati capita aliqua referuntur. 2. 3. & 4.*
- 5 *Factum proponitur.*
- 6 *Milites nullo fori privilegio gaudent dum actores sunt. & num. 7. & 12.*
- 8 *Sed tantum quando rei partes gerunt.*
- 9 *Quod adversus viduas, ac patre orbato extenditur.*
- 10 *Fori electio etiam in criminalibus viduis, ac patre carentibus minoribus competit.*
- 11 *Nunquam ad Judicem orphanorum in criminalibus fori electio competit.*

13. Non per viam regula, sed exceptio-
nis virtute milites, etiam quan-
do rei sunt, privilegio gaudent in
certis ac specialibus causis. & n.
seqq.

15. In Judicio familie resciscundæ
milites privilegio non gaudent.

16. Judicatum refertur. & n. 19.

17. Milites an coram aliis Judicibus
ad testes cogi possint?

I. Sunt quidè apud nos quædam
militaria Regimina militum pri-
vilegia propalantia, quæ refert. Peg.
ad Ord. lib. 2. tit. 47. ad rubricam
cap. 4. pagin. mibi 290. ubi transcri-
bit. Quoad fori privilegium ex Re-
gimine, vulgò, dado aos Auditores
geraes, e particulares cap. 29.
& cap. 30. sic se habent.

2. Cap. 29. E por quanto consi-
derando nós com toda a attençaõ,
quam justo, e conveniente seja ao
bem publico, que os privilegios dos
Soldados não só sejaõ guardados in-
violavelmente, mas ampliados, e
preferidos; mandamos, e ordena-
mos que daqui em diante usem os
Soldados do seu privilegio de foro,
naõ sendo dos casos exceptuados nes-
te Regimêto ainda contra as viúvas,
orfaõs, e pessoas miseraveis, porque de
outra sorte lhes seria quasi inutil o
privilegio, sendo ordinariamente as
viúvas, e orphaõs as mais das par-
tes nas accusaçoes das mortes.

3. Cap. 30. Nas causas civeis
naõ gozaõ os Soldados do privilegio
do foro, como por muitas vezes está
determinado, e sómente nas que tive-

rem nascimento de contratos, e ac-
çoens com elles celebrados depois de
alistados, ou sobre os bens moveis do
seu uso, vencimento de seus soldos,
alugueis de casas, alojamentos, e ou-
tras cousas semelhantes poderá o Au-
ditor geral tomar conbecimento por
si, despachando as com a maior bre-
vidade, e das sentenças finais que
por si dèr nestes casos, não haverá
appellaçaõ, nem agravo até a quan-
tia de dez mil reis nos bens moveis,
e oito nos de raiz, e passando das
quantias presenidas, admittirá ap-
pellaçaõ, e agravo para o Con-
celho de Guerra, onde o Juiz accessor
as determinará na forma de seu Re-
gimento.

In Regimine etiam dato, vul-
gò, ao Concelho de Guerra, adest §.
23. sic - E por quanto he minba ten-
çaõ fazer aos Soldados favor, e
mercê naquellas cousas de que não
resultar escandalò: hey por bem, e
mando que os Soldados pagos, e alis-
tados para servirem nas Fronteiras,
ou na Armada, e Presídios do Reino,
nos crimes que commetterem depois
de alistados, e terem assentado pra-
ça nos Armazens, com certidaõ dos
officiaes delles, gozaraõ do privile-
gio do foro para serem julgados em
primeira instancia por seus Audito-
res, dos quais haverá appellaçaõ pa-
ra o Auditor geral, e Concelho de
Guerra, e assim mesmo nos casos ci-
veis, que tiverem nascimento de con-
traçtos celebrados com elles depois de
estarem

estarem alistados ; o que não terá lugar nas acçoens civéis de partilhas, heranças, e outras similhantes, que lhes pertencerem, sem consentimento das partes, ou contracto, porque essas correrão diante dos Juizes, que de Direito deverão, se elles não fossem Soldados.

5 *sup* Quibus suppositis, cum in hac Curia in causa mota à quodam milite coram suo Auditore adversus sororem suam pro primogenituræ vindicatione, partes conventæ defenderem de incompetencia Judicii per sequentia opposui.

6 Certum quidè est, milites privilegio carere, tùm in civilibus, tùm in criminalibus causis, quando tanquàm actores in Judicium veniunt, quod nihil aliud est, quam privilegium activum non habere, ut probatur per jura, & DD. sequentes ; primò ex text. in l. 1. cod. de offic. Magistri milit. ibi: *Viri illustres Comites, & Magistri peditum, & equitum, in provinciales nullam penitus habeant potestatem &c.* Secundò probatur ex text. in l. 2. cod. de offic. militar. Judic. ibi: *Præcipimus, nè quando Curiales, vel privatae conditionis homines ad militare exhibeantur Judicium, vel contra se agentium actiones excipiant, vel litigare in eo cogantur.* Tertio ex doctrina Gothofred. ad hunc text. in verbo exhibeantur Judicium. sic dicentis ibi: *Paganum non cogi in foro militari litigare &c.* Quarto ex Augustin.

Barb. ad rubricam hujus tit. sic dicente ibi: Judices militares sunt Judices, vel inter milites, vel inter actorem paganum, & reum militem. Quinto, ex eodem Augustin. ad text. in d. l. 2. ibi: *Curiales, & privati in Judicio militari litigare invitati non tenentur, & eos invitos in forum militare, & incompetens trahens impune non est.* Sextò, ex Claud. Cuter. de jur. militar. lib. 2. cap. 8. ibi: *Primum itaque satis manifestum in privatorum negotiis nemini militarem executionem concedi debere: nam pagani, aut privatae conditionis homines cogi non possunt, vel militare Judicium subire, vel in eo actiones suscipere; ita Prez. ad cod. in tit. de offic. militarium Judic. n. 1. & 2.*

7 Ex quibus satis, superque satis constat, milites tanquàm actores privilegio carere ad reos paganos conveniendos, & apud Judicem suum revocandos, quod etiam probatur. ex d. §. 23. supra allato, n. 4. in verbis ibi: *Nos crimes que commeterem. & ex tot. titul. ff. de re militari, ex quibus colligitur, quòd ibi solum milites privilegia habeant, quando rei sunt, in delictis namque à militibus commissis, hujusmodi milites tanquàm rei manent; & hoc idem similiter probatur ex §. 29. supra n. 2. ibi: Sendo ordinariamente viivas, e orphaõs as mais das partes nas accusaçõens das mortes.*

9 Unde quatenus militibus in d. §. 29. privilegium conceditur adversus

versus viduas, orphanos, & similes personas, intelligendum erit in criminalibus causis, quando hujusmodi milites rei fuerint, ne conveniantur apud unum ex Judicibus, quem viduæ, & similes eligere poterant: ex Ord. lib. 3. tit. 5. §. 3. cum seqq.

10 Hujusmodi namque electio etiam competit in criminalibus causis *Ægid. de jur. & privileg. honestat. artic. 4. n. 5. in fin. judicatum refert Phab. 1. part. arest. 118. & 2. part. arest. 123. Guerreir. tract. 5. cap. 4. num. 38. Novar. in prax. elect. seu variat. fori 1. p. sect. 4. q. 12. à num. 1. ad 31. & post 1. p. decis. 10. per tot. & 2. p. sect. 3. q. 16. per tot. cum multis Barbos. in l. unic. cod. quando Imperator. num. 21. Pegas tom. 13. ad Ord. lib. 3. tit. 5. §. 3. cap.*

11 16. pagin. 192. nunquam tamen electioni locus erit, ut causa criminalis ad Judicem orphanorum remittatur, cum ipse Judex criminali jurisdictione careat. Ord. lib. 1. tit. 88. §. 48. ubi Barb. & Peg. Guerreir. d. tract. 5. cap. 2. à n. 12. ubi de injuria ipsi Judici facta, & de causis mix-

12 tis: Si milites autem actores fuerint etiam in criminalibus nullum privilegium adversus viduas, & similes, vel alios paganos prætere possunt.

13 Ulterius probatur assertio nostra ex §. 30. de quo supra n. 3. ibi: Nas causas Civeis não gozão os Soldados do privilegio de foro, como por muitas vezes está determinado; quæ

quidem dispositio intelligenda est etiam quando milites rei fuerint, hoc namque in §. 30. de militibus tanquam reis sermo fit, quod ex sequentibus probatur.

Primò, à contrario sensu ex nostra conclusione, de qua supra n. 6. quia si milites privilegio fori activo non gaudent, à contrario sensu sequitur, quòd ad privilegium passivum fruendum, necesse sit, ut milites rei sint.

Secundò, probatur ex dictis 14 supra num. 8. quia quatenus militibus in criminalibus privilegium conceditur, ostendimus, solummodò id locum habere, quando rei fuerint: ergò ita similiter in civilibus, non quidem per viam regulæ, sed tantum in casibus exceptis in d. §. 30. nempe, in contractibus celebratis postquam milites matricolati fuerint, & in bonis mobilibus ad sui usum paratis, & circa stipendia sua, & domorum conductionis circa que castrametationes, & alia similia.

Circa verò bona immobilia 15 Judicium familiæ resciscundæ, & alia ejusdem farinae, atque contractus ante catalogum gestos, milites etiam privilegio passivo non gaudent; uti constat ex dict. §. 29. de quo supra n. 2. Ita judicatum fuit 16 inter Beatricem Mexia, Bernarda de Figueredo, & Emmanuelem de S. Martinho Galvaõ da Villa de Campo mayor, non obstante quòd præ-

dictus Emmanuel militaris effiet, tanquam reus vocatus fuit ad Curiam ex privilegio aëtricis per *Ord. lib. 3. tit. 5. §. 5.* opposita que incompetentiæ exceptione non obstante, ita iudicatum transit, *Escrevaõ da Correiaõ do Civel da Corte Francisco Salgado de Castro*, lis autem

erat pro vindicando maioratu; in nostro verò casu etiam fuit iudicatum, militem privilegio activo non gaudere.

An autem milites cogi possint ad iuramentum præstandum absque licentia suorum maiorum? Vide ex resolutione sequenti.

Carta de Sua Magestade escrita ao Corregedor de Castello-Branco.

Corregedor da Comarca de Castello-Branco Antonio Pegado da Galla: Eu El Rey vos envio muito saudar. Sendo-me presente no meu Concelho de guerra a conta que por elle me destes de que por Manoel Alvarez Pereira, Soldado da companhia do Capitão de Cavallos João Felipe Pereira de Castro, do Regimento do Coronel Gonçalo Pires Bandeira, recusar o ir jurar, sem ordem do Comandante do dito Regimento, na devassa da Correiaõ, que se custuma tirar, para o que o tinhais mandado notificar; o mandastes prender, e remeter à Cadea da mesma Correiaõ, e que o dito Capitão mandou prender também outros Soldados, por hirem depòr na mesma devassa; o que também me constou por informação do Mestre de Campo General D. Braz Balthazar da Silveira, que governa as Armas dessa Provincia da Beira; e que passando-vos precatorio o Auditor Geral della para lhe remeteres o dito Soldado prezo, e as culpas para aquelle Juizo na fórma de minhas ordens, o não cumpristes; me pareceo estranhar-vos, como vos estranho, o negares o recurso ao dito precatorio, como erais obrigado; e vos ordeno que logo, sem demora lhe deis cumprimento; e assim mais vos estranho o mandares prender o dito Soldado, constando-vos que elle não hia logo, pelo não poder fazer sem licença do seu Comandante, em observancia de minhas ordens expressadas no novo Regimento, que em tal caso não incorria em crime, mas merecia louvor; e vos advirto vos não succeda quebrantar a observancia de minhas ordens com as intelligencias, que a vossa idea lhes dá, e só no caso que dando vòs parte ao Comandante de vos serem necessarios estes, ou aquelles Soldados, e elle vo-los duvidar mandar logo, tereis razãõ para vos queixar: e desta minha resoluçaõ mando fazer avizo ao dito Mestre de Campo General

„ D.

„D. Braz Balthazar da Silveira para ter noticia della: Escrita em Lisboa
„Occidental 26. de Junho de 1723.

REY.

18 De hac resolutione agit in sua aurea, atque insigni militiae practica. lib. I. cap. 2. num. 50. amantissimus meus Benedictus Gomes Coelho Centurio generosus.

19 Sententia lata in casu, de quo n. 5. sequens est.

A Excepção recebida julgo provada vistos os autos, dos quais se mostra ser a Excipiente moradora na Comarca de Vizeu, o Concelho de Mourás, onde ha Juiz ordinario para que declina, e que a causa do libello offerecido neste Juizo, he das em que os militares ainda sendo reos não gozão do privilegio do foro; e como sendo assim, menos póde o Excepto sendo A. trazer a Excipiente ao seu Juizo, sendo certo que conforme a Direito os AA. seguem o foro dos RR. e os não podẽ tirar delle, fóra dos casos expressados por Ley, o que senão acha neste caso em as Leys que privilegiaõ ao A. por tanto, por virtude da dita excepção julgo ser incompetente este Juizo para a Excipiente, e mando que a causa se remeta para o do domicilio della, para onde declina, e pague o Excepto as custas. Lisboa Occidental 24. de Janeiro de 1732. Panasco.

A' qua sententia cum fuisset

supplicatum ad militiae Concilium, supplicans improvisus evasit per sententiam tenoris sequentis.

Naõ he aggravado, o Aggravante pelo Desembargador Auditor Geral, vistos os autos, por tanto lhe não daõ provimento. Lisboa Occidental 11. de Fevereiro de 1732. Pereira. D. Ferreira. Macedo.

Quæ sententia cum esset impedita, impedimentis non obstantibus, fuit confirmata per aliam sequentem.

Sem embargo dos embargos, que não recebem por sua materia, vistos os autos, o despacho embargado se cumpra, e pague o Embargante as custas. Lisboa Occidental 31. de Março de 1732. Pereira. D. Ferreira. Macedo.

COGITATIO LXV.

Utrum Monetarii, seu monetæ fabricatores coram Conservatoribus Exterorum respondere teneantur? ad intellectum Ord. iib. 2. tit. 62. §. I.

SUMMARIUM.

- 1 Adversus exterorum commercium invenitur.
- 2 Apud Nos varii Advenæ sunt.

- 3 Qui eorum Judices sint? & n. seqq.
- 4 In Britanorum favorem Judex Conservator creatus fuit, illisque privilegium fori tum activum, tum passivum, ceteris privilegiis non obstantibus, concessum fuit, de quo diploma affertur.
- 5 Et in Germanorum favorem, de quo Rescripta apparent. & n. 6.
- 7 Et in Batavorum favorem alterum Rescriptum concessum traditur.
- 8 Casus de facto contingens exprimitur, è sententia super colata affertur, ex qua deducitur, monetarium coram Conservatore Germanorum conveniri non posse.
- 9 Inter privilegiatos respectu Germanorum jus commune observandum venit.
- 10 Actor forum rei sequi tenetur. & n. 40.
- 11 Monetarius injure privilegium fori habet.
- 12 Privilegio contra privilegium quando locus sit, vel non?
- 13 Capitulum Domus monetalis ex variis personis componitur.
- 14 Monetariis uti universis privilegia concessa fuere.
- 15 Obque laborem concessa.
- 16 Talia privilegia, nec tacite, nec expresse renunciari possunt. & n. 17.
- 17 Privilegia ob laborem in publicum vertentem renunciari nequeunt.
- 18 Ob laborem concessa revocationi subiecta non sunt.
- 19 Nec per contractum concessa, uti monetariis concessa fuere.
- 20 Legum revocatio non presumitur.
- 21 Privilegium Germanis concessum, adversus monetariorum privilegia non extenditur. & n. 31.
- 22 Privilegia exteris concessa subditis non preferuntur concessis.
- 23 Princeps privilegia subditis revocare potest, secus exteris concessa.
- 24 Privatio habitum supponit.
- 25 Privilegii revocatio, privilegium supponit.
- 26 Privilegia, nec confundi, nec revocari, ex eo quod actor forum rei sequatur.
- 27 Privilegia monetariis concessa, privilegium viduarum, & miserabilium personarum non derogant.
- 28 Sed inter viduam, & monetarios observatur regula, scilicet, quod actor forum rei sequatur.
- 29 Senatus sententiæ àn ad similia jus faciant? & n. 30. & 31.
- 32 In Gallorum favorem privilegia concessa afferuntur.
- 32 Si Galli rei fuerint àn coram Anglorum Judice conveniri possint? & n. seqq.
- 34 Omne privilegium, salvo jure tertii, concessum intelligitur.
- 35 Ex privilegio jus queritur.
- 36 Jus que quæsitum dicitur.
- 37 Jus quæsitum nec à Principe auferri potest.
- 38 Privilegia exteris concessa, dum actores sunt ipsi, tantum locum habere debent in causis à mercatura ortis.
- 39 Advenis privilegium fori concessum jure communi fuit.
- 41 Lex nova in favorem monetariorum transcribitur.
- 42 Alia lex in favorem Judicis Conservatoris, vulgò, da Saude, e seus privilegiados, affertur.

Negotiationis, seu utilitatis causa Advenæ, & Peregrini in nostro Regno admissi fuere, experientia tamen nos docet, eos nobis perniciosos; notum namque est, ante eos Nostrates ditissimos fuisse, postea verò si unusquisque sua recenseat solum miseras inveniat; ego quidè m hui morbo mendicamen libenter adhiberem, si mihi potestas facta esset.

Sunt

- 2 Sunt quidem apud nos varii civilium causarum, vulgò, o Cor-
Advenæ, & inter se varii, scilicet, *regedor do Civel da Cidade de Lis-*
Angli, seu Britani, vulgò, *Ingle-* *boa. Ord.d.lib.1.tit.49. §.3.*
zes; Galli, vulgò, *Francezes*; & In tantum locupletati sunt 4
3 Batavi, vulgò, *Olandezes*; de Brita- illi Advenæ, quia unaquaque natio-
norum causis antea Judex erat Bra- num Judicem Conservatorem ab ea
filicæ Prætor, vulgò, *Ouvidor da* nominandum, & ab Inviçtissimo
Alfandega. Ord. lib.1.tit.52. §.9. de Rege Nostro confirmandum obti-
aliis verò Advenis antiquior Prætor nuit per diploma tenoris sequentis.

In Britanorum favorem.

„ **E**U ElRey faço saber aos que este Alvará virem, que os mercado-
„ res da Coroa de Inglaterra me representaraõ que sem embargo
„ da Conservatoria, que por artigos de pazes tenho concedido
„ para suas causas, saõ obrigados a litigar em outros Juizos, dizen-
„ do-se, que a concessaõ geral naõ deroga os privilegios incorporados em
„ Direito, de que gozaõ seus contendores, o que os diverte muito da
„ mercancia, divertindo-se a varios Juizos, dilatando-se nelles as demandas
„ com dilaçoens; e porque em tudo o que naõ encontrar a Justiça, dese-
„ jo fazer favor aos Vassallos de ElRey da Gaã Bretanha meu bom ir-
„ mãõ, e primo, mandei ver esta materia com toda a consideraçaõ, e fuy
„ servido resolver, que a dita Conservatoria tenha lugar ainda com os
„ privilegiados incorporados em Direito, ou por razaõ das pessãoas, ou
„ por razaõ das causas, como Moedeiros, Juizo de India, e Mina, e ou-
„ tros semelhantes para que todos, nas causas que procederem de mercan-
„ cia, sejaõ obrigados responderem, e ligitarem, ou sejaõ Autores, ou
„ Reos na dita Conservatoria, sem embargo de quaesquer Leys, ou Or-
„ denaçõens em contrario, que para esse effeito hey por bem de revogar,
„ com declaraçaõ que naõ he minha tençaõ alterar por esta concessaõ
„ cousa alguma do que toca ao Juizo do Fisco, pela qualidade da materia,
„ e causas, que nelle se trata, e sempre se fica entendendo que do dito
„ Conservador dos Inglezes haõ-de hir as appellaçoens à quem perten-
„ cer, como atègora; e este Alvará se cumprirá, como nelle se conthêm,
„ e valerá posto que seu effeito haja de durar mais de hum anno, sem em-
„ bargo da Ord. lib. 2. tit. 40. em contrario, Manoel de Couto a fez em
„ Lisboa a 16. de Setembro de 1665. Jacinto Fagundes Beserra a fez
„ escrever. D. Rodrigo de Menezes Presidente.

REY. Há

„ Há V. Magestade por bem de declarar que a Conservatoria dos In-
 „ gleses tenha lugar ainda com os privilegiados, e privilegios incorpora-
 „ dos em Direito na maneira, e com as clausulas, e condiçoens acima re-
 „ feridas- Para V. Magestade ver- Por decreto de V. Magestade de 12. de
 „ Setembro de 1665. Fernando de Mattos de Carvalhoza- Pagou 540.
 „ reis, e aos Officiaes trezentos e quatorze reis. Lisboa de Outubro 16.
 „ de 665. D. Gaspar Maldonado.

In Germanorum favorem.

5. „ **E** U ElRey faço saber aos que o presente Alvará virẽ, que Alexan-
 „ dre Husch Consul da Nação Alemaã, em seu nome, e dos homens
 „ de negocio, e mais peffoas da dita Nação residentes nesta Ci-
 „ dade me representou, que eu lhe concedera facultade para po-
 „ derem ter, e nomear para seu Conservador a hum Desembargador da
 „ Casa da Supplicação em lugar do Corregedor do Civel da Cidade, que
 „ de antes o era pela Ley; e porque a dita Nação de commum acordo,
 „ e consentimento desejava fosse seu Conservador o Desembargador
 „ Francisco de Almeida de Britto, em quem concorriaõ os requisitos ne-
 „ cessarios pelas suas letras, e inteiresa na administração da Justiça, a que
 „ tendo consideração, e ao mais que me foy presente, hey por bem fa-
 „ zer-lhe mercè de que o dito Desembargador Francisco de Almeida de
 „ Britto sirva de Conservador da dita Nação nesta Cidade, com declara-
 „ ção, que não terá maior jurisdicção, que aquella mesma, que tinha o
 „ Corregedor do Civel, que atègora era Conservador; pelo que man-
 „ do ás Justiças, a que o conhecimento deste pertencer, cumpraõ, e guar-
 „ dem este Alvará inteiramente, como nelle se conthèm: E mostrou por
 „ certidaõ dos Officiaes dos novos Direitos, ter dado huma fiança no li-
 „ vro 1. dellas a fol. 177. a pagar em termo de hum mez os Direitos des-
 „ ta mercè; e valerá, posto que seu effeito haja de durar mais de hum an-
 „ no, sem embargo da Ord. lib. 2. tit. 40. em contrario. Braz de Oliveira
 „ o fez em Lisboa a 17. de Agosto de 1705. Francisco Galvão a fez es-
 „ crever. *Acha-se no Officio de Antonio Joseph de Miranda, que serve Jozè*
 „ *Alexandre da Cunha.*

RAINHA.

II. AL-

II. ALVARA'

6 „ **E**U ElRey faço saber aos que o presente Alvará virem, que o Dou-
 „ tor Manoel Alvarez Pereira Desembargador da Casa da Suppli-
 „ cação me representou, que o Consul de Nação Alemaã, ho-
 „ mens de negocio, e mais pessoas da dita Nação residentes nes-
 „ ta Cidade, nomearão a elle supplicante para Juiz Conservador das suas
 „ causas em virtude da faculdade, que para esse effeito fuy servido con-
 „ cederlhes, cuja occupação se achava vaga por falecimento do Desem-
 „ bargador Francisco de Almeida e Britto; e porque lhe era necessario
 „ licença para o poder executar, me pedia lhe fizesse mercê conceder li-
 „ cença para poder servir a occupação referida; e visto seu requerimen-
 „ to, a que não teve duxida o meu Procuradar da Coroa, sendo ouvido,
 „ hey por bem fazerlhe mercê de que sirva de Conservador da dita Na-
 „ ção nesta Cidade, assim, e de maneira, que nella sevia o seu anteces-
 „ sor, não tendo mayor jurisdicção, que a que tem o Corregedor do Ci-
 „ vel, e com ella haverá o ordenado, proes, e precalços, que direitamen-
 „ te lhe pertencerem, e guardando em tudo meu serviço, e ás partes seu
 „ direito, e mando ás Justiças, a que o conhecimento disto pertencer,
 „ cumpraõ, e guardem este Alvará inteiramente como nelle se conthêm;
 „ que valerá, posto que o seu effeito haja de durar mais de hum anno,
 „ sem embargo da Ord. lib. 2. tit. 40. em contrario; E mostrou por cer-
 „ tidaõ dos novos Direitos ter dado huma fiança no livro segundo a fol.
 „ 2001. vers. a pagar dentro de hum mez &c. Lourenço Alvarez a fez em
 „ Lisboa a 31. de Março de 1716. Antonio Galvão de Castelo-Branco a
 „ fez escrever. *Acha-se no officio de Antonio Joseph de Miranda, que ser-
 „ ve Jozè Alexandre da Cunha.*

In favorem Batavorum.

7 „ **E**U ElRey faço saber que Abraham Van-Esvilher Consul, e Pro-
 „ curador Geral dos Vassallos dos Estados Geraes das Provincias
 „ Unidas me representou por sua petição que nos Capitulos das
 „ pazes, que esta Coroa de Portugal ajustara com os ditos Esta-
 „ tados geraes das ditas Provincias Unidas, fora hum delles, que a dita
 „ Nação poderia estabelecer sua Conservatoria, e que o Juiz Conser-
 „ vador della seria em todas as causas suas em que fossem AA. ou RR. e
 „ que sendo dado algum privilegio a outra qualquer Nação, assim pre-
 „ terito,

„ terito , como futuro , o lograria a dita Nação Olandeza , debaxo do
„ qual ajustamento de pazes pedira elle , como Consul da dita Nação , se
„ lhe nomeasse Conservador , e com effeito lhe fora nomeado o Desem-
„ bargador Bartholomeu Quifel , o qual o era actualmente ; e que estan-
„ do a dita Nação neste predicamento succedia serem ajuizados no Jui-
„ so de India , e Mina, sobre fretes ; Ouvidoria da Alfandega sobre com-
„ promissos de mercadores quebrados ; no Juizo da Almotaçaria sobre
„ corretajens de Corretores ; aonde formando suas exceçoens declinato-
„ rias lhe foraõ regeitadas , e aggravando para a Relação se lhe denegou
„ provimento ; em cujos termos não ficava a dita Nação logrando o seu
„ privilegio , nem se dava cumprimento aos artigos referidos das pazes ;
„ e porque nos Capitulos geraes dos que se celebraraõ com as mais Nac-
„ çoens , principalmente com a Nação Ingleza , tinha eu sô , e unicamen-
„ te exceptuado o Juizo do Fisco , de que era visto estarem obrigados to-
„ dos os mais Juizos de cederem a sua jurisdicção á dita Conservatoria da
„ Nação Olandeza , o que eu assim havia declarar para cessarem as con-
„ tinuas demandas , que se faziaõ aos Vassallos da dita Nação sobre as
„ referidas jurisdicoens , e privilegios ; me pedia lhe fizesse mercè man-
„ dar , que em todos os Juizos, excepto o do Fisco , se remeteffem as cau-
„ sas da Nação Olandeza ao seu Conservador , e que se desse cumpri-
„ mento ás advocatorias , que fossen passadas para este effeito ; e visto o
„ que allegou , e informação , que mandei tomar pelo Desembargador
„ Bartholomeu Quifel Conservador das Provincias Unidas, com seu pare-
„ cer, o que della constou , e da resposta do Procurador da Coroa, á que se
„ deo vista , e não teve duvida ; hey por bem, que a dita Conservatoria te-
„ nha lugar, ainda com os privilegiados , e privilegios incorporados em
„ Direito , ou por razão das pessoas , ou por razão das causas, como Moe-
„ deiros , Juizo da India , e Mina, e outros similhantes para que todos, nas
„ causas , que procederem de mercancia, sejaõ obrigados a responder , e
„ litigar , ou sejaõ AA. ou RR. na dita Conservatoria , sem embargo de
„ quaesquer Leys , e Ordenaçõens em contrario , que para este effeito
„ hey por bem de revogar ; com declaração , que não he minha tenção
„ alterar por esta concessão couza alguma no que toca ao Juizo do Fisco,
„ pela qualidade da materia , e causas , que nelle se trataõ ; e sempre se
„ fica entendendo, que do dito Conservador das Provincias Unidas haõ-
„ de ir as appellaçoens a quem pertencerem, como atègora foraõ , tudo
„ na mesma forma , que fuy servido conceder á Nação Ingleza ; e este
„ Alvará se cumprirá , como nelle se contèm , e valerá, posto que seu ef-
„ feito

„ feito haja de durar mais de hum anno , sem embargo da Ord. lib.2.tit.
 „ 40. em contrario. Pagou de novos Direitos 30. reis &c. em Lisboa
 „ aos 29. de Junho de 1695. Joseph Fagundes Bezerra a fez escrever.
 „ *Acha se no Officio de Antonio Joseph de Miranda , que serve Jozè Ale-*
 „ *xandre da Cunha.*

8 Quibus suppositis cum à quodam Germano apud suum Conservatorem, quidam monetarius vocatus esset, hic exceptionem incompetentiæ opposuit, & ad Judicem suum Conservatorem causam remitti postulavit, super quo valdè ex utraque parte disceptatum fuit, ita taliter, ut annorum duorum tempus consumptum fuisset, recepta namque exceptione, & judicata probata, Germanus impedimenta obtulit, quæ quidè etiam recepta, & probata fuere judicata, à quo ad Supplicationis Domus Senatum Gravamine interposito per petitionem juxta Ord. in 3. tit. 20. §. 9. vers. *poterem* improvisus monetarius remansit; sed impedimentis oblatis, in monetarii favorem judicatum fuit per Decretum tenoris sequentis.

Acordaõ em Relaçãõ &c. Recebem os embargos do Embargante por sua materia, e os julgaõ provados, vistos os autos, e deferindo ao aggravado he o Aggravante pelo Desembargador Conservador da Naçaõ Alemaã: provendo-o em seu aggravado vistos os autos, porque se mostra que no concurso de iguais privilegios nos termos de Direito o A. deve seguir o foro do R. por tanto mandaõ que reformando o

Desembargador Conservador da Naçaõ Alemaã o seu despacho, desistira á declinatoria do Aggravante, mandando remetter a causa ao Conservador dos moedeiros. Lisboa Oriental 14. de Abril de 1731. Sanches -Maciel- Doutor Coelbo.- Escrivaõ Joseph Alexandre da Cunha-entre partes Domingos Lopes da Silva, e Borgs, Scult Borgs.

Ego excipientis partes gerens, multa in illius favorem afferebam, 9 allegabam namque Ord. in 1. tit. 49. §. 3. ubi de Germanis, vulgò, *Alemaes*, e *Amburguezes* Legislator noster sermonem faciens sic ait-*Naõ sendo contra pessoas privilegiadas, que tenhaõ Juiz por seu privilegio, porque acerca dos taes se guardará o Direito comum &c.*

Attento communi jure, actor 10 forum rei sequi debet. probat text. in l. *sed milites. in princip. ff. excusat. tutor. l. assiduis. vers. in duabus. cod. qui potiores in pignor. & alia jura vulgaria. Ord. lib. 3. tit. 5. §. 3. ubi Barb. n. 28. & ibidem Peg. num. 143. & seqq. Idem Peg. tom. 4. ad Ord. lib. 1. tit. 49. §. 3. n. 3. judicatum refert Phab. 1. p. ar. 16. Cabed. decis. 25. n. 8. & decis. 54. p. 1. August. Barbos. axiom. 190. num. 1. Arouc. alleg. 101. n. 4. Oliv. de for. Eccles. 3. p. q. 40. Bbb Sed*

11 Sed monetarius, uti talis, Judicem Conservatorem ex privilegio habebat, quoad alios Judices privativum. *Ord. lib. 2. tit. 62. in princip. ibi: Posto que os Corregedores de nossa Corte possaõ conbecer das causas dos privilegiados; havemos por bem que naõ tomem conbecimento das causas dos moedeiros da Cidade de Lisboa, mas as remetaõ ao seu Conservador; ergo licet Germanus privilegiatus esset, privilegium suum extendi non poterat adversus monetarium excipientem, cujus privilegium prævalere debebat, quia reus erat.*

12 Nec obstabit, si dices, quòd privilegium contra privilegium locum habere nequit, respondetur namque, hoc limitari in fori privilegiis *Cancer. 2. var. cap. 2. num. 22. Fontanel. de pact. nuptialib. claus. 4. glos. II. n. 83. Phæb. loco proxime citato, cum quibus, & aliis Arouc. supra n. 3. ad contraria respondens, & ita n. 8. judicatum obtinere testatur; hoc, tandem, argumentum resolutionis nostræ rationem decidendi esse, optima responsio erit.*

13 Capitulum domus monetariæ vulgò, o *Cabido da casa da moeda*, variis officialibus, atque fabricatoribus componitur, ut ex Regimine ejus constat *in cap. 6. cap. 15. 22. 29. 30. 40. 43. 49. 57. 64. 65. 67. 70. 71.*

14 cum seqq. quibus omnibus non uti sigillatim, seu speciatim privilegia concessa fuere, sed uti universis;

ideft, monetarii, & alii fabricatores, seu illius domus servitores non sunt privilegiati ratione sui, ut fin-
guli, sed ratione laboris, ut illius corporis membra. probatur *ex cap. 74. ejusdem Regimin. ibi: Constando por certidaõ do livro da matricula... que o tal moedeiro foy, ou be occupado em algum particular do serviço da moeda; e sem esta certidaõ naõ poderaõ gozar do privilegio de moedeiros.*

Ex quibus suppositis infer-
bam, privilegia illa monetariis concessa, nec expræffè, nec tacitè renuntiari posse, quia universitatis privilegium est. *text. in cap. diligenti, de foro compet. text. in cap. I. de sentent. excommunicat. Guerr. de privileg. cap. 4. à n. 3. in terminis. Peg. for. cap. II. n. 231. juncto n. 74.*

Secundò, etiam renuntiari non
posse tanquàm ratione laboris in publicam utilitatem vertentis concessa. *Guerreir. sup. n. 19. Gom. in l. 79. Taur. num. 3. & 2. var. cap. II. n. 54. ubi cumulat Aylon. Otalor. de nobilit. 2. p. 3. princip. q. 9. n. 8. Guttier. de juram. confirmat. 2. p. cap. 16. num. 61.*

Et ideo tanquàm ob remun-
rationem laboris concessa, neque etiam revocari possunt. *Cabed. I. p. decis. 20. & decis. 95. n. 14. Barb. in l. I. ff. solut. matrim. p. I. à n. 5. l. sed & si lego. §. consulti. ff. de petit. hereditatis, ubi Barthol. Giurb. conf. 94. per tot. Cyriac. controvers. 310. Cresp.*

Cresp. observ. 15. ubi quis cognoscat de revocat. Julius Gauponius tom. 5. discept. 398. Valensuel. conf. 85. Fontanel. decis. 138. à n. 1. Hermosilb. in l. 53. glos. 1. n. 13. & glos. 6. à n. 5. tit. 5. partit. 5. Solorsan. de jure Indiarum. lib. 1. cap. 22. à n. 54. & lib. 5. cap. 1. à n. 94. Castilb. de tertis. cap. 16. n. fin. & cap. 8. à n. 138. & cap. 41. à n. 192. Salgad. de protectione. 3. p. à n. 95. Villar. lib. 1. respons. 8. apud quos penè innumerabiles invenies. Peg. ad Ord. lib. 2. tit. 25. in princip. n. 4. & II. & tit. 44. in princip. à n. 12. Guerreir. de privileg. cap. 24. n. 114. & 115.

19 Deinde illa privilegia monetariis per contractum concessa fuerunt, quare revocari nequeunt. Cum multis *idem Guerreir. cap. 24. à n. 122. in terminis glos. ad reformat. Justitiæ §. 9. n. 91. ibi: E revogando-se os ditos privilegios em Cortes, se oppuzeraõ os Moedeiros, e se mandou que se guardassem por serem dados por contracto, que senaõ podia quebrar.... e assim ficaraõ conservando os seus privilegios por naõ estar por elles o lavrar da moeda.... e repetindo-se a revogaçaõ destes privilegios dos Moedeiros do Porto com supposto denaõ baterem moeda, mandou Sua Magestade que durassem os taes privilegios.*

20 Adversus prædicta ex parte Germani dicebatur, *Ord. d. lib. 1. tit. 49. §. 3. revocatam esse, cum jurisdictione, Germanorum favore in*

Conservatorem translata esset; sed hoc est falsum, quia revocatio legum non præsumitur, nisi cum solemnitatibus, de quibus in Ord. lib. 2. tit. 44. ostendatur, de quo videndus Peg. ad d. Ord. in princip. à n. 1. usq. ad 21. Phæb. 2. decis. 147. per tot. Guerreir. sup. d. cap. 24. à n. 165. falsitas que illius argumenti facile detegitur ex Diplomatum Germanis concessis supra allatis n. 5. & 6. ibi: Com declaraçaõ que naõ terá maior jurisdicaõ, que aquella mesma que tinha o Corregedor do Civel, que até agora era Conservador &c. & ibi: Naõ tendo maior jurisdicaõ que a que tem o Corregedor do Civel &c.

Secundò oppugnabatur, privilegia exteris concessa præferri debere concessis in subditorum favorem, allegatis ad id probandum *Redolphin. de absoluta Princip. potestat. cap. 6. n. 194. Cyriac. tom. 1. controvers. 13. n. 60. sed ego respondi, nullo modo prædictos DD. illam conclusionem probare; sed tantum Principem revocare posse privilegium subdito concessum; secus verò non subdito, quæ quæstio præsens dubium non resolvit.*

Deinde cum privatio habitum supponat, quia nemo privatur, nisi prius habuerit id, quo privatus fuit, *l. decem. 117. ff. de verbor. obligat. l. 4. §. condemnatum. ff. de Judic. l. nec utilem. 20. ff. ex quibus causis maiores. l. Titio Ususfructus. ff. de condit.*

& demonstrat. l. remittit. ff. de jure-
 jur. l. non potest videri. ff. de regul. ju-
 ris. §. servus. Instit. de capitis dimi-
 nut. ubi Pichard. n. 2. cap. ad dissol-
 vendum de sponsat. impuberum.
 Bald. in l. licet in 3. oppositione. cod.
 locati. Berthazol. in repet. l. si quis
 maior. cod. de transactionib. n. 571.
 Menoch. consil. 171. num. 1. & cons.
 241. n. 27. & cons. 326. n. 2. & cons.
 484. n. 17. & consil. 613. n. 9. Surd.
 de aliment. tit. 6. q. 23. & cons. 52. n.
 57. & cons. 73. n. 76. & cons. 160.
 n. 38. & cons. 305. n. 64. Monet. de
 decim. cap. 9. q. 2. n. 18. Card. Tusch.
 pract. conclus. tom. 6. liter. P. conclus.
 715. per tot. Cald. Pereir. quæst. for.
 cons. 16. n. 3. Rota decis. 242. n. 4. &
 decis. 307. n. 1. Mangil. de imput. q.
 93. n. 4. Segismund. Scacc. de comerc.
 §. 2. glos. 6. n. 89. vers. intellige, & n.
 25 390. & seq. in fin. Ut privilegii re-
 vocatio interveniat, privilegium
 etiam supponere necesse est; atqui
 per Ord. lib. 1. tit. 49. §. 3. fuit
 privilegium concessum: ergo nulla
 privilegii revocatio considerari po-
 test in eo, quòd Germani, sequi fo-
 rum monetariorum, teneantur.

26 Ulteriùs respondi, privilegia
 non confundi, nec alterum per al-
 terum revocari, quando actor pri-
 vilegiatus forum rei privilegiati se-
 quitur; ut ait Arouc. d. alleg. 101.
 n. 3.

27 Et probatur expressè ex d. Ord.
 lib. 2. tit. 62. §. 1. ubi Legislato-
 noster asserit, privilegium moneta-

riorum non derogare viduarum, &
 miserabilium personarum privile-
 gia.

Et tamen data controversia 28
 judicialis inter similes personas, si
 viduæ actrices sint, forum moneta-
 riorum sequi debent, si verò mone-
 tarii actores sint, viduarum forum
 sequuntur. d. Ord. §. 1. ergo rectè se-
 quitur, nullam dari revocationem,
 quando actores privilegiati reorum
 forum sequuntur.

Tandem adversus nostrā ex- 29
 ceptionem, & fori incompetentiam
 ostendebatur, ter, & ampliùs judi-
 catum fuisse in Germanorum favo-
 rem adversus monetarios in Suppli-
 cationis Senatu. Quæ quidè m deci-
 siones jus faciunt quoad omnes si-
 miles casus. Gam. decis. 228. Pinel.
 in l. 2. cod. de rescind. vendit. p. 2. cap.
 4. n. 2. Cald. Pereir. de renovat. q. 15.
 n. 27. Cabed. 1. p. decis. 212. n. 1.

Sed ego respondi, verius esse 30
 sententiam Senatus vim legis non
 habere, cum hodiè potestas conden-
 di leges Principi, qui superiorem
 non recognoscit, adhæreat; subla-
 ta potestate, quam antiquitùs Sena-
 tus ad legislandum habebat, ante-
 quàm populus in Regem omne im-
 perium, & potestatem transtulisset;
 ut ostendit egregiè Portug. de donat.
 Reg. p. 2. cap. 10. á n. 1. ubi n. 42. pro
 nobis est, Pir. beir. de testam. tom. 1.
 disp. 1. sect. 5. §. 4. num. 213. & 214.
 Arouc. ad l. non ambigitur. 9. de legi-
 bus n. 2. apud quos alia super hoc
 invenies;

invenies; & ad nostrum intentum mente reponere quòd erronea consuetudo judicandi sequi non debeat.

Arouc. sup. n. 3. in fine, & ad l. quod non ratione. 39. ff. eodem tit. num. 6.

Portug. sup. n. 45. 47. & 50.

31 Unde cum interminis nostræ cogitationis apertè constet, per Ordinationes nostras decisum esse, Germanos adversus alios privilegiatos

activum privilegium non habere, sed illorum forum sequi teneri judicare contrarium absque errore, habita venia non poterat. Decisum verò supra n. 8. & iterum in alia causa anno 1732. me patrocinate em favor do mesmo Domingos Lopes com Jorge Hesterman, Escrivaõ Bernardo de Almeida Cabral, sequitur dignum fit.

De privilegio Gallorum vide sequens Diploma.

32 „ **E**U El Rey faço saber que o Consul de Nação Franceza, e mais
 „ mercadores Francezes me representaraõ por sua petiçaõ, que
 „ em 16. de Setembro de 1675. fora eu servido conceder á Na-
 „ ção Ingleza huma Provisão, em que houvera de derogar todos
 „ os privilegios, assim incorporados em Direito, como na Ordenação, pa-
 „ ra effeito de que os ditos Inglezes tivessem seu Conservador para todas
 „ as suas causas em que fossem Autores, ou Reos, pondo exemplo nos
 „ Moedeiros, e nas causas do Juizo de India, e Mina, que sem embargo
 „ de terem seus Juizes privativos não podessem conhecer das causas dos
 „ Inglezes, e só se exceptuariaõ as do Juizo do Fisco, a qual Provisão.
 „ eu concedera aos sobreditos Inglezes, havendo respeito ás suas occu-
 „ paçoens, que tinhaõ em as mercancias, e não se poderem divertir em
 „ outro Juizo, cujas razoens concorriaõ no supplicante, além de que pe-
 „ las capitulaçoens das pazes, que se celebraraõ com El Rey Christianissi-
 „ mo no ultimo de Março de seiscentos e sessenta e sette, se concede-
 „ ra aos Francezes os mesmos privilegios, que se tinhaõ concedido aos
 „ ditos Inglezes, declarando-se sómente, que concorrendo demanda en-
 „ tre Inglezes, e Francezes, se seguiria sempre o foro do Reo por serem
 „ igualmente privilegiados; e visto o que allegaraõ, e informaçãõ que se
 „ houve pelo Desembargador Gonçalo de Meyrelles Freire, Juiz dos fei-
 „ tos da Coroa, e Fazenda, e resposta do Procurador da Coroa, a que se
 „ deo vista, e não teve duvida, e convém que a Conservatoria dos Fran-
 „ cezes tenha lugar, ainda com os privilegiados, e privilegios incorpora-
 „ dos em Direito, ou por razão das pessoas, ou por razão das causas, co-
 „ mo dos Moedeiros, e Juizo de India, e Mina, e outros semelhantes, para
 „ que

„ que todos nas causas , que procederem de mercancia sejaõ obrigados a
 „ responder , e litigar , ou sejaõ autores , ou reos na dita Conservatoria ,
 „ sem embargo de quaesquer Leys , e Ordenaçoes em contrario , que
 „ para este effeito hey por bem de derogar , com declaraçãõ que não he
 „ minha tençaõ alterar por esta concessãõ cousa alguma no que toca ao
 „ Juizo do Fisco , pela qualidade da materia, e causas que nelle se trataõ,
 „ e sempre se fique entendendo , que do dito Conservador dos Franceses
 „ haõ-de ir as appellaçoens á quem pertencer , como foraõ atègora: Este
 „ Alvará se cumprirá como nelle se contèm , posto que seu effeito haja
 „ de durar mais de hum anno, sem embargo da Ordenaçãõ, livro segundo
 „ titulo quarenta, em contrario ; e pagaraõ de novos Direitos quinhentos
 „ e quarenta reis , que se carregaraõ ao thesoureiro delles a folhas cen-
 „ to , e settenta e nove vers. do livro de sua receita. Luiz Godinho de Ni-
 „ za , a fez em Lisboa aos dous de Abril de mil e seiscentos e oitenta e
 „ cinco. Joseph Fagundes Beserra a fez escrever.

R E Y.

„ **P** Or resoluçãõ de Sua Magestade de dezaseis de Março de seis centos
 „ e oitenta e cinco , em Consulta do Desembargo do Paço. Joaõ
 „ Lamprea de Vargas- Diogo Marchaõ Themudo- Joaõ de Roxas de
 „ Azevedo- Pagon quinhentos e quarenta reis , e aos Officiaes trezentos
 „ e settenta e quatro. Lisboa dezasette de Abril de mil e seis centos e oi-
 „ tenta e cinco. Dom Sebastiaõ Maldonado- Lourenço da Silva Pereira.

33. *Porem vi muitas vezes julga-*
do que podem ser levados ante o Cõ-
servador dos Inglezes a instancia
destes. de quo vide Peg. tom. 13. ad
Ord. lib. 3. tit. 5. §. 3. cap. 36. à n. 147.
 & licet per Diploma æquale privile-
 gium ipsis Gallis concessum videat-
 tur in illis verbi *-que concorrendo*
demanda &c. attamen hæc verba
 non inveniuntur in concessione, sed
 in supplicatione , & iis non obstan-
 tibus , mihi videtur verior decisio il-
 la, potentius Anglorum privilegium
 esse judicans , eo , scilicet , funda-
 mento, quia privilegium omne, sal- 34
 vo jure tertii , concessum intelligi-
 tur. *Roland. à Valle. lib. 4. conf. 45.*
n. 12. Tusch. lit. P. conclus. 729. per
tot. Ideòque privilegio dato ab ali-
 quo Principe , præjudicare non po-
 test, sed perinde habendum ac si da-
 tum non esset. *l. si impuberi. 13. ubi*
Barthol. ff. de tutor. dat. Nat. lib. 1.
conf. 657. n. Tiber. Decian. conf. 25.
n. 49. lib. 1. & lib. 3. conf. 97. n. 43.
Cephal. lib. 5. conf. 96. n. 5. & conf.

- 342.n.71. & conf.663.n.7. *Mlenoch. lib. I. conf. 43.n.3. cum aliis Otton. Tabor. lib. 14. n. 26.* Unde privilegium posterius non tollit prius. *cap. postea quam 21. §. si ergo. 25. q. 2. cap. inveniens de præscriptionib. glos. in cap. quia sæpè. de election. cap. I. de excom. in 6. cap. I. de sepultur. cum aliis Otton. sup. n.27. Sanfelic. decis.68.n.11. & seqq. Sabel. §. privilegium. Anglis concessum antiquius est, quam Gallis concessio, prout ex supra relatis privilegiis evidens fit, ergo illud illæsum remanet.*
- 35 Ulteriùs, ex quovis privilegio, quocumque modo concedatur, jus
- 36 quæritur illi, cui est concessum; privilegium enim jus est, hoc privilegio quæsito, quæsitum quoque jus est. *EnenKel. de privileg. lib. 3. cap. 7. n. 1.* jus verò quæsitum nemini, nec à Principe quidè m auferrì potest. *Besold. conf. 148. n.4. Bertasol. lib. 2. conf. 476. n.32. Otton. Tabor. sup. n.59.* sed sic est, quod Angli ex suo privilegio jus quæsitum habebant, antequàm Gallis idem privilegium concessum esset; ergo &c.
- 38 Puto tamen privilegia exteris concessa, dum actoris partes gerunt, tantummodò habere locum, quando actio mota ex negotio mercatorio dimanaret, ad quod tantum activum fori privilegium concessum
- video in verbis ibi: *Nas causas, que procederem de mercancia* in cæteris autem actionibus mercaturæ negotium non tangentibus secùs dicendum certò certius arbitror; in iis quippè omne privilegium cessat, & incidimus in jus commune, juxta quod advenis, seu peregrinis olim 39 Judex datus fuit. *l. 2. §. post aliquos. ff. de Origin. juris;* eisque privilegium miserabilium personarum cõpetere concludit *Valasc. de privil. 2. p. cap. 15. per tot. & apud Nos loco Judicum designatorum incogit. hac n.2.* nunc temporis per Diplomata suos Conservatores eligunt, igitur æqua lancea utrique advenæ certant.
- Et regula actorum forum rei 40 sequi debere observanda erit, ut supra diximus in monetariorum favorem, & Nostram differentiam causarum agnoscit *Senator Guerreir. tract. 5. de process. civil. cap. I. sub n. 8.* semper laudandus, & judicatum in Senatu contra Hispanum D. Carlos in favorem Beatriz da Fonseca obtinui, cujus processus est in officio civilium causarum Thomæ Gomes Moreira.
- Post hæc scripta, in favorem 41 monetariorum publicata fuit lex sequens, & altera in favorem ad salutem publicam intendentium.

Ley a favor dos Moedeiros.

„ **E** U ElRey faço saber aos que este meu Alvará de Ley virem, que
 „ tendo confideração ao que me representaraõ os proprietarios
 „ dos officios de Escrivaens da Casa da moeda destas Cidades, pe-
 „ dindo-me lhes fizesse mercè mandar passar Ley em que decla-
 „ rasse por nullas todas as sentenças proferidas nas causas dos moedeiros,
 „ e mais privilegiados da dita Casa da moeda em qualquer Juizo, que não
 „ fosse da sua Conservatoria, na mesma fórma que fuy servido mandar pro-
 „ mulgar a favor dos Distribuidores desta Corte, e Cidades, por Ley de
 „ vinte e trez de Abril de mil e settecentos e vinte e trez, e a favor dos Es-
 „ crivaens do Juizo de India, e Mina, por outra de tres de Agosto de mil
 „ e settecentos e vinte e nove; por quanto elles proprietarios eraõ Escri-
 „ vaens privativos de todas as causas, e dependencias dos moedeiros, e
 „ mais causas pertencentes à dita Casa da moeda, na fórma da Ord. do li-
 „ vro segundo, titulo sessenta e tres, e do Regimento da mesma Casa, e
 „ mais Leys Extravagantes, as quaes por senaõ observarem se achavaõ
 „ os supplicantes com grande diminuição nos seus officios, pela usurpa-
 „ ção, que se lhes fazia nos Juizos desta Corte, especialmente nos Juizos
 „ da Ouvidoria da Alfandega, e Correição do Cível della, onde se esta-
 „ va tomando conhecimento, e proceffando aquellas causas mesmas,
 „ que só aos officios dos supplicantes pertenciaõ, pois mandava a mesma
 „ Ley do Reino, que o Conservador da dita Casa da moeda fosse Juiz de
 „ todas as causas crimes, e civeis dos moedeiros, e mais privilegiados
 „ della, com jurisdicção privativa, e inhibição aos mais Julgadores, cuja
 „ determinação senaõ derogava, nem ainda de consentimento das partes,
 „ as quaes não podiaõ renunciar o privilegio incorporado em Direito, e
 „ tanto assim, que pelo dito Regimento da Casa da moeda se impunha pe-
 „ na de perdimento de privilegio aos moedeiros, que declinasssem a jurif-
 „ dicção do Conservador, e sem embargo disso mostrava a experiencia,
 „ que elles demandavaõ, e eraõ demandados em outros Juizos continua-
 „ mente, tudo em grave prejuizo delles supplicantes, que tambem de-
 „ viaõ ser providos do mesmo remedio; e visto seu requerimento, em
 „ que foy ouvido o meu Procurador da Coroa, e o que constou por in-
 „ formação do Juiz de India, e Mina, Conservador dos moedeiros, que
 „ tambem foraõ ouvidos, e ser o requerimento dos supplicantes fundado
 „ em Direito, conforme ao qual saõ nullas todas as sentenças proferidas
 „ por Juiz incompetente, e se achar pelo abuzo perturbada a observan-
 „ cia

,, cia das Leys, que ha nesta materia. Hey por bem, e mando, para que as
 ,, ditas Leys tenhaõ seu devido effeito, e se evitem aos supplicantes o dan-
 ,, no, como tambem o prejuiso, e confusoens que se seguem de se pro-
 ,, cessarem as causas em Juizo incompetente, que todas as sentenças que
 ,, forem alcançadas em outros Juizos, sendo as causas, e dependencias
 ,, dellas, ou crimes, ou civeis, dos moedeiros, e mais privilegiados da
 ,, dita Casa da moeda, e que pela referida Ordenação, e Regimento per-
 ,, tencerem ao Juizo da dita Conservatoria, sejaõ nullas, e de nenhum ef-
 ,, feito, nem fação fé em Juizo, nem fóra delle, sem que seja necessario
 ,, mais prova para a nullidade dellas, que serem as ditas causas ajuizadas
 ,, em outros Juizos, assim e na mesma forma, que pelas referidas Leys fuy
 ,, servido determinar a favor dos Distribuidores, e Escrivaes do Juizo de
 ,, India, e Mina, com declaração, porem, que esta minha Ley terá effeito,
 ,, e se cumprirá sómente para os cazos, em que os Moedeiros, e mais pri-
 ,, vilegiados da Casa da moeda possaõ usar de seu privilegio, por haver
 ,, muitos expressos na Ordenação, em que, ou por maior privilegio dos
 ,, contendores, ou pela qualidade das causas, não podem valerse de seu
 ,, privilegio, e para que nesta fórma tenha a devida observancia, mando
 ,, ao Regedor da Casa da Supplicação. Governador da Casa do Porto, ou
 ,, à quem seus cargos servir, Desembargadores das ditas Casas, e aos Cor-
 ,, regedores do crime, e civil de minha Corte, e destas Cidades, e aos mais
 ,, Corregedores, Ouvidores, Juizes, Justiças, Officiaes, e pessoas de meus
 ,, Reinos, e Senhorios, cumpraõ, e guardem, e fação inteiramente cum-
 ,, prir, e guardar este meu Alvará de Ley, como nelle se contém; e para
 ,, que venha á noticia de todos, e senão possa allegar ignorancia, mando
 ,, ao meu Chanceler mór de meus Reynos, e Senhorios, ou a quem seu
 ,, cargo servir, o faça publicar na Chancelaria, e enviar a copia delle sob
 ,, meu sello, e seu signal aos Corregedores, e Ouvidores das Comar-
 ,, cas, e aos Ouvidores das terras dos Donatarios, em que os Corregedo-
 ,, res não entraõ por correição, e se registará nos livros da Mesa do De-
 ,, sembargo do Paço, e nesta Casa da Supplicação, e Relação do Porto,
 ,, onde similhantes se costumaõ registrar; e este proprio se lançará na Tor-
 ,, re do Tombo. Dado em Lisboa Occidental, a vinte e dous de Mayo
 ,, de mil e settecentos e trinta e tres.

REY.

Registada na Chancelaria mór da Corte, e Reino, no livro do Registo das Leys, a folhas 54. Lisboa Occidental. 9. de Junho de mil e settecentos, e trinta e tres. Innocencio Ignacio de Moura.

EU ElRey faço saber aos que este Alvará de Ley virem, que tendo confideração a me representar Domingos de Oliveira Roza, Escrivão proprietario da Provedoria Mór da Saude, Conservatoria, e appellaçoens de todas as causas civeis, e crimes dos Officiaes della, que sendo pelo capitulo vinte e hum do seu Regimento o dito Juizo privativo para conhecer de todas as causas civeis, e crimes dos privilegiados, como Officiaes da mesma Casa, succede que muitos, em prejuizo grave do seu officio, cedendo do privilegio, de que senão podem despir, como delle consta, demandão seus contendores, e respondem demandados em Juizos differentes, sendo a jurisdicção daquelle Provedoria Mór, e Conservatoria privativa para os privilegiados della, e inhibitiva de outro algum julgador, que segundo a Direito senão póde intrometer na jurisdicção a outro privativamente facultada, como ja fuy servido determinar na Ley de trez de Agosto, de mil settecentos e vinte e nove, a favor dos Escrivães do Juizo da India, e Mina, e na de vinte e dous de Mayo, de settecentos e trinta e tres, a favor dos Escrivães da Casa da moeda, além da que se passou a favor dos Distribuidores em vinte e dous de Abril, de settecentos e vinte e tres; e assim esperava que com elle se praticasse a mesma observancia, mandando-se-lhe declarar por Ley, que daqui em diante senão pudesse tomar conhecimento em Juizo algum, das causas, em que forem partes os privilegiados da Casa da Saude, debaixo da pena da nullidade do processo, custas, perdas, e dannos contra os Escrivães, que nellas escreverem; e que o Conservador da dita Casa possa por mando seu chamar ao seu Juizo os processos dos ditos privilegiados, procedendo contra quem os não cumprir, assim em huma, como em outra cousa: a que tendo confideração, e áo mais, que me foy presente, informação que se houve pelo Ouvidor da Ouvidoria de Alfandega, e resposta do meu Procurador da Coroa, a quem se deo vista: Hey por bem, e mando declarar por Ley, que daqui em diante senão tome conhecimento em Juizo algum das causas, em que forem partes os privilegiados da Casa da Saude, debaixo da pena da nullidade do processo, custas, perdas, e dannos contra os Escrivães, que nellas escreverem; e que o Conservador da dita Casa possa por mandado seu chamar ao seu Juizo os processos dos ditos privilegiados, procedendo

cedendo contra quem os não cumprir, assim em huma, como em outra cousa. Pelo que mando ao Regedor da Casa da Supplicação, Governador da Casa do Porto, ou a quem seus cargos servir, Desembargadores das ditas Casas, e aos Corregedores do crime, e civil de minha Corte, e destas Cidades, e aos mais Corregedores, Ouvidores, Juizes, Justiças, Officiaes, e pessoas de meus Reynos, e Senhorios, cumpraõ, e guardem, e fação inteiramente cumprir, e guardar este meu Alvará de Ley, como nelle se contém; e para que venha à noticia de todos, e senão possa allegar ignorancia, mando ao meu Chanceler Mór o faça logo publicar na Chancelaria, e enviar a copia delle sob meu sello, e seu final, aos Corregedores, e Ouvidores das Comarcas, e aos Ouvidores das terras dos Donatarios, em que os Corregedores não entraõ por correição; e se registrará nos livros do Desembargo do Paço, e nos da Casa da Supplicação, e Relação do Porto, onde fimalhantes se costumaõ registrar; e este proprio se lançará na Torre do Tombo. Dado em Lisboa Occidental, a dezasette de Janeiro, de mil settecentos trinta e nove.

REY.

Por resolução de Sua Magestade de 24. de Dezembro de 1738. em consulta da Mesa do Desembargo do Paço de 3. de Outubro do dito anno.

Gregorio Pereira Fidalgo da Silveira. Antonio Teixeira Alvarez.

Gaspar Galvão de Castelbranco o fez escrever.

Jozè Vaz de Carvalho.

Foy publicado este Alvará de Ley na Chancelaria Mór da Corte, e Reino. Lisboa Occidental. 12. de Março de 1739.

Dom Miguel Maldonado.

Registada na Chancelaria Mór da Corte, e Reino, no livro das Leys a fol. 83. vers. Lisboa Occidental. 13. de Março de 1739.

Rodrigo Xavier Alvarez, de Moura.

Miguel Lopes da Fonseca o fez.

COGITATIO LXVI.

An Vicarius Capituli, Sede vacante, de causa sponsalium delegata cognoscere possit?

SUMMARIUM.

- 1 *Questio formatur.*
- 2 *Dispensationes extra Romanam Curiam quibus committendæ sint? & n. 3.*
- 4 *An Vicario Capituli, Sede vacante, ac literæ in forma dignum committi possint? & seqq.*
- 5 *Quid si ante obitum Episcopi expedita essent?*
- 6 *Quid si Vicarius Episcopi defuncti exequi cepisset? & n. 7.*
- 8 *Questio principalis resoluta apparet. & 14.*
- 9 *Subditi hujus Regni nec pro causis Ecclesiasticis extra Regnum conveniri possunt.*
- 10 *Unde eorum causæ Judicibus in Regno committuntur.*
- 11 *Quibus Judicibus hæ causæ committi soleant? & seqq.*
- 12 *Vicarius Capitularis Judex delegatus esse potest.*
- 13 *Ad contraria responsum præstatur, De quibus causis delegatis cognoscere valeat, vel non? Ibid. & n. 15.*
- 14 *Vicarius Capituli de causis matrimonialibus in prima instantia cognoscere potest.*
- 15 *Causæ matrimoniales quæ sint?*
- 16 *Sponsalium causa matrimonialis non est.*

Aliud est facere, aliud faciendi promissio. ibidem.

- 17 *Judex laicus de sponsalibus cognoscere potest.*
- 18 *Quibus in causis Papa de Vicario Capituli non confidat? & n. 20.*
- 19 *Quarè literæ in forma legum Vicario Capituli non committantur.*

DElegata super sponsalibus causa cuidam Generali Vicario, seu in temporalibus Elbensis Episcopi Officiali, jam in foro lite ipsa vertente, evenit, quòd per obitum Episcopi Sedes vacavit, undè occasionem arripiens reus exceptionem opposuit, in ea deducens, coram dicto Vicario à Capitulo confirmato litem ipsam persequi non posse, imò in ea superfedere debere, ex eo, quia Capituli Vicarius de matrimonialibus causis cognitionem assumere non potest; super hoc, tanquàm Advocatus, cogitans in sponsæ favorem sequentia resolvi.

Pro excipientis parte considerari potest, Concil. Trid. sess. 22. de reform. cap. 5. ubi expressè cavetur, dispensationes quacunque auctoritate concedendas solum impetantium Ordinariis committi posse, si extra Romanam committendæ sint Curiam, quod quidè per Pii 4. constitution. erat statutum super officii

ficii reformatione Pœnitentiæ Sacrae ibi: *Nec dispensationes matrimoniales in forma gratiosa, sed semper committantur Ordinariis, prout aliàs fieri consuevit; refert Pirrb. Corrad. in prax. dispensat. lib. 7. cap. 4. n. 10.*

3 Sub Ordinarii nomine in hac intelliguntur materia etiam Episcopi Inferiores Episcopalem jurisdictionem quasi habentes. *Garc. de Benefic. p. 9. cap. 2. à n. 142. cum aliis August. Barb. ad dict. Concil. Trid. d. sess. 22. d. cap. 5. n. 2. Pirrb. sup. lib. 2. cap. 4. n. 16. ubi etiam n. 17. testatur, hujusmodi dispensationes etiam Generali Episcopi Vicario committi posse.*

4 Vicario verò Capituli, Sedis vacantis tempore, nullatenus tales dispensationes, neque literæ in forma dignum committuntur. Cum multis *Augustin. Barbos. de jur. Ecclesiastic. lib. 1. cap. 32. num. 57. Pirrb. Corrad. d. lib. 7. cap. 4. à n. 11. ubi n. 22. ampliat etiam si hujusmodi dispensationes ante mortem Episcopi expeditæ fuerint, & etiam si Vicarius Episcopi defuncti literas exequi cœpisset. Augustin. Barb. in sum. Apostolicar. decision. collect. 257. n. 8. Pax Jord. lib. 12. tit. 2. n. 28. Idem Barbos. jur. Eccles. lib. 1. cap. 32. n. 57. Pirrb. ad tit. de offic. Vicar. n. 78. Felin. in cap. eam te de rescript. n. 17. Layman. in cap. Romana de offic. Vicar. n. 16. Sal. de legib. d. 20. sect. 17. num. 124. Ochogav. de Sacram.*

tract. 4. de matrim. q. 11. n. 23. Basil. Pont. de matrim. lib. 8. cap. 18. §. 1. n. 13. Sanch. de matrim. lib. 8. d. 27. n. 32. Bonacin. de ll. d. 1. q. 3. punct. 8. §. 1. num. 7. Ricc. in decis. Curia Archiepisc. Neapolit. decis. 44. Novarr. in sum. Bullar. tit. capit. Sede vac. n. 27. noviter Leuren. tract. 3. c. 5. de potest. Capitularis Vicarii q. 587. n. 1. & 2. de hoc que non est dubitandum, stylus namque Curia Romanæ ita inconcussè observat, itaut, quòd Paul. V. negativè respondit, & noluit precibus Oratoris Hispaniarum Regis petentis, similem dispensationem dirigi cuidam Capitulari Vicario, impartiri, ut refert supra d. lib. 7. cap. 9. n. 11. dict. Pirrb.

8 His tamen, & aliis minimè obstantibus, contrarium tanquàm veriùs sequendum dixi, scilicet, Vicarium Capituli cognoscere posse de hujusmodi causis super sponsalibus delegatis, vel aliis quibuscunque in foro versantibus, ut ex sequentibus palàm fiet.

9 Certum namque est, quòd ex privilegiis multorum Pontificum hujus Regni subditi tam Ecclesiastici, quam seculares, tum pro causis civilibus, tum pro criminalibus in foro Ecclesiastico versantibus, extra Regnum vocari nequeunt. *Ordin. lib. 2. tit. 13. in princip. de quo idem Senat. Pereir. de man. Reg. cap. 60. à n. 1. & aliis à Barbos. & Peg. ad d. Ord. congesti, Menoch. Illust. lib. 1. cap. 41. Koch. de jurisd. in exempt. tom.*

tom. 2. in schol. ad const. Leon. X.
n. 184.

10 Unde pro observantia illius exemptionis, & aliorum similium privilegiorum huic Regno, & aliis concessorum, causæ ad Curiam spectantes per Brevia, seu Bullas Judicibus in partibus committi solent, atque delegantur, de quo, & qualitatibus, quibus tales Judices delegati frui debeant, agit *Concil. Trid. sess. 25. de reform. cap. quoniam. 10.* & ibi cum multis *Augustin. Barbos.*

11 Constat verò ex d. cap. quoniã, quòd non solum Episcoporum Vicarii hujus jurisdictionis delegatæ capaces sunt, sed etiam multi alii, qui in aliqua dignitate Ecclesiastica constituti fuerint; quorum electio præcipuè Ordinariis in suis Diæcesanis Sinodis committitur, & hoc ita practicum fuit in *Synodo Elbens.* anno Domini 1720. celebrato per Illustrissimum, ac Reverendissimum D.D. Joannem à Sousa Castello-Branco jam in pace quiescentem, ut piè creditur, cap. 4. ubi multi uti tanquàm hujus muneris capaces in executionem *Concil. Trident. in d. cap. quoniam* designati fuerunt, præter qualitatem Canonici, aut Prothonotariatus, sivè literarum scientiæ, nihil habentes.

12 Ex quibus manifestè fit consequens, quòd ad hoc, ut quis de causa delegata cognoscat, necesse non est, ut sit Ordinarius, vel jurisdictionem quasi Episcopalem ha-

beat; uti quotidie experientia docet, sed strictius loquendo ad nostrum intentum indubitabile est, quòd Vicarius Capitularis Judex delegatus esse potest. *Menoch. Consil. 320. n. 42. Sanch. lib. 8. disp. 27. n. 32. cum aliis Augustin. Barb. in dict. cap. quoniam n. 5. vers. prout etiam Flor. de Men. q. 4. n. 11.*

Neque obstant opposita in contrarium, procedunt namque in dispensationibus matrimonialibus, & comissionibus in forma dignum, sicque in Rescriptis gratiam importantibus, quod quidem diversum est à Rescriptis Justitiæ ad causas, atque controversias in foro decidendas; ut tenet *Corrad. lib. 7. cap. 4. sub n. 11.* ibi: *Benè tamen potest ipse Vicarius Capitularis executionem demandare literas Episcopo per Sacram Congregationem directas, & ab illo non executas; ita censuit Sacra Congregatio Episcop. & reg. 10. de Abril de 1615. necnon omne illud, quod Episcopo mortuo per Bullam seu Breve in causis jurisdictionem importantibus concessum; ita tenet Augustin. Barb. lib. 1. de jure Ecclesiastic. d. cap. 32. num. 60. Nald. ad decretal. in cap. abolendam de hæretic. Dian. p. 8. tract. 4. resolut. 66. in fine. Leuren. de Vicar. Capitular. q. 587. n. 3.*

Unde cum Rescriptum seu Breve ad causas sponsalium decidendas nullo modo dispensationem contineat, nem gratiam, sed solùm jurisdictionem importet, rectè exequi

qui potest à Vicario Capitulari, ut dictum manet.

15 Probatur ulterius assertio nostra ex eo, quia, ut experientia nos docet, & tenet *Augustin. Barb. sup. d. cap. 32. n. 102. & ad Concil. Trid. sess. 24. de reform. cap. 20. n. 8. & 58. Leuren. sup. q. 582.* Capitulum Sede vacante, & ejus Vicarius cognoscere possunt de causis matrimonialibus; si ergo Vicarius Capitularis in prima instantia de causa matrimoniali cognoscit, amice lector, à te, dicas, quæso, cur tanquam delegatus de hujusmodi causis cognoscere non poterit.

16 Ulterius apud DD. secundum veritatis sensum, causa sponsalium matrimonialis dici nequit, matrimoniales namque causæ apud DD. sunt, quando de impedimentis matrimonii jam contracti, vel contrahendi agit, vel quando ad thori, vel ad vinculi dissolutionem contenditur, de quibus causis etiam Vicarius Capituli cognoscere potest *ex Concil. Trid. d. cap. 20. §. 24. de informat. de iis que Idem. Concil. dict. sess. 22. cap. 5. nec Corr. loquitur.*

17 Causa verò sponsalium matrimonialis dici nequit, quia cum tantummodò fit matrimonii de futuro contrahendi causa, diversa res est; aliud quippè est facere, aliud faciendi promissio. *l. in bonæ fidei §. sanè, & ibi glos. & DD. cod. de eo, quod certo loco l. quod si nolit. §. in pactum, vers. illud planè ff. de adi-*

lib. edicto. l. non omnis. ff. de regul. juris. Olea de cess. jur. tit. 1. q. 6. num. 47. Fontanel. de pact. claus. 4. glos. 9. p. 4. n. 21. Ludovis. decis. 28. n. 2. Cels. decis. 83. n. 9. Urceol. de transact. q. 10. n. 13. Cost. in praxi convent. in princ. n. 49. D. Sertor. resp. post resp. D. Sadarin. fol. 199. ad n. 44. Rota decis. 174. n. 2. post 2. vol. conf. Farinac. Mantic. de tacit. lib. 3. tit. 15. n. 84. Ponte conf. 85. Thes. decis. 233. n. 5. Surd. conf. 52. num. 13. Mart. Medic. examin. 5. num. 13. & seqq. Castilb. lib. 4. cap. 67. n. 48. & lib. 2. cap. 3. n. 6. Fontanell. claus. glos. 9. p. 4. ex n. 20. Gratian. cap. 553. n. 9. & 10. Viv. decis. 329. n. 3. Hermosilb. glos. 1. 2. l. 10. n. 5. p. tit. 5. Idem Gratian. discept. 531. n. 65. & seqq. Altimar. rub. 1. q. 1. sect. 2. n. 1. Unde si de sponsalium causis absque dubio Capitularis Vicarius tanquam Judex Ordinarius cognoscit, cur, iterum quæro, tanquam delegatus non cognoscet?

Judex laicus, attenda sponsa- 18
lium natura, quatenus in facto consistunt, & de illorum validitate non dubitatur, de hujusmodi sponsaliū causis cognoscere valet. *Sanch. de sponsalib. lib. 1. disp. 29. n. 9. Fontanell. de pact. nupt. claus. 5. glos. 5. p. 1. n. 28. Idem Fontan. tom. 2. claus. 12. num. 4. Dian. resolut. moralium p. 1. tract. 2. resolut. 130. Bobadilb. lib. 2. polit. cap. 18. n. 236. Tondut. tom. 1. resol. cap. 16. n. 2. Boss. de matrim. cap. 11. n. 5. §. 52. Gonzal. ad text. in*
cap.

cap. 2. de sponsalib. sub num. 2. cum multis *Olea cess. jur. tit. 5. q. 8. n. 12. & seqq.* ubi dubitat, atque in praxi non servari, sicut apud Nos non servatur; si ergo Judex secularis sponfos ad implenda sponsalia compellere potest; cur, tertio quæro, Vicarius Capitularis tanquam delegatus cognoscere non poterit?

19 Quoad dispensationes, differentiarum ratio in eo consistit, quia Papa non confidit de Vicario Capituli tantum, quantum de Episcopo, seu ejus Vicario confisus est; ut ait *Pirb. d. lib. 7. cap. 4. sub n. 11. vers. sed hic.*

20 Quoad commissiones in forma dignum, differentiarum ratio in eo posita est, quia gratia in hujusmodi commissionibus contenta ab executore perficitur, antequam nihil in esse ponit. *Farinac. in scelect. tom. 2. decis. 665. n. 4. cum aliis Augustin. Barb. claus. 66. num. 2.* Unde in his commissionibus magna Executoris integritas necessaria sit, de iisque commissionibus, & dispensationibus contraria intelligenda veniunt.

Tandem in nostro casu in competentiarum exceptio rejecta fuit, interpositaque appellatione, cum hoc eandemmet infelicitatem consequeretur, processus ad Coronam, per viam recursus, transmissus fuit, ubi recurrens improvisus remansit, & ta similiter, me patrocinante, in alio processu judicatum vidi.

COGITATIO LXVII.

De Legato relicto, cum legatarius emancipatus, vel sui juris fuerit, quo tempore tradi debet ad *Ord. lib. 3. tit. 42. §. 5.*

SUMMARIUM.

- 1 *Facti quæstio proponitur. & n. seqq.*
- 3 *Judicatum quid? ostenditur.*
- 4 *Verba in dubio naturaliter interpretanda sunt.*
- 5 *Legatum relicto ad tempus perfectæ ætatis, quando debeatur? & n. 29. & seqq.*
- 6 *Quid in contractibus?*
- 7 *Quid in legato relicto ad tempus, quo legatarius res suas administrare potuerit?*
- 8 *Emancipatio dolo, vel reventia patris habitata nulla est.*
- 10 *Legatum relicto filiis, si morte patris sui juris essent effecti, vel post mortem patris, quando habeatur. & n. 11. 12. & seqq.*
- 16 *Text. in l. mulier 22. ff. ad Trebel. l. si ita 15. ff. quando dies leg. conciliantur cum text. in l. fideicommissa 11. ff. de legat. 3. & nn. seqq.*
- 18 *Fructus legati quando heredi, quando vè legatario pertineant? & à n. 21.*
- 19 *Text. in l. final. cod. de iis, qui veniam ætat. & Ord. lib. 3. tit. 42. §. final. intelligitur. & n. seqq.*
- 23 *Aliud est emancipatio, aliud ætatis supplementum, hoc à patria potestate non liberat, illa vero liberat.*
- 25 *Omissa condemnatio pro absolutio- ne habetur.*
- 26 *Fructus legati à quo tempore in condemnationem veniant? & seqq.*
- 27 *Iusta causa litigandi quæ sit, quando bonam fidem præstet, à fructuumque condemnatione excuset? & nn. seqq.*
- 30 *Infans emancipari potest.*
- 31 *Sententia refertur.*

Re-

I **R**everendus Ludovicus Martins da Villa de Serpa, in suo ultimo elogio ita cavit: *Item deixo a meus Sobrinhos Manoel, e Joaõ, filhos de minha Irmaõ D. Vera Maria Francisca, e do Doutor Francisco Annes Gaviaõ tres mil cruzados, mil e quinbentos a cada hum, e em falta de hum, herdará o que vivo for os dittos tres mil cruzados todos, mas estes se lhe não entregaraõ em quanto não tomarem estado, ou emancipados forem sui juris, e entretanto havendo quem queira os dittos tres mil cruzados a razãõ de juro, sendo boa maõ, e com muita segurança, á satisfacão do*

ditto meu testamenteiro, se lhe dêem em fôrma, que tanto que os dittos meus sobrinhos Manoel, e Joaõ forem sui juris, não haja falta, nem dilacão em se lhe entregarem juntamente com o que tiverem rendido de juros promptamente, porque com esta condiçãõ, e segurança se devem dar, e não de outra sorte, e caso que não haja quem os tome a juro com a ditta obrigaçãõ, e segurança, estejaõ em deposito na maõ do dito meu testamenteiro, até que, como digo, lhe sejaõ entregues &c.

Unus ex legatariis à patria potestate exiit per diploma Regium sequens. 2

DOm Joaõ por graça de Deos, Rey de Portugal, e dos Algarves dá quem, e dálem mar em Africa, Senhor de Guiné, e da Conquista, Navegaçãõ, Comercio de Ethyopia, Arabia, Persia, e da India &c. Faço saber, que havendo respeito ao que pela sua petiçãõ aqui junta, me representou Joaõ Antonio Luiz Gaviaõ filho do Doutor Francisco Annes Gaviaõ, para effeito de o haver por emancipado, e livre do patrio poder, e visto o que allega, hey por bem de emancipar, habilitar, e capacitar ao ditto Joaõ Antonio Luiz Gaviaõ para tudo aquillo, que por Direito commum, e Ordenaçõens do Reyno he concedido, e outorgado aos filhos emancipados, e para poder livremente dispor dos bens, que de presente tiver, e pelo tempo ao diante adquirir, guardando sempre a forma, que o Direito ordena, e para todos os mais effeitos do mesmo Direito, emancipo, e hey por emancipado ao sobredito Joaõ Antonio Luiz Gaviaõ, e o tiro debaixo do patrio poder de seu pay, e o constituo em tudo livre delle, visto o consentimento que para isto deo o mesmo seu pay, pela escritura tambem junta aqui; pelo que mando a todas as Justiças, a que o conhecimento disto pertencer, cumpraõ, e guardem inteiramente esta Carta de emancipaçãõ, como nella se contém. E pagou de novos Direitos dez reis, que foraõ carregados ao thesoureiro delles a fol. 378. do livro 13. de sua receita, co-

„ mo se vio de seu conhecimento , que foy registado no livro 12. do
 „ thesoureiro geral a fol. 376. ElRey nosso Senhor o mandou pelos
 „ D.D. Antonio Teixeira Alvarez , e Manoel da Costa Bonicho , ambos
 „ do seu Concelho , e seus Desembargadores do Paço. Francisco Pedro
 „ da Silva a fez em Lisboa Occidental em 28. de Abril de 1729. de feitio
 „ 120. reis, e de assignar 80. reis. Gaspar Galvão de Castello-Branco a fez
 „ escrever. Antonio Teixeira Alvarez. Manoel da Costa Bonicho.

- 3 Cujus diplomatis virtute legatarius emancipatus, legatum tradi pertendit, eo quòd conditio impleta esset, contra eum tamen judicatum fuit in prima instantia, confirmatum ab Auditore, sed in Supplicationis Senatu in legatarii favorem pronuntiatum fuit, ubi partes gerens adversus legatarium ad hoc ut primò, & secundò tantum sustineretur judicatum, sequentia cogitavi.
- 4 Cùm certum sit, quòd verba in dubio naturaliter interpretanda sint per text. in l. fideicommissum. ff. de cond. & demonstr. l. si quis ita. §. fin. ff. de legat. 2. l. fin. cod. de his, qui etat. veniam impetraverunt cum aliis juribus Simon Vas Barbos. liter. V. n. 39. Augustin. Barb. axiom. 222. n. 27. Ideò legatum relictum, cùm legatarius legitimæ, vel perfectæ etatis fuerit, relictum intelligi debet, quando legatarius 25. annum compleverit, ut est text. expressus in d. l. fin. cod. de his, qui etat. ven. impetr. Ord. lib. 3. tit. 42. §. 5. Quod quidè locum habet etiam in contractibus, & aliis dispositionibus, quibus aliquid dari, vel fieri promittitur, uti ex d. l. fin. constat. Quare si legatarius ex beneficio Principis, veniam etatis impetrando tanquàm maior factus sit, legatum consequi nequit, dum naturaliter vigessimum quintum annum non compleverit, per prædicta jura tenent Cost. in l. Gallus. §. & qui si tantum p. 5. à n. 69. ff. deliber. & posthum. & lib. 2. scelectarum cap. 13. ubi an 25. annum ex omni parte completum esse debeat? Cald. Pereir. in l. si curatorem, verbo contractum. num. 22. Molin. de justit. tract. 2. disp. 224. n. 25. in fine Odd. de restitutionib. in integrum p. 1. q. 23. n. 44. Roland. lib. 2. consil. 100. n. 35. Menoch. consil. 266. n. 31. Tusc. pract. tom. 7. liter. V. Cloë 91. n. 6. Arouc. ad text. in l. 15. ff. de stat. hominum. à n. 4. ubi alios refert Portugal de donat. Reg. p. 2. cap. 19. n. 24. & 25. & 56.
- 7 Undè similiter cum testator in præsentiarum de emancipatione, & de statu à patria potestate libero sermonem faceret, intelligi deberet de emancipatione, quæ eveniente etate 25. annorum fieri potest; quia etiam quando legatum relinquitur in tempus, quo legatarius res suas admittit.

administrare potuerit, tempus 25. annorum intelligitur. *Gom. tom. 2. var. cap. 14. sub. num. 12.* ad quod eventum verba sui juris de quibus testator, interpretanda erant.

8 Pro hac parte mens disponentis multum adstringebat, ideò namque solutionem legati differebat, ne legatariorum pater legatum consumeret, uti satis colligebatur, & cum aderat in processu legatarii epistola ad testamenti executorem transmissa, qua legatarius confitebatur, se legato indigere, ut patri suo consuleret, nullatenus legatum ei tradi debebat virtute illius emancipationis, quæ utpotè dolosa ex parte patris, seu ejus reverentiæ affectata, tanquàm nulla habenda erat, ut in simili ait *Pona cum aliis cap. 11. sub. num. 40.* facit què *Peg. ad Ord. lib. 1. tit. 87. sub. n. 95. §. 6.* *Pona cum aliis d. cap. 11. n. 15.*

9 Ulteriùs ex clausula in rescripto posita ibi: *Guardando sempre a fórma, que o Direito ordena*, nostro legatario legatum tradi non debebat antequàm ad ætatem legitimam naturaliter non accederet, ut judicatum tradit *Peg. ad d. Ord. §. 28. glos. 30. n. 2.* sequitur *Pona dict. cap. 13. n. 36.*

10 Sed iis, & aliis minimè obstantibus, contrarium tanquàm verius à Senatu judicatum omninò sequendum erit, per *text.* quasi expressum in *l. mulier. 22. ff. ad Senat. consult. Trebelian. & per text. in l.*

si ita 15. ff. quando dies legat. vel fideicomiss. cedat, ubi legatum legataris relictum filiis, si morte patris sui juris essent effecti, vel relictum post mortem patris juxta terminos *d. l. mulier.* legatum debetur, & statim tradi debet, si hujusmodi legatarii à patre suo emancipati fuerint; unde cum in nostro casu testator legatum tradi jussisset, quando legatarii à patria potestate liberati extitissent, & sui juris essent effecti, vel per matrimonium, vel per emancipationem; dicendum, testatorem voluisse idem eo in casu, in quo per rescriptum Principis patresfamilias effecti essent.

Ulteriùs judicatio favet, quòd cum tempus legitimæ ætatis solutioni legati, & non dispositioni adjectum fuerit quocunque civili modo ætas supervenerit, legatum statim tradi debet, voluntas namque hoc in eventu, testatoris non repugnat, & dilatio in favorem minoris facta dicitur; unde sufficit postea habere tutorem. *l. cum pater. 77. §. curatoris sui, & ibi glos. Emmanuel à Costa ad l. Gallus. §. & quid si tantum. ff. deliber. & posthum. p. 5. num. 50.* *Arouca ad l. 15. ff. de Stat. homin. n. 8.* limitata sic *dict. l. fin. cod. de his, qui ven. etat. impetraverunt, & Ord. d. lib. 3. tit. 42. §. fin.* ratio est, quia, ut agnoscit subtilis *Cost. sup.* quando tempus dispositioni adjicitur, legatum conditionale fit, secus verò quando solutioni adjectum fuerit. Ddd ii Sed

12 Sed in præsentiarum testator dispositioni tempus non adjecerat, sed tantummodo solutioni, ut patet ex oratione relata n. I. prout legatum purum à tempore mortis testatoris debitum, ex vi emancipationis tradendum erat.

13 Adversus tamen prædictam resolutionem ex text. in d. l. mulier, & d. l. si ita, desumptam, obstat text. in l. fideicommiss. II. §. si cui. ff. delegat. 3. quibus verbis utor ibi: Si cui ita fuerit fideicommissum relictum, si morte patris sui juris effectus fuerit, & emancipatione sui juris factus sit, non videbitur defecisse conditio: sed & cum mors patri contingat, quasi existente conditione ad fideicommissum admittetur.

14 Ex quo text. non sufficit, ut legatarius per emancipationem, vivo patre, ad recipiendum legatum sui juris efficiatur, sed semper expectanda mors patris erit, ut traditioni legati locus sit, quod omnino oppositum est dispositioni text. in d. l. mulier, & text. in d. l. si ita.

15 Pro autem horum jurium enucleatione videndi sunt. Peregr. de fideicommiss. art. II. n. 46. Leander Galgan. de condit. & demonstr. p. 2. cap. I. q. 41. n. 4. Integriol. de substit. centur. 3. quæst. 76. & quos refert Cost. in d. l. Gallus. §. & quid si tantum. p. 5. à n. 8. ubi sub n. 82. ait, prædictas leg. mulier. 22. & l. si ita, de parente loqui, undè ex conjecturata mente disponentis legatum ibi

statim tradi jubetur ante mortem patris, quia in tali casu eandem fore disponentis voluntatem interpretatur; & hunc intellectum aliqui ex Præceptoribus nostris almæ Conimbricensis Academiæ sequuntur ut in aurea deliberatione postea referenda videbis; ubi etiam Bartoli intelligentiam sequitur Costa. Arouc. supra ad l. 15. ff. de stat. hominum n. 10.

Ego autem nullam controversiam invenio inter dictas leg. si mulier. ff. ad Trebel. & si ita. 15. ff. quando dies, & in d. l. fidei com. II. §. si cui. II. ff. de legat. 3. ex eo, quia conditio, sub qua in dictis juribus legatum relinquitur, vel est consideranda quoad effectum, ut legatum vincatur, & locus caducationi non fiat; vel est consideranda ad effectum, ut legatum legatario ad fruendum tradatur, ut mihi sentire videtur subtilis Cost. sup. d. n. 80. & 81. si primo modo consideretur, sicut in dicta l. mulier, & d. l. si ita. per emancipationem in vita patris conditio impletur, ita pro impleta habetur in d. l. fideicommissa. II. d. §. si cui. uti mihi satis constat ex verbis supra relatis ibi: non videbitur defecisse conditio; & ibi: quasi existente conditione. ideo jura hæc conveniunt; si autem secundo modo conditio consideretur, differunt inter se prædicta jura, sed assignata ratione differentiarum, inter se pax ac concordia erit.

Pro ratione differentiarum mente tene, quod aut constat, testatorem

in adjectione temporis consulere hæredi gravato vele, vel legatariis consulere; si hæredibus, legatum tradi non debet antequam dies naturaliter designatus cedat, si autem legatariis, legatum statim tradi debet toties quoties conditio aliquo modo impleta fuerit.

18 Ratio rationis in eo est posita, quia quando testator hæredibus vult consulere, hæres fructus legati lucratur dum dies ipsius tradendi non venit, ex quibus fructibus privari non licet; quando verò legatariis consulit, post conditionem impletam fructus legato accedunt: quare venit dicendum, quòd juxta terminos *d.l. mulier, & in d.l. si ita*, testator non hæredi, sed legatariis consulere volebat; quod secus erat in terminis *text. in d.l. fideicommissa*

§. si cui.

19 Unde provenit intellectus ad *d.l. fin. cod. de iis, qui ven. etat. & d. Ord. lib. 3. tit. 42. §. fin.* scilicet, quòd non obstante legitimæ ætatis sermone, si constet, testatorem legatario consulere voluisse; & ad eum fructus legati pertinere, legatum statim tradi debet, quocunque civili modo ætas suppleatur.

20 Sed cum in nostro casu, uti apparet ex verbis dispositionis *supra n. 1.* relatis, testator expressè voluit legatariis consulere, & ad eos fructus pertinere, etiam à tempore mortis suæ, rectè fuit judicatum, & ita similiter in aliis judicandum erit.

Ex duabus aureis deliberationibus, & sententia sequentibus omnia quasi supradicta confirmantur, & aliqua notabilia, quando fructus legati debeantur, invenies, ex omnibusque ad contraria facilè respondebis.

Deliberatio Sapientissimi, semperque Colendissimi D. mei Joannis Alvarez da Costa.

Non versamur in casu legati relictæ ea conditione, ut legatario tradatur, ad perfectam cum venerit ætatem, ad terminos *l. fin. cod. de his, qui ven. etatis & c. & Ord. in 3. tit. 42. §. fin.* de quo multos adducens *Arouc. in l. 15. n. 4. ff. de stat. hominum*; sed casus est legati relictæ à patruo ut ex sorore tradatur nepoti, cum statum aliquem susceperit, emancipatus vè fuerit, & sui juris effectus; aliud quippè revera est emancipatio, aliud ætatis supplementum, seu venia; per istam à patria non liberatur filius potestate; per illam verò sui juris efficitur, quod ita sentit. *Arouc. Idem in l. 8. n. 15. ff. de his, qui sunt sui; & rectius post Reynof. luculenter differit, imò docet Portugal de donat. Reg. lib. 2. cap. 19. n. 57. cum seqq.* Agnoscit discrimen emancipationis, & veniæ ætatis in conditione legati magister noster *Bartol. in l. fideicommissa 11. §. si cui. ff. de legat. 3.* agnovit, & testator differentiam verbalem, & non in effectu, inter matrimonium, & emancipationem; quam & legimus

mus in *Ord. lib. I. tit. 57. §. 6. Pereir. decis. 105. n. 2.*

24 Igitur appellans cum emancipatus sit, patriam que potestatem cum evaserit, sui juris effectus inveniatur, cur contra voluntatem expressam eundem legato privabo? Scio ego, quod quando testator legavit filios familias, & conditionem mortis patris, vel emancipationis apponit, ex uno tantum liberandi à potestate patria modo expresso fit transitus ad alium ex æquipolenti efficacia per *l. mulier 22. ff. ad Treb. l. si ita. 15. ff. quando dies legati cedat. Rocca Scelestar. cap. 34. n. 2.* & quanvis in casu præfatarum legum contrarius sit *text. in l. fideicommissa 11. §. si cui ita. ff. delegat. 3.* in effectu non adversantur, eo quod conciliandi sunt, ut actio utilis, & officium Judicis competat, & non actio directa, ut ibidem tenet *Barthol. & cum eo Rocca dict. cap. 34. sub n. 5.* vel constituenda sit differentia in legato ab extraneo, & à conjuncto relicto, itaut in conjuncto legatum tradi debeant quocunque modo legatarius sui juris efficiatur, prout distinguit *Præceptor Cazado in d. §. si cui, & eum secuta Præceptor Gouvea in scholiis ad tit. de condit. apposit.* sed hæc disputatio, ut similiter subjungebat in suo casu prædictus *Rocca*, cessat in præsentiarum, cum testator expressè emancipationis requisisset casum quibus perpensis malè judicatum

indubius dico. *Ulyssipone Occidua. 16. Januarii 1731. Costa.*

Deliberatio pariter Sapientissimi D. D. Joan. Marques Bacalho.

De quo dicendum superest, 25 ad juris, quod attinet reservationem convenire placet; sed ad interesse quantitatis legatæ petitum fol. 2. rempore moræ, aliquid subsistendum. Duo Domini, Sapientissimi, qui primitus deliberarunt, cum de fructibus petitis condemnationem omiserint, absolvere videntur, ex *text. in l. terminato. 3. cod. de fructibus, & lit. expens.* de quo latè *Castill. lib. 5. quotid. cap. 135. à num. 16. Giurb. decis. 65. per tot. & decis. 89. n. 7.* cum aliis *Peg. in poss. maiorat. n. 849.* sed proximi Domini Doctissimi expressè condemnant, à tempore litis contestatæ prout petiti fuerunt fol. 2. Illud, & ego verum arbitror, quod à tempore interpellationis, & post moram contractam, fructus legati debentur ex *text. in l. 1. cod. de usur. & fruct. legat.* ubi *Brunem. n. 1.* eam præstat rationem, quia interim hæres legatum præstare nõ tenetur priusquam legatarius agnoverit, & legatum petierit, quod, & comprobant *Franch. decis. 575. n. 2.* ubi *de Luc. n. 1. & 5. & decis. 583. n. 3.* ubi adductis *Card. de Luc. tit. de feud. disc. 104. n. 41. & tit. de usur. discurs. 30. à num. 6.* ubi rationem præstat, *Gait. de fruct. q. 17. disp. à n. 27.* qui omnes loquuntur in legato quantitatis. *Merlin. cent. 2. cap. 10. n. 21.* Sed

27 Sed an resolutio hæc procedat, quando hæres justam litigandi causam habuit? Quam idem disputat *Gall. ibid. à n. 34. & cum Franch. decis. 583. à n. 8.* negativè resolvit eam ob rationem, quia nullum interest, inter fructus, quos possessor consequitur ex re, quam ex sententia constat ad actorem pervinere, & ideo illi debent restitui, & usuras, quæ tanquam interesse petuntur, & non debentur quotiès reus conventus justam se defendendi causam habuit, quæ quidè causa à mora excusat, nec in hoc casu litis contestatio malam fidem inducit, cum etiam injusta causa bonam fidem pariat. *ex l. sed & si. §. scire. ff. de pet. heredit. maximè, respectu legati pecuniæ, quæ sterilis est, & fructus non parit: ut latè prosequitur laudatus Franch. d. decis. 583. à num. 8. & seq. & optimè comprobatur Mariscot. resol. lib. 2. cap. 92. à n. 6. qui num. 5. asserit, tunc justam litigandi causam dari, quando de juris articulo ageretur, qui à DD. difficilis reputaretur, vel opinionum adesset varietas?*

28 Sed an hoc in hypothefi verificetur magis dubium est, cum primus Egrius Dominus Jurisconsult. ea, qua solet dexteritate demonstraverit, quantum intersit inter emancipationem, & ætatis veniam, & in diplomate fol. 3. vers. emancipationis casum verificari, in quem legati resolutio dilata fuerit, *ex text. in*

l. ex bis verbis. cod. quando dies legat. ced. eam cessare, adstruens difficultatem resultantem ex Ulpiani responso in l. fideicommissa. §. si cui. ff. deleg. 3. ubi si fideicommissum relictum filio, si morte patris sui juris effectus fuisset, & emancipatione factus sit filius sui juris, conditio non deficiat, sed quando mors patris contingat, de quo, & de aliorum jurium intelligentia, agit, & alius subtilis pariter Cost. in l. Gallus §. & quid sit tantum. 5. p. à n. 80. cum seq. ff. de liber. & posth. cum in hypothefi, emancipationis casus à testatore consideratus verificatus sit.

At an hæc præmatura patris 29 emancipatio, ante 25. annum expletum, qua in ætate quisque bonis suis benè prospicere præsumitur à jure sat esset, ut quantitas legata traderetur, fortassè non immeritò potuisset appellatus cogitare, cum & uterque Judex inferior ad sui favorem responderint, & jam in Senatu nostro ita judicatum tradat *Pegas tom. 7. comm. ad Ord. in r. tit. 88. §. 28. glos. 30. n. 2. ubi decisum fuit, quòd pecunia minori non tradatur, dum 25. annos non habuerit, quanvis emancipatus fuerit, ac ætatis veniam habeat, & bona illi tradi jussum fuerit, sed in deposito ponenda, ne forte consumat.*

Sed an hæc forsàn dubitatio 30 ita rei judicatæ autoritate suffita justam appellato litigandi causam dederit, ut usuras quantitatis legatæ

II *tæ* à lite contestata solvere evadat, me etiam dubium relinquit; scio tamen testatorem, emancipatione contentum, ut ex sorore nepoti legata quantitas traderetur, scio etiam, & infantem emancipari posse ex l. *Jubemus. 5. cod. de emancip. liber. nec me tandiù latet, quòd emancipationis tempus, non dispositioni, sed legati solutioni appositum fuit, quo in casu, licèt de legitima ætate testator loqueretur, satis effct, quòd civili quoquomodo suppleretur, nec aliud tempus spectandum, ut docet Arouc. in l. 15. n. 8 ff. de stat. homin. hoc etiam scire deberet appellatus, peritiores consulendo, quapropter interesse legale solvat à tẽpore litis contestatæ. Ulissipone Occidentali. 31. Maii. 1731. Bacalhaõ.*

31 *Acordaõ os do Desembargo &c. que naõ foy bem julgado pelo Ouvidor de Beja em confirmar a sentença do Juiz de Fóra de Serpa, que julgou provados os embargos recebidos do appellado; revogaõ huma, e outra sentença vistos os autos, e como se mostra, que o testador ordenou no seu testamento fol. que se entregasse o dinbeiro, que legou ao appellante seu sobrinho tanto que tomasse estado, ou fosse feito sui juris pela emancipaçaõ, que conseguiu do ditto Senhor pelo Alvarã fol. 5. pelo qual se lhe concedeo ser feito sui juris, e sabir do patrio poder, e a livre administração de seus bens, termos em que se verifica o caso, e entendimen-*

to pelo testador, atè o qual lhe dilatou a entrega, e soluçaõ da quantidade legada, sem que seja necessario que se espere baja de cumprir a idade de 25. annos, sem embargo desta se reputar em Direito a em que cada bum se presuma ter aquelle siso, e capacidade para bem administrar seus bens, por quanto o testador naõ faz mençaõ na referida disposiçaõ de haver de chegar o legatario seu sobrinho á referida idade, senaõ de tomar estado, ou ser emancipado, para o que, conforme a Direito, senaõ requiere a dita idade, antes em muito menor se pode conseguir a emancipaçaõ, e ainda que o testador fizesse mençaõ de maioridade, como esta naõ respeitava á disposiçaõ do legado, senaõ á soluçaõ delle, seria bastante, no sentir dos D. D. que por qualquer modo civil lhe fosse supprida: por tanto, e pelo mais que se considera, condennaõ ao R. appellado que entregue ao appellante o dinbeiro, que lhe foy deixado em legado, na forma ordenada pelo testador, com os juros de cinco por cento desde a lide contestada, deixando ao appellante direito, reservado para por via competente pedir ao R. os juros, desde o tempo que mostrar que o R. teve occasiaõ de pòr a juro o dito dinbeiro com a segurança pelo mesmo testador acautelada; e pague o mesmo R. as custas em que tambem o condennaõ. Lisboa Oriental em 10. de Julbo de 1731. Tem tençaõ do Doutor Joaõ Alvarez.

Alvarez da Costa. Bacalbáo. Mello-
Sanchez. Macedo.

COGITATIO LXVIII.

An dum exceptio reclamationis
sponsalium pendet, sequestrum
impuberis reclamantis locum
habeat?

SUMMARIUM.

- 1 Pubes sponsalia, quæ impuber con-
traxit reclamare potest.
- 2 Facti, ac juris quæstio formatur.
& seqq.
- 3 Exceptio litis pendens, quæ con-
tinere debeat? 15. & 16.
- 4 Reclamationis causa probari debet.
- 5 Nullitate contractus pendente, an
via executiva conquiescat? & seqq.
- 8 Sequestrum, vel exhibitio mulie-
ris eam, ac suos infamat.
- 9 Reclamatione sponsalium legitime
facta, exhibitioni locus non est.
juncto n. 8.
- 10 Exceptio non numerat a pecunie viâ
summariam, seu executivam ins-
trumenti impedit.
- 11 Legitima reclamatio sponsalium ad
instar restitutionis in integrum
est.
- 12 Restitutio in integrum viam exe-
cutivam impedit.
- 13 Exceptio ex eodem contractu pro-
veniens agentem repellit.
- 14 Ad sponsalia, matrimoniumque, cer-
ta ætas requiritur, quæ ab agente
probari debet.
- 15 Pater pro filio, vel è contra non
obligatur.
- 16 Eadem cum filio persona est.
- 17 Exceptio præjudicialis, quæ sit, &
ejus effectus.
- 18 Exitus causa affertur in compro-
bationem opinionis actoris. & n. 19.

Quædam fæmina cum adhuc
impubes sponsalia de futuro
contraheret, ab hoc vinculo deobli-
gari optans, meo consilio, sponsa-
lia pubes facta reclamavit, prout te-
net Covarr. de sponsalib. I. p. cap. 5.
§. I. n. I. Guttierr. canonic. lib. I. cap.
18. n. 19. Sanch. lib. I. de matrimo-
disp. 58. num. 6. cum aliis Augustin.
Barbos. ad text. in cap. de illis 7. de
sponsation. impuber. n. 2. Leuren. in
jus canonic. tom. 4. q. 141. n. 2.

Facta sic reclamatione de
mandato Judicis Ecclesiastici, ante-
quàm sponso intimaretur, is, facto
summario de sponsalibus, manda-
tum de sequestranda puella in for-
ma praxis reportavit, & cum ipsa
puella non inveniretur, ejus pater
sub excõmunicationis pæna moni-
tus, ut filiam suam in judicio exhi-
beret, litis super reclamatione pen-
dents exceptionem opposuit, ut
exhibitioni locus non esset, me pa-
trocinante.

Adversus quod ex parte spon-
si perfunctoriè dicebatur, exceptio-
nem litis pendens inter diversas
personas non habere locum, defi-
ciebant namque identitates rei, cau-
sæ, & personæ.

Deinde arguebatur, reclama-
tionis causam probari debere, quo
deficiente, exhibitioni locus erat.

Etiam allegari poterat, quòd
non obstante litis pendentia super
nullitate contractus, via executiva
instrumenti, seu sententiæ execu-
tio

Ece tio

tio non impeditur, ut cum magna D. D. caterva agit, & ita resolvit Carleval de jud. tit. 3. disp. 14. & disp. 16. per totas, cum aliis noster Moraes tom. 1. lib. 1. cap. 7. n. 22. judicavit Senatus apud Mend. 1. p. lib. 3. cap. 3. sub n. 13. & cap. 32. n. 33.

6 Sed in favorem exceptionis allegavi, quòd licet prædicta DD. assertio quatenus nullitatis quæstio mota vires instrumenti non frangit, verior fit, attenta rei veritate, non defuere tamen alii multi DD. contrarium tenentes, quos refert, & sequitur Reynos. obs. 45. n. 38. Covarr. pract. cap. 24. n. 5. Strenuè disputans Guttier. de juram. confirm. 1. p. cap. 2. à num. 11. judicatum refert Idem Mend. 1. p. lib. 3. cap. 3. n. 13. & cap. 22. n. 4.

7 Sed à veritate primæ opinionis non recedendo, hæc limitatur eo in casu, quo nullitas statim apparet, & in continenti probatur, uti tenent Canar. de execut. instrum. q. 51. n. 90. in fine. Cartar. decis. 20. à n. 14. Parlador. rer. quotid. cap. fin. 5. p. §. 11. n. 26. & 27. Carleval de jud. sup. d. disp. 14. n. 10. & disp. 16. n. 23.

8 Unde cum in terminis nostræ hypothæsis, statim de minore ætate reclamantis appareret, & in continenti probaretur, exhibitioni, & sequestro locus non erat. Exhibitio namque mulieris infamat eam, parentes, & consanguineos suos. Conf. tit. Episcopatus Elbensis, tit. 9. §. 6.

9 Qua ætate probata cum impubes spondens pubes factus facultatem resiliendi, invito altero sponso, à jure accipiat, aliquid amplius, præter reclamationem, & ejus intimationem necessarium non fit, ad instar exceptionis non numeratæ pæcuniæ, qua opposita, instrumentum deficit. Ord. lib. 4. tit. 51. in princip. & §. 2. amittitur que via summaria, & instrumenti executio, cum pluribus Moraes de execut. lib. 2. cap. 22. à n. 38. Hermos. in l. 56. glos. 11. tit. 5. n. 146. & seqq. absque eo, quòd excipienti aliquid amplius probari necesse fit: undè cum sponsa reclamasset, inimata que sponso reclamatione, nihil adversus eam opposuisset, pro sententia reclamationis uti valida judicanda erat, secundum praxim Vanguerve Cabral 4. p. cap. 9.

11 Deinde pro nostra resolutione facit, quòd ideò impuberibus spondentibus, puberibus factis, jus resiliendi facultatem concessit tam in foro interno, quàm externo, ne tam gravi vinculo indissolubili, & irrevocabili obligati manerent, qui cum immaturo consilio, & judicio infirmo contraxerunt, ut DD. n. 1. citat. dicunt. Unde hoc resiliendi 12 remedium tanquàm restitutio in integrum est, sed restitutio in integrum intentata viam executivam, & executionem impedit: cum multis Carleval d. tit. 3. & disp. 16. à n. 38. ergo &c.

Ulterius

- 13 Ulterius facit, ex eo, quòd sponsus cum impubere contraxit, scire debet, quòd ab ipsomet contractu exceptio reclamationis oriatur, & exceptionis ex eodem contractu provenientis natura est agentem repellere, & clausulam depositariam infringere *Moraes de execut. lib. 1. cap. 4. §. 1. n. 100.* ergo in nostro casu &c.
- 14 Ulterius de jure tam ad sponsalia, quam ad matrimonium contrahendum certa ætas requiritur, de quo vide *Covarr. 1. p. de sponsalibus cap. 2. & 2. p. cap. 4.* Undè cum sponsus in nostro casu actor sit, debet hoc tanquàm intentionem suam per jura vulgaria probare.
- 15 Quoad identitates exceptionis respondi, quòd si pater ab excepto considerabatur tanquàm persona diversa, tunc innanis erat actio, quia pater pro filio, ne è contra obligatur. *tot. tit. cod. ne filius pro patre,* & multo fortius in præsentis sponsus actione carebat, quia nec ex parte patris violentiam, nec filix apud eum existentiam ipsemet sponsus probabat: Si autem persona patris eadem cum filia considerabatur *ex text. in l. fin. cod. de impuber. & aliis substitutionib. cap. hac auctoritas. caus. 3. q. 6.* sponsus pati debet exceptionem à patre opponi, ea etiam ratione, quia patri ex sequestro filix infamia resultat, ut supra diximus, ac per consequens diversa persona non censetur, uti in simili
- li judicavit Senatus circa litis pendentiam inter socios, seu cohæredes, apud *Mend. d. 1. p. lib. 3. cap. 3. num. 13.*
- Tandem pro confirmatione resolutionis nostræ, & contrariorum remotione considerandum esse duxi, exceptionem nostram præjudicialem esse, super qua jus commune servandum est, *ex Ord. lib. 3. tit. 50. §. 1. in fine,* qua opposita, in quæstione principali supersedendū est. *cap. 1. de Ordin. cognit. & ibi Augustin. Barbof. num. 3. Mend. à Castr. 1. p. lib. 3. cap. 3. n. 14. Leuren. in jus canonic. tom. 2. q. 309. Cabral Epilog. jurid. cap. 33. Farinac. q. 100. n. 78. 79. & 81.*
- Contra supradicta judicatum fuit, sed non ita executum, recurrit namque pater ad Reverendissimum, ac Illustrissimum D. Patriarcham, filiam suam examini privato offerens, ut ejus voluntas excrutaretur, àn voluntaria, vel invicta reclamasset, & ita jussum obtinuit, quo peracto, nec ad sequestrum nec interrogationes progressum fuit; qua propter dicta à nobis in simili vigere debent, & ita mecum Patres gravissimi, dum cum eis sermonem haberem de hac re, convenerunt.
- Sed in tali hypothesi semper privatim scrutanda sponsæ reclamantis voluntas erit, ad cognoscendum an ex voluntate sua libera reclamatione procedat; & si ita cognitum, nihil amplius agendum; si autem co-

Et fiat reclamatio, tunc deponenda apud honestum locum in forma solita.

COGITATIO LXIX.

An inter duos colonos pænæ Ord. lib. 4. tit. 54. locus sit?

SUMMARIUM.

- 1 Conductor, finita locatione, rem conductam restituere tenetur.
- 2 Quæ remedia ad id adversus conductorem à jure inventa sint? & nn. seqq.
- 4 A sententia de evacuando prædio, appellatio, per viam regulæ, quoad utrumque effectum datur.
- 11 Quæstio in facto contingens afferitur.
- 12 Ordinat. lib. 4. tit. 54. & ejus pænæ quando locus sit? & nn. seqq.
- 13 Conductor adversus locatorem an quæstionem dominii refricare possit?
- 14 L. si quis conductionis. cod. locat. remedium an successoribus, & in successores competat?
- 18 An pænæ d. Ord. simul, ac in eodem processu peti possit? & nn. seqq. & n. 29.
- 20 Pænæ in processu summario peti nequit.
- 21 Sententia secundum petitum interpretanda est.
- 22 Exitus causæ affertur.
- 23 Praxis expellendi conductores, & pænæ imponendi, quæ in hac Curia utitur, non approbatur.
- 24 Sententiæ Senatus dicta à nobis comprobant, & nn. seqq.
- 27 Omissum in sententia pro omissio habetur.
- 28 Judex appellationis tantum de judicatis à Judice inferiore cognosci potest.

Finita locatione, conductorem rem conductam locatori restituere teneri indubitati juris est. l. si quis conductionis. cod. locat. Ord. lib. 4. tit. 23. & tit. 54. Pacion. de locat. cap. 65. n. 1. Senator Guerreir. de tutorib. lib. 7. cap. 10. n. 120. ut hæc restitutio fiat, multa à jure remedia prodita sunt, poterit namquæ primò locator propria autoritate rem occupare, conductorem que expellere. ex Alexand. lib. 3. cons. 105. n. 18. comprobatur Pacion. sup. d. cap. 65. à n. 19. uti tamen Judicis autoritate tutius arbitratur ipse Pacion. n. 24. & ego cum illo ita existimo, duce Barthol. in l. creditores 3. 1. lectur. n. 4. cod. de pign.

Secundò locator mandato de expellendo uti poterit, à quo incipitur propter dictam facultatem propria autoritate expellendi Caroc. Merlin. & aliis, cum quibus idem Pacion. d. cap. 65. à num. 25. Senat. Guerreir. d. cap. 10. n. 121. (quod apud nos ad praxim reducitur per viam actionis, vulgò, *embargos á primeira*,) hoc que remedium possessorium, & summarium est, in quo præmissio monitorio super evacuatione, eo que reproducto, citatur conductor ad dicendum contra; productisque juribus, & examinatis testibus super locatione, ac ejus terminatione, absque alia observatione terminorum substantialium citatur ad sententiam, & loco sententiæ videndum decerni, & relaxari

xari mandatum de evacuando, quod statim decernitur, nisi infra decem, vel alium terminum arbitrio Judicis rem restituatur *Idem Pacion. d. cap. 65. num. 36. & seqq.* qui in urbe sua praxi de hac testatur, apud Nostrates verò hoc modo fit, nempe, per simplicem petitionem, Judicis que interlocutoriam conductor in Judicium pulsatus, ut intra unius audientiae spatium jura sua contra evacuationem producat per exceptionis viam, vulgò, *por embargos*, quæ crebrò recipiuntur, & datis responsionibus utriusque partis, vulgò *contrariedade, replica, e treplica*, per definitivam sententiam terminantur, cum appellatione ad superiores, suspensa executione, si evacuatio super prædiis rusticis, vel urbanis versetur, excepto quando locator ad habitationem suam urbanum prædium evacuari desiderat. *Peg. for. tom. 2. cap. 15. à n. 115. Cabral in praxi 1. p. cap. 11. à n. 13. & 2. p. cap. 32. per tot.*

5 Tertiò, locatori succurritur manutentionis remedio, qui ratione suæ civilis possessionis, illam petere valet pro recuperanda naturali. *Barthol. in l. 1. §. ait Prætor. n. 17. ff. uti possidetis. Menoch. retinend. remed. 3. n. 22. Gratian. discept. 899. n. 6. Rot. post Postb. de manut. decis. 293. n. 1. & 2. cum aliis Pacion. d. cap. 65. à n. 29. Guerreir. d. cap. 10. n. 122. de requisitis ad hoc remedium necessariis. Pacion. ubi supra.*

6 Quartò, locatori actio locati competit. *Alexand. in l. si aliquam rem. n. 35. ff. de acquir. possess. cum aliis Pacion. d. cap. 65. num. 108. & seqq.* ubi de hujus actionis requisitis. *Guerreir. d. cap. 10. n. 123. & seqq.*

7 Quintò actio reivendicationis *Idem Pacion. d. cap. 65. à n. 12. Guerreir. supra.*

8 Sextò, actio ad exhibendum. *ex l. Celsus 5. in princip. ff. ad exhibendum. Pacion. d. cap. 65. à n. 131. Guerreir. d. cap. 10. n. 126.*

9 Septimò, per remedium *l. si quis conductionis. cod. locat.* locatori succurritur per verba ibi: *Siquis conductionis titulo agrum, vel aliam quamcunque rem accepit, possessionem prius restituere debet, & tunc de proprietate litigare:* ex qua deducta *Ord. lib. 4. tit. 54. §. 3. de quo remedio latè agit. Idem Pacion. de locat. d. cap. 65. à n. 47. Valasc. cons. 42. & ab eis citati, videndi, & infra citandi.*

10 Ulteriùs, si conductor rem conductam termino locationis adveniente, restituere recusaverit, invadere, & spoliare dicetur. *per text. in l. conductores. cod. de locat. & adversus eum actio spolii competeret. ex d. l. & in l. colonus. 12. ff. de vi, l. non ab re. cod. unde vi. ubi Barthol. & latè Menoch. recuper. remed. 11. à n. 1. cum multis aliis Pacion. de locat. d. cap. 65. à n. 37. per quas dispositiones ultra rei restitutionem injungitur pæna æstimationis rei ipsæ.*
Pacion.

Pacion. d. cap. 65. n. 2. & n. 44. Menoch. d. remed. 11. per tot. ex ipsis que legibus deducta fuit Ordin. nostra d. lib. 4. tit. 54. in princip. ibi: *Se algum homem recebeo doutro alguma cousa, que tinha como senhor della emprestada, alugada, arrendada, a tempo certo, ou em quanto aprouvesse ao senhor della, e depois sendo requerido por elle, passado o tempo recusar de lha entregar, mettendo o feito em Juizo, até ser condemnado por sentença definitiva, que passe em cousa julgada, não sómente entregará a cousa ao senhor della, mas além disso lhe pagará a verdadeira estimação da cousa, pela contumacia que commettero, em que perseverou, em lha não querer entregar até ser condemnado por sentença, a qual pena lhe poderá ser demandada em todo tempo, assim antes da sentença, como depois della. Porem se o demandado antes de esperar sentença entregar a cousa com effeito, não será condemnado na dita pena.*

II Quibus sic animadvertis in factu adfuit, quod novo colono prædia sibi locata occupare intendente, antiquus colonus renuit, se per interdictum uti possidetis defendens, qui in Supplicationis Senatu victus evasit, in sententia que illa, sequentia verba oculis obvia erant. *e pague o autor os ferrejais, (sic prædia de nominabantur) ao reo: Quibus verbis illusi tum victor, tum ejus Advocatus existimavere, victum*

ad æstimationem illorum prædiorum condemnatum fuisse, uti contumacem in evacuando prædia, quo errore ducti eorum valorem facere liquidum curaverunt; victus in defensione usus fuit, dicens, sententiam nullam esse, eo, scilicet, fundamento, quia ultra petita judicasset; me autem consulens, pro ejus defensione sequentia ponderavi.

Dicebam primò, pænæ d. l. 12 conductores 33. cod. locat. & Ord. lib. 4. tit. 54. in principio tantummodo locum fore, quando interlocutorem, & conductorem quæstio fuerit; deducendo ex verbis d. l. ibi: *Si nõ eam dominis recuperare volentibus, & ex d. Ord. ibi: Como senhor, & ibi: Não sómente entregará a cousa ao senhor &c. sed sic est, quod in præsentiarum, quæstio inter duos colonos versabatur: ergo pænæ locum habere non potest.*

Hanc meam sententiam cõ-13 probabam ex ratione decidendi supra d. leg. quæ versatur in eo, quod improbum est, conductorem rem sibi locatam non dimittere illi, quem dominum rei locatæ ipse conductor recognovit; ex quo descendit, colonum de dominio quæstionem refricare non posse; nec domini probatione opus est, quando hoc remedio locator usus fuerit. *Barthol. in d. l. siquis conductionis cod. de locat. Pacion. d. cap. 65. n. 76. 77. & seqq.*

Nec in contrarium objici potest, quod hoc remedium, & conditio

ditio *d. leg. si quis conductionis*. successoribus, & in successores competat, quia hoc tantum locum sibi vindicat respectu successorum universalium, hæredum, scilicet; *Menoch. d. remed. II. n. 50. & seqq. Pacion. d. cap. 65. n. 55. juncto n. 52. & seqq. cum Alex. lib. 4. cons. 12. num. 6. Pontan. d. spoliis lib. 3. n. 138. in fine Caroc. de locat. tit. de actionib. remed. 14. n. 29.* & contrarium dicentium opinioni locus erit, quando successor in ipsa locatione, vel conductione, vel data cessione, vel pacto jura locatoris acquisierit, ut ipse *Pacion. d. cap. 65. n. 39. 53. & 54.* semper tamen mihi durum visum fuit, eritque hujuscemodi pœnas adversus tertios singulares possessores imponere.

15 *Secundò dicebam, pœnis, de qui in dd. juribus, locum non esse, nisi quando locator remedio spolii, seu conditione ex d. l. conductores, vel si quis conductionis egerit. Menoch. d. remed. II. a n. 45. Barbof. ad Ord. d. tit. 54. in princip. n. 1. ejus filius August. Barbof. ad text. in d. l. conductores. n. 3. Petrus Barbof. in l. si alienam. n. 31. ff. soluto Valasc. de jur. emphyt. q. 9. n. 15. Cald. forens. q. 14. n. 3. Cancer. var. I. p. cap. 14. n. 84. Pacion. de locat. d. cap. 65. n. 110.* quanvis dissentiat *Molin. Theolog. tract. 2. disp. 498. n. 1.* sed quia in hypothese, de qua consultus, remedium *dd. leg. in Judicium deductum* non erat, imò colonus antiquus uti

actor in Judicio comparuit, pœna illa locum habere non poterat.

Maximè, quia necessarium est, *16* locatorem agentem remedio. *dd. l. illud specialiter intentare, vel in factum narrare, ut compertum fit, deductum in Judicium esse. Con- tard. de momentan. in ampliat. n. 85. Pacion. d. cap. 65. n. 43.* *17* cujus forma secundum *Barthol. in d. l. non ab re n. 2. cod. unde vi, & Menoch. d. remed. II. n. 30.* hæc erit- *Peto Caium conductorem prædii mei, & si fuerit contumax usque ad sententiam, peto eum condemnari, ad ipsius rei æstimationem.*

An hujusmodi pœna statim in *18* ipsamet evacuationis sententia imponi debeat, quæstio est, etiam illo clientulo meo favens? In qua antiquiores in diversas abiire sententias, ut videbis *ex glos. ad text. in d. l. non absre. cod. unde vi. verbo. Ordine- & Barthol. in d. l. prima* namque fuit opinio asserens ante sententiam super prædii restitutionem de pœna agi posse, quam *idem Barthol.* reprobatur ibi, ex eo, quòd ante sententiam illam pœna commissa non fit; alia fuit, quòd post sententiam, quæ etiam *Barthol.* displicet, quia post sententiam frustra agitur, cum semel judicatum fit; alii verò in opinione fuere, quòd duplex processus fieret, quorum in uno rei restitutio, in alio ejus æstimatio petatur, quam *Barthol. in se* veram fateatur, ei tamen displicet, quia quod *19*
per

per unum Judicium fieri possit, in duo deduci non debeat, *ex text. in l. dominus testamento. ff. de condition.*

19 *in debiti.* In qua ego veritate positus censeo, per *Ord. nostram lib. 4. tit. 54. in princip.* prædictas opiniones, nec in totum reprobatas, nec omnino secutas fuisse; ex verbis namque ibidem *a qual pena lbe poderá ser demandada em todo o tēpo, assim antes da sentença, como depois della deduco primæ sententiæ, ac secundæ approbationem, cum tūm ante, tūm post sententiam pæna peti possit; similiter que deduco approbationem tertiæ, nempè, ut Judex processus conficiatur, quos quidem processus in terminis nostræ Ordinationis necessarios esse puto; ratio est, quia ut pænæ locus fiat, sententia in judicatum transacta opus est; d. Ord. ibi: *Até ser condemnado por sentença diffinitiva, que passe em cousa julgada* ex quo fit, ut in ipsamet sententia restitutionem definiente pæna irrogari nequeat.*

20 Proximè dicta comprobantur ex eo, quod hoc remedium possessorium, ac summarium est, sed in processibus summarie agitatis pæna imponi nequit; *Ord. lib. 3. tit. 48. §. 5.* ergo ita similiter in hypothese *Ord. d. lib. 4. tit. 54.* sed ad processum alium pænæ irrogatio reservanda; ita que post hæc scripta judicatum in Supremo Supplicationis Senatu obtinui, ut infra videbis.

21 Ex quibus in favorem clien-

tuli mei respondebam, pænam in sententia illa nullatenus sibi imponi, divinitus que mihi dicere obviam, scribam in transcribendo sententiam errore lapsum fuisse, legenda que esse verba illa *pague o autor os ferrejeais ao reo- hoc modo- largue o autor os ferrejaes ao reo-* qui sensus erat petitorio conformis, juri que consentaneus, secundum quod sententiæ intpretandæ, ne injustæ videantur. *August. Barbof. in repertor. verb. sententiæ. pagin. mibi 203.*

Divinitus dixi, non solum, 22 quia omne bonum de sursum, sed etiam quia cum tunc in remotis à Curia degerem, in hac, diligentia facta, error scribæ detectus fuit; tuque, benignè lector, hæc, tanquam superflua, non parvi pendeas, cum, eisdem non obstantibus, clientulus ille in pænam, seu rei æstimationem condemnatus fuerit à quodam Judice admodum docto, quæ sententia in Supremo Supplicationis Senatu infirmata, Judex que repræhensus fuit.

Antequam hæc prælo missa 23 forent animadverti aliqua non contemnenda, quæ mihi forensis usus obtulit. In praxi adhuc remedium *d. Ord. lib. 4. tit. 54. in princip.* deductum non vidi, sed in hac Curia valdè usitatum video mandatum de expellendo eo modo expeditum, ut supra n. 3. & 4. diximus; solentque locatores supplicationibus suis adde-
re,

re, quòd si conductores prædia non restituerint, maiorem mercedem soluturi sint, de quo semper hæsitavi, sicut de similibus comminationibus, & cum quidam virtute sententiæ pro evacuandis domibus reportatæ, mercedes comminatas liquidas facere intenderet, ei ad favorem victi occurrì, per rationes à me expensas in commentariis ad *Regimen fodinar. auri* in §. I. à num. 135. ad quem locum me remissum facio, ne dicta repetam, & vide sententias sequentes, post hæc scripta prolata.

24 No aggravado Ordinario do Doutor Jozè Gomes da Cruz com o Conde de Vimieiro se proferio a sentença seguinte. Escrivaõ Thomaz de Pinna.

Acordaõ os do Desembargo &c. que não foy aggravado o Aggravante pelo Desembargador Corregedor do Cível da Corte em julgar por sentença a notificação, que lhe foy feita quanto ao despejo das cazas do Aggravado, porém em a julgar também por tal, quanto á mayoria do aluguer na forma cõminada foy por elle aggravado; cumpra-se o confirmado por seus fundamentos, e o mais dos autos, os quaes vistos, e como as ditas cõminações, segundo a praxe dos Tribunaes, senão executãõ além do verdadeiro interesse do que as requiere, e o Aggravante teve justa causa para se deter nas dittas cazas por ser notificado para as des-

pejar antes de findo o seu arrendamento, sem que o Aggravado provasse a necessidade, que para isso lhe sobreveyo, e ainda que isto lhe não era necessario para ser obrigado o Aggravante ao despejo despois delle acabado, como o Aggravado pertencia, sempre bastava para o excuzar da pena cõminada, e assim o absolvem della, e paguem o Aggravante, e o Aggravado as custas de per meyo. Lisboa Oriental 24. de Março de 1736. Mello-Mariz-Costa.

No aggravado Ordinario Aggravante Antonio Lopes da Silva com Domingos Gonçalves se deo a sentença seguinte.

Acordaõ os do Desembargo &c. que não he aggravado o Aggravante pelo Corregedor dos feitos Civeis das Cidades: cumpra-se a sua sentença por seus fundamentos, e autos, e pague o Aggravante as custas, com declaração, porém, que como o Corregedor na sua sentença não deferio sobre a cõminação della, senão toma conhecimento neste Senado, onde senão conhece senão do que se decidio na instancia inferior. E assim sobre esta materia uzaraõ as partes do direito que tiverem. Lisboa Oriental 21. de Março de 1736. Maciel-Castro-Bacalbáo-Sanches.

Quæ sententia fuit fundata in deliberationibus sequentibus.

Jam non insistit supplicans, nisi circa cõminationem prout apparet ex allegatione fol. 240. quoniam

jam ædes demisit, ut declaravit fol. 242. & agnoscit supplicatus in perorationibus retrò, sed ut cognitio devolveretur super comminatione, debebat de materia eam infringente agere in exceptionibus fol. 179. juxta *Ord. lib. 3. tit. 84. §. 8.* ast in prædictis exceptionibus non agitur de tali comminatione, quare desiderio supplicantis non deferendum existimo. Ulyssipone Orientali. 4. Martii. anni 1736. Sanches.

27 Agnosco, & frequenter in praxi habemus dispositionem *Ord. nostræ in 3. tit. 84. §. 8.* pariter, & video in exceptionibus fol. 179. & seq. nec verbum scriptum circa pœnam à parte petitam comminari in moram evacuationis domuum; si lis super ea moveretur, ut in petitione fol. 3. sed ultraquam quod in exceptionibus prædictis impugnatur sententia quoad evacuationem domuû, in cujus consequentiam petita fuit comminata pœna, & ita quoque impugnata consequenter videtur eadẽ pœna; alia adhuc fortior occurrit ratio, ut in hac parte non deferramus eidem pœnæ, quæ in eo stat, quia etiam Judex inferior non detulit in sententia fol. 176. vers. & seq. in qua nec verbum quidẽ lego super pœna comminata à parte, & omissum in sententia habetur pro omissio ad latè tradita per *Peg. for. cap. 5. n. 6.* & Judex iterum debet super omissio pronuntiare. latè *Salgad. de Reg. protecl. part. 4. cap. 8. à*

n. 52. & cap. 12. n. 115. & in labyrinth. p. 3. cap. 1. §. unic. n. 56. Valasc. de Partit. cap. 39. n. 62.

Ita, & nos filere debemus, 28 cum pronuntiare non valeamus nisi super à Judice inferiore pronuntiat, quia id tantum ad nos per appellationem (& strictius per gravaminis recursum) devolvitur. *l. eos. cod. de appellat. & affatim probat Giurb. decis. 108. à n. 5. Const. ad stat. urb. tom. 1. annot. 7. n. 4.*

Nec certum omninò est Judi- 29 cem in eadem sententia petitæ pœnæ deferre, licet certum sit, vel conventionalis, vel legalis sit intra mensuram principalis conventionis, vel rei petitæ principaliter deberi. *ex Ord. in tit. 70. in princ. & docet Pegas For. cap. 16. sub n. 89. pag. mibi 1079. col. 1. versic. de pœnali; sed non in eadem sententia super re principali prolata imponi posse, sed nova actione petenda verius corde ex Ord. in 4. tit. 54. in princip. & verbis ibi: A qual pena lbe poderá ser demandada em todo o tempo- & tit. 58. in princip. sic intellecta per Vas. allegat. 58. n. 26. Cordeir. 2. p. tract. 4. dubit. 41. à n. 33.*

Sic igitur sententiam firmo, ac declaro. Ulyssipone Occidentali 12. Martii 1736. Bacalháo.

Transseat declaratio Ulyssipone 30 Orientali 13. Martii. 1736. Castro.

Proximas sententias ample- 31 etor. Ulyssipone Occidentali 19. Martii.

Martii. 1736. Maciel. Escrivão Manoel Luiz de Carvalho.

COGITATIO LXX.

An provocatus, quando provocans improvisus remanet, sententiam extrahere possit, & de aliis casibus, in quibus dubitatur an sententia ex actis extrahenda sit?

SUMMARIUM.

- 1 Hypothesis affertur.
- 2 Lites abbreviandæ, ac terminandæ sunt.
- 3 Litium expensis patrimonium exhauritur.
- 4 Jus litigatoribus consulit quoad expensas.
- 5 In causis parvis summatim procedi debet.
- 6 Quando à processu extrahi sententia possit, vel non? & nn. seqq.
- 7 Sententia dum per Cancelariam non transit, an probet, an exequi que possit, ex ea vè exceptio rei judicatæ nascatur? & seqq.
- 10 Resolvitur principalis quæstio. & nn. seqq.
- 11 An provocatus ab expensis recursus se eximere possit?
- 12 Sententia interlocutoria an à processu extrahi possit?
- 14 Sententia, vulgò, de preceito, quomodo ex actis extrahenda? & seqq.
- 16 Hæc sententia per Cancelariam non transit.
- 17 Ad quid per Cancelariam transire sententiæ debeant?
- 18 Lex verbis non imponitur.
- 20 Quando à renuntiatione super lite facta sententia extrahi possit?

CUM quidam litigator ad Supplicationis Senatum gravamē interponeret, improvisus evasit, gravamine autem expedito, in causa principali processum fuit: provocatus verò sententiam, illius gravaminis decisionem continentem, à processu extrahens actis ad junxit, ejus expensas à provocante solvendas petens, cujus precibus Judex annuit; ego verò provocantis partes gerens Judicis decisioni assentire renui; ideoque ad Provinciæ Præsidem provocans, providendum fore ex sequentibus existimavi.

Lites abbreviari, terminari, 2
minui, & desecari multum Reipublicæ interest, & partibus satis consulitur, evitantur namque plurima mala, quæ ex litibus oriuntur. cap. finem litibus de dolo, & contum. Clementin. dudum. de sepultur. Ord. lib. 3. tit. 20. §. 1. Caball. lib. 2. consil. 128. à n. 325. Tusc. liter. L. conclus. 384. Ricc. collect. 3425. Flamin. de resignat. tom. 1. lib. 3. q. 5. n. 12. Cota in memorabilib. verb. lites. pag. 551. Rebuf. in l. litis num. 36. ff. de verbor. significat. pag. 202. Gonzal. ad reg. 8. Cancelar. §. 7. proæm. à n. 8. & n. 12. cum seqq. Montan. de tutel. cap. 33. n. 255. August. Barbos. in reparator. verb. lis. pag. mibi 135. Urceol. de transact. in princip. præfat.

Litigantes patrimonium suum 3
in expensas consumere, ac devastare ex litibus provenire certius est; unde cecinit Poeta.

Siquis habet nummos, veniens, exhibit inanis, atque dominum marore gravis, levis are redibit.

4 Igitur jus prout suum posse fert, litigatoribus consulere in hac parte intendit, ut ex juribus supra citatis colligitur, & ex *Ord. d. lib. 3. tit. 20. & 30. & tit. 67.*

5 Ideoque in causis parvi ponderis processus summam confici debet. *dict. Ord. in 3. tit. 30. §. 1. ubi Barb. n. 2.*

6 Ex quibus dicendum semper existimavi à processu sententiam extrahi nequi, nisi quando aliquid exequendum foret, vel ad titulum victoris deserviret; ac ideò in praxi admissum videmus, quòd actione personali condemnatus condemnationem cum expensis de mandato Judicis deponere possit, cum protestatione, quòd si victor sententiam extrahere velit, suis expensis faciat, & ita inconcussè observatur.

7 Unde dibeudum puto, quòd etiam eo in casu, quo nihil exequendum, præter processus expensas, superest, sententia extrahenda non sit, attenda *Ord. lib. 3. tit. 20. §. 37.* quare pro hujusmodi expensis exequendis mandatum Judicis signo signatum sufficiet.

8 Neque obstabit, si dixeris, saltem ad effectum, ut victor ex sententia exceptionem rei judicatæ habere possit, sententiam extrahi necesse esse; sententia namque, dum per Cancellariam non transit, non probat, nec exequi valet; ex *Ord.*

lib. 2. tit. 39. §. 5. Valasc. consult. 72. n. 19. Cab. d. decis. 3. n. 7. Thom. Vaz. alleg. 86. n. 1. in fine. cum aliis Augustin. Barbof. in repertor. verb. sententia pag. mibi 208. column. 1.

Respondetur namque, quòd 9 ad hoc, ut exceptio rei judicatæ procedat, sufficit sententiam in judicatum transisse, absque eo, quòd extractio à processu necessaria sit, & ideò interlocutorias in judicatum transire, & rei judicatæ effectum habere adhuc à processu non extractas; probat *Ord. lib. 3. tit. 65. §. 2.* ad quod sufficit, dicendum absque impugnatione transactum esse. *Ord. d. lib. 3. tit. 69. §. 4. & tit. 70. in princip. tit. 77. & tit. 79. §. 1.* Unde quocunque modo legitime judicatum fuisse constet, exceptio rei judicatæ procedet, & ita obtinui in foro Ecclesiastico Elbenfi, ubi in causa magna super decimis, inter Capitulum Cathedralis Ecclesiæ, & P.P. Societatis Jesu, in horum favorem exceptio rei judicatæ probata fuit cum certitudinibus extractis exactis principalibus penes collegium servatis, citatis adversariis, & in Eborenfi Curia judicatum confirmatum fuit.

Redeundo ad nostræ hypo- 10 thesis casum, dixi, sententiam extrahi, nihil commodi privato afferre, ad titulum namque nullatenus necessaria erat, ut clarè patet; ad exequendum nihil supererat, ad cursum causæ minus, cum gravaminis

minis recursus processus cursum non impediatur. *Ord. in 3. tit. 74. §. 4.* quare illa extractio calumniosa erat, ac ideò jactura provocati esse deberet, prout de stylo autumat *Cost. infra.*

11 In favorem nostræ resolutionis facit doctrina, & decisio Senatus apud *Peg. forens. 2. p. cap. 16. n. 34.* ubi provocatus gravamen non persequens, neque persequi volens, & ita protestans expensas non solvit, licet provocans provisionem reportet, quæ quidem decisio probari mihi videtur, ex stylo, de quo *Cost. pag. mibi 214. licer. S. column.*

12 2. ibi: *Sentença se pode tirar do despacho dado na petição de agravo, posto que seja interlocutoria, porem hade tirar a parte sentença á sua custa, e não tem effeito de embargar na Chancelaria, nem os mais das outras sentenças de custas dobradas.*

13 Ex quibus in nostro casu provisionem obtinui apud illius provincie Præsidem, quod in Supplicationis Senatu confirmatum fuit.

14 Hinc venit abolenda furtum sapiens praxis extrahendi sententias, vulgò, *de preceito* quando partes de plano debitum confitentur, in quo casu *Ord. lib. 3. d. tit. 66. §. 9. sic ait. Não serãõ condemnados por sentenças condemnatorias, mas por preceito de solvendo, do que mandaraõ passar mandados.* in quibus mandatis scribi solet instrumentum debiti, & alia, ex quo jam vidi hujusmodi

mandatum 4000. valorem habens scribæ commodo, quod quidem nihil aliud, quam surripere impune est, & contra mentem legis supra relatæ.

Igitur mihi videtur tantum 15 extrahendum simplex mandatum, vulgò, *Alvará*, Judicis sigillo munitum, secundum *Ord. lib. 3. d. tit. 30. §. 1.* in quo nomen exequentis, & debitoris confitentis, quantitas que confessæ, & expensæ contineantur, refecatis aliis superfluis tantum pecunias indebitas extorquentibus.

Ultra prædictam *Ord. mo. 16* veor ex eo, quia hujusmodi sententiæ per Cancellariam non transeunt. *Thom. Vaz. d. alleg. 86. n. 1. in fine. Mend. à Castr. 1. p. lib. 3. cap. 20. n. 63.* Hujusque ratio in eo est, quia, 17 sententiæ ideò per Cancellariam transire debent, ut à Cancellario examinentur, & revideantur, glossenturque, si contra jus latæ fuerint. *Ord. lib. 1. tit. 2. §. 2. & tit. 4. §. 1. & tit. 36. §. 2.* unde ad hoc, ut Cancellarius de justitia sententiæ certior fiat, in ea vires processus contineri debent; secundum *Ord. lib. 3. tit. 66. §. 10.* sed sententia de præcepto de plano erit justa, nunquam glossari poterit, ac per consequens per Cancellariam non transit, neque vires processus requirit ad extensum, aliter lex esset imposita ver- 18 bis, quod non est dicendum. *August. Barb. axiom. 136. num. 19.* Post hæc scripta ad manus meas pervenit

nit 6. pars *Vanguerv. Cabral. ubi cap. 12. n. 4. & n. 31.* nobiscum est, ubi n. 34. formam sententiæ de præcepto affert, quæ mihi placet.

19 Cum autem *Ord. d. lib. 3. tit. 66. §. 10.* etiam vires processus requirit, ad hoc, ut si inter partes, vel alios dubium accrescat, ex ipsamet sententia decidi possit, quod quidem dubium ex confessione oriri non valet; sed cum præsertim in hac Ulyssiponensi Curia, mercatorum apochæ in Judicium deducantur, qui debita confitentur, & impedimenta offerunt, ut decem pro centum in quolibet mense solvant juxta stylum, de quo *Peg. cap. 5. forens. sub n. 30.* in hoc eventu arbitror, quòd hujusmodi apochæ in mandato de præcepto transcribi possint, quia in executione dubia accresci poterunt, ut sæpe vidi, ad ea decidenda instrumenti forma scrutanda venit.

ARRESTUM.

20 „ **N**A execuçaõ que fazia Pedro
 „ Jacob a Manoel Dias Duar-
 „ te vieraõ outros credores com ar-
 „ tigos de preferencia, e pondo-se
 „ em termos de razoens finais, fi-
 „ zeraõ desistencia os preferentes
 „ dizendo, que naõ tinhaõ duvida
 „ a que cobrasse o dito Pedro Ja-
 „ cob, e feito termo de desistencia
 „ se julgou por sentença; duvidou-
 „ se se desta desistencia se devia ex-
 „ trahir sentença do processo para

„ correr a execuçaõ seus termos;
 „ mandou o Juiz que se tirasse, ag-
 „ gravei para a Relaçãõ, confirmou-
 „ se, embarguei com certidaõ de
 „ alguns Escrivães, que attestaraõ
 „ naõ ser caso de sentença, julgou-
 „ se naõ ser caso della, & optimè,
 „ porque a sentença que se execu-
 „ tava naõ era a da desistencia, mas
 „ sim a que tinha alcançado o dito
 „ Pedro Jacob contra o dito Ma-
 „ noel Dias, que se achava tirada
 „ do processo, e por ella devia cor-
 „ rer a execuçaõ seus termos: está
 „ no cartorio que servio Joaõ de
 „ Mattos Mexia, e ao depois conti-
 „ nuou Vicente de Almeida in hac
 „ Curia Ulyssiponensi anno Domi-
 „ ni 1730.

COGITATIO LXXI.

An introitus in domum alicujus privati per se sumptus crimen sit, non concurrente aliqua qualitate à lege expressa, *ad Ord. lib. 5. tit. 16. §. 1.* & aliis in locis ejusdem lib.?

SUMMARIUM.

- 1 *Facti contingentia, & questio ex ea affertur.*
- 2 *Querela quibus in casibus locus sit? & n. 3.*
- 4 *Sermo de jure proprio, non de jure communi intelligitur.*
- 5 *Ord. lib. 5. tit. 16. §. 1. quem introitum puniatur? & n. 9. & seqq.*
- 6 *De quo introitu Ord. lib. 5. tit. 45. §. 4. loquatur? 7. & 10. & seqq.*

7 Quando

7 Quando aliquid cum violentia, vel sine illa, vel nullo consensu factum dicatur?

8 Cui verba legis non conveniunt, nec ejus dispositio convenit.

11 Pena delicto commensuranda est.

13 Introitus animadversus per Ord. lib. 5. tit. 60. §. 1. qualis sit?

14 Qualitas à lege requisita apparere aebet.

15 Connatus, seu delinquendi impetus hodie non punitur.

16 Introitus nostræ hypotheseis quomodo uniendus?

I Quidam accusabatur, & de eo querelans proponebat, accusatum in domum illius intrasse, ut cum uxore querelantis adulterium perpetrasset, quod nullatenus consummatum fuisset, de quo casu ab accusatore consultus, nolui patrocinium ferre, quia factum crimen punitione dignum mihi non videbatur, ex sequentibus.

2 Jus nostrum Regium nobis commune in Ord. lib. 5. tit. 117. in princip. & §. 1. querelæ, seu querimonie casus sigilatim enumeravit aliquos, & alteros generaliter, sed restricto modo, scilicet, illos casus in quibus perpetrantibus per Ordinationes Regias fustigationis pæna, vel exilii, vel alia gravior pæna imponitur, ut d. Ord. supra in fine principii decantat ibi: *Ou se differ que cõmetteo algum caso, no qual he posta certa pena de açoutes, ou de degredo temporal para fóra de certo lugar, ou da hi para cima por alguma nossa Ordenaçãõ á quem o tal caso cõmetter.*

3 Undè licet secundum jus Imperiale aliquod factum puniatur, si de jure nostro animadversum non inveniatur, casus querimonie non erit, aliter Legislator diceret-*por Direito*, & non prout dixit-*por alguma nossa Ordenaçãõ*- cum enim quilibet in suo Regno Princeps, 4 superiorem non recognoscens de suis legibus, vel de jure simpliciter sermonem facit, eorum intentio circa jus sui proprii Regni versatur, de eo que sermo suus intelligitur, exclusa omni dispositione juris communis, uti apud nos Ord. d. tit. 117. & §. 1. citata, tenet Senat. Ribeir. relat. 3. n. 62. & 63. Peg. tom. 5. ad Ord. lib. 1. tit. 65. glos. 11. seu ver. 8. n. 6. de Regno Angliæ. Menoch. conf. 148. n. 46. de Regno Hispaniæ. Azeved. ad rub. tit. 1. lib. 2. recopilat. n. 1. & 2. in simili quæstione terminanter Phab. 1. p. decis. 69. à n. 1. sed factum nostræ veræ hypotheseis de jure nostro Regio punitum non invenitur, de eo querela admitti non debebat.

5 Porrigens manus ad Ordinationes hujus Regni factum hoc animadversum non inveni; non per Ord. d. lib. 5. tit. 16. §. 1. & 2. quia licet ibi in domum alicujus puniatur introitus ad cum fæmina ibi existente carnaliter comiscendum, etiã si copula non consummetur, hoc tantummodò procedit, quando dominus domus nobilis fuerit, prout ex ipsa Ord. patet, & tenet Phab. 2. p. ar. 181. ubi judicatum refert; sed

sed cum in factō nostræ hypothēsis quærelans domus dominus humilis pastor esset, præd. Ord. dispositione uti, ac gaudere non poterat.

6 Neque per Ord. d. lib. 5. tit. 45. §. 4. illud factum animadversum esse cogitavi, quia licet ibi introitus in domum alicujus, ut aliquid mali perpetretur, etiamsi non committatur cum effectu, puniatur, huic tantum locus erit, quando in ipsomet introitu violentia intervenerit, uti ex verbis ibi: *Que por força entrar- & ibi- quebrando as portas, ou lançando as fóra do couce*, quæ violentiæ qualitas in nostra hypothēsi deficiebat, porta namque domus aperta erat.

7 Neque querelans qualitatem violentiæ allegabat, quæ in factō dari debebat, neque considerari violentia in ipsomet introitu cum intentione adulterandi poterat, aliud namque est aliquid cum violentia committi, aliud absque consensu, sine consensu illud factum dicitur, quando data resistantia aliquid committitur, prout explicat Calvin. in suo *Lexicon correcto*, liter. V. pag. mibi 950. ibi: *Vi factum id videtur esse, ait Mutius, qua de re quis, cum prohiberetur, fecit: clam, quod quisque cum controversiam haberet, habiturum vè se putaret, fecit.*

8 Igitur ad nostram hypothēsim dispositio d. Ord. adjungi non poterat, quia cum eo non conveniunt verba in suo proprio sensu intelli-

genda. l. 3. §. hæc verba ff. de negot. gest. Cardos. in prax. verb. - verbum. n. 16. Surd. decis. 425. à n. 31.

Hoc adeò verum est, quòd aliter inter Ord. d. tit. 16. §. 1. & d. Ord. d. tit. 45. §. 4. absurdum daretur, semper vitandum, per text. in l. nam absurdum. ff. de bon. libertor. & ibi DD. quod quidè absurdum veritate fulsitur, hoc modo, scilicet, intrare in domum alicujus nobilis, ut cum muliere ibi existente carnaliter copuletur, etiam si copula non sequatur, pæna fustigationis, & exilii per quinquenium in Brasiliam Regionem punitur, quando intrans plebeus est, & si nobilis fuerit, eandem pænam exilii in Africam imponitur; ut patet ex d. Ord. dict. tit. 16. §. 1.

Intrare in eundem finem sine distinctione domini domus ex Ord. d. tit. 45. §. 4. perpetuo exilio in Brasiliam, & aliis pænis arbitrariis punitur, absque etiam distinctione personarum intrantium: Undè si hujusmodi introitus absque violentia puniretur, acrius puniretur introitus in domum plebeorum, quam introitus in domum nobilium, ex quo patet absurdum; pæna namque cum delictis cõmensuranda est. per text. in l. Sancimus, & ibi scribentes. cod. de pænis.

Undè ut hujusmodi absurdum absit, dicendum est, quòd introitus, de quo in d. Ord. d. tit. 16. §. 1. ratione nobilitatis domini domus

mus punitione dignus efficitur, & introitus, de quo in d. tit. 5. §. 4. ratione violentiae punitur: Unde una, & altera qualitate deficiente in nostro casu, querelae locus non erit.

13 Neque factum hypothesis nostrae puniendum esse dixi per Ord. lib. 5. tit. 70. §. 1. ubi introitus in domum alterius, licet crimen non consumetur, punitur, sed hoc procedit quando intrans cum animo furandi intravit, ut ex verbis ibi elicitor. *queremos que sómente pelo abrir da porta, ou entrar em casa com animo de furtar &c.* sed hæc qualitas, animus, scilicet, furandi in casu nostro non interveniebat, quæ prius veritate fulciri debebat. Thom. Vas. alleg. 13. n. 241. August. Barbof. in repertor. verb. - qualitas - cum aliis pag. mibi 189. column. 2. in fine. Idem axiom. 196. num. 7. & adeo animus furandi in nostro casu deficiebat, ut potius querelans ita confitebatur, & solum de animo adulterandi conquerebatur.

15 Tandem in favorem rei allegabam, quod hodie conatus, seu impetus delinquendi de generali consuetudine non punitur; uti cum aliis Barb. ad Ord. d. lib. 5. tit. 16. §. 1. n. 4. Farinac. q. 17. num. 49. & q. 124. & cons. 60. num. 5. & ibi Add. Aloys. Ricc. in collect. decis. p. 4. decis. 766. Grat. forens. cap. 36. n. 53. & seqq.

16 Neque durum videatur, introitum illum impunè remanere,

quia resolutio nostra per viam querimoniae procedit, non verò per actionem injuriarum, quam querelans intentare poterat. per text. in l. 1. ff. de injur. l. 5. ff. eod. ubi §. 2. domus non accipitur pro proprietate, sed pro habitatione, de quo est etiam §. 8. Instit. eod. tit. expressa Ord. lib. 5. d. tit. 117. §. 5.

COGITATIO LXXII.

An divisiones factae impediri, vulgò, *embargar*, possint ad intellectum Ord. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19?

SUMMARIUM.

- 1 Formatur questio, & ratio hujus traditur, & nn. seqq.
- 2 An inventarii copia partibus concedenda sit? & nn. seqq.
- 3 Sequestro ob divisiones retardatas quando locut sit? & n. 45.
- 6 An divisiones factae impediri possint per exceptiones, quin lesio in sexta parte adsit? & nn. seqq.
- 7 Quibus remediis adversus divisiones jam factas uti possit?
- 10 Adversus quamlibet sententiam exceptiones opponi possunt?
- 11 Ita divisiones factae impugnari per exceptiones possunt. & à n. 23. ubi exempla. & à n. 33. & n. 44.
- 12 Fidejussoria cautioni locus non est etiam si exceptiones adversus divisiones recipiantur.
- 13 Ord. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19. verus intellectus traditur. & nn. seqq.
- 14 Lesiones, de quibus ipsa Ord. loquitur, quæ sint? & seqq.
- 15 Ordinatio antiqua pro ratione allegari potest.

- 16 Ord. antiqua lib. 4. tit. 77. §. 29. *affertur.*
- 17 Et §. 30.
- 18 Cum Ord. antiqua nova intelligenda est, utraque de lesione in pretio loquitur in locis notatis. & à n. 26.
- 19 Cum errores adsint, divisiones etiam à partibus approbatæ revideri possunt. & n. 22.
- 20 Nisi in contrarium sententia in rem judicatam probata sit.
- 21 A sententia errore prolata àn appellari necesse sit?
- 24 Si dubium adsit, an res ad familiæ resciscundæ Judicium pertineat, ordinario Judicio opus est.
- 32 Divisiones extrajudicialiter factæ àn impugnari possint?
- 34 Ord. lib. 3. tit. 17. quomodo procedat? & nn. seqq.
- 35 Arbitratorum laudum, quando impugnari possit? & nn. seqq.
- 40 Ord. lib. 3. tit. 78 §. 2. quomodo procedat? & n. 41.
- 42 Divisionum sententiam extrahi faciens àn divisiones impugnare possit.
- 43 Licitationi quousque locus sit?

I **P**ost absolutissimos tractatus de hac materia, à Sapientissimo Senatore, pariter que probo viro Didaco Guerreiro Camacho de Aboim jam editos, quæstio proposita superflua videbatur, puto tamen in hanc superfluitatis notam non labi quæstionculam nostram, prout ex dicendis apparebit.

- 2 Quæ quidè quæstio ab illo puncto pendet, àn, scilicet, inventarii copia communicanda sit? in quo ait Peg. ad Ord. lib. 1. tit. 88. seu verius 89. §. 13. tantum per exem-

plum copiam dari, quod Pona cap. 15. n. 27. post partitiones factas intelligit, aliter secus, quæ intelligentia Pona probatur ex autoritate Valasc. de partit. cap. 40. n. 2. & 3. Guerreir. de inventar. lib. 2. cap. 3. n. 42. Idem Pon. cap. 7. n. 6. diversa tamen apud Tribunalia circa hoc praxis observatur.

Circa quem punctum sententiam meam interponendo autumo, errore plenum esse partibus, ante, vel post divisiones factas, copiam denegare; processus namque divisionis judicialis, de eoque copiam denegare à mente legis alienum est, aliàs dubia non forent, quæ opposita divisionum confectionem retardarent, sed hæc dubia in facto esse exploratum habet Legislator in Ord. lib. 4. tit. 96. §. 12. ubi contra partitiones retardantes, & res hæreditarias possidentes, ratione dubiorum ad sequestrum procedi jubet, usquequo dubitationibus finis imponatur ibi: *Se sequestrarão atè as dividas se acabarem.*

Ergo in hac quæstiuncula dicendum, practicandum fore arbitror, quòd ante partitiones factas semper partibus copia inventarii danda sit, vel originaliter, vel exemplariter secundum auditorii praxim, interim tamen divisionibus suspensis; si autem post partitiones factas copia petatur, adhuc firmo pede sisto, quòd denegari nequeat, regulariter tamen absque suspensionis effectu

effectu ex Ord. d. lib. 4. tit. 96. §. 22. in quo eventu multas quaestiones Senator Guerreir. tract. 2. de divis. lib. 8. per ejus capita resolvit.

5 Cum de proximo in lucem edi spero 5. tractatum absolutissimum ejusdem Guerreir. de omni processu civili, & criminali, qui incipere, continuari, ac finiri debet coram Judice Orphanorum, hæc tantum incidenter dixisse sufficiat; non prætermittam tamen praxim in civitate Elbenfi observatam, ubi descriptis bonis, & æstimatis, copia originalis inventarii partibus per Advocatos suos communicatur, ut circa descriptiones, pretia, collationes, licitationes, modum partitionis, & alia hujusmodi, quæ sibi visa fuerint, dicant, & allegent, quo peracto, partibus citatis, Judex cum partitoribus, seu æstimatoribus, partitiones deliberat, atque determinat, secretè tamen partibus arbitrium suum non communicat; & cum eodem arcano scriba partitiones, vulgò, *entregas*, dividuè discernit, quibus à Judice pro conformibus judicatis, omnia in audientia publicantur.

6 Undè in occurrenti casu ad impediendas partitiones copiam, vulgò, *vista para as embargar* intra decendium postulavi, qua mihi concessa per exemplum absque suspensione, impedimenta formavi, super quibus auditis partibus ab adversariis oppositum fuit, partiti-

nes impediri non posse, nisi cum læsione ultra dimidium, vel in sexta parte portionis impediendi debita. ex Ord. d. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19.

Super quo cogitans, manuf- 8 que ad libros porrigens, apud Valasc. de partit. cap. 39. inveni remedia, quibus partitionibus oppugnari posse, qui n. 8. agit de remedio per embargos, sed tantummodò, data hypothese in læsione ultra dimidium, vel in sexta parte, loquitur: ergo in aliis casibus hujusmodi remedium denegari videtur: & n. 30. idemmet Valasc. de remedio appellationis agens ait, ejus virtute etiam læsiones minimas reparari solere à Judicibus superioribus, quem sequitur Guerreir. tract. 2. lib. 8. cap. 5. à n. 25.

Dubitat tamen Idem Valasc. 8 n. 34. & justè cum si ita foret, etiam per viam, de embargos, seu actionis succurri posset, quare n. 35. dubius concordiam affert; sed cum in illo tempore Valasc. apud Judices Orphanorum vigeat praxis de non audiendis partibus, uti cap. 40. n. 2. ipse testatur, etiam per viam de embargos super læsionibus minimis contra partitiones admittit, illo etià in casu, quo charta partitionis ab impugnannte extracta fuerit, de quo Guerreir. tract. 2. lib. 8. cap. 1. à n. 53. & tract. 1. lib. 2. cap. 3. n. 43. & Nos infra n.

De hujusmodi remedio per em- 9 bargos, seu per exceptiones super
Ggg ii læsioni-

læsionibus agens idem *Guerreir. d. tract. 2. lib. 8. cap. 5. à n. 25.* tantummodò loquitur de læsione ultra dimidium, vel sexta parte, ut ibidem videbis; sed ego apud prædictos D. D. decisum invenire non potui, àn per viam regulæ partitiones per exceptiones impugnari possint, quam regulam affirmativè, (ut ita loquar) concipio.

10 Quæ quidèmm regula à nobis præstita probatur ex eo, quia quælibet sententia, tum in civilibus, tum in criminalibus, tam interlocutoria, quam diffinitiva impediri potest, vulgò, *embargar.* *Ord. lib. 3. tit. 65. §. 2. & tit. 66. §. 6. vers. Salvo, & tit. 87. in princip. & §. fin. §. 17. Reformat. Justitiæ,* quod procedit etiam si Judicium summarium fit, *Ord. lib. 3. tit. 25. §. 3. de quo videndus Peg. forens. cap. 1. §. 9. à n. 288.*

11 Deindè regula nostra, ut satis mihi videtur, speciatim probatur per *d. Ord. lib. 4. tit. 96. §. 22.* cum ejus mens solum tendat ad hoc, ut impedimentis objectis executio non suspendatur, non verò, ut in processu separato impedimenta non admittantur, quæ si hoc voluisset, expressisset, aliter ejus dispositio superflua esset, si namque impedimenta absolutè ipsamet lex denegaret, dubio, scilicet, àn partitionis effectus suspenderetur, locus non esset.

12 Prout etiam superfluitatis no-

tam subiret resolutio *Phæb. 2. p. arest. 52. Leitam. fin. regundor. cap. 14. n. 9. August. Barbos. in addit. ad ejus patrem in lib. 4. n. 313.* & aliorum afferentium, impedimentis adversus partitiones receptis, fidejussione, de qua in *Ord. lib. 4. tit. 86. §. 3. in executione divisionis,* opus non esse.

Sed adversus nostram resolutionem obstat fortiter *Ord. d. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19.* ubi contra divisiones jam factas non admittatur, nisi læsio ultra dimidium, vel in sexta parte portionis impugnantis debitæ; sed prædicti §§. non obstant, ut ex vera eorum intelligentia constabit, quam præstare intendo.

Ad quem intellectum advertendum est, quòd læsiones, seu damnificationes, de quibus in *d. §. 28. & 19.* agitur, nullatenus considerari debent, habito respectu ad bona hæreditaria per se sumpta, hoc est, quando aliqua res in partitionem, seu collationem non fuit allata, vel quando res fuit divisa, quæ ad divisionem non attinebat, vel quando errores in calculo interveniunt, neque quando Judex per peram judicat, sed considerantur habito respectu ad valorem, & pretium à partitoribus, æstimatoribus vè præfinitum; & in hoc secundo sensu sunt DD. cum quibus *August. Barbos. ad text. in l. 2. cod. de rescindend. vendit. n. 41.* ubi ait præd. l. in divisionibus habere locum. ita *Morquech.*

Morquech. de divis. lib. I. cap. II. n. 29. ibi: Quia in multum plus, quam valebant, fuerunt taxata, & n. 37. vers. item, ibi: Eandem læsionem in æstimatione patiantur; eodem sensu retento loquitur Valasc. consult. II. 2. sub n. 2. & cap. 9. de partit. n. 44. & n. 46. & cap. 39. n. 9. & 17. & cum eodem sensu intelligendi sunt omnes DD. de hac materia agentes.

15 Et quòd prædicti §§. 18. & 19. de læsione, seu damno in pretio contingente loquantur, melius probatur, visa Ord. antiqua lib. 4. tit. 77. §. 29. & §. 30. ex quibus desumpta fuit Ord. nova d. tit. 96. §. 18. & 19. & verba antiquæ sequentia sunt; licet namque hujusmodi Ordinationes etiam revocatas pro ratione allegare. Peg. tom. I. ad Ord. in proem. glos. 109. num. 4. §. 20. ex Ordin. antiqua lib. 4. tit. 77. sic se habet. E quando a partiçaõ for de todo feita, e acabada entre os irmãos, ou outros herdeiros, se for feita em sua presença, e de seu expresso prazimento, e consentimento, por mandado da Justiça, e por partidores, e for concordada, e assinada por os dittos partidores, ou quando as partes fizessẽm a ditta partilha entre si, sem authoridade de Justiça, tanto que por elles for acabada, e o auto, que se delles fizer, for por elles assinado em escriptura publica, ou autos publicos: em cada hum destes cazos non se poderá ja mais, em

tal caso essa partiçaõ desfazer, posto que alguma das partes a condiga; salvo se differ que foy nella enganado, e além da ametade do justo preço, e o assim provar: porque entãõ se desfará como qualquer outro contraçto, segundo mais compridamente dissemos do que quer desfazer alguma venda por ser enganado além da ametade do justo preço.

§. 30. ex Ord. antiqua lib. 4. tit. 77.

Porem posto que a dita partiçaõ seja feita, e acabada, como ditto he, se alguma das partes differ que he em ella damnificada por ser errada, e feita como não deve, mandamos que se a parte que se della aggravar, allegar, e provar que he aggravado, e damnificado em a sexta parte do que lhe directamente pertencia haver, que a tal partiçaõ seja revogada, e se faça outra de novo, com tanto que o que assim da partiçaõ agrava, a contradiga, e reclame até hum anno, como mais largamente será ditto, e determinado no terceiro livro no titulo dos alvidradores.

Unde quatenus præd. Ord. in 18 d. §. 29. ad tit. do que quer desfazer a venda, se refert, & §. 30. ad tit. dos alvidradores, seu dos arbitradores, clarè patet loqui tantummodò de læsione, & damno in pretio contingente, & ita intelligenda est Ordin. nova d. tit. 96. §. 18. & 19.

Ex

19 Ex quo infertur, quòd si in partitionibus errores calculi intervernerint, hujusmodi errores etiam post partitiones factas allegari possunt, divisioque sæpè sæpius revideri debet, licèt à partibus approbata sit. *l. unica cod. de error. calculi.* ubi cum aliis *August. Barbos. Morquech. de divis. bonor. lib. I. d. cap. II.*

20 n. 25. Nisi super errore jam lata esset sententia, & ab ea non esset appellatum. *d. l. unica, & ibi August.*

21 *Barb. n. 5.* Sed obstat text. in *l. I. §. I. ff. quæ sententiæ sine appellatione rescindantur*, ubi sententia errore prolata appellatione non eget, respondetur quippè, quòd ibi error non in judicando, sed in calculando intervenit, ex verbis ibi: *Cum constet, Titium Seio ex illa specie quinquaginta, item ex illa specie viginti quinque debere, idcirco Lucium Titium Seio centum condemno.* hæc

22 verba erant Judicis deliberanti: Unde vel error ascendat, vel non, dimidiam, vel sextam partem impugnantem debitam, semper allegari poterit, etiam post partitiones factas, & approbatas, vel per viam *de embargos*, vel actionis intra tempus à lege diffinitum, quod est intra triginta annos, ut passim *DD.*

23 Secundò infertur, partitiones factas impugnari posse per exceptiones, quando planè compertum fuerit, aliquam rem dividendam esse, & divisam non fuisse, vel quando fuisse divisam, quæ dividenda

non erat. *Valasc. de partit. cap. 39. n. 58. cum sequentib.* ubi ampliationes invenies. *Molin. Theolog. tract. 2. disp. 245. n. 1.* cum in his casibus *præd. §§. 18. & 19. d. Ord. tit. 96.* locum non habeant, uti expressè ait *Molin. supra.* Dixi quando plenè compertum fuerit, quia si aliter inter hæredes dubium foret, àn res aliqua dividenda, vel non, & veritas statim non appareat, jus illæsum ad viam ordinariam relinquendum erit. *l. I. in fin. ff. famil. erciscund. Pegas tom. 7. ad Ord. lib. I. tit. 87. §. 4. glos. 6. n. 65.*

Resolutio *supra n. 23.* etiam sequenda erit iis casibus, in quibus Judex errore deceptus aliquid judicat, quod aliter judicandum erat, quo eventu partitiones impediri possunt; & iis rationibus in casu præsentis hypothesis impedimenta à me oblata recepta fuere, ex eo, quia aliqua bona divisa, quæ dividenda non erant, & è contra; & alia ejusdem furfuris.

Quibus sic suppositis, tanquàm exploratum habito, quòd *Ord. dict. tit. 96. §. 18. & 19.* de læsione, & damno circa pretium contingente loquatur, dicendum iterum venit, prædictos §§. procedere iis casibus, in quibus partitiones fiunt, præsentibus partibus, atque approbantibus easdem partitiones. Ideo in *d. §. 18.* loquitur. *Se for & c.* quæ dictio si-conditionem importat, maximè juncto verbo futuri temporis, *August. Barb.*

Barb. dict. 364. n. 1. ita licet anxie teneat *Valasc. de partit. d. cap. 39. n. 35.* sed tu firmo pede ita tene.

28 Nam eodem themate retentio, quo legitur *d. §. 18.* legendus *§. 19.* qui cum antecedenti continuari debet, ut satis colligitur ex verbis *ibi- postea que- & clarius ex Ord. antiqua supra relata; in terminis Valasc. d. cap. 39. & 35. in fine.* Quare prout in *dict. §. 19.* sufficit læsio in sexta parte, ita similiter sufficiet in *d. §. 18.* & quemadmodum in hoc habet locum læsio ultra dimidium, multo fortius in terminis *d. §. 19.* Et licet in terminis *d. §. 18.* dicendum videbatur, solum læsiones ultra dimidium habere locum, ex his, quæ *Valasc. d. cap. 39. à n. 9.* aliter præd.

29 *Ord. superfluitatis notam patetur; respondetur tamen in d. §. 18.* agi de remedio læsionis ultra dimidium, absque præfinitione temporis, intra quod intentandum, ideo intra 15. annis intentari debet. *Valasc. d. cap. 39. n. 16.* cum aliis *Guerreir. de inventar. lib. 2. cap. 1. à n. 37.*
30 Ast in *d. §. 19.* agi de remedio læsionis in sexta parte intra annum petendo, & hæc inter dictos *§§.* differentia est; conveniunt tamen in omnibus aliis, ut supra diximus.

31 Probatur assertio nostra, & responsio, de qua proxime, quia licet divisio ex conventionem partium fiat, attamen ad hoc, ut arbitratorum laudum à partibus approbatum, impugnetur, seu ad arbitrium boni

viri reducatur, læsio in sexta parte sufficit. *Ord. lib. 3. tit. 17. §. 6.* cum qua intelligi debet *Ord. d. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19.*

32 Si tamen cohæredes, vel con-
focii ætate maiores, absque partitoribus, vel æstimatoribus divisionem inter se fecerint, rebus non æstimatis, sed uni unas, alteri verò alias res assignando, putantes quod sic inter se æquales remanent, sicque paciscendo, & divisionem approbando, credo tunc divisionem impugnari non posse, licet læsio intra sextam partem impugnanti debitam interveniat; sed læsione ultra dimidium opus esse, quia hoc in casu de æstimatoribus cohæredes conqueri non possunt, sed divisio, tanquam quælibet conventio remanet, à qua non est recedendum absque læsione ultra dimidium, locum habentibus iis, quæ *Valasc. cap. 39. n. 9.*

33 Intellectis sic illis duobus *§§. 18. & 19. Ord. d. tit. 96.* de valore ab æstimatoribus præstito, & partitionibus à partibus approbatis, jam limitatio sequitur, scilicet, præd. *Ord.* non habere locum in partitionibus à Judice, & partitoribus secretè factis, & à partibus non approbatis, imò in similibus partes conqueri possunt etiam de læsionibus minimis in pretio contingentibus, allegando, atque probando, hujusmodi læsiones, & ad Judicem recurrendo *juxta Ord. lib. 3. tit. 17. §. 3. 4. & 5.* dummodò intra annum reductio petatur. Ne-

34 Neque obstat *Ord. d. tit. 17. §. 6.* quatenus ibi læsionem in sexta parte requirit, quia hic §. loquitur tantummodò de casu, in quo arbitratorum laudum à partibus approbatum fuit, ut ibi *approvedo pelas partes.* §§. verò antecedentes loquuntur, quando laudum approbatum non fuit, ideò quælibet læsio in hoc secundo casu sufficiens erit, & quòd *præd. §§.* ita inter se differant, satis probatur *ex §. 5. ibi: Como se ja segundariamente fosse approvedo.* cum una lex ex alia suppleatur, & passim apud DD. aliter cum nulla daretur differentia inter laudum approbatum, vel non approbatum, quod non est dicendum juxta seriem. *Ord. lib. 4. d. tit. 96. §. 18. & 19.*

35 Ex quo infero, quòd si arbitramentum, de quo *in d. Ord. lib. 3. tit. 17.* illis §§. agitur, læsione ultra dimidium labore, reducendum erit usque ad quindecim annos *ex Ord. lib. 4. tit. 13.* etiam si à partibus approbatum fuerit. *Guerreir de inventar. lib. 2. cap. 1. n. 31.* ubi cum eo n. 41. in casu enormissimæ læsionis dicendum erit.

36 Infero etiam, quòd licet arbitramentum arbitratorum de mandato Judicis ab aliis arbitratoribus revisum, atque confirmatum fuerit, juxta dispositionem *d. Ord. d. tit. 17. §. 3. & 4.* non possit amplius impugnari, *ut ex d. §. 4.* constat, hoc non procedit si læsio in sexta parte alle-

getur. *ex d. Ord. d. tit. 17. §. 6.* sic que in casu mihi occurrenti in Supplicationis Senatu judicatum obtinui.

Ex hucusque dictis inferitur, 37 etiam non esse dubitandum de illa praxi, de qua dubitat *Valasc. d. cap. 39. de partit. n. 34.* nempe, quòd per appellationem appellantis etiam in læsionibus minimis succurratur, imò potius hoc firmiter est tenendum, quia cum partium appellantium consensus absit, approbatio que deficiat, etiam in minimis læsionibus providendum illis erit; uti supra probavimus cum *Ord. lib. 3. d. tit. 17. §. 3. 4. & 5.* & argumento à contrario sensu *ex Ord. lib. 4. d. tit. 96. §. 18. & 19.*

Inferitur ulterius, *præd. Valasc. 38 d. cap. 39. num. 24.* quatenus ait, quòd in partitionibus de læsione ultra dimidium, vel in sexta parte solum conqueri possit, intelligendum esse post partitiones factas, & à partibus approbatas, & ita similiter *in d. cap. n. 26. & 28. & in cap. 9. n. 47. & in cap. 40. n. 64. & Guerreir. lib. 2. de inventar. cap. 1. n. 43.*

Tandem inferitur, quatenus 39 *Valasc. d. cap. 39. n. 27.* infert *Ord. lib. 4. tit. 1. §. 1. in verbo ibi. desfradadamente.* (quæ loquitur de arbitratore electo à partibus ad pretium rei venditæ constituendum, & iniquè æstimante,) intelligendam fore de læsione in sexta parte justipretii, reprobandus venit, si loquatur

tur eo in casu, quo venditor laudum non approbat, quia tunc sufficiens erit quælibet læsio à venditore probata *ex Ord. lib. 3. d. tit. 17. §. 3. 4. & 5.* si loquatur tamen post laudum à venditore approbatum cum eodem *Valasc.* dicendum erit, dummodò intra annum remedium intentetur, post annum verò nullatenus, nisi cum læsione ultra dimidium; ex his quæ *Guerreir. tract. 1. de inventar. lib. 2. cap. 1. n. 31. & 39.*

40 Adversus tamen supra à nobis dicta, quatenus asserimus, quòd intra annum quælibet læsio sufficiat, ut arbitrium à partibus non approbatum ad boni viri reducatur; Instabis *ex Ord. lib. 3. tit. 78. §. 2.* ubi quasi in nostris terminis ab arbitrio arbitratorum intra decem dies appellari jubetur, dicens, intra eundem terminum, reductionem ad arbitrium boni viri, de quo *in d. Ord. implorari debere; ad quod respondens, dico, argumentum non tenere, quia advertendum est, Legislatorem nostrum in d. lib. 3. d. tit. 17. statuisse tempus, intra quod redectio peti debebat, in præd. verò tit. 78. dict. §. 2.* solummodò venit ad statuendum tempus ad appellandū; de uno, & altero remedio solum loquens ad hoc, ut differentiam inter utrumque nobis ostenderet, nempe, appellationis effectum, ut post eam attentata à superioribus revocarentur, etiam appellatione pendente; recursum verò implorationis

hunc effectum non habere, nisi postquam in favorem recurrentis judicatum fuerit, ut *ex d. Ord.* clarè patet.

Alia de materia appellationis, 41 & ad Judicem implorationis *Vide apud Guerreir. de inventar. d. lib. 2. cap. 1. ubi de appellatione, & cap. 2. ubi de imploratione, & cap. 3. ubi de licitatione.*

Unde ulterius infertur, quòd 42 quatenus *idem Valasc. cap. 40. de partit. n. 10.* asserit extrahentem divisionum chartam, divisiones impugnare posse cum læsione ultra dimidium, vel in sexta parte, firmo pede sequendus erit, quia consensus, seu approbatio per extractionem chartæ non obstat; cum *d. Ord. d. tit. 96. §. 18. & 19.* de approbantibus partitiones loquatur, uti scriptum relinquimus, dummodò intra tempus à lege decretum agatur. Neque obstat *Pereir. decisio 65.* intelligenda namque erit de remedio appellationis ad alia damna reparanda post decem dies interpositæ, vel postquam divisionem appellans approbaverat.

Infertur ulterius, quod in iis 43 Tribunalibus, quibus ex erronia praxi, prout in hac Ulyssiponensi Curia æstimationes ab æstimatoribus præstitæ secretè servantur, quas partes ignorant usquequò partitiones confirmatæ publicentur, licitatio admitti debeat, aliter namque hoc licitandi remedium superfluum

Hhh

effet,

34 effet, in hoc que casu cessat ratio, ob quam licitatio hoc in tempore non admittitur, uti ait *Guerreir. lib. 2. de inventar. cap. 3. n. 30.* qui pro nobis facere videtur ibidem *n. 41.* quatenus ad denegandam licitationem post partitiones factas, requirit, ex parte antea pretia cohæredibus, vel consociis nota esse.

45 Sed cum ex hac inferentia lites plures suscitarent, melius erit partibus læsis consulere, ut adversus partitiones per viam *de embargos*, allegando, & probando læsiones in pretio contingentes agant, licet dimidiam, vel in sextam partem ipsæ læsiones non ascendant.

46 Pro complemento tamen cū nihil in praxi habeatur, quod in lege non caveatur, moneo, quos monendos fore, ut ab illa praxi denegandi partibus inventarii copiam, saltem per exemplum apertis æstimationibus, ante partitiones faciendas, abstineant, non solum ex vi hujus meæ censuræ, sed *Valasc. Guerreir. Pon.* & legis mente ex quo nullum inconveniens resultat; ex contrario autem multum iniquitatis: quia si cohæres bona hæreditaria possidens partitiones indebitè retardat, remedium sequestri præcipitissimum est, si autem alii cohæredes retardant, vel suo damno cedit, vel ita sibi pro evitando maiori præjudicio expedit.

COGITATIO LXXIII.

An parentes in causis sponsalium pro filiis testimonium ferre possint?

SUMMARIUM.

- 1 Parentes in favorem filiorum ad sponsalia probanda praxis admittit.
- 2 Unde deducatur.
- 3 Impugnatur. & n. 7. cum seqq.
- 4 Edictum de testibus prohibitorium est.
- 5 Parentes in favorem filiorum testes esse nequeunt.
- 6 Ita omnes ascendentes in descendendum favorem.
- 8 Ad contraria responsio latè præstat. & nn. seqq.
- 9 Consanguinei de parentela conscii præsumuntur, ad eamque probandam admittuntur. & nn. seqq.
- 12 Sponsalia contractus sunt.
- 13 Matrimoniumque contractus est.
- 14 Ad probanda sponsalia, matrimonium vè esse contractum, parentes non admittuntur.
- 15 Textus in cap. 22. de testibus quomodo intelligatur? & nn. seqq.
- 16 Dictio: *aliquatenus* idem, quod *nullatenus*, importat.
- 17 Argumento à contrario sensu locus præcluditur, quando aliud à jure dispositum, vel absurdum resultat.
- 18 In causis de statu personæ agentibus maior probatio requiritur. & n. seqq.
- 19 Calibatus status perfectior est, in eoque vivere beatius.
- 20 Parentes àn ad ætatem filiorum probandam admitti debeant?
- 22 Aliquando matrimonium per minores probationes probatur.
- 23 Parentes ad sponsalia probanda suspecti sunt.

Super-

- 1 **S**uperflua videtur quæstio cum passim, ac crebrò apud DD. non solum sententia asserens stabilita, sed imò potius iudicatum pro hac parte inveniatur, prout apud Mascard. de probat. conclus. 1024. Menoch. de arbitr. cas. 102. n. 3. cum aliis Farinac. q. 54. n. 191. cum aliis August. Barb. ad text. in cap. super eo. 22. de testib. Themud. tom. I. decis. 47. Leuren. in jus canonic. tom. 2. sub tit. de testib. q. 576. n. 2. vers. 7.
- 2 Hæc conclusio à DD. probatur ex text. in cap. videtur. cap. de parentela. cap. consanguineos. caus. 35. q. 6. cap. licet ex quadam. cap. super eo. 22. de testib. cap. videtur; qui matrimon. accusare possunt.
- 3 Quibus dispositionibus attentis, & aliis à me cogitatis in causa vertente dixi, conclusionem supra dictam DD. esse minus veram, ne falsam dicerem, contrarium namque tanquam veriùs sequendum, & iudicandum, etiam nunc arbitror per sequentia.
- 4 Ut parentes pro filiis testimonium ferre nequeant, non quidem regula, sed à regula exceptio est, edictum enim de testibus prohibitorium concipitur, ideo exceptis prohibitis, omnes in testes admittuntur. Barb. ad Ord. lib. 3. tit. 56. in princip.
- 5 Inter prohibitos, & à regula exceptos, parentes in favorem filiorum comprehensi sunt. l. 9. ff. de testib. l. quia parentis. ff. solut. matri-

mon. l. qui testamento. §. quæ autem de testament. l. parentes. cod. de testib. §. pater. Instit. de testament. ordinand. Ordin. nostra Reg. lib. 3. tit. 56. §. I. text. in cap. si testis. 3. §. testis caus. 3. q. 2. quod inficiari nequit; quæ prohibitio ad omnes ascendentes extenditur. ad text. in d. l. parentes. cod. de testib. verbo. parentes. & d. Ord. d. §. I.

Quapropter ut ab hac juris dispositione, & limitatione recedamus, necesse fit, quòd aliter à jure in sponsalium favorem dispositum fit, quod quidem, nec per alia, nec per jura supra n. 2. allegata dispositum invenitur prout ex responsibus ad ea jura præstandis exploratum habeo.

Limitationem, à qua recedimus, nullomodo probat text. in cap. consanguineos, & cap. videtur; atque cap. de parentela. caus. 35. q. 6. in eis namque solummodò agitur de his, qui matrimonium accusare possunt, supposito eo, quòd ipsummet matrimonium ob aliquod consanguinitatis impedimentum nullitatis vitio contractum fuisset; & cum consanguineos magis informatos de parentela sua jus præsumat; uti probat text. in d. cap. videtur, & cap. videtur; qui matrimon. accusar. prædicta jura ipsosmet propinquos cæteris extraneis præferendos esse, & tanquam testes ad probandam consanguinitatem admittendos decernunt.

IO Quatenus verò eadem jura de matrimonio separando, seu derimendo sermonem faciunt, de matrimonio jam solemniter contracto intelligi debent, & quatenus de matrimonio conjungendo loquuntur, supposita tanquam verò hypothefi, quòd inter conjungendos in matrimonium dubitabatur an effet aliquod consanguinitatis vinculum matrimonium impediens, procedunt; undè solum ad hoc, ut consanguinitatis impedimentum probeatur, vel reprobetur, parentes, fratres, cæterique cognati utriusque sexus tanquam de parentela sua edoctiores in testes admittuntur. & ita procedit *text. in d. cap. videtur, qui matrimon. accusare possunt.* quod quidè diversum est, atque penitus extraneum à limitatione hinc à nobis rejecta.

II Quòd prædicta jura loquantur modo supra à nobis considerato, & nullatenus intelligi debeant de parentibus admittendis ad sponsalia probanda, nec ad probandum matrimonium esse contractum, probatur ex *glos. ad text. in d. cap. videtur, qui matrimon. accusar. poss. verbo conjungendo ibi-* ex hoc videtur quòd ad probandum matrimonium esse contractum admittuntur parentes, & inducitur ad hoc à pluribus secundum supra de testib. cap. super eo; sed non loquitur eo casu: sed quod dicit, in conjungendo, intellige si diceretur, quòd essent consanguinei,

qui contrahere volunt, vel de hoc esset fama; pater, & mater, & consanguinei admittuntur ad probandam consanguinitatem supra de sponsalibus, cap. cum in tua. Intellige loqui hanc decretalem quando propter consanguinitatem tantum dicitur, quòd non possint conjungi, & quando propter consanguinitatem debent separari, & hoc etiam satis colligitur ex rubrica; consuevit tamen induci, quod pater, & mater ad probandum ipsum contractum matrimonii &c.

Quod pater, & mater in favorem filii ad probandos contractus testimonium ferre nequeant; expressè resolvit *text. in d. cap. videtur, qui matrimon. accusare possunt*: atqui sponsalia sunt contractus, seu promissio nuptiarum futurarum, ad ea namque peragenda mutuus consensus hinc inde requiritur. ex *text. in princip. Instit. de jur. naturali* cum aliis *Card. in praxi verbo sponsalia. n. 1.* & ipsum met matrimonium post celebratum, dicitur etiam contractus. *Covarr. 2. p. cap. 6. §. 10. n. 34. de matrimon. tom. 1. Ruben. in resolut. circa testamenta pia. cap. 46. n. 243.* ergo ad probanda sponsalia esse contracta, vel matrimonium, nullatenus pater, aut mater tanquam testes admitti possunt; & ita tenet *Cardos. in praxi, verbo testis, sub n. 9. ibi-* nec quando agitur de alio, quam de genealogia; nam si mulier peteret aliquem in virum

virum, quia vir promiserat, aut juraret eam ducere in uxorem, tunc non admittuntur parentes in testimonium ad probanda sponsalia, & parentes semper desiderant incrementa, & honorem filiis.

- 15 Nec obstat text. in cap. super eo. 22. de testib. ibi namque Pontifex expressè resolvit, matrem tanquam testem non esse admittendam ad probandum matrimonium à filia contractum, ut satis colligitur ex dictione aliquatenus qua se explicat Pontifex in predict. text.
- 16 quæ quidem dictio idem importat, quòd nullatenus cum aliis Augustin. Barb. hujus textus memor dict. 20. n. 2.

- 17 Sed quia text. in d. cap. super eo, præsupponit, de facto virum superiorem esse divitiis, nobilitate, potentia, vel honore, ex eo deducunt DD. per argumentum à contrario sensu, quòd quando inter sponfos assertos disparitas non datur, posse parentes ad sponsalia probanda admitti; sed ego totum contrarium tanquam verius arbitror; argumentum namque à contrario sensu non valet, quando aliter à jure dispositum est, vel absurdum resultat. l. cod. de condit. insertis. cap. cum virum. de regularib. cap. à nobis. 2. de sententia excommunicat. & apud Axiomistas vulgare est: atqui secundum jus canonicum solummodò parentes admittuntur ad probandam consanguinitatem ad hoc,

ut matrimonium conjungetur, vel separetur, nullatenus verò ad probandos contractus, uti jura ipsa canonica supra relata de matrimonio expressè decernunt; ergo argumentum à contrario sensu locum habere nequit.

Quia supposito etiam quòd afferti sponsi inter se æquales sint, datur etiam absurdum, si inviti, & viduilibus probationum matrimonium contrahere cogentur, agitur namque de statu hominis, in quo casu requiritur plena probatio, uti considerat Farinac. in scelect. decis. 207. per tot.

Augetur absurdum, quia in statu cælibatus vivere beatiùs, & perfectiùs, quam in statu conjugali, est; docet Apostol. ad corinth. cap. 7. cap. nuptiæ. caus. 32. q. 1. & est hodiè fide definitum per Trid. sess. 24. canon 10. rectè ponderat Oliv. de for. Eccles. p. 1. q. 43. n. 8. & 9. ergo ad hoc ut quis de perfectiori statu ad perfectum transire cogatur, intervenire debet integra, ac plena probatio, quæ ex depositionibus parentum minimè resultat, probat text. in l. etiam matris professio. ff. de probat. ubi de matre circa ætatem filii deponente, ait text. ibi non recipitur matris professio, ut testis, licet Judex ex ejus responsis quærat veritatem, & sic non probat.

Ulteriùs text. in d. cap. super eo de testib. nullatenus loquitur de sponsalibus, sed tantum de matrimonio

monio jam contracto, ut ibi glos. casum figurans, & satis probatur ex verbis ibi- *se mulierem affidasse*- in quo casu secundum jus antiquum mater tanquam testis recipi poterat, id namque jus antiquum bene poterat admitti ob necessitatis causam, & ne copulati separarentur argumento *text. in cap. licet ex quadam. d. tit. de testib.* quia ante *Concil. Trid.* matrimonium validè absque præsentiâ Parochi, & testium celebrari poterat, ut diximus, & probavimus *cogit. 48. n. 10. & 11.* undè nihil mirum, quòd hujusmodi matrimonia tunc probationibus minimis probari potuissent, ne maiora mala orientur: cum verò jam hodiè matrimonium absque Parocho, & testibus celebrari nequeat, necesse non fit, ut probationes minus legales ad probanda matrimonia admittantur argumento *text. in cap. licet ex quadam, de testib.*

22 Et hæc consideratio probatur, quia etiam hodiè in casu, quo ad probandum matrimonium plena probatio dari nequeat, minor sufficit. *Ord. lib. 5. tit. 25. §. 8.* quæ ad alios casus extensionem non patitur, ut ipsa *Ord.* declarat; ad probandum namque matrimonium, de quo hic agitur, Judex Ecclesiasticus certitudinem nec dare consuevit.

23 Prædictæ necessitatis rationes cessant, & circa probanda sponsalia non vigent; quia nullum datur

inconveniens, ut sponsalia dissolvantur, sed ab illis reus absolvatur ob probationis integræ defectum, & uti experientia docet, parentes contra conscientiam suam circa sponsalia pejerant; ad quod advertendum est, quòd filii plerunque à more capti sponsalia clam, & furtim respectu parentum contrahunt; & sic parentes eorum sponsalium ignari sunt, ac per consequens tanquam testes admitti nequeunt; argumento *text. in d. cap. videtur caus. 35. q. 6. & d. cap. videtur, qui matrimon. accusare possunt*: si verò filii palam, & consensu parentum sponsalia contrahere voluerint, in utrorumque posse, ac manu est adhibere testes idoneos ad postea, si opus fuerit, sponsalia probanda; si verò ita non caverint, sibi imputetur.

COGITATIO LXXIV.

An tertius in Judicium veniens coram Judice appellationis jus suum persequi præcisè teneatur?

SUMMARIUM.

- 1 Casus affertur.
- 2 Tertii ad Judicium venientes triplici modo venire possunt.
- 3 An processum in eodem statu recipere possint, teneantur vè? & nn. seqq.
- 6 Tertius coram Judice appellationis comparere potest, sed non tenetur. & n. 8.
- 7 Metropolitanus de causis in prima instantia

instantia ad Episcopos pertinentes cognoscere non valet.

8 *Judicatum ostenditur.*

I **C**onventus, ut quandam in uxorem duceret per sententiam convictus, ab hac sententia appellavit, qua appellatione pendente cum alia denunciatus fuit publice, ut moris est, in Elbenfi civitate, ubi prima commorabat, quæ impedimenta, ne denuntiationes expedirentur, obtulit; comparuit sponsa denunciata de jure suo docens prioritatem sponsalium suorum allegans, de qua materia articulos confecit, & sperans Proviforem seu Vicarium in spiritualibus, causam remittere ad Vicarium generalem, ubi causa principalis cursum fecerat, ut Vicarius generalis cognitionem in foro contentioso assumeret, Provifor protulit, opponentem comparere debere coram Judice appellationis, ut ibidem de jure suo ageret.

2 Ego autem cum partes opponentis gererem acquiescere nolui, & ad Metropolitanum appellavi, per rationes à me cogitatas modo sequenti: Tertii opposcentes in Judicium comparentes in triplici differentia sunt, alii, qui actoribus adjuvant, alii, qui ad reis succurrendum veniunt, alii tandem, qui jure proprio, ut simul actorem excludant, ac reum, comparent. *Covar. pract. lib. I. q. I3. in princip. num. I3. Gail. observ. pract. lib. I. obs. 70. & 71. Cancer. var. 2. p. cap. I6. à n. I.*

alios dat *Carleval de jud. tit. 3. disp. I2. n. I8. cum infinitis Parex. de instrum. edit. tom. 2. tit. 6. resol. 3. n. I27.*

Tertii primæ, & secundæ classis venientes processum assumere debent in eodem statu in quo veniunt oppositionis tempore *Ord. in 3. tit. 20. §. 32.* & ibi cum pluribus *Barb.* tenent que supra citati: Tertii verò classis tertiæ non ita sunt adstricti, ut litem suscipiant in eodem statu, quo est, sed possunt litem de novo instituire, omnes terminos, & omnia repetendo, vel in eodem processu, vel in separato secundum eventus, de quibus *in Ord. lib. 3. tit. 20. §. 31.* tenent *Covar. sup. in princip. Cancer. supra n. 7. Carleval supra d. n. I8. vers. in tertio. Parex. supra n. I28. Giurb. dec. I. Salgad. de retent. 2. p. cap. I2. à num. 3. novitèr Hontalb. de jur. supervenient. tom. I. q. 26. n. 7.*

5 Quare ex dictis cum in terminis nostræ hypothefis opponens in Judicium veniens, nec actori adjuvabat, nec reum defendebat, sed tantum jure suo proprio, sibi ex sponsalibus proveniente omnimodè à prioribus sponsalibus diverso causam persequi coram appellationis Judice, non tenebatur, sed jus suum allegare poterat in Judicio, ubi impedita fuit; aliter namque adstricta esset opponens suscipere processum eo statu, quo inveniebatur, quod dicendum non est.

Ex

6 Ex dictis inferitur, quòd quatenus *in d. Ord. lib. 3. tit. 20. §. 31.* de oppositione loquente sermo fit de opponente coram Judice appellationis comparente, intelligi debet, quando hujusmodi opponens spontaliter comparet, ad id namque præcisè non tenetur, cum jus suum coram Judice primæ instantiæ allegare possit.

7 Ulteriùs in nostro casu, si opponens apud Metropolitanum jus suum allegare compelleretur, Metropolitanus contra subditum suffraganei Episcopi in prima instantia jus diceret, quod quidè m jura ventant. *Mend. à Castr. l. p. lib. 2. cap. 1. n. 13. Augustin. Barb. de jur. Ecclesiastic. lib. 1. cap. 7. à n. 51.* ubi casus enumerat, quibus Metropolitanus contra subditos Episcopi suffraganei cognoscere potest, facit *cap. 20. Concil. Trident. sess. 24. de reformat. & ibi August. Barb. n. 2.*

8 Tandem dixi opponentem qua talem, seu uti actricem, considerari non posse, sed tanquam impeditam, seu ream, cum exceptionibus adversus denuntiationes suas oppositis, ideòque admitti debere ad hujusmodi exceptiones purgandas; & iis rationibus secundum cogitationem meam in Metropolitana Eborensi Curia judicatum fuit.

COGITATIO LXXV.

De illa regula, àn minor adversus alium restitutionis auxilio frui possit?

SUMMARIUM.

- 1 *Facti questio. & nn. seqq.*
- 4 *Minor 25. ann. læsus circa quoslibet actus restitutione gaudet.*
- 5 *In non probando intentionem suam læsus dicitur.*
- 6 *Exceptio dilatoria ante litis contestationem opponi debet.*
- 7 *Restitutio in integrum causa cognita conceditur.*
- 8 *Ætas testibus probari potest.*
- 9 *Probatio absque citatione partis quid operetur?*
- 10 *Querela testamenti inofficiosi restitutionem non excludit.*
- 11 *Parentes legitimam filiis relinquentes liberales non existunt.*
- 12 *Etiam in causis, quæ lucrum afferunt restitutioni locus est.*
- 13 *An, & quando unus minor adversus alium restitutione gaudeat? & nn. seqq.*
- 15 *Quando adversus libertatem, alias que privilegiatas personas?*
- 17 *Causa pia non est legata pia relinquere filio exheredato.*
- 18 *Judicatum in lucem affertur.*

QUædam impubes per tutorem suum adversus testamentum patris naturalis tantum de inofficioso agebat, pater namque substantiam suam in opera pia distribuens ipsi filiæ naturali legatum unicum reliquit, & cum atrix in Brasilia Regione conceptasset eo tempore, quo ibi pater commorabat,

bat, ut ibidem filiationem suam per testes certam faceret ad eandem Provinciam inquisitionis instrumentum, vulgò, *carta de inquirição*, postulavit, qua concessa à classe ad classem, usque, vulgò, *de frota a frota*, ut moris est, cum tutor iuramentum dicalumnia non præstasset, nec testes nominasset, intra terminum ad id assignatum, Judex in causa persequi iussit, & ut idiomate nostro me expediam, *mandou que abertas, e publicadas se dissesse a final*, adversus quod restitutionem in integrum implorans dixi, aëtricem admittendam ad dilationis terminos esse, *ex Ord. in 3. tit. 41. §. 1.* sed Judex audita parte renuit, & cum ad supplicationis Senatum supplicarem improvisus extiti, per Decretum sequens: *Acordaõ em Relaçãõ etc. que naõ he aggravado o Aggravante pelo Provedor dos Resíduos, vistos os autos; por tanto lbe naõ daõ provizaõ. Lisboa Oriental 12. de Abril de 1731. Maciel- D. Coelho-Mello.*

2 Dum hoc, aliàs venerandum, Decretum in lucem non prodiit, casus mihi indubius erat, post autem tantorum Patrum sententiam justè dubitare cæpi.

3 In comprobatione iudicati considerari poterant fundamenta Iudicis respondentis modo sequenti.

Senhor. O supplicante naõ mostra, que seja tutor da A. em cujo nome litiga, nem que esta seja menor,

e que como tal lbe compita o beneficio da restitução, de que se pertende valer, e sem ter legitimado em Juizo a sua pessoa, he incivil, e sem fundamento a presente acção; porèm, quando fosse bem fundada, e a autora pela menoridade lbe competisse o beneficio da restitução, senaõ podia valer delle contra o reo, que he igualmente privilegiado, como testamenteiro do defunto Domingos dos Santos Pereira, que instituo a sua alma por herdeira, em cujo beneficio requiere por militar a regra da l. verum. §. final. ff. de minorib. quòd privilegiatus contra privilegiatum non utitur suo privilegio; maiormente estando de melhor condição o R. que só trata de damno vitando pela regra da l. favorabiliores ff. de regul. jur. e doutrinas, que com muitos expende Cancer. var. 2. p. cap. 1. à n. 259. cum sequentib. em cujos termos parece senaõ deve conceder a dilação requerida, depois de passado tanto tempo, dentro do qual devia fazer similbante requerimento. Vossa Magestade mandarà o que for servido. Lisboa Oriental 8. de Abril de 1731. D. Joseph Pinto Falcaõ de Sousa.

Dubius mecum cogitans iudicato acquiescere nequivi, ideoque adversus Decretum impedimenta offerens, sic de facto, & jure institi dicens, certum quidèm esse, atento jure civili, canonico, & Regio, minorem 25. annorum benefi-

6 cio restitutionis in integrum gaude-
re, quibuscunque actris, in quibus
læsio intervenerit. *tot tit. ff. de mino-
rib. & tit. ff. restit. in integrum in De-
cretalib. lib. I. tit. 41. per tot. Ord. lib.
4. tit. 41.*

5 Læsio in præsentiarum cons-
tans, & magna erat, actrix namque
nullam probationem fecerat, neque
facere poterat in hoc Regno, quia
cum concepta, & nata in illa Bra-
silia regione esset, ubi pater ejus ma-
trem incontubernio suo copulave-
rat, ibidem tantum filiationem suam,
totum fundamentum actionis, pro-
bare poterat, igitur in isto eventu
lex restitutionem in integrum indul-
get. *d. Ord. lib. 3. tit. 41. §. I.*

6 Adversus Judicis fundamen-
tum in defectu probationis minori-
tatis, & tutelæ; respondebam, ex-
ceptionem esse dilatoriam, opponen-
damque ante litis contestationem *ex
Ord. in 3. tit. 20. §. 9. & cum non op-
poneretur, imò potius tutor nomi-
ne impuberis admissus esset, jam
amplius ante sententiã de hoc dubi-
tare quoad processus ordinationem
non valebat.*

7 Secundò respondebam, resti-
tutionem in integrum causa cognita
concedi *l. 3. ff. de restit. in integrum
l. in causa §. I. & seqq. ff. min. & ibi
cõmuniter DD. quare ad postulatio-
nem restitutionis admittendam, suf-
ficit allegatio simplex circa ætatem,
& læsionem, ideo in præsentiarum
admitti debebat actrix cum sua pe-*

titione restitutionis, ut suo tempo-
re certa requisita de ætate, & læsio-
ne faceret, aliter superfluum esset, 8
ætatem per testes probari, cum pro-
bari posse certum esset. *Cald. ad si cu-
ratorem. verb. minoribus à n. 12.*

9 Tertiò respondebam, in pro-
cessu instrumentum ætatis, & tute-
læ quoddam esse incertum illa pro-
vincia Brasilia fabricatum, in quo
filiationis probatio aderat, licet abs-
que citationis parte facta, quæ ibi-
dem non erat, quod sufficiebat, ut
calumniæ præsumptionem evade-
ret.

10 Progređiens dixi, naturam
causæ, nempe, querelam de inof-
ficioso testamento restitutionem
non excludere, imò potius admitte-
re. *Cald. supra verb. læsis n. 28. ubi
alios dat DD. quod optima quidem
ratione procedit, per illam namque
actionem, legitimam de jure natu-
rali quoad congruam, & civili quo-
ad quotam debitam, persequitur:
Guerreir. tract. 2. de divisionib. lib. I.
n. 4. Cordeir. dubit. II. n. 23. & 24.
quare patres legitimam filiis relin- 11
quentes nullum liberalitatis actum
exercent. argument. text. in l. unum
ex familia. §. sed & si fundum. ff. le-
gatis I.*

12 Et licet legitima uti causa lu-
crativa sumeretur, semper minor
restituenda esset, restitutionis nam-
que beneficium in causis etiam lu-
crum facientibus, & quando de lu-
cro captando agitur, competit. *l.*

7. §. *hodie ff. minoribus.*
 13 Ita similiter certum est, quod minori contra minorem per viam regulæ restitutio in integrum indulgenda sit, ex ipsamet *l. verum. §. fin. ff. minoribus* à Provisore Judice in contrarium citata; quare incongrua illa tantorum *DD.* in materia distinctio est, nempe, *de lucro captando, & de damno vitando*, itaut in primo membro restitutio denegetur, secus verò in secundo, quia hac distinctione secluta, per viam regulæ minor adversus minorem, si- vè de lucro, si- vè de damno agat, restitutione in integrum gaudere poterit.

14 Neque obstat, quod in *d. l. verum. §. fin.* minori adversus alium restitutio denegaretur, ibi namque casus defacto contigit ita- quidam minor alteri minori mutuavit, sed mutuatarius pecuniam perdidit; in quibus terminis uterque læsus erat, mutuans per mutuum, & mutuata- rius per pecuniæ amissionem; igitur apertè constat, illam distinctionem à nobis reprobata falsam esse, quia mutuans ille de lucro non agebat, pe- tebat namque pecuniam suam; quid ergo dicendum erit? respondeo, solū eo in casu minori adversus alium res- titutionem denegandā esse, quotiès, concessa restitutione, minor con- tra quem læsionem pateretur, sol- veret id, quod non deberet, & ita procedit *text.* si aliter autem, minor aliquid efficaciter debet, vel fit lu-

crosum, vel onerosum, restitutio adversus eum competet; unde si in terminis *text.* pecunia existeret in- consumpta, vel consumpta utiliter, minor mutuans restituendus erat; ex *regul. text. in l. minor. 35. eod. tit. de minorib.*

Ex quibus in vanum est de 15 causa pia laborare, cum amplius, quam minor privilegiata esse ne- queat, quia si minor adversus liber- tatem nondum in persona servi ra- dicatam restituitur. *dict. l. verum. §. quòd si minor;* & etiam adversus pri- 16 vilegiatos per *Macedonian. & Vel- lean. d. l. verum. §. planè. l. 13. ff. de minorib.* multò fortius in præsentia- rum adversus institutionem piam.

Sed pia causa dici asserui non 17 posse, quod pater suffragia relique- rit, & similia, & filiam suam in le- gitima fraudaret, cum directè op- ponatur *D. August. in sermone de vi- ta Clericor. tom. 10. ibi. quicumque vult exheredato filio, heredem fa- cere Ecclesiam, querat alterum, qui suscipiat, non Augustinum, imò Deo prospicio, neminem inveniet. facit text. in cap. unico. causa 17. q. 4.*

Ita Deus prospexit, ut ratio- 18 nes hæ, & aliæ exaudirentur, uti constat ex decreto tenoris sequen- tis.

Acordaõ em Relação &c. rece- bem os embargos, e os julgaõ pro- vados vistos os autos, e certidaõ no- vamente junta, pela qual se prova a menoridade, que basta para no caso

presente se conceder a restitução implorada, que nos termos de que se trata, deve ter lugar, ainda contra a causa pia: por tanto reformando o acordaõ embargado, declaraõ, que foy aggravado o Agravante pelo Provedor dos Resíduos em lbe não deferir á dita restitução, e provendo em seu agravo, mandaõ lbe defira na forma pedida. Lisboa Oriental nove de Junho de 1731. e pague o Embargado as custas. Dia supra-Amorim, D. Coelbo, D. Carvalho.

Impedito Decretò, exceptiones rejectæ fuere, & iterum postea apud Judicem inferiorem restituta minor fuit ad allegandum de jure suo, cum libellus ineptus esset.

COGITATIO LXXVI.

Summario caret, per rationem sequentem.

EMMANUELIS ALVAREZ SOLANI A' VALLE.

FINIS LAUS DEO,
EJUSQUE GENITRICI.

IN-

INDEX

RERUM MAXIME NOTABILIUM, QUÆ IN HOC VOLU-
mine Cogitationes reperientur.

ABSENS.

Absens quis dicatur, ut ejus pro-
curator citari possit? cog.
14. à num. 5.

Absesse quis potest à territorio Præsidis,
quin à territorio Provisoris absit.
ibid. d. n. 5. & seqq.

Vid. Citatio.

ABSOLUTIO.

Absolutus quando iterum accusari
possit? Vid. Accusatio.

Absolutus a crimine ex defectu proba-
tionis àn civiliter ad interesse con-
demnari possit? cog. 27. n. 8. 14. 18. 19.
30. & 31. 36. & seqq.

Absolutus à pena ordinaria àn extraor-
dinaria puniri possit? d. cog. 27. n. 9.
10. 11. & 12.

Absolutus ob ætatem, vel aliam qualita-
tem, præter probationis defectum, àn
civiliter condemnari possit? d. cog. 27.
n. 13. 32. 33. & seqq. 43. & seqq.

Condemnatione omissa absolutus præsu-
mitur. cog. 67. n. 25.

ACCESSORIUM.

Pincipali denegato vel sublato,
accessorio locus non est. cog. 26. n.
87. & cog. 47. n. 20.

Si super principali pronuntiare licet, ita
etiam super accessorio. ibid. num. 33.
d. cog. 26.

Vid. Accusatio, & Actio.

ACCUSATOR, ACCUSATIO.

Accusatio quid sit, quibusque com-
petat? cogit. 60. n. 7. & 10.

Accusator non probans calūniator dici-
tur, infamiaque notatur. cog. 7. n. 31.

Malitia tamen, aut dolus intervenire
debet. ibid. n. 32.

An eum error excuset? ibid. à n. 33.

Accusans libertum, & non probans à pos-
sessione contra tabulas removetur.
ibid. n. 36. 37. & 40.

Nisi quando de morte patris accusavit.
ibid. n. 37.

Accusator à causa cadens àn pro inju-
ria, & damnis teneatur? ibid. n. 44.
& 57.

Coram quo Judice conveniendus accu-
sator pro damnis conveniendus? ibid.
à n. 46.

Heres

Heres defuncti mortem accusare tenetur, aliàs indignus fit, sed consuetudine non servatur. ibid. n. 38. & 39.

Accusator prævicationis crimen imputans, & non probans, qua pœna puniendus? cog. 17. n. 1. & seqq.

Et qua falsitatem imputans? ibid. n. 7. & seqq.

Et qua imputans errores adversus publicos officiales? ibid. n. 13.

Accusans apud nos in eodem libello tùm pœnam criminalem, tùm interesse civile simul equè, & principaliter petere potest. cog. 26. n. 34. 36. & 39.

An post accusationem criminalem interesse civile petere possit? ibid. n. 34. 43. & seqq.

An pro reivindicanda re ablata accusatio institui possit? ibid. num. 45. 46. 91. & seqq.

Quin querela præcedat quando accusari possit? d. cog. 26. num. 36. 37. 38. & à num. 77.

Intra quod tempus querelantes accusare debeant? ibid. n. 40. & seqq. & à num. 79.

Deserens accusationem quibus pœnis subjiciatur? ibid. n. 48. & à n. 90.

Semel absolutus quando accusari iterum possit? ibid. n. 45. & seqq.

Ab accusando repulsi, à n. damnum, aut interesse habere possint? cog. 60. num. 18. & 19.

Vid. Adulterium, & Vindicta.

Accusans accusatum civiliter convenire nequit, vel è contra, criminali causa pendente. cog. 63. n. 11.

Vid. Actio, & Stuprum.

ACTIO.

Actionis formam hodie actor exprimere non tenetur. cog. 9. n. 6.

Advocatis tamen scire necesse est, quæ actio competat. ibid. n. 7.

De actione confessoria, vel negatoria. Vid. Nuntiatio.

Actio negotiorum gestorum subsidiaria est. cogit. 5. n. 50. & seqq.

Expendenti pro alio competit, vel de in rem verso. cog. 21. n. 3.

An competat adversus dominum operis fabricati? cog. 5. à n. 52.

Vid. Mandatum, & Salarium.

Actio persecutoria quæ sit? cog. 27. n. 27.

Pignore distracto, pro residuo debiti actio creditori adversus debitorem, vel ejus fidejussorem competit. cogit. 49. num. 51.

Pluribus actionibus, seu remediis competentibus, uno solo uti potest. cog. 63. n. 2. 3. & seqq. & cog. 27. n. 21. & cog. 26. à n. 24.

Quid quando actiones modo electionis competunt? d. cog. 63. n. 9.

An mulier simul pro stupro, ac sponsalibus agere possit. d. cog. 63. per tot.

Vid. Stuprum, & Sponsalia.

Vid. Adulterium.

Actio civilis, & criminalis àn cumulari possint? cog. 25. n. 7. & cog. 26. n. 25. 26. 57. & 58.

Creditor binas. actiones habet, & quæ sint? cog. 49. n. 48.

Actio realis adversus quemlibet rei possessorem competit. cog. 26. n. 21.

Quid in ea actor probare debeat, & quid si dicat, rem furtivè ablatam fuisse? cog. 28. per tot.

Quæ actiones adversus fures competant, quæ sint, quibus, & àn etiam ipsi furi competat? Latè. cog. 26. à n. 1.

An iudicio criminali finito, offensus actionem civilem persequi possit? d. cog. 26. per tot.

Actio personalis quando adversus tertium competat. cog. 29. num. 3. & Vid. Evictio.

Vid. Hypotheca, ubi de actione hypothecaria.

Et Vid. Stuprum.

Actio popularis datur, quoties ex æquitate proceditur. cog. 9. n. 42.

Vid. Alimenta.

ACTOR.

Actor ex una causa agens, sed ex alia probans, àn obtinere possit? cog.

cog. 28. per tot. ubi exempla.
 Actor causam se à expressam tantum deducere visus est. d. cog. 28. n. 12.

ACTUS.

Actus quidem sunt qui tum per viam contractus, tum per ultimæ voluntatis viam, uti assignatio libertorum, Juris patronatus, ususfructus, servitutis, & pignoris constitutio. cog. 2. n. 60.

Si inter vivos fiant, naturam contractus habent, si intestamento, ultimæ voluntatis naturam sortiuntur. ibid. n. 61. 62. & 73.

Vid. Emphyteusis.

ACQUISITIO.

Acquisitio in patris favorem per filium patriæ potestatis effectus est. cog. 9. n. 109. & 112.

Quando matri filius acquirat? Vid. Filius.

Facilius retentio, quàm acquisitio conceditur. ibid. n. 21.

Acquisitum ex pecunia aliena, cui acquiratur? ibid. n. 131.

ADDITIO.

Additio hereditatis difficilis probationis est. cog. n. 40. 15.

ADSESSOR.

Judices illiterati apud Nos à adseffores habere teneantur? cogit. 5. num. 11.

An Judex delegatus? ibid. n. 13.

A quibus salarium adseffori solvendum sit? Vid. Salarium.

ADVENA.

Advenarum commercium apud Nos non utile. cog. 65. n. 1.

Apud Nos multi advenæ sunt. ibid. n. 2.

Qui eorum Judices sint. ibid. à num. 3. & seqq.

Eorum privilegia quoad forum traduntur. ibid. à n. 3.

AD.

Advenis a jure communi privilegium fori concessum fuit. ibid. n. 39.

Quoad Germanos jus commune in materia servatur. ibid. n. 9.

Forum monetariorum sequi Germani tenentur. ibid. à n. 8. & 21.

Vid. Forus, & Monetarius.

Si Anglus, cum Gallo contendat, quoad forum quis eorum maius privilegium habeat? ibid. à n. 32.

Advenæ quoad forum tantum privilegium habent, dum actores sunt, in causis à mercatura ortis. ibid. n. 38.

Vid. Forus, & Privilegium.

ADVOCATUS.

Advocationis officium laudabile. cog. 6. num. 1.

Militare dicuntur. ibid.

Multi nobilissimi viri apud Romanos hoc officium exercere. ibid. n. 2.

Multi Divi Advocati. ibid. n. 6. & seqq. Nobilitate fulgent, eorumque officium dignitas est. ibid. n. 3.

Uti Religiosi, ac Concinatores apud Deum merentur. ibid. n. 4.

Pro modico patrocinium dare non debent. ibid. n. 9.

Salarium eis datum honorarium dicitur. ibid. n. 12.

Privilegia aliqua eis concessa referuntur. ibid. à n. 11.

Quam modestia, & quibus verbis uti debeant? ibid. à num. 42.

Advocatus quando in crimen falsi incidat, vel prævariator existat? quandoque infavorem utriusque litigatoris patrocinium præstare debeat? cog. 16. per tot. & cog. 17.

Diffamans de Advocato qua pæna puniendus?

endus? d. cog. 17. per totam.

ADULTERIUM.

A *Dulterium apud Nos crimen pri-
vatum est. cog. 59. n. 4.*

*Adulterii accusatio tollitur si maritus
indulgeat. cog. 60. n. 20.*

*Adulterium obiciens, locum ubi, & per-
sonam, cum qua commissum designare
debet. cog. 52. n. 6.*

Vid. Libellus.

ÆDIFICATIO.

V *Id. Nuntiatio.*

ÆQUIPARATA.

Æ *Quiparatorum eadem ratio est.
cogit. 19. num. 33.*

ÆTAS.

T *Estibus probari potest. cog. 75. n. 8.*

AFFINITAS.

M *Atrimonio soluto an extinguatur?
cogit. 8. num. 3.*

AFFLICTIO.

A *Fflictio afflicto addenda non est.
cogit. 6. num. 38.*

ALIENATIO.

A *Lienationis prohibitio non præ-
sumitur. cog. 1. num. 8.*

Imposita restringitur. ibid. d. n. 8.

Vid. Onus.

*Alienationis prohibitio respectu fami-
liæ valida est. ibid. n. 59.*

Sine causa non valet. ibid. num. 59.

*Prohibitio alienandi extra familiam
onus reale inducit. ibid. n. 61.*

*Uni ex familia datum extra familiam
relictum dici nequit. ibid. n. 60.*

*Missarum onus alienationi, impedimen-
to non est. ibid. n. 7.*

*Uxor à marito separata àn alienare pos-
sit? Vid. Uxor.*

ALIMENTA.

A *Limenta quibus ex causis debe-
antur, quibus actionibus petan-
tur, quæ remedia pro ipsis competant,
& latè de differentiis inter alimenta
ipsa. cog. 9. per tot. ubi de eorum pri-
vilegiis, & omnia in materia. & cog.
8. n. 2.*

*Alimentorum causa quando summaria,
vel ordinaria? d. cog. 9. à n. 238.*

*An feriarum tempore pro alimentis agi
possit? ibid. à n. 251.*

Quæ dilationes assignandæ? ibid. n. 250.

*Ad vindicandas pæna ob non præstita ali-
menta libello opus est. ibid. n. 256.*

*An socrus à genero alenda sit? cog. 8. per
tot.*

Socernurum alere tenetur. ibid. n. 8.

*Nurus quando socerum alere teneatur?
ibid. n. 11. & seqq.*

*Alimenta expensa in familiam viri, vel
uxoris, àn postea imputanda sint in
utriusque medietate. ibid. n. 14.*

*Filia intra 25. ann. nubens alimenta à
jure naturali debita petere potest, &
quare. cog. 48. n. 39. & 40.*

*Maritus uxorem alere tenetur. cog. 59.
num. 35.*

*Simulter pro divortio agat, ei à marito
alimenta, & sumptus litis præstari
debent. cog. 21. n. 2.*

*Uxor propria auctoritate divertens ali-
mentis privatur. ibid. n. 16.*

*Quaratione uxori alimenta debeantur?
ibid. n. 17.*

*Alimenta præterita quando ab uxori
peti possint? ibid. n. 19. & ferè per tot.*

*Alimenta semper in domo, ea debentis,
præstari debent. cog. 21. n. 19.*

*An uxor in domo viri, vel hujus here-
dum laborare teneatur? cog. 9. n. 156.*

*Alimenta recipientes, àn in domo ea
præstantis laborare teneantur? cog.
9. à*

9. à num. 153. & à num. 89.
Creditor in alimenta expendens à actionem habeat? ibid. à n. 60.
Pro alimentis decernendis, quæ probatio sufficiat? cog. 9. n. 242. & seqq.

ALTERNATIVA.

V *Id.* Electio. & Turnus.

ANIMUS.

A *Nimi qualitates indivisibiles sunt, nec cerni, aut cognosci possunt.* cog. 51. n. 17.

APPELLATIO.

Q *Uo in tempore Judex à sententia criminali appellare debeat?* cog. 26. num. 35.

A *sententia super crimine lata omni tempore interponi potest, quoad penam criminalem, secus quoad civilem condemnationem, quia tunc intra decendum appellari debet.* d. cog. 26. n. 30. & à n. 74.

Appellatio pro parte Justitiæ à Judice ex officio intra decendum interposita partibus ad omnia communis fit. ibid. n. 30. & seqq.

Appellatio à sententia super crimine lata à secum trahat appellationem quoad civilia ad eundem Tribunal? ibid. n. 29. & seqq.

Appellatio à sententia super alimentis prolata, in quo effectu recipienda sit? cog. 9. à num. 253.

A *rejectione articulorum à appellatio, vel gravamen detur?* cog. 6. num. 45.

A *sententia prolata à bono viro arbitrante à appellari possit?* ibid. n. 59.

A *decretis Decurionum intra decendum appellandum est.* cog. 57. num. 16.

A *sententia errore lata à appellare necesse sit?* cog. 73. num. 21.

ARBITRI ARBITRIUM.

A *Rbitrorum laudum quando impugnari possit?* cog. 72. à n. 35.
Arbitrium liberum, vel regulare, quando, & quibus verbis concessum dicatur? cog. 6. num. 51.
Arbitrium secundum juris regulas fieri debet. cog. 59. n. 28.

ARGUMENTUM.

A *D contractus à judicijs argumentum validum est.* cog. 21. n. 5.
A contrario sensu quando locus sit argumento? cog. 9. num. 142. & cog. 73. num. 17.

A *fideicommisso ad maius valet.* cog. 1. n. 86.

A *præfatione bonum argumentum sumitur.* cog. 19. n. 16.

ARRHÆ.

A *Rrbis in contractu emptionis intervenientibus pœnitentiæ quando locus sit?* cog. 62. n. 2. & 7.

A *n in sponsalibus intervenire possint?* Vid. Cautio, & Sponsalia.

ASSERTIO.

J *Udici credendum est.* cogit. 35. num. 5. & 6.

Officialibus Fisci credendum quoque. ibid. n. 8.

Vid. Episcopus.

ASSIGNATIO.

A *Ssignatio libertorum tum in testamento, tum in contractu intervivos, vel in codicillo fieri potest.* cog. 2. n. 17. & 60.

In testamento facta revocari potest. ibid. num. 73.

AUGMENTUM.

Augmentum pretij post emptionem factam de rebus, quæ pondere, numero, vel mensura consistunt, ad quem pertineat? Vid. Emptio.

BENEFICIA.

Socer pro dote conventus quando beneficio, ne egeat? uti possit? cog. 8. n. 6. & seqq.

CALUMNIA.

Error à calumnia excusat. cog. 7. n. 34.
Interesse proprium calumniæ, & malitiæ exclusio est. ibid. n. 35.
Non probans ex eo solum calumniare non dicitur. ibid. n. 56.

CANONICUS.

Canonicus ex privilegio divinis officiis non adiens omnes fructus lucratur. cog. 20. num. 8.
Et omnes præsentationes facere potest. ibid. n. 9.
Jubilatus Canonicus divinis interesse non tenetur. ibid. num. 11.
An turno gaudeat? Vid. Turnus.

CAPELLANUS.

Capellanus Sanct. Misericordiæ quo ordine ad funus accedere, & an stola uti possit? cog. 56. per tot.
Vid. Funus, & Stola.

CARCER.

Nemo in carcerem conjicitur, quin prius delictum probetur. cog. 7. à n. 53. & cog. 26. n. 85.
Advocatus in auditorio capi non debet. cog. 6. n. 28.
Nec Doct. in cathedra. ibid. num. 29.
Nec Scholaris in Scholis. d. n. 29.

Nec miles in exercitu. d. num. 29.

Carceri traditus ob delictum subfidejussoribus per Judices inferiores relaxari non debet. cog. 59. num. 21.
Sed pro stupro simplici sub cautione relaxatur. ibid. n. 12. & n. 26.
Vid. Cautio.

CASTITAS.

Vid. Virginitas.

CASUS.

Causa in ratione decidendi comprehensus omissus non dicitur. cog. 2. num. 4.

CAUSA.

Causa criminalis à naturam civilis assumere possit? cog. 26. n. 49. & 97.
Causa in Judicio deducta necessario attendi debet. cog. 28. n. 10.
Ea deficiente reus absolvitur. ibid. n. 11.
Vid. Actor.
Omnis causa regulariter ordinaria est. cog. 9. num. 256.
Vid. Filiatio. Libellus. & Alimenta.
Causæ matrimoniales quæ sint? cog. 66. num. 15.
Causa sponsalium matrimonialis non est. ibid. num. 16.

CAUTIO.

Cautio in locum interesse, vel satisfactionis succedit. cogit. 61. num. 30.
Ob stuprum simplex incarceratus sub cautione relaxatur. cog. 59. num. 22. & 26.
Ita pro sponsalibus ex praxi. ibid. n. 31.
Unde hæc praxis provenit? ibid. d. n. 31.
Cautio pro stupro quanta esse debeat? ibid. n. 27. & seqq.
Pro sponsalibus quanta, & quibus attentis decernenda? ibid. à n. 32.

Ad quid cautio deponatur, & quid si sufficiens non fuerit? ibid. n. 29.

Cautio ab sponso præstita ad quid deponatur? ibid. n. 40. & seqq. & n. 65.

Quid si sponsus aufugiat, vel incapax contrahendi fiat? cog. 61. per tot.

Cautio sub juramento non admittitur, quando creditor disiderat, debitorem suum ei solvere debitum ab alio in sequestrum redactum. cog. 23. n. 8.

Cautiones, seu arrhæ an ad securitatem matrimonij intervenire possint? cog. 61. n. 7. & seqq.

Cautioni locus non est, etiam si exceptiones adversus divisiones recipiantur. cog. 72. n. 12.

CENSUS.

V *Id.* Hypotheca.

CERTITUDO.

V *Id.* Instrumentum.

CESSIO.

C *Essio quid sit? cog. 55. num. 86.*

Tacitè celebrari potest. ibid. n. 82.

Cessio per tractatum probatur. ibid. 83.

Cessio actionis pro evictione quando fieri possit? cog. 29. n. 9. & 10.

Primus emptor ratione hypothecæ conventus adversus posteriores regressum habet, si ei actiones cessæ fuerint. ibid. n. 19.

Quando ad id cessione opus sit, vel non? ibid. n. 20.

An alimenta cedi possint? cog. 9. n. 211.

Cessionarius uti cedentis procurator agit. cog. 23. num. 29.

Cessionarius aliquando adversus sedentem regressum habet. d. cog. 23. n. 24.

An cedenti litem nuntiare teneatur? ibid. n. 25.

Cedens debitum cessum verum esse ostendere tenetur, & instrumenta consignare, vel exhibere, ad quod requisitus esse debet. ibid. n. 30. & 31.

Cessionarius absque instrumentis temere agit, eique regressus denegatur. ibid. n. 31.

CITATIO.

C *itatione in causa alimentorum semper opus est. cog. 9. num. 241.*

Ut procurator citari possit, ejus auctoritatem à territorio vulgò, Comarca, e Correição abesse requiritur. cog. 14. n. 1. & seqq.

Si citatio expeditur apud Judices forenses, vel Ordinarios pars principalis à territorio Præsidis, vulgò, Corregedor abesse debet. ibid. n. 6.

Si apud Judices Orphanorum, tunc absentia à territorio Provisoris, vulgò, Provedor, dari debet. ibid. n. 7.

Ut quis à prædictis territorijs abesse dicatur, in eisdem domicilium habere debet, alioquin absens non dicitur, ut ejus procurator citari possit. ibid. num. 8.

Ita absentia dari debet, ut ad proseguendam appellationem procurator citeatur. ibid. n. 9.

An in hac curia ad proseguendas appellationes, & gravamina Advocatos citari possint? ibid. n. 10.

Citatio personaliter fieri debet, licet sit ad defensionem causæ pro evictione habenda. cog. 36. n. 1.

Citatio generalis, seu per proclamata, quando ad jus amittendum sufficiens sit. cog. 49. n. 30.

Ut socer in Judicium vocetur, aliquando venia opus est. cogit. 8. n. 7.

Subditi hujus Regni nec pro causis Ecclesiasticis extra Regnum citari, aut conveniri possunt. cog. 66. n. 9. & seqq.

Vid. Laudatio, & Concurfus.

COLLATIO.

C *ollationi, seu imputationi locus non est, dum parentes in humanis existunt. cog. 9. n. 146.*

Alimenta in collatione non veniunt. ibid. num. 151.

Quando fructus ex re patris percepti?
ibid. 147. & 148.

*Filius conferre tenetur, quod à paren-
tibus habuit.* ibid. n. 136.

*Emphyteusis nominata quando in colla-
tionem veniat?* cog. 15. n. 12.

COMARCA.

V *Erbum Comarca àn differat à
territorio, vulgò, Correição.*
cog. 14. per tot.

COMMUNATIO.

P *Raxis expellendi conductores sub
pænis comminatis, & ipsa com-
minationes improbantur, & adversus
eas judicatum ostenditur.* cog. 69. à n.
23. & seqq.

COMMODUM.

C *Ommoda ad illum, ad quem incom-
moda pertinent.* cog. 11. num. 2.

COMMUNICATIO.

B *ona inter virum, & uxorem com-
munia sunt.* cog. 59. num. 36.

*Apud Nos inter conjuges communica-
tio de jure consuetudinario introdu-
cta fuit.* cog. 1. n. 83.

*In jure communi hujus communicationis
nulla vestigia adsunt.* ibid.

In quibus bonis cesset? ibid. n. 84.

*In bonis, quæ ad communicationem non
pertinent, conjux domus præfectura
caret. hoc est, naõ fica em posse, nem
cabeça de casal.* ibid. num. 84.

*Fideicommissa non communicantur in-
ter conjuges.* ibid. n. 85.

Ita maioratus bona. ibid. à n. 87.

Quando circa emphyteusim detur. ibid. à
num. 89.

*Divortio à Judice Ecclesiastico factò,
àn communicatio cesset?* cog. 21. num.
6. & 20.

COMPENSATIO.

A *N compensatio ad alimenta oppo-
ni possit?* cog. 9. n. 185. & seqq.

CONATUS.

C *Onatus, seu impetus delinquendi
hodie non punitur.* cog. 71. n. 15.

CONCILIUM.

C *oncilium Tridentin. quo in tempo-
re conditum.* cog. 48. num. 23.

CONCURSUS.

C *oncursus inter creditores ex vi
Ord. lib. 4. tit. 6. quomodo forman-
dus sit?* cog. 49. n. 21. & per tot.

*Concursus iste diversus ab eo, de quo in
Ord. lib. 3. tit. 9. ibid. n. 23.*

*Ad concursum Ord. d. lib. 4. tit. 6. credi-
tores hypothecam habentes tantum
veniunt.* ibid. à num. 7.

Pignorationeque opus non est. ibid. n. 8.

Nec permitti debet. ibid. n. 12.

Nec sententia. ibid. n. 9. & 10.

Debitorque audiendus. ibid. n. 10.

Unicus tantum processus conficiendus.
ibid. n. 11. & 13.

Sicut in quolibet concursu. ibid. num. 17.

Notarius concursus quis esse debeat?
ibid. n. 19.

Quis in eo prius dicturus sit? ibid. n. 22.

Ad quid creditores vocentur. ibid. n. 14.

Quomodo de debito constare debeat? n. 20.
ibid.

*Vocati, & non comparentes quid juris
amittant?* ibid. num. 27. & 29. & 37.
39. & 49.

*Intra quod nam tempus creditores ve-
nire debeant?* ibid. n. 36.

*Juxta terminos Ord. lib. 5. tit. 66. §. 3. &
9. quis ex creditoribus præferatur?*
ibid. n. 26.

*Quando creditores simul concurrunt ad
pignorationem, quis eorum præfera-
tur?* ibid. num. 25.

De quo concursu Salgad. agat? cog. 50. num. 30.

In quo differat à concursu apud Nos? ibid. n. 31.

Ad concursum quando sententia opus sit? ibid. n. 32.

CONDITIO.

V *Erba gerundij conditionem important. cog. 9. n. 141.*

Bona conditio ignorantibus prodest, mala non nocet. cog. 40. n. 10.

CONDUCTOR.

V *Id. Locatio.*

CONSENSUS.

C *onsensus non tantum verbis, sed etiam factis explicari potest. cog. 51. num. 13.*

Vid. Matrimonium, Raptus, & Stuprum.

CONSUETUDO.

L *ongeva consuetudo lex est. cogit. 21. num. 12.*

Regni consuetudo observanda est. cog. 57. n. 7. & cog. 35. n. 6.

Localis consuetudo præter jus observari debet. ibid. n. 10. d. cog. 57.

Ad eam inducendam decem anni sufficiunt. ibid.

Contrahentes cum consuetudine Regionis, in qua contrahunt, se conformare videntur. cog. 51. n. 3.

CONTRACTUS.

C *ontractus qualis sit, à partibus denominatus, à contrahentium, verba, sive mens attendenda, quomodo intelligendi, & alia multa circa contractus? cog. 55. per tot.*

An à mensura, à corpore factus dicatur. ibid. à n. 5.

An in contractibus locus sit L. final. cod.

de iis, qui veniam ætatis. & Ord. lib. 3. tit. 42. §. final. cog. 67. n. 6.

Contrahentes cum consuetudine Regionis se conformare videntur. cog. 51. num. 3.

An intestamento vel codicillis fieri possint, late, ac noviter disputatur. cog. 2. à n. 13.

Quando huius questionis locus sit? ibid. à num. 31.

Quid si contractus publico instrumento indigeat? ibid. n. 40.

Quomodo intestamento contractus fieri potest. ibid. n. 41.

In testamento celebrati àn revocari possint? ibid. num. 58. & seqq.

Quando ab uxore contrahi possit? Vid. Uxor.

COPIA.

L *audato quando copia libelli concedenda sit? cog. 35. per tot.*

Inventarij copia quando, & quomodo concedenda? cog. 72. n. 2. & seqq.

CREDITOR.

C *reditor debitorem sui debitoris impedire potest, ne solvat. cog. 23. num. 5.*

Vid. Cautio.

Vid. Inhibitio, & Sequestrum.

DEBITOR.

D *ebitor coactè solvit, licet spontaneè contrahat. cog. 23. n. 17. & 20.*

Facilius debitori, quam emptori succurritur. ibid. n. 19.

Debitori, ut se à creditore defendat, exceptio sufficit. ibid. n. 14.

Vid. Inhibitio, & Sequestrum.

DAMNUM.

A *d damna tenetur, eis occasionem præstans. cog. 59. n. 60.*

Interdictum causans Ecclesie ad damna

natenetur. *ibid.* num. 62.

Verbum *Occasio* quoad damnum quid significet? *ibid.* n. 63.

Damna ob sponsalia non adimpleta coram quo *Judice* petenda, an que peti possit. d. cog. 59. a n. 48.

DECIMA.

DE qua condemnatione decima solvatur? cog. 22. num. 4.

De quo non actum fuit in processu decima non solvitur. *ibid.* n. 6.

Nec de facto aestimationem non recipiente. *ibid.* n. 7.

De sententia circa domus expulsionem quae decima debeat? *ibid.* n. 8.

An procurator nomine domini litigans de decima teneatur? *ibid.* n. 10. ubi judicatum.

Decimae tributum odiosum est, contra quod tributum in dubio judicandum. *ibid.* n. 11.

DELICTUM.

REi publicae interest, delicta animadverti. cog. 60. num. 2.

Ex quolibet delicto duplex offensio oritur, & quae sint? *ibid.* n. 3.

Judex ex officio pro injuria *Reipublicae* facta procedit. *ibid.* n. 4.

Vid. *Adulterium*. *Stuprum*, & *Vindicta*.

DICTIO.

ALiquatenus, quod nulla tenus importat. cog. 73. n. 16.

Aliud, similitudinem denotat. cogit. 55. num. 16.

Cæterum, idem, quod sed, significat. cog. 25. n. 5.

Diversitatem non tantum à jure, sed etiam à facto importat. *ibid.* n. 10.

Cum, quando accessorie conjungat? cog. 47. n. 19.

Et, copulatum concurrens desiderat. cog. 28. n. 3.

Intra, aliquando pro juxta sumitur. cog. 55. n. 16.

Iterum, actus repetitionem denotat. cog. 13. num. 16.

Omnis, generalis est neminem excludens. cog. 60. n. 13.

Quoties, infinita est. cog. 3. n. 20.

Vel, aliquando pro & sumitur. cog. 55. n. 14.

Salvo, latine, præter, exceptionem parit. cog. 9. n. 144.

DISPENSATIO.

Dispensationes extra Romanam curiam quibus committendae sint? cog. 66. n. 2. 3. & seqq.

Vid. *Judex Delegatus*, & *Vicarius*.

DIVISIO.

Res divisa deterior fit. cog. 55. num. 20.

Etiam commissi bona non dividuntur. cog. 1. num. 88.

Quibus remedijs adversus divisiones jam factas uti possit? cog. 72. num. 7.

An per exceptiones impediri possint, quin lesio in sexta parte adsit? *ibid.* n. 6. & seqq.

Divisiones factae per exceptiones impugari possunt? *ibid.* num. 11. & à num. 23. & à n. 33. & n. 44.

Datis erroribus divisiones etiam à partibus approbatæ impugari possunt. *ibid.* n. 19. & 22.

Nisi in contrarium sententia super erroribus prolata sit. *ibid.* n. 20.

Divisiones extrajudicialiter factae an impugari possunt. *ibid.* n. 32.

Divisionum sententiam extrahi faciens an divisiones impugnare possit? *ibid.* à num. 42.

DOMINIUM.

Dominium ex hypotheca non transfertur. cog. 22. n. 9.

DOCTOR.

Vid. *Opinio*.

DO-

DOLUS.

Dolo petit qui statim restituere tenetur. cog. 47. num. 10.

Dolus, & malitia conjecturis probatur. cog. 7. n. 33.

Vid. Calumnia, & Malitia.

DOMUS.

In aliena domo nemo præ eminentiam, nec jus habere potest. cog. 56. num. 7.

Vid. Fanus.

Domus aliquando pro habitatione accipitur. cog. 71. n. 16.

DOMUS PRÆFECTURA.

Domus præfectura circa bonis fideicommissi, maioratus, & similibus cessat. cog. 1. à n. 84.

Domus præfectura acquirens ex re hæreditaria omnibus hæredibus acquirit. cog. 9. n. 132.

DONATIO.

Dare verbum quid significet. cog. 55. n. 87.

Donare perdere est. ibid. n. 9.

Donatio ad mensuram restringi debet. d. n. 9.

Nemo suum donare præsumitur. ibid. n. 10.

In favorem donantis interpretatur. d. n. 10.

Donatio inter virum, & uxorem de quibus rebus valida sit? cogit. 19. num. 24. 25. & 36.

Donatio omnium bonorum nulla est, maxime de jure nostro Regio. cog. 58. n. 2. & 4.

Qua ratione nulla sit? ibid. num. 10. & cog. 15. n. 4. & 5.

An in favorem dotis valeat? d. cog. 58. n. 5. & seqq.

Mulier àn omnia bona sua sibi ipsi in dotem constituere possit? ibid. n. 11. 12. & seqq.

Donatio omnium bonorum quæ dicatur, quæ bona comprehendere debeat? ibid. num. 16.

Jura non veniunt in donatione omnium bonorum, quæ ad testandum salvamant. ibid. n. 17. & seqq.

An necesse sit probare, donatorem jura, ac actiones tempore donationis habere, ut de cæteris donatio valeat? ibid. à num. 20.

Donatio omnium bonorum præsentium, ac jurium valiaa est. ibid. n. 21.

Quæ summa ad testandum reservanda sit? ibid. n. 22.

Donans omnia bona sua, quæ mortis tempore residua fuerint, de eisdem bonis testamentum condere potest. ibid. n. 23. & 26.

Intra quas vires talis donator testari debeat? ibid. num. 27.

Maioratus de omnibus bonis perviam dotis factus validus est. ibid. n. 25.

Qui potestatem erigendi maioratum, vel capellam, ex bonis donatis sibi reservavit, ex eis in animæ favorem testari potest. ibid. n. 24.

Inter patrem, & filium àn donatio dari possit? cog. 9. à n. 143.

Quas donationes Ord. lib. 4. tit. 97. comprehendat? ibid. n. 145.

Donatio ob causam est, quæ ob complementum præcedentis contractus fit. cog. 15. n. 8.

Donator, & promissor quando donationem declarare possint. cog. 55. n. 22.

DOS.

Dos genero promissa quando scriptura indigeat ad probationem? cog. 8. n. 4.

Fructus dotis ob inopiam mariti uxori restitute ad alendam familiam viri in tuto esse debent, & cujus sint? ibid. à n. 12.

Vid. Donatio.

EDITIO, SEU EXHIBITIO.

Qua forma instrumenta denda
sint? cog. 13. n. 2. 4. 6. & seqq.
An quid instrumenti exhibitio necessa-
ria sit? ibid. n. 7.
Proprium instrumentum exhibitum
producenti tradi debet etiam litè du-
rante. d. cog. 13. per tot.
Instrumentum plura capitula continens
quomodo exhibendum? ibid. n. 9.
Semel exhibitum quando iterum exhi-
bendum sit? ibid. à n. 11.

ELECTIO, ELIGENS, ELECTUS.

Facultas eligendi quando usque ad
mortem competat? cog. 2. n. 1.
Si usque ad mortem concessa sit, eligens
variare potest. ibid. num. 5.
Secus si simpliciter concessa sit? ibid. n.
6. & 8.
Quid si electio in testamento fiat? ibid. n.
7 & 9. 12. 12. & seqq.
Electio facta in testamento, ultimæ vo-
luntatis naturam sequitur. ibid. n. 9.
Facultas eligendi simplex ex testamento
competens, an differat à facultate ex
contractu proveniente? ibid. num. 10.
& cog. 3. à num. 17.
An, & quando eligens variare possit?
ibid. d. cog. 2. n. 5. 8. 9. & 78. & cogit. 3.
à n. 1. & n. 14. cum seqq. & cog. 4. à n.
13. & 20.
Electurus an statim eligere possit? cog.
2. n. 78. & 79.
Electurus unum ex pluribus, an, & quan-
do irrevocabilitè eligere possit? cog.
4. à n. 1. ubi quid circa emphyteusim.
Quid in fideicommissis. ibid. à num. 5.
An in vita sua? ibid. n. 7.
Quid si tempore mortis non revocet? ibid.
n. 8. & 9.
Quoad electionem datur differentia in-
ter emphyteusim, & fideicommissum.
d. cog. 4. à n. 19.
Electurus unum ex certis, an duos elige-
re possit? ibid. n. 37.

An eligens gravare electum possit? Vid.
Gravamen.

Electus ab hærede, seu aliquo ad eligen-
tum gravato, non ab eligente, sed ab
ipso eligere jubente accipere dicitur.
cogit. 1. num. 46.

In alternativis debitoris electio est. cog.
3. n. 3. & 4.

Quando debitoris electio erit. ibid. à n. 5.
Eligendi potestas quando per verbum
volam, & quando per verbum volue-
ro, competat, & quid inter se differat.
d. cog. 3. à n. 8. & à num. 21.

Electio variandi potestas quomodo
restringi possit? ibid. n. 23.

EMANCIPATIO.

Aliud est emancipatio, aliud eta-
tis supplementum. cog. 67. n. 23.
Emancipatio à patria potestate liberat,
etatis verò supplementum secus. ibid.
d. num. 23.

Infans emancipari potest. ibid. n. 30.

Emancipatio dolo, vel reverentia pa-
tris habita, nulla est. ibid. n. 8.

Filius per matrimonium apud Nos à pa-
tria potestate solvitur. cog. 8. n. 10.

Legatum relictum quando quis sui juris
effectus fuerit, quo in tempore debea-
tur? cog. 67. per tot.

EMPHYTEUSIS.

Emphyteusis in testamento celebra-
ri non solet. cog. 2. n. 82.

Pater emphyteusim nominationis an
vendere possit? cog. 4. num. 16.

An ad executionem rei judicatæ capi
possint? ibid. n. 17.

An emphyteusis familiaris? ibid. num.
18. & 24.

Vid. Communicatio, & Electio.

Nominatio ad emphyteusim in testamen-
to facta revocabilis est, licet si per
contractum facta esset, revocari non
posset. cog. 2. n. 63. 66. 67. & 68.

Nominatio ad emphyteusim cujus natu-
ra sit. ibid. n. 64. 69. & 70.

Nomi-

Nominatio ad emphyteusim donatio non est. cog. 15. n. 9.

Nec actus liberalitatis. ibid. n. 10.

Nec pretio æstimabilis. ibid. n. 11. & seqq.

Nominatio insinuatione non indiget. ibid. num. 13.

Facta ab eo, qui nihil in bonis habet præter emphyteusim, licet perviam donationis sit, de omnibus bonis donatio non est. ibid. n. 1. & seqq.

Emphyteusis non à nominante, sed à domino concedente capitur. ibid. n. 2.

Emphyteusis nominata quando in collationem veniat? ibid. n. 12.

Nominatus ad emphyteusim gravari nequit. ibid. n. 3.

Nominatio inter vivos fieri potest, tri-noque teste indiget. cog. 2. n. 65.

In testamento facta quando revocari possit. ibid. n. 84.

Quid si testamentum nullum sit? ibid. num. 85.

Nominatione deficiente, non plures ad emphyteusim admittuntur. cog. 4. n. 21. ubi quis præferatur.

An pater nepotem, vel extraneum ad emphyteusim nominare possit, filio relicto? ibid. n. 26.

Circa potestatem eligendi ad emphyteusim an detur differentia inter casus comprehensos in Ord. lib. 4. tit. 37. ibid. à n. 30.

EMPTIO, EMPTOR.

E mptio quando perfecta dicatur? cog. 47. n. 31. & cog. 11. per tot. ubi de emptione ad mensuram numerum, & pondus. Triplicitet emptio perfecta dicitur, quomodo, & quando. d. cog. 11. à n. 17.

Emptor voluntariè emit. cog. 23. n. 18.

Periculum rei emptæ ad quem pertineat. cog. 47. n. 32. & d. cog. per tot.

Quid juris emptor ante traditionem habeat? cog. 47. n. 35. & 36. & d. cog. 11. per tot.

Emptor quando melioramenta à venditore recuperare possit? ibid. num. 27. & seqq.

Vid. Melioratio.

Venditor quando à traditione rei liberetur? cog. 11. per tot.

Quid si pretium ante rei traditionem augeatur? cog. 11. per totam.

An, & quando emptor ex persona venditoris exceptione uti possit? cog. 30. à n. 18.

Nemo invitus vendere, emere, locare, vel aliquomodo de re sua disponere tenetur. cog. 54. n. 7.

Quando verò teneatur, à quo vè Judice compellendus, quomodo, & quid circa pretium? d. cog. 54. per tot.

Vid. Evictio.

EPISCOPUS. ARCHIEPISCOPUS.

E piscopus de bonis intuitu Ecclesie acquisitis nec testamentum facere potest, nec legatum, sed in eis Ecclesia succedit. cog. 19. n. 3.

Quoad prohibitionem testandi argumentum de Episcopis ad beneficiarios argumentum validum est. ibid. n. 32.

Episcopus fructuum sui Episcopatus dominus est. ibid. n. 4.

Ad quid expendere fructus possit? ibid. n. 5. & 6. 8. & seqq.

Ecclesia Episcopum suum etiam patrimonium habentem alere tenetur. ibid. n. 7.

Quid si Episcopus de suo expendit, vel parcè vivens expendere desinit? ibid. n. 9. & seqq.

In remunerationem servientibus, Episcopus de bonis intuitu Ecclesie acquisitis legata relinquere potest. ibid. n. 12.

Ita consanguineis pauperibus, & loco pio. ibid. n. 13.

De vestibisque suis disponere potest. ibid. n. 23. & 26.

Servitia ad materiam subjectam qualia esse debeant? ibid. n. 35. judicatumque refertur. n. 40.

Heres Episcopi ad expensas, ad auctoritatem ejus erogatas, & ad salaria famulorum non tenetur. ibid. n. 20.

Episcopatus successor aliqua debita sui antecessoris solvere tenetur. ibid. n. 11.

Episcopis super salariis famulorum credendum est. ibid. n. 17.

Archiepiscopus, seu Metropolitanus de causis in prima instantia ad Episcopos pertinentes cognoscere non possunt. cog. 74. n. 7.

ERROR.

V *Id. Divisio.*

EXCEPTIO.

E *Xceptio regulam in contrarium firmat. cog. 9. num. 135.*

Exceptio facilius quàm actio datur. cog. 23. n. 15.

Exceptio litis pendente quæ continere debeat? cog. 68. n. 3. 15. & 16.

Exceptio ex eodem contractu proveniens agentem repellit. ibid. n. 13.

Exceptio non numeratæ pecuniæ viam executivam, & summariam impedit. ibid. n. 10.

Exceptio præjudicialis quæ sit, & ejus effectus? ibid. n. 17.

Vid. Emptio.

Nullitate contractus pendente àn via summaria impediatur? ibid. à n. 5.

Reclamatione sponsalium pendente àn sponsa exhibenda, vel sequestranda sit? d. cog. 68. per tot.

Identitate rei deficiente, exceptio de re judicata dari nequit. cog. 26. n. 63.

Ex judicio criminali ad civile, vel è contra exceptio de re judicata competit. d. cog. n. 61. & seqq. & n. 76. & à n. 99.

Ut nascatur exceptio hæc, sufficit, quòd de re incidentèr actum fuisset. ibid. n. 64. & 66.

Et quòd idem factum ad diversa discussum fuisset. ibid. n. 65.

Igitur si de falsitate cognitum sit, via ordinaria agi nequit. ibid. n. 66.

Quando ex sententia absolvente hæc exceptio oriatur? ibid. à n. 67.

Adversus quamlibet sententiam exceptiones opponi possunt. cog. 72. n. 10.

Quando adversus divisiones? Vid. Divisio.

Exceptio dilatoria ante litis contestationem opponi debet. cog. 75. n. 6.

EXCUSSIO.

A *N excussio necessaria sit ut legatarius ex hypotheca adversus tertios agat? cog. 1. à n. 26.*

Ut pro censu adversus tertios agatur, excussio necessaria non fit. ibid. n. 29.

Nec quando pro pensione super certo fundo imposita agitur. ibid. n. 30.

EXECUTIO.

I *N libris ac vestibus Advocati fieri nequit. cog. 6. n. 22.*

Vid. Emphyteusis.

An sententia adversus emptorem lata adversus venditorem laudatum exequi possit? cog. 32. per tot.

EXHÆREDATIO.

F *Ilius exhæredationi, præteritioni, & oneri in legitima appposito consentire potest, nempe, testamentum subscribens. cog. 2. n. 35.*

Ita mater consentire potest, ut filius de legitima matri debita disponat. ibid. num. 36.

Exhæredationis pæna filie ante 25. ann. nubenti imposita etiam hodie viget juri quæ canonico non opponitur; & quare? cog. 48. à num. 34.

Qua nam ratione imponitur filie nubenti tantum intra 25. annum absque patris consensu? ibid. n. 42. & seqq.

Causa pia non est legata pia relinquere, filio exhæredato. cog. 75. num. 17.

Filius subscribens testamentum patris, vel alio modo approbans, à quærela de inofficioso excluditur. cog. 9. n. 36.

Filio præterito ab hereditate abstinentem, testamentum, & cetera in eo disposita valida sunt. cog. 9. n. 37.

EX-

EXPENSÆ.

- C**ollitigans aliquem actum requirens, ad ejus expensas tenetur. cog. 5. num. 15. & cog. 42. n. 10.
- Si postea victor evaserit à condemnato eas repetet. ibid. num. 16. d. cog. 5.
- Expensæ ob contumaciam à condemnato non repetuntur. ibid. n. 17.
- Ita incidenter factæ. ibid.
- Si actus ex officio fiat, uterque collitigans ad expensas tenetur, sed postea victor à se factas recuperat. ibid. n. 18. & 19.
- Expensæ solvendæ sunt ab eo, qui ex actu utilitatem recipit. ibid. num. 21. & 22.
- Statua in honorem alicujus, ejus expensis erigi debet. ibid. num. 23.
- Expensæ circa mensurandos terminos à quibus solvendæ? ibid. à num. 20. 26. & 27.
- De expensis in communi causa? cog. 41. num. 6.
- Quilibet actus expensis petentis fieri debet. cog. 42. n. 2.
- Remissio expensis, eam petentis fieri debet. ibid. n. 3.
- Quid si Clericus remittendus pauper sit? ibid. n. 4.
- Arrestum, seu captura expensis petentis fit. ibid. n. 5.
- Testes cujus expensis interrogandi? ibid. num. 6. & 7.
- Laudatio cujus expensis fieri debeat? ibid. n. 1. & à n. 11.
- Vid. Laudatio.
- Quando provocatus ab expensis recursus, seu gravaminis se eximere possit? cog. 70. à n. 11. & per tot.
- Vid. Lis.

EVICTIO.

- Q**uid sit, & unde dicta? cogit. 23. num. 11.
- Evictionis actio personalis est, heredibus, & in heredes datur. cog. 29. n. 2. & seqq.

An adversus tertios ratione hypothecæ competat? ibid. n. 19. & seqq.

Vid. Cessio.

Evictionis actio exempto dicitur, & quando nascatur? cog. 23. n. 12.

Quem tenet evictio, eundem agentem repellit exceptio. cog. 47. n. 8.

Limita infidejussoris herede. ibid. n. 9.

Evicto prædio emptor actionem exempto habet, quid hæc contineat, & ad quid competat? d. cog. 47. à num. 25. & seqq. & cog. 23. n. 13.

Creditor pignus vendens de evictione non tenetur. cog. 29. num. 21.

Donator, àn de evictione teneatur? ibid. à num. 10.

Primus venditor de evictione non tenetur, si laudatus non fuerit. ibid. n. 5.

Ut evictio detur unusquisque authorem suum laudare, hoc est, in Judicium vocare debet. cog. 7. n. 30.

Coactè vendens àn de evictione teneatur? cog. 54. n. 16.

Res evicta semper victori tradenda est. cog. 32. n. 3.

Evictionis actio àn insolidum competat contra unum ex pluribus venditoribus, vel unum ex pluribus heredibus? cog. 40. n. 11. & seqq.

FACTUM.

Factum Judicis factum partis reputatur. cog. 21. num. 13. & cog. 35. n. 4. ubi quomodo procedat?

Obligatus ad factum, si ad faciendum inhabilis fiat, ad quid teneatur? cog. 59. n. 47. 54. & 58.

FALSITAS.

Falsitatis questio circa quas scripturas locum habeat? cog. 12. n. 6. & seqq.

Ad eam indagandam originale, quodcunque sit, exhibendum est. ibid. n. 15.

Ita libri proxenetæ cambiorum. d. cog. per tot.

Quando falsitatem allegans, ad penam talionis

*talionis subscribere debeat? ibid. n. 17.
& seqq.*

FAMILIA.

In dubio de familia testatoris intelligitur. cog. 1. num. 65. & 66.

Uni ex familia datum, extra familiam relictum non dicitur. cog. 1. n. 60.

Vid. Alienatio, & Fideicommissum.

FENESTRA.

Vid. Nuntiatio.

FEUDUM.

Vassallus domino feudi servire tenetur. cog. 53. n. 17.

FIDEICOMMISSUM.

Fideicommissum quid sit, quibus verbis constituatur. cog. 1. à n. 40.

Fideicommissum respectu maioratus generis naturam induit. ibid. n. 32.

Omne fideicommissum maioratus non est. ibid. n. 38.

A maioratu differt. ibid. n. 39.

Juxta seriem casus. d. cog. 1. n. 1. relati fideicommissum temporale, & electivum constitutum fuisse ostenditur. ibid. à n. 40.

Ad fideicommissum certi, ex quibus aliquis eligendus, jus aliquod non habent. ibid. n. 42.

Ad fideicommissum invitati censentur omnes ex quibus eligendus unus est. ibid. num. 47.

Electuro absque electione decedente, omnes ad fideicommissum veniunt. ibid. à n. 48. 68. & à n. 80. & cog. 4. à n. 19.

Quando unus ex familia eligendus est, electione deficientes quis admittatur? d. cog. 1. à n. 52. & à n. 70.

Fideicommissum simplex, vel absolutum respectu familiae, quando dicatur. ibid. à n. 62.

In fideicommissis testatori succeditur, & non gravato. ibid. n. 66. & 67.

Ad instar successionis ab intestato. ibid. à n. 67.

Quando ordine successivo ad fideicommissum admitti debeant? ibid. à n. 68.

Extraneus de fideicommissio familiae relicto aliquid capere nequit. ibid. n. 72.

An haeres invitati ad fideicommissum? ibid. à n. 73.

Fideicommissum ad incertum diem relictum conditionale est. cog. 4. n. 20. & 28.

An bona fideicommissa inter virum, & uxorem communia sint?

Vid. Communicatio.

Vid. Electio, & Maioratus.

FILIIUS.

An filius operas omnes in patris commodum prestare teneatur? cog. 9. n. 99.

Quando filio laboranti in re patris salarium debeatur. ibid. n. 98.

Filius sibi acquirit quidquid ex re patris non provenit. ibid. à n. 100.

Ita acquisitum ex causa famulatus. ibid. n. 101.

Filius operando quando patri acquirat? ibid. num. 102.

Filius nobilis operas patri prestare non tenetur. ibid. n. 104.

Ita quando infirmatur. ibid. num. 105.

Filius emancipatus an in commodum patris laborare teneatur? ibid. n. 106.

Si praestet operas an salarium consequatur? ibid. n. 107.

Filius an matri aliquando acquirat? ibid. à n. 108.

Peculium castrense, vel quasi filio acquiritur. ibid. n. 113.

Ita bona materna usu fructu excepto. ibid. n. 114.

Patri tantum hodie peculium profectitium acquiritur. ibid. n. 116.

Emancipatus sibi, & non patri acquirit, sed aliquando patri acquirit. ibid. à n. 117. ubi omnia in materia in-

venies.

Filius familias à liberto, patris absque

venia

venia in iudicium vocatus, ipso patre
absente, actionem in factum exercere
potest. cog. 7. num. 42.

Filius naturalis proxenetæ, ei succedit.
cog. 5. num. 36.

Advocato, ejus filius naturalis non suc-
cedit. cog. 6. n. 31.

Vid. Salarium, & Pater.

FILIATIO.

Filiatio difficilis probationis est.
cog. 10. num. 7.

Conjecturis probari potest. ibid.

Quando de ea per terminos ordinarios,
vel summarios agendum sit. d. cog. 10.
per tot.

FINIS.

Illud, ad quod res paratur attendi-
tur. cog. 19. n. 39.

FORUS.

Actor rei forum sequi tenetur. cog.
65. n. 10. 28. & 40.

Monetarius fori privilegium habet.
ibid. num. 11.

Vid. Monetarius.

Inter viduam, similes, & monetarios
observatur regula, scilicet, quod actor
forum rei sequatur. ibid. n. 28.

Officiales, vulgò, da casa da Saude, pri-
vilegium fori habent, ad quorum fa-
vorem lex nova lata fuit. d. cog. 65.
n. 42.

Fori electio etiam viduis, ac orphanis in
criminalibus competit. cog. 64. n. 10.

Sed ad Judicem orphanorum in crimi-
nalibus electio non competit. ibid. n. 11.

An milites fori privilegio gaudeant,
quibus in causis? ibid. d. cogit. 64. per
tot.

FRAUS.

Fraudulenta venditio præsumitur
esse, si res empta penes vendito-
rem remanet. cog. 49. n. 44.

FRUCTUS.

Fructus pendentes emptoris quan-
do sint? cog. 47. n. 33. & seqq.

Quando licitanti subhasta competant?
ibid. n. 30. & seqq.

Fructus, uti dominij pars, ad carentem
dominio non pertinent. ibid. n. 21.

Fructus in actione lesionis à quo tem-
pore, & quo jure veniant? ibid. à n. 15.
& seqq.

In actionibus particularibus accessorii
sunt. ibid. num. 16.

An principali extincto pro fructibus
agi possit? ibid. n. 17.

Vid. Lætio.

Fructus quando sortem principalem
extinguant? ibid. à n. 15.

Fructus aliquando industriæ cedunt.
cog. 9. num. 147.

Aliquando eos ex re patris filius sibi ac-
quirat. ibid. n. 148.

Fructus quando à tempore litis contesta-
tæ veniant? cog. 53. à n. 8. & 25.

Quid quando minor, vel Ecclesia resti-
tuitur? ibid. per tot.

Quid in causa vis, aut metus? ibid. n. 14.

Fructus feudi ad vassallum pertinent.
ibid. n. 16.

Dum contractus non rescinditur, posse-
ssor fructus suos facit. ibid. num. 9.

Fructus legati à quo tempore in condem-
nationem veniant? cog. 67. à num. 26.
ubi quid si legatum in pecunia consis-
tat?

Justa causa litigandi quæ sit, & quando
à fructuum restitutione excuset. ibid.
à n. 27.

FUNUS.

Unus ad Parochum attinet, & abs-
que ejus præsentia fieri nequit.
cog. 56. num. 14.

Vias, per quas ducendus defunctus Pa-
rochus declarare debet. ibid. n. 15.

In funeralibus Parocho præcedentia
debetur. ibid. n. 16.

Ille solus stolam deferre potest. ibid. n. 17.
20. & seqq.

Vid.

Vid. Capellanus, & Stola.

Super cadaver in Ecclesiis Regularium tam virorum, quam mulierum, tumultuandum, Parochus tantum usque ad januas Ecclesie jurisdictionem habet, intra, autem, Regulares, & Monialium confessores. ibid. n. 5. 9. & seqq. Quid si Episcopus, vel Capitulum Ecclesie Cathedralis uti Parochus accedat? ibid. n. 8.

Quid si cadaver tumultuandum sit in Ecclesiis secularium nullatenus ab Ecclesia parochiali dependentibus? ibid. num. 11.

Quid si in Ecclesia S. Misericordie cadaver tumultuandum sit? ibid. n. 13.

Officia super cadavera jam in Ecclesiam illata facere de juribus Parochialibus non est. ibid. n. 12.

FUR. FURTUM.

Fur quibus actionibus teneatur?
Vid. Actio.

Fur ad dupli penam, seu quadrupli, vel ad penam corporalem an simul, & quando teneatur? cog. 27. à num. 26. & cog. 26. à n. 11.

Vid. Actio, & Poena.

Furtum ex inventione rei penes aliquem, ab hoc esse commissum non probatur. cog. 25. n. 18.

Quando tanquam fur puniendus sit? ibid. à n. 6. & n. 16.

GABELLA.

Gabella de emptione ad mensuram, pondus, & numerum publicano debetur, qui tempore contractus fuerit, licet alius mensura tempore sit. cog. 11. n. 19.

GENUS.

Genus speciei praest. cog. 1. n. 34.
Speciei semper genus inest. ibid. n. 35.

Sed ubi genus est, non semper species

adeft. ibid. num. 35.

Genus perire nequit. cog. 11. n. 13.

GRADUS.

Proximiores magis dilecti à testatore sunt, & primò ad fideicommissum invitati. cog. 1. n. 57.

Vid. Fideicommissum.

GRAVAMEN.

Gravamini processus prius de ferendum est. cog. 59. n. 49.

GRAVATUS.

Gravatus ad eligendum de suo dare non censetur, nec liberalis est. cog. 1. num. 43. & 44.

Electum gravare nequit. ibid. n. 45.

Ita nominatus ad emphyteusim. ibid. num. 45.

Vid. Electio, & Emphyteusis.

HÆRES. HÆREDITAS.

Filius heres matris, ad reivindicandum praedium ab ea alienatum an admittendus sit? cog. 40. n. 7.

Heres, uti talis, in iudicium vocatus alios heredes manifestare debet. cog. 40. à num. 13.

Vid. Laudatio.

Hereditatis possessor ex ea aliquid vendens, an vero heredi teneatur proprio? cog. 30. n. 18. & seqq. ubi quid circa emptorem hereditatis?

Amissa hypothecaria actione, actio personalis remanet. d. cog. 49. n. 49.

Hypotheca solvitur, si creditor consensum rei alienationi praestet. ibid. n. 40.

An reviviscat, si iterum res ita alienata ad debitorem redeat? ibid. à num. 41.

An hypotheca per emptionem subhasta factam dissolvatur? cog. 50. per tot.

Obligatus Regi, & ejus patrimonio an in favorem alterius bona sua obligari,

ri, ac hypothecari possit? d. cog. 50. à num. 21.

HYPOTHECA.

Hypotheca onus reale est. cogit. 1. num. 24.

Ex ea actio in rem adversus quemcunque competit. ibid. n. 24.

An hypotheca detur circa prædium ex quo annua præstatio solvitur? d. cog. 1. n. 9.

An onus missarum? ibid.

An pro legatis competat? ibid. à n. 10. & n. 28.

An pro fructibus in singulos annos legatis? ibid. n. 15. & 16.

Hypotheca pro legatis à quo die incipiat? ibid. n. 18. & seqq.

Quæ bona comprehendat? ibid. n. 20.

An eam testator prohibere possit? ibid. n. 21.

Hypotheca pro legatis cæteris debilior est, cum inter hæredes dividetur pro virili. ibid. n. 22.

Quid quando testator eam expresse constituit? ibid. n. 23.

Legatario ex hypotheca actio adversus tertium competit? ibid. n. 25.

An excussio necessaria sit? Vid. Excussio.

Primus emptor ratione hypothecæ conventus adversus posteriores, àn regressum habeat? cogit. 19. à n. 19.

Actio hypothecaria realis est à pignoris conventionione descendens. cog. 49. n. 2. & cog. 50. n. 10.

In tertios possessores transit. d. cog. 49. n. 1. & 3.

Ut non transeat, remedium traditur. ibid. n. 4. & 15.

Hypothecæ jus quando in pretium rei transeat? ibid. n. 15. & 32. & seqq.

Efectus actionis hypothecariæ qualis sit? ibid. n. 50.

Hypotheca per pignorationem solvitur. d. cog. 49. n. 32.

Hypothecam renuntians, debitum renun-

tiare non videtur. ibid. n. 38.

INJURIA.

Injuria pro delicto habetur. cog. 6. num. 46.

Juris executio injuriam non continet. cog. 48. n. 27.

Jure suo utens vim, nec injuriam facit. ibid. n. 44.

Allegans verba contumeliosa in Judicio injuriam infert. cog. 6. n. 43. & cog. 7. per tot.

Qua pœna in injuriam hanc inferens puniendus sit?

Vid. Pœna.

Veritas convitij quando excuset? cog. 7. à n. 20.

Opponens adversus testes quando de injuria teneatur? ibid. n. 12. & seqq.

Servum aliquem esse asserens pro injuria tenetur. ibid. n. 23. & à n. 29.

Fidejussorem reprobans àn teneatur? ibid. à n. 24.

An opponens adversus electum? ibid. à n. 26.

Actum faciens necessitate compulsus injuriam non infert. ibid. n. 30. & seqq.

Actio in juriæ quo tempore præscribatur? ibid. n. 10.

Vid. Accusatio.

Vid. Introitus.

INSINUATIO.

Insinuatio, (ut ita ex communi usu loquar,) solum in donationibus simplicibus requiritur. cog. 15. n. 7.

Donatio impropria, seu ob causam, insinuatione non indiget. ibid. d. n. 7.

Nec nominatio ad emphyteusim. ibid. n. 13.

INHIBITIO.

Inhibitio à Judice facta debitori, ne creditor suo solvat, debitorem obligat, secus si à parte instrumento non ostenso. cog. 35. n. 7. & 9.

Vid.

Vid. Cautio, Sequestrum, & Sponsalia.

INSTITUTIO.

An alter alterius contemplatione hæres institui possit, & quid exinde? cog. 2. n. 15.

INSTRUMENTUM.

Instrumentum tantum inter ipsos contrahentes probat, eosque obligat. cog. 2. n. 41.

Scriptura publica illa est, cui de jure, vel consuetudine generali, vel speciali fides adhibetur. cog. 12. n. 10.

Instrumentum licet authenticum non probat, si originale petitum non ostendatur. ibid. n. 14.

Testificationes à libris proxenetæ cambiorum extractæ publicum instrumentum sunt. ibid. n. 9.

An instrumentum ad sui, vel suorum commodum tabellio conficere possit? ibid. n. 16.

Instrumenti exemplum, absque partis citatione confectum, non probat. cog. 13. n. 5.

Instrumentum exhibitum apud acta exhibens relinquere, scilicet, principale, non tenetur. ibid. n. 3.

Quomodo, & quando exhibenti instrumenta sua tradi debeant? ibid. per tot.

Qua forma exhibenda instrumenta sint? ibid. per totam. & *Vid.* Editio.

Debitor excussus àn instrumenta sua rei subhastatæ tradere teneatur? cog. 46. n. 5.

An venditor emptori? cog. 35. num. 13.

Vid. Laudatio, & Sequestrum.

INTERESSE.

Ex facto culpabili semper delinquens ad interesse tenetur. cog. 26. n. 72.

An adjudicari possit parti interesse civile, quin postuletur? d. cog. num. 47. & à n. 93.

Judex criminalis quando de interesse civili cognoscere possit? ibid. à n. 78.

Vid. Actio, & Judex, & Pretium.

INTERPRETATIO.

Interpretationi oratio adjutorium est. cog. 55. n. 21.

INTROITUS.

Introitus in alicujus domum quando puniatur, vel non casus querelæ, vel injuriæ sit? cog. 71. per tot.

INVENTA.

Inventis addere facile est. cog. 28. num. 17.

JUDEX.

Judex criminalis de civili questione cognoscere nequit. cog. 27. n. 4.

Processus tamen valet, si pars non opponat. ibid. n. 5.

Accessorie *Judex criminalis de questione civili cognoscere potest.* ibid. n. 6. & 23. & num. 15. 16. & 17.

De quo est exemplum accusatio furti. ibid. n. 7.

Judex utranque jurisdictionem habens, àn reum civiliter condemnare possit, eum à crimine absolvens? ibid. n. 37.

Vid. Absolutio.

Judex criminalis in appellationis gradu de questione civili cognoscere nequit. ibid. num. 40.

Judex apud nos nullitatibus spretis, attentaque veritate, judicare debet. ibid. n. 34. & 42. ubi intelligitur.

Secus si error circa actionem detur. cog. 28. n. 14.

Judex civilis quando de crimine incidenter cognoscere possit? cog. 27. n. 15. 16. & 17.

Vid. Interesse.

Judex vim non facit. cog. 48. n. 27.

Judici credendum est. cog. 45. n. 5. & 6.

Judex appellationis tantum de judicatis

tis à Judice inferiore cognosci potest.
cog. 69. n. 28.

Judex laicus de sponsalibus cognoscere potest. cog. 66. num. 17.

JUDEX DELEGATUS.

J *Udices delegati qui esse possint?* cog. 66. per tot.

JUDICIUM.

J *Udiciū particulare acquiescit, dum universale inest.* cog. 30. n. 17.

JUS.

A *De ea, quæ per rarò eveniunt, jura constitui non solent.* cog. 2. n. 83.

Juris correctio vitanda est. cog. 26. n. 53.

Jus salvum in sententia nec dat ne jus aufert. cog. 7. num. 51.

Quando jure salvo opus sit? ibid. à n. 50.

Vid. Lex, & Ordinatio.

Sermo de jure factus, de proprio nostro jure Regio, & non de jure communi intelligitur. cog. 71. n. 4.

JUS PATRONATUS.

I *N contractu, vel in testamento fieri potest.* cog. 2. n. 60.

Vid. Actus.

LAUDATIO, VULGO, AUTHORIA.

L *Audatio tantum in actione reali locum habet.* cog. 23. n. 1.

In personali denegatur. ibid. à num. 2. ubi ratio traditur.

Quomodo in actione personali admitti possit? ibid. à n. 21.

An in causa super servitute mota admitatur? ibid. à num. 36.

An in causa spoliij, possessionis vè? cog. 33. per tot.

An laudatione opus sit, si nulla defen-

sio competat? cog. 44.

An requiratur, si simul emptor, & venditor in eodem libello conveniantur? cog. 45. per tot.

De casibus, in quibus denuntiatione, seu laudatione opus non sit? cog. 46. per tot.

Ut laudatio fiat terminus assignari potest. cog. 34. num. 1.

Unicum tantum spatium esse debet, sed restitutionis virtute prorogari potest. ibid. n. 2. & 3.

Interim processus acquiescit. ibid. n. 4.

Quo in tempore laudatio fieri debeat, & an in appellationis gradu? cog. 43. per tot.

Laudatio personaliter fieri debet. cog. 36. num. 1.

Quid si laudandus dolo absit? ibid. n. 2.

Quid si non dolo absens sit? ibid. à n. 3.

Quid si extra Regnum absit? ibid. à n. 7.

Quid si minor laudandus sit? cog. 37. n. 1. & seqq.

Quid si plures tutores sint? ibid. n. 5. 6. & 7.

Quid si minor veniam ætatis habuerit? cog. 38.

An & quando hereditati jacenti denuntiandum sit? cog. 39.

An omnibus heredibus venditoris denuntiandum sit? cog. 40. à n. 1.

Quid si plures venditores fuerint, an omnibus denuntiandum sit? ibid. n. 9.

An, & quando emptor ad meliorationes defendendas, & consequendas venditorem laudare, seu in Judicium vocare debeat? cog. 47. à n. 24. & seqq.

Etiā in causa furti dum criminaliter agitur, laudationi locus non est. cog. 25. num. 3. & seqq. & n. 9.

An laudatio mediata, vel immediata fieri debeat? cog. 29. per tot.

Laudatio pro evictione per saltum fieri nequit. cog. 29. num. 4.

Laudatus alium laudare potest. ibid. n. 6.

Ultimus emptor tantum authorem suum laudare tenetur. ibid. num. 7.

Aliquando emptor authorem sui authoris laudare poterit. ibid. n. 8. 9. 14. & 15.

Legatarius àn authorem testatoris laudare possit? ibid. num. 12. & 13.

Venditio facta nomine alterius, iste laudandus est. ibid. n. 22.

Ad Judicium laudatus àn defensionem causæ suscipere possit, itaut reus principalis ab instantia absolvatur? cog. 30. per tot.

An defensionem causæ laudatus sumere teneatur? cog. 31. per tot. & cog. 35. num. 11.

An sufficiat laudatum de lite mota certum reddere, àn etiam ad defensionem causæ suscipiendam requiri? cog. 34. per tot.

An copia libelli laudato laudationis tempore mittenda sit? cog. 35. per tot.

Si ex pluribus hæredibus laudatis aliqui causæ defensionem suscipiant, alij verò non, omnes vincunt, vel victi evadunt, & adversus omnes emptor actionem habet? cog. 40. num. 2. & 3.

Ita quando plures venditores unius rei fuerint. ibid. n. 4.

Pro parte tantùm aliqui ex hæredibus causæ defensionem suscipere non possunt, licet victi tantùm pro parte hæreditaria teneantur? d. cog. 40. n. 3. & 5. & 6.

Et ita quando plures venditores unius rei fuerint. ibid. n. 4.

Si ex pluribus venditoribus quidam tantùm laudati causam defenderint, omnes vincunt, sed si victi fuerint, ceteri non denunciati non vincuntur. ibid. n. 9.

An emptor adversus causam defendentes actionem insolidum habeat? Resolvitur facta differentia inter plures hæredes, & venditores. ibid. à n. 11. & seqq.

Quando aliquis ex laudatis cedere mavult, alius verò contendere, iste præfertur. cog. 41. n. 1.

Sed defendens victus solus expensas solvit, si vincat, omnes vincunt. ibid. n. 3. & 5.

Si omnes laudati cedere malint, adhuc emptor defendere potest, & victor

expensas repetit, secus si vincatur. ibid. n. 4.

Laudatio cujus expensis fieri debeat? latè cog. 42. per tot.

An sententia adversus emptorem lata in venditorem exequi possit? cog. 32. per tot.

LEGATUM.

Legata quando sub nomine proprio, vel appellativo relicta sint? cog. 19. n. 18.

Quando ratione famulatus relictum esse dicatur. ibid. n. 19. & 20.

Legatum de re aliena validum est. ibid. n. 27.

Legatum de re aliena famulo factum valet, sive legans sciat, vel ignoret rem alienam esse. ibid. n. 31.

Legatum de re communi quid contineat? ibid. num. 28. 29. 30. & 31.

Eligens, vel nominans tanquàm ad id obligatus de suo legare non censetur. cog. 1. n. 43. & 45.

An pro legatis hypotheca competat? Vid. Hypotheca.

Legata revocari, adimi, ac transferri possunt. cog. 2. num. 72.

Et revocari possunt quin totum testamentum revocetur. ibid. n. 75. & 76.

Donatio, vel alienatio rei legata quando legati revocatio sit? ibid. n. 74.

De modis revocandi legata? ibid. n. 77.

Legatum arbitrio hæredis relictum quando utile, vel inutile sit? cog. 6. à num. 53.

Legatum relictum filiis, si patris sui morte, sui juris effecti fuerint, vel post mortem patris, quando debeatur? cog. 67. à num. 10.

Legatum relictum ad tempus perfectæ ætatis quando debeatur? ibid. num. 5. & à num. 29.

LEGITIMA.

Legitima filiis quoniam jure debetur? cog. 48. num. 36.

Quoad quotam lucrum est. ibid. n. 39.

Parentes filiis legitimam relinquentes liberales existunt. cog. 75. n. 11.

LEX.

- L** *Ex verbis non imponitur. cog. 70. num. 18.*
Lex nihil superfluum in se, absque operandi ministerio continet. cog. 14. n. 2.
Lex pœnalis comprehensionem habet. cog. 17. n. 11. & cog. 12. n. 8.
Legum revocatio non præsumitur. cog. 65. n. 20.
Lex antiqua denuò compilata, uti antiqua habetur. cog. 48. n. 28.
Leges per leges alteras explicantur. cog. 18. n. 4.
Cui verba legis non conveniunt, nec ejus dispositio convenit. cog. 71. num. 8.
Lex nova, circa munus proxenetæ cambiorum, traditur. cog. 12. n. 1.
Lex nova in favorem Monetariorum transcribitur. cog. 65. n. 41.
Alia in favorem officialium, vulgò, da casa da Saude. ibid. n. 42.
Rescrita in favorem Exterorum in Regno degentium. d. cog. 65. à n. 4.
Leges Imperiales non uti leges, sed tanquam rationi proximæ observandæ sunt. cog. 9. num. 126.
Lex nova adversus matrimonium clandestinum contrahentes affertur. cog. 48. n. 6.
Lex super duobus officiis, àn eis unus uti possit? cog. 57. n. 4.

EX DIGESTO VETERI.

- L** *Sicut. 8. §. super vacuum. 5. ff. quibus modis pignus, vel hypotheca solvitur. cog. 49. à n. 42.*
L. cum quidam ff. de fid. instrum. cog. 13. à n. 10.
L. sed & si. §. item si rem. ff. petit. heredit. cog. 30. à n. 13.

EX INFORTIATO.

- L** *Qui concubinam. §. si hæres. ff. legat. 3. cog. 23. n. 26.*
L. fideicommiss. 11. ff. legat. 3. cog. 67. à num. 16.
L. si mulier. 22. ff. ad Trebel. cog. 67. à n. 16.
L. si ita. 15. ff. quando dies legat. cog. 67. à n. 16.

EX DIGESTO NOVO.

- L** *Interdum. §. qui furem. ff. de furtis, explicatur. cog. 27. num. 20. & seqq.*
L. itaque fullo. 12. §. sed & si. ff. eod. tit. cog. 26. à n. 5.

EX CODICE.

- L** *Unic. cod. quando civilis actio. cog. 26. per totam.*
L. final. cod. de remiss. pignor. cog. 49. à n. 42.
L. sicut periculum. cod. de act. empt. cog. 11. n. 22.
L. libera. cod. de sentent. & interloc. cog. 23. num. 27.
L. final. cod. de iis, qui veniam ætat. cog. 67. à num. 19.
L. Si quis conductionis. cod. locat. cog. 69. num. 14. & seqq.

DE JURE CANONICO.

- C** *Ap. ad nostram de reb. Ecclesie non alienandis. cog. 53. per tot.*
Cap. super eo 22. de testib. cog. 73. à n. 15.
Si dubium adsit àn res ad Judicium fam. eriscund. pertineat, vel non? Ordinario Judicio opus est. cog. 72. num. 24.
Vid. Lis.

LIBER.

- S** *Criptu dignum est illud, quod apud Jurisperitos dubitatum fuit. cog. 12. num. 4.*
Libri proxenetarum cambiorum publici sunt, super illis que examen fieri valet. cog. 12. n. 9. & per tot.

LIBERALITAS.

Actum necessarium faciens liberalis non est. cog. 1. num. 44.
Vid. Electio, Emphyteusis, & Legitima.

LIBELLUS.

Libellus in causa criminali primò ad pœnam porrigitur, secundò ad rem familiarem. cog. 27. n. 24.
Libellus, generalis esse non debet, nec incertus, sed clarus, atque certus. cog. 52. n. 2.
An generalis libellus vitietur? ibid. n. 3.
Crimina objiciens, quæ absque consocio committi non possunt, consocios pro palare tenetur. ibid. n. 6. 7. & 8. ubi exempla.
Vid. Reus.
Ad vindicandas pœnas ob alimenta non præstita, libello opus est. cog. 9. n. 256.
Ita ad vindicandas pœnas adversus spoliatores impositas. ibid. n. 257.
Quando pro alimentis agens libellum offerre teneatur? Vid. Alimenta.

LICITATIO.

Licitationi quousque locus sit? cog. 72. num. 43.

LIS.

Lites abbrevianda ac terminanda sunt. cog. 70. n. 2.
Litium expensis patrimonium exhauritur. ibid. n. 3.
Jus litigatoribus consulit quoad expensas. ibid. n. 4.
In causis parvis summatim procedi debet. ibid. n. 5.
Vid. Libellus, & Sententia.

LOCATIO.

Locatio in heredes transit. cog. 2. num. 56.
Quando operarum locatio? cog. 5. n. 4.

Locator operarum alios artifices adsumere potest, si personæ industria electa non sit. d. cog. 5. n. 2.

Industria personæ quando electa dicatur. ibid. n. 3.

Vid. Salarium.

Conductor locatori tenetur de aliis secum habitantibus. ibid. num. 46.

Secundus conductor non primo locatori, sed secundo sibi locanti tenetur. ibid. n. 47.

Locator operarum de damno ex culpa eorum, quorum utitur operari tenetur. ibid. n. 48.

Conductor, locatione finita prædium conductum restituere debet, questionem dominij allegare nequit, quibus pœnis subjiciatur, si rem non tradat, quibusque modis ad id obligari possit? cog. 69. per tot. ubi latè.

Vid. Opera, & Societas.

LOESIO.

Re apud emptorem furtivè perempta, venditor de læsione agere nequit, emptor vero potest, & quare? cog. 47. num. 4. 5. & 6.

Ita re evicta ex aliquo vitio penes venditorem jam existente. ibid. n. 7.

An pro fructibus competat re perempta? ibid. n. 14. & seqq.

Læsionis enormissimæ actio adversus tertium directè competit. ibid. n. 11.

An adversus primum emptorem agi possit? ibid. n. 13.

De probatione læsionis enormissimæ? ibid. n. 23.

Quæ læsio sit ea, de qua loquitur Ord. lib. 4. tit. 96. §. 18. & 19. cog. 72. n. 14. & seqq.

MAIORATUS.

Omnis maioratus fideicommissum est, sed non è contra. cog. 1. n. 35.

Maioratus fideicommissi respectu species est. ibid. n. 33.

Quibus conjecturis maioratus inducitur?

tur? cog. ibid. n. 4.

*An, & quando onus Missarum maiora-
tum inducat? ibid. n. 5.*

*Maioratus de omnibus bonis per viam
dotis factus, validus est. cog. 58. n. 25.*

*An in vinculi erectione jura veniant?
ibid. n. 18.*

MALITIA.

M *Alitjs via aperienda non est.
cog. 16. n. 59.*

Sed obviandum. ibid. n. 55.

Nec indulgendum. ibid. num. 57.

*Ex malitia sua, nec ex caliditate, vel
improbitate, actionem, vel commo-
dum quis reportare potest. ibid. n. 56.
58. & 60.*

MANDATUM.

M *Andatum mandantis gratia, &
aliena contrahi potest. cog. 5.
n. 42.*

*Mandatarius adversus mandantem ac-
tionem mandati habet, & actionem
negotiorum gestorum adversus eum,
quem aequè ac principaliter iuvavit.
ibid. n. 50. & 51. ubi declaratur. & n.
43. ubi exempla.*

MARITUS.

M *Aritus caput uxoris, ac domus
sua est. cog. 9. n. III.*

*Maritus pro uxore non tenetur. cog. 21.
per tot.*

Vid. Alimenta.

MATRIMONIUM.

M *Atrimonium contractus est. cog.
73. num. 13.*

*Matrimonium absque mutuo consensu
celebrari nequit. cog. 59. n. 19.*

Stupri infamiam tollit. ibid. n. 37.

Vid. Sponsalia, & Stuprum.

*Parentes filiis matrimonium impedire
nequeunt. cog. 48. num. 33.*

Qua forma, & quo in loco matrimo-

*nium antiquitus celebrari poterat?
ibid. n. 13.*

*Sponsi ipsi matrimonij Sacramenti Mi-
nistri sunt. ibid. n. 12.*

*Antiquitus eorum consensus tantum suf-
ficiens erat. ibid. d. num. 12.*

*Matrimonia clandestina jam jure anti-
quo illicita, valida tamen erant, etiam
Parocho non interveniente. ibid.
n. 10.*

*Sed quia multa mala proveniebant, pro-
hibita fuere, ut publicè celebraren-
tur decretum fuit. ibid. n. 14.*

*Et postea per Concilium Trident. ma-
trimonia clandestina irrita, ac nulla
in posterum judicata fuere. ibid. n. 15.*

*Ahuc tamen hodie aliqua matrimonia
clandestina valida sunt. ibid. n. 16.*

*Adversus ea matrimonia contrahentes
Lex nova lata fuit, quae refertur.
ibid. n. 6.*

*Quae Ordinationes in materia juri cano-
nico contrariae videantur. ibid. à n. 1.*

*De quo matrimonio Ord. lib. 5. tit. 22.
loquatur, & quomodo intelligatur?
d. cog. 48. per tot.*

*Bini, vel trini testes in matrimonio ad-
esse debent. ibid. n. 8.*

Ad idque cogi possunt. ibid. n. 9.

*Aliquando matrimonium per minores
probationes probatur. cog. 73. n. 22.*

MELIORATIO.

A *N, & quando emptor, evicto præ-
dio, à venditore meliorationes
consequi possit? cog. 47. à n. 25. & seqq.
Meliorationes etiam minor solvere te-
netur. cog. 53. n. 34.*

MENSOR.

M *ensor à quibus salarium habere
debeat, & qua actione? cog. 5.
num. 20. 26. & seqq.*

MENS.

Q *uando potius mens, quàm verba
contractus attendi debeat, vel
non?*

*non? latè traditur cog. 55. per tot.
ubi multa circa mentem invenies.*

MERCATURA. MERCATOR.

Mercatura quid sit? quis de licentia Decurionum ea uti possit? cog. 57. num. 11.

Mercatura officium non est. d. cog. 57. n. 23.

An mercatura simul artif. & uti possit? ibid. à n. 3.

Mercator omnia ab artificibus facta vendere potest. ibid. num. 24. ubi exemplum. & ferè per totam.

Jus vendendi in tabernis unicuique non competit, uti ejus proprium. ibid. à n. 12.

Ad Decuriones spectat tabernas, & similia officia decretare. ibid. num. 14.

Jus vendendi de licentia Decurionum facultativum est, quod præscriptione privativè quoad alios acquiri nequit. ibid. n. 17.

Vid. Officium.

METUS.

Ad rem agens, se metum passum fuisse allegans, metum probare debet, sed à quo illatum fuisse probare necesse non est. cog. 28. n. 15. & 16.

MILITIA. MILITES.

Advocati à militia excusantur. cog. 6. num. 37.

Et eorum liberi. ibid. & num. 38.

An, & quando milites privilegio fori gaudeant? cog. 64. per tot.

An milites ad testimonium ferendum ab Judicibus cogi possint? ibid. num. 17.

MINUS.

V Id. Plus.

MISSA.

V Id. Onus.

MONETARIUS. MONETA.

Capitulum domus monetalis ex variis personis componitur. cog. 65. num. 13.

Monetariis, uti universis, ob laborem, & per contractum privilegia concessa fuere. ibid. num. 14. & seqq.

Eorum privilegia, nec revocari, nec renuntiaripossunt. ibid. à n. 18.

Privilegium monetariis concessum non præfertur miserabilibus personis concesso, sed inter eos actor forum rei sequitur. ibid. n. 27. & 28.

Et ita inter monetarios, & Germanos. ibid. n. 9. & seqq.

NUNTIATIO NOVI OPER.

Nuntiatio, seu novi Operis edictum ad quid introductum? cog. 18. num. 5.

Ad opera nondùm facta competit. ibid. n. 6.

Ad jam fabricata, interdicto quod vi, aut clam, utendum est.

Hoc remedium, seu edictum in rem scriptam dicitur. ibid. n. 11.

Ordinat. lib. 1. tit. 68. à §. 22. de hoc edicto agit. ibid. à n. 2.

Et in §. 25. de interdicto quod vi, aut clam agit. ibid. n. 8.

Ideo usque ad annum concedit. ibid. n. 9.

Sed actionem rei persecutoriam, ac civilem non denegat. ibid. n. 10.

Denegato edicto novi operis, confessoria, vel negatoria actione uti potest. ibid. n. 12.

Quæ ultra annum duratura? ibid. n. 13.

Quæ actio à jure nostro Regio non denegatur? ibid. n. 15.

Judicatum in materia traditur. ibid. num. 27.

Januarum apertio absque servitutis labe fieri nequit. ibid. n. 18.

Et fortiùs respectu loci Sacri, seu Ecclesiarum murorum. ibid. num. 19.

Licet janua in proprio pariete aperiat, si exinde adsit in Ecclesiam prof-

prospectus, adhuc non licet. ibid. n. 20. & seqq. ubi de hac materia.

NURUS.

In familiam soceri nurus de jure communi transibat. cog. 8. n. 9.
Vid. Alimenta.

OCCASIO.

Vid. *Damnum.*

OFFICIUM.

Judex officium suum impartiri non debet, nisi petenti. cog. 9. n. 46.
Sed in favorem alimentorum, etiam non petenti impartiri potest. ibid. n. 47.
Quando impartiri debeat? ibid. num. 48.
Judicis officium actionis defectum supplet. ibid. num. 75.
An, & quando duobus officiis quis uti possit? cog. 57. per tot. ubi exempla.
Officia duo habens utriusque salarium consequi debet. d. cog. 57. n. 9.
Plures artifices esse publice interest. ibid. n. 15.
Quid inter officium, & artificium, differentie sit? ibid. n. 18.

ONUS.

Prohibitio alienandi extra familiam onus reale inducit. c. 1. n. 61.
Vid. Alienatio, & Missa.
Res cum suo onere in tertium transit. cog. 49. n. 1.
Aliquando in rei pretium translata sunt. ibid. n. 15. & Vid. Hypotheca.
Onus Missarum an maioratum inducat? Vid. Maioratus.
An alienationem impedit? Vid. Alienatio.
Ut bona in divisa serventur, & tantum per estimationem dividantur, onus Missarum causa est. cog. 1. n. 31.
Vid. Hypotheca.

OPERA.

Operarum species explicatur. cog. 9. num. 91. & seqq.
An delegari, vel transmitti possint? ibid. n. 92. & seqq.
Operarum locator quibus modis alios ad opus perficiendum admitti possit? cog. 55. à n. 27.
Vid. Societas.

OPINIO.

Opinio sine lege sequitu digna non fit. cog. 3. num. 25.
Bartholi opinio sequenda est. cog. 2. n. 3.
Fontanell. de pact. clausul. 5. glol. 8. p. 7. à n. 41. intelligitur cog. 49. num. 28. & seqq.
Molina de primo genitis. lib. 2. cap. 4. n. 36. intelligitur. cog. 3. à n. 1.
Pegas tom. 2. cap. 19. forens. n. 113. cog. 13. num. 24.
Petrus Barbof. in l. si venditor. ff. de Jud. n. 106. & seqq. defenditur. cog. 30. à n. 14.

ORDINATIO.

Ordinationes nostrae nobis jus commune sunt, primum locum in consulendo, & judicando obtinentes, quibus aliquando omissis potius opinio Doctorum attenditur, quod ferendum non est. cog. 50. à num. 3. & cog. 9. n. 122.
Jus nostrum Regium unde collectum fuerit? cog. 9. n. 125.
Secundum jus Imperiale interpretandum, ampliandum, ac limitandum est. d. cog. 9. num. 123. & cog. 36. n. 4. & cog. 18. n. 3.
Sed prius Ordinationes ab ipsismet ampliationes, limitationes, ac interpretationes accipere debet. ibid. n. 124. d. cog. 9.
Ordinationes antiquae quo in tempore latae fuerit? cog. 48. n. 21.
Ante concil. Tridentinum fuere. ibid. n. 22.
Ordinat. antiqua pro ratione allegari potest. cog. 72. num. 15.

annalis sit. ibid. num. 25.

Vid. Nuntiatio.

Actiones civiles ex delicto descendentes intra quod nam tempus præscribantur? cog. 59. n. 51.

PRÆSENTATIO.

P *Resentationes ad officia, & beneficia fructus præbendæ, & Canonicatus sunt. cog. 20. num. 7.*

Vid. Canonicus, & Turnus.

PRÆVARICATOR.

P *Prævaricator undè, & quis dicatur. cog. 16. num. 9. & 10.*

Tripliciter prævaricator dicitur, & quomodò? ibid. n. 11. & seqq.

PRETIUM.

P *Retium justum esse debet. cog. 54. num. 13.*

Quando quis coactè vendit, pretium perperitum taxatur. ibid. n. 14.

Non tamen fidem de pretio habere cogitur. ibid. n. 11.

Vid. Concurfus, & Subhastatio.

Minor restitutus adversus contractum, pretium cum usuris restituere tenetur. cog. 53. n. 12.

PRINCEPS.

J *Usque situm auferre nequit. cog. 65. num. 37.*

PRIVATIO.

P *Privatio habitum supponit. cog. 65. num. 24.*

PRIVILEGIUM.

O *Mne privilegium, salvo jure tertij concessum intelligitur. cog. 65. n. 34.*

Ex privilegio jus quæritur. ibid. n. 35.

Jusque quæsitum dicitur. ibid. n. 36.

Privilegij revocatio privilegium supponit. ibid. n. 25.

Privilegia nec confunduntur, nec revocantur, ex eo quod actor forum rei sequatur. ibid. n. 26.

Privilegium contra privilegium à loco habeat? ibid. n. 12.

Privilegia ob laborem concessa, nec tacite, nec expressè renunciari possunt. ibid. n. 16. & 17.

Nec ob laborem in publicum vertentem. ibid. n. 17.

Nec revocari possunt. ibid. n. 18.

Ita per contractum concessa, uti monetariis, revocari non possunt. ibid. n. 19.

Privilegia exteris concessa non præferuntur subditis concessis. ibid. n. 22.

Princeps privilegia subditis revocare potest, secus exteris concessa. ibid. n. 23.

Privilegium in odium retorqueri non debet. cog. 20. n. 10.

Vid. Advocatus, & Alimenta.

PROBATIO.

I *Ncausis super statu maior probatio requiritur. cog. 73. n. 18. & seqq.*

Vid. Testis.

Probatio facta absque partis citatione quid operatur. cog. 75. n. 9.

PROCURATOR.

P *Procuratoris officium, lata sententia, cessat. cog. 24. n. 11.*

An citari possit? Vid. Citatio.

PROXENETA.

P *Proxeneta officium apud Nos publicum est. cog. 5. n. 35.*

Proxeneta officium sordidum, ac vile est. cog. 5. n. 28.

Ei salarium debetur. ibid. n. 29.

A quibus solvendum sit? ibid. n. 30.

Proxeneta à Decurionibus eligendus, à Rege confirmandus est. ibid. n. 35.

Nobilis non est, eique filij naturales succedunt.

succedunt? d. cog. 5. num. 26.

Nemo id officium exercere potest, quin prius eligatur. ibid. n. 38.

Quantitas ejus salarij qualis esse debeat? ibid. n. 40. & 41.

Contractus absque proxeneta an validus, an nullus sit? ibid. n. 33. & n. 39. & subn. 41.

Proxeneta publicus officialis est, & liberum conficere debet. cog. 12. n. 12.

PROXIMUS.

V Id. Gradus.

QUALITAS.

Q Valitas à lege requisita apparere debet. cog. 71. n. 14.

QUERELA.

I N quibus casibus querelae locus sit, vel non? cog. 71. per tot.

RAPTUS.

R Aptus quid sit? cog. 60. n. 25. & 26.

Stupri violenti species est. ibid. n. 28.

De testatur. ibid. n. 27.

Sine vi dari nequit. ibid. n. 29.

An vis ficta, vel interpretativa sufficiat? ibid. à num. 3.

Suasiones, & preces importunae circa raptum praesumuntur, quin probentur. ibid. n. 34.

Contrarium tamen probari potest. ibid.

An sponsus suam sponsam rapiens raptum committat? ibid. n. 35. & seqq.

An uxorem intra bimestre post matrimonium? ibid. n. 40. & seqq.

Quid si post raptum matrimonium sequatur? ibid. à n. 43. ubi an pena tollatur, vel minor esse debeat? & n. 24.

Quae Ordinationes de raptu apud Nos agant? ibid. n. 45.

RATIO.

U Bi eadem ratio concurrat, datur etiam eadem juris dispositio, quod non extensio, sed comprehensio est. cog. 60. n. 22.

RECLAMATIO.

S Ponsalia ab impubere contracta reclamari possunt. cog. 68. num. 1. & seqq.

Super reclamatione causa pendente, sequestro mulieris locus non est. ibid. n. 8. 9. & ferè per tot.

Legitima reclamatione sponsalium ad instar restitutionis in integrum est. ibid. n. 11.

Reclamationis causa probari debet. ibid. n. 4.

RESTITUTIO.

R Estitutionis verbum tum in sententiis, tum in legibus quid contineat? cog. 53. n. 13.

Quid in causa vis, metus vè? ibid. n. 14.

Minor. 25. ann. laesus circa quoslibet actus restitutione gaudet. cog. 75. n. 4.

In non probando intentionem suam laesus dicitur, ac restituitur. ibid. n. 5.

Restitutio in integrum, causa cognita, conceditur. ibid. n. 7.

Etiam in causis lucrum afferentibus restitutioni locus est. ibid. n. 12.

An adversus libertatem? ibid. n. 15.

An adversus alium minorem, vel similem. d. cog. 75. per tot. & à n. 13.

Querela testamenti inofficiosi restitutionem non excludit. ibid. n. 10.

Mulier seipsam dotans an adversus dotem restituatur? cog. 58. n. 14.

Restitutio in integrum omnia ad antiquum statum reponit. cog. 53. n. 11.

Restitutio tantum ad id conceditur, in quo quis laesus est. ibid. n. 14.

Restitutio adversus rem judicatam, etiam post executionem peractam competit. ibid. n. 1.

An res una cum fructibus restituatur? Non ij ibid.

ibid. per tot. ubi multa de restitutione.
Restitutio in integrum viam executivam impedit. cog. 68. n. 12.

REUS.

Reus circa suas exceptiones actor dicitur. cog. 52. n. 4.
Suas exceptiones declarare tenetur. ibid. n. 5.

RITUALE.

Rituale quid sit, ejus dispositio an observanda? cog. 56. n. 18. & 19.

SALARIIUM.

Mater filio servienti illi salarium solvere tenetur. cog. 9. n. 138. & 139.

Vid. Filius.

Pupilli in domo tutorum servientes an salarium consequi debeant? ibid. n. 160

Coadjutoribus salarium a adjuto mandante solvi debet. cog. 5. n. 5.

Licet opus factum alteri profit. ibid. d. n. 5. & n. 6. ubi intelligitur.

Adfessori quis solvere salarium teneatur? d. cog. 5. à n. 7.

Arbitris quis? ibid. n. 14.

Pupilli magistro quis de salario teneatur? ibid. n. 43. & 44.

De salario Proxenetæ. Vid. Proxenetæ.

De salario mensuris. Vid. Mensuris.

Mandans quando de Salario teneatur, licet operis dominus non sit? ibid. n. 45. & seqq.

SAPIENTIA.

Sapientes ab errore se deviare debent. cog. 59. num. 33.

SCIENTIA.

Certus quando amplius certior fieri debeat, vel non? cog. 45. num. 7. & 8.

Consanguinei de parentella sua conscii

presumuntur. cog. 73. num. 9.

SCRIPTURA.

Quando inter socerum, & generum scriptura necessaria sit? cog. 8. n. 4. & seqq.

SECURITAS.

Ad securitatis chartam consequendam defensionis qualitas non est allegare, rem furtivam ab alio emptam fuisse. cog. 25. n. 21.

Securitas an pro stupro concedi possit, ac valeat, Senatus que Palatinus eam concedere valeat. cog. 59. à n. 20.

In civilibus securitatis charta non conceditur. ibid. n. 23.

SENTENTIA.

Senatus sententia quando jus ad similes causas inducat. cog. 65. à n. 29.

Ultra actoris petitionem sententia proferri nequit. cog. 22. n. 5.

Secundum petitionem interpretanda est. cog. 69. n. 21.

Omissum in sententia pro omisso habetur. ibid. n. 27.

Sententia dum per Cancellariam non transit, an probet exequi possit, ex ea vè exceptio rei judicatæ nascatur. cog. 70. à n. 7.

In quibus casibus sententia ex processu extrahi possit? cog. 70. per tot.

Sententia in absentem prolata quando ei præjudicet? cog. 36. à num. 9.

SEQUESTRUM.

Creditor debitorem sui debitoris impedire potest, ne solvat. cog. 23. n. 5. & cog. 35. n. 7. & 9. ubi an auctoritate propria fieri possit, opus vè instrumento sit?

Quæ inhibitio vim sequestri habet. ibid. n. 6. d. cog. 23.

Quid agere debeat iste debitor si à creditore

ditore suo conveniatur, & à Judice obligetur, & à appellare teneatur? *ibid.* à n. 7. & seqq.

Sequestrum à dominio, possessione vè non privat. *cog.* 21. num. 15.

Sequestrum de muliere factum ab obsequiis matrimonij maritum non privat. *ibid.* n. 14. & 15.

Vid. Inhibitio.

Sequestrum, seu exhibitio mulieris sponsalium causa factum, eam, ac suos infamat. *cog.* 68. n. 8.

An sequestro mulieris locus sit, si ipsa sponsalia reclamaverit? *ibid.* per tot.

Sequestro ob retardatas divisiones quando locus sit? *cog.* 72. n. 3. & 45.

SERVITIA.

Servitia qualia esse debeant, ut digna remunerationis sint. *cog.* 19. n. 35.

SERVITUS.

Servitus non presumitur, sed res libera. *cog.* 18. n. 23.

Alienationis naturam sapit. *ibid.* n. 26.

Per contractum, vel in testamento constitui potest. *cog.* 2. num. 60.

Vid. Actus.

Servitutes rerum immobilium naturam sequuntur. *cog.* 23. n. 37.

In eis possessio tùm civilis, tùm naturalis datur. *ibid.* n. 38.

Pro eis actio in rem datur. *ibid.* n. 39.

An locus laudationi sit? *ibid.* à n. 36.

SOCIETAS.

Societas quid facti est, & ab allegante probanda? *cog.* 55. n. 57. & *cog.* 51. num. 11.

Juris gentium contractus est. *d. cog.* 55. n. 64.

Nominatus contractus. *ibid.* n. 65.

Citrò, utròque obligatorius. *ibid.* n. 66.

Et bonæ fidei. *ibid.* num. 67.

Consensu perficitur. *ibid.* n. 68.

Absque eo tacito, vel expresso non con-

ficitur. *cog.* 51. num. 12.

Societas conventionalis alia expressa, alia tacita. *ibid.* n. 58. *d. cog.* 55.

Quæ expressa? *ibid.* n. 59.

Quæ tacita? *ibid.* n. 60.

Actus societatem inducentes quales esse debeant? *ibid.* *d. cog.* 55. n. 61. & seqq.

Alii excludentes? *cog.* 51. n. 19. & seqq.

Absque animo non contrahitur, sed tunc cum de ea contrahenda actum fuerit. *ibid.* num. 69. *d. cog.* 55.

Vel tacito consensu rebus in commune collatis. *ibid.* n. 70.

De natura societatis est, ut aliquid in commune conferatur. *ibid.* n. 71.

Societas donationis causa non contrahitur. *ibid.* n. 73.

Damnum, & lucrum commune esse debet. *ibid.* n. 75. & *cog.* 51. n. 10.

Et si aliter conventum semper societas valida manet. *d. cog.* 55. n. 76. ubi declaratur.

Si pro societate, & contra eam æquales conjecturæ adsint, societas excluditur. *ibid.* n. 77.

Quando sublocatio, vel admissio in socium contracta sit? *ibid.* à n. 78. & seqq.

Quibus modis operarum locator, seu conductor alios ad opus perficiendum, vel ad rem conductam admittere possit? *d. cog.* 55. à n. 27.

Societas ex observantia probatur, vel excluditur. *cog.* 51. n. 18.

Tacite, vel expresse inter artifices fieri potest. *ibid.* n. 9.

Quando inter eos contracta dicatur? *ibid.* n. 21.

Vid. Testis, & Opera.

SOLUTIO.

Tardiùs solvens minus solvit. *cog.* 50. num. 15.

Creditore invito, debitum pro parte solvi nequit. *cog.* 51. n. 8.

Nemo iterum solvere tenetur. *cog.* 5. n. 53.

SPECIALITAS.

I Ntroduci nequit. cog. 26. n. 94.

SPONSALIA.

S Ponsalia contractus sunt. cog. 73. num. 12.

Sponsalium causa, status causa est. cog. 59. n. 38.

Gravissima causa est. ibid. & cog. 73. n. 18. & seqq.

Sponsalium obligatio inestimabilis est. ibid. num. 39.

Vid. Testis.

Sponsalium causa matrimonialis non est. cog. 66. n. 16.

Ad sponsalia certa ætas à jure requiritur, quæ ab allegante probari debet. cog. 68. n. 14.

Ante eam ætatem facta reclamari possunt. ibid. à num. 1.

Vid. Stuprum.

Sponsa dotem à Judice æstimatam recipiens sponsalia renuntiat. cog. 63. per tot.

Sponsalibus ligati ad matrimonium contrahendum cum effectu cogi possunt, à qua obligatione interesse solventes non liberantur. cog. 59. n. 34. & 39.

De sponsalibus tùm in prima, tùm in secunda instantia quis Judex competens sit? cog. 66. per tot.

Simulatè sponsalia promittens ad quid teneatur? cog. 59. n. 46. 54. & seqq.

Actio ex sponsalibus descendens quæ sit, quid in ea veniat? ibid. n. 64. & cog. 61. n. 15. & seqq.

Quibus pœnis sponsus sponsam in uxorem ducere compellendus sit? cog. 61. n. 5. & 6.

Differentia agendi ad sponsalia, & ad stuprum agendi. d. cog. 59. n. 44. & seqq.

Damna ob sponsalia non adimpleta coram quo Judice petenda? ibid. n. 55.

Inhibitio ne sponsus statum mutet dum pendet lis, quid operetur. cog. 61. n. 18.

In securitatem matrimonij contrahendi àn arrhæ intervenire debeant? d. cog. 61. à n. 7.

An pœna? ibid. à n. 8.

Matrimonia libera esse debent. ibid. n. 13.

STATUA.

A Bsq̄ue Principis permisso statua erigi nequit. cog. 5. n. 23.

Vid. Expensæ.

STATUS.

C Ælibatus status perfectior est, in eo que vivere beatius. cog. 73. n. 19.

In causis super statu maior probatio requiritur? ibid. num. 18. & seqq.

STIPULATIO.

S Tipulationis contractus non vitatur, si stipulatore discedente breviterque reverso, promissor respondeat. cog. 2. n. 54.

In stipulationibus benignior interpretatio facienda est. cog. 3. n. 12.

Vid. Electio.

Obrem non defensam stipulatio non committitur, quandiù extiterit qui defendat. cog. 41. n. 2.

STOLA.

Q Vid. Stola significet? cog. 56. n. 2. Signum jurisdictionis est. ibid. n. 3.

Infuneralibus, & similibus actibus ad Parochum privativè spectat. ibid. n. 4. 12. & seqq.

Parochus extra parochiam suam ea uti nequit. ibid. n. 25.

Capellanus S. Misericord. dum ad funus accedit, stola uti nequit. ibid. n. 26. & 27. ubi judicatum.

Vid. Capellanus, & Funus.

STUPRUM.

Q Vid. sit? cog. 59. num. 1.

An publicum, vel privatum delictum?

lictum. ibid. num. 2. & seqq.

Vindicta publica in eo locum non habet. ibid. n. 5. & 6. 8. 9. ubi exempla. & Vid. Vindicta.

Stuprum absit, si subfide sponsalium committatur. cog. 63. n. 5.

Mulier agens pro stupro, sive ad dotem, sive ad sponsalia implenda semper ex eadem causa agit. ibid. n. 6.

An pro stupro simul, & sponsalibus agi possit? ibid. num. 8. & seqq.

Stuprum patiens absque patris consensu veniam dare potest. cog. 59. n. 6.

Virgo consentiens in stuprum agere pro eo nequit. ibid. n. 11. & seqq.

Semper virgo decepta praesumitur. ibid. n. 12.

Si copulam cum alio postea habeat, an agere possit, vel dotem petere? ibid. n. 8.

Ad quid stuprator teneatur? ibid. n. 13.

Matrimonium cum stuprum patiente, an hujus, vel stupratoris electionis sit? ibid. num. 17. & seqq.

Stuprum patienti quo in tempore dos tradenda? ibid. num. 30.

Pro stupro intra quodnam tempus agendum? ibid. num. 50. & seqq.

An à Senatu Palatino ad tempus restitui possit? ibid. num. 62.

Fam stuprata adversus alium pro stupro agere nequit. ibid. n. 53.

Stuprum quando à simplici fornicatione non differat. cog. 60. num. 15.

Actio ex stupro nata ad quid tendat? ibid. n. 19.

Stupri in famia per matrimonium tollitur. cog. 59. n. 37.

Vid. Carcer, Cautio, & Securitas, & Vindicta.

STYLUS.

Stylus quid sit? cog. 13. num. 20.

Qualis esse debeat? ibid. n. 21.

Stylus à jure nostre Regio approbatur. cog. 51. num. 2.

Stylus inter quosdam artifices intelligitur. ibid. n. 4. & seqq.

SUBHASTATIO.

*D*ominium tertij non aufert. cogit. 50.

Pretium subhastationis quando deponendum, quando verò ex sequenti tradendum, si alii concurrant? cog. 50. num. 14. & seqq. ubi quando subhastans deponere non teneatur?

SUBSCRIPTIO.

*V*id. Falsitas.

SUPERFLUITAS.

*V*itanda est. cog. 25. n. 2.

Sed ob superfluitatem à natura rei recedi nequit. ibid. n. 11.

Aliquando in lege datur, ut ejus dispositio clarior fiat. ibid. n. 12. & 13.

In eo, quod claritatis gratia affertur, superfluitas absit. ibid. n. 14.

TERTIUS.

*D*e tertio in Judicium comparente admittendo, & an coram Judice primæ instantiæ admitti possit, appellatione coram superiore pendente? cog. 74. per tot.

TESTAMENTUM.

*U*no contextu, nullo actu extraneo mixto, fieri debet. cog. 2. n. 20.

Sed diversis temporibus scribi potest, & testes, ac cætera solemnitates adhiberi possunt. ibid. n. 32.

Sed solemnitates eodem tempore simul adhibenda sunt. ibid. n. 44. & seqq.

Testamenti approbatio est apud Nos solemnitas, in qua testamentum nititur. ibid. n. 34.

Testamentum minus solemne servatur, si heres id adimplere promisit. ibid. n. 37.

Pluribus in una membrana testantibus

bus plura testamenta adsunt. ibid. num. 38.

Quo casu unica solemnitas sufficit. ibid. Testium rogatio ad testamentum quomodo facta dicatur? ibid. num. 47. & 48.

Testandi actus quando interruptus dicatur, vel non? ibid. n. 43. 44. 49. 50. 51. 52. & seqq.

Solemnitates testamenti de consuetudine mutari, vel remitti possunt. ibid. num. 57.

An Episcopus de bonis intuitu Ecclesie acquisitis testamentum facere possit, & legata relinquere? Vid. Episcopus. Mulier de bonis in dotem à se traditis testari potest. cog. 58. n. 13.

Vid. Donatio.

Beneficarij de consuetudine generaliter recepta de acquisitis beneficij intuitu testamentum facere possunt. cog. 19. n. 34.

TESTIS.

E *Dictum de testibus prohibitorium est. cog. 73. n. 4.*

Parentes in favorem filiorum testes esse non possunt. ibid. n. 5.

Ita omnes ascendentes in favorem descendentium. ibid. num. 6.

An ad etatem filiorum probandam admittantur? ibid. n. 20.

An ad sponsalia probanda? d. cog. 73. per tot.

Testes de societate tacita deponentes, etiam non interrogati, rationem reddere debent. cog. 51. n. 14. & seqq.

TITULUS.

T *Titulus invalidus per quod nam tempus confirmetur? cogit. 9. num. 41.*

TORTURA.

A *Dvocatus à torqueri possit? cog. 6. n. 15.*

TRANSACTIO.

A *N super alimentis transigi possit, vel ea renuntiari, vel similia? cog. 9. n. 162.*

TRANSMISSIO.

L *Egatum modale postquam dies cesserit ad heredes transmittitur. cog. 1. num. 79.*

TRACTATUS.

T *Ractatus contractum non probat. cog. 55. n. 80.*

Sed ex eo animus, & natura contractus subsequenti arguitur. ibid. n. 81.

TURNUS.

P *Resentationes simultaneæ per ordinem successivum, seu turnum inter compatronos dividi possunt. cog. 20. n. 2.*

Quo in casu unusquisque ut mandataris habetur, & presentatio ab eodem facta, uti ab omnibus gesta dicitur. ibid. n. 3.

Ut turnus constituatur, omnium consensus intervenire debet, prout etiam requiritur, ut dissolvatur. ibid. n. 5.

Neque post factum, restringi turnus potest. ibid. n. 6.

Jubilatus Canonicus, & divinis non interessens turno gaudet. ibid. n. 8. & seqq. ubi iudicatum refertur.

Canonicus nondum Sacris initiatus gaudet etiam. ibid. n. 12.

TUTOR. TUTELA.

T *utori habenti tutor dari nequit. cog. 37. num. 8.*

Vid. Laudatio.

A tutela non excusatur aliàs excusandus, si testatori eam exercere promissit. cog. 2. n. 16.

Advocati à tutela excusantur. cog. 6. n. 34.

VER-

VERBA.

- V** *Erbum- appareo- quid significet?*
cog. 37. n. 9.
- Verbum- jeira- quid contineat?* cog. 55.
n. 23.
- Verbis injuriam irrogantibus quando
in articulis uti liceat?*
- Vid. Advocatus, & Injuria.*
- Verba futuri temporis, vel modi impe-
rativi dispositionem inducunt.* cog.
n. 52.
- Verba futuri in futurum dispositionem
conferunt.* cog. 7. n. 1.
- Verba in dubio naturaliter interpretan-
da sunt.* cog. 67. n. 4.
- Maximè in pœnalibus.* cog. 6. num. 52.
- Si propriè accipi non possint, improprie
sumenda sunt.* cog. 55. n. 14.
- Dubia in favorabiliorem, & minus
præjudiciale partem interpretan-
da sunt.* ibid. n. 18.
- Juxta morem Regionis interpretanda.*
ibid. n. 24.
- Verba cavillanda non sunt.* ibid. n. 28.
- Contractus verba diligenter ponderan-
da.* ibid. n. 22.
- Ex verbis mens colligitur.* ibid. à n. 38.
- A verbis contractus substantia pendet.*
ibid. num. 45.
- Ita ultima voluntas.* ibid. n. 46.
- Et omnis dispositio.* ibid. n. 47.
- An verba, vel potius mens attendenda.*
d. cog. 55. per tot.

VERITAS.

- V** *eritas potius quàm scriptura at-
tendenda est.* cog. 55. n. 49.

VESTIS.

- V** *estes pretiosæ quæ dicantur, quæ
festivæ, quæ quotidianæ, & quæ
in legato veniant?* cog. 19. à n. 37.
- Vid. Episcopus.*

VICARIUS.

- V** *icarii Episcopi, vel Capituli,
de quibus causis tanquàm Judi-
ces delegati cognoscere possint, vel non?*
cog. 66. per tot.

VINDICTA.

- V** *indicta multifariè accipitur.*
cog. 60. num. 1.
- Vindicta publica quid sit, unde prove-
niat.* ibid. num. 5. 6. & 8.
- An vindictæ publicæ locus sit in crimine
stupri?* num. 10. 12. 17. & seqq. & *Vid.*
Stuprum.
- Pace facta cum offenso adhuc vendicta
publica superest, excepto adulterio, &
stupro.* ibid. num. 11. & seqq.

VIOLENTIA.

- Q** *uando aliquid cum violentia, vel
sine illa factum dicatur?* cog. 71.
num. 7.

VIRGINITAS.

- V** *irginitas semel ammissa amplius
non acquiritur.* cog. 59. n. 28.
- Castitas in fœminis maximè desidera-
tur.* ibid. n. 59.
- Omnium rerum castitas pretiosissima est.*
ibid.

UNIVERSITAS.

- M** *aior pars universitatis, seu Col-
legij quando ceteris præjudi-
cium afferre possit?* cog. 57. n. 13.

VOLUNTAS.

- V** *oluntas magis, quam verba ins-
pici debet.* cog. 55. n. 48.
- Ubi verba clara sunt, voluntatis dispu-
tatio cessat.* ibid. n. 50.
- Voluntas expressa, vel tacita ex præ-
sumptionibus elicitâ sufficit.* ibid. n. 55.
- Aliquæ voluntatis conjecturæ?* ibid. n.
56. & à n. 72.

*Ultima voluntas usque ad ultimum vi-
ta spiritum revocabilis est. cog. 2.
num. 71.*

*muni dimidiam ususfructus partem
retinebat, secus de jure nostro. cog. 9.
n. 119. & 120.*

USUSFRUCTUS.

UXOR.

IN testamento, vel per contractum
constitui potest. cog. 2. n. 61.
*Vid. Actus.
Pater filium emancipans de jure com-*

Quando contrahere, quandoque in
Judicio esse possit, absque viri
consensu, an ab eo divertere possit, &
similia. *Vid. cog. 21. per tot.*

F I M.

M
cum offerre possit. cog. 27. n. 13.

V
*Quintus magis, quam verba inf-
piti debet. cog. 27. n. 48.*

V
*Obi verba clara sunt, voluntatis dispo-
tatio cessat. ibid. n. 20.*

V
*Voluntas expressa, vel facta ex pre-
sumptione iuris sufficit. ibid. n. 25.*

A
Aliaque voluntatis constitutio. ibid. n. 26.

V
*Esset proposita, per de iure, que
fessio, que proposita, & que
in legato voluntatis. cog. 19. n. 37.*

V
*Legatarius, si sine voluntate
legatoris, non potest legatum
habere. cog. 2. n. 16.*

Pag. N. seu col. Regul. Errata. Corectiones, seu Supplementa.

I	6	2	pars.	parte.	
o	9	3	præstatio.	præstatione.	
2	50	I	deferit.	defecerit.	
3	I	4	Elvensi.	Helvensi.	licet
	I	14	athe.	atè.	alijEl-
5	8	2	imposita	imposita.	benfis,
6	col. I. I.	I	et ex.	dele hæc verba.	alijEl-
		18	nanque.	namque.	vensis
9	26	12	post Sanfelic. decel. 204. à n. 8.	Supple. paren-	nomi-
			<i>thesim</i> , quæ post verbum-	Canonico- finitur.	ne utã-
10	40	9	testatores.	testatoris.	tua :
12	52	3	nanque.	namque. & ita multories corrige.	Ita
		18	que	qua.	apud
13	57	8	nanque.	namque.	Nos
16	col. I	I	post verbum <i>fideicommissio</i> .	Supple- <i>capere</i> .	diver-
	73	6	virilis.	viriles.	simo
	78	9	a vers. unde	Authoris verba sunt.	de in-
19	11	I	electio.	electio.	venie-
	20	3	potest.	debet.	tur.
23	19	7	in sententia.	dele verbum <i>in</i> .	
35	30	4	àprobetur.	approbetur.	
29	63	2	post §. 4.	supple- <i>disponit</i> .	
30	69	11	habeat.	habeant.	
31	76	2	arbitramus.	arbitramur.	
33	90	9	para	porà	
34	col. I	4	nominatio.	nominato.	
	10	I	electis.	electio.	
	12	2	istrepreatio.	interpretatio.	
35	9	7	contineat.	contineat.	
36	col. I	2	voluntatem.	voluntatem.	
	d. colon.	5	habet.	habente.	
	12.	4	fit.	fit.	
43	24	4	nominaciones.	nominationis.	
	28	4	invitari.	invitati.	
48	11	8	et.	dele.	
52	49	5	naturæ.	nautæ.	
53	55	9	iple.	dele.	
	56	3	quintum.	quintum.	
54	29	3		supple. <i>non</i> .	
	33	I	curia.	curiam.	
	d.	3	..	supple. <i>in curia convenire non possunt</i> .	
57	20	3	gaudeant.	gaudeant.	
	23	3	dicat.	dicant.	
59	41	4	Simplicitaris.	Simplicitatis.	
60	45	I	post verbum <i>gravaminis</i> .	supple <i>parenthesim</i> us-	
				que ad verbum. n. 10.	
61	col. I	2	competere.	committi.	
63	4	I	se.	sed.	
	24	I	fideijufforem.	fidejufforem.	

	38	1	Hæres.	Hæredes.
65	13	3	ut.	aut.
67	col. 1	4	viri.	veri.
	24	5	fideiussorem.	fideiussorem.
68	25	8	idem.	idem.
	26	8	Summorū Pontificum.	Summos Pontifices.
69	33	5	datus.	ductus.
	35	5	licet.	licet.
71	46	6	jus.	ejus.
74	5	2	focrum.	focerum.
75	col. 1	1	contempletur.	contemplantur.
77	28	1	volantatis.	voluntatis.
78	46	1	impartiri.	impertiri. & sic n. 48.
79	121	1	quam.	quàm.
	134	1	latini.	latinè.
86	46	3	impartire.	impertiri.
	47	3	impartire.	impertiri.
	48	2	imparti.	impertiri.
87	49	3	impartire.	impertiri.
	51	4	sunt.	sint.
89	59	2	nequent.	nequeunt.
	60	6	præjudicialem.	per judicialem.
90	65	4	sevitas.	sævitas.
	67	2	..	supple. esse.
93	81	5 & 6.	aliment valid.	mendicantib. valid.
	84	7	prætio.	pretio.
94	col. 2	22	si.	si.
		23	prætium.	prétium.
		25	idem.	idem.
		35	idem.	idem.
95	87	4	prætio.	pretio.
		8	custodiri.	custodiri.
97	94	4	illuis.	illius.
105	134	13	regulæ.	deregula.
106	139	4	prætio.	pretio.
107	col. 2	7	reducta.	inducta.
110	col. 2	16	administranda.	administrandæ.
		18	qualia.	quales.
		34	prætium.	pretium.
111	167	2	nuc.	si vè.
113	176	5	etiam.	etiam.
	182	3	probationem.	prohibitionem.
114	187	2	alimentis futuris.	alimenta futura.
	190	5	præstant.	præstita.
116	198 col. 2.	17	quod.	quorum.
		18	..	supple. contra.
118	210	8	nascantur.	nasci.
118	215	3	vade.	inde.
119	221	6	hilluone.	belluone.

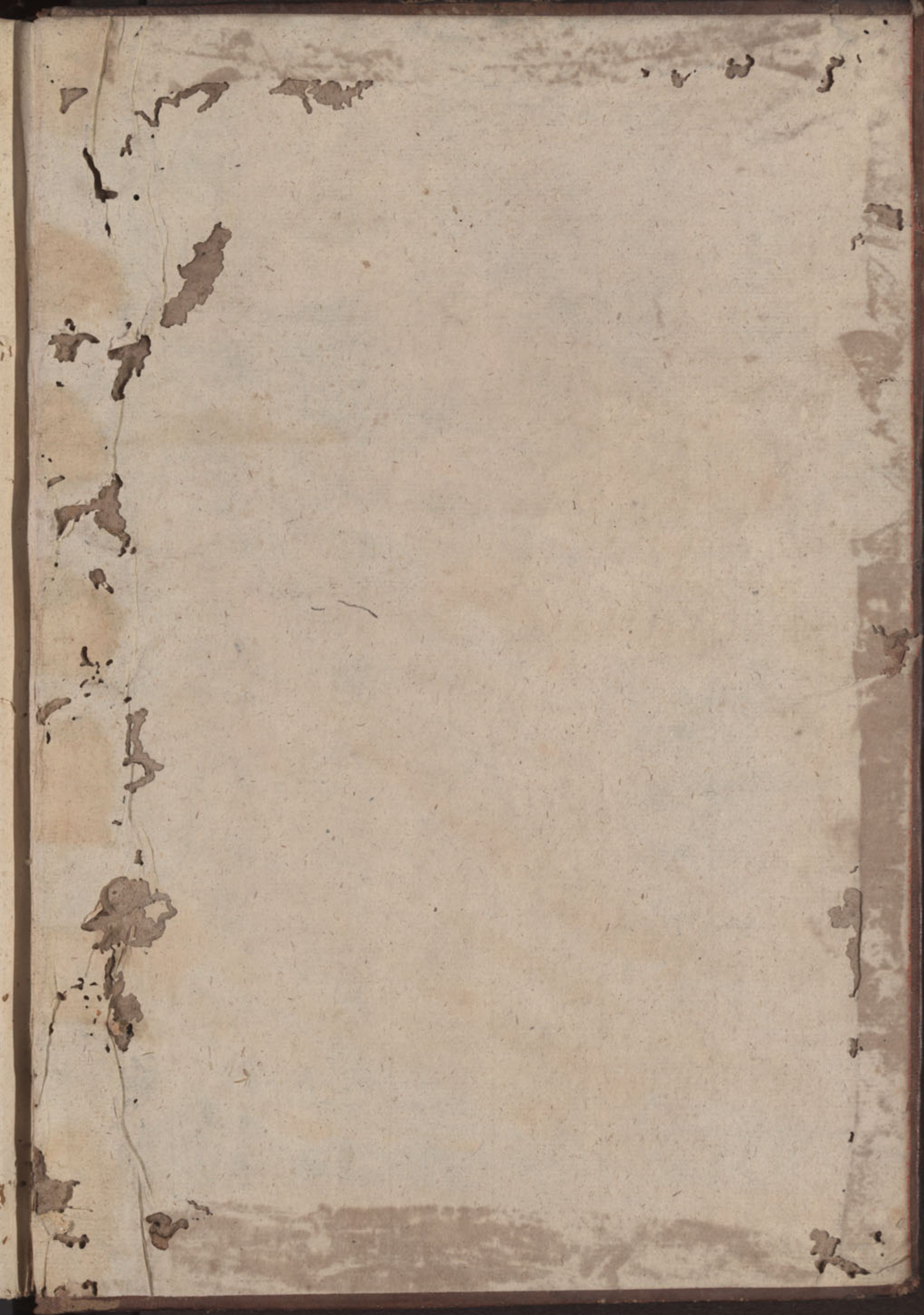
121	237	6	prætio.	pretio.
122	242	8	deligentior.	diligentior.
124	249	2	tum.	tunc.
126	256	1	adonatae.	adnotae.
127	1	7	hanc.	hunc.
130	5	3	acti.	aucti.
132	20	24	argumentum.	augmentum.
133	21	5	cum.	eum.
142	22	9	poteret.	poterit.
146	10	3	libertatis.	liberalitatis.
155	49	28	dictorium.	dictorum.
162	19	1	fortium.	fortius.
	col. 2	5	di.	dici.
	3	1	interpretrari.	interpretari.
168	11	4	necessitatem.	necessitatem.
171	29	14	tennitis.	tenuitatis.
177	col. 1	13	tanetur.	tenetur.
	3	2	uxori.	uxori.
178	15	3	dominis.	dominij.
179	20	3	excommunicatio.	communicatio.
	22	5	deberi.	haberi.
183	31	2	regressum.	regressus.
	1	16	principio.	principio.
184	16	1	aquiratur.	acquiratur.
185	26	3	rikti.	ni.
	27	7	vindicantis.	vindicantem.
189	5	1	fit.	fed.
	23	2	promittitur.	promittitur.
193	25	1	comulari.	cumulari.
	26	1	comulanda.	cumulanda.
195	col. 1	19	actus.	actu.
196	7	4	intensit.	interfit.
198	col. 1	6	commulative.	cumulative.
202	46	4	crimivaliter.	criminaliter.
204	52	1	supositis.	suppositis.
205	58	6	ac.	dele.
206	66	4	post verbum. posse.	supple. si.
215	9	2	defretum	defectum.
	15	1	incendi.	incidenti.
219	15	3	cum.	eum.
	17	2	incidendi.	incidens.
	19	2	renet.	tenet.
223	42	7	solemnitatis.	solemnitates.
224	14	1	actorem.	actionem.
227	10	1	tentatur.	teneatur.
	12	2	Laudari.	Laudare.
232	10	2	Vid.	Ordin.
234	11	3	transferatur.	transferatur.
	12	20	sequitur.	consequitur.

13	3	transferre.	transferre.	
16	5	post verb. <i>difficilem.</i>	supple <i>facilem.</i>	
335 19	2	prætio.	pretio.	
19	5	post dict. <i>cum.</i>	supple. <i>non.</i>	
237 2	2	divisionib.	evictionib.	
239 2	2	disttguendum.	distingendum.	
240 3	1	litandum.	limitandum.	
240 7	4	post. n. 18. usque 21.	supple. <i>parenthesim.</i>	
7	5	Bald.	Barbof.	
248 col. 2	5	vincunt.	vincuntur.	
	8	Judium.	Judicium.	
249 8	14	æquis.	æquiùs.	
251 8	2	aliquod	aliquem.	
252 3	4	seculari.	seculare.	
253 8	3	aliquod.	aliquem.	
259 col. 1. n. 15.	2 & 3.	post verb. §.	supple. 14.	
260 1	5	vinctum.	vinetum.	
262 14	6	competerat.	competeret.	
267 21	1	antiquè.	antiquæ.	
273 28	11	latata.	lata.	
268 3	3	legisator.	legislator.	
6	7	ad.	ab.	
6	7	scribam.	scriba.	
280 17	2	consensu.	concurfu.	licet
	4	nostra.	nostro.	cre-
283 38	2	juri.	jus.	bro
285 45	1	quæ.	qua.	apud
46	14	ita.	ita.	DD.
50	5	venditionibus.	evictionibus.	renū-
286 51	15	salvo.	salva.	tio da-
287 19	1	dominum.	dominium.	tivo
292 8	2	post verbum. solvi.	supple. non.	gau-
12	1	tacitus- expressus.	tacito- expresso.	deat,
1	3	alteros.	alteros.	hoc
294 9	7	expressæ.	expresse.	minus
296 1	7	Ergo.	Ego.	latine
3	5	repellante.	repellente.	puto,
6	11	defecerunt.	deferunt.	& si in
299 15	7	restitueret.	restituere.	hunc
302 29	4	inques.	inquies.	errorē
303 34	2	meliora.	meliorata.	aliquā-
305 10	6	seculari.	seculari.	do la-
309 1	4	expressit.	expressit.	ptum
4	6	latini.	latine.	me in-
310 11	6	ergo.	Ego.	vene-
312 col. 1	7	probatur.	probabatur.	ris, be-
319 76	9	por verb. <i>puto.</i>	supple- 51.	nigne
321 85	1	concludi.	conclusi.	corri-
	5	cedantur.	sedantur.	ge.

Pag. N. seu col. Regul. Errata Corectiones, seu Supplementa

322	I	8	Elbensis.	Helvensis.
324	19	6	funt.	dele.
332	10	7	illi debetur.	illi debatur,
	12	6	locrum.	locum.
340	col. I	2	quia.	qui.
341	col. 2	3	attendendi.	attendi.
342	45	II	contrahi.	contrahendi.
344	55	2	dispositione.	de satisfactione.
347	col. 2	26	induxir.	induxit.
348	61	2	statutum.	statum.
358	col. 2	7	practicatam.	practicam.
359	6	2	qua.	que.
369	14	II	matricolati.	matricularij
		14	conductionis.	conductiones.
370	17	21	erais.	ereis.
371	19	6	o concelho.	no concelho.
	col. 2	27	iib.	lib.
372	8	2	colata.	eo lata.
378	16	3	expresse.	expresse.
379	21	5	mayor.	maior.
388	5	2	expedita.	expeditæ.
		II	supercedere.	supercedi.
389	3	2	Episcopi.	Episcopis.
	7	9	impartiri.	impertiri.
390	II	9	practicatum.	practicum.
391	16	7	agit.	agitur.
392	20	penul.	ta.	ita.
	10	3	habeatur.	debeatur.
395	8	13	reverentiæ.	reverentia.
398	24	5	eundem.	eundum.
399	28	9	resolutio.	solutio.
407	18	2	evacitationis.	evacuationis.
411	4	I	litigatoribut.	litigatoribus.
412	7	I	dibeudum.	dicendum.
435	17	I	causa pia.	causam piam.

8	1	8	1	8	1
6	2	6	2	6	2
7	3	7	3	7	3
6	4	6	4	6	4
2	5	2	5	2	5
3	6	3	6	3	6
11	7	11	7	11	7
2	8	2	8	2	8
26	9	26	9	26	9
2	10	2	10	2	10
7	11	7	11	7	11
2	12	2	12	2	12
11	13	11	13	11	13
11	14	11	14	11	14
11	15	11	15	11	15
21	16	21	16	21	16
6	17	6	17	6	17
27	18	27	18	27	18
2	19	2	19	2	19
4	20	4	20	4	20
2	21	2	21	2	21
11	22	11	22	11	22
2	23	2	23	2	23
2	24	2	24	2	24
2	25	2	25	2	25
2	26	2	26	2	26
2	27	2	27	2	27
2	28	2	28	2	28
2	29	2	29	2	29
2	30	2	30	2	30
2	31	2	31	2	31
2	32	2	32	2	32
2	33	2	33	2	33
2	34	2	34	2	34
2	35	2	35	2	35
2	36	2	36	2	36
2	37	2	37	2	37
2	38	2	38	2	38
2	39	2	39	2	39
2	40	2	40	2	40
2	41	2	41	2	41
2	42	2	42	2	42
2	43	2	43	2	43
2	44	2	44	2	44
2	45	2	45	2	45
2	46	2	46	2	46
2	47	2	47	2	47
2	48	2	48	2	48
2	49	2	49	2	49
2	50	2	50	2	50
2	51	2	51	2	51
2	52	2	52	2	52
2	53	2	53	2	53
2	54	2	54	2	54
2	55	2	55	2	55
2	56	2	56	2	56
2	57	2	57	2	57
2	58	2	58	2	58
2	59	2	59	2	59
2	60	2	60	2	60
2	61	2	61	2	61
2	62	2	62	2	62
2	63	2	63	2	63
2	64	2	64	2	64
2	65	2	65	2	65
2	66	2	66	2	66
2	67	2	67	2	67
2	68	2	68	2	68
2	69	2	69	2	69
2	70	2	70	2	70
2	71	2	71	2	71
2	72	2	72	2	72
2	73	2	73	2	73
2	74	2	74	2	74
2	75	2	75	2	75
2	76	2	76	2	76
2	77	2	77	2	77
2	78	2	78	2	78
2	79	2	79	2	79
2	80	2	80	2	80
2	81	2	81	2	81
2	82	2	82	2	82
2	83	2	83	2	83
2	84	2	84	2	84
2	85	2	85	2	85
2	86	2	86	2	86
2	87	2	87	2	87
2	88	2	88	2	88
2	89	2	89	2	89
2	90	2	90	2	90
2	91	2	91	2	91
2	92	2	92	2	92
2	93	2	93	2	93
2	94	2	94	2	94
2	95	2	95	2	95
2	96	2	96	2	96
2	97	2	97	2	97
2	98	2	98	2	98
2	99	2	99	2	99
2	100	2	100	2	100

SOLANI
A. VALLE
JURIDICA

Casa
G. B.